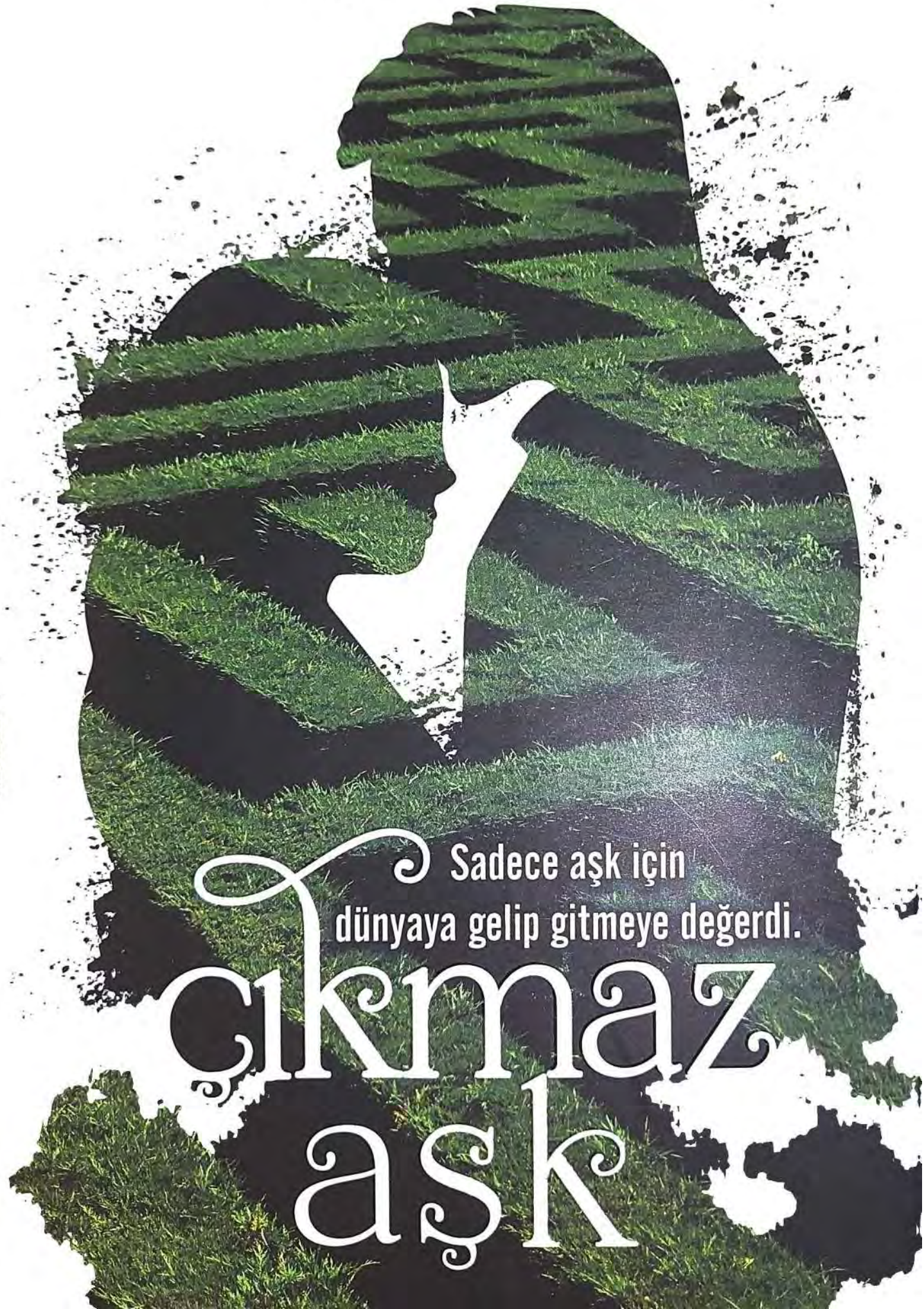
IŞILCA

Sadece aşk için
dünyaya gelip gitmeye değerdi.

Çıkmaz Aşk

Vivien, üç ay önce Los Angeles'tan elinde iki bavulla annesinin kapısının önünde belirdiğinde annesine sıkı sıkı sarılmıştı. Teresa gecenin bir yarısı kızını karşısında gördüğünde bir terslik olduğunu sezmiş ama sessiz kalmıştı. Vivien, annesinin meraklı gözleri karşısında Los Angeles sayfasının kapandığını, temelli kalmaya geldiğini söyledi. Anlattıkları üç beş cümleyi geçmedi. Annesine karşı güler yüzlü olmaya çalışsa da başaramadı. Bakışlarından belliydi mutsuzluğu...

Yorgunluğunun arkasına sığınarak kendini odasına kapattı. Teresa sabaha kadar kızını kontrol etti durdu. Vivien konuşmaktan kaçmak için arkadaşı Luisa'nın bir hafta önce ona ayarladığı iş görüşmesine sabah annesi uyanmadan kaçarcasına gitti. Dönüşte mutluluk maskesini yüzüne taktı ve annesine işe kabul edildiği müjdesini verdi. Teresa şaşkındı, kızına ne diyeceğini bilemedi. Sessizce Vivien'ın yeni işinden hevesle bahsetmesini dinledi. Vivien "Londra için güzel bir başlangıç," diyerek cümlesini bitirdiğinde Teresa acısını içinde yaşamak isteyen kızına "Geçmişini ardında bırakmadığın sürece başlayamazsın. Bunu sakın unutma," dedi. O an Vivien'ın gözleri doldu ve masadan kalktı.

Şimdi Vivien bütün zamanını işyerinde geçiriyor, bazen işleri yetiştirebilmek adına ofiste kalıyor, yolda geçireceği zamanı işine harcıyordu. Bunun yanında geldiğinden beri kimseyle görüşmüyor, arayanlara işini bahane ediyor ve çok içiyordu. Neredeyse

elinden içki şişesi düşmez olmuştu. Teresa birkaç kere onunla konuşmaya çalışmıştı ama bir sonuç elde edememişti.

Vivien yine içkiye sığındığı bir gecenin sabahı gözlerini midesinden yükselen bulantıyla açtı. Ensesinden kafatasına uzanan bir ağrıyla içkinin kötü yüzüne merhaba diyordu.

"Kahretsin! Ne içtim ben böyle?" diye koşarak banyoya gitti. Midesinde kalan ne varsa çıkardı. Her sabah kendine bu kadar içmeyeceğine dair söz veriyordu vermesine ama acı geçmişi aklında onu boğmaya başladığında kendine verdiği sözün hükmü kalmıyordu.

Teresa her sabah olduğu gibi Vivien'ın odasından gelen kusma sesleri eşliğinde kahvaltıyı hazırlamaya başladı. Elindeki yumurtaları çırparken kızı adına yine umutlarını yeşertip her şeyin güzel olacağına inanmak istedi. Kötü düşünceleri kafasından silip güneşin aydınlattığı verandanın keyfini Vivien'la çıkarmaya karar verdiği sırada kapı zili çaldı.

"Merhaba Kirk," dedi gülümseyerek, yılların postacısının elindeki paketi aldı ve teşekkür edip içeri girdi. Merakla kutuyu incelerken Vivien duştan çıkmış, salona gelmişti. Üzerinde küçük bir havlu, odanın içinde dolanıyordu. Yüzüne taktığı mutluluk maskesiyle "Günaydın anne," dedi. Teresa burnunun ucundaki yakın gözlüklerinin üzerinden kaçamak bir bakışla salonun ortasında havluyla dolanan kızına bakarak "Günaydın Viv," dedi ama içinden gururlanarak *"Benim güzel kızım..."* cümlesini geçirmeden edemedi. Ona yakalanmamak adına hayranlık dolu bakışlarını çekti ve krep hazırlamaya devam etti.

Teresa küçüklüğünden beri Vivien'ı her türlü güzellik yarışmasına sokmuştu. Tabii kızının düşüncelerinden haberi yoktu. Vivien'ın on altı yaşında girdiği yarışma sonrası isyan etmesiyle güzellik yarışmaları rafa kalktı. Yine kendini tutamayan yaşlı

kadın kızının umursamayacağını bile bile "Beni dinleseydin şimdi ünlü bir film yıldızı olabilirdin. Kendini boşuna şirket masalarında harcıyorsun," dedi hevesi kursağında kalmış anne edasıyla. Vivien sırıtarak gelip annesini yanağından öptü ve "Anne, o süs bebeklerini ben giydiriyorum. Yetmez mi?" diye sordu.

O sırada tezgâhın üzerindeki zarfı gördü. Zarf onun adına Los Angeles'ta çalıştığı moda dergisinden gönderilmişti. Hızla zarfa uzandı, "Anne neden bana bunun geldiğini söylemedin?" diye sorarken zarfı hızla açıp içindeki dergiyi çıkardı. Sayfalarını heyecanla çevirmeye başladı.

"Geleli on dakika bile olmadı küçük hanım," dedi annesi sahte bir kızgınlıkla. Vivien annesini duymamış gibi "Tanrı'm! Bu benim dergideki son yazımdı," dedi hüzünle.

Vivien, geride bıraktığı Los Angeles gibi eski işini de çok seviyordu. İhanetin acısıyla baş edemez olduğunu kabul ettiğinde Londra'ya dönme kararını uygulamak adına işinden istifa etmişti. Firma onun Londra'ya taşınmaması için elinden geleni yapmıştı. Tabii Vivien'ın kötüye giden özel yaşamı iş hayatına da yansıdığında istifası kabul edilmişti.

Dergide ona ayrılan sayfayı bulup açtığında *Kraliyet Modası* başlığı altındaki köşe yazısını tekrar kâğıt kokusuyla okumaya başladı. Kendiyle gurur duydu. İngiliz kraliyet ailesinin moda anlayışını eleştirdiği yazısında kraliyet kadınlarının renk seçimlerini, stillerini yerden yere vururken, Prenses Lilian'ın tarzı ve Prens Edmund'ın dar kesim pantolonları onun sivri dilinden nasibini almıştı. Vivien sesli okumaya dalmış, zevkle kıkırdarken annesinin sesiyle kendine geldi.

"Vivien, hadi gel kahvaltı yapalım. Tabii önce üzerine bir şeyler giy. Komşumuz William senin yüzünden kalp krizi geçirecek," dedi Teresa.

Vivien annesinin uyarısıyla üzerine geçirdiği tişört ve şortla masada yerini alırken annesine dergide çıkan yazısını nefes almadan okumaya başladı. Teresa kızının okuduğu köşe yazısını dehşetle dinledi ve "Umarım bu dergi Londra'da çıkmıyordur. Yoksa seni hapse bile atarlar," dedi gözlerini patlatarak.

"Her şeyi abartmaya bayılırsın anne ama çıkmıyor, merak etme. Hem doğruları yazıyorum. Neden beni hapse atsınlar? Prenses Lilian'ın giyim tarzı berbat. Tarihin tozlu yıllarından *beni kurtarın* diye bağırıyor. Prens Edmund ondan daha beter! Acınası bir giyim tarzına sahip," diye söylenmeye devam ederken bahçe kapısının dışından gelen zil sesine doğru baktılar.

Teresa "Debby geldi," dedi gülümseyerek. Debby bisikletin üzerinde, onlara el sallıyordu. Vivien yerinden kalkıp dışarı çıktı. Arkadaşına hayranlıkla baktı. Debby'yi seksi, bir o kadar çekici olarak tanımlayabilirdi. Dalgalı, koyu kahverengi saçları ve yuvarlak, bebeksi yüzünün aksine sergilemekten hiçbir zaman kaçınmadığı bedeni göz dolduruyordu.

Debby, bisikletten inmiş, mini şortundan fırlamak üzere olan kalçalarını iyice dışa doğru çıkarmış, bahçe çitlerine dirseğini dayamış vaziyette duruyordu. Yoldan gelip geçenlerin onu seyretmesi umurunda değildi. O Debby idi ve işine gelmeyen hiçbir şeyi umursamazdı. Vivien'a kırgınlığını belli etmemek adına gülümsemeye çalıştı. Vivien bilincinde olduğu Debby'nin kırgınlığını dile getirmesine fırsat vermeden "Debby, özür dilerim. Suçluyum ama kimseyi aramadım. Lütfen alınganlık yapma," dedi mahcup bir sesle.

Debby "Aylardır senin adım atmanı bekliyoruz. Hatta senin yasını tutup geldiğinden bu yana toplanmadık. Farkına var artık, o pislik Los Angeles'ta kaldı. Bu anın tadını çıkar ve Londra beyefendilerine bir fırsat ver. Zevkli dakikaları düşün. Yeter artık

diyoruz hepimiz, nokta!" diye kıkırdadığında Vivien çoktan ortamdan kopmuştu.

Michael'la geçirdiği mutlu anları düşünüp nefes alamaz hale geldi. Sorun buydu. Söylenilen her kelime, her olay Michael'ı hatırlatıyordu. Gerçi hiç aklından çıkmıyordu ki hatırlasın. Umutsuzdu. Unutmak, hayata dönmek istiyordu ama olmuyordu. Unutmaya en iyi gelen şey içkiydi. Boğazını sıkan içindeki acıyı yutkunmaya çalışıp derin bir nefes aldı.

Arkadaşına sevgiyle bakıp "Debby bu akşam içmeye ne dersin? Kendimi sana ve kızlara affettirmek istiyorum," dedi gülümsemeye çalışırken. Debby, Vivien'dan binbir bahane beklerken gelen bu teklife şaşırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Ciddiyim," dedi Vivien gülümseyerek.

Debby "Harika! Bizim bara gidelim. Yaşlı Kruger seni görünce çok sevinecek," dedi. Bütün caddeye sunduğu kalça şovunu bir üst seviyeye taşımak ister gibi midi kısa şortuna aldırmadan, çitlerin üzerinden Vivien'a uzanıp yanağına sıkı bir öpücük kondurdu. Aldığı haberi bütün dünyaya yetiştirmek ister gibi hızla bisikletine bindi. Kadınsı hatları çocuksu hareketleriyle birleşiyor, bedeninde can buluyordu ya Vivien bunu hiç yadırgamıyordu. Pedalları hızlı hızlı çevirip uzaklaşan arkadaşına hayranlıkla bakakaldı.

Aklında aniden can bulan düşünceyle "Hey, Debby! Umarım Jackson yoktur. Onunla uğraşacak gücüm hiç yok!" diye arkasından bağırdı ama Debby'nin duymadığına emindi. Gerçi duysa da pek umursamayacağını biliyordu. Vivien hüzünle gülümsedi ve eve yöneldi.

Eve girdiğinde annesi dergiyi eline almış, hem okuyor hem söyleniyordu. Okuduğu habere kendini kaptırdığı belliydi. "Hangi kadın babasız bir bebek sahibi olmak ister? Bu Tanrı'ya

karşı gelmek! Babaya ihtiyaç duymadan çocuk doğuran kadınlar mı... Kıyamet bu olsa gerek! Yüce Tanrı'm! Tüyler ürpertici. Sen bizi affet!" diye dualarına dualar ekledi.

Vivien "Anne, bu aşırı tepki neden? Hayatlarında erkek istemeyen kadınlar için bu çok normal. Ben olsam..." dedi ve donup kaldı. Aklında beliren düşünceyle yeniden doğmuş gibi hissetti kendini. Sorular yığın halinde aklını ele geçirirken sevgisini kayıtsız şartsız kabul edecek, kimsenin hak iddia edemeyeceği, özlemini duyduğu bir bebek fikri... Aklına dolan düşüncelerle vücudu adrenalin pompalamaya başlamıştı bile. Yaraları bir bebekle iyileşebilir miydi? Bitik hayatını bir bebekle toparlayıp ona tutunabilir miydi?

Teresa daha fazla okumaya katlanamayıp dergiyi kızına uzattı. Vivien'ın düşüncelerinden habersiz kahvaltısını etmeye devam etti. Vivien elinde dergi, hızla verandaya çıktı. Meraklı bir sabırsızlıkla bu yöntemle bebek sahibi olan kadınların röportajlarını tekrar tekrar okudu. Dergi aklında beliren sorulara cevap vermekte yetersiz kaldığında delirmek üzereydi. Anlık panikle ne yapacağını bilemedi. Ağlayacak gibiydi. Bu düşünce onu o kadar heyecanlandırmıştı ki sağlıklı düşünemiyordu. Kendi kendine "Panik yok! Sakin!" dedi seslice ama bu hiçbir işe yaramadı. Eve girip verandaya hızla tekrar çıktı. Ayağındaki terlikleri fırlatıp bahçeye indi. Bir sağa bir sola, ipi koparılmış gibi yürürken dönüp durdu. Geçen yirmi dakikanın ardından aniden "Tabii ya, internet!" diye bağırarak koşa koşa bilgisayarının başına geçti. İnternet bu konu hakkında onu bilgilendirse de kafasındaki soruları tam anlamıyla cevaplamıyordu. Kendini babasız bebek sahibi olma fikrine o kadar kaptırmıştı ki Londra'ya geldiği günden bu yana ilk defa Michael'ı düşünmeden bir gün geçirdi. Annesi kızının bu hali karşısında bütün gün onu izledi. İlk kez Vivien boş boş

oturmuyor, bir şeyler yapıyordu. Teresa içini ferahlatarak "İyiye gidiyor," diyerek umutlandı.

Vivien hava kararmak üzereyken tuvalete gitmek için bilgisayarının başından kalktığında Debby aklına geldi. "Lanet olsun, unuttum!" derken gitmemek için bahanesi hazırdı. "Mide ağrısı gitmemek için iyi bir sebep," diye seslice konuşurken telefonu eline aldığı an annesiyle göz göze geldi.

Teresa "Dostlarının yalanları hak etmeyecek kadar değerli olduklarını düşünüyorum," dedi.

Vivien annesine hiçbir şey söyleyemedi. Suçlu suçlu telefonu elinden bırakıp odasına geçti. Hazırlanırken kafasında sabahtan beri babasız bebek sahibi olma adına yaptığı araştırmalar dönüp durdu. Cevap bulmayan bir sürü sorusu olduğu halde plan yapmaya çoktan başlamıştı. Para sorunu yoktu. Los Angeles'ta yıllarca üst düzey bir işte çalışmıştı ve iyi kazanmasının yanı sıra Michael akıllı bir adamdı. Kendi gibi Vivien'ın da parasını iyi yatırımlarla çoğaltmıştı. Zorlanmadan her istediğini alır, isterse çalışmadan bebeğini rahatça büyütürdü.

İnsanların ne düşüneceği umurunda değildi. En kötüsü bebeğiyle başka bir şehre, hatta ülkeye giderdi. Huzur dolu küçük bir hayat kurabileceğini düşündü. Aklını kurcalayan bilinmezlere cevap bulmalıydı. Bu işlemde prosedür neydi? İsteyen herkese bu yapılabiliyor muydu? Acaba bebeğin babasını resimle seçebilecek miydi? Bebek sahibi olmak için yaş aralığı istiyorlar mıydı? Bunun gibi binlerce soru beyninde dönüp dururken tarzını yansıtan uzun çizmeleri ayağına geçirip, mevsime uygun dizinin üzerinde biten ve bedenine yapışan yün bir elbise giydi. Kıyafetinin bu geceye ne kadar uygun olduğu tartışılırdı ama onun umurunda olmadı.

Evden hızla çıkıp ezbere bildiği yollarda yürürken ona selam veren insanlara gülümseyerek karşılık verdi. Bu küçük kasabada

herkes birbirini tanır, her şeyi bilir ama bilmiyormuş gibi yapardı. Yolda annesiyle yürüyen üç dört yaşlarındaki çocuğa dikkatlice baktı. Mutlulukla "Belki benim gittiğim anaokuluna gidebilir," dedi seslice. Söylediği ona öyle iyi gelmişti ki! Bebek fikri gittikçe onu hayata bağlamaya başlamıştı.

On dakikanın ardından yeni yetme zamanlarında evden gizlice kaçarak gittiği barın kapısındaydı. Bar eski halini korumuş görünüyordu. Çevresi zamana yenik düşmüş, modern yaşamdan nasibini almış görünse de kapıda öylece durup genç kızlığa geçişinin anılarında kaybolmak istedi. O zamanlar hayalleri yıpranmamış, hayattan umutluydu. Burası onun için ilklerin merkeziydi. Çocukluk arkadaşı üç kıza, burada ilk öpücüğünü Jackson'a verdiğini itiraf etmişti. Sadece o değildi ilklerini bu barda itiraf eden. Catrine'in kızlardan hoşlandığını ilk kez bu barda öğrenmişti. Debby ilk kez bu barda bir erkekle birlikte olduğunu itiraf etmişti. Nancy hamile olduğunu bu barda söylemişti. Vivien Amerika'da üniversiteye gideceğini, Jackson'dan ayrılmak istediğini bu barda dile getirmişti. Bir iki gün sonra Jackson yine bu barda gözünde yaşlarla ona evlenme teklifi etmiş ama Vivien kabul etmemişti.

Gerçi Vivien evlenme teklifi ettiği akşamın sabahı Jackson'a "Sen de benimle gel," demek istemişti ama kalbi kırılmış, gemileri yakmış olan Jackson ertesi gün babasının yanında işe başlamıştı. Vivien onun için hâlâ vicdan azabı çekiyordu. Her şey farklı olabilirdi ama insanlar tercihlerini yaşıyordu. Tıpkı Vivien gibi.

Vivien yalnız başına Amerika'ya gitti. Zaman ilerledi. Jackson unutuldu. Hayatın akışına bırakıldı her şey. İlerleyen yıllarda bazı Noel yemeklerinde karşılaşsalar bile Jackson'dan uzak durdu çünkü onun nefret dolu bakışlarını üzerinde hissetmek onu bir hayli üzüyordu.

İnsan doğası gereği nankördü. Unuturdu. Michael hayatına girdiğinde aklında ne Jackson kaldı ne de Londra. Michael'ın Noel tatilleri dahil hayatında her şeyi planlamasıyla süregelen aile toplantıları bozulmuş, Teresa için önemli olan Noel tatilleri kızından ayrı geçmeye başlamıştı.

Vivien kara anılar dediği geçmişin tozlu zamanlarından şimdiye döndüğünde seslice "Ne kadar kör ve aptalmışım! Beni hep uyardılar ama ben hiç dinlemedim," dedi pişmanlıkla. Aslında arkadaşları ona o pırıl pırıl pembeye boyadığı dünyasının içindeki siyahlardan, grilerden bahsetmişlerdi ama o anlamak istememişti. Son pişmanlığın bir faydası yoktu. Yine düşünceleri dönüp dolaşıp Michael'a gelmişti. "Düşünmek yok!" dedi seslice. Derin bir nefes alıp barın kapısından içeri girdi. Buraya gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bar dıştan ne kadar aynı görünse de eski haliyle yeni hali arasındaki değişiklikleri Vivien tek tek fark ediyordu. Uzun barın yeri değişmiş, koltuklar yenilenmiş, karanlık kasvetli ortam loş ışıklandırmayla sempatikleşmişti. Ayrıca yemek masaları eklenmiş, duvarlar kâğıtla ve çerçevelerle kaplanmıştı.

Sağ tarafa kafasını çevirdiğinde elinde isteka, bilardo masasına dayanmış Jackson gülümseyerek ona bakıyordu. Vivien da yılların tedirginliğini bir kenara atıp aynı şekilde ona gülümseyince Jackson istekayı bilardo masasına bırakıp yanına geldi.

Genç adam ona doğru gelirken *"Debby'nin dediği kadar varmış. Bu adam gittikçe gençleşiyor!"* diye düşünmekten kendini alamadı.

Jackson "Vivien, geldiğini duyduğumda inanmamıştım. Doğruymuş. Tatilde misin?" diye sordu. Vivien onun sorduğu soruya cevap vermek yerine *"Acaba onunla liseden sonra evlenmeli miydim? Şimdi kocaman bebeklerim olurdu,"* diye iç hesaplaşmayla fazla mesai yapan aklıyla cebelleşiyordu. Cevap kesin hayırdı.

Çünkü o karşısındaki yakışıklı, iri yapılı, çikolata gözleriyle ona hayranlıkla bakan adama karşı bir şey hissedemeyeceğini çok uzun yıllar önce anlamıştı.

Artık her şey değişmişti. Vivien erkeklere karşı güvensiz ve uzaktı. Ne şimdi ne de bundan sonra hayatına bir erkek sokmayacaktı. Kimse artık onu yaralayamayacaktı.

Düşüncelerinden sıyrılıp gülümsedi, "Pek tatil sayılmaz. Ne kadar kalırım bilmiyorum. Ama uzun bir süre buradayım," diye saçmaladı. Mantıklı cümleler kurmak istiyordu ama kelimeler boğazında tıkanmış, aklına hiçbir yalan gelmiyordu. Tek isteğinin içki şişesinde kaybolmak olduğunu düşündü. Jackson onun rahatsızlığını anlamıştı. Konuşmayı sonlandırmak için nazikçe "Ben oyuna dönsem iyi olacak," dedi. Vivien fark etmişti. Jackson artık ona kızgın değildi. Bu düşünceyle cesaretlendi. Günah çıkarır gibi "Seni görmek güzeldi. Bir ara görüşelim," dedi. Jackson cevap vermeden tebessüm etti ve oyuna döndü.

Vivien da sinema filmi izler gibi onları seyreden kızların yanına doğru yürüdü. Tabii barın önünden geçerken yıllardır buranın işletmeciliğini yapan Bay Kruger'a bar sandalyesine çıkıp öpücük vermeyi ihmal etmedi. Sandalyeden inerken "Hâlâ çok yakışıklı görünüyorsunuz Bay Kruger," dedi kıkırdayarak. "Peki ya sen ne zaman büyüyeceksin Vivien?" dedi yaşlı adam. Vivien ona cevap vermek yerine el sallamakla yetindi.

Yıllardır onu görmeyen Nancy ayağa kalkmış, ona özlemle bakıyordu. Kollarını açıp "Evet, Vivien sen ne zaman yaşlanacaksın? Kendini dondurdun herhalde," dedi özlemle çocukluk arkadaşına sarılarak.

Vivien "Diyene bak! İki çocukla hâlâ sıfır bedensin. Benim böyle olmam gayet doğal. Bu benim işim. Sen söyle, sırrın ne?" diye sarıldı arkadaşına.

Nancy "Sıfır mı? Senin gözlerin mi bozuk Viv?" dedi göbeğini göstererek.

Debby gözlerini devire devire önündeki birayı kafasına dikti. Yudumunu yuttuktan sonra "Tamam! Bırakın birbirinizi şişirmeyi. İkiniz de çöp gibisiniz," dedi sırıtarak.

O sırada Vivien, Nancy'yi bırakmış Catrine'le sarılıyordu. Vivien "Catrine, sen ne zaman geldin? Arizona'da olduğunu zannediyordum," diye merakla sorarken hepsi yerlerine oturuyorlardı.

Catrine'in keyifsiz olduğu her halinden belliydi. Erkeksi bir tavırla "Samanta beni terk etti. Hem de bir erkek için! Düşünebiliyor musun? Ona gençliğimi verdim ama o benim gibi bir kadını, bir erkek için terk etti!" dedi sinirle. Kızlar birbirine bakarken arkadaşlarına destek olmak için ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Acıya çare sadece gerçeklerden uzaklaşmaktı.

Vivien'ın bir çaresi olsa kendi acısını hafifletirdi. Nancy hiçbir zaman çözüm kadını olmamıştı. Hayata düz mantık bakan Debby girdi devreye ve "Hadi Catrine! Onun bacakları zaten çarpıktı. Lisede amigoluğa bile alınmamıştı hatırlasana," dedi.

Vivien ve Nancy, Debby'ye öfkeyle bakıp susturmaya çalışırken Catrine "Evet en hoşuma giden yeri bacaklarıydı," dedi kederle.

Debby "Oha! Tamam sustum!" dedi suçlu suçlu.

Nancy "Üzülme Catrine, belki hatasını anlar ve sana geri döner," dedi. Arkadaşını avutmak için başka söyleyebileceği bir şey yoktu.

Tabii bu da bir işe yaramadı. Catrine bombayı patlattı. "O adamdan hamile! Ve bebek için çok mutlu. Hayatı karnında büyüyen bebekle keşfediyormuş. Arizona'ya gidip ona yalvardım. Onu bebekle kabul edeceğimi söyledim ama bir işe yaramadı.

Benimle birlikte olduğu takdirde adamın bebeği alabilme ihtimalini göz ardı edemezmiş. *'İsterim ama yapamam,'* dedi. O adamla evleniyor," dedi kederle.

Vivien sabahtan beri düşündüğü erkeksiz bebek dünyaya getirme fikrinin burada önüne çıkmasıyla kendini olmadığı kadar güçlü hissetti. "Lanet olası erkekler!" diyerek masadan aldığı bir bardağı havaya kaldırdı. Hepsi ilk *"Neler oluyor?"* dercesine ona baktı ama birer bardak kaldırıp "Lanet olsun erkeklere!" diye bağırmayı ihmal etmediler.

Vivien "Bugün ben de bu konu üzerinde düşünüyordum. Düşünsenize bebek istiyorsunuz ama bir erkek istemiyorsunuz..." dedi alakasız bir şekilde. Debby "Vivien sen anasınıfında bile *'Büyüyünce ne olacaksın?'* sorusuna *'Anne olacağım,'* diye cevap verirdin. İşte bu yüzden erkeklere lanet okumamalısın," dedi kıkırdayarak.

Vivien "Ben bebek istiyorum, bir erkek değil," dedi.

Debby "Aslında buna hak verebilirim. Hatırlasanıza lisede Jackson'la çıkarken bile bir ara *'Ben bebek istiyorum,'* diye tutturmuştu. Zor vazgeçirmiştik. Hiç *'Ben Jackson'la evlenmek istiyorum,'* demedi. Gerçi o zamandan bu zamana pek bir şey değişmedi. *Bebek* diye ara ara tutturdu. Bence tedaviye ihtiyacın var," diye kaşlarını havaya kaldırdı.

Vivien "Şimdi sadece benim olacak bir bebek istiyorum," dedi.

Nancy "Vivien bu nasıl olabilir? Gerçeklere dön artık," diye yanıtladı.

"Sperm satın alarak yapabilirim," dediğinde kızlar uzaylı gibi ona bakıyorlardı.

Nancy "Debby'yle aynı fikirde olacağım gün bugün galiba! Gerçekten tedavi görmen gerekiyor Viv," dedi. Bir tepki

bekledi ama Vivien sessiz kalınca "Viv! Delirdin mi? Babasız bebek bakmak ne kadar zor, bir fikrin var mı? Bob olmasaydı ben iki canavarla kesin intihar edip öteki dünyayı boylamıştım. Öyle zor ki!" dedi yakınırcasına.

Catrine "Nancy, Vivien mutlu çiftler için ya da bebekleri hak eden erkekler için söylemiyor. Hayatında erkek istemeyen kadınlar için söylüyor. Benim de yaşım geçti. Erkeklerle yatamadığıma göre bu yolu düşünebilirim. Bir bebek hiç fena olmaz," diyerek ona destek verdiğini belli etti.

Debby "Siz delirmiş olmalısınız. Hadi, akıl sağlığınıza!" dedi ve kadehini havaya kaldırdı. Hepsi birlikte kadeh kaldırırken küçük yaşlardan beri arkadaş olan bu dört kız aynı havayı soluyor olsalar da ayrı hayalleri düşlüyorlardı.

Debby'nin âşık olmak, hayatının aşkını bulmak gibi bir derdi yoktu. Ona lüks bir ev, lüks bir araba kısacası iyi bir yaşamı verebilecek itibar sahibi bir adama evet demeye hazırdı.

Catrine, sonsuz aşkım dediği kadının kırdığı kalbiyle tekrar sevebilmeyi düşlüyordu. Sevmek, sevilmek güzeldi ve cinsiyet ayırt etmiyordu. Birinin onu sevmesini, aşkla bakmasını özlemek en doğal hakkıydı ve bu dil, din, ırk, cinsiyet barındırmıyordu.

Nancy, aralarında en şanslı olanıydı. Deliler gibi sevdiği adamın bir an önce gittiği iş gezisinden gelip onu kollarına almasından başka bir isteği yoktu. Bir taraftan da yeniden hamile kalmamayı diliyordu. Kocası iş gezisine çıkacağı akşam çok ateşli bir gece geçirmişlerdi. Acabalarla içinden "*Umarım yine hamile değilimdir,*" diye dua etmeyi ihmal etmedi.

O gece dört arkadaş Bay Kruger barı kapatana kadar orada kaldı. Kruger sandalyeleri toplamaya başladığında Vivien "Hadi yardım edelim," dediğinde dört kız iki saatlik işi bir şişe viski ve kahkahalar eşliğinde yarım saatte bitirmişti. Bardan çıktıklarında

saat gecenin üçünü bulmuştu. Kol kola girmiş, gecenin karanlığında yürüyor, hâlâ gülüyorlardı. Catrine içkinin getirisi baş dönmesine daha fazla dayanamayıp kendini parkın önünde çimlere bıraktığında üç kız hayretle ona bakıyorlardı.

Uzandığı çimlerden "Viv, artık bize anlatmanın vakti gelmedi mi? Michael hayvanı sana ne yaptı da bütün hayatından vazgeçip buraya geri döndün?" diye sordu. "Gece uzayacak anlaşılan," diyen Nancy içkili haline rağmen hanımefendi tavrından ödün vermeden iki adım ötesinde duran banka yürüdü. Bankın tozunu kontrol ederek nazikçe oturdu. Sarhoşluğun getirisi dilinin döndüğü kadar "Ben sızmadan anlat. Biraz sonra bu bankta uyuyakalabilirim," dedi. Debby sessiz kaldı ama Vivien'ın o harika hayatını hangi saçmalıkla bırakıp geldiğini merak ediyordu.

Vivien derin bir nefes alıp boynundaki askılı çantayı çıkardı. Catrine'in yanına, çimlere uzandı. Gökyüzü ona Londra'da olduğunu unutturacak kadar lacivert ve pürüzsüzdü.

Anlatmalıydı ama nasıl? Şu an Michael'dan nefret etmesi gerekiyordu ama onu hâlâ deliler gibi seviyordu. Öfkesini ön plana çıkarmaya çalışması ona bir yarar sağlamadı. Aşkını düşünüp güzel günleri anımsarken beynine bıçak gibi saplanan o günü bütün detayına kadar hatırlıyordu. Tek sorun anlatacak gücü bulamamasıydı. Dile getirmek, kızgın demirleri boğazına sokmak gibiydi. Bedeni ruhuna dar gelirken cümleler ağzından dökülmeye başladı.

"Baştan bu yana sizi dinlemeliydim. Haklıymışsınız..." dedi günah çıkarır gibi Debby'ye bakarak. Debby "Ben hep haklıyım," dedi zafer kazanmış bir edayla. Vivien acıyla gülümsedi "Beş senemi gözü kapalı verdiğim, evlenip bebeklerini dünyaya getirmek istediğim adam koca bir yalanmış. Yaşadığım pembe rüyanın aslında kara bir kâbus olduğunu anlamam trajikomikti.

Alışveriş merkezinde başlayan mutlu aşk dünyam, yine bir alışveriş merkezinde son buldu. Biz alışveriş merkezinde tanışmıştık. Belki birinize tanışma hikâyemizi anlatmışımdır," diyerek kızlara *"Bilen var mı?"* der gibi bakarken anlatmak için güç toplamaya çalıştığı o kadar belliydi ki...

Vivien kimseden ses çıkmayınca "Demek ki bir kere daha özet geçmeliyim. O zamanlar Londra'dan Los Angeles'a geleli iki sene olmak üzereydi. Ev tutmaktansa, yurtta kalmak kolayıma geliyordu. Yirmi yaşına henüz girmiş üniversite öğrencisi saf Vivien, rüyalar şehrindeydi. Hayalleri, umutları vardı. Onu ilk gördüğümde heyecandan elimdeki kahveyi üzerime dökmüştüm. O gün telefon numaramı alana kadar peşimden ayrılmamıştı. Beni kendine âşık etmesi uzun sürmedi. Her şey rüya gibiydi. Okulun üçüncü senesindeydim. Yanına taşınmam için elinden geleni yapmıştı. Taşındım. Hayatım, derslerim ve onun aşkıyla dolu geçiyordu. Geleceğe dair bütün hayallerim Michael üzerineydi. Garipti, beni deli gibi sevip pamuklara saran adam evlilik konusunu hiç açmıyordu. Çok zorlandığında erken olduğunu söyleyip konuyu kapatıyordu. Yine de mutluydum.

Okul bitince şans eseri iyi bir dergide stajyerlik bulmam mutluluğuma mutluluk kattı. Zaman geçtikçe işimde ilerledim. Bir sene sonunda dergide bir sayfam vardı. Sonra Londra'dan bir teklif aldım. Okuduğum bölümden uzak kalmamak adına yaptığım tasarımlarımı beğenen ünlü bir firma benimle çalışmak istedi. Los Angelas'ta yaşıyor, aynı zamanda ülkemle bağlantımı koruyordum. Kısa zamanda kariyer yapmaya başladım. Biz Michael'la bir bütündük. Birbirimizi tamamlıyorduk. Ben çalışkandım, o hırslı. Borsaya girdi ve bu konuda gerçekten şanslıydı. Paramızın üzerine para katıp duruyordu. Ben hiçbir şeye karışmıyordum. Her şeyi o kadar iyi idare ediyordu ki... Mutluluk deryasındaydım.

Aslında tam bir salakmışım. Bütün hayatımı o yönetiyormuş. Parayı, evi, ne yiyeceğimizi, ne zaman uyuyacağımızı... Neredeyse saçıma hangi tokayı takacağıma kadar beni o yönlendiriyormuş. Tamam, bazen irdeliyordum ama kendimi kandıracak iki kelime kaldığım yerden devam etmeme yetiyordu. Hiçbir şeyde söz hakkım olmaması hoşuma gitmiyordu ama aşk böyle olsa gerek diyordum. Özeti şu, beş sene boyunca aşkla kör olmuş, kukla bir kadınmışım.

Tamam, gözyaşlarım hâlâ onun için akıyor ama gerçekçi olmalıyım. O tam anlamıyla kontrol manyağı, bencil herifin tekiymiş,"

Debby ve Catrine birbirlerine bakıp üzgünce sustular. Vivien'ın bu kadar acı çektiğinin farkına yeni varıyorlardı. Nancy safça "Ben hâlâ anlamış değilim. Bu anlattıkların..." diyerek sustu. Vivien gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silmeye çalıştı. Medet umar gibi başını gökyüzüne kaldırdı. Gözyaşları şakaklarına akıp saçlarına karıştı.

"Michael, hayırı kabul eden bir adam değildi. Hep o haklıydı. Belki de onu evetlere alıştıran bendim. Böylesi işime geliyordu belki,"

Nancy merakla "Ne yani onu bencil biri diye mi terk ettin? Bütün erkekler öyle değil mi?" diye sordu sonunu beklemeden.

Vivien "Bencillik, onun yanında hafif kalacak bir kelime. Pazartesi alışverişe gidilmeli, çarşamba ve cumartesi spor merkezine, pazar evde dinlenilmeli... Akşamları ne yenecek, o iş seyahatindeyken benim nerede olacağım bile planlıydı. Tabii iki günde bir seks yapmazsak ilişki kötüye gider. Yapmak istemezsen suratı asılır ve iki saat içinde Michael istediğini bir şekilde alır,"

"Adi pislik!" dedi Catrine sinirle.

"Tabii bunlar yüzünden burada değilsin, değil mi?" diye sordu Nancy.

Vivien acıyla gülümsedi "Hayır, bu söylediklerim ondan ayrıldığımda fark ettiğim şeyler. Bazen rahatsız olsam da ona boyun eğip âşık tarafımla mutlu oluyordum. Çok uzun süre bana evlenme teklifi etmesini bekledim. Üç sene sonunda ona bebek için adeta yalvarır hale geldim. Hep bir bahanesi vardı. Her konuşma onun haklı olmasıyla bitiyordu. En sonunda kendim evlenme teklifi etmeye karar verdim çünkü hayatımın başka bir amacı olmadığına inanıyordum. Bir gün evlilik teklifini gerçekleştirmek adına işten erken çıktım. Çarpıcı bir elbise almak için uzun zamandır gitmediğim alışveriş merkezine gittim. Kabinde, mutluluğumu yansıtan renkli elbiselerle okul balosuna gidecek kızlardan bir farkım yoktu. Gecenin bizim için yeni bir hayatın başlangıcı olacağını düşünerek neşeyle elbiselerin birini çıkarıp birini giydim. Michael onun deyimiyle benim burnum büyüdükten sonra yani moda dünyasına atıldıktan sonra asla alışveriş merkezlerine gelmeyeceğimi bilirdi," dedi Vivien ama gözyaşları boğazında hıçkırıklara dönüşmüş, konuşamaz haldeydi.

O sırada Catrine, Vivien'ın anlattığı drama dayanamayıp yattığı yerde doğruldu. Sigara paketini cebinden çıkardı. Kederle içinden bir tane alıp dudaklarına götüremeden Nancy'nin "Catrine sigaran olduğunu neden söylemiyorsun?" diye çemkirerek oturduğu banktan onun üzerine atlayıp sigarayı alması bir oldu. Alır almaz çıtkırıldım haline dönüp banka geri oturdu. Debby "Ancak sigara içerek dinlenir bu Michael piçi!" dedi ve şoke olmuş halde ona bakan Catrine'in elinden çakmağı alıp Nancy ve kendi sigarasını yaktı.

Catrine "Bazen sizden korkuyorum," diyerek ayağa kalktı. Debby'den çakmağı alıp kendi sigarasını ve Vivien'ın sigarasını yaktı.

Vivien'a baktığında ona kıyamadı. "Viv, anlatmak zorunda değilsin. Kötü görünüyorsun. Kendini hazır hissettiğinde anlatırsın," dedi. Ağzında sigaranın oluşuna aldırmadan eğilip safari tarzı bol kotunun paçalarını katladı. Botlarından kurtulurken kızlar onun ne yaptığını anlamsızca izliyordu. En son uzun erkek çoraplarından kurtulmuş, çimlerde çıplak ayak dolaşmaya başlamıştı.

Nancy elindeki sigarayı Lady Diana gibi tutup dudaklarına binbir zahmetle götürdü. Sinirli bir nefeste içine çekti. Kederli olduğu ve Vivien'a üzüldüğü belliydi.

Debby hüzünle "Viv, gerçekten seni bu kadar üzüyorsa anlatma. Burnun tıkanacak ve iki gün senin sümüklü halini çekmek zorunda kalacağız," dedi.

Vivien "Çocukluğumdan beri bana *sümüklü* diyorsun. Ben alerjik bir bünyeye sahibim, hepsi bu!" dedi sitemle. Gözlerinde biriken yaşları sildi. Boşta kalan eliyle yüksek topuklu, dizüstü çizmelerinin fermuarını yavaşça açmaya başladı. Üç kız ellerinde sigara, donmuş bir halde onun çizmesinin fermuarını indirmesini izliyordu. Bitirdiğinde kızlardan kahkahalar yükseldi. Vivien sinirle "Ne? Hiç mi çizmesini çıkaran birini görmediniz?" diye sordu tıkanan burnuna aldırmadan. Onların neşesi üzüntüsünü alıp götürmüştü. Ağlaması gülmeye, sonra kahkaha krizine döndü.

"Viv, o nasıl bir çizme? Fermuarı açman hiç bitmeyecek zannettim. Diğer tekinin fermuarını bizim yanımızda açma lütfen. Bir de bunun kapatması var," dedi Catrine kahkahayla.

"Catrine sen tam bir moda düşmanısın! Sana seneler önce söylemiştim. Dolabını beraber düzenleyelim diye," dedi Vivien alayla.

"Tabii, beni konsolos köpeğine döndür," dedi Catrine ve küçük köpek gibi havlamaya başlayınca kahkahaları daha bir yükseldi. Sessiz geceye yayılan neşeleri hayata bir isyandı sadece.

Işılca

Kızlar Vivien'ın üzülmesine dayanamayıp acı veren geçmişi hakkında konuşmayı başka bir zamana bıraktılar. Onlar gülüşürken yoldan geçen kamyonetin farları gözlerini aldı. Hepsi susmuş, merakla oturdukları yerin ön tarafında duran kamyonetten kimin ineceğine odaklanmışlardı. Arabanın farları sönüp Jackson'ı karşılarında gördüklerinde hepsi rahatladı.

"Selam kızlar! Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Jackson. Gözleri Vivien'a kaymış ve bakışlarını kaçırması bir olmuştu. Catrine "Peki sen gecenin bu saatinde burada ne arıyorsun? Bu ne tesadüf..." diye sordu erkek gibi çıkardığı sert sesiyle.

Çocukluk yıllarını beraber geçirip liseyi beraber bitirmiş bu kızlar topluluğunda Catrine, onların koruyucusu olma görevini üstlenmişti. Lisede Nancy'yi istemediği ateşli erkek arkadaşından kurtaran, Debby'nin çete üyesi sevgilisini bir yumrukta yere seren ve Jackson'a Vivien'ı üzmemesi için gözdağı veren hep oydu. Kızlar ona bir ara *erkek savar* lakabını takmış, bu Catrine'in hoşuna gitmişti.

"Eve dönüyordum. Sizi burada görünce yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm," dedi Jackson.

"Sen ne zaman benim bir erkeğin yardımına ihtiyacım olduğunu gördün?" diye sordu Catrine sertçe. Catrine'in tavrıyla gerilen ortamı Debby sakinleştirdi. "Hadi Catrine, Jackson bizden sayılır. Baksana o da aradığını bulamayanlar kulübünden," dedi kahkahayla. Geç olmuştu ve Vivien için eve gitme vakti gelmişti. Çıkardığı çizmesini giymeye başladı. Geceyi sonlandırmak adına "Kızlar bu gece gerçekten mükemmeldi. Külkedisine dönüşmeden uyumak istiyorum," diyerek ayağa kalktı.

"İsterseniz sizi bırakabilirim," dedi Jackson. Debby ve Nancy birbirlerine bakıp evet anlamında kafalarını sallarken. Catrine "Ben yürümek istiyorum. Viv sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana eşlik edebilirim," dedi şirince. Catrine tercih edilmenin verdiği gururla "Zevkle!" dedi.

Vivien "Kızlar yarın görüşürüz," dedi Debby ve Nancy'ye bakarak. Jackson'a kibarca selam verdi.

Debby kamyonete binerken "Eve gidin, sakın aylaklık etmeyin!" dedi. Vivien el sallarken Jackson gülümseyerek direksiyona geçti.

Vivien, Catrine'in koluna girmiş, park alanından eve doğru yürümeye başlamışlardı. Catrine seslice gülmeye başladığında "Hadi çıkar ağzındaki baklayı Catrine!" dedi Vivien. "Sen lisede Jackson'a deli gibi âşıkken ben kıskançlığımdan kuduruyordum," diye ettiği itirafla Vivien şaşkınca durdu ve "Şaka yapıyorsun," dedi gülerek.

Catrine "Niye gülüyorsun? Viv! Şimdi kalbim beni terk eden Samanta'yla dolu diye önceden kimseye âşık olmadığımı mı zannediyorsun?" diye sordu sinirle.

Vivien hayretle "Ne yani, bana âşık olduğunu mu itiraf ediyorsun? Cat!"

"Abartma. Aşk demek yanlış olur. O zamanlar çok gençtim. Düşünsene sen lisenin gözde güzeli, ördek bacaklı Jackson'la çıkıyordun. Kabul ediyorum Jackson çirkin ördek yavrusuyken bir kuğuya dönüştü ama aklım almıyordu. Onun yerinde olmayı dilediğim zamanlar olmuştu," dedi gülümseyerek.

"Cat, senin hızına yetişmek mümkün değil. Sana her zaman imrendiğim bir gerçek. Başına ne gelirse gelsin dik duruşuna her zaman hayrandım. Acaba tercihlerimi gözden geçirip sana evet desem mi?" dedi kıkırdayarak.

"Tatlım o tren senin ve benim için çoktan kaçtı. Hadi Viv! Söyle bana şu Michael salağını bulana kadar sicilinde kaç aşk var?" diye sordu Catrine.

"Jackson sayılır mı? Bilmiyorum. Onunla birlikte olmadım biliyorsun. Sadece Michael var. Michael ilkti ve benim için son olacaktı ama olmadı. Şimdi bir erkeği o anlamda düşünmek bile bana çok uzak. Acaba ben de senin kulübe mi katılıyorum?" diye sordu acıyla gülümsemeye çalışarak. Yine ağlamak istiyordu ve bu ağlama hissinden nefret ediyordu.

"Saçmalama Viv! Benim erkeklerle bir derdim yok. Oldum olası kadınlardan hoşlandım. Bence senin derdin tecrübe. Hayatına Michael'dan başka biri girmemiş. Sonrası ya da öncesi yok,"

"Ben ne demek istediğini anlamadım. Tecrübe derken neyi kastediyorsun?"

"Michael, senin hayatını kolaylaştıran bir alışkanlık olabilir. Belki onu hiç sevmedin. Belki yatakta bile seni memnun etmedi. Her anlamda kıyasa girebileceğin, iyisini kötüsünü ayırabileceğin biri yok. Bunu bir düşün ve hayata öyle küs derim,"

"Debby bu konuda düşüncelerini daha edepsizce dile getirebiliyor. İşin kötü yanı bana da mantıklı gelmiyor değil. Ben gerçekten aptalmışım. Ben..." derken başladığı cümleyi nasıl bitireceğini bilmediği için sustu.

Catrine "Vivien hayat yaptığın aptallıkların toplamıdır. Hayat hatalarla daha güzel," dedi. Bu cümle Vivien'ın içindeki çaresizliğe iyi gelmişti.

"Ah Catrine! Bu gece umduğumdan güzel geçti. Kendimi eve kapatmakla çok hata etmişim. Size sahip olduğum için çok şanslıyım," diyerek koluna girdiği arkadaşına daha bir sarılıp yürümeye devam etti.

Catrine ne kadar konuyu açmak istemese de Debby'nin yorumları, Nancy'nin gözyaşları olmadan Vivien'ın daha rahat anlatacağını biliyordu.

"Michael'la olanları anlatmaya devam etmek ister misin?" diye sordu usulca.

"Anlatmak bana iyi gelebilir ama ağlarsam..."

"Ağlayarak acıların bitecekse..."

Vivien "Bu sonlanmış kâbusun neresinde kalmıştık?" diye sordu.

"Alışveriş merkezinde gece için kıyafet deniyordun,"

"Ah evet! Daracık bir kabinin içinde, üzerimde göz alıcı kırmızı renkte bir elbiseyle hayallere dalmıştım. İnan Catrine artık kırmızı renk görmeye tahammül edemiyorum," dedi sesi titreyerek. Catrine onun değişen ruh haline dayanamadı "Tamam, anlatma. Lütfen geçmişi geride bırak! Seni anlatırken ne görmek ne duymak istediğime emin değilim,"

"Anlatmak istiyorum. Üzerimdeki kırmızı elbiseyle kabinden çıktığımda bana yardımcı olan görevli beni bir aynanın önüne yönlendirdi. Aynaya bakarken birden Michael'ı gördüğümü zannettim. Arkamı döndüğümde kimse yoktu. Onu çok düşündüğüm için aklımın bana oyun oynadığını sandım. Mutlulukla gülümseyip elbiseyi almaya karar verdim. Görevliye elbisede yapılması gereken değişiklikleri anlatırken o sırada yanımıza biri geldi. Benden beş altı yaş büyük görünen kumral bir kadın benimle konuşmaya başladı. Daha sonra onun Michael'ın karısı Elisa olduğunu öğrendim," dedi acı acı gülümseyerek.

Catrine duyduğu son cümleyle adeta bulunduğu yere çivilenmişti. Yüzünde şoktan başka hiçbir ifade yoktu. Ne zaman sonra kendine gelerek "Vivien bu nasıl olur? Michael evli miymiş? İnanamıyorum!" dedi hayretle. Vivien konuşmaya devam etmek adına Catrine'in kolundan çıktı. Bir iki adım atarak yürümeye devam etti. Catrine biraz sonra şaşkınlığını dizginleyip Vivien'a yetişti. Bu sefer Catrine Vivien'ın koluna girdi. Ne diyeceğini

bilmiyordu. Merakı artmış, elleri sinirden buz gibiydi. Vivien, Elisa'yla geçen konuşmalarını anlatmaya başladı.

"Bana *'Harika görünüyorsunuz! Özel bir gün için mi?'* diye sordu. Ona *'Sevdiğim adama evlenme teklifi etmeyi düşünüyorum. Bu özel gece için basit bir elbise giymek istemedim,'* dedim. İçimdeki mutluluğun herkes tarafından bilinmesini istiyordum. Yeni tanıştığım, adını bile bilmediğim kadına durmuş, özelimden bahsediyordum. En azından benim saklayacak bir şeyim yoktu. Elisa sempatik birine benziyordu. Onunla konuşmak hoşuma gitmişti. Ben açıklama yapınca o daha da açıklayıcı oldu.

'Bizim de eşimle bir ay sonra evlilik yıldönümümüz, üç seneyi bitiriyoruz. Oğlumuzun doğum günü de aynı gün. Bu elbiseyi çok beğendim, o gün için harika bir seçim olabilir. Eşimin sizin üzerinizde görmesine izin verir misiniz?' diye kibarca sorduğunda tereddüt etmeden kabul ettim. Kabine girmekten vazgeçip Elisa'ya elbisenin özelliklerinden bahsetmeye başladım. Görevli depoya aynı elbiseden olup olmadığına bakmaya gidince biz sohbete kaldığımız yerden devam etmeye başladık. O sırada üç yaşlarında bir erkek çocuğu bize doğru koşturup Elisa'nın kucağına *'Anne! Anne!'* diye atladığında onlara imrenmiştim. Elisa'nın kucağındaki, hayallerimde sahip olmayı düşlediğim bir çocuktu. İçimden *'Tanrı'm! Michael ve bana da böyle bir bebek ver! Lütfen...'* diye dualar etmeye başlamıştım. Küçük çocuk tanıdık gelen gözleriyle bana bakarken ben kıskançlık selinde boğulmuştum sanırım. Elisa'nın sesiyle kendime geldim. *'İşte benim küçük bebeğim. Bu oğlum Mich,'* dediğinde ben *'Umarım benim de bu kadar tatlı bir oğlum olur,'* diyerek çocuğu kucağıma alıp alamayacağımı sordum. Elisa tereddüt etmeden kucağındaki çocuğu bana uzattı. Kucağıma alıp yanağına bir öpücük konduracağım sırada karşımda Michael'ı gördüm. Sevinçten dizlerimin tutmadığını hissetmiştim. Ona

doğru koşarcasına gitmek istedim ama küçük çocuğun tek bir kelimesiyle pembe dünyam yerle bir olup yerini karanlığa bıraktı. Çocuk *'Baba!'* diyerek benim kucağımdan atlayıp Michael'ın kucağına fırladığında..." diye konuşmaya devam edemeyen Vivien derin bir nefes almak için sustu.

Catrine tepki veremeyecek kadar şoktaydı. Vivien ağıt yakarcasına "Catrine o anı nasıl anlatmalıyım bilemiyorum. Michael taş kesilmişti. Ben bütün fiziksel, beyinsel yetilerimi kaybetmiş öylece ona bakarken Elisa'nın cümlesiyle kendime geldim. Bana *'Eşim Michael,'* dedikten sonra Michael'a dönüp *'Canım, elbise nasıl? Yıldönümümüz ve Mike'ın doğum günü için harika olur bence. Ben çok beğendim,'* diye konuşurken sustu çünkü Michael'ın ve benim şoke olmuş gözlerimiz adeta birbirine kenetlenmişti.

Elisa *'Michael iyi misin? Neyin var? Yüzün bembeyaz oldu...'* derken benim aşkımı, ruhumu, en güzel yıllarımı verdiğim adam karşımda karısı ve çocuğuyla öylece duruyordu. Elisa evlenmek için yalvardığım, bebeğini doğurmak için çırpındığım adamın karısıydı. Sonrasında süzülen gözyaşlarımı ve mağazanın çıkış kapısını hatırlıyorum. Gerisi boşluk...

Gözlerimi hastanede açtım. Yanımda şirketten arkadaşım Luisa vardı. Ben çok kötü bir kâbus görmüştüm. Seslice *'Rüyaydı, kesin rüyaydı. Bunların olması imkânsız!'* diye kendimi rahatlattım. *'Kâbustu. Uyandım, bitti!'* diye binlerce kere tekrar ettim. Algım açıldıkça bembeyaz, huzur dolu bir odada olduğumu fark ettim. Beni rahatsız eden tek şey kolumu kıpırdatamıyor olmamdı. Luisa'nın gülümseyen yüzüyle içim huzurla doluyor, gördüğümün bir kâbus olduğuna emin oldukça daha iyi hissediyordum.

Luisa *'Vivien dikkatli ol! Kolun iki yerden kırılmış, başını fena çarpmışsın,'* dediğinde kâbus gördüğüme daha çok inanmıştım. Bana ne olduğu, kolumun nasıl bu hale geldiği umurumda bile

değildi. Neredeyse mutlulukla gülümsüyordum. Birazdan Michael gelecek, dudaklarıma öpücüklerin en tatlısını konduracaktı. Kâbusumun gerçekliğini yüzüme vuran yine Luisa oldu. *'Vivien bizi çok korkuttun! Nasıl oldu bu? O gece elbisesiyle yürüyen merdivende gündüz vakti ne işin vardı? Tanrı'ya şükür elbise sıkışmamış, son anda almışlar seni yürüyen merdivenlerden,'* diye konuşmaya devam eden Luisa'yı duymaz oldum. Nefesim son bulmuş, biri iki saniye önceki mutluluğa dair ne varsa bedenimden uçup gitmişti. Vücudumun istemsiz kasılmalarını ve boğulurcasına boğazıma dolan kederi hatırlıyorum. Sonrası, kendimi kaybetmişim.

Gözlerimi açtığımda yanımdaki sandalyede Michael oturuyordu. Akan bir damla gözyaşımın soğukluğu tenimde ilerlerken ruhum çoktan ölmüş, cenazesi kalkıyordu. Ölen ruhumla birlikte Michael kendini kalbimde ulaşamayacağım bir yere kilitliyordu. Uyandığımı anladığında telaşla ayağa kalktı. Onun bir şey söylemesine izin vermeden acil durum ziline deli gibi basmaya başladım. Michael ben zile basarken günah çıkarmaya başlamıştı.

'Vivien! Çok üzgünüm. İnan böyle öğrenmeni istemezdim. Sana ben söyleyecektim. Nasıl söyleyeceğimi düşünüp duruyordum. Ben... Ben bir çıkar yol arıyordum,' derken imdadıma telaşla içeri giren hemşire yetişti. Sonrasında öğrendiğim ezilen kaburgalarım nefes almamı güçleştiriyordu. Bunu bilmeden ben konuşmaya çabalıyordum. Konuşmam o kadar zordu ki...

'Bu adamı dışarı çıkarın! Onu burada istemiyorum...' diye bağırıyordum desem yalan olur çünkü bağırmaya çalışıyordum. Hemşire panikle Michael'dan rica ederek odanın dışına çıkardı. Sonrasında geçirdiğim sinir krizleri sebebiyle beni uyutmaya başladılar. Hastanede sinir krizleriyle geçen iki ayın sonu daha sancılıydı. Eve gitmeden bir otele yerleştim. Luisa'dan rica edip özel eşyalarımı evden aldırdım. Michael onu her gördüğümde

geçirdiğim sinir krizlerinden sonra benimle görüşme isteğinden vazgeçmişti. Bir süre sonra ondan hiç haber alamaz hale gelmiştim. Bir yanım onu deli gibi merak ederken, haber alamamak benim için en iyisi oldu. Güçsüz olmak, ezik görünmek istemiyordum. Aklımda hiç Londra'ya dönmek yoktu. Ta ki karısı bir gün beni kaldığım otelde ziyaret edene kadar..." diyerek nefes almak için sustu.

Catrine son duyduğu cümleyle sadece "Nasıl yani?" diyebildi. Göğsünün ortasına bir taş gibi oturan bu hikâyenin devamını duymak istediğinden emin değildi. Yine de merak etmekten kendini alamıyordu. "Lütfen devam et!" dedi.

Vivien uzun zamandır içinde tuttuğu acısını Catrine'e anlatmanın onu ne kadar rahatlattığını düşünerek devam etti. "Otele yerleştiğim ilk bir ay kapı dışarı çıkmadım. Yirmi metrekare otel odası benim sığınağım oldu. O odada oturup Michael'ı unutmayı dileyip durdum. Unutmak istedi bir yanım. Bir yanım dönsün istedi. Uyumadan, yemeden, içmeden Michael'la yaşadıklarıma, yaşayamadıklarıma ağladım durdum. Zorla da olsa bir ayın sonunda otel odasından insan içine çıkacak hale geldim. Kolumdaki alçıyı çıkartmakta geciktiğimden olması gerekenden güçsüz ve zayıf olan kolum için askılık kullanmaya başlamıştım,"

"Niye geciktin alçı için?" diye sordu Catrine.

"Doktor kontrollerini umursamıyordum. Bana kalsa bir ömür o alçıyla yaşardım. Kullandığım antidepresanlar bittiğinde doktora gitmeye mecbur kaldığım bir gün alçıyı çıkarttılar,"

"Vivien bizi aramalıydın," dedi Catrine hüzünle.

"Kendimde değildim Catrine," dedi Vivien özür diler gibi. "Michael'ı unutmaya çalıştığım o günlerden birinin sabahında Elisa otelin bahçesinde oturduğum masanın önünde dikildi. Karşısında dimdik nasıl kalabilmiştim ve en önemlisi nasıl sinir krizi

geçirmedim bilmiyorum. Oturduğum masadan kalkma zahmetine bile girmeden siyah güneş gözlüklerimi çıkarttım. Uzun ama derin bir nefes aldım. Acı vermek için hedef Elisa'ydı. *'Sizi güvenlikle buradan attırmadan lütfen gidin,'* dedim tok bir sesle. Ben onu kovmamışım gibi karşımdaki sandalyeyi kendine göre ayarlayıp oturduğunda ben çoktan yerimden kalkmış uzaklaşıyordum. Onun ne diyeceğini dinlemeye hiç niyetim yoktu. Elisa vazgeçecek gibi değildi. Koşarak peşimden gelip beni kolumdan tutup kendine çevirdi. Hırsla kolumu çektim. Yer, mekân, insanlar hiçbiri umurumda değildi. Acımla dünyayı yok edebilirdim. *'Ne istiyorsun? Sevdiğim adam yanında! Ne istiyorsun?'* diye bağırdım hırsla.

'Konuşmak istiyorum,' dedi yalvarırca. O kadar öfkeliydim ki kadının acısı benim acımın yanında bir hiçti sanki. *'Nasıl benim karşıma çıkabiliyorsun?'* diye sordum hırsla. Elisa'nın perişan hali bariz belliydi. *'Senin benden bir farkın yok. İkimiz de kandırıldık. Sonuçta...'* diye cümlesini bitirmeden *'Kendini fazla önemsiyor gibisin. Suçlu sevdiğim adam. Hemen git buradan'* diye öfkeme yenilmek üzereyken otel bahçesindeki herkes kavgamızı dinliyordu. Elisa *'Yaralarına hiçbir şeyin iyi gelmeyeceğini biliyorum ama inan bana bilmiyordum. Ondan çocuğumun olması, evli olmamız gerçekleri değiştirmiyor. Ondan ayrılıp ülkeme, İtalya'ya dönüyorum. Beni seni sevdiği gibi sevmiyor,'* dedi ve acı bir tebessüm ederek yanımdan ayrıldı.

Orada, yeşil çimlerin üzerinde her şeyin uçarcasına ayaklarımın altından kayması saniyeler aldı. İçimdeki fırtına kalbimi kayalara vurup duruyordu. Ne aklım ne ruhum buna katlanamıyordu. Yine bütün bedenim kasılmış, uğultular beynimi parçalarken gözlerimi otelin revirinde açtım. Sonrası yine koca bir hiç...

Günler geçiyor, zaman yaralanan ruhuma iyi geleceğine daha fazla acı vermeye başlamıştı. Luisa'nın, diğer dostlarımın

konuşmaları; bana verdikleri destek, işim, yaşamım... Her şey önemsizdi. Toparlanamıyordum. Aklım beni devamlı uyarıyordu ama yapamıyordum. Ne hayata dönebiliyordum ne ölebiliyor ne ileri gidebiliyordum. Luisa'nın hakkını ödeyemem... O gerçek bir dost. Londra'ya dönüş sürecimde beni hiç yalnız bırakmadı. Hatta bir gece gelip yaşanmaz hale getirdiğim otel odasından bavullarımı alarak zorla beni evine götürdü. Luisa'nın evinde kalmak ilk günler bana işkence gibi gelse de hayata dönmeme büyük yardım etti. Herkes Londra'ya dönme kararıma karşı çıkıp kalmam için ısrar etse de bastığım zemin bile bana Michael'ı hatırlatıyordu. Kötü tarafı Michael'ı artık istemiyordum ama dönsün diye bekliyordum. Her yerde onu arıyordu gözlerim. Her saniye aklımda o vardı. Acı beni kemirip bitirirken kullandığım depresyon ilaçları yetmez hale geldi.

Sonuç olarak Luisa beni Londra'ya yolcularken '*Derginin kapısı sana her zaman açık, kendini toparla ve geri dön!*' dedi ve işte burdayım," diye konuşmasını bitiren Vivien içinde ne varsa dökmüş kendini iyi hissediyordu.

Catrine duyduklarıyla sessizliğe gömülmüş, hâlâ ne diyeceğini bilmez haldeydi. Vivien yıllardır dostu olan Catrine'in önüne geçti. Gülümsemeye çalışarak ağlamaktan kızaran yüzünü yıkarcasına gözyaşlarını sildi. "İyiyim ve daha iyi olacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var," dedi.

Catrine tam bir erkek gibi ona sarıldı "Buna inanmasam şu an sıcak yatağımda uyuyor olurdum," diyerek gülümsedi. İkisinin de eve gitmek gibi bir niyeti yoktu. Birlikte eve gitmek yerine genç kızken gizli gizli sigara içmeye gittikleri uçurum kenarına gitmişlerdi. Zaten hava aydınlanmaya yüz tutmuş, sabahın ilk ışıkları bu küçük kasabayı çevreleyen orman ağaçlarından kendini göstermeye başlamıştı. Gecenin sabahı karşılayan serinliğine inat

sessizce saatlerce oturdukları uçurum kenarında sigara paketinin sonuna gelmişlerdi.

Catrine ciğerlerine çektiği sigarayı Vivien'a uzattı "Sigaramız bitti," diye gülümsedi. Vivien elinden sigarayı aldı ve dudaklarına götürüp "Aylardır geçirdiğim en güzel geceydi Cat! Çok teşekkür ederim," derken fırtınadan çıkmış bir gemi kadar durgun görünüyordu. Catrine duyduğu bu acı aşk hikâyesi karşısında söyleyecek tek kelime bulamadı. Gülümsedi ve "Her zaman emrinizdeyim güzel bayan," dedi. Ayağa kalkarken kendiyle birlikte Vivien'ı da kaldırdı. Vivien gerçekten kendini iyi hissediyordu. Catrine sırıtmaya başladığında "Yine ne var?" diye sordu merakla.

"Teresa seni tavladığımı düşünecek. En iyisi ben arka yolu kullanayım," derken bütün dişlerini göstererek sırıttı.

"Hadi Catrine! Annem seni sever. O sadece geleneklerine sadık bir kadın,"

"Biliyorum. Beni her fırsatta yanına çekip *'Catrine! Tanrı'nın kurallarına uy kızım. İçindeki sese kulak ver!'* diye vaaz etmeye başlıyor," diyerek Teresa'nın taklidini yaptığında kahkahalarla gülmeye başladılar. Vivien evin önüne geldiklerinde Catrine'le vedalaşıp bahçe kapısından geçti. Usulca evin kapısını açıp gürültü yapmamaya özen göstererek doğruca odasına yöneldi. Üzerindekilerden kurtulup duşa girdiğinde kendini daha iyi hissediyordu. Çocukluk arkadaşlarıyla geçirdiği bu gece ona iyi gelmişti. Sıcak su bedeninden akıp giderken sadece mutlu olmayı diledi. Ertesi günü uyuyarak geçirdi.

Teresa kızının sabahın ilk ışıklarıyla eve girdiğini bildiği için ara ara onu kontrol edip rahat bıraktı. Vivien uyandığında hava kararmak üzereydi. Başının ağrısıyla tekrar duşa girdi. Duştan çıktığında kendine ancak geldi. Annesine geceyi ve kızları mutlulukla anlattı. Geldiğinden beri belki de ilk defa gerçekten gülüyor

ve normal davranışlar sergiliyordu. Teresa kızının gülen yüzüyle kızlara minnettardı. Bol sütlü birer kahve yapıp verandaya geçtiler. Debby'nin onlara katılmasıyla ortam daha eğlenceli bir hal aldı. Teresa, Vivien'ın bu neşeli halinin devamı için Catrine ve Nancy'ye telefon edip onları da davet etti. Nancy iki çocuğunu da alıp geldiğinde, üç aydır mutsuzluğun kol gezdiği evde kahkahalar yankılanmaya başladı. Teresa'nın içi yeniden kızı adına umut doldu.

Vivien evin salonunda etrafında küçük ayaklarıyla koşturup duran Nancy'nin çocuklarını seyrediyordu. Küçük kızlara baktıkça tek başına bir çocuğa sahip olma isteği daha çok kuvvetlendi. "Âşık olmak, üzülmek, aldatılmak yok! Erkek yok!" diye sesli düşündü.

Catrine "Neler oluyor? Yine neyin peşindesin?" diye sordu. Vivien aklında kesinleştirdiği kararını söylemeye karar verdi. "Size dün akşam bahsettiğim şu bebek işi... Ben kararımı verdim. Suni döllenmeyle hamile kalacağım. Benim bir bebeğim olacak," dedi. Herkes donmuş ona bakarken, olumsuz bir şey duymak istemediği için nefes almadan konuşmaya devam etti. "Yirmi beş yaşındayım. İnanın bundan sonra âşık olamam. Hem bir daha asla bir erkek beni üzemeyecek. Zaten beyaz atlı prens beni bulsa bile bu psikolojimle dört nala uzaklaşır. Demek ki ne yapıyoruz? Kendimiz bebek yapıyoruz," dedi gülerek.

Catrine düşüncelere dalıp dudağını uzatmış, sessizdi. Vivien biliyordu ki Catrine onaylarsa Debby ve Nancy'yi ikna etmek daha kolay olacaktı. Onlara çaktırmadan ayağıyla Catrine'e bir tekme savurdu. Catrine yediği tekmenin acısıyla "Sen eğer suni döllenmeyle hamile kalırsan, ben de ona babalık yaparım. Ne dersin?" diye gayet ciddi bir şekilde kaşlarını havaya kaldırıp sordu.

Nancy ağzına aldığı suyu püskürtmüş, Debby onun karşısında olmanın talihsizliğiyle yüzü gözü su içinde öylece ona bakıyordu. Yüzünü silerken "Siz aklınızı kaçırmışsınız," diye sinirle soludu.

İçeride olan Teresa olanlardan habersiz, hazırladığı limonlu keki servis etmek için verandaya çıktı. Vivien kaş göz yaparak konuyu kapattı. Tabii göz göze bakışmaları, anlamsız tepişmeleri ve fısıldaşmaları Teresa'nın gözünden kaçmadı. Onlara katılıp sandalyesine otururken merakına yenilmedi. Vivien öyle mutluydu ki hiçbir şey sormadı. Saat epey ilerlemiş, Nancy çocuklar uyuduğu için orada kalmak zorunda kalmıştı. Catrine ve Debby de bundan geri kalmadı. Gece, kahkahaların eksik olmadığı evin verandasında tüm hızıyla devam ediyordu. Teresa iyi geceler dileyerek odasına geçtiğinde yarım kalan konu tekrar açıldı.

"Viv, gerçekten ciddisin değil mi?" diye sordu bebek konusunda yorum yapmamış olan Nancy.

"Evet, kararımı verdim. Hiçbir erkekten çocuk dilenmeyeceğim. Sanırım İngiltere'de yaptırmayacağım. Ne kadar sancılı bir dönüş olsa da Los Angeles'a bu iş için dönmem gerekecek,"

"Viv, çok iyi düşünmelisin. Bu sonrasında vazgeçebileceğin bir şey değil," dedi Nancy.

"Nancy sen bebeklerinden vazgeçer misin?" diye sordu Vivien.

"Tabii ki hayır!"

"O zaman benim neden vazgeçebileceğimi düşünüyorsun?"

"Ben bilmiyorum. Herhalde kastettiğim bu değildi. Pişman olursan anlamında söylemek istedim,"

Vivien cevap vermeden Debby gülerek lafa girdi ve "Bence otuz çocuktan sonra pişman olabilir," diyerek alay ettiğinde hepsi gülmeye başladılar.

"Peki, ne zaman?" diye sordu Catrine.

"Hemen yarın Los Angeles'taki arkadaşım Luisa'yı arayıp bu işi yapan klinikten randevu almasını isteyeceğim. Bizim dergide kliniğin röportajı var. Fazla geç bir tarih vermezler umarım. Sonuçta arada Luisa var,"

"Viv, neden bu kadar zahmet? Eminim İngiltere'de bu işi yapan bir klinik vardır," dedi Nancy.

"Amerika biraz da psikolojim için seçtiğim bir ülke. Size delilik gibi gelebilir. Burada yaşayacağım. Bebeğim burada büyüyecek. Yolda yürürken bütün erkeklerin yüzüne bakıp *'Acaba bebeğimin babası bu mu?'* diye düşünmek istemiyorum. Başka bir ülkede bu işi yaptırmak içimin rahat etmesini sağlayacak,"

Vivien'ın kararlı olduğu her halinden belliydi. Üç kız birbirlerine bakıp sessiz kaldılar. Bir şey söylemelerine gerek yoktu. Ne karar verirse versin yanında olacaklardı. Catrine savaşçı edasıyla "Ben de geliyorum," dedi.

"Yok artık! Senden anne olmaz. Otur oturduğun yerde," diyen Nancy yine yersiz bir tepki vermiş ama farkında değildi.

"Seni salak! Tabii ki benden anne değil baba olur. Ben Vivien'ı orada yalnız bırakmamak adına gidiyorum. Hem tatil yapmış olurum. Vivien'dan iyi rehber mi bulacağım?" dedi ve Debby'ye dönerek "Sen de gelsene," dedi cazibeli bir tavırla. Debby şaşkın, hızla gelişen olaylara yetişmeye çalışıyordu. Catrine öyle havaya girmişti ki herkesin yerine kararlar alıyordu. "Nancy zaten gelemez. Erkek kuşuna ve yavrularına bakmalı," diye yaptığı bu hızlı yorumların üzerine "Amerika sıkı dur. Biz geliyoruz!" diye bağıran Debby'ydi.

Catrine ve Debby birbirine sarılırken Nancy kıskançlıkla onlara bakıyordu. Vivien'ın suratı asılmış kıpırdamıyordu. Debby, Catrine'den ayrılıp "Bizi yanında istemiyor musun? Neden suratını astın?" diye sordu.

"Saçmalama! Yalnız gitmek beni çok korkutuyordu. İşinden izin alabilecek misin? Umarım verirler. Onu düşünüyordum,"

"Viv, bazen senin gerçekten salak olduğunu düşünüyorum. Garsonluk kariyeri mi zedelenecek?" diye sordu Catrine.

"Ne bileyim sonuçta işi..."

Debby buradaki işini önemsemediğini belli edercesine "Suçluluk duyuyorsan bana şu çalıştığın dergide iş ayarlayabilirsin," dedi sırıtarak.

Catrine "Debby madem yeni bir iş istiyorsun benim teklifimi tekrar düşün. Senden güvenilir birini bulamam, bunu biliyorsun," dedi.

Debby "Catrine çok iyisin ama bunu sana daha önce açıkladım. Ben çiftliklerden kurtulmaya çalışıyorum. Metropolde, kalabalık yerlerde yaşamak istiyorum. Anla beni," dedi. Catrine anlayışla gülümsedi ve "Bir gidelim, sonrasına bakarız," dedi kızmadığını belli ederek.

Gece Nancy hariç üç kız için daha eğlenceli bir hale geldi. Bebek konusu üzerine türlü türlü yorumlar yapıldı. Vivien onlara nereleri gezdireceğini anlatıp durdu ve heyecan doruğa çıktı. Tabii her şey Luisa'yla yapılacak telefon görüşmesine bırakıldı. Nancy onlarla gidemeyecek olmanın verdiği sıkıntıyla suratı asık bir şekilde iyi geceler diledi, kızlarının yanına yatıp çok geçmeden uyuyakaldı. Debby "Acaba onu da götürsek mi?" diye sordu duruca. Catrine "Otelde oturup bebek bakacaksan olabilir," diye noktayı koydu.

Kimse gece yalnız uyumayı kabul etmeyince hepsi salona doluştu. Çocukken yaptıkları gibi kamp yataklarının içine girmiş uzanıyorlardı. Catrine, Debby ve Vivien'ın ortasında huzurla uykuya dalarken Vivien ve Debby sohbet ederek uyuyakaldılar.

Gece saat epey ilerlemişti ki Nancy'nin kızlarından biri avaz avaz ağlamaya başladı. Nancy ağlayan kendi kızı değil gibi hiç kıpırdamadan uyuyordu. Vivien en anaç haliyle küçük kızı kucağına alıp susturmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Debby gözleri kapalı ninni söylerken küçük kız daha bir ağlamaya başladı. Catrine uzandığı yerden kalkıp küçük kızı kucağına aldı. Yere tekrar oturdu, yerde duran yastığı alıp ayaklarına koydu. Küçük kızı bacaklarına yatırıp sallamaya başladı. Nancy'nin uzandığı yerden gözünü yarım açıp onların halini gördüğünde kahkahayı patlatmasıyla üç kişinin zar zor susturduğu kızı tekrar ağlamaya başladı. Tabii hepsi isyan etti. Nancy profesyonel tavrıyla yerinden kalktı. Bebeğini kucağına alıp sarılmasıyla yarım saattir üç kişinin susturamadığı bebek iki saniye içinde sustu.

Catrine ağzının içinde "Seni kaltak!" diyerek hışımla yattığı yere uzandı. Nancy onu duymamış gibi Vivien'a döndü "Bak bebek böyle bir şey. Ne uyku ne özel hayat!" diyerek hava basmayı ihmal etmedi. Tabii kafasına yediği yastıkla itiraf zamanının geldiğini artık biliyordu. Yutkunarak "Size bir şey söylemem gerekiyor. Daha Bob'un haberi yok," derken bir iki saniye önceki bilmiş tavrından eser yoktu.

"Hamilesin değil mi?" diye sordu Catrine gözlerini kısarak.

Nancy hayretle "Nereden anladın?" diye sordu. Vivien ona sevgiyle gelip sarılırken Debby hayretle Catrine'e bakıyordu. Catrine, Debby'ye açıklarcasına "Limonlu kekin hepsini sen yedin. Bütün gece ağzın hiç boş durmadı. Masayı yedin diyeceğim ama yemedin, hortumladın resmen," dedi.

Debby bebekleri uyandırmamak adına elini ağzına götürüp kahkaha sesine engel olurken Vivien "Nancy bu harika bir haber," dedi mutlu bir hüzünle.

Debby, Vivien'ın aksine sinirli bir ses tonuyla "Neresi harika? Damızlık inek gibi senede bir doğuruyor. Korunma nedir, haberin var mı senin?" diye sordu.

"Bu sefer benim suçum yok. Ben yapmadım," dedi Nancy salakça. Ortam sessizleşip anlamsız bir hayretle ona bakan üç çift göze "Yani isteyerek olmadı. Kaza işte!" dedi kendini aklamak istercesine.

Debby öfkeyle yastığı Nancy'nin kafasına vuracakken Vivien onu engelledi, "Dikkat et! O hamile," dedi ona sarılarak. Nancy "Umarım her şey istediğin gibi gider canım arkadaşım," dedi sarılmasına karşılık vererek.

Debby pes edercesine "Siz hangi türden geldiniz anlamıyorum ki! Nedir bu çocuk sevgisi bir çözsem..." diyerek yerinden kalkıp mutfağa geçti. Gece Catrine ve Debby için olmasa da Nancy ve Vivien için duygusallıkla son buldu. Bir yanda hayalini kurduğu, onu hayata bağlayan bebeğin sevgisine sığınacak Vivien, diğer yanda üçüncü çocuğa bakacak gücü kendinde bulmaya çalışan Nancy...

Vivien, kamp yatağında uzanırken gecenin yorgunluğunu atmak adına uyanmak istemiyordu ama göğsünde onu rahatsız eden bir ağırlık vardı. Ağırlıktan kurtulma ihtiyacıyla gözlerini açtı. Nancy'nin en küçük kızı Doroty baş parmağı ağzının içinde, üzerinde oturuyordu. İçi sıcacık bir sevgiyle doldu. Doğrulurken küçük kızı kucağına alıp sarmaladı. Koklaya koklaya yanaklarını öptü. Dünyanın en güzel kokusu diyeceği anda burnuna dolan amonyak kokusuyla üzerindeki ıslaklığın farkına vardı. Küçük kızı kucaklayıp sırıtarak kalktı. "Böcek seni... Üzerime çiş mi yaptın sen? Ah ben senin o güzel poponu yemez miyim? Hadi gel, gidip banyo yapalım," dedi ve kucağında bebekle banyoya geçti. Bebekle uğraşmak onun için terapi gibiydi. Kendi bebeğini eline alacağı gün için hayaller kurmaya başlamıştı bile.

Vivien, Doroty kucağında salona girdiğinde Teresa kahvaltı hazırlıyordu. Vivien "Günaydın anne!" dedi şirince.

Teresa "Günaydın meleğim. Seni böyle neşeli görmek çok güzel. Sana da günaydın minik şey," dedi.

Vivien kucağındaki bebeği yere bıraktı ve kahvaltı hazırlığına yardım etmeye başladı. Annesine yalandan uzak durup gerçeği saptırmak adına ne söyleyeceğini düşünürken sessizdi. Tabii kızını tanıyan Teresa "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu bilmiş bilmiş.

"Ne olabilir ki?"

"Dinliyorum Viv, söyle hadi," dedi.

"Biz... Biz kızlarla tatile gitmeye karar verdik," diye bir çırpıda kurduğu cümleyle gurur duydu. Yalan sayılmazdı, tatile gidiyordu da eğer her şey yolunda giderse hamile geri dönecekti.

"Tatil mi?" dedi Teresa merakla.

"Tatilin hepimize iyi geleceğine karar verdik,"

"Nancy'nin bebekleriyle tatil biraz zor olmayacak mı?"

"O gelmiyor çünkü hamile," diye sırıtan Vivien annesinin dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

Teresa "Ulu Tanrı'm, bu harika bir haber!" diye mutlulukla gülümsedi. Vivien tam konu kapandı derken "Nereye gidiyorsunuz peki?" diye sordu.

Vivien "Daha belli değil ama kızlar Amerika'yı çok istiyor," dedi kısaca.

"Bu seni üzmeyecek mi? Hem düzenini yeni yeni oturtuyorsun. Zamansız bir tatil fikri gibi duruyor," diye sıraladı.

Vivien "İnan bana anne bu tatil yeni bir başlangıç," dedi samimiyetle. Teresa kızların bir şey karıştırdığının farkına varmıştı. Sesini çıkarmadı. Kızı tekrar hayata dönmüştü ya her şeye

razıydı. Vivien annesine şirince yaklaşıp öpücükleriyle mutlu olacağının sinyallerini vermek istedi. Birlikte kahvaltı hazırlığını bitirdiklerinde herkes uyanmıştı. Kahvaltı masası ayrı bir curcunaydı. Vivien bebekleri yedirme telaşında, Debby Amerika hayalinde, Catrine rüyasında gördüğü unutamadığı aşkı Samanta'yı özlerken, Nancy bir sabahını bebekler bölmeden ettiği kahvaltının keyfini sürmekle geçirmişti. Tabii hepsinin ortak merakı Vivien'ın verdiği kararın sonuçlarıydı. Teresa kahvaltı bitimi dikiş odasına geçti.

Debby bu fırsatı değerlendirerek "Vivien, Luisa'yı ne zaman aramayı düşünüyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

"Şimdiye çoktan arardım da annem duyacak diye korkuyorum,"

"Biz onu takip ederiz. Zaten yukarıda değil mi? Sen bahçede konuş," dedi Debby bir ajan edasıyla. Vivien tamam anlamında kafasını salladı. Telefonu alıp huzursuzca bahçeye indi. Annesine karşı kendini suçlu hissetse de kararından caymayacaktı. Sağa sola bakıp derin bir nefes aldı. Luisa'nın numarasının üzerine bastı. Luisa telefonu bir çalışta açıp "Selam bebeğim! Aramıza dönmeye mi karar verdin?" diye coşkuyla sordu. Vivien gülümseyerek konuşmaya başladı. "Geliyorum ama dönmüyorum. Senden bir ricam var..." diyerek konuya girdi. Neden aradığını bir nefeste anlatıp sustu.

Luisa bir iki saniye sessiz kaldı ve "Sen aklını mı kaçırdın? Konu hâlâ Michael mı? Daha çok gençsin. Karşına sevip bebek sahibi olabileceğin bir sürü insan çıkar. Böyle bir hataya düşmene ön ayak olamam," dedi. Vivien bir kere daha duygularını açıklamaya çalıştı. "Luisa ben kendimdeyim," diyerek başladı ve "Ben kararlıyım. Lütfen bir randevu ayarla," diyerek bitirdi.

"Sen gerçekten ciddisin!"

"Erken randevu için cazibeni kullanmayı unutma," dedi sırıtarak.

Luisa "Tamam ama..." dedi ve biraz duraksadıktan sonra "Gerçekten emin misin?" diye sordu tekrar.

"Adım gibi," dedi Vivien kararlı bir sesle ki bu onun ruhundan gelen bir cevaptı.

"Sana yarım saate haber veririm. Mutlu olmanı istiyorum. Umarım yanlış bir karar vermiyorsundur. Yoksa vicdan azabından ölebilirim," dedi Luisa.

"Bu benim kararım ve bu bebeği istiyorum. Vicdan yapacak bir şey yok ayrıca..."

Telefonu kapatıp arkasını döndüğünde Nancy ve Debby'yi dibinde onu dinler halde buldu. Geldiklerini fark etmemişti bile.

"Beni korkuttunuz sizi aptallar," dedi dişlerini sıkarak ve Catrine'i gördü. Verandanın korkuluklarına yaslanmış onları seyrediyordu. Vivien onun için endişelenen, bu üç kadını çok sevdiğini düşündü. İçinden *"İyi ki varlar,"* dedi.

"Buradaki tek aptal sensin Viv!" dedi Nancy ama Debby "Pardon ama tespitte hata var. Burada baş aptal üçüncü bebeğine hamile kalıp 'Nasıl oldu bilmiyorum,' diyen sensin bence. Tabii Vivien aptallıkta ipi göğüslese de seni geçemez,"

Nancy burnundan kıl aldırmamış gibi baktı Debby'ye ve Vivien'a dönüp "Ee Luisa ne dedi?" diye sordu.

"Yarım saate haber gelecek,"

Nancy "Benim eve gitmem gerekiyor. Sen gelişmelerden beni haberdar edersin. Cat, beni eve bırakacaksın değil mi?" diye sordu.

Catrine gözlerini devirerek "Nancy bazen kendimi seninle evli gibi hissediyorum. Bunun nedenini bir çözsem gerisi gelecek," dedi. Debby "Kocası olacak adamın yılın sekiz ayı evde olmaması

ve her işlerini senin görmen olabilir mi?" dediğinde dört kız yine kahkahalar eşliğinde gülüyorlardı.

Vivien kızlarla birlikte işe gideceğini söyleyerek evden çıktı. Amacı Luisa ile rahat konuşabilmekti. Luisa'nın aldığı randevu tarihine göre plan yapacaktı. İş yerinden izin almak için Luisa'nın aramasını beklemesine gerek yoktu. Çalıştığı modaevine gitti. Patrona çıkıp özel nedenlerden dolayı üç aylık izin istediğini belirtti. Patronu ona evet dediği için rahatlamıştı. Kendi ofisine geçtiğinde yarım kalan işlerini devretmesi için sekreteriyle iki saate yakın çalıştıktan sonra beklediği telefon geldi. Açar açmaz "Randevu alabildin mi?" diye sordu.

"İki hafta sonra,"

"Bu harika!"

"Ben hâlâ bu konuda kendimi rahatsız hissediyorum ve yine soruyorum, emin misin?"

"Luisa, seni telefonda ikna edemeyeceğim sanırım. Oraya gelince konuşalım, olur mu?"

"Başka şansım yok galiba,"

"Sana borçlandım. Teşekkür ederim," dediğinde Luisa'nın "Borcunu bana içki ısmarlayarak ödeyebilirsin," cevabıyla ikisi birden gülüyordu.

Vivien "Luisa bu arada..." dedi ve sustu. Ne kadar sormak istemese de gerginliği sesine yansımış, Luisa ne sormak istediğini anlamıştı.

"Michael'dan haber yok. Çalıştığı şirketten istifa etmiş,"

Vivien "Anladım," demekle yetindi. Sonrasında Luisa ile şirketten ve bebekten konuşup kapattılar ama Vivien'ın aklı yine Michael'a takılı kaldı. Onu düşünmemek adına Catrine'i aradı. İki hafta sonrasına randevu alındığını söyledi.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Catrine şaşkınca.

"Evet, iki güne yola çıkmak istiyorum. Hem beraber gezebileceğimiz çok yer var," dedi Vivien heyecanla.

"O zaman ben biletleri ayarlıyorum. Debby'ye haber veririm," Vivien "Bekle bizi Los Angeles! Bebeğimizi almaya geliyoruz!" diye bağırarak telefonu kapattı.

* * *

Vivien, Catrine ve Debby planladıkları gibi Los Angeles Havalimanına inmişlerdi. Havalimanından Luisa'nın ayarladığı bir limuzin onları aldığında Debby'nin "Vivien sen gerçekten salaksın! Bu lüks hayatı bırakıp bir kasabada bebek büyütmek istediğine emin misin?" diye kendini tutamadan söylediklerine tepki veren Vivien yerine Catrine olmuştu. "Debby saygılı ol lütfen!" dedi sertçe.

"Bu benim fikrim ama. Saygısızlık değil," dedi Debby burnunu havaya kaldırarak. Catrine krem ceketi ve ona uyumlu kotuyla bacak bacak üstüne atıp "Fikirlerinin sevdiklerini kırmaması gerekiyor," dediğinde Vivien "Tamam, kavga yok. Tatildeyiz," diyerek araya girdi.

Otelin önünde durduklarında Debby hayranlıkla oteli seyrediyor, Vivien ve Catrine ona bakıp gülümsemekten geri kalmıyorlardı. Görevli bavullarını alırken Catrine erkek tavrıyla alnına düşen kısa saçlarını eliyle arkaya attı. Cebinden yüz dolar çıkarıp vermeyi ihmal etmedi. Debby görevli uzaklaştıktan sonra "Catrine! Ben o yüz dolar için iki hafta çalışıyorum," dedi fısıldayarak. Catrine, Vivien'a göz kırparak "Umarım Debby'yle aynı odada kalmayız. Bu kadar avam olunmaz ki canım!" diye burnu havada dalga geçerken Debby onlara dil çıkarıyordu.

Işılca

Üç kız akşam yemeğinde buluşmak için sözleşip odalarına dağıldıktan yarım saat sonra Vivien'ın oda kapısı çalındı. Kapıyı açtığında ona gülümseyen Luisa'yı gördüğüne hiç şaşırmadı.

Luisa arkadaşına özlemle sarıldı "Vivien, iyi görünüyorsun," dedi tebessümle.

Vivien derin bir nefes alıp "Çok daha iyiyim. Girsene," dedi.

"Daha iyi olacaksın," dedi Luisa. Ondan geçmişi bir kenara bırakıp bebek konusunu baştan sona anlatmasını istedi. Vivien, Catrine yemek için aşağı ineceklerini haber verene kadar nefes almadan bebekle ilgili duygularını açıkladı ve aşağı indiler.

Yemekleri bitmiş, Luisa ortamdan gayet memnundu. Vivien'ın arkadaşları onun gibi sıcakkanlı ve hoş sohbettiler. "Yorgun değilseniz eğlenmeye gidebiliriz," dedi Luisa.

Vivien, Catrine'e bakarken Debby "Ben yorgun değilim. Bir saatimi bile boşa geçirmek istemiyorum," dedi hızlıca. Catrine "Benim de yorgun olduğum söylenemez," dediğinde gecenin planı yapılmıştı. Luisa onları elit bir bara götürdü. Debby kendinden geçmişti. Catrine bile havaya girmiş, erkeksi dansını Vivien'la yaparken hepsi çok eğlenmişti. Luisa gecenin sonunda onları otele geri bıraktı. Vivien odasına geçmek üzereydi ki Debby "Ben o koca odada yalnız yatmak istemiyorum," dedi yüzünü buruşturarak.

"Tamam bebeğim, benim odama gel," dedi Catrine belinden onu kendine çekerek. Ortam bir anlık sessizliğe bürünürken kahkahaların sessizliği bozması uzun sürmedi.

Bir hafta sonra...

Koca bir haftanın sonunda her yer gezilmiş, ara ara Luisa'nın onlara katılmasıyla eğlenceleri ikiye katlanmıştı. Vivien, Luisa'nın davetiyle Catrine ve Debby'yi dergiye götürdü. Catrine, Vivien ile gurur duydu. Dergide herkes onu sevgiyle karşılarken Debby ona kızgınlıkla bakıyordu. Vivien onun yanına gelip "Sorun ne?" diye sordu.

"Sen şimdi burada mı çalışıyordun?" diye sordu sinirle karışık bir hayranlıkla etrafı incelerken.

"Evet,"

"Vivien, Michael için bunca şeyi geride bırakmaya değer miydi? Hemen tepki verme, ben sadece merak ettim. Aklım almıyor da!"

Vivien'ın bir cevabı yoktu. O ne para ne kariyer ne de başka bir şey istiyordu. O huzurlu bir ev, onu seven bir eş ve sevdiği adamın bebeklerini doğurup büyütmek istiyordu ama olmamıştı. Her zamanki gibi Catrine imdadına yetişti "Hadi bırakın şimdi kasvet dolu konuları, Luisa nerede?" diye sordu ve konu kapandı.

Luisa girdiği toplantı sonrası yanlarına gelebilmişti, özür dileyerek kızları odasına davet etti.

Luisa, Vivien'a "Beklenen gün yarın. Heyecanlı mısın?" diye sordu. Vivien bu soruyu bekliyor gibi "Ölüyorum! Bu gece uyuyamayacağım herhalde," diye heyecanla cevap verdi.

Debby "Vivien sanki ameliyata gireceksin. Bu ön görüşme değil mi?" diye sordu.

Vivien "Evet, ama işlerin ters gitmesinden ölesiye korkuyorum," dedi bütün samimiyetiyle.

"Her şey çok güzel olacak. Endişeye gerek yok," dedi Catrine ona güç verircesine. Vivien için bu cümle pek etkili olmadı.

Bütün gün konuşup durdu. Günün sonunda Luisa'dan ayrılıp otele geldiklerinde Catrine ve Debby nefes almadan konuşan Vivien'la baygınlık geçirmek üzereydiler. Luisa adeta bu geceyi yarıda kesip kaçmıştı ama Catrine ve Debby'nin kaçmak gibi bir şansı yoktu.

Otel odasına girerlerken Vivien'ın yüz bininci kez "Ya olumsuz cevap alırsak..." diye kurduğu cümleyle Debby "Catrine ben odama geçiyorum yoksa Vivien gerçekten yarın o görüşmeye gidemeyecek," dedi ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Vivien suçlu suçlu Catrine'e bakıyordu. "Ama ne dedim ki şimdi?" diye sordu ağlamaklı bir ifadeyle.

Catrine ona kıyamadı, "Bir şey demedin canım. Sen ne sormuştun?" diyerek onu odaya soktu. Catrine bütün gece Vivien'ın heyecanını yatıştırmaya çalıştı ama gece onun için bitmek bilmedi.

Sabah Catrine uykusuz geçen gecenin etkisiyle sızmış, deliksiz uyuyordu. Ona tezat Vivien çoktan hazırlanmış, gitmek için sabırla bekliyordu. Tabii beklemeye daha fazla dayanamadı. İsyan eder gibi "Ay yeter! Catrine uyan hadi!" diye çığlık attı. Catrine sıçrayarak kalkarken "Ne? Ne oluyor? Geç mi kaldık?" diye panikle yatağın içinde doğruldu. Vivien attığı yersiz çığlıktan utanmıştı. Suçlu suçlu kısa, sarı saçları darmadağın, üzerinde şortu ve tişörtüyle erkek çocuğunu aratmayan dostuna baktı. Kendini affettirmek isterce "Yok geç kalmadık ama ben dayanamıyorum. Burada bekleyeceğimize gidelim orada bekleyelim," dedi.

"Saat kaç?" diye sordu Catrine yataktan inerken.

"Sekiz," dedi Vivien kızacağını bile bile. Catrine şok geçirirken "Vivien, randevu ikide değil miydi?" diye isyan edip yatağa geri uzandı. Vivien'ın pes etmeye niyeti yoktu "Aşk olsun Cat, hadi kalk lütfen. Ben hiç uyumadım. Karnım çok ağrıyor. Gece aklıma bir soru takıldı. Şimdi hamile kalırsam uçağa nasıl bineceğim?

Yani bu suni döllenme ya! Uçağa binmede bir sorun olur mu?" diye kafasındaki soruları ardı arkasına sıralamaya başladı. Catrine bütün uykusuzluğuna rağmen Vivien'ın haline dayanamadı. "Tamam bebeğim, kalkıyorum. Sorularına duştan sonra yanıt versem bir sorun olur mu?" diye sordu. Cevabını beklerken yatakta doğrulmuş, kısa saçlarını karıştırıyordu. Vivien, Catrine'e sevgiyle baktı. "Seni seviyorum Cat! Sen duş alırken ben Debby'yi uyandırayım bari!" diyerek odadan çıktı. Catrine "Zavallı Debby..." diyerek duşa girdi. Çıktığında Vivien ayakta, odanın penceresinden dışarıya bakarak tırnaklarını yiyordu. Debby şifonyere oturmuş, makyaj yapıyordu. Suratından uykusuz olduğu belliydi.

Vivien "Debby, bu kadar süslenmene gerek yok. Alt tarafı bir görüşme," derken Catrine onlara aldırmadan giyinmeye başladı. "Vivien, merak ediyorum dokuz ay bebeği karnında nasıl taşıyacaksın?" diye sordu Debby alayla.

"Sana ilk defa katılıyorum Debby," dedi Catrine. Vivien hamile olduğunu düşününce içi sıcacık oldu ama yalancı bir sinirle "Çok komik!" dedi.

Catrine "Ben hazırım. Hadi kahvaltı edelim," dedi aşağı inmek adına. Vivien "Ne? Ne kahvaltısı?" diye çığlığı bastı. Debby isyanla "Viv, saat daha on. Rahatla biraz! Aç karnına gitmeye ne gerek var..." dedi. Debby ve Catrine odadan çıkarken Vivien çaresizce onları takip etti. Saat on ikiye kadar zor sabretti. Debby onun stresine daha fazla dayanamadı ve "Bu kadar büyütecek ne var anlamıyorum ki! Orası olmazsa başka klinik buluruz," dedi isyanla. Catrine ise "Hadi gidelim. Yoksa heyecandan ölecek," diyerek masadan kalktı. Vivien minnetle Catrine'e sarıldı, "Sabahtan beri söylediğin en güzel şeydi," dedi.

Yarım saatlik araba yolculuğundan sonra geldikleri çok katlı plazanın asansöründe Vivien heyecandan yerinde duramıyordu.

Debby genç kadına attığı dirsekle yetinmeyip ters ters baktı. Catrine derin derin nefesler alarak Vivien'a nefes alması gerektiğini hatırlattı.

Vivien yanında duran dostlarına sevgiyle baktı ve kendini çok şanslı hissetti. Asansör durduğunda kendini tutamadan "Geldik!" diye neredeyse bağırdı.

İndikleri yirmi beşinci kat tamamıyla kliniğe ayrılmıştı. Yaka kartında Lee yazan bir görevli eğilerek onlara Japon aksanıyla "Hoş geldiniz!" dedi.

Vivien heyecanla "Bizim randevumuz vardı," dedi ve sustu. Belki de hayatında ilk defa ne konuşacağını bilmiyordu.

Catrine "Biraz erken geldik," dedi.

Debby "İki saat kadar," diyerek onu tamamladı.

Vivien onlara sinirle baktı ama bir şey söylemedi. Lee onlara bekleme salonuna kadar eşlik etti. Bekleme salonuna girerken Lee "İsminiz neydi?" diye sordu nazikçe.

"Vivien Oswald," dedi heyecanla. Lee randevu saatinde geleceğini söyleyip ayrıldı. Vivien derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyordu. Catrine orta sehpanın üzerinde duran dergilerden birini eline alıp karıştırmaya başladı. İlgisini çeken bir yazıyı bulup okumaya koyuldu. Debby çantasından çıkardığı törpüyle tırnaklarını törpülerken Vivien sıkıntıyla ayağa kalktı "Ne var erkene alsalar! Saat ikiyi mi beklemek zorundayız?" dedi sinirle. Catrine ve Debby ona cevap bile vermedi. Yarım saat sonunda Lee kapıda belirdi.

"Bayan Oswald, lütfen buyurun," dedi kibarlıkla. Vivien heyecanla "Bakın bizi erken alıyorlar. İyi ki erken geldik!" diyerek kızlara baktı. Üçü birden büyük, cam çalışma masasının üzerinde bir el bilgisayarı ve yanında telsiz telefondan başka hiçbir şeyi olmayan bir odaya geçtiler.

Vivien iyice gerilmişti. Catrine "Lüks ama çok sade," dedi Vivien'ın gerginliğini azaltmak ümidiyle. Cam masanın etrafındaki koltuklara oturmuşlardı. Debby bütün zarafetiyle bacak bacak üstüne atarken Vivien koltuğun ucunda diken üstündeydi. Catrine koltuğa bacaklarını aralamış şekilde yayılmışken eli koltuk kenarında ritim tutuyordu.

Beş dakika sonra içeri uzun boylu, kıvırcık saçları ıslatılarak şekil verilip ensesine doğru yapıştırılmış, yeşil gözleri gözlüklerinin ardına saklanmış yakışıklı bir doktor girdi. Uzun boylu doktor ilk bakışta melez gibi duruyordu ama aksanı onu İskoç olduğunu anlatacak kadar ele veriyordu.

Masasına geçmeden hepsinin teker teker elini sıkarak "Merhabalar, ben David!" diyerek kendini tanıttı. Debby hayranlıkla baktığı adama "Memnun oldum. Ben Debby," derken Vivien ve Catrine onun ses tonundan David'ı avı belirlediğini anlamışlardı.

David Catrine'e bakarak "Sanırım Vivien siz olmalısınız," dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

Vivien "Hayır, benim," dedi. David karşısında gördüğü güzel kadının neden yalnız başına bir bebek sahibi olmak istediğini merak etmekten kendini alamadı. "Özür dilerim, Bayan Oswald. Randevu bilgileri eksik sanırım. Karşımda üç güzel hanımefendi olunca hata yapma olasılığım yükseliyor," diyerek güldü.

Catrine doktorun Debby'ye bakışlarını hiç sevmemişti. Vivien "Eksik bilgiler olması çok normal. Arkadaşım Luisa randevuyu almıştı," dedi.

David "Sorun yok, hemen hallederiz," derken telefonu çalıyordu. Özür dileyerek telefonu açtı. Catrine ağzının içinde "Halleder, halleder! Debby'ye de doğal yöntemlerle bir çocuk verir," dedi sinirle.

Debby halinden gayet memnun, "Neden olmasın? Karizmatik, yakışıklı ve paralı. Vivien bak ilk öncelik senin ama yok ben istemem dersen bu adamı ben istiyorum," derken sesi kızların duyabileceği kadar alçaktı ama gözleri David'ın röntgenini çekiyordu.

"Tanrı'm! Sen yarattın, sen al yanına!" dedi Catrine.

Vivien "Debby ben hamile kalayım da istersen onunla evlen, umurumda değil," dedi.

O sırada David telefonu kapattı ve "Vivien sana isminle seslenmemin bir sakıncası var mı? Uzun bir süre beraber çalışacağız," dedi.

Vivien, anlamsızca bakarken "Nasıl yani? Neden uzun bir süre?" diye sordu huzursuzca.

David gülümseyerek "Sana sormak istediğim bir soru var. Bütün hastalara sorduğumuz bir soru... Neden?" dedi.

Catrine *"Bu kadar özele giren doktor mu olur?"* diye içinden söylenirken gerilmişti. Debby onun aksine en çekici bakışlarıyla, pür dikkat David'ı dinliyordu.

Vivien "Ben hayatımda bir erkek istemiyorum. Ama bir bebek istiyorum, bütün mesele bu," dedi.

"Peki, ileride hayatına bir erkek sokmak istersen... Açıkçası senin gibi birinin buraya gelmesi alışılagelmiş bir şey değil. Anladığım kadarıyla kariyer sahibisin, genç ve bir o kadar da güzelsin," dedi sorgularcasına.

"Hayatıma biri girdi diyelim. Beni bebeğimle kabul etmesi gerekecek. Diğer saydığınız özelliklere gelince bu bebek sahibi olmama engel değil herhalde," dedi sinirle.

O da Catrine gibi gerilmeye başlamıştı.

David ortamın gerildiğini hissederek "Bak Vivien, açık konuşmak gerekirse bu işi ciddiye alıp almadığını öğrenmek istiyorum.

Çok genç bir yaştasın. Bunun sorumluluğu için hazır olup olmadığını sorgulamak benim görevim," dedi.

Vivien sakinliğini korumaya çalışarak "Evet, yirmi beş yaşındayım. Param, kariyerim var. İnanın ben de sevdiğim adamdan bebek yapmayı denedim ama olmadı. Çünkü hayvan herifin zaten bir karısı ve çocuğu varmış," diye adeta öfkesini kustu.

Debby gözlerini patlatmış Vivien'a bakarken gülümsemeye çalışıyordu. Vivien sinirle çantasından sigara paketini çıkardı çıkarmasına da Catrine kibarca "Bebeğim, burada içebileceğimizi sanmıyorum," derken Vivien'ın elini tutmuş, sakinleşmesi için gözlerine bakıyordu.

David biraz endişeli, biraz da etkilenmiş halde karşısında elleri titremeye başlayan Vivien'a bakarak boğazını temizledi.

"Vivien, amacım seni sinirlendirmek ya da özel hayatını deşmek değil. Beni anlamalısın. Para kazanmak adına her önüne geleni bebek sahibi yapamam," dedi.

Vivien telaşlanmıştı. Bozuk olan sinirleri reddedilmeyi kabul edemeyecek kadar zayıftı. "Ne yani siz bana beni kabul etmediğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sorduğunda ayağa kalkmış, oturduğu için yukarı doğru çıkan eteğini aşağı doğru sinirle çekiştiriyordu. Onun kalkmasıyla David da hızla yerinden kalktı. "Vivien, beni yanlış anladın. Bizim sorumluluk sahibi bir firma olduğumuzu anlatmaya çalışıyorum. Yapılan tahlillerde bir sorun yaşanmazsa neden olmasın?" dedi.

Vivien sanki bir iki saniye önceki gerginliği yaşamamış gibi "O zaman her şey yolunda diyebiliriz," dedi. David karşısındaki kadının istekli haline bir anlam veremedi. Tek anladığı onun samimi olduğuydu. "Kesinlikle," derken jestleriyle Vivien'ın yeniden oturmasını sağlamıştı.

Vivien "Benim de size sorularım olacak. Bebeğimin babası nasıl bir adam olacak? Yani seçim yapmak gibi bir şansım olacak mı? Boyu kaç? Göz rengi? Nereli? Bunun gibi bir sürü sorum var," dedi heyecanla.

David gülümserken "Mutlaka belirlediğin özellikler vardır. Tabii ne kadar seçim yapılırsa yapılsın yedi kuşak öncesine bile çekebilen genetik özellikler var. Bunu göz ardı edemeyiz," dedi.

Vivien mutlulukla kızlara bakarken "Ben bana benzesin istiyorum. Yani en azından bana benzeyen bir aday olabilir," dedi heyecanla.

"Bu zor olacak. Senin özelliklerinde birini tıpatıp bulmak çok zor, sen eşsiz birini istiyorsun," dedi.

Catrine lafını sakınmadan "Vivien bak, bir baba adayı bulduk," derken kaşını kaldırıp David'a bakmaktan geri kalmadı. Arkadaşının patavatsızlığına bozulan Debby sesini çıkarmazken Vivien ters ters Catrine'e baktı.

David gülümseyerek "Ben Vivien'ın eşsiz olduğunu söylemedim. Aynı özellikleri bulmak eşsiz olurdu demek istemiştim," dediğinde Debby rahatlamıştı.

Vivien konuya dönmek için "Peki, döllenme nasıl oluyor?" diye sordu. David "Şırınga yöntemiyle, *heterolog inseminasyon* dediğimiz rahim ağzına enjekte edilen spermlerle ay döngüsü takip ederek döllenme bekleniyor. Olayın özü bu," diye özetledi.

"Yani ilk seferinde olacak diye bir şey yok..." dedi Vivien. Üzülmüş, panik yapmaya başlamıştı.

David "Maalesef garantisi yok. Size konuşmamızın başında uzun bir süre beraberiz derken kastettiğim şey buydu aslında. Bunun yanında karar kesinleştiği takdirde döllenme sırasında sigara, alkol ve cinsel birliktelik yok," diyerek Vivien'ı uyardı.

"İlk döllenme ne zaman olabilir?" diye sordu Vivien.

David "Testlerinizi yapalım. Aylık regl dönemine bakalım. Ona göre bir tarih ayarlayabiliriz. Sizin fiziksel özelliklerinizde birini istiyorsunuz, kesin değil mi? Peki nereli olsun? Bu özellikler Almanya, İngiltere, daha sayamadığım birçok ülkede mevcut," dedi.

"Ben bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim," derken kızlara bakmış, ikisi de ses çıkarmamıştı.

David "Aceleye getirmeye gerek yok. Daha zamanımız var. Siz bir düşünün. Irkları, soyları, genetik hastalıkları araştırın. Sonra karar veririz," dedi.

Vivien "Siz hangi ırkı tavsiye ediyorsunuz?" diye sordu.

David "Ben bu bölümde yönlendirme yapmıyorum. Sonrasında beğenilmeyen bebekler başıma iş açıyor," dedi gülerek.

Vivien kendinden emin bir sesle "Siz bana gün verdiğinizde ben de seçim yapmış olurum o zaman," dedi. Gözleri ışıl ışıl olmuş, heyecandan yerinde duramıyordu. David kadının heyecanı karşısında hâlâ şaşkındı ve babasız bebek fikrini bu kadar benimsemesine anlam veremiyordu. Kaç yıldır bu işi yapıyordu ama bu kadar genci ilk kez buradaydı.

Bu sırada Debby ondan beklenen bir rahatlıkla "Madem uzun bir süre beraber olacağız, bu güzel olayın şerefine bizim kaldığımız otelde size bir içki ısmarlayabiliriz. Değil mi Vivien?" diye sordu. David dahil herkes şaşırdı. Vivien "Ta... Tabii... Neden olmasın?" dedi kendini toparlayarak.

Debby, David'ın ağzından çıkacak cevaba kitlenmiş, Catrine sinirden kudurmak üzereydi ama hiçbir şey söylemedi.

David gülümseyerek "Neden olmasın... Size eşlik etmek benim için zevktir," dedi. Böylelikle Debby'nin teklifini karşılıksız bırakmamış oldu.

Mutluluktan havalara uçan ama belli etmemeye çalışan Debby "Vivien, adresi verir misin? Saat sekizde otelin barı sizin için uygun mudur?" diye sordu. "Mükemmel!" dedi David.

Catrine daha fazla dayanamadan "O zaman işimiz bitti," diyerek ayaklandı. Vivien otelin adresini söylerken Debby, David'ı süzüyordu.

Sinirden odayı terk eden Catrine çoktan asansöre binmiş, onları bekliyordu.

David, Vivien ve Debby'yi asansöre kadar geçirirken cep telefonu çalmaya başladı. Kızlara "Görüşmek üzere!" derken telefona cevap verdi.

"Robert, dostum nasılsın?" diye sorarken sesi mahcuptu çünkü en iyi dostunu daha sık aramıyor olmanın üzüntüsünü yaşıyordu.

"İyiyim, ya sen?" diye sordu Robert.

David günah çıkarırcasına "Rob, sana karşı suçluyum. Nasıl olmamı bekliyorsun? Ben iyiyim, seni merak ediyorum," diye açıklamaya çalışırken Robert "David, ben Los Angeles'tayım," dedi.

David aklında biriktirdiği bütün her şeyi unuttu. Robert'ı aramadığı için daha bir üzüldü.

"Bu harika! Ne zaman geldin?"

"Dün geldim. New York'ta işler istediğim gibi gitmedi,"

"Ne kadar buradasın?"

"Kalıcı olabilir," dedi Robert sıkıntıyla.

"Nerede kalıyorsun?"

"Langham Pasedena'dayım," dedi Robert. David "Tesadüfün bu kadarı olur! Benim de bu akşam orada bir randevum var. Sekizde barda ol. Seni çok güzel kızlarla tanıştıracağım," dedi biraz rahatlamışçasına.

"David... Dün geldim. Yorgunum," dedi Robert hiçbir duygu belirtmeden.

"Hadi ama yapma... Bir iki saat. Uzun kalmak zorunda değilsin," Robert eski dostunu kırmamak adına "Tamam, uğramaya çalışırım," diyerek telefonu kapattı.

Yüzünde oluşan bir iki dakikalık eğreti tebessüme yabancıydı. Tebessüm telefon kapanır kapanmaz silinip kedere döndü. İçinde biriken acıyı söküp atmak istercesine derin nefesle çektiği sigara dumanını dışarı üfledi. Uzandığı yataktan kendini sağa döndürüp komodinin üzerindeki viski şişesine uzandı. Sırtını tekrar yatağın başlığına dayayıp şişeyi kafasına dikerek su gibi içmeye başladı. İçki boğazını yaka yaka midesine inerken boş bakışları odanın duvarını kaplayan televizyondaydı. Midesinin iyice içkiyle dolduğuna kanaat getirip ağzından şişeyi çekti "Dostuma!" diye şişeyi hafifçe yukarı kaldırıp gülümsedi.

David'la geçirdiği okul yıllarına geri dönmeyi öyle çok isterdi ki...

"Keşke bir yolu olsa..." dedi ve komodinin üzerinde duran hap yığınından iki taneyi alıp ağzına attı. Elindeki içki şişesini kafasına dikip hapların boğazından midesine kaymasına izin verdi. Çok uzun zamandır hapların ve içkinin kollarındaydı. İçki bir kaçış, haplar acısına merhemdi.

Kaderini kabullenmiş, getirisini düşünmeden yaşıyordu hayatı.

Ne kadar süre geçti bilmiyordu ama bedeni iyice uyuşmuş, gözleri kapanmak üzereyken otel odasının kapısı çalmaya başladı. İlk oralı olmadı ama kapı ısrarla çalmaya devam etti. Sinirlenmeye başlamıştı. Yerinden kalkmasına uyuşmuş bedeni izin vermek istemiyordu. "Gel!" diye bağırdı ama kapı ısrarla çalmaya devam etti. Robert bir hışımla yatağından kalkıp hızla kapıyı açtı. David karşısında duruyordu.

David, Robert'ı görme isteğiyle telefonu kapatır kapatmaz ofisten çıkmış, soluğu otelde almıştı. Robert açık tutmaya çalıştığı gözleriyle ona bakarak "Adamım burada ne arıyorsun? Saat sekiz mi oldu?" diye sordu umursamazca. Kelimeler ağzında yuvarlanıp zorla çıkıyordu. Aklı yerinde olsa da bedenindeki içki ve haplar buna izin vermiyordu.

David onu baştan aşağı süzdü. İçi üzüntüyle doldu. Telefonda sesinden dostunun iyi olmadığını anlamıştı ama onu bu kadar dağılmış halde bulacağını ummuyordu. Robert son gördüğünden bu yana iyi olmaya doğru gram yol almamış, daha da kötülemişti.

"Robert iyi misin?" diye sordu cevabı bile bile.

Ağzının içinde "Seni beklemiyordum," dedi Robert. Kapıyı açık bırakıp gir bile demeden arkasına döndü, en yakın bulduğu koltuğa yığılıp kaldı. Koltuğa attığı bedenine eş gözleri kapandı istemsizce. David içki ve sigara kokusuyla ağırlaşan odanın havasını soluyamadı. Şaşkınlığını bir kenara bıraktı, hızla perdeleri açıp odayı karanlığın esaretinden kurtardı. Işık odaya yayılırken David çoktan pencereleri açıp oksijen dolu serin havanın içeri girmesini sağlamıştı bile.

O rahat rahat solumaya başlarken Robert'ın aklı da bedeni gibi uyuşmuştu. David oda telefonundan Robert için kahve söyledi.

Robert gözleri kapalı gülmeye başladı. Ağzının içinde "Geç kaldın. Biraz önce Christian buradaydı. Seni çok özlemiş," dedi alayla.

David ilk ne dediğini algılayamadı ama Christian'ın adını duyunca kendini daha bir suçlu hissetti. İçinden *"Onu çok boşladım. Daha sık aramalı, destek olmalıydım. Ben adi herifin tekiyim!"* diye söylenirken çektiği vicdan azabını hak ettiğini biliyordu. Kariyerini, sahip olduğu hayatı Robert'a borçluydu. Robert ona her anlamda, her zaman destekti. Peki ya o? Robert'ın zor zamanında

yanında yer almış ama sonunu getirememişti. Getirseydi belki de Robert şu an bu durumda olmazdı. Koltukta yığılıp kalmış adama baktı. Bir yabancıya bakıyor gibiydi çünkü onun tanıdığı Robert'la şimdi içki şişelerinde kendini unutmaya çalışan Robert'ın ilgisi yoktu.

Düşüncelerinden otel odasının kapısının vurulmasıyla sıyrıldı. Kapıyı açtı ve gelen garsonun içeri girmesine izin vermeden kahve servisini alıp kapıyı kapattı. Porselen fincandaki kahveyi masanın üzerinde duran su bardağına koydu. Buzdolabından aldığı kolayı kahvenin içine karıştırdı. Koltukta kendini kaybetmek üzere olan Robert'ın dik oturmasını sağladı. Bardağı eline tutuşturup "Hadi iç, kendini iyi hissedeceksin," dedi hüzünle.

"İyi hissetmek istediğimi kim söyledi?" diye sordu Robert keder dolu bir sırıtmayla.

"Yine seni bu kadar dağıtan ne?" diye sordu David. Cevabı duymak istediğinden pek emin değildi. Robert yığıntı halini almış bedenini zorla kaldırıp elindeki su bardağını kafasına dikti ve "Bugün Christian'ın doğum günü. Hepsi bu..." dedi.

Söylenecek bütün kelimeler yok olmuş gibi David suskun kaldı. Ne diyebilirdi? Kahır doluydu. O bu kadar üzülüyorsa Robert'ın haline hak vermeliydi. Anlayış dolu bir sesle "Hadi seni duşa sokalım. Kızların karşısına böyle çıkamazsın," dedi kasvet dolu ortamı yumuşatmak adına. Robert hiç direnmedi. Bir çocuk gibi soyundu ve duşa girdi. Soğuk suyun altında öylece dururken David "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Robert içtiği kahveli kola ve bedenine değen soğuk suyun etkisiyle ayılmıştı, "Sevişeceksek olur," dedi alayla.

"Seni piç!" dedi David gülerek ve banyodan çıktı. İçeri gidip kat görevlisine suit odayı toplatıp temizletti. Robert'ın içki ve haplara bağışıklık kazanan bünyesi soğuk duşla ayılmıştı. Havlu

belinde, David'ın yanına oturma odasına geçtiğinde odaların temizlendiğini görünce kendini mahcup hissetti.

David hiçbir şey olmamış gibi "Hadi, ben açlıktan ölmeden yemek yiyelim," dedi. Robert giyinmek üzere yatak odasına geçti.

Bu sırada David'ın odaya sipariş ettiği yemek gelmişti. Robert giyinirken David'ın burada olmasına şükredecek durumdaydı çünkü kendini on dakika öncesine göre çok iyi hissediyordu.

Salona geçtiğinde David özenle yerleştirilmiş masaya oturmuş, onu bekliyordu. Yemek boyunca hiç konuşmadılar. Robert yıllardır suskundu. David yıllardır ne söylemesi gerektiğini düşünüyor ama hiçbir şey bulamıyordu. Bozuk plak gibi hissetse de gönlünden geçeni tekrar etmekte buldu çareyi "Robert artık hayata dönmelisin," dedi.

Robert sanki David hiçbir şey söylememiş gibi "Barı buraya açmayı düşünüyorum. Tabii ev ve araba alabilmem için yeni bir soyadına ihtiyacım var. Acil..." diye devam etti.

David derin bir nefes alıp "Sorun değil. Bir haftaya kalmaz yeni soyadın, bütün kayıtların hazır olur. Yeter ki sen kendini toparla," dedi her ne olursa olsun yanında olduğunu belli edercesine.

Yemekleri bitip David terasta kahve içmek isteyince Robert ona eşlik edip iki kahve daha içti. David, Robert'ın canını sıkmamak adına ona dair hiçbir şey sormadı. Arkadaşına zaman tanımaya karar verdi. Sonuçta Robert buraya yerleşiyordu ve onunla daha fazla ilgilenebilecekti. Ona işinden, özel hayatından bahsetti. Konu son olarak bu gece buluşacağı kızlara geldi.

"Görmelisin! Ehlileştirilmek isteyen bir kısrak gibi," dedi kahkahayla. Robert gülümsedi "Sen kolay kolay birinden bahsetmezdin," dedi David'a.

"Birini hayatıma sokmak istiyor muyum? Cevap belli ama ilk izlenim fena değil. Senin de görmeni ve fikrini söylemeni istiyorum. Hem yanındaki arkadaşı bir içim su,"

"Tamam, geleceğim. Baskı yapma," dedi Robert gülümseyerek.

Sohbetleri bütün öğleden sonra sürmüştü. Okul yıllarındaki anılara dönmek ikisine de iyi gelmişti. Saat sekize gelmek üzereydi.

David oturduğu koltuktan kalkıp "Hadi çıkalım. Kızları bekletmek olmaz," dedi.

Robert "Adamım sen in, ben birazdan gelirim," dedi. David onu tanıyordu, gelmeyeceğini bile bile "Bekliyorum," diyerek odadan çıktı.

Robert'ın yüzündeki gülümseme David odanın kapısını kapatır kapatmaz yerini kasvete bıraktı. Masanın üzerinden sigara alıp balkona çıktı. Hava kararmış, şehrin ışıkları gökyüzündeki yıldız kümelerini andırırcasına parlıyordu. Robert bu manzaranın tadını çıkarmaya karar verip sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı. Bulunduğu otel odasının yirmi altıncı katta olmasına aldırmadan korkulukların üzerine çıkıp mermere oturdu. Karınca gibi oradan oraya koşuşan insanları seyretti bir süre. Ayakları boşlukta sallanırken o ölüme meydan okuyor gibiydi. Alayla "Sigaram bitsin, düşünürüz," dedi seslice. David geldi aklına, buradan atlarsa ona daha fazla rezil olacaktı ama ölüm şu an çok sempatik duruyordu. Öldüğünde kardeşinin yanına gidip özür dileyebileceğini düşündü. Olabilir miydi? Ölürse onu görebilir miydi? Bu saçma soru aklından geçerken hafifçe eğildi. Biraz kendini itmesi yeterliydi. Kardeşinin doğum gününde onun yanına gitme fikri iyi hissettirmişti. Acılarına ve sefil hayatına son vermek onu beklediği huzura kavuşturabilirdi.

Seslice "Hayır! Cezam daha bitmedi," dedi. Oturduğu mermerin üzerinden ayağa kalktı ve elindeki sigarayı atabildiği kadar uzağa fırlatıp ölüme meydan okur gibi elleri cebinde, mermerde bir sağa bir sola birkaç adım attı. İçindeki korkusuzluğun sebebi belliydi. Ne kaybedecek bir şeyi vardı ne yaşama isteği... Gülümseyerek mermerden balkon kısmına indi ve içeri girdi. "Daha bitmedi Christian," dedi ve kendini tekli koltuğa atıp boş boş oturdu bir süre. Geçmişin kâbusları aklında belirmeye başladığında yine nefes alamaz haldeydi. Dört duvar odanın içinde ipinden kopmuşçasına dönüp durdu. Çaresizlik ruhuna dar gelmeye başladığında hızla bir kot, bir gömlek giyip odadan çıktı. Sanki bu otelden çıkıp giderse her şey yoluna girecekmiş gibi saçma salak bir umuda tutundu. Otelin çıkış kapısına vardığında David geldi aklına. Ona söz vermişti. David'ı iyi tanıyordu, onu beklediğine adı gibi emindi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gerisin geri dönüp otelin barının olduğu yere doğru yürümeye başladı. Aklında David'ın yanına vardığında ona acil bir işinin çıktığını söyleyip yanlarından ayrılmak vardı. Tam tahmin ettiği gibi barın kapısından girer girmez David'la göz göze geldi. David'ın onu görünce yüzünde beliren tek kelimeyi okuyabiliyordu. Nihayet...

Robert zoraki gülümsedi. David'la yanında oturan kumral kadının yanına geldi.

"Selam David," derken yanındaki kadına selam vermeyi ihmal etmedi.

David onun gelişinden memnun olduğunu belli eden bir ses tonuyla "Rob, gelmene çok sevindim," derken çoktan ayağa kalkmış, ona sarılmıştı bile. Robert gülümsemeye çalışmakla yetindi. David'ın bu mutlu haline başka ne diyeceğini bilemedi. David, Robert'tan kopup Debby'ye döndü "İşte çok bahsettiğim, yakın dostum Robert. Ve Debby!" dedi onları tanıştırırken.

"Selam!" dedi Debby. Yerinden kalkmamış, David'ın yanında duran yakışıklı ama yorgunluğu her halinden belli olan sarışın adam ona çok tanıdık gelmişti. Debby gülümserken Robert "Nasılsınız?" diye kibarca sordu.

"Teşekkür ederim. David oturduğumuzdan beri sizden bahsediyor. Doğrusu sizi merak ettim," dedi Debby. "David abartmaya bayılır," dedi Robert. David halinden gayet mutlu "Ne içersin? Kahve? Çay?" diye sorarken yanındaki boş sandalyeyi gösterdiğinde Robert oturmak zorunda kaldı.

Robert gülümsemeye, bulunduğu ortamın onu kara delik gibi içine çekmemesi için derin derin nefesler almaya çalışıyordu ama alamadığı kesindi. Kendindeki son çabayı gülümsemeye harcayarak "Beni affedin! Yakın bir dostumu havalimanında karşılamak zorundayım. Geç bile kaldım sayılır," dedi nazikçe. Aslında bu nazik tavırlarına kendi bile şaşırdı çünkü çok uzun zamandır kimseyle gerekmedikçe konuşmuyor, tam tabirle insanlardan, her türlü mutluluktan uzak yaşıyordu.

"David buraya yerleşeceğinizi söyledi," dedi Debby. David'ın heyecanına ortak olmuş, karşısında sıkıldığını belli eden adamla sohbet etmeye çabalıyordu.

"Evet," dedi Robert kısaca.

Debby "Burada bir bar açmayı planlıyormuşsunuz..." diye kurdu soru şeklindeki cümlesini. David umutla Robert'ın gözlerine baktı. Onun dış dünyaya dönmesini gönülden arzuluyordu. Robert sabırla gülümsemeye çalıştı. Karşısındaki en yakın arkadaşıydı. Çabasını anlayabiliyordu. Debby ise oldukça samimi ve nazikti.

"Net bir şey yok," dedi Robert kısa bir cevapla. Kısa cevapları sohbeti baltalıyor olsa da David, Robert'a aldırmadan "Debby ile aynı meslektesiniz. O da garsonluk yapıyor," dedi sohbete ayrı bir bakış açısı getirerek.

Robert "Sizden yardım alabiliriz o zaman," dediğinde ortam biraz yumuşadı. Tabii durgun tavırları, kısa cevapları, sohbete katılmayışı bir süre sonra sohbetin David ve Debby arasında kalmasına yol açtı. Onlar koyu sohbetteyken Robert hızla ayağa kalktı "Kusura bakmazsanız benim gitmem gerekiyor. Debby seninle tanıştığıma çok sevindim," diyerek selam verdi. David'la göz göze geldi. David hiçbir şey söylemedi. Debby "Görüşmek dileğiyle," dedi. David ayağa kalkıp Robert'a sarıldı. Sarıldığında "O iş bende," dedi. Robert gülümsedi ve "Görüşürüz," diyerek kendini otelin dışına zor attı. Önce taksiye binmeyi düşündü ama vazgeçti. Yürümek her zaman ona iyi gelirdi. Yürüdükçe açılan nefesiyle rahatlamaya çalıştı. Nereye yürüdüğünü bilmeden saatlerce yürüdü. Düşünmemek adına adımlarını hızlandırdı. Hızlandıkça ferahladı. Ona kalsa bacakları bedeninden ayrılana kadar yürür, bir yerde ölüp kalırdı. Ölüm onun için bir kurtuluştu. Ama ölemezdi. Yaşattığı acıların bedelini yaşayarak ödemeliydi. Geri döndüğünde saatin kaç olduğunu bilmiyordu bile. Otel odasına girer girmez votka şişesine ulaşması saniyeler sürdü. Yarım saatin sonunda şişedeki içki gibi aklı boşalmış, her şey toz pembeydi. Bu halinden zevk alırcasına "Mutlu yıllar kardeşim!" diye bağırdı. Kardeşinin doğum gününde kendini cezalandırıp ruhuna işkence etmek için aklını özgür bıraktı. Kardeşinin unutmaktan korktuğu yüzü belirdi siluet halinde... Dört yıl geçmişti. Onca yıl, onca gün... Acısı daha ilk gün gibiydi. Son nefesinde bile acısını yaşayacak olduğu o uğursuz geceyi düşündü bir çıkar yol bulmak adına. Saçlarını yoldu yine yatağın içinde debelenirken. "Düşün hayvan herif! Düşün! Nasıl yaparsın bunu!" diye bağırdı avaz avaz. Sinirle kalkıp kafasını duvara vurup gerisin geri kıç üstü yere düştüğünde gözleri karardı birkaç saniye. "Hatırla kahrolası!" diye haykırdı acıyla. Gözleri

yaşardı. Gücü tükendi ve hıçkırıkları boğazına düğümlenip yerde sızmaya yüz tuttu... O uğursuz günün ertesi Robert odasında dört dönüp duruyor, Christian'a nasıl bir açıklama yapacağını düşünüyordu. Hiç kimse umurunda değildi. Sadece kardeşinin onun samimiyetine inanmasını diliyordu. Çaresizliği hızla açılan oda kapısı ve içeri giren kardeşi Lilian'ın gözyaşlarıyla "Christian kendini asmış!" diye haykırıp koşarak odasından çıkmasıyla yerini sonsuz karanlığa bıraktı. İki gün boyunca odasından dışarı çıkmaya cesaret edemedi. Christian'ın öldüğüne inanmak istemiyor, birinin gelip bu olanların şaka olduğunu söylemesini diliyordu. Sonunda oda kapısı açıldı ve siyah matem elbisesiyle annesi belirdi karşısında.

"Şu an sana söyleyeceklerimi biriyle iletmek istemedim. Niye biliyor musun?" dedi nefretle. Robert'ın cevap vermesini beklemeden "Oğlumu sen öldürdün! Sen de benim için Christian gibi ölüsün artık. Tek farkla... Christian'ı son nefesime kadar özlerken, senin doğduğun güne lanet edeceğim. Kardeşinin cenazesine katılacak, sonra sessiz sedasız buradan defolup gideceksin. Bundan sonra senin bir ailen yok," diyerek çıkıp gitti.

O gün bugündür Robert kendi karanlığında ışık bulmak istiyor muydu? Bunun cevabı netti. O sadece öleceği güne kadar, kendine biçtiği cezasını çekiyordu.

* * *

Otelin bir diğer odasında gecenin yarısı olmasına aldırmayan hayatlar kendi dert ve sevinçleriyle baş başaydı. Hayat iyisiyle kötüsüyle her yeni günden umulan mutlulukla devam ediyordu.

Vivien, uykusundan Catrine ve Debby'nin gürültüsüyle uyandı. İkisi yine kavga ediyordu. İlk duymazlıktan gelip kafasını yastığa gömdü. Kendi kendine *"Karışmayacağım!"* diye söylenip

dururken dayanamadı. "Gecenin bir yarısı yine neyi paylaşamıyorsunuz? Madem bu kadar kavga ediyorsunuz neden kendi odalarınıza dönmüyorsunuz?" diye sinirle çıkıştı. Hararetli bir kavganın içinde olan Catrine ve Debby onu bırak dinlemeyi duymuyorlardı bile. Vivien sinirle bir kere daha "Kime diyorum!" diye bağırdı ama bu da fayda sağlamadı.

Sanki o kavga sebebini sormuş gibi Catrine "Viv, Debby tuttumuş David'ı arayacağım diye!" diye sinirle bağırdı ve Debby'ye dönüp "İçkinizi içtiniz, derdin ne senin? Adam sapık mı? Sadist mi? Belli değil. Ya seni deneylerinde kobay olarak kullanmak isterse?" diye o mavi bilye formatında gözlerini kocaman açıp Debby'ye doğru pörtletmişti ki Vivien bezgin bir şekilde "Cat biraz abartmıyor musun? David hiç sapık gibi durmuyor. Açıkçası ben de Debby'nin tarafındayım. Bırak biraz eğlensin," diyerek kavganın ortasına istemeyerek düşmüş oldu.

Catrine sinirle "Yok artık! Senin kafana saksı mı düştü?" diye sorarken sinirden çaydanlık gibi tütüyordu.

"Hadi Cat, baksana şunun haline. Tek istediği biraz mutlu olmak," dedi Vivien Catrine'i ikna etmek istercesine.

Debby, Vivien'dan aldığı güçle "Hadi ama Cat! Güzel bir gece geçirmek benim hakkım," derken bütün masumluğunu takınmış, kedi yavrusundan bir farkı yoktu.

"Tanrı'm! Siz delirmişsiniz!" dedi Catrine. Vivien kıkırdarken "Catrine onu rahat bırak!" dedi.

Catrine, Vivien'a "Sana ne oldu? Benim tanıdığım Vivien bana destek verirdi," dedi merakla.

"Catrine şu halimize bak! Etrafımızda normal diyebileceğimiz hiçbir şey yok. Ben deli gibi erkeklerden kaçıp, babası olmayan bir bebek sahibi olmak için uğraşıyorum. Seni ve Nancy'yi

anlatmaya gerek var mı? Bırak Debby normal bir şeyler yaşasın, olmaz mı?" dedi uykulu uykulu.

Catrine ve Debby onun söyledikleri karşısında kıkır kıkır gülmeye başladılar.

Vivien "Ne!" diye sordu sırıtarak.

Debby "Atlatacağını biliyordum," dedi.

Catrine "Bu bebek fikrinin sana iyi geleceğini biliyordum," dedi.

Vivien mucizeye tanık olmuş gibi "Ben sanırım hayata dönüyorum," dedi.

Debby bu durumdan istifade edercesine "Bunu kutlamalıyız. Siz kutlamaya başlayın, ben size yetişirim. Yetişemezsem bilin ki David'la kutluyorum," diyerek hızla oda kapısına yöneldi. Catrine "Seni şehvet düşkünü küçük sürtük!" diye peşinden bağırdı bağırmasına da Debby'nin onu ciddiye almadığı uçarak odadan çıkmasından belliydi.

Vivien "Bebeğim, ben buradayım bırak Debby'yi. Hadi gel yanıma, uyuyalım," dedi şirince. Catrine yatağa oturdu. Vivien'a sevgiyle baktı ve "Gerçekten bir erkeğin kolları sana iyi gelebilir. Bunda ciddiyim," dedi. Vivien'ın "Haklısın ama hayalimdeki erkek gelmeyecek. Çünkü... Çünkü öyle bir adam yok. İşte bu yüzden istediğim sadece bir bebek. Bütün sevgimi verip gülüşüyle mutlu olabileceğim bir bebek..." diye yaptığı açıklama üzerine Catrine gülümsedi ve "Zaman bize neyi getirir bilinmez," dedi.

Vivien "Uykum kaçtı. Yemek yiyelim mi?" diye sordu. Konu kapanmış, her şey isteyerek ya da istemeyerek zamana bırakılmıştı. Oda servisinden söyledikleri yemeklerle kutlama yapar gibi geçmişin mutlu anılarını yad etmişlerdi. Hayaller kurdular.

Sonrasında film seyrettiler. Catrine saat dört gibi Debby'yi merak etti. "Geç oldu, nerede bu Debby?" diye telefona sarıldı.

Vivien "Cat, bu sorunun cevabını biliyorsun. Arama bence," dedi kıkırdayarak. Catrine onu dinlemedi ve aradı.

Debby telefonu nefes nefese açıp "Cat, iyi misiniz? Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Catrine "Sen neredesin? Saat kaç oldu? Hem niye nefes nefesesin?" diye sinirle sordu. Vivien kahkaha atmamak için yüzünü yastığa gömdü.

"Ben... Ben odamdayım. Merak etmeyin," diyen Debby onun cevabını beklemeden telefonu kapattığında Vivien kahkahalarla gülerken Catrine elinde telefon, ağzı beş karış açık, sinirden kıpkırmızıydı.

"Bugün tanıştığı adamla yattığına inanamıyorum," dedi şoke olmuş bir halde.

Vivien, Debby'yi savunurca "Yapma Cat... Bu yeni bir şey değil, o her zaman böyleydi," dedi kıkırdayarak. Bu cümle üzerine Catrine sinirleri saniyeler içinde alınmış bir tavır sergiledi. "Haklısın. Artık uyusak iyi olacak," dedi. Vivien'ın yatağına zıplayıp televizyonu kapattı. Vivien gülse mi, sussa mı, ne dese bilemedi. Kuzu kuzu arkadaşının yanına uzandı. Sırıtmaktan kendini alamıyordu. Mutluydu. Kendi adına, Debby adına mutluydu. Uzun zamandır böyle hissetmediğini düşündü. Hayat her ne olursa ne yaşanırsa yaşansın kendine bir çıkar yol buluyor ve dünya dönmeye devam ediyordu.

* * *

Robert beynine bıçak sokar gibi vurulan kapının gürültüsüyle gözlerini açtı. Neden bedeni sızım sızım sızlıyordu sorusu, anında cevap buldu. Otel odasının zemininde sızmış, yüzüstü yerde

yatıyordu. Bu hali ona yabancı değildi. Birçok kez sokak, park, orman, kaldırım gibi yerlerde gözünü açmış, bundan daha kötü durumlarda bulmuştu kendini. Doğrulup yerde oturur pozisyona geldi. Ayılmak ve bedeninin acısını azaltmak için saçlarını karıştırıp yüzünü ovaladı. "En azından halının üzerinde sızmışım," dedi çalan kapı beynine beynine vururken. Kapı daha şiddetli çalmaya başladığında sinirle yerden kalktı. Bu gürültüye daha fazla dayanamayacaktı. Kapıyı hırsla açtı. David'ı karşısında görünce ne sinir kaldı ne uykulu hali...

"David..."

"Selam dostum, güzel bir kahvaltıya ne dersin?"

Robert "Saat kaç? Girsene," dedi meraklı bakışlarını üzerinden çekmeden. David'ın sırıtan yüzü odaya girdiğinde soldu. Boğazını yakan sigara ve alkol kokusu, oraya buraya devrilmiş içki şişeleri gecenin kötü geçtiğinin kanıtı gibiydi. Üzüntüsünü belli etmemek adına kalın perdelerin karanlığa boğduğu odayı gün ışığına kavuşturmak için pencereye yöneldi. Perdeleri ve pencereleri açtığında kendini daha iyi hissetti.

Gülümsemesini tekrar yüzüne yerleştirdi "Aslında buraya geliş nedenim farklı,"

"Dinliyorum," dedi Robert.

"Seni almaya geldim. Otelde kalmana izin veremem. Hadi toparlan,"

Robert, David'ı kırmamak için kendine bir iki saniye zaman tanıdı. Masanın üzerinde duran sigarasından alıp ağzına yerleştirdi.

"İtiraz etme hakkın yok Rob!"

Robert "David lütfen," dedi ama David onu duymamış gibi "Düzenini kurana kadar benim evde kalacaksın. Bunu seninle tartışmayacağım. Şu hale bak, otel odaları sana göre değil dos-

tum. Hem merak etme kızları getirmene kızmayacağım," dedi kahkahayla.

Robert itiraf eder gibi "Haklısın, otel bana göre değil. Ev bulmalıyım,"

David mahcup bir ifadeyle arkadaşının yanına geldi. Günah çıkarır gibi "Rob, ne saçmalıyorsun sen? Benim olan her şey senindir. Para, araba, ne istersen... Söylememe gerek yok biliyorsun," dedi.

Robert, David'ın yüzüne baktı ve "Teşekkür ederim," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Sen teşekkür mü ettin? Duyamadım," dedi hata yaptığını yüzüne vurur gibi.

"Tamam, teşekkür etmek yok," dedi sırıtarak.

"Hatırlamana sevindim. Senin cümlen bu, teşekkür etmek yok,"

Robert sırıtarak "O zaman bir an evvel işleri hızlandırsam iyi olacak ama soyadı işini halletmeden hiçbir işimi çözemem. Nail benden haber bekliyor," dedi.

"Ne bu acele?"

"Düzen David, düzen..."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye hayretle sordu David.

"Bana göre bir düzenim var. Bar bana iyi geliyor ama elim kolum şu soyadı yüzünden bağlı,"

"Paraya ihtiyacın varsa..." dedi sorarcasına David.

"Param var. Sadece yeni soyadımı alana dek ödünç arabaya ihtiyacım var,"

"Benim arabalardan birini alabilirsin,"

"Harika!"

"Bar için bir yer buldun mu?" diye sordu David.

"Birkaç mekân beğendim ama soyadı işi halledilene kadar kimseye evet diyemem," derken ikinci sigarasını yakıyordu.

Birkaç derin nefesi arka arkaya ciğerlerine yolladığında bir hayli düşünceli görünüyordu.

David "O zaman plan belli. Toparlanıp bana gidiyoruz. Soyadı işini halledip sana ev tutuyor, araba alıyoruz. Sonra bar açılışı için çalışmalara başlıyoruz. Bir haftaya kadar yeni kimliğini eline almış olursun, merak etme. Bu arada şu kızıl sevgilin nasıl? O nerede?" diye sordu.

Robert sigarası ağzında "O benim sevgilim değil ve gelmeyecek," diyerek eşyalarını toplamaya başladı.

"Yani birlikte değilsiniz,"

"Hayatımda bir soruna daha ihtiyacım yok,"

David "Hadi dostum! Kadınlar birer sorun değildir. Onlar yaşam kaynağı," dedi piç bir ifadeyle.

Robert "Bunu seninle tartışamayacak kadar açım," dedi sırıtarak.

"O zaman çabuk ol," dedi David ve Robert'ın toplanmasına yardım etmeye başladı.

Birlikte bavulunu toplayıp otelin hesabını kapattıktan sonra David'ın evine doğru yola çıktılar. Robert arabada giderken saatine baktığında sabahın yedisi olduğunu görünce ufak çaplı bir şok geçirdi.

"David sen otelde mi kaldın?" diye isyanla sordu.

"Evet, dün gördüğün güzel bayanla," dedi gururla. Robert imalı bakışlarını güneş gözlüğünün ardından arabayı kullanan David'a dikti.

"Senin duygusallığına, romantik erkek tavırlarına ne oldu?" diye sordu sırıtarak.

"O saydıkların vakit alıyor. Bir işe yaradığı yok ayrıca," dedi David ciddiyetle.

"Nasıl yani?"

"Otuz bir yaşındayım. Arkama baktığımda klinikten başka bir şey göremiyorum. Evlenip bir aile kurmak niyetindeyim,"

Robert, David'la dalga geçecek bir şey bulmuştu ve üzerine gitmeye kararlıydı "Ne yani ilk kez gördüğün ve geceyi geçirdiğin kızla jet hızında evlenecek misin?"

"Hemen evlendiğim falan yok. Bu zamana kadar tanıştığım her kadına romantik zamanlar yaşattım. Birbirimizi tanımamız için vakit verdim. İlişki sağlam temellere otursun, büyü bozulmasın istedim. Seksi ikinci plana attım. Sonuç ne oldu? Koca bir hiç! O yüzden bu sefer tersten başlamaya karar verdim. Belki bu sefer her şey yolunda gider, ne dersin?"

"Sen kafayı yemişsin,"

"Yapma Rob, Debby'yi gördün. Yanımda taşıyabileceğim biri. Yeni yetme delikanlılar gibi âşık olamayacağıma göre, mantıklı bir evlilik yapabilirim. Gerçi daha dün tanıştık ama ilişkiyi ilerletmek istiyorum,"

"Umarım her şey dilediğin gibi olur,"

"Bırak şimdi beni. Senin ne zaman yanında birini göreceğiz? Bence sen de hayatına birini sokmalı ve aile kurmalısın. Ha bu arada... Debby bir İngiliz," dediğinde Robert duyduğu son cümleyle gerilmişti. Gerginliğini fark eden David "Yapma Rob! Seni bu aksan ve tarzınla asla tanıyamaz. Artık sen tam bir Amerikalısın,"

Robert "Sorun yok," dediyse bile gerilmişti. İngiltere hakkında duyduğu tek bir kelime bile onun olmayan dengesini altüst edebiliyordu. Vatanını deli gibi özlemişti ama oraya ayak basamayacağının farkındaydı. Gidemezdi. Gitse geçmişinde kaybolur, bir daha toparlayamazdı. Yol boyunca sessizliğe büründü.

Bir hafta sonra...

David, Robert yanında olduğu için mutluydu. Yılların vicdan azabıyla onu bir dakika bile yalnız bırakmadı. Ne geçmişin acılarından bahsetti ne de ona akıl verdi. Onun bu pozitif hali Robert'a da iyi geldi. Christian'ın doğum günü akşamından bu yana daha az alkol tüketmiş, kendini uyuşturucunun kollarına bırakmamıştı. Yine buruk, yine hüzünlü, yine yaşamaktan zevk almıyordu ama David onu acılarından biraz olsun uzaklaştırıyordu.

Robert gece gündüz barın tadilatıyla uğraşırken David'la ayrı bir eve çıkmak konusunda kırk yıllık karı koca gibi kavga ediyorlar, ortak bir karar alamıyorlardı. Debby ikisinin arasını bulmakta zorlanırken bir gece David, Robert'ın ayrı eve çıkmasını kabul etmek zorunda kaldı.

"Senin o kıt aklın anlamıyor sanırım. Burası senin evin. Başka bir eve geçmene gerek yok?" dedi.

"Senin bana ev bulacağın yok. Bardaki küçük odaya yatak alsam iyi olacak,"

Robert kaşlarını havaya kaldırmış, David'a meydan okuyordu. David eğer ev bulmazsa Robert'ın barda kalmaya başlayacağını biliyordu. "Tamam, lanet olası! Ama unutma benim olan her şey senin," dedi.

Debby "Ortak bir karara vardığınıza göre size ev bulma konusunda yardım edebilirim," dedi ortamı yumuşatmak adına.

"Çok sevinirim," dedi David ve Robert bir kere daha David'a istediğini yaptırmış oldu.

Günler geçiyor, Robert barın inşaatında bizzat işçilerle çalışıyordu. David ve Debby birkaç ev bulmuştu bulmasına da David, Robert'ın başka bir eve taşınması konusunda hâlâ söylenip duruyordu. Bir akşam pizza alıp Robert'ın barına gittiler. Nail,

barın içinde içki kolilerini açıyor, şişelerin tozunu alıp teker teker hepsini yerleştiriyordu. David ve Debby içeri girdiklerinde Nail'ı görüp yanına yürüdüler. Nail sanki onlar hiç gelmemiş gibi istifini bozmadan şişeleri yerleştirmeye devam ederken Debby şaşkınca David'a bakıyordu. David gülümseyerek "Debby, Nail kimseyi görmez, duymaz, konuşmaz. Ben onun Robert'tan başka kimseyle konuştuğunu görmedim," dedi.

Debby gülümsemeye çalıştı ama bunu kabalık olarak algıladığı kesindi.

David "Nail merhaba, size pizza getirdim. Robert nerede?" diye sordu. Nail ses etmeyi bırak elini kaldırmaya bile tenezzül etmeden başını Robert'ın olduğu tarafa çevirip hafifçe yukarı kaldırdı. David "Ben Robert'a bakıp geliyorum. Debby otur canım sen," dedi ve Nail'ın gösterdiği tarafa yürüdü.

Robert barın alt katındaki depoda üç işçiyle birlikte çalışıyordu. Elinde çekiç, bir duvarın önünde vurup dururken David'ın "Hey adamım! Yemek molası vermeye ne dersin?" diye sormasıyla ona dönmesi bir oldu. Robert gözündeki koruma gözlüğünü çıkarıp kafasına sabitledi ve "David hoş geldin," dedi, elindeki çekici yere bırakıp yanına geldi. "Pizzaya hayır demem," dediğinde David bir kere daha kendiyle gurur duydu.

"Biliyorum. Pizza aldım," dedi ve birlikte yukarı çıktılar. Debby Robert'ı görünce bir kere daha şaşırdı. Robert'ın eli yüzü toz içinde, bir inşaat işçisinden farksızdı. Robert "Debby hoş geldin," dedi ve Nail'a dönüp "Nail bize içecek bir şeyler verir misin?" diyerek barın önünde duran masaya yöneldi. Debby meraklı ama bir o kadar usulca David'ın kulağına doğru eğildi ve "Neden o da işçilerle çalışıyor?" diye sordu.

David gülümsedi ve "O Robert. Cevap bu güzelim," dedi ve burnunu öptü. David "Nail umarım acıkmışsındır. Hadi gel,"

derken elindeki kutuları Robert'ın olduğu masaya bıraktı. "Nail her zaman açtır," dedi Robert. Tabii Nail istifini bozmadan bardan çıktı ve elindeki içki şişesini, bardakları masaya koyup pizza kutularından birini alarak gözden kayboldu. Debby kendini tutamadı ve Nail gözden kaybolunca "Gerçekten açmış," dedi gülerek.

Birlikte pizza yiyip viski içerken David "Birkaç ev bulduk. Bir tanesi şehir içinde, çatı katında küçük bir daire. Asma katı yatak odası olarak dizayn edilmiş, oda olarak salonu ve minik bir mutfağı olan bir yer. Bence sana küçük," dedi.

"Sevdim," dedi Robert.

Debby, yanlış duymuş gibi David'a döndü ve "Şaka yapıyor değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi David sırıtarak.

Robert "David evi bu gece görme şansımız var mı?" diye sordu. David elini gömlek cebine soktu ve "Biliyordum," diyerek cebinden çıkardığı anahtarlığı salladı. Debby "Siz ikiniz kardeş olmadığınıza emin misiniz?" diye gülümsedi ve hep birlikte evi görmeye yola çıktılar. Robert evi beğenmişti. David'a alması için gerekli işlemleri başlatmasını söylediğinde Debby yine isyan etti. "Bu paraya daha güzel evler var. Burası çok küçük," dedi Robert'ı caydırmak için.

"Evin küçük olması misafir kabul etmediğimi vurguluyor. Hem bara çok yakın. Ben yarın taşınıyorum," dedi Robert. Debby şaşkınlıkla ona bakarken David "Acelen ne? Evde eşyan bile yok. Ayrıca satın alma işlemleri nereden baksan iki gün sürer,"

"Satışı yarın bitireceğine güvencim sonsuz. Ayrıca Debby sana eşya konusunda yardım edecektir. Yoksa yerde yatmak zorunda kalacağım,"

"Senin de bizimle gelmen gerekir adamım. Senin adına eşya beğenmek zor olsa gerek..."

"Sizin zevkinize güveniyorum,"

Debby onlara uymuş, "Ya pembe bir koltuk beğenirsem?" diye sorarken gülümseyen Robert "Gerçekten sizinle olmak isterdim ama barla ilgilenmem gerekiyor," dediğinde Debby son kez şansını deneyip "Şaka yapmıyor değil mi?" diye David'a sordu.

David kahkahayla onu sarıp sarmalarken göz ucuyla efkarı bütün bedeninden belli olan dostuna baktı ve "Hayır tatlım, Robert hiç şaka yapmaz. Yaptığı vakit hayata döndü demektir," dedi kederle. Debby zaten Robert'a şaşırmaktan yorulmuştu.

"Beğenmediğin bir şey olursa değiştirme opsiyonu alırız zaten," dediğinde Robert "Harika! Evle işiniz bittiğinde bana haber verirseniz çok sevinirim," dedi ve gece böylelikle sonlanmış oldu.

O gece son dört günde olduğu gibi David ve Debby yine birlikte kaldı. Debby, David duşa girdiğinde hızlıca telefonunu eline aldı ve derin bir nefes alıp Vivien'ı aradı.

Vivien telefonu açar açmaz "Bu gece de gelemiyorsun değil mi?" dedi kıkırdayarak.

Debby "Lütfen bana kızma olur mu? Söz bak İngiltere'ye dönünce..." diye nefes almadan konuşurken Vivien "Debby açıklama yapmak zorunda değilsin. Mutluysan sorun yok. Rahatına bak," dedi.

"Seni seviyorum. Umarım Catrine de senin gibi düşünüyordur,"

"Ben hallederim. Hadi kapatıyorum," dedi ve hızla telefonu kapattı çünkü Catrine bir ejderha misali elini beline koymuş, gözlerini üzerine dikmiş bekliyordu.

Vivien telefonu kulağından çeker çekmez "Gelmiyor yine değil mi?" diye sordu Catrine bir hışımla.

"Aman, gelse ne yapacak?" dedi Vivien Catrine'in sinirini üzerine çekmek için.

"Ne demek ne yapacak?"

Vivien'ın "Cat, kendini onun yerine koy. Onun hayattan istekleri var. Söyle bana, biz hayattan ne istiyoruz? Ne bekliyoruz? Koca bir hiç!" demesiyle Catrine elini belinden çekip onun yanına oturdu ve "Aslında haklısın. Sadece Debby için endişeleniyorum," dedi masumca.

"İyi günde kötü günde yanında olmaktan başka yapacak bir şeyimiz yok,"

"Sanırım onu koruma içgüdüsünden kaynaklanıyor,"

"Harika bir içgüdün var Cat ve biz seni böyle seviyoruz," dedi Vivien gülümseyerek.

* * *

Debby sonraki günler yine telefon açıp gelmeyeceğini söylerken Robert'ı, ona aldıkları evi ve eşya baktıklarını bir çırpıda anlattı. Debby'nin sesi mutlu ve o kadar enerji dolu geliyordu ki bu Vivien için yeterliydi. Bir haftanın sonunda Debby, Robert'ın neredeyse bütün işlerini halletmişti. Evini boyatmış, tamiratını yaptırmış, temizletmiş, çatalından tenceresine kadar her şeyini almış, üçü birlikte Robert'ın evinde oturmuş şampanyayla bunu kutluyorlardı.

Robert "Çok teşekkür ederim. Her şey mükemmel görünüyor," dedi mahcup bir halde. David gururla "Debby olmasaydı iki aya ancak bitirirdim. Teşekkürü hak eden o," dedi.

Robert eve alıcı gözle bakıp "Bu ev küçük gibi. Ne dersin David?" diye sordu ciddi ciddi. David dudaklarını büzüp sakalını eliyle ovaladı ve "Sanırım biraz küçük. Yarın olmadı ben sana daha büyük bir ev bakarım. Debby de her şeyi halleder. Değil mi

tatlım?" diye sordu. Debby "Ama şey... Ben... Tamam hallederim," dedi biraz hüsran biraz sinirle.

David ve Robert kahkahalarla gülmeye başladığında Debby "Siz çok fenasınız!" diyerek isyan etti.

David "Deli olan Robert..." dedi ve elindeki şampanya bardağını Robert'a kaldırdı.

* * *

Debby, David'ın kollarında, siyah saten çarşafın içinde mutluluk deryasında yüzercesine kıvrılıp gülümserken "Yarın büyük gün," dedi David'ın göğsüne bir öpücük kondurarak.

"Evet, Vivien ikinci adımı atmış olacak,"

"Birinci adım neydi?" diye merakla sordu Debby.

"Randevu alıp görüşme yapmak bebeğim,"

"Ah, evet! Peki sence ilk seferde hamile kalabilir mi?"

"Düşük ihtimal ama kalan var. Her şey bir bütün. Ruhsal, bedensel... Her şey dört dörtlük olmak zorunda,"

"Çok komplike," dedi Debby ve genç adamın dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı. O esnada David'ın telefonu çalmaya başladı. Göz göze gelmiş, kimin aradığını merak ediyorlardı. David bu saatte iyi bir haber almayacağının farkındaydı. Aklına gelen ilk kişi Robert oldu ama arayan sekreteriydi. Hızla telefonu açtı ve "Terry?" dedi merakla. Debby ondan daha meraklı, çarşafı çıplak bedenine sarmış dinliyordu.

"Bay Blue acil plazaya gelmelisiniz. Ben yoldayım,"

"Neler oluyor Terry?"

"Plazada yangın çıkmış," dediğinde David ayağa kalkmış, bütün bedeni kaskatı kesilmiş öylece duruyordu. Bir iki saniye içinde kendini toparladı ve giyinirken "Bizim katta durum ne?" dedi kötünün iyisini umarak.

"Yangın bizim kata ulaşmamış ama elektrik yok. Soğutucu firma ayarlandı. Bir iki saate plazanın önünde olur ama içeri girebilecekler mi bilmiyorum,"

"Girmek zorundalar. Ben geliyorum,"

Debby, David'ın ben geliyorum demesiyle yataktan kalkmış, giyinmeye çalışıyordu. David telefonu kapattığında Debby "Neler oluyor?" diye sordu telaşla.

"Plazada yangın çıkmış. Gitmeliyim,"

"Ben de geliyorum," diyebildi ama başka bir şey soramadı çünkü David gerçekten gerilmiş, hiçbir şeyi gözü görecek durumda değildi.

David "Gelmene gerek yok. Seni ararım," dedi ve hızla çıktı. Arabayı plazaya sürerken telefonda soğutucuların geldiğini öğrendiğinde tek dileği yangının söndürülmüş olmasıydı. Plazaya yaklaştığında yangının kontrol altına alınmış olduğu haberini aldı.

Arabayı hızla caddenin karşısına park etti ve yetkililerin olduğu tarafa yöneldi. Yetkililerden yangın hakkında bilgi alıp yukarı çıkması gerektiğini ifade etti. Yangın plazanın ikinci katında elektrik kontağı nedeniyle başlamıştı, diğer katlar zarar görmeden söndürülmüştü ama sorun çözülene kadar plazaya elektrik verilmeyecekti. İtfaiye eşliğinde soğutucu üniteleri getiren elemanlarla yukarı çıktı. Bütün elemanlar vakit kaybetmeden yılların birikimi tüpleri soğutuculara yerleştirmeye başlamıştı. Hepsi canla başla sırasını bozmadan tüpleri özel kutulara yerleştirirken elemanlardan birinin David'ın özel dolabında bulunan tüpleri diğer tüplerle aynı kutulara yerleştirdiğinin kimse farkına varmadı. Bütün tüpler koruma altına alındığında, yıllarca toplamak ve kalitesini korumak için uğraştığı, milyonlar değerindeki spermler kurtarılmıştı.

David sabah yedide üstü başı is içinde, yorgun bir şekilde eve dönerken Debby'yi aradı. Debby sabahı sabah etmişti. İlk çalışta telefonu açıp "İyi misin?" diye sorduğunda David gülümsüyordu. Debby'ye gün geçtikçe ısınıyor, saygısı artıyordu. Minnetle "Biraz duman ve is. Başka bir hasar yok," dedi rahatlamış bir sesle. "Gelmemi ister misin?" diye sordu Debby.

"Eve geliyorum," dedi David ve vakit kaybetmeden Debby'nin yanına geçti.

Debby onu kapıda karşıladı. Kahvaltı hazırlamak istedi ama David duş alıp çıkacağını söyledi. Hâlâ gergindi ve yüzündeki o kasvetli hava silinmemişti. Onun bu haline telaşlanan Debby merakla "Vivien'ın randevusu iptal edilmez değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Her şey yolunda ama ofisi eski haline getirmek zaman alacak,"

"Çok mu hasar var?"

"Hayır, yanlış anladın. Bütün tüpler soğutuculardа. Bugün dört dölleme randevusu var. Orada olmam gerekiyor,"

"O zaman beni otele bırakır mısın?"

"Tabii ki," dedi David ve duşa girdi.

David'ın kliniğinde çalışanlar bir iki saatin içinde her şeyi yerine koymuşlardı. David içeri girdiğinde temizlik şirketi çıkmak üzereydi. Çalışanlarıyla gurur duydu.

"Günaydın!" dedi sekreter.

"Günaydın Terry. Bana iş bırakmamışsınız,"

"Görevimiz efendim,"

"Terry süpersin! Bayan Halley geldi mi?"

"Bayan Halley regl olmuş. Sonraki hastamız yolda olduğunu belirtti. Bu arada dün Vivien Oswald'la konuşup baba

özelliklerini teyit ettim. Sizin de bildiğiniz gibi kendi ülkesinden ona benzer biri olmasını istiyor. Randevusu saat ikide,"

"Tamam, sen gerekli ayarlamaları yap," derken telefonu çalıyordu, arayan Debby'ydi.

"Selam bebeğim," dedi David. Debby'nin sesini duymasıyla stres dolu yüzü yumuşamış, ofisine geçip masasına oturmuştu.

"Vivien yanımda. *'Daha erken gelsek olmaz mı?'* diye sormamı istedi," dedi Debby gözlerini devirerek. David gülümseyerek "Birkaç saat daha sabretmesi gerekiyor tatlım," dedi. Debby lafını esirgemeden "Vivien, acele etmene gerek yok. Senin yakışıklı meniler fırında pişiyormuş," dediğinde David kahkahalarla gülerken Vivien "İğrençsin," demekten kendini alamadı.

Gülmesinin arasında "Debby, Vivien'la dalga geçtiğin için utanmalısın," dedi David.

"Ne yani şimdi suçlu ben mi oldum?" diyen Debby tırnaklarını çıkarmış David'la kavgaya hazırdı.

David "Senin suçun beni kendine âşık etmeye başlıyor olman," dediğinde Debby'nin bu cümleyi beklemediği bir gerçekti. Ne diyeceğini bilemeden telefonu elinde öylece kaldı.

"Ben... Ben kapatıyorum," dedi utangaçlıkla.

"Tamam, işlem bittikten sonra bir aksilik çıkmazsa sizi kutlama yemeğine götürürüm,"

Debby "Peki," diyebildi.

Telefonu kapattıktan sonra ona merakla bakan iki arkadaşına "Bana âşık oluyormuş," dedi ölü balık gibi. Vivien randevuyu kastederek "Ama ya niye erken olmuyor ki..." diye onu duymazken Catrine gözlerini kısmış "Bu kadar kısa zamanda?" diye Debby'yi mimikleriyle uyarıyordu.

Vivien kendi derdinde, o sinirle odasına geçti. Tabii Catrine, Debby'nin başının etini yemek için onunla kaldı ama bir işe yaramadı.

Debby, Catrine'den kurtulmak için duşa girdi ve çıktığında duaları kabul olmuş, Catrine gitmişti. Hızla hazırlandı ve Vivien'ın odasına geçti. Vivien hazırlanmış, gerginliği her halinden belliydi. Debby karşısındaki kadına hayranlıkla bakmaya başladı. Omuzlarındaki sarı saçları güneş gibi parlıyordu. Abartısız makyajı kıyafetine göre yapılmıştı. Elbisesi her zamanki gibi Vivien tarzıydı. Sade ama şık...

Gören hiçbir göz Vivien'ın albenisini inkâr edemezdi ama Vivien giydiği kıyafetleri kendine yakıştırmayı öyle profesyonelce yapıyordu ki kumaş parçaları onunla bir bütün gibiydi. Üzerine giydiği bej elbisesi, kahverengi kalın kemerle ince beline oturmuştu. Topuklu ayakkabılarının rengi kemeriyle uyumluydu. Debby "Vivien bu ne hız? Saat daha on bir bile değil," dedi hayranlığını bir kenara atıp ve o sırada üzerinde erkek şortu ve boğa desenli tişörtüyle tam bir futbolcu gibi olan Catrine'i gördü. Catrine, Debby'ye olan tavrını bir kenara atıp "Bir de bana sor! Bütün gece uyumadı. Uyutmadı! Ben giyinmeye gidiyorum," dedi ve odasına geçti. Vivien "Özür dilerim, çok gergindim. David'ı aratmamalıydım," derken mahcuptu. Debby anlayışla gülümsedi ve "Senin mutlu olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Haklısın. Düşünsene bugün belki hamile kalacağım. Bir bebeğim olacak," dedi Vivien. Debby onun mutluluğunu bölmek istemedi. "Evet, onu hep birlikte büyüteceğiz," dedi ve ellerinden tutup terasa çıkardı.

"Vivien lütfen yaşadığın olayın keyfini çıkar. Arkana bakınca birlikte gülüp tekrarlayabileceğimiz anılar biriktirelim olur mu?" dedi. Vivien, Debby'nin haklı olduğunu biliyordu. Gülümsedi

ve başındaki güneş gözlüğünü taktı. Derin bir nefes alıp havayı mutlulukla soludu. Gökyüzünde parlayan güneş gibi hayatının da aydınlık olacağını düşündü. Catrine giyinip yanlarına geldiğinde Vivien hâlâ sabırsızca dönüp duruyordu. "Bence otelde oyalanmayalım. Yoksa Vivien hamile kalmadan burada doğuracak," dedi.

"David'ın ofise gidebiliriz," dedi Vivien sırıtarak.

"Bana uyar. Orada kahvaltı yapabiliriz," dedi Debby.

Catrine "Siz kendinizi iyice aştınız! İngiltere'ye döndüğümüzde hatırlatın, sizinle bütün ilişiğimi keseyim," dedi ama kendini arabanın içinde yola koyulmuş buldu. Yirmi dakikalık yol Vivien'a saatler gibi gelirken Debby'nin derdi kızlardan önce David'ı görüp ona özel olarak günaydın demekti. Kliniğin bulunduğu plazanın önüne geldiklerinde "Beni burada indir ve arabayı öyle park et, sizinle yukarıda buluşuruz," diyerek arabadan indi.

Catrine "Yemin ediyorum onu boğabilirim. Yeni tanıdığı bir adam için şu haline bak," dedi ama Vivien kendi derdine düşmüş, ses çıkarmamıştı. Debby plazanın kapısından içeri gireceği sırada Robert'la karşılaştı ve "Günaydın! Bugün herkes erkenci," dedi.

Robert "Günaydın Debby. Yangın olayını yeni öğrendim. Bardan çıkışta uğramak istedim," dedi gülümseyerek.

Debby "Hiç uyumayan birine göre çok iyi görünüyorsun," dedi. O sırada Vivien ve Catrine, Debby'nin biriyle konuştuğunu görmüş, ona doğru geliyorlardı.

"Tek erkenci ben değilim," dedi Robert gülümseyerek.

Debby "Bugün arkadaşımın klinikte randevusu var," dedi, Vivien ve Catrine'i göstererek. Robert, Debby'nin gösterdiği yere dönüp baktı. Catrine'in erkeksi hali bir hayli dikkat çekiyordu. Sonra yanında yürüyen Vivien'a baktı. Ona doğru yürürken

beyaz ceketli, erkeksi kadına gülümseyerek bir şeyler anlatan kadını sonsuza dek seyredebilirdi. Kadın güzel olmasına çok güzeldi ama kendine has bir havası vardı. Vivien ona doğru baktığında içinde anlamsız bir huzur hissetti. Onu rahatsız eden bu huzurdan uzaklaşmak için aklını kadının bedenini incelemeye yönlendirdi. Zayıf olmasına rağmen hatları belli olan kadının vücudu can alıcıydı. Kavisli kalçaları ince beline yarenlik ederken, biçimli bacakları bütünü sağlıyordu. Robert onu izlerken yanına geldiklerini Debby'nin konuşmasıyla fark etti.

"Robert, arkadaşlarım Vivien ve Catrine. Kızlar sizi David'ın arkadaşı Robert'la tanıştırmak istiyorum,"

Robert'ın bakışları bir ihtiyaç gibi Vivien'ı buldu. Vivien genç adamın derin mavi bakışlarıyla ürperdiğini hissetti. Bu adam neden öyle gözlerinde bir şey yakalamak ister gibi bakıyordu ki? Bakışları tenini delip geçecek kadar etkileyiciydi. Acemi yeni yetme kızlar gibi kızardığını hissetti ve toparlanmaya çalışıp bakışlarını kaçırdı ama gözleri istemsizce yine mavi gözlerle buluştu. Gözlerini Robert'tan alamıyor, içindeki dürtüye engel olamıyordu. Adamın siyah, buruşuk tişörtünün içindeki bedenini inceleme isteğini bastırması zor oldu. Dağınık saçları, kirli sakalıyla ilk bakışta *asla* diyebileceği adam onun ilgisini çekmişti.

Robert kıvrılan gülümsemesiyle "Günaydın hanımlar!" dedi. Vivien sesini duyduğunda yüksekten düşmüş gibi kendine geldi. İçinden *"Sesi bir harika!"* dediyse bile onu uyaran yanı *"Yok artık!"* diye naralar atıyordu. Catrine ondan önce Robert'ın elini kavradı ve bir erkek gibi sıkıp "Günaydın!" dedi. Vivien gülümserken Robert ona doğru elini uzattı. Vivien elini tuttuğunda kalbi duracak sandı. İçinden *"Tanrı'm!"* diyerek Robert'ın uzanan elini sıktı. Eli sıcak ve yumuşaktı. Kolu uyuşmuş, bütün bedenine dokunma isteği benliğini sararken günaydın bile diyemedi. Debby'nin

"Girelim mi?" demesiyle elleri ayrılırken Robert, Debby ile önden yürümeye başladı.

Catrine yanından yürümeye çalışan Vivien'a kısık bir sesle "Senin neyin var? Yüzün kızardı. İki dakika önce bir şeyin yoktu," dedi.

Vivien kendi kendine "Bu bir sınav. Ben bir erkek istemiyorum! Ben bebek istiyorum. Erkeksiz bir bebek," diye tekrarlarken Catrine şaşkınca ona baktı ve "Bilmeyen mi var? Sen iyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim Catrine. Bu sadece Tanrı'nın bir sınavı o kadar. Aklımı karıştırıp emin olup olmadığımı sınıyor, hepsi bu!" dedi kendinden utanarak.

Catrine kaşları havada, "İstersen vazgeçebiliriz," dedi.

"Tabii ki hayır!" dedi Vivien ve konu kapandı.

Asansörde Robert'tan uzak durmak, onun çekim alanına girmemek için adeta Catrine'e yapıştı. Utanmasa arkasını dönecekti. Catrine endişelenmeye başlamıştı. "Vivien ben kalp krizi geçirmeden kes şunu! Beni sinirlendiriyorsun," dedi azarlarcasına. Debby ve Robert, Vivien'a merakla bakarken "Ben iyiyim," diyebildi sesi titreyerek. Debby sinirle Catrine'e baktı. Konuyu değiştirmek istercesine Robert'a döndü ve "Barda tadilat ne durumda?" diye sordu.

"Bitti sayılır. Birkaç güne açılır," dedi Robert.

"Davet bekliyoruz," dedi Debby.

"Davete gerek yok. Yerini biliyorsun," dedi gülümserken. O sırada asansör durmuş, Robert nezaket kuralları gereğince onların inmesini beklemişti. Vivien nefesini tutup yanından geçerken onları kapıda görevli Lee karşıladı. Catrine ve Vivien, Robert'la

birlikte bekleme salonuna geçtiler. Debby onlardan izin isteyerek David'ın yanına gitmişti.

Vivien ve Catrine yan yana otururken Robert karşılarına oturdu. Vivien diken üzerinde ondan bakışlarını esirgemeyen adamdan gözlerini kaçırırken yay gibi gerilmiş bedeni yanmakla titremek arasında sıkışıp kalmıştı. Robert onun bu ürkek hareketleri karşısında gülümsemeden edemedi. Neden bu kadar etkilenmişti? Neden bu kadın içindeki mutluluğu açığa çıkarmıştı? Hiçbir fikri yoktu. Geçen on dakikanın ardından Debby ve David içeri girdiğinde David "Vivien, Catrine hoş geldiniz. Robert, dostum hoş geldin. Her şey yolunda mı?" dedi demesine de gözleri bir sorun olmadığını merak edercesine Robert'a bakıyordu.

Robert "Selam David. Hiç yangın çıkmış gibi durmuyor," dediğinde neden geldiğini belli etmişti.

"Dostum ucuz yırttık..." dediği anda içeri David'ın sekreteri Terry girdi ve "Kusura bakmayın. Acil bir telefon var," dedi David'a bakarak.

David "Lütfen siz kahvaltıya başlayın. Lee çayları getiriyor," dedi. Robert ayaklanmış, gitme niyetindeydi. "David sorun olmadığına göre ben gitsem iyi olacak," dedi ama David'ın onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Kaç gündür görüşemiyoruz... En azından şu telefon görüşmemi bitirmemi bekle. Hem kızlar yalnız kalmamış olur," dedi ve sekreterinin uzattığı telefonu alıp odadan çıktı. Tabii Robert gidemedi.

Debby masaya geçerken "Bahane çok güzel ama değil mi? Kızlar yalnız kalmamış olur," dedi.

Debby ve Vivien gülerken Catrine yüzünü buruşturmuştu, Robert'a dönerek "Buyurun," dedi. Robert masaya geçmiş ve

Vivien'ın karşısına oturmuştu. Vivien neredeyse genç adam gitmediği için sevinecekti. Duyguları darmadağındı, adamı gördüğünden beri buraya geliş amacını neredeyse unutmuştu. Konuşamıyor, genç adama bakmamak için çaba sarf ediyordu.

O kendi derdindeyken Debby "Vivien, iyi misin?" diye sordu.

"Evet iyiyim,"

"David son anda vazgeçenlerin çok olduğunu söyledi,"

Vivien gözlerini kısarak "Vazgeçmedim," dediğinde Robert şaşırmıştı.

O da ilk gün David'ın düştüğü hataya düşmüş, işlemi yaptıracak kişinin Catrine olduğunu sanmıştı. Aklı böyle güzellikte bir kadının neden babasız bir bebek istediğini sorgulamakla meşguldü. Vivien şimdi daha fazla ilgisini çekmişti. İstemsizce kadını seyretmeye başladı. Kadının kayık yaka elbisesi dolgun göğüslerini göz önüne seriyordu. İlk görüşteki zayıf, hatta sıska olduğu kararını aceleyle verdiğini kendine itiraf etti. Sarı saçları omuzlarından dökülmüş, parlıyordu. Robert onu seyrederken kendi kendine gülümsedi. Kendini tam bir budala gibi hissetti. Genç kadının yaşını tahmin etmek zor değildi. İçinden "En fazla yirmi beş," dedi. Oturdukları cam masa genç kadının bedenini saklayamıyordu. Robert, teni yüksek topuklu ayakkabılarının rengiyle gayet uyumlu kadının uzun, pürüzsüz bacaklarının heykel ustasının ellerinden çıkmış gibi olduğunu düşündü. *Neden* sorusu hâlâ aklını kurcalamaya devam ediyordu.

Catrine, Robert'ın bakışlarını fark etti ve Vivien'a baktığında onun da genç adama baktığını gördü. İkisi de birbirlerine baktıklarından bihaber birbirlerini süzerken Catrine eğildi ve "Vivien buraya döllenme yoluyla hamile kalmaya geldiğini sanıyordum," dedi kinayeyle. Vivien o anda kendine geldi.

"Evet, öyle," dedi safça.

Catrine göz ucuyla Robert'ı işaret ettiğinde Vivien "Sen gerçekten çok fenasın," dedi. Yine her yanını ateş basmıştı. Robert'tan bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

Catrine "Yakışıklı," dedi bilgiç bir tavırla. Vivien içinden *"Hem de çok!"* derken Catrine'in duyabileceği kadar "Ama tehlikeli," dedi. Catrine "İşte buna tecrübe derim," diyerek gülümsedi ve konu kapandı. Onlar kahvaltı ederken David gelmiş, birlikte sohbet etmeye başlamışlardı. Robert ve Vivien tuhaf bir şekilde birbirleriyle hiç konuşmuyordu. Tabii bu çok konuşan Catrine ve Debby sayesinde anlaşılmadı. David, sürekli bir şeyler anlatan Debby'ye hayran hayran bakıyordu.

Bu sırada asistanı kapıda belirdi ve "Efendim, her şey hazır. Bayan Oswald'ı hazırlayalım," dediğinde Catrine ve Debby ondan heyecanlı bir şekilde ayağa kalktılar. Vivien o an gerçeklere döndü. Heyecanla ilk Catrine'e sarıldı. Catrine "Her şey güzel olacak," derken bir baba edasındaydı. Vivien "Her şey sizinle güzel," diyerek ondan ayrıldı ve Debby'ye sarıldı. David "Vivien gidelim mi?" diye sordu gülümseyerek. Debby, David'a "Ona dikkat et," dediğinde Catrine "Duyan da yolculuğa çıkıyor sanacak," diyerek hüzünlü ortamı neşelendirdi. O sırada Robert ayağa kalkmış, gitme niyetlisiydi.

David "On dakikaya biter Robert, lütfen bekle!" dediğinde kalmak zorunda kaldı. Zaten gitmek istemiyordu çünkü Vivien'ın dışında uçuk kaçık, erkekvari hareketler sergileyen Catrine bile onu eğlendirmiş, kafasını dağıtmıştı. Vivien'a "İyi şanslar," dediğinde Vivien "Teşekkür ederim," diyerek kapıdan çıktı.

Vivien'ı steril enjekte odasına aldıklarında David ofisine geçti. Asistanı yanında son kontrolleri gerçekleştiriyordu.

"Her şey hazır mı?"

Asistan "Evet, efendim. Gereken özellikte tüp hazır," dedi. David Vivien'ın bulunduğu enjekte odasına girdiğinde Vivien uzanmış bekliyordu. Heyecanlı olduğu her halinden belliydi.

"Heyecana gerek yok. Canın yanmayacak,"

"Hayatımda ilk defa bu kadar heyecanlıyım," derken mutluluktan ağlayabilirdi.

"Tamam, başlıyoruz. Senden yapmanı istediğim tek şey enjekte işlemi bittikten sonra yarım saat burada dinlenmen. Sonuç, ortalama yirmi beş günde belli olur. Tabii tam sonuç regl döneminde belli olacak. Anlaştık mı?"

"Evet! Yirmi beş gün," dedi onaylayarak. David gerek konuşarak gerek işlemi Vivien'a anlatarak onu rahatlattı ve işlemi on dakikanın içinde bitirdi. Vivien'ın başucuna geldi ve "Şimdiden tebrik ederim. Tabii döllenme gerçekleşmezse üzülmüyoruz. Burada altıncı döllemede bebek sahibi olan anne adaylarımız oldu," diyerek onu teselli ederken Vivien kendinden gayet emin "Anlıyorum ama hissediyorum. İlk seferinde olacak," dedi. David gülerek "Sendeki bu istekle kesin! Vivien burada benim yapacağım bir şey kalmadı. Ben kızların yanına geçiyorum. Görüşürüz," dedi ve çıktı. Catrine ve Debby merakla Vivien'ı beklerken onların merakına ortak olan Robert yanlarındaydı ve aklı hâlâ Vivien'ın neden bu işleme gerek duyduğu sorusuna cevap arıyordu.

David içeri girdiğinde hepsi birden heyecanla ayağa kalktıklarında Catrine ve Debby neyse de Robert'ın bu haline anlam veremedi.

"Panik yok, işlem gerçekleşti. Her şey yolunda, Vivien dinleniyor," dedi gülümseyerek. Catrine bozulmuş, "Ne paniği? Merak sadece," derken Debby, David'a sarılmış "Tanrı'ya şükür!" demişti.

David "Robert seni beklettim, çok özür dilerim. Umarım sıkılmadın," dedi.

Robert "Sorun yok," dediğinde David "Robert'ı yolculayıp hemen geliyorum," dedi. Robert kızları selamlayıp çıkarken onlara Vivien için iyi dileklerde bulunmayı unutmadı. Catrine "Çok tanıdık biri gibi değil mi? Sanki onu uzun yıllardır tanıyorum," dedi.

Debby "İlk önce ben de öyle düşündüm ama tanımıyorum," diyince konunun üzerinde durmadılar.

David, Robert'ı bulmuşken bırakmamış, ofisinde kahve içmeleri için ısrar etmişti. Robert onun bu teklifini geri çevirmemişti. Ayrıca Vivien'ın neden böyle bir gebelik istediği sorusunu David'a sorabileceğini düşündü.

Onlar sohbet ederken kliniğin içinde çalışanlar panik halinde oradan oraya koşturuyorlar, Terry ne yapacağını bilmez bir halde, elinde Vivien'a enjekte edilen tüpün boş kabıyla donup kalmıştı. David'a ne diyecekti? Nasıl açıklayacaktı? Bilmiyordu. Büyük ihtimalle kariyeri burada son bulacaktı. Oysa her şeyi doğru yapmıştı. Bilgisayara donörün özelliklerini girmiş, karşısına çıkan ilk tüp numarasını almıştı. Dolabı açmış, iki kere kontrol etmiş ve tüpün numarasını bir kere daha kontrol etmişti. Elleri titreyerek David'ın ofisinin kapısını çaldı. "Gel!" diyen David asistanının elindeki iki tüpü görünce "Terry?" dedi sorarcasına. Asistanı ağlamaklı bir yüz ifadesiyle yüzüne bakıyordu. "Evet, Terry ne vardı?" diye sordu. Asistan ne diyeceğini bilmiyordu, sesi titreyerek Robert'a baktı. "Özel konuşabilir miyiz?" diye sordu. David bir terslik olduğunu anlamıştı. Ayağa kalktı ve kapının dışına çıktı.

"Terry kötü görünüyorsun. Neyin var?"

"Ben... Ben nasıl oldu bilmiyorum. Her şeyi iki defa kontrol ettim. Numaralar istenen özelliklere uyuyordu. İki kere

bilgisayara girdim. İnanın ben yanlış bir şey yapmadım. Kaç yıldır yanınızdayım..." dedi.

David gözlerini pörtleterek "Sakın! Sakın bana zenci tüpü olduğunu söyleme!" dedi.

Terry korkuyla "Hayır! Hayır... İstenilen özelliklerin hepsi uyuyor," dedi ve elindeki tüpü göstererek "Kullandığımız bu tüpün nereden geldiğini bilmiyorum. Bilgisayarda kaydı olmasına rağmen dolap kayıtlarında kaydı yok. Kimin kaydettiği görünmüyor. Bütün tüpleri tek tek saydım. Bir tüp fazla," dediğinde David panikle tüpü eline aldı ve hızla ofise girdi. Masasına fırtına gibi oturup tuşlara elleri titreyerek basmaya başladı. Neler olduğunu anlamaya çalışan Robert dikkatle onu seyrediyordu.

David bilgisayara tüpün üzerindeki numaraları tuşladığında "Tanrı'm!" diyerek dehşetle ayağa kalktı. Asistanı kapıda merak ve korku dolu bakışlarla ona bakarken o aptalca Robert'a bakıyordu. Robert "Ne?" dedi neler olduğunu merak ederek. David saçlarını çekiştiriyor, neredeyse kıvranıyordu. Ağzından çıkan kelimeler ne kadar çaresiz olduğunun birer kanıtı gibiydi.

"Lütfen ilk aydan hamile kalmasın! Lütfen..." dedi ve ondan beklenmeyen bir panikle ofisindeki tuvalete uçarcasına kendini kapattığında Robert, David'ı ilk defa böyle çaresiz görmüştü. David iki metrekarelik yeri turluyor, ne yapacağını bilmiyordu. "Lütfen... Lütfen... Tanrı'm! Ne günah işledim? Beni sınıyor musun? Lütfen hamile kalmasın, lütfen..." diyordu. "Bunu nasıl açıklarım? Yapamam," dedi yalvarırca. Delirmek üzereydi. Robert kendini tuvalete kapatan David'a yardım edebilmek için banyonun kapısına geldi ve "David!" diye seslendi. David "Sakin olmalıyım. İlk ayda hamile kalması imkânsız zaten," dedi. Sakinleşmek adına suyu açtı ve yüzünü yıkamaya başladı. Robert'ın ona seslendiğini duyacak durumda değildi. Robert ondan ses

alamayınca dayanamadı ve tuvaletin kapısını araladı. David şeytan görmüş gibiydi. "İyi misin?" diye soran Robert'a "İyi... İyiyim..." diyebildi.

"Neler oluyor?" diye sordu Robert. David Robert'ın gözlerine bakamıyordu. Yalan söylemekten başka çaresi yoktu. "Sanırım Vivien'ın istediği özelliklerde bebeği olmayacak. Bizim çalışan tüpleri karıştırmış, önce panik yaptım ama sonra düşündüm de sorun yok. Sonuçta bebek onun bebeği," dedi. Söyledikleri ona bile saçma gelmişti ama Robert "Anladım," demekle yetindi. David delirmenin eşiğindeydi ve kimseye bir şey belli edemiyordu. Neredeyse yüzü gözü seğiriyordu. Ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak musluğu kapatırken "Ben... Ben bir Vivien'a bakayım," dedi çünkü tek derdi Robert'tan uzaklaşmaktı. Yüzü bembeyazdı. Robert daha fazla üstüne gitmedi ve beklemeye karar verdi.

David, Vivien'ın bulunduğu odaya girdiğinde yağmurdan kaçarken doluya tutulmuş gibiydi. Vivien bıraktığı yerde, yüzünde umutlu bir ifadeyle bekliyordu. Zorla gülümsemeye çalıştı. Vivien, David'ın halini anlamayacak kadar mutluydu. "Vivien, nasılsın?" diye sorarken aklından Vivien'ın rahmini yıkamak geçiyordu ama bunu nasıl açıklayacaktı hiçbir fikri yoktu. Kafasında dönüp duran çözümleri bir kenara bırakıp dua etmekten başka çare olmadığına karar verdi.

"Gayet iyiyim," dedi Vivien gülerek.

"O zaman bir dahaki aya görüşmek üzere," dedi dua eder gibi.

"Yarım saat oldu mu?" diye sordu Vivien endişeyle.

"Bu kadar yeterli," dedi David içinden *"Umarım hamile kalmazsın!"* diye dualar ederek.

Vivien onun aksine ayağa kalkarken "Bu kadar karamsar olma. Ben hissediyorum. İlk ayda bebeğim olacak," dedi ve giyinmek

için paravanın arkasına geçti. Giyinip çıktığında yüzü ışığı bulmuş gibi umutluydu.

David "Sen kızların yanına geç Vivien. Ben de birazdan gelirim," dedi buz gibi bir sesle. Vivien kapıdan çıkar çıkmaz David bir yerlere tutunma ihtiyacıyla masaya dayandı. Nefes almakta zorlanıyordu. Kravatını gevşetti ve kendini toparlamaya çalıştı. Çaresizce Robert'ın yanına döndü. Robert onu tanıyordu. Ters giden bir şey olduğu kesindi.

"David bana anlatmak istemediğin belli ama yapabileceğim bir şey varsa..." derken David onun sözünü kesti.

"Rica etsem kızları otele bırakır mısın? Benim acil bir işim çıktı," dedi.

"Bırakırım tabii..." derken soran gözlerle arkadaşına bakıyordu.

"İşle ilgili... Kimsenin yapabileceği bir şey yok," dedi David. Robert, David'ın üstüne gitmemeye karar verdi. Arkadaşıyla vedalaştıktan sonra toplantı odasında bekleyen kızların yanına gitti. Odaya girdiğinde Vivien güneşi bulmuş gibi ona baktı. Gözleri birleşmiş, aralarındaki anlamsız çekim tekrar kendini belli ediyordu. Tanrı ona haddinden fazla güzellikler sunuyordu. Belki karnında sadece onun olan bebeği vardı ve ilk defa ayaklarını yerden kesen bu adamı tekrar görebilme şansı olmuştu. Robert ona bakarken bugün ne kadar çok gülümsediğini fark etti.

Catrine onların aralarına giren kara kedi gibi "Robert, bir şey mi unuttunuz?" diye sorduğunda ikisi de rüyalar âleminden dünyaya döndü.

Robert "Üzülerek belirtmeliyim ki David'ın acil bir işi çıktı. Dilerseniz sizi otele bırakabilirim," dedi. Catrine tam "Biz..." dediğinde Vivien sözünü kesti ve "Memnun oluruz," dedi.

Catrine aptalca ona baktı ve "İyi de biz arabayla geldik," dedi.

Vivien bozulmuş, çaktırmamaya çalışıyordu "Aa! Ben onu nasıl unuttum? Doğru ya biz arabayla geldik," dedi gözlerini devirerek.

"Robert, çok naziksiniz ama biz hallederiz," dedi Catrine. Vivien içten içe hayal kırıklığı yaşıyordu. Kendine engel olamıyor, adamın gitmesini istemiyordu. Robert "O zaman görüşmek üzere," dedi. Catrine "Görüşürüz," derken elini sıktı. Robert, Vivien'a döndü ve "Tanıştığımıza çok sevindim. Umarım her şey istediğiniz gibi olur," diyerek elini uzattı. Vivien neredeyse *gitme* diye avaz avaz bağıracaktı. Heyecanla Robert'ın sıcak, kolunu uyuşturan elini tuttuğunda ağzından kelimeler zorla çıktı.

"Teşekkür ederim,"

Catrine elleri hâlâ kenetli olan ikiliyi süzerken "Gidelim mi?" diye sordu çatılı kaşlarıyla. Vivien tuttuğu eli bırakmak zorunda kaldı. Zaten bırakmayıp ne yapacaktı? Koluna yapışıp *beni de götür* diyemezdi ya. Robert, Debby'ye "Görüşürüz," diyip kapıdan çıkarken Debby "Seni geçireyim," diyerek onunla çıktı. Vivien yerinden kıpırdamamıştı. Catrine o çıkar çıkmaz "Pes diyorum, başka bir şey demiyorum! Sen Debby'yi de geçtin," dedi.

Vivien iç geçirerek "Bu itirafım seninle sınırlı kalacak. Debby ya da Nancy'den duyarsam inan bana benimle evlenmek için Hollanda'ya gelmek zorunda kalırsın," dedi.

"Ne?" dedi Catrine.

"Çok yakışıklı, çok seksi ve hoş... Çok ama çok etkilendim, yalan değil," dedi ve kendini koltuğa bıraktı.

Catrine "Vivien! İşlemden çıkalı yarım saat oldu," dedi kıkırdayarak.

"Onu beğenmem bir erkek istediğim anlamına gelmiyor ve adam beni hayattan koparacak kadar etkileyiciydi,"

"O kadar yani..." dedi Catrine şaşkınca.

"O kadar," dediği anda Debby içeri girdi. Yüzü asılmış, aklı *işim çıktı* diyerek onu başından savan adamdaydı. Mutsuzca "Hadi gidelim. David yoğunmuş, yemek iptal oldu," dedi.

Catrine "Ben sizinle ne yapacağım?" diye söylene söylene bekleme odasından çıktı ve onları beklemeden aşağı indi. Üçü otele dönerken Vivien her şeye başka bir gözle bakmaya başlamıştı. Caddeler, insanlar ona bir başka görünüyordu. Nefes aldıkça umut ve mutluluk vardı. Farklı bir ülkeye gelmiş bir turist gibi hissetti. Sanki siyah beyaz dünya birden renklenmiş, gökkuşağına dönmüştü. Mutluluktan seslice güldüğünü fark ettiğinde Catrine biraz merak, biraz endişeyle ona baktı. Vivien "Bir bebeğim olacak," dedi mutlulukla. Catrine ve Debby birbirlerine bakarak gülümsedi.

Otele geldiklerinde Catrine ve Debby açılışı bugüne tesadüf eden otelin kumarhanesini merak edip salona indiler. Vivien onlarla gitmek istemedi çünkü gün ona mutlu da olsa yeterince yorgunluk vermişti. Odaya çıkıp üzerine rahat bir şeyler giydi ve yatağa uzandı. Biraz geçmişi düşündü. Michael'la geçirdiği güzel günleri, olanları ve en son annesini düşündü. *"İyi ki var,"* dedi seslice. Sonra dost dediği, canından bir parça olmuş arkadaşlarını düşündü. *"İyi ki varlar,"* dedi gülümseyerek. Sonra arzuladığı bebeği düşündü. Kız mı, erkek mi olacak diye bir süre hayal kurdu. Cinsiyet konusunda karar veremedi. Seslice "Keşke ikiz olsa! Bir kız bir erkek fena olmazdı," diye ümit etti. Son olarak bugün onu etkileyen genç adamı düşündü. İç çekerek "Robert," dedi ve yüzünde anlamsız bir tebessüm belirdi. Bu başlamadan biten bir hikâyenin hoşça kal gülücüğüydü.

Bir iki saatin sonunda dinlenmiş ama uyuyamamıştı. Catrine ve Debby'den ses çıkmayınca onları aradı ve hâlâ otelin

kumarhanesinde olduklarını öğrendi. Kumarhaneye indiğinde Catrine poker masasında oturuyor, Debby mafya filmlerinde sevgilisinin başında dikilen şans meleği rolünü üstlenmiş gibi dikiliyordu. Vivien yanlarına geldiğinde ikisi de onu görmezden geldiler çünkü üzerinde eşofman vardı.

"Hadi ama! Yine ne oldu?" diye sordu.

"Şu üzerindeki eşofmanı affetsem bile, Robert'tan etkilendiğine inanamıyorum. Sen ve o!" dedi Debby. Vivien hışımla "Catrine!" diye bağırdı. Debby, Catrine'e fırsat bırakmadan "Benden saklamasını nasıl istersin?" diye öfkeyle çemkirdi.

"Saklamasını istemedim. Susmasını istedim çünkü önemli bir şey değildi. Bir şey olmasını istemiyorum. Hem ben hamileyim," dedi Vivien.

Catrine son parasını poker masasında bırakıp kavga eden Debby ve Vivien'a katıldığında kadro tamamlanmıştı. "Sizin yüzünüzden on bin dolar kaybettim," dedi hiçbir şey yokmuş gibi. Debby ve Vivien sanki kavga etmiyormuş gibi Vivien "Bizim yüzümüzden mi?" diye sorarken Debby ciyaklarcasına "On bin mi?" diye haykırdı. Catrine ceketini düzeltip "Ayrıca Vivien o adamdan o kadar etkilendin ki bize işlemin nasıl olduğunu bile anlatmadın," dedi.

"Nasıl olduğunu benden iyi bildiğinize eminim. David her şeyin iyi gittiğini söyledi. On beş, yirmi güne kadar belli olacakmış. Tabii kesin sonuç regl dönemimde. Daha ne söylemeliydim ki?" dedi Vivien kendini savunurcasına.

"Umarım her şey istediğimiz gibi olur. Ve Vivien... O Robert sana göre biri değil. Adam karanlığın da karanlığı," dedi Debby. Vivien arayı yumuşatmak için "Robert konusunu abarttınız ama. Sadece hoşlandım. Boş verin şimdi onu. Kutlama yapmayacak mıyız? Ben artık bir anne aday adayıyım," dediğinde Catrine ona

sarıldı. Debby "Hey! Anlaşmıştık hemen yumuşamak yoktu," dedi gülerek. İlk kutlama otelin İtalyan restoranında başladı, iki saate yakın yenen yemekten sonra otelin barındaki piyano resitaliyle devam ediyordu. Catrine ve Debby kutlamak için şampanya içerken Vivien havaya girmiş, kahve içiyordu. Klinikte olanları bütün detayına varıncaya kadar anlattı. Bebeğinin nasıl bir bebek olacağını düşündükçe yüzüne yayılan tebessüm barın kapısından giren kişiyi gördüğünde solmuştu.

Michael hızla onlara doğru geliyordu. Vivien çok uzun zamandır girmediği sinir krizinin eşiğine gelmişti. Elleri titrerken tuttuğu kahve fincanını masaya zor koydu. Debby korkuyla "Vivien iyi misin? Neler oluyor?" diye sorduğunda, Catrine yüzünün rengi giden kadının ellerini tutunca buz gibi olduğunu hissetmiş, titremesinin normal olmadığını düşünmüştü. Debby telefona sarılmış, "David'ı arayalım. Sana ne yaptı böyle?" derken Vivien gözlerini kapatmış derin nefesler alıyordu. Michael yanlarına gelip masanın önünde durduğunda olay anlaşılmıştı. Vivien gözlerini açmıyor, sakinleşmeye çalışıyordu. Michael'la karşılaşmaya hazır değildi.

Debby fotoğraflardan tanıdığı adamı görünce ayağa kalkıp "Michael, burada istenmiyorsun. Lütfen bizi rahat bırak!" dedi. Catrine gelenin kim olduğunu anladığında o da ayaklandı. Vivien biraz olsun kendini toparladı ve gözlerini açtı. Kuruyan boğazını ıslatmak için masada duran sudan içti. Michael öylece duruyor, Vivien'a bakıyordu. Adamın yüz ifadesi çıldırmış gibiydi. Catrine tam Michael'a bir şey söyleyecekti ki Vivien onun kolunu tutup "Catrine lütfen gecemizi mahvetmeyelim. Bebeğimi kutluyoruz, unuttun mu?" dedi. Catrine sinirle yerine oturdu. Michael dehşetle "Sen... Sen... Hamile misin?" diye adeta bağırdı. Yüzünde hüsran ve öfke vardı. Vivien kendinden beklenmeyecek şekilde

"Ne o? Yoksa bir tek senden bebek yapabileceğimi mi düşündün?" diye sordu hiddetle. "Bunu yapmış olamazsın! Sen başka biriyle... Hayır, olamaz! Hayatına ne çabuk yeni birini soktun Vivien? Buraya ne ümitlerle gelmiştim! Senin sevgin bu kadar mı? Bizi altı ayda unuttun mu?" dedi Michael hüsranla. Vivien'ın yüzü kireç gibi olmuştu ama yüzündeki intikam isteği onu çocukluğundan beri tanıyan kızlar tarafından okunuyordu.

"Biz mi? Biz diye bir şey hiçbir zaman olmamış bunu bana gayet iyi anlattın. Ben varmış gibi üç senemi senin gibi değmez bir adama feda etmişim. Şimdi karşıma geçip hangi yüzle *bizi altı ayda unuttun mu* diye sorabiliyorsun?"

"Vivien bana döneceğini biliyorum. Sen bensiz yapamazsın,"

"Benim sana döneceğimi nereden çıkarıyorsun? Yine de sana son bir iyilik yapacağım. Sana cevap vereceğim. Seni unutturacak, beni kendine âşık edip bebeğini doğurmama değecek birini buldum. Şimdi söyle Michael. Sence seni unutmuş muyum?" diye acısını çıkara çıkara konuşurken Catrine ve Debby bile Vivien'dan böyle bir konuşma beklemiyordu.

Michael sinirden ne yapacağını bilemedi. Hayatı altüst olan adam son üç aydır Vivien'ı kandırmanın yolunu arıyordu. Psikolojisi bozulmuş, bununla da kalmamış işinden ayrılmıştı. Vivien'ın bilmediği Michael'ın onu hastalık derecesinde takıntı yapmış olmasıydı. Vivien karşısında tanıdığını sandığı adamın kolunu sıkıp onu kaldırmasıyla neye uğradığını şaşırdı.

"Benimle geliyorsun! Karnındaki o bebek umurumda değil! Ben senin olan her şeyi kabul ederim. Şimdi bir rezillik çıkmadan yürü!" dedi Michael dişlerini sıkarak. Vivien sertçe kolunu çekti ve "Seninle hiçbir yere gelmiyorum. Beni rahat bırak!" diye bağırırken sinirle gözlerine bakıyordu. Michael ona hamle yapacağı anda Catrine yerinden kalkmış hangi ara Michael'a yumruk atıp

yere sermişti anlaşılmamıştı. Debby garsona "Güvenliği çağırın!" diye bağırmaya başladığında sakinliği bir anda bozulan otelin barındaki insanlar onları izliyordu. Garsonlar gelip olaya dahil olduğunda Catrine "Şimdi sert çocuk, seni polise şikâyet etmeden buradan gitsen iyi olur. Vivien'dan uzak dur!" diye bağırdı. Gelen güvenlik görevlileri Michael'a oteli terk etmesi gerektiğini söylerken Michael onları duymuyordu.

"Vivien sen bensiz bir hiçsin! Bana dönmek için yalvaracaksın!" diye bağırırken güvenlik "Otelin misafiri bile olsanız kimseyi rahatsız edemezsiniz. Sizi dışarı alalım," dedi. İki kişi koluna girerken Michael direniyordu. Vivien dehşetle Michael'ı seyrediyor, Catrine hâlâ onu korumak adına önünde dikiliyordu. "Vivien seni çok seviyorum. Bana döneceksin, başka yolu yok!" diye bağırırken dışarı çıkarılan Michael'ın gitmesiyle etraf normale dönmüş, müzik tekrar başlamıştı. Vivien gözlerini kapatıp masaya oturdu.

"Vivien, sen nasıl böyle bir adamla birlikte beş sene geçirdin?" dedi Catrine dehşetle. Vivien biraz önce gözü dönmüş adamın Michael olduğuna inanamıyordu.

"Catrine o asla böyle hareketler yapmazdı. Delirmiş gibi! Onu hiç böyle görmemiştim," dedi. Loş bar ışığı ve piyanodan çıkan sakinleştirici müzik mekânı doldururken üç kadının keyfi kaçmıştı. Bardan kalkmaya karar verdiler. Odaya çıkarken David, Debby'yi arıyordu.

Debby mahcubiyetle "David arıyor. Gelemeyeceğimi söyleyeyim," dedi.

"Git Debby, ben iyiyim. Hem Catrine yanımda," dedi Vivien. Debby "Emin misin?" diye sordu üzüntüyle. "Tabii ki eminim. Catrine varken gözün arkada kalmasın," dedi gülümsemeye çalışarak. Debby ona sarıldı ve "Dikkatli olun ve bir şey olursa lütfen

beni arayın," diyerek yanlarından ayrıldı. Catrine asansöre bindiklerinde "Vivien, başka bir otele geçelim. Bu adamın sağı solu belli olmaz," dedi. Vivien ona hak veriyordu.

"Haklısın. Luisa'yı arayıp olanları anlatırım. Başka otele geçmek en doğrusu. Ben Debby'nin eşyalarını toplarım. Sen kendi eşyalarını toparla," dedi.

Catrine tamam anlamında başını salladı ve odasına geçti. Vivien kafasında Michael'ın söyledikleri dönüp dururken kendine şaşırıyordu. Çok değil iki hafta önce Michael'ın bu gece söyledikleri belki onun için paha biçilmez olabilirdi. İki hafta öncesine kadar onu deli gibi sevdiğini düşünüyordu ama şimdi içinde Michael'a karşı koca bir boşluk vardı. Michael artık onun için geçmişte kalmıştı, artık biliyordu. Üzerindekilerden kurtulup duşa girdi. Karnını sevgiyle okşarken bebeğine tutunup mutlu olacak ve geçmişindeki talihsiz ilişkisini unutacaktı. Duşta fazla oyalanmadı. Giyinirken Catrine geldi. Vivien, Debby'ye haber vermek için ona telefon açtı.

Debby, konuşmasına fırsat vermeden saydırmaya başladığında Vivien "Debby, David'a bu olayı anlatman utanç verici. Hayır, buraya gelmenize gerek yok. Biz senin eşyalarını toplayıp şehrin diğer tarafında bir otele geçiyoruz. Michael Los Angeles'ta olduğum sürece peşimi bırakacağa benzemiyor," diye kesti sözünü.

"Ne yani, Londra'ya mı dönüyoruz?" diye sordu Debby.

"Hayır, hamile kalana kadar bir yere döndüğümüz yok. Sen beni dinlemiyor musun? Başka otele geçiyoruz diyorum," dedi Vivien. "Tamam, keşke yanınızda kalsaydım..."

"Hadi kapatıyorum. Sen keyfine bak!"

Bavulları kapıya çıkaran Catrine, resepsiyondan onlara yardım etmesi için bir görevli çağırdı. Onun bir bavulu varken Debby ve

Vivien'ın toplamda beş bavulu vardı. "Ne var bu bavulların içinde anlamıyorum ki..." diye söylendi. Görevli bavulları alıp çıktı. Vivien ıslak saçlarını ensesinde topuz yaparken "Bir an önce Londra'ya dönmeliyiz. Michael rahat durmayacaktır," dedi sıkıntıyla.

"Yanında ben varken sana dokunamaz," dedi Catrine gururla.

"Biliyorum. Sadece geriliyorum,"

"Yine de çok iyi idare ettin. Bence sende Michael defteri kapandı. Robert defteri açılacak mı ben onu merak ediyorum,"

"Tabii ki hayır! Ben birini istemiyorum. İkinci bir aşkı bu bünye kaldırmaz," dedi Vivien gülümseyerek. Birlikte otelin lobisine inip çıkışlarını yaptırdılar. Vivien ödemeyi yaparken gözü bavullarla uğraşan arkadaşına takıldı. Catrine kotunun üzerine bıraktığı siyah erkek gömleği ve beyaz ceketiyle çok klas duruyordu. Beyaz spor ayakkabıları, erkekvari hareketleriyle uyum içerisindeydi ve Vivien bir modacı olarak ilk kez Catrine'in tarzını beğenmişti. "Tanrı'm! Sen erkek olmalıydın! O zaman bebeğime baba, bana koca olabilirdin," dedi kıkırdayarak. Catrine onun keyfinin yerine geldiğini anladığında rahatladı. "Sen iste ameliyat olmaya hazırım. Sorun yok," dedi, gülerken daha iyiydiler.

Birlikte otelden ayrılıp kiraladıkları arabayla yeni otellerine yola çıktılar. Otel girişinde Catrine'le üç oda tutmanın anlamsız olduğuna karar verdiler. İki yatak odalı, oturma odası ve iki banyosu bulunan bir süit tuttular. Bavulları odaya çıktığında Vivien "İngiltere'ye dönmeden huzura kavuşamayacağım," dedi. İster istemez Michael onu tedirgin etmişti. "Hamile kaldıktan sonra döneceğiz. Düşünme artık. İngiltere'de seni böyle tehdit edemez," dedi Catrine.

"Bilmiyorum Cat... Umarım," dediğinde odaya girmiş, bavulları boşaltıyorlardı ve kasvetli hava Debby'nin bavulundan çıkan eşyalarla yerini neşeli kahkahalara bırakmıştı. Bir sürü seksi

iç çamaşırı, ince gecelikler onları şok etmişti. Vivien inanamayarak eline aldığı ip ve taşlarla süslenmiş iç çamaşırını yukarı kaldırıp gösterirken "Tanrı'm! Birini bulacağına o kadar eminmiş ki..." diyince Catrine gözlerini devirip "Ona şüphem yoktu da bir kişiyle idare edebileceğini düşünmemiştim," dedi.

"David onun duygusal boşluğunu dolduruyor sanırım. İnşallah sonu gelir,"

"Vivien, Teresa gibi onlar adına evlilik planları yapmaya başlamayacaksın değil mi?"

"Fena olmaz," diye kıkırdarken işleri bitmiş, Catrine dışarı çıkmalarını önermişti. Vivien gerek yorgunluktan gerek Michael ile yüzleşme sonrası gerginliğinden ötürü çıkmak istemedi. Birlikte ikili yatağa uzanıp televizyonu açtıklarında Vivien'ın gözleri kapanıyordu. Ağzından dökülen son cümle "Sence karnımda bir bebek var mıdır Cat?" oldu ve gözleri kapandı. Catrine bütün iyi dileklerini gönlünden geçirdi ve içinden *"Umarım..."* dedi. Televizyonu kapatıp salona geçti ve oradaki televizyonu açıp seyretmeye devam etti.

David ve Debby sabah on gibi onların yanına geldiklerinde Catrine ve Vivien hâlâ uyuyordu. Onların gülüşmelerine gözlerini açan Vivien oldu. Üzerine geçirdiği sabahlığıyla salona geçti. Debby ve David bir ağızdan "Günaydın!" derken Vivien kendini birden evde gibi hissetti. Salondaki yemek masasında kahvaltı ziyafeti hazırlanmış, onları bekliyordu. "Siz ikiniz bize kahvaltı mı hazırladınız?" diye sordu gülümseyerek. David sevgiyle Debby'ye sarılırken genç kadın arkadaşının aradığı gibi birini bulduğuna artık inanıyordu. David, Debby'ye koşulsuz bir sevgi sunarken onu sahiplenmiş, her konuda desteklerken yardımlarını esirgemiyordu ve en önemlisi de Debby'nin mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Debby heyecanla "Sizinle konuşmak istediğimiz bir konu var," dedi.

"Ne ile ilgili?"

"Catrine kalksın, sonra. İkinizin tepkisini aynı anda görmek istiyorum," dedi Debby. Vivien oralı olmadan gidip üzerine bir tişört ve kot geçirdi. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı ve saçlarını atkuyruğu yaptı. Gelip masaya oturduğunda Debby "Merak etmedin mi?" diye sordu hayretle. Vivien kafasını yatak odasına doğru uzatıp "Catrine! Debby bizimle Londra'ya dönmüyormuş!" diye bağırdı. Catrine jet hızıyla şortunun üzerinde sutyene benzer atletle odanın kapısında belirdi. Kısa sarı saçları sinirden dikleşmiş gibiydi. Gözlerinden ateş çıkıyordu. David, Vivien'ın doğru tahminine mi yoksa Catrine'in kapı önünde erkek kıvamında duran kadınsı bedenine mi şaşırması gerektiğini çözemedi.

Catrine "Bana yanlış duyduğumu söyleyin. Debby, daha birbirinizi ne kadar tanıyorsunuz? Şaka mı bu? Siz beni öldürmeye mi niyetlisiniz? Böyle bir şey mümkün değil. Bizimle dönüyorsun!" dedi emrivaki bir tonda. Cümleleri David'ın orada olmasını umursamadığını belli ediyordu. Debby annesine açıklama yapar gibi "Zaten birbirimizi tanımak için kalmak istiyorum. Hem daha sizin ne zaman gideceğiniz belli değil!" dedi izin vermesini dilercesine.

Vivien sanki bir problem yokmuş gibi kahvaltının tadını çıkara çıkara yerken iki kızın konuşmalarına karışmıyordu. David fısıltıyla ona doğru eğildi ve "Çok zekisin," dedi sırıtarak. Vivien omuz bükmekle yetindi ve aynı şekilde sırıttı.

Catrine bu sefer Debby'nin şirinliklerine kanacak gibi değildi. Sinirle odaya gitti. Tabii Debby'nin peşinden gitmesi saniyeler aldı. David ve Vivien sessizce iki kızın bağrışlarını dinlerken geri

geldiklerinde Catrine giyinmişti. İkisi masaya oturdu. Debby, Catrine'in çayını koyuyor, bir yandan söyleniyordu. "Sen kal demezsen kalmam ama bana haksızlık ediyorsun Cat!"

Catrine ona aldırmadan "Sen ne düşünüyorsun Doktor?" diye sordu pat diye. "Bence tartışmaya gerek yok. Vivien'ın ilk ayda hamile kalma şansı yüzde elli. Bu ay hamile kalmazsa bir ay daha buradasınız demektir ki o zamana kadar biraz olsun Debby beni tanımış olur," dedi David.

Vivien "Tebrik ediyorum sizi Doktor Bey! Aklınızı kullanarak bu içinden çıkılmaz olaya iyi müdahale ettiniz. Hipokrat yemininizi bozmadığınız için hatırlatın bir ara sizi ayakta alkışlamak isterim. Konu tatlıya bağlandı. Gidiş tarihimiz belli olduğunda tekrar konuşuyoruz. Anlaşıldı mı?" diye sordu Catrine'e bakarak.

Catrine ikna olmuş, Debby veto yemediği için memnundu. Öfke bulutları Debby'nin mutluluğuyla dağılmıştı. Hep birlikte güzel bir kahvaltı ettiler. David onları şehir dışında bir plaja davet etti ve Vivien bu daveti sorgusuz sualsiz kabul etti. Catrine fikri alınmadığı için ağzının içinde söylendiğinde Vivien'ın sert bakışlarıyla sustu ama sonrasında gittiğine memnun olduğunu itiraf etti. Birlikte güneş ve denizin tadını çıkarıp güzel vakit geçirmişlerdi. Otele döndüklerinde Luisa'yı onları beklerken buldular. Vivien telaşla "Luisa neden geleceğini haber vermedin? Kötü bir şey mi oldu?" diye sorarken cevabı duymak istediğinden emin değildi çünkü iyi bir şey olmadığı Luisa'nın beyaza yakın suratından belliydi. David "Otelin bahçesinde daha rahat konuşabiliriz," dediğinde Debby ona minnettardı. Catrine oturan Luisa'nın elini tutup "Lütfen artık rahatla, korkma ben buradayım," dediğinde Luisa derin bir nefes alıp olanları sinirle anlatmaya başladı ama korktuğu her halinden belliydi.

"Vivien o iyi değil, psikolojik tedavi görmesi lazım. Bir insan bu kadar kısa bir sürede nasıl bu hale gelir, aklım almıyor! Tanıdığım Michael gitmiş, yerine başka biri gelmiş," dedi.

"Luisa sana ne yaptı? Baştan anlat!" dedi Catrine. David'dan sonra en soğukkanlı olan oydu.

"Vivien'ın dün söylediklerini abarttığını sandım çünkü Michael çok nazik ve kendini bilen bir adamdı. En azından önceden... Şoktayım gerçekten. Michael beni hep arar. Vivien'la olanlardan sonra aramız eskisi gibi değildi ama arada bir arıyordu. Ben geçiştiriyor, gerekmedikçe Vivien hakkında konuşmuyordum o da ısrarcı değildi. İnanın bana Pesada Otel'de olduğunuzu nereden öğrendi bilmiyorum. Bugün işyerime geldiğinde ben hiçbir şey yokmuş gibi onu karşıladım. Ofisime aldım. Çay içerken bana senin burada olduğunu bildiğini söyledi. Ben *'Vivien'dan bahsetmek istemiyorum,'* dediğimde delirdi," dedi Luisa ve masada duran içkisinden bir yudum aldı.

"Önceki oteli nereden öğrenmiş olabilir?" dedi Debby dehşetle.

"Ben gerçekten bilmiyorum," dedi. Vivien "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"İnan bana o delirmiş! Boğazıma yapışması saniyelerini aldı. Sekreterim şans eseri odama girmeseydi beni öldürecekti," dediğinde hepsi şok olmuş, ona bakıyordu.

"Tanrı'm!" dedi Vivien. Debby, Vivien'ın elini tuttu. David "Bu adam kendini ne sanıyor?" dedi sinirle. Luisa konuşmaya devam ediyordu. Yaşadığı olayı saniyesi saniyesine tekrar yaşıyor gibiydi. "Sekreterim avaz avaz yardım istediğinde ben neredeyse bayılmak üzereydim. Onu benden zor ayırdılar ama polis gelene kadar olan rezilliğini anlat anlat bitmez. Polise bile vurmaya kalktı. Polis onu götürdükten sonra benim ifadem alındı. Kendi

ofisimde, şahitler olduğu halde iki saat sonra serbest kalmış! İnanabiliyor musunuz? Normalinde onun bu geceyi hapiste geçirmesi gerekiyordu. Beni arayıp tehdit etmeye cesaret edecek kadar çıldırmış. Kahkahalarla *'Dışarıdayım Luisa. Şimdi bana Vivien'ın yerine söyle!'* dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Vivien, arkası çok kuvvetli. Bence üst makamlarda tanıdıkları var ve ben açıkçası burada kalman taraftarı değilim," dedi Luisa ve üç kız birden göz göze geldi. Hepsi ne yapmaları gerektiğini bilmez haldeydiler.

Vivien "Özür dilerim Luisa... Başına iş açtım. Biz en kısa zamanda Londra'ya döneceğiz," dedi.

"Michael konusunda ne yapacaksın?" dedi Debby.

"Ben sanırım babasına haber vereceğim. Michael babasından çok çekinir," dedi. David "Peki ya bebek?" diye sorarken aklında olan tek şey bu ay Vivien'ın hamile kalmaması gerektiğiydi.

Vivien kendinden emin bir sesle "Yirmi gün daha burada idare edebiliriz. Ben hamile kalacağıma eminim," dediğinde David gülümsemeye çalıştı.

Vivien bu olaydan sonraki günler daha temkinli davranıp fazla otelden ayrılmadı. Catrine akıllılık edip otele yerleşirken kendi ismiyle oda tutmuştu. David onları yalnız bırakmamaya gayret ediyordu, dördü neredeyse hep beraberdi.

On beş günün sonunda sabah oda kapısı çaldı. Gelen David'dı ve elindeki gebelik testini sallıyordu. Daha fazla beklemek istemiyordu. İçini kemiren bu olayı sonlandırmak tek hedefiydi.

Vivien heyecanla "David ben... Ben daha erken olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Elimdeki test kan testi Vivien. Yüzde yüz sonuç," dedi ve Vivien'ı elinden tutup koltuğa oturttu.

Vivien heyecanla "Şimdi öğrenecek miyim?" diye sordu.

"Evet ama hamile olmadığını öğrendiğinde üzülmek yok, daha ilk ay ve olmaması çok normal," dedi David. İçinden *"Umarım hamile değildir!"* diye dua ediyordu. Elindeki beyaz makineye Vivien'ın işaret parmağını koyup bir düğmeye bastı. Vivien minik iğnenin parmağına batmasıyla hafif acı hissi duydu. David makineyi sehpanın üzerine koydu ve "Beş dakika bekliyoruz," dedi. Üç kız heyecanla sehpanın başında küçücük makinenin onlara olumlu ya da olumsuz haber vermesini bekliyordu. O sırada Debby'nin cep telefonu çalmaya başladı ama oralı olmadı. Gözü sehpanın üzerindeki küçük alette, nefes bile almıyordu.

David "Debby neden telefonuna bakmıyorsun?" diye sordu.

"Bu anı kaçıramam. Sen bakar mısın?" diye sordu Debby gözünü testten ayırmadan. David gülümseyerek antredeki konsolun üzerinde duran telefona baktı.

"Arayan Nancy,"

"Boş ver, çalsın. Sonra ararım," dediğinde Vivien testten gözlerini kaçırmadan "Debby telefona bak! Arayan Nancy," dedi onu ayıplarcasına.

Debby söylenerek David'ın elinden telefonu alıp açtı ve "Selam Nancy, hamilelik nasıl?" diye sordu ama Nancy son sürat sorular sormaya başladığında gözlerini devirdi.

"Siz nasılsınız? Vivien hamile kalabildi mi? Michael'la ilgili son durum ne? Adi pislik yerinizi buldu mu?" diyerek bir solukta sorularını bitirdi. Debby sabırla sorularına cevap vermeye başladı. Dalmış, bir yandan konuşuyor bir yandan önüne gittiği aynada saçlarını düzeltiyordu. Kızlardan gelen sevinç çığlıklarıyla telefonu elinden düşürdü. Yanlarına koştuğunda Vivien ve Catrine yatağın üzerine çıkmış, sevinçten zıplıyorlardı. Debby yatağa

atladı ve "Hamilesin! Tebrik ederim Vivien, rüyaların gerçekleşti. Tanrı'm! Teyze oluyorum!" diye onlarla zıplamaya başladı. Catrine ve Vivien yatakta zıplamaya devam ederken Debby'nin dikkatini David çekti. Debby yataktan inip kafası avuçlarının arasında duran, koltuğa yığılmış adama "David bu halin ne? Sevinmedin mi?" diye sordu. David yalan söylemek zorunda kaldı. "Seni alıp götürmezler değil mi?" diye sordu masumca. Ne diyecekti? Vivien'ın karnındaki bebeğin sırrını açıklayamazdı. Saklamaktan başka çaresi yoktu. Debby bu güzel soruyu duyunca genç adamın kucağına oturup ona ateşli bir öpücük verdi. "Sen istediğin sürece yanında kalabilirim," dedi.

Durgun bir halde "Debby benim işlerim var, gitsem iyi olur. Siz de kutlamanıza devam edin," dedi ve Vivien'ı tebrik etmeden çıkıp gitti. Debby olanlardan habersiz, onun Londra'ya dönecek olmasına üzüldüğü için durgunlaştığını düşündü.

Vivien sonraki iki gün rüya âleminde gibiydi. Yürürken bile kendine dikkat etmeye başlamıştı. Kızlar onun bu halini mutlulukla seyredip alaya almayı ihmal etmediler. Michael'ın bir kere daha Luisa'yı rahatsız etmesiyle İngiltere'ye dönmek için bilet almış, otelin lobisinde Debby ile vedalaşıyorlardı.

"Hadi ama, bakmayın öyle! Beni o kokuşmuş kasabada tutan sizden başka hiçbir şey yok. Luisa dergide bana sekreterlik ayarlayabileceğini söyledi. Düşünsenize çiftçinin kızı Los Angeles'ta rüya gibi bir adamla birlikte ve kendi işi var," diye yaptığı açıklama ve gözlerindeki mutluluk Catrine ve Vivien'a bir şey söyleme hakkı vermiyordu. Yanında duran David ona edilen iltifatla mahcup olmuştu. "İzninizle hanımlar, bavullarla ilgileneyim," dedi ve yanlarından ayrıldı. Çıkmazları içine gömmüş olabilirdi ama vicdanı Vivien'ın hamileliğini kabullenmiş değildi. İki gündür uyumuyor, düşünüyor ama bir çare bulamıyordu.

David'ın arkasından bakan Vivien "O iyi biri," dedi. Catrine "İyi biri olmasa şu an bunları konuşuyor olmazdık ama yine de bu senin," dedi ve cebinden çıkardığı anahtarlığı Debby'ye uzattı.

"Bu nedir?"

"Burada kalmaya kararlıysan Vivien'ın düştüğü hataya düşmeni ve David'la hemen aynı eve taşınmanı istemiyorum. Teklifim şu: burada bir ev aldım ve sen orada kalacaksın. Hem Vivien'la geldiğimizde otel odalarında kalmamış oluruz," dedi. Debby şaşkınlıkla Vivien'a baktı. Vivien onay verircesine "Oteller bebek için hiç sağlıklı değil," dedi el çırparak. Debby "Sizi seviyorum," diyerek gözyaşlarıyla onlara sarıldı. David otelin girişinde amaçsızca dururken düşünemez haldeydi. Bir tarafı gerçeği açıklaması gerektiğini savunuyordu. Vivien'ın ona dava açması halinde David bütün mal varlığını kaybetmekle kalmaz klinik kapatılabilirdi. Sonrasını düşünmek bile istemiyordu. Gazeteler, televizyonlar...

Bu David'ın bittiği an olarak tarihe geçerdi. Saklamalıydı. Ayrıca açıkladığı an Debby'yi de kaybedeceği kesindi. Vicdanını rahatlatmak adına "Benden başka bilen yok. Sorun yok," diye söylenerek kızların yanına geçti. Gülümsemeye çalışarak "Hazır mısınız?" diye sordu.

Vivien "Her şey için teşekkür ederim David. Sen ve kliniğin doğru bir tercihti. Bebeğimin vaftiz babası olmanı istesem çok şey mi istemiş olurum?" diye sordu. David ömrü boyunca bu yükü nasıl taşıyacağını bilmiyordu ama çaresizdi.

"Onur duyarım... Her zaman yanındayım," dedi içtenlikle. Vivien ve Catrine onların havalimanına gelmelerini istemedi. Debby gözyaşlarıyla onları uğurladıktan sonra David "Robert'ın barı bugün açılıyor, gitmeye ne dersin?" diye sordu.

"Harika olur! Yolda sana söyleyeceklerim var," diyerek gözyaşlarını silip gülümsedi. David merak etse bile arabaya kadar sessiz

kaldı. Debby arabaya biner binmez ona Catrine'in aldığı eve taşınacağını söylediğinde bozulsa da anlayışla karşıladı. Böylesi belki de daha iyi olacaktı. Debby barın kapısına geldiklerinde etrafta bara ait tabela görmezken sokağın ıssız hali onu huzursuz etti ama bir şey söylemedi.

İçeri girdiklerinde Debby yansıyan renkli ışıkların gözünü almasıyla bir iki saniye etrafı göremedi. Gözleri uyum sağladığında etrafı incelemeye başladı. Barın muntazam iç dizaynı göze çarpıyordu. Barın dışına kıyasla içinin her detayından asalet akıyordu. Siyah rengin hâkimiyeti bütün barı etkisi altına alırken ortamı renklendiren ışıklar başarılı bir ustanın elinden çıkmıştı. "Zevkli bir tadilat olmuş. Sadece mekânın yeri biraz sapa," dedi Debby.

O sırada David, Robert'ı görmüştü ve David'ın Robert'ı görünce yine kabuk değiştirdiğini fark etti.

David gibi kuralcı ve düzenli bir hayata sahip biri, Robert gibi ipsiz sapsız, hayatı umursamayan, kurallarını takmayan, gözü kara bir adamla nasıl anlaşabiliyordu hiçbir fikri yoktu. Gerçi Robert'ın gizemli ve korkutucu yanına tezat insanlara güven veren tuhaf bir yanı olduğu bir gerçekti. Debby düşüncelerinden David'ın coşkuyla "Bak ya! Bu adama hastayım!" diyerek Robert'ın yanına yürümesiyle çıktı. Robert barın içinde usta barmenlere taş çıkarırcasına çalışıyordu. Debby itiraf etmeliydi ki bu adamda insanları etkileyen bir yan vardı. Kalabalığı aşarak bara ulaştıklarında Robert "Gençler hoş geldiniz!" diyerek önlerine iki bardak tekila koyduğunda elindeki votka şişesini havaya kaldırıp "Şerefinize!" diyerek kafasına dikti. David küçük tekila bardağına bakıp kafasına dikerken "Adamım bununla beni kandıramazsın!" dedi kahkahayla. Debby "Bence siz ikiniz bir araya gelmemelisiniz," diye gülerken Robert bardan çıkmış çoktan David'la selamlaşıyordu. Tabii onlarla fazla kalamadı çünkü Nail kalabalığa

yetişemiyordu. Robert onları yüksek girişte, korumalı bir masaya geçirip tekrar Nail'a yardım etmek için bara döndü.

Debby etrafı seyrediyor, bir yandan Catrine ve Vivien'ı böyle bir ortama sokmadığı için şükrediyordu. Gece uzadıkça alkolün etkisiyle kalite düşmüştü. Aslında Debby bütün gece Robert'ı seyretti. İçtikçe içen ama kendini kaybetmeyen Robert'ı hiç tanımadığını düşündü. İçinden *"Bu adam alkolik!"* diye geçirip onun adına üzüldü. Saçı sakalı birbirine karışmış, sağlığını umursamadığı kesindi. Üzerinde gri, ağzı burnu kaymış buruşuk bir tişört; altında yırtık pırtık, neredeyse belinden düşen bir kot vardı. Elindeki votkayı su gibi içiyor, barda oturan insanların bardaklarını su doldurur gibi dolduruyordu. Debby, Robert'ın arkasından birkaç kere Nail'ın para almaya çalıştığını gördü ve çenesini tutamadı. "Burada yanlış giden bir şeyler var... Bu barın açılış amacı para kazanmak değil bence," dedi. David ortama ayak uydurmuş eğlenirken genç kadının söylemek istediğini anlamadı. "Ne dediğini anlamadım canım," diyerek kulağına eğildiğinde Debby devam etti.

"Bir insan neden böyle bir yerde bar açar? Burası çok ucuz bir yer, daha fazla bela ve daha az para demek. Az çok bu işi biliyorum," dedi.

"Seni tanımasam insanları küçümsediğini düşüneceğim," dedi David gülerek.

Debby "Benim söylemek istediğim..." dedi ama David onu konuşturmadan "O Robert. Bunun bir açıklaması yok hayatım," dedi konuyu kapatmak istercesine.

Debby cümlesinin kesilmesine içerlemişti "Burnumu sokmak gibi bir niyetim yoktu," dedi.

"Debby alınganlık yapma, bunu kastetmediğimi biliyorsun," derken Debby'nin oturduğu sandalyeyi kendine çekip kadını

sardı. O sırada barın bulunduğu alan biraz boşalmıştı ve Robert onların yanına bir garson gönderip bara geçebileceklerini söyletti. Birlikte kalkıp bara geçtiklerinde, Debby yüksek bar sandalyesine otururken gözü hâlâ Robert'taydı. Saat gecenin dördünü bulmuş, hızlı çalan müzik yerini yavaş tınılara bıraktığında konuşmak daha kolaydı. Robert "Debby sen garsonluk yapıyordun değil mi? Hâlâ kadro eksiğimiz var, aklında bulunsun," dedi sırıtarak. Debby adamın su gibi votka içtiğini gözleriyle görmüştü ama bırak sarhoş olmayı Robert'ın konuşması bile kaymamıştı. *"Acaba görüntü olsun diye su içiyor olabilir mi?"* diye içinden geçirmeden edemedi.

"Garsondan çok barmene ihtiyacın var gibi duruyor," dedi. Robert kahkahalarla gülerken David "Akıllı kadınları severim," diyerek ona sarıldı. O esnada Bety hızla bara girdi. Robert anlamsızca ona bakarken Bety "Nail'a işim olduğunu söylemiştim," diye açıklama yaptı. Montunu çıkarıp önlüğünü taktı ve hızla müşterilerle ilgilenmeye başladı. Robert hiçbir şey söylemedi. Bety, David'ı görmüş, onu başıyla selamlayıp gülümsemişti. Tabii bu Debby'nin gözünden kaçmadı. Bety'nin bara girmesiyle Robert bardan çıkıp David ve Debby'nin yanına geçti. Bunu fırsat bilen Bety onların olduğu tarafa yanaştı ve David'ın önünde boşalan bardağı alarak "Bir tane daha?" diye sordu. David "Selam Bety, kusura bakma üzerinde kıyafet varken seni tanıyamadım," diye gülerken Robert'ın sinirli bakışlarıyla Bety ona cevap veremedi. Bety uzaklaşırken konuyu değiştirmek için Debby'ye "Arkadaşlarını getireceğini düşünmüştüm," dedi ki bu cevabını merak ettiği bir soruydu. Aklında yeşil gözlü, onu etkileyen Vivien vardı ve onu tekrar görüp huzuru yakalamak güzel olabilir diye düşünmüştü.

Debby "Onlar şu an İngiltere uçağındalar ve buranın onlara hitap edeceğinden emin değilim," derken gözleri Bety'nin

üzerinde, David'ın kurduğu cümlenin detaylarını merak ediyor, hoşlanmadığı kadının röntgenini çekercesine izliyordu. Tabii David araya girdi "Bence Catrine ve Vivien çok mütevazı insanlar," dedi.

Debby "Senin kadar olamaz... Baksana kızı kıyafetle tanıyamadın bile," dedi laf sokarcasına.

David kahkahayı patlatıp "Kıskanç kadınlara bayılırım ama Bety yanlış hedef canım, onu çıplak olarak Robert'ın evinde gördüm. O da tesadüftü," dedi. Debby sesini çıkarmadı. O sırada Nail gelip Robert'ın kulağına bir şeyler söyledi. Robert, David ve Debby'ye "Görüşemezsek rahatınıza bakın," diyerek yanlarından ayrıldığında Debby hâlâ Robert'ın arkasından bakıyordu.

David "Bir şey mi oldu?" diye sordu merakla.

Debby "Burada tek burjuva Robert ve inan bana o buraya ait biri değil," dedi kendinden emin bir sesle. David şok olmuş şekilde "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu ama cevabını bilmek istemediği kesindi.

"Her ne kadar serseri bir hayatı olsa da her yanından asalet akıyor. Tanıdık... Sanki yıllardır onu tanıyorum gibi," dedi. David biraz rahatladı ve "Kim onun Californialı bir çiftçinin oğlu olduğuna inanır ki?" dedi gülümsemeye çalışarak. Evlenmeyi düşündüğü kadına yalan söylemek hoşuna gitmiyordu ama bu Robert'ın özeliydi ve o saklamak istiyordu.

Debby "Karanlık biri," dedi.

David "Bu aşırı özgüven ve sessizliğinin getirisi olabilir," dedi gülümsemeye çalışırken. Debby sessiz kalsa da içinden *"Birine benzetiyorum ama kime?"* diye sordu ama pek üzerinde durmadı.

Catrine ve Vivien'ın durgun geçen yolculukları havalimanında Nancy'nin sevinç çığlıklarıyla son buldu. "Nancy, karnın ne

kadar büyümüş!" dedi Vivien ve sevgiyle sarıldı. Nancy "Evet, bu sefer kendimi aştım," dedi gülümseyerek. Catrine yine bilgiç bir tavırla "Sen doktor kontrollerine gitmiyor musun? Fil gibi olmuşsun," dedi kaşlarını çatarak ama Nancy onu dikkate almadı. Vivien "Çocukları nereye bıraktın?" diye sordu özlemle. "Babalarıyla bizi bekliyorlar," dedi.

"Nancy, ben yorgunum. Eminim Catrine de yorgundur," dedi Vivien özür dilercesine. Nancy öfkeyle "Hayatta olmaz! Beni götürmediniz. Her şeyi en ince detayına kadar istiyorum. Bize gidiyoruz, konu kapandı," dediğinde Catrine ve Vivien çaresizce Nancy'nin evine doğru yola çıktılar. Nancy dediği gibi her şeyi en ince detayına kadar sorguladı. Vivien'ın hamile kalış evresini, Debby'nin aşkı buluşunu ve Michael olayını etraflıca anlattırdı. Ona kalsa sabaha kadar oturur, Vivien ve Catrine'i soru yağmuruna tutardı ama kızların yorgun oluşuyla hevesi kursağında kaldı. Saat on bire gelirken Vivien annesinin evine varmıştı. Kapıda derin bir nefes alıp "Asıl film yeni başlıyor," diyerek anahtarla kapıyı açıp bir suçlu gibi içeri girdi. Teresa koltukta oturmuş, televizyon seyrediyordu. Kızını görünce yerinden kalkıp ona hasretle sarıldı ve "Hoş geldin!" dedi.

Vivien bir gün bebeğinin de ona böyle sarılacağını düşünmeden edemedi.

Suç bastırırcasına "Umarım merak etmemişsindir... Nancy'ye uğramak zorunda kaldık," dedi gülümseyerek.

"Sorun değil tatlım. Yolculuk nasıl geçti?" diye sordu Teresa.

"İyi... İyiydi. Hatta çok güzeldi," dedi Vivien gözlerini kaçırarak. Teresa kızını gözlüyor, onun gerçekten iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Vivien ise annesine hamileliğini nasıl açıklayacağının bir yolunu bulma derdine düşmüştü. Ona kalsa mutluluk dolu bir haykırışla *"Anne ben hamileyim!"* diye bağırırdı da

cesaret edemedi. Teresa anlayışlı bir anne olabilirdi ama bu hamilelik olayına nasıl tepki verirdi bilemiyordu. Aklında beliren *"Ya kabul etmezse... Ya çok kızar beni yalnız bırakırsa... Ya buradan gitmemi isterse..."* düşünceleriyle ruhu sıkışmıyor değildi. Çareyi son aylarda içinde sığındığı cümleyi tekrar etmekte buldu. *Geçecek! Her şey güzel olacak...*

İç karmaşasını annesinden saklayarak "Anne ben duş alsam..." diye mahcupça yorgunluğunu belli etti. Yorgunluğunun üzerine Nancy'ye gitmek tuz biber olmuş, artık ayakta zor durur hale gelmişti. Teresa "Sen keyfine bak, yarın rahat rahat konuşuruz," dedi ve kızına odasına kadar eşlik etti. Ona tekrar sarılıp "İyisin," dedi gözlerinin içine bakarak.

Vivien "Hem de çok iyiyim anne. Her şey geçmişte kaldı," diyerek samimiyetini belli etti ve duşa girdi. Evinde olduğu için ve tabii Michael'dan uzakta olduğu için gerçekten huzurluydu. Aklına üzüldüğü, kendini perişan ettiği günler geldi. Hepsi anlamını yitirmiş, bütün üzüntüler geride kalmıştı. Duştan çıkıp geceliğini giydi ve aheste aheste saçlarını kurutup bebeğiyle geçireceği güzel günlerin hayaliyle yatağına girdi. Karnına kollarını sarıp deliksiz bir rüyanın kollarına kendini bıraktı.

* * *

Vivien gözlerini açtığında kendini yenilenmiş gibi hissetti. Dinlenmiş, yolculuğun yorgunluğundan eser kalmamıştı. Gerine gerine içinden *"Günaydın bebeğim..."* derken odasının duvarında asılı saate gözü kaydı ve hayretler içinde doğruldu. Saat öğlen bir olmuştu. Hızla kalktı ve yüzünü yıkayıp saçını taradı. Aşağı indiğinde Catrine ve annesini terasta kahve içerken buldu. Catrine merakla yüzüne bakıyor, Teresa ona sevgiyle gülümsüyordu.

"Günaydın demek için çok mu geç?" diye sordu gülümseyerek.

"Günaydın Vivien," dedi Catrine.

Teresa "Kahve?" diye sordu.

Vivien "Ben süt içmek istiyorum," dedi.

Teresa kaşlarını kaldırmış kızının yüzüne hayretle bakarak "Sanırım dünya tersine dönüyor," diye gülümsedi. Vivien daha bir sırıtarak "Sağlıklı beslenip mutlu yaşamak lazım," dedi.

Teresa şaşkınlığı bir nebze olsun geçtiğinde "O zaman ben size kahvaltı hazırlayayım," dedi ve hızla yerinden kalkıp içeri girdi.

Teresa içeri girer girmez Catrine "Sanırım annene hamile olduğunu söylemedin," dedi merakla. "Korkuyorum Cat," dedi bir çocuk gibi.

"Korku hamileliğini saklamayacak. Bir an önce söylemek zorundasın," dediği sırada Teresa elinde tepsi verandaya girdi. İki kızın suç işlemiş gibi fısıldaşmaları onu güldürmüştü. Elinde büyüyen bu kızları çok iyi tanıyordu ve Vivien'ın ona bir şey söylemek istediğinin farkındaydı.

"Bana ne söylemek istiyorsan kahvaltıdan sonra söyle küçük hanım," dedi sırıtarak. Vivien ve Catrine korku dolu bakışlarla birbirlerine baktıklarında "Sizi tanıyorum. Tahmin etmeme fırsat vermeyin olmaz mı?" dedi Teresa.

Vivien annesine nasıl söyleyeceğini düşünürken Catrine "Şey... Benim çiftlikte bir dünya işim var, gitsem iyi olacak," diyerek kendini kurtardığında çoktan bahçe kapısına varmıştı.

Teresa "Sanırım ciddi bir konu," dedi Vivien'dan açıklama istercesine.

"Benden duyman görmenden daha iyidir," dedi derin bir nefes alarak.

"Neyi?" diye sordu Teresa merakla.

"Anne, lütfen önyargılı davranma olur mu?" dedi ve korkarak annesinin ellerinden tuttu.

Teresa "Bunun Michael'la bir alakası var mı?" diye sordu.

"Hayır, uzaktan yakından yok. Anne, ben hamileyim," dedi Vivien. Nefesini tutmuş, annesinin tepkisiyle iyi ya da kötü nefes almaya başlayacaktı.

Teresa'nın gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı ve kafasında oluşan hikâyeleri kelimelere dökercesine konuşmaya başladı.

"Bu nasıl oldu? Tatilde biriyle mi tanıştın? Nasıl dikkat etmezsin! Yeni bir ilişkiden çıktın. Gecelik bir ilişki miydi? Ulu Tanrım! Babası nerede şimdi?" diye sıraladığında sorularına alacağı cevaplar için sabırsızlandığı belliydi.

"Anne... Bebeğimin babası yok,"

"Nasıl babası yok?" diye sertçe sordu.

"Hani şu dergide okuduğumuz türden bir bebek,"

"Ne?"

"Lütfen hemen önyargılı davranma... Açıklayabilirim," derken Teresa ayağa kalkmış, panik halini saklamıyordu.

"Vivien sen ne yaptın?" dedi dehşetle. Verandada bir o yana bir bu yana yürümeye başladı.

"Anne lütfen sakin ol,"

"Vivien, Tanrı herkesi çift yaratmış. Bu Tanrı'nın kurallarını hiçe saymak. Nasıl böyle bir şey yaparsın? Senin hiç inancın yok mu?"

"Beni anlamalısın. Ben hiçbir erkeğe bağlı kalmak istemiyorum. Hayatıma birini sokmak istemiyorum,"

"Ama bir aile istiyorsun," dedi Teresa hiddetle.

"Evet. Sen, ben ve bebeğimden oluşan küçük bir aile istiyorum,"

"Şimdi böyle düşünüyorsun. İlerde karşına sevebileceğin biri çıkacak. Ona ne diyeceksin? Bunalım anında bebek satın aldığını mı?" dedi sinirle.

"Bunalımda değilim. Neden herkes böyle olduğunu düşünüyor?"

Teresa ne diyeceğini bilmiyordu. Sakinliğini korumaya çalışarak kızının yanına tekrar oturdu. Derin bir nefes aldı. "Vivien bu... Bu... Çok," derken devam etmesine Vivien izin vermedi.

"Biliyorum anne. Bu çok zor ve inan senin desteğine çok ihtiyacım var. Ben aldığım kararın getirilerinin farkındayım ama lütfen yanımda ol," derken tekrar onun yumuşak ellerini tuttu. Gözlerinin içine bakarak "Lütfen anne!" dedi.

Teresa kızının gözlerindeki umudun farkındaydı. Kızının yanında yer almaktan başka bir çaresi kalmamıştı.

"Olan olmuş, zaten bana sormadın. Umarım pişman olmazsın," dedi ve kızının ellerini bırakıp içeri girmeden önce başka bir konuyu gündeme getirdi.

"Peki, bu o bebeğe haksızlık değil mi? Büyüdüğünde *'Benim babam nerede?'* diye sorduğunda ona ne cevap vereceksin?" diye sordu.

"Anne, şimdiden bunu düşünmek istemiyorum," dedi Vivien çünkü bu onun çıkmaz sokaklarından biriydi.

Teresa kızının yüzünde aniden beliren karabulutları görünce içi sızladı "Torunum büyüyünce karşıma dikilip babasını sorduğunda annene sor diyeceğim," dedi ve içeri girdi.

Vivien annesinin anlayışlı haline minnettardı ama içinde biriktirdiği korkularının annesi tarafından yüzüne vurulmasıyla daralmıştı.

Teresa olayın ilk şokunu atlatmış halde elinde iki bardak çay, yanına gelip oturdu ve "Peki etrafa ne diyeceğiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Vivien suçlu suçlu. Teresa bir iki saniye düşündü.

"Detaya gerek yok. Babasıyla anlaşamadığınızı söyleriz olur biter," dediğinde gülümsüyordu. Vivien'ın annesinin gülümseyen yüzünü görmesiyle ona sarılması bir oldu ve "Teşekkür ederim anne!" dedi minnetle. Annesinin kollarında bulduğu huzuru bir gün bebeğine verebileceğini düşününce içi mutlulukla doldu. Vivien ve Teresa akşama kadar bebek konusundan başka bir şey konuşmadılar. Vivien'ın heyecanı usul usul Teresa'yı ele geçirip plan yapmasını sağladığında Vivien daha bir mutlu oldu. Teresa kızının verdiği kararın yanlış olduğuna inansa da bir torunu olacaktı ve bu bebeğin ikisine de iyi geleceğini biliyordu. Yeni bir hayat, yeni bir umuttu...

Günler geçiyor, Vivien hayalini kurduğu küçük bebeğine kavuşmak için gün sayıyordu. Hamilelik konusunda deneyim sahibi Nancy bebek alışverişi konusunda ona yardım ederken doğurmasına az kalmıştı. Catrine korumacı, bir o kadar erkeksi yanıyla onlara destek veriyordu. Onlar, bebek telaşının mutluluğunu yaşarken Debby, Los Angeles'ta yeni yaşamına dört elle sarılmıştı. Gecenin ilerleyen saati olmasına aldırmadan her detayı Vivien'a anlatıyor, Catrine'e anlatması için tembihlemeyi unutmuyordu. Gururlu ve mutluydu. Catrine'in evine yerleşmiş, ikinci ayında kira ödeyebilecek duruma gelmişti ve en güzeli David'la ilişkileri yolundaydı. Hayalini kurduğu yaşama kavuşmuştu.

Bir gece Vivien, Debby ile telefonda konuşurken kapı çaldı. Teresa "Biri mi gelecekti?" diye sorarken elindeki bebeğe ördüğü battaniyeyi bırakıp kapıya bakmaya gitti. Vivien hayır anlamında kafasını salladı. O da meraklanmış, annesinin ardından kapıya doğru yürümüştü. Teresa kapıyı açtığında karşısında Catrine vardı.

Teresa "Catrine, hoş geldin," dedi merakla. Catrine "Sizi telaşlandırmamak için telefon açmadım. Nancy hastanede. Doğum gerçekleşiyor," dedi ama yüzü bembeyazdı. Vivien avaz avaz "Debby, Nancy doğuruyor! Acil gitmem gerek, sonra seni ararım," diyip telefonu kapattı.

Hep birlikte doğum yapan Nancy'nin yanına gittiler. Nancy aldığı aşırı kilolar yüzünden yedi aylık doğum yapmıştı ve bebek bir süre küvözde kalacaktı. Vivien, Nancy'yi görür görmez gözünden yaşlar süzülürken Catrine, Nancy'nin kocasını tebrik etmekle meşguldü. Vivien o gece orada kalmak için ısrar etse de Nancy'nin başında Teresa kaldı. Nancy'nin hastanede kaldığı üç gün boyunca Vivien ve Catrine gündüzleri hep yanındaydı.

* * *

Vivien'ın karnı büyüdükçe hamileliği kasabada büyük yankı uyandırdı. Sorular başlamış, dedikodular had safhadaydı. *Babası hiç görünmüyor... Bir İngiliz mi? Vivien Amerika'dan bu yüzden mi geldi? Bebeği babasından mı kaçırdı?* Tabii yazılan senaryoların ucu bucağı yoktu.

Bir gün Teresa kadınlar toplantısında "Arkamdan kulis kurmanıza, dedikodu yapmanıza gerek yok. Kızım bekâr bir anne olacak. Sevdiği adam onu bırakıp kaçtı. Başka sorusu olan?" diyerek meraklılara meydan okuduğunda son nokta konulmuştu. Teresa eve döndüğünde kızına olanları anlattı. Vivien "Seni bu duruma düşürdüğüm için çok üzgünüm anne," diyerek minnetle sarıldı ve işyerindeki dedikoduları nasıl bitireceğini bulmuş oldu.

Bir süre sonra kasabadaki herkes bu duruma alışmış, hayat normale dönmüştü. Bu durum Vivien'ın işine de yansıdı. Çalıştığı firma dünyaca ünlü bir modaeviydi ve ilk defilesini hazırlaması için firma ona gereken onayı vermişti. Defile İngiltere'de büyük

yankı uyandırırken, davet edilen Prenses Lilian gelmeyi kabul etmişti. Bu defile gerek Vivien gerek firma için büyük reklam olacaktı. Kısacası her şey yolundaydı.

Vivien defileye hazırlanıyor, sevdikleriyle vakit geçiriyor, bebeğini eline alacağı günü iple çekiyordu. İşinde hedefine kitlenmiş, özel hayatı düzene girmişti. Hayatındaki tek olumsuzluk Michael'dı.

Telefonu çaldığında Vivien çizdiği elbisenin detaylarını tamamlıyordu. Dalgınlıkla telefonu açtı.

"Alo," dedi ve karşıdan gelen sesle yüzü bembeyaz oldu. "Selam bebeğim," dedi Michael. Vivien yerinde doğruldu ve elindeki kalemi bıraktı. Buz gibi bir sesle "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bebeğimizle mutlu bir aile olmak istiyorum. Daha bunu fark edemedin mi?"

Vivien "O senin bebeğin değil," diye bağırdı ve hızla telefonu kapattı. Eli ayağı titremeye başlamıştı. Sinirle "Vazgeçmiyor!" diye bağırdı ve ofisinde bir aşağı bir yukarı yürürken "Sakin ol! O çok uzakta!" diye kendine telkinler verdi.

Aklına Catrine'le Londra'ya döndüğü ilk günlerde olanlar geldi. O gün işten çıkmış, arabasına binmek üzereydi. Arabanın düğmesine basıp kapıyı açtığı sırada Michael ona arkasından sarılıp ensesini kokladığında hayatının şokunu yaşıyordu. Ondan uzaklaşabildiği kadar uzaklaşıp "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Michael'ın gözlerinde ayrı bir karanlık vardı. O kendine özgüvenli adam yerine tuhaf bakışlı, hareketleri dengesizleşmiş biri gelmişti. Yine bakımlı, yine kendine güven dolu bir görüntü sergiliyordu ama Vivien onu tanıyordu. Michael çok değişmişti.

"Seni almaya geldim," dedi Michael.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum," dedi ve ondan uzaklaşmak için bir iki adım geriye gitti çünkü Michael'ın bakışları onu

korkutmaya başlamıştı. Michael hiç onu duymamış gibi "Karnında bebeğimiz var. Bana hayır demeye hakkın yok," dedi.

"Sen çıldırmışsın! Polis çağırmadan hemen buradan git," dediğinde arkasına dönüp koşarcasına yürümeye başlamıştı. Ürkmüş, kendinden çok bebeği için endişelenmeye başlamıştı. Michael bir iki adımda ona yetişip uzun saçlarından yakaladığında Vivien korkmakta ne kadar haklı olduğunu anlamış oldu. Michael'ın öfkesi kendini kaybetmesine yol açmıştı.

"Beni çıldırtan sensin! Hayatımızı, emek verdiğimiz her şeyi mahvettin. Elisa'dan boşanıp seninle evlenecektim. Bekleyemedin, her şey senin yüzünden altüst oldu!" diye bağırırken Vivien'ın canını yakıyor olmak umurunda değildi.

Vivien "Michael canımı yakıyorsun... Bırak beni!" diye acıyla bağırmaya başladı ama Michael ona aldırmadı. Onu arabaya doğru sürüklemeye başladı. O sırada yoldan geçen polis arabası Vivien'ın kurtuluşu oldu. Polisler olaya dahil olduğunda Vivien kurtulmuştu. Polis merkezinde olanları anlatıp aylardır onu rahatsız eden Michael'dan şikâyetçi oldu.

Michael'ın Amerikan vatandaşı olması ve İngiliz vatandaşına saldırıda bulunması onun beş yıl hapiste kalmasını sağlayabilirdi. Uydurduğu yalanlar da tek tek ispatlanınca Michael köşeye sıkışmıştı. Onu kurtarması için babasını aramış, babası da Vivien'a ulaşmıştı. Yaşlı adam Vivien'ın anlattıkları ile ilk uçakla Londra'ya gelmişti. Vivien'a şikâyetini geri aldığı takdirde bir daha rahatsız edilmeyeceği sözünü verdi. Vivien'ın şikâyetini geri aldığı günün ertesi Michael babasıyla sessiz sedasız Londra'dan ayrılsa da aylar geçmesine rağmen Vivien'ı telefonla arayıp rahatsız etmeye devam etti.

Vivien bürosunda Michael'ın sesini duymanın verdiği rahatsızlıkla dönüp dururken telefonu yine çalmaya başladı. Korku

filmlerinden kalma bir sahneyi canlandırırcasına telefona yaklaştı. Arayanın kim olduğunu görünce gerçek dünyaya döndü. Debby arıyordu. "Tanrı'ya şükür!" dedi ve telefonu açtı.

"Vivien..." diye mutsuzlukla inleyen Debby'den başkası değildi.

Vivien gözlerini devirerek "Yine ne oldu?" diye sordu. Onun serzenişlerine alışmış, artık konuyu dinleyip anlamadan endişelenmiyordu.

Debby "Geliyorum..." dedi sesi kısık ve mutsuz geliyordu.

"Nereye?" diye sordu Vivien aptalca.

"Nereye olabilir? Londra'ya!" dediğinde Vivien endişelenecek bir şey bulmuştu.

"Neler oluyor Debby?"

"Gelince anlatsam olmaz mı? Vaktim yok ve içine düştüğüm bu duruma nasıl çözüm buluruz hiçbir fikrim yok,"

Vivien merak etse de arkadaşını görene kadar beklemeye karar verdi.

Debby "Akşam beni alır mısın?" diye sordu son olarak.

"Tabii ki alırım. Catrine..."

"Geldiğimi henüz ona söyleme. İlk seninle konuşmak istiyorum," dedi Debby ve Vivien daha çok şaşırdı.

"Debby iyi misin?"

"Bilmiyorum, gelince konuşuruz. Şimdi kapatmalıyım," dedi ve kapattı. Vivien elinde telefon kalakaldı. David'ı aramak istedi ama aramadı çünkü ona ne diyeceğini bilmiyordu.

Gece uçak saatinden önce havalimanına gitti. Uçaktan sırıtarak inen Debby'yi görünce biraz olsun rahatladı ama sabrı bitmiş, eve kadar bekleyemeyecekti. Arabayı kenara çekti ve "Çabuk anlat! Neler oluyor?" diye sordu panikle. Debby sanki anlat demesini bekliyormuş gibi konuşmaya başladı.

Debby konuşmasını bitirdiğinde "Bir yolunu bulacağız," demekle yetindi ve yol boyunca Debby'yi dinledi. Eve geldiklerinde Teresa uyumuş, Debby duşa girmişti. Vivien düşünmekten dudaklarını yemeyi bitirmiş, tırnaklarını yemeye başlamıştı. "Bu işi ancak Catrine çözer. Debby kızarsa kızsın!" diye sırıtarak telefona sarıldı.

Catrine uykulu uykulu telefonu açıp "Ne! Ne! Doğuruyor musun? On dakika bile sürmez ordayım. Sık dişini!" dedi panik bir halde.

"Cat! Daha doğuma bir aydan fazla var. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Debby burada, gelsen iyi olur," dedi sırıtmasını belli etmeden.

Catrine şaşırmış, "Ne zaman geldi? Neden her şeyden en son benim haberim oluyor ki?" derken giyinmeye başlamıştı bile.

Vivien "Buraya gelsen iyi olur. Üzüntüden her yerim kasılıyor," dedi sesini titretmeye çalışırken.

"Viv, sakin ol! Hamileyken sinir krizi geçirmek istemezsin değil mi?" dedi ama Vivien'ı sakinleştirirken onun elleri titremeye başlamıştı. "Geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Vivien telefonu kapattığında kahkahayla gülüyordu. Sanki Catrine'i aramamış gibi aşağı indi ve kendine bir bardak süt koyup beklemeye başladı. Debby üzerinde bornozla yanına geldiğinde Catrine kapıyı çalıyordu. Debby merakla "Birini mi bekliyordun?" diye sordu ama Vivien ona sırıtıp kapıyı açtı. Catrine karşılarındaydı. Debby'ye doğru hızlı iki adım attı ve "Söyle! O adi adam sana ne yaptı?" diye sordu sinirle.

Debby kıkırdayarak "Benimle evlenmek istiyor!" diyerek boynuna sarıldı. Catrine dumura uğramış, ona sırıtarak bakan Vivien'a "Dua et hamilesin! Yoksa şimdi seni parçalara ayırmıştım.

Kurduğum kurguları tahmin bile edemezsin," dedi rahatlamış şekilde.

Debby kahkahalarla gülerken "Hadi ama! Bırakın birbirinizle didişmeyi. Ben... Düğünü burada yapmak istiyorum. David'ın kimsesi yok! Malum benim durum ortada. Ne yapacağız onu düşünmeye başlayın!"

"David düğünü burada yapmak istediğini biliyor mu?"

"Kabul etti ama bir şartı var," dedi Debby masum bir suçlulukla. Vivien ve Catrine merakla "Neymiş?" diye iki ağızdan sorduklarında Debby "Yakın arkadaşları ve iş çevresinden birkaç kişi haricî kimse yok zaten," dedi. Catrine "Debby lafı geveleme," diye çıkıştı.

"Of! Düğünün on beş gün içinde olmasını istiyor," dediğinde beklediği tepki gecikmedi.

Catrine ve Vivien "Ne!" diye bağırdıklarında Debby'nin suratı asılmış, koltuğa gömülürcesine oturmuştu.

Vivien "Ben hamileyim. Bu halde nasıl bir nedime olabilirim?" diye kendi derdine düşmüşken Catrine "On beş gün! İmkânsız!" dedi ve ortamdaki panik yerini suskunluğa bıraktı.

Merdivenin başında geceliğiyle gizli gizli onları dinleyen Teresa ağır adımlarla inmeye başladığında üç kızın gözleri ondaydı. Vivien dayanamadı ve "Anne ne kadar süredir bizi dinliyorsun?" diye sordu.

Teresa kendine çay koyarken kızının elindeki süt bardağını alıp mutfak tezgâhına koydu ve "Düğünü planlayacak kadar," diye cevap verdi. Catrine "Olay tamam," diyerek güldüğünde Vivien onun kadar iyimser değildi.

"Anne, on beş günde hazırlıkları bitiremeyiz,"

"Siz merak etmeyin. Ben yarın kadınlar komitesini kurarım. Debby'ye muhteşem bir tören hazırlarız. En büyük sorun düğünün nerede olacağına karar vermek," dedi.

Kızlar onun bu olumlu haline sessiz kalırken Debby'nin içi umutla dolmuştu. Teresa'ya sarılıp "İyi ki varsın! Vivien, gelinliğimi senin hazırlamanı istiyorum," diye asıl bombayı patlattı. Vivien düğünün şokunu atlatamadan ikinci şoku yaşıyordu. "Debby, delirmiş olmalısın! Hazır bakarız. Hem benim önemli bir defilem var. Bu imkânsız," dedi.

"Lütfen Vivien, bu benim hayalim. Senin hazırlamanı istiyorum. O defile benden önemli mi?" dedi gözlerini kedi gibi masumlaştırmış, yalvarır gibi bakıyordu. Debby haklıydı. *Defileyi iptal ederim* diye düşündü ve "Mükemmel bir şey bekleme ama," dedi gülerek.

Gece neredeyse onlar için sabaha kadar sürdü. Vivien yorgun ve uykusuz halde işe gitti. Düğüne on beş gün vardı ve kız kardeşi gibi sevdiği Debby evleniyordu. Onun bundan sonra evlenme gibi bir şansı yoktu ve kendi evlenir gibi muhteşem bir gelinlik hazırlayacaktı. Patronuna çıktı ve hamileliğini bahane ederek defileyi başka birine devretmek istediğini söyledi. Patronu akılcı bir çözümle olayı Vivien ve onun lehine çevirdi. Vivien bir iki gün destek verecek, gerisini yönlendirdiği stilistler tamamlayacaktı. Defilede bulunmasa da Vivien'ın kreasyonları planlandığı gibi sunulacaktı.

Vivien patronuna minnettardı. Çalışmalarına hız verip Debby için tasarlayacağı gelinliği düşünmeye başladı. Ara ara eli kâğıt kaleme gidiyor, eskizler çiziyor ama aklındakini kâğıda dökemiyordu. Günün sonunda saat on bir olmuş, elinde bir karalama "İşte bu!" dedi heyecanla ve toparlanıp eve geçti.

Çizdiği gelinliği Debby'den önce Teresa'ya gösterdi. Teresa "Daha güzeli olabilir," dediğinde Vivien'ın hevesi kırılmıştı. Debby'ye göstermekten vazgeçmişti, akşam yemeğinden sonra eline kâğıt kalemi alıp tekrar çizmeye başladı. Debby arkadaşlarıyla çıkmış, Vivien o gece saat dörde kadar rahatça çalışabilmişti.

Vivien sabah erkenden kalktı. İtiraf etmeliydi ki yorgundu. Hamilelik ve iş yetmiyormuş gibi bir de Debby'nin düğünü üzerine yük olmuştu ama o mutlu, huzur doluydu. Debby'nin odasının önünden geçerken kafasını uzattı ama gelinlik eskizleri bıraktığı gibi yatağın üzerinde duruyordu. Anlaşılan Debby eve gelmemişti. Gülümseyerek evden çıktı ve işe gitti. Debby'nin gelinliğini düşünmeyi bırakıp yarım kalan işlerini tamamlamaya başladı. Saat bir gibi beklediği telefon geldi. Debby arıyordu.

"Vivien hepsi birbirinden harika! Hepsini istiyorum. Olmadı her gelinlik için her gün bir düğün yaparız, ne dersin?"

"Öyle bir şansın yok Debby. İçinden birini ancak yetiştirebiliriz," dedi Vivien sırıtarak. Debby iki tanesinde kararsız kalmış, Vivien telefonda sabırla onu dinlemişti. Çareyi iki gelinliği birleştirmekte buldu ama bunu Debby'ye söylemedi. Sürpriz yapacaktı. Sonraki günler Vivien yoğunluktan dinlenmeye fırsat bile bulamaz hale geldi. Gündüzleri işe gidiyor, yapılacak olan defilede birebir çalışmasa da destek veriyor, Debby'nin gelinliğini bitirmek için nefes almadan çalışıyordu. Debby akşamları bütün enerjisini alıyor, düğün hazırlıkları tam gaz devam ediyordu. Bir sabah Vivien, David'ı aradı çünkü kendini suçlu hissetti. Debby ne kadar kimsesiz olsa da David'ın da ondan kalır tarafı yoktu.

David telefon ekranında Vivien'ın ismini görünce gerilmişti. Nasıl gerilmezdi, vicdanı onu hiç rahat bırakmıyordu ki! Sesli bir isyanla "O güne lanet olsun!" diyerek telefonu açtı ve "Alo," dedi.

"Selam David," dedi Vivien mahcup bir sesle.

David "Vivien bu ne hoş sürpriz," dedi boğazındaki yumruyla.

Vivien "David, ben seninle önemli bir konuda görüşmek istiyorum," dediğinde David oturduğu yerden kalkmış, ofisinde dört dönüyordu. Aklında deli sorular belirmeye başladı. *"Öğrendi mi? Nereden? Kimden?"* diye içinden geçirirken Vivien "Ben

damatlığın konusunda yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. İstersen seni yönlendirebilirim," dedi. David bir *oh* çekerek rahatlamıştı. İstemeden düştüğü bu lanet olası durumu düşünürken "Damatlık mı?" diye sordu. Afallamıştı.

"Evet, damatlık..." dedi Vivien. Neden şaşırdığını pek anlayamamıştı ama David'ın sesi hiç iyi gelmiyordu. David bir kere daha onay istercesine "Damatlık..." dediğinde Vivien "David bir sorun mu var?" diye sordu.

David sarsak bir sesle "Hayır, hiçbir sorun yok. Daha ne isteyebilirim? Hayatım her şeye rağmen mükemmel," dedi. Vivien endişeyle "David eğer Debby ile ilgili tereddütlerin varsa..." diye cümleye başladı ama sonunu getiremedi. David kendine içinden küfürler savurarak "Kesinlikle yok. Bu aralar çok yoğun geçiyor. Hepsi bu," dediğinde Vivien rahat bir nefes aldı.

David "Teşekkür ederim Vivien," dedi suçlulukla.

"Ne için?" diye sordu Vivien.

"Damatlık için," diyerek gülümsedi David ve endişe dolu konuşma normale döndü. Vivien "Bizim firmanın Los Angeles'ta bulunan şubesinin adresini veriyorum. Her konuda sana yardım edecekler ve David, lütfen hiçbir ücret ödeme talebinde bulunma. Ayrıca sağdıcını da götürebilirsin," dedi.

"Vivien inan bana beni nasıl bir dertten kurtardığını bilemezsin. Minnettarım,"

"Asıl minnettar olması gereken benim David. Bana hayalini yaşattığım bebeği verdin," dediğinde David'ın söyleyecek kelimeleri tükenmişti. Zorla "Bu benim işim Vivien," diyerek telefonu kapattığında "Seni aptal! Kimsenin haberi yok. Bu olayın meydana çıkmasına imkân yok! Bırak artık endişelenmeyi!" dedi kendini telkin edercesine ve düşünmeyi bırakıp işlerine yoğunlaşmaya çalıştı.

* * *

Kader insanlara çizdiği yolda ilerlerken, Debby'nin gerçekleşecek olan düğününde herkes kendinden bir şeyler buldu. Catrine düğünün onun çiftliğinde yapılmasını teklif etti. Biliyordu ki babasından kalma bu çiftlikte hayalini kurduğu düğünü hiçbir zaman yapamayacaktı. En azından Debby bunu yaşamalıydı. Vivien ise özlemini duyup hiçbir zaman giyemeyeceği bir gelinlik hazırlıyordu. En azından Debby hayalini kurduğu gelinliği giyebilirdi. Teresa ise kızı için planlayabileceği düğünü Debby için organize ederek hayallerine ulaşıyordu. Nancy olmak istediği yerdeydi. Sevdiklerinin yanında...

Teresa çiftlikteki düğün organizasyonunu Catrine'e bırakmış, diğer hazırlıklarla ilgileniyordu ama Catrine hazırlıklara başlayalı üç gün olmasına rağmen hiçbir yol alamamıştı. Gelen her şeyi geri gönderiyor, kararsızlık ve memnuniyetsizlik içinde organizasyon şirketi elemanlarını deli ediyordu. En sonunda şirket çalışanları isyan edip çiftliği terk ettiğinde olanlar oldu. Vivien ve Nancy şirkete giderek yüzlerce kez özür diledi ve elemanlar tekrar çalışmaya başladı. Çiftlikte hazırlıklar devam ediyorken bütün kasabayı düğün telaşı sarmıştı. Her gece bir başka evde toplanılıyor, yapılanlar ve yapılacaklar konuşuluyor, sanki düğün günüymüş gibi eğlence her daim varlığını koruyordu. Debby bu karmaşanın arasında ağzı kulaklarında, günde en az elli kere David'la konuşuyordu. Hazırlıklardan, kutlama yemeklerinden ve en çok gelinliğinden bahsediyordu.

Yine bir gece yarısı David, Debby'nin heyecanlı sesiyle anlattıklarını dinleyip yüzünde mutlu bir sırıtış telefonu kapattığında Robert'la birlikte onun barında oturmuş içki içiyorlardı.

"Bu sefer yolun sonundasın," dedi Robert.

"Bunu sana söyleten ne?" dedi David kahkahayla.

"Seni tanıyorum," dedi Robert alayla.

"O iyi bir kız, beni kendine âşık etmeyi başardı ve Rob ben yolun sonunda değil, başındayım," dedi gülümseyerek.

Robert "Ne zaman yola çıkıyorsun?" diye sordu.

David "Çıkmıyorum Rob, çıkıyoruz," dedi.

Robert "Çıkıyoruz mu?" diye sordu sakince çünkü o gitmeyeceğinden emindi.

David "Evet, sen de benimle geliyorsun," dedi ondan daha kararlı bir sesle. Robert bronza kaçan karışık saçlarını sıkıntıyla çekiştirip daha çok dağılmasını sağladı ve "David bu imkânsız, biliyorsun," dedi.

David sesini Robert'ın aksine yumuşatarak "Sağdıcım olmanı istiyorum," dedi.

Robert'ın "David ben yıllardır Ingiltere'ye ayak basmıyorum. Gelemem," dedi net olarak.

David "Rob, benim senden başka kimsem yok. Sen benim ailemsin," dediğinde diyecek bir şey bulamadı.

Robert, David'ın kurduğu cümlede kimsesizliğinin acısını yüreğinde hissetti. Arkadaşını kıramazdı. Bu yolculuk ona çok acı verecekti ama David'ı yalnız bırakmayacaktı. İstemeye istemeye "Tamam," dedi.

David "Beni kırmayacağını biliyordum. Damatlık ve senin sağdıç elbisenin ölçüsünü verdik mi iki üç güne yola çıkarız," dedi sırıtarak. Robert "Sen tam bir şeytansın! Biletleri aldığına bahse girerim," diyince David "Beni tanıyorsun," dedi kahkahayla.

Gülüşmeleri durulduğunda David "Nail burayı sen yokken idare edebilir sanırım," dedi merakla. Robert "Hallederler. Sorun olmaz," dediğinde sohbetlerinin başından bu yana barın içinde

çalışıyor gibi yapıp onları dikkatle dinleyen Bety'nin lafa girmesi gecikmedi.

"Hallederler kısmında sanırım ben de varım. Düğüne davet edilmediğime göre," dedi zafer kazanmış bir edayla.

David tam onu davet etmek için konuşacaktı ki Robert sinirle "Seni davet etmesini gerektirecek bir durum yok," dedi sertçe. Bety'nin gözleri dolmuş, ne diyeceğini bilememişti. Elindeki koca şişeyi barın üzerine hızla vurup bardan çıktı.

Robert hiçbir şey olmamış gibi elindeki kadehi havaya kaldırıp "Damat ve geline," dedi umursamazca.

David "Adamım çok kaba davranmadın mı? Kız gelebilirdi," dedi.

Robert "Az bile. Herkes yerini bilmeli," diyerek konuyu kapattı. David tartışmaya girmek istemedi. Birkaç saat oturup eve geçti.

* * *

Üç günün sonunda David ve Robert havalimanında kalkacak olan Londra uçağını bekliyorlardı. Robert İngiltere'ye ayak basmayalı yıllar olmuştu ve acılarıyla yüzleşmek onu nasıl bir ruh haline sokacaktı bir fikri yoktu. David, yanında sessizliğe gömülmüş oturan Robert'a "Hadi rahatla! Kimse seni bu halinle tanıyamaz. Ne aksanın ne giyinişin ne şu karışık saçların seni ele vermez," dedi gülerek. Robert ona cevap veremedi çünkü dişleri sıkılı, geride bırakamadığı geçmişinin acılarında kaybolmaya başlamıştı. David, Robert'ın sessizliği karşısında kendini suçlu hissedip onun sessizliğine ayak uydurdu. Sessizlikleri uçağa binip kapılar kapanana kadar devam etti. Robert "Bu kötü bir fikirdi. David, ben... Ben yapamayacağım. Lütfen beni affet," diyerek inmek için ayağa kalktı. Avuçları terlemiş, bedeni buz gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordu ve utanmasa avaz avaz bağıracaktı. Onun bu

haliyle panik olan David ayağa kalktı ve "Robert kapılar kapandı. Artık inemezsin. Küçük bir kasabaya gidiyoruz. Londra'yla ilgisi yokmuş," dedi onu sakinleştirmek istercesine. Robert kapanan kapılara baktığında "Lanet olsun!" dedi. David ayakta kapana kısılmış gibi duran arkadaşının kolunu tuttu ve "Sakin ol! Bana güven lütfen," dedi. Robert derin nefesler alarak yerine oturdu. Gergin bedeninde ne kadar sinir hücresi varsa ayaktaydı. Uçak kalktıktan sonra hostesten istediği ardı arkası kesilmeyen votka kadehleriyle aldığı haplar sakinleşmesine yardımcı oldu. David onun bu hali karşısında onu zorladığı için pişmandı. Çaresizce havalimanına inmelerini bekledi. Uçaktan iner inmez "Seni zorlamamam gerekti. Özür dilerim. Buradan geri dönmek istersen gerçekten kırılmayacağım," dedi.

"David asıl ben özür dilerim. Hatalı olan benim,"

"Robert sen ne saçmalıyorsun?"

"Seni temin ederim en mutlu günlerini benimle uğraşarak geçirmeyeceksin. Ben iyiyim. Hadi gidip seni evlendirelim. İki gün dayanabilirim," dedi gülümseyerek.

"Emin misin?" diye sordu David.

Robert "Sen evlenmek istediğine emin misin?" diye sordu alayla.

David "Evet," derken onlara doğru gelen Catrine ve Debby'ye el sallıyordu.

Debby ve David birbirlerini görünce diğerlerini unutmuş, sarmaş dolaş birbirlerini öpücüklere boğarken Catrine, Robert'a selam vermekle meşguldü.

Catrine "Selam, Bay Robert," dedi gülümseyerek.

"Merhaba! Bana Robert de lütfen. Nasılsın?" diye sordu Robert.

"Düğün sona erdiğinde daha iyi olmayı planlıyorum," dedi ve göz ucuyla öpüşen damat ile geline bakıp "Hey! Sizi bölmek istemem ama Vivien doğurmadan önce şu düğünü yapmak istiyorum. Bu arada karşılamaya gelemediği için özür diledi,"

Debby "Tamam Cat! David onun ne kadar hamile olduğunu biliyor," diye alay etti. Robert, Catrine'in ne kadar özgüven dolu biri olduğu hakkında içten içe fikir yürütürken tarzı garip bir şekilde onu gördüğü ilk andan beri hoşuna gitmişti. Kadın olmasına rağmen erkeksi hareketleri ona bir hayli yakışıyordu. Düşüncelerinden Debby'nin David'ın kollarından çıkmaya tenezzül bile etmeden "Robert düğünde o saçlarını tarayacaksın değil mi?" diye sormasıyla çıktı. Robert mahcubiyetle saçlarını karıştırmayı ihmal etmedi. Küçük, yaramaz bir çocuktan farkı yoktu. Debby onun bu hali karşısında David'ın kollarından çıkıp ona sarıldı. "Tamam, istersen tarama," dedi ve hep birlikte gülmeye başladılar. Gülüşler devam ederken Catrine dikkatle Robert'a baktı ve içinden geçirdiği *"Ben bu gülüşü bir yerden tanıyorum. Onu bir yerde gördüm ama nerede?"* sözleri aklını bir süre meşgul etti ama üstünde durmadı.

Hep birlikte çiftliğe geldiklerinde Robert farklı bir dünyaya ayak basmış gibiydi. Çiftlik tarlaların ortasında, doğanın her rengini barındıran ağaçlarla çevrelenmiş geniş bir araziye sahipti. Geniş çimenler ve rengârenk çiçekler bahçeyi süslerken başak tarlaları bu renk şölenini tamamlıyordu. Büyük evin solunda kalan iki küçük evin yanı sıra çiftliğin solunda hizalanan ahırlar göz dolduruyordu. Robert seyrettiği doğa harikasından David'ın sesiyle kendine geldi "Bu kadarını beklemiyordum,"

Robert onun baktığı tarafa baktığında büyük evin yan boşluğunda bulunan dört yüz metrekareye kurulmuş sirk çadırını andıran tenteyi gördü.

Debby "Bütün kasaba düğüne hazırlanıyor. Görmelisin, herkes bir şeyler yapıyor," dedi heyecanla ve Catrine'e sarıldı. Catrine, David ve Robert'a "Sizin için evlerden birini hazırlattım. Umarım rahat edersiniz. Yardımcım Stella bütün isteklerinizi yerine getirmek için yanınızda olacak," dedi ve evi gösterdi. David gerek gördüklerinden gerek Catrine'in tavrından etkilenmişti. Robert için durum olağandı. Alışık olduğu bu İngiliz tavırları yabancı gelmiyordu. Bundan daha fazla nezaket kuralına maruz kalmış, çocukluğu ve gençliği prosedürler içinde geçmiş, çiftlikler onun büyüdüğü yerlerdi.

"Çok teşekkür ederiz Catrine. Evimizde gibi hissedeceğimizden eminim," dedi David ve Debby'ye elini uzattı.

Catrine "Unutmadan David, senden bir ricam olacak," dedi hain bir sırıtışla.

"Tabii ki," dedi merakla Catrine'e bakarak.

Sertçe "Düğün gününe kadar Debby'den uzak dur!" dediğinde ortam bir anda buz kesti. Debby algılama sorunu yaşarken ortamı Robert'ın kahkahası yumuşattı.

Debby "Catrine!" diye sinirlenirken David "Ben... Ben bunun neden gerekli olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu.

"Gelenekler," diyen Catrine için bu geçerli bir sebepti. Debby "Pardon da ben niye bilmiyorum bu geleneği? O gelinlik için geçerli değil miydi?" derken Catrine'e öldürecek gibi bakıyordu.

David "Gelinlik kimin umurunda?" diye kurduğu cümlenin başına ne işler açacağını bilse bırak dile getirmeyi düşünmeye bile cesaret edemezdi.

Debby'nin öldürücü bakışları şimdi onun üzerine çevrilmişti.

David olayın hâlâ farkına varamamış, Catrine'in gelenek adı altında koyduğu yasağa takılmıştı. İsyan eder gibi "Debby bu çok

saçma! Ben seni özledim. Uzak durmak istemiyorum," diye çocuk gibi söylenirken Debby, herkesi ardında bırakıp yürümeden önce "Bir insan aynı anda nasıl bu kadar anlayışlı ve bencil olabilir? Bu evlilik zımbırtısını gözden geçirsem iyi olacak," diyerek uzaklaştı.

David herkesten daha şaşkındı. Robert kahkahalarla güler-ken Catrine "Geleneklere gerek kalmadı," diyerek uzaklaşırken David, Debby'nin peşinden gitti. Robert onlar için hazırlanan eve doğru yürürken ahırlara gözü takıldı. Muntazam sıralanmış ahırların ön tarafında birbirinden güzel atlar çitlerin içinde salına salına geziniyorlardı. Kardeşleriyle çıktıkları geziler aklında belir-diğinde geçmiş onun için vicdan azabından başka bir şey değildi. Çitlere dayanmış, atları seyrederken Catrine'in sesiyle ona doğru döndü.

"Ata binmeyi sever misiniz Bay Robert?"

"Uzun zaman oldu. İzin verirsen binmek isterim,"

"İzin ne demek, siz bizim en değerli misafirimizsiniz. Size eşlik etmemde bir sakınca var mı?"

"Bu beni çok mutlu eder," dedi Robert keyifle ve Catrine ahıra doğru yürürken atların hazırlanması için emir verdi. Geçen on dakikanın ardından atlar hazırdı. Robert seyisin ona getirdiği atı görünce "Bu muhteşem bir at," dedi hayranlıkla.

"Sahibi gibi," dedi Catrine gülümseyerek.

"Bu ne mütevazılık..." dedi Robert keyifle.

"Vivien bana ait bir at değil," dediğinde Robert "Vivien..." dedi kaşlarını havaya kaldırıp.

Catrine "Vivien atına kendi ismini verdi," diyerek gülümsedi.

"Atın hızını denememe izin verirsiniz o halde..." dedi Robert.

Catrine onu uyarmak adına "Vivien hamile kaldığından beri atına kimse binmedi, dikkatli olun Bay Robert," dediğinde Ro-

bert atın üzerine binmiş, altındaki koca hayvanla bağ kurmaya çalışıyordu. Atını yola doğru döndürdü ve "Bana Robert diyebilirsin. Söylemiştim," dedi ve ata hız verdi. Catrine onun arkasından bir süre ata binişini izledi.

Görüntüsü, aksanı bir Amerikalı profili çizse de Robert bir İngiliz gibi ata biniyordu ve bu Catrine'in gözünden kaçmadı. Robert bir yirmi dakika atın hız sınırlarını zorlayacak kadar uçsuz bucaksız alanda at sürdü. Özgür ruhu huzur buldu. Rüzgâr tenini sıyırıp geçerken "Christian..." dedi acıyla, atın hızını düşürüp öne doğru eğildi ve "Aferin sana Vivien," dedi. Ne istediğini biliyordu. İçindeki hezeyana rağmen buna mecburdu. Her şeye rağmen gitmeli ve Christian'ın mezarını ziyaret etmeliydi. Hızla atını çiftliğe doğru sürdü. Catrine dört nala geri dönen Robert'ı gördüğünde geldiği tarafa doğru yürüdü ve Robert yanında durduğunda "Ben ülke sınırlarında kalmayacağınızı düşünmüştüm," diyerek espri yaptı. "Kusuruma bakmazsanız küçük gezimizi sonraya ertelemek isterim. Unuttuğum acil bir işim var," dedi Robert.

"Rica ederim. Ben her zaman buradayım," dedi Catrine. Robert attan inip aceleyle eve girdi. David o sırada duştan çıkmıştı. Üzerini hızla değiştiren Robert'a "Bir sorun mu var? Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. Robert kendinden emin bir sesle "Christian'ın mezarına gideceğim," dedi. Altına siyah keten bir pantolon, üzerine siyah bir gömlek giydiğinde hazırdı.

"Kimliğini vermeden oraya seni sokmazlar. Nasıl girmeyi düşünüyorsun? Bu seni açık etmez mi?" diye sordu şaşkınca.

"Umurumda değil, bu benim hakkım. Buraya kadar gelmişken ona gitmeliyim," dediği sırada David önüne geçmiş, Robert şaşırmıştı.

David "Emin misin?" diye sordu.

"Adım gibi," dedi Robert ve David "O zaman bekle," diyerek diğer odaya gidip geldiğinde elinde şapka ve anahtar vardı.

"İyi şanslar," diyerek elindekileri Robert'a uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Robert ve evden çıktı.

Robert mezarlığa geldiğinde yanından ayırmadığı gerçek kimliğini demir kapıların önünde bekleyen nöbetçiye uzattı. Adam kimliği görünce şok geçirip "Buyurun efendim," dedi ve önünden çekildi. Robert arabayı mezarlığın dışında bırakmayı tercih etti. Mezarlıkta kardeşine doğru ilerledikçe gözünden süzülen yaşları elinin tersiyle silmeye başladı. Ruhu katlanılmaz bir acıyla kavrulurken sigarasını yaktı ve ciğerlerine dolmasına izin verdi.

Mezarlık sorumlusu yıllardır adını duymadığı kişinin mezarlığı ziyaret ettiğini üstlerine bildirmeliydi. Sorumlu müdürü aradı ve gelenin kim olduğunu söyledi. Müdür önce ne yapacağını bilemedi ama gereken yerlere gerekli bilgileri verdi.

Robert'ın, Christian'ın mezarını ziyaret ettiğini öğrenen genç kadın gözlerinden süzülen yaşları silmekte zorlanırken koridorda deli gibi yürüyordu. Vardığı odanın kapısını hızla açıp içeri girdi. Kapatıp sırtını kapıya dayadı ve yere yığılması bir oldu. Ağlamasını durdurmaya çalışması boşunaydı. Yaşadığı acıya yenilip hıçkırmaya başladı. Marian kapının önünde perişan halde duran kızın yanına koştu ve "Aman Tanrı'm! Neler oluyor? Neyin var? Bu halin ne?" diyerek önünde diz çöktü.

"Marian o burada! O gelmiş! Christian'ın mezarında! Robert gelmiş!" diye haykırdı. Marian onun kadar şaşkındı.

"Tanrı'm! Çok şükür o iyi!" diyebildi yaşlı kadın.

"Yardım et Marian! Ne yapmalıyım? Onu çok özledim," diyerek gözyaşlarında boğuldu. Beş yıl onun içindeki acıyı söndürmediği gibi Robert'ı özlemesini engellememişti.

Marian "O senin kardeşin. Ben onun suçsuz olduğuna hep inandım. Hâlâ inanıyorum," dedi ona güç verircesine. Yere yığılmış kızın ellerinden tutup ayağa kalkmasını sağladı. "Birlikte gidelim. Onu ben de çok özledim," dedi Marian.

İçindeki isteğin aynısını Marian'da görmek onu rahatlatmıştı "Haklısın, o benim kardeşim, onu görmeliyim," dedi ve tekrar can bulurcasına "Gidelim," dedi. İki kadın hızlıca hazırlanıp kimseye haber vermeden çıktılar. Genç kadın arabayı uçarcasına kullandı. Yarım saat içinde mezarlık kapısından içeri girdi. Arabadan görevlinin kapıyı açmasıyla çıktı ve hızla yürümeye başladı. Hızı kardeşinin mezarına yaklaştıkça azaldı. Korku, heyecan, özlem, kırgınlık her şey ama her şey birbirine girmişti. Elleri titremeye başlamış, ne yapacağını bilmiyordu.

En nihayetinde mezarın başına çökmüş, sırtı ona dönük Robert'ı gördü. Kalbi hızla atıyordu. Özlemi, öfkesinin üstündeydi. Sarsılarak ağlamalarını duyduğu kardeşinin bu görüntüsü karşısında dizleri onu taşıyamadı. Olduğu yere çöktü. Beş yıldır kendine yasakladığı isim şimdi gözyaşlarıyla ağzından çıktı.

"Robert..."

* * *

Debby, David'a hesap sorar gibi "Gelemiyormuş!" diye hiddetle bağırdı. David geldiğinden beri Debby ile savaşmaktan yorulmuştu ve daha ne kadar dayanabilirdi bilmiyordu. Her şey yolunda gitmesine rağmen aralarında anlamsız bir gerginlik vardı. Ne yaptıysa bunu aşamıyordu. Sabırla "Debby, onu merak etmene gerek yok. Robert gelemiyorum dediyse gelemiyordur," dedi.

"İyi de sağdıcın düğün yemeğinde yok! Bu nasıl bir saygısızlık?"

"Buraya onu zorla getirdim. Sıkmak istemiyorum. Telefonda yarın düğünde olacağını söyledi. Israr etmeye gerek yok,"

"Buraya geldiğinden beri yüzünü görmedik. Nereye gidiyor anlamıyorum,"

David "Garip bile olsa o benim ailem. Ona alıştığını sanıyordum," dedi kırgınca çünkü her şeye anlayışlı olsa da Robert konusunda taviz vermiyordu. Debby gerginliğe son vermek adına derin bir nefes aldı ve "Bir şey demedim. Sen nasıl diyorsan öyle olsun. Teresa bekliyordur, gidelim mi?" diye sordu. David ona sarıldı ve "Robert yarın burada olacak. Gelmezse Catrine'in sağdıcım olmasından gurur duyarım," dedi sırıtarak.

"Çok komik," dedi Debby ve birlikte yola çıktılar.

Vivienların evi, bütün bahçeye yayılan kalabalık düğün yemeği için hazırdı. Davetliler yüz kişi civarıydı ve herkes Debby ve David'ın mutluluğunu paylaşıyordu. Yenilen yemekler, içilen içkiler, söylenen şarkılarla gece kahkahalarla geçti. Gece yarısı herkes dağıldıktan sonra geleneksel olarak Kruger'ın yerine gittiler. Bilardo oynayıp karaoke yaptılar. Herkes David ve Debby için mutluydu. Vivien her zamanki gibi her şeyi organize etmiş, oraya buraya koştururken Jackson onu bir an olsun yalnız bırakmıyordu. İngiltere'ye döndüğünden bu yana araları düzelmiş, hamileliği onları daha bir samimileştirmişti. Herkes onların evleneceği hissine kapılmıştı. Bu hisse kapılanlar arasında David de vardı ve bu düşünce karşısında oldukça rahatsızdı.

"Viv'in dans ettiği kas yığını ona karşı ilgili gibi duruyor," dedi rahatsızca. "Umarım gözlemlerin doğru çıkar. Jackson, Vivien'ın ilk aşkı. Yıllardır onu deliler gibi seviyor. Vivien onu istemiyor ama bu hamilelik onu bayağı değiştirdi. Umarım küçük, mutlu bir aile olurlar," dedi Debby.

David duydukları üzerine küçük, mutlu aile tablosunda başka bir erkeği düşünmeden edemedi. Sonra bu düşüncesi siyah bir perdeyle örtüldü. Yine düşünmemesi gereken yollara girmişti.

Vivien, Jackson'la dans ederken gayet mutlu görünüyordu. David kafasındaki düşünceleri unutmaya çalıştı. Herkes evlerine dağılırken son kez ayrı uyuyacak olan David ve Debby'yi zor ayıran Catrine ve Vivien olmuştu. Tabii Debby'nin asılan suratıyla kahkahalara boğulmaları gecenin en güzel anıydı.

Sabah altı gibi Teresa kızının yatağının ucunda sevgiyle ona sesleniyordu. Sarı saçları lila rengi yastığa yayılmış, Vivien bir melek gibi uyuyordu.

"Vivien, saat altı. Bugün büyük gün," dedi ama kızının kalkmaya niyeti yoktu. Eli karnına gitti ve arkasını dönüp uyumaya devam etti. İstemeyerek "Vivien üzgünüm ama uyanmak zorundasın," diye seslendi Teresa.

Vivien mırıltıyla "Anne! Ben düğüne gelmesem olmaz mı? Daha yatalı iki saat olmadı," dedi.

"Olur, Debby rahibi alıp buraya gelir ve tören burada yapılır. Sen uyumana devam et,"

"Of! Ben de bebeğim de çok yorgunuz. Gece hiç kıpırdamadı," dedi Vivien ama yorgunlukla doğrulmaya çalıştı. Teresa yatağa doğru eğilip kızını alnından öptü ve "Hadi duş alıp giyin. Sana portakal suyu sıktım. Kahvaltıya yetişelim," dedi.

"Anne sen önden git. Orada heyecandan yiyebileceğimi sanmıyorum. Burada yerim," dedi Vivien.

"Bu iyi bir fikir," diyen Teresa geç kalmak istemiyordu çünkü törenden önce yapması gereken bir sürü işi vardı. Giyinip çıktı. Vivien saate baktı ve biraz daha uzanabilirim diye düşündü. Ne ara gözleri kapanıp uykuya daldı hiçbir fikri yoktu.

İki saatin sonunda telefonu çalıyordu ama Vivien uykusunun en tatlı yerindeydi. Aklı uyanıp "Tanrı'm! Düğün!" diyerek yerinden sıçradığında elleri titreyerek telefonu açtı ve "Alo!" dedi.

Catrine "Viv neredesin? Bir şey mi oldu?" diye sordu telaşla.

"Ben... Ben," dedi Vivien uyku sersemi. Yalan söylemeye gerek yoktu "Cat, uyuya kalmışım. Sakın Debby'ye söyleme," dedi. Catrine "Tamam, acele etme daha vaktimiz var. Hadi hazırlanıp gel," dedi ve telefonu kapattı. Vivien hızla kalkıp duşa girdi. Kendine rüyasında gördüğü tostu yaptı. Portakal suyuyla birlikte tostunu bitirdi. Zaman kaybetmemek için makyajını ve saçını yapıp elbisesini yanına aldı. Arabaya bindi ve yola çıktı. Yolda geç kalmadığı için kendi kendine şükürler edip durdu. Çiftlik yolunda ilerlerken kaputu açık, sağa park edilmiş Catrine'in arabalarından birini gördü. Arabanın ön tarafından dumanlar yükseliyor, yolda kaldığı belliydi. "Kesin beni almaya geliyordur," diyerek gülümsedi ve arabanın arkasına park etti. Kaputa eğilmiş olanın Catrine olduğuna emindi, sırıtarak arkasında durdu ve "Bayım, çok seksi duruyorsunuz. Her ne kadar manzaramı bozmak istemesem de düğüne bir saat kaldı. Sizi götürebilirim," dedi alayla.

Robert duyduğu alaylı bir o kadar kıkırtı dolu cümlelerle eğildiği yerden kafasını kaldırıp arkasını döndüğünde Vivien'ın şoke olmuş yüzüyle karşı karşıya geldi. Vivien şaşkınlıkla olduğu yere sabitlenmişti. Karşısında duran uzun boylu, mavi gözlü, saçı başı karışık adama bakıyordu. İçinden *"Ulu Tanrım!"* diyerek isyan etti. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Şey... Ben... Ben özür dilerim. Sizi Catrine sandım," diyerek hızlı bir açıklama yaptı ama gözleri gözlerinde takılı kalmış, öylece duruyorlardı. Robert onu her gördüğünde başka dünyaların var olduğunu hissettiren bu kadını seyretmeye daldı. Huzur içine yayılmış, yine hayal âleminde gibiydi.

Önce kendine gelen Vivien oldu ve "İyi misiniz?" diye sormak zorunda kaldı. Robert bu soru karşısında gülümsedi. Elini uzatıp "Selam Vivien," dedi. Vivien, elleri ile eş zamanlı titreyen bacaklarına engel olamadı. Elini uzatırken adamın onu içine

çeken bakışlarına takılmış, aptal liseli kızlar gibiydi. Elini uzattı ve teni tenine değdiğinde yine kolu uyuşmuştu. "Düğün... Düğüne geç kalacağız," dedi ama bırak gitmeye kıpırdamaya niyeti yoktu. Genç adam onu hipnotize etmiş gibiydi. Robert "Gidelim mi?" diye sordu.

Hayatında kekelemek nedir bilmeyen Vivien "Ta... Tabii," dedi ve şoför koltuğuna oturdu oturmasına da araba kullanmayı unutmuş gibiydi. Eli ayağı birbirine girmiş, hareketlerini düzenleyemiyordu. İçinden *"Kendine gel sersem!"* dedi ve derin bir nefes aldı. Arabayı zar zor çalıştırıp hız verdi. Araba ilerledikçe biraz olsun kendine geldi.

Robert yüzünde anlamsız bir tebessüm, oturabildiği kadar yan oturmuş, Vivien'ı seyrediyordu. Arabanın camından esen sıcak yaz rüzgârı Vivien'ın kokusunu ona savururken farkında olmadan onu inceler halde buldu kendini. Vivien kendinde cesaret bulduğu bir anda "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Robert onu seyre dalmış, kabalık ettiğinin farkındaydı. "Bu halde araba kullanmak zor değil mi?" diye sordu. Dürüst olarak *seni seyretmek çok hoşuma gitti* diyemezdi. "Ani hareketler yapmadığım sürece hayır," dedi Vivien gülümseyerek ve anlık da olsa Robert'la göz göze geldi. Yüzü kızarmış, utangaçlığı her halinden belliydi. Robert, Vivien'ın gülümsemesiyle *dudakları mükemmel* diye ayrı boyuta geçmişti ki Vivien "İngiltere'nin boğucu havası umarım sizi bunaltmamıştır," dedi samimiyetle. Bu bir nevi ortamın normale dönmesi için ortaya atılan bir cümleydi ama Robert'ın buna niyeti yoktu. Gözlerini araba kullanan Vivien'dan kaçırmıyor, derinliğine çekiyordu. Vivien'ın anlamsızca çarpan kalbi hamileliğini bile unutturmuştu.

Robert "İlk gelişim değil," diye cevap verdi. Hiçbir şey umurunda değildi ve Vivien'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Adamın duruşu bile nefesini keserken buğulu ve gizemli sesi bir paratoner gibi onu kendine çekiyordu.

"Gelmek üzereyiz," dedi Vivien nezaketle.

"Ne yazık," dedi Robert. Kendi söylediğine inanamadı.

"Anlamadım," dedi Vivien.

"Ben, yani..." dediğinde Vivien gülmeye başladı. Arabayı park edecek boş yer bulamadığı için ahırın arkasına doğru gitti. Araba durduğunda ikisinin de arabadan çıkmaya niyeti yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi Robert.

"Bence teşekkürü David etmeli," dedi Vivien. O sırada Robert eğildi ve Vivien'ı usulca kolundan çekip kendine yaklaştırdı. Nefesleri birbirlerine değmiş, heyecan ortalığı ele geçirmişti. Robert'a kalsa aklının kaldığı, boğazını kurutan pembe dudakları nemini alana kadar öperdi ama yapmaması gerektiğine karar verip yanağına bir öpücük kondurdu, "David nasıl teşekkür eder bilmiyorum ama bu benim teşekkürüm," dedi ve arabadan indi. Vivien arabanın içinde donmuş, öylece kalakalmıştı. Robert arabanın arka koltuğundan elbiselerini aldı. Vivien'ın kapısını açtı ve "İnmeyi düşünüyor musun?" diye sordu sırıtarak. Vivien'ın yüzü kıpkırmızı, artık uzuvları ondan bağımsız hareket ediyordu. Robert elini uzattı ve "Yardım etme sırası bende," dedi. Vivien elini tuttu ve arabadan indi. Bir iki saniye genç adamın yüzüne baktı. "Sanırım benim de teşekkür etmem gerek," dediğinde ne kendine ne aklındakilere inanmıyordu.

Robert yüzüne yayılan gülümsemeyle ışıl ışıldı. Vivien o güldüğünde cenneti gördüğünü sandı. Maksadı genç adamın yanağını öpmekti. Robert bir adım ona yaklaştığında ikisi de göz gözeydi. Vivien öpmek için uzandığında "Ben..." dedi Vivien ama gerisini getiremedi. Robert "Evet," dedi derin derin solurken.

"Ben vazgeçsem iyi olacak," diye fısıldadı ürkekçe. Robert daha fazla dayanamadı. Eğildi ve dudaklarını buldu. Vivien dudaklarının üzerinde gezinen dudaklarla bütün kanının çekildiğini hissetti. Yıllardır eksik yanı tamamlanmış gibiydi. Usulca ona karşılık vermeye başladığında kendine inanamıyordu. Genç adamın dudakları ufak buselerle başlamış, ellerini tutup onu sardığında aralanıp cevap veren dudaklarla ateşlenmişti. Narin ama şehvetli bir öpüşmeydi. Vivien genç adamın dudaklarında yeryüzüne yeni inen bir bebek yumuşaklığı hissediyordu, ağzında gezinen dili öpüşmüyor, sevişiyordu. Kendini ne zaman sonra çektiğinde gözleri kapalı, başı dönüyordu.

Robert "Eğer böyle teşekkür edeceksen sana her zaman yardım edebilirim," dedi nefes nefese. Vivien gözlerini açtığında dünyaya döndü. Yeni tanıdığı adamı böyle öptüğü için çok utanmıştı. "Ben... Bunu unutalım," dedi aptalca. Hala Robert'ın kollarında olduğunu fark ettiğinde panikledi. Robert anlayışla kendini geri çektiğinde "Ben gitsem iyi olacak. Elbiseler..." dedi, hızla arabaya eğilip elbisesini aldı ve Robert'ın yüzüne bile bakmadan uzaklaştı.

Robert yüzünde tatlı bir sırıtış, birkaç saniye bu anın keyfini çıkardı. Sonra cebinden çıkardığı sigarasını yakıp gerçek dünyaya döndü. Hazırlanma vaktiydi. Eve girip odasına çıktığında David kudurmak üzereydi. Merdivenlerden çıkan Robert'ı görecek durumda değildi. Catrine'e "Sana çok teşekkür ederim Catrine. Sağdıcım olman benim için onur verici," diye açıklama yapıyordu.

Robert gülmemek için kendini zor tuttu ve "Burada neler oluyor? Sorabilir miyim?" dedi alayla.

David o sinirle "Seni kibirli..." dedi ama sonunu getirmemek için "Yüzüne yumruğu geçirmemem seni affettiğim anlamına gel-

miyor. Akşam düğün yemeğini kaçırdın. Hadi onu geçtim, bana üç saat önce yola çıktığını söylemiştin," dedi kızgınlıkla.

"Araba bozuldu. İnanmazsan Vivien'a sor. Beni o getirdi. Ona teşekkür etsen iyi olur," dedi işin içinden sıyrılırcasına. David'ın bütün siniri geçmiş ama yüzü daha bir beyazdı. "Sen... Sen Vivien'la mı geldin?" diye sordu telaşla.

"Evet, yolda karşılaştık," dedi Robert. Giyeceği takımı alıp aceleyle banyoya girdi. Catrine "Güzel... Vivien da geldiğine göre artık tamamız, bana gerek kalmadı sanırım," dedi.

David "Catrine sen burada kal ve onun hazırlandığından emin ol," dedi sinirle.

"David sakinleş artık, her şey yolunda. Beş dakika öncesinden daha bir beyaz suratın," dedi Catrine.

"Heyecan... Heyecandan olmalı," dedi ve gülümsemeye çalışarak aşağı indi.

Robert on beş dakika sonra banyodan çıktı. Catrine gözlerine inanamadı. Karşısında smokinin içinde bambaşka bir adam gibi duruyordu. Taranmış sarıya çalan bronz saçları ve mavi gri gözleriyle takım elbisesi içerisinde mükemmeldi. Robert takımın önünü ilikledi ve yakasındaki papyonu düzeltti. "Robert inan bana kasabada iz bırakacaksın. Senin yerinde olmak için çiftliği bile verirdim," diyen Catrine adamın kahkahalarla gülmesine neden olmuştu. Robert samimiyetle "Catrine inan bana benim yerimde olmak istemezsin," dedi ve beraber aşağı indiler.

Robert düğün alanında kalabalığa karıştı. Aklı öptüğü genç kadında kalmış, istemsizce onu görmek için etrafı izliyordu. David'ı tanımayanlar onu damat zannederken Robert onları düzeltiyor, David'ı gösteriyordu. Düğün alanı, büyük evin etrafına doğru elips şeklinde çakılan beş metrelik demir çubukların

üzerine çekilen tentelerle kurulmuştu. Tenteler misafirleri güneşin sıcağından koruyordu. Büyük çadırın altına, sağ tarafa kurulan dans pisti ve arkasındaki orkestranın etrafı masa doluydu. Bu masalar tören sonrası yenecek yemeğin habercisiydi. Tentelerin tavan kısmından aşağı sarkıtılan rengârenk kurdeleler, rüzgârın ılık sıcaklığıyla savruluyordu. Renkli kurdeleler sihirli bir hışırtıyla huzur veriyordu. Elips şeklindeki tentenin sol tarafına kurulan mihrap beyaz güllerle süslenmişti. Gelin ve damadın yürüyeceği yola kırmızı halı serilmişti. Pederin duracağı yüksek mihrabın etrafını ipek kumaşlarla süsleme fikri Nancy'ye aitti. Güllere sarılan krem rengi kumaş bir sarmaşık gibi görüntü veriyordu.

Robert elinde kadeh, kendini mistik bir masalın içinde buraya ait olmayan biri gibi hissetse de David için mutluydu. Gözlerini kapatıp bu anın tadını çıkardı. Omzuna dokunan bir el ile gözlerini açtı. Yeşil gözlü, elli yaşlarında bir kadın ona gülümsüyordu. Kadında tanıdık bir sıcaklık vardı. "Merhaba yakışıklı, benim adım Teresa," dedi derin bir ifadeyle ona bakarak.

"Merhaba, ben damat değilim. Sağdıcım," dedi Robert. Yaşlı kadının tanıdık bir o kadar senin kim olduğunu biliyorum bakışından tedirgin oldu.

Teresa'nın, Catrine'in ona *"Sağdıç geldi, bana gerek kalmadı,"* diyerek gösterdiği genç adamın kim olduğunu anlaması beş dakikasını almıştı. Teresa kıvrak zekâlı, hafızası kuvvetli bir kadındı ve Robert'ı ilk görüşte tanımıştı.

Genç adamın tedirginliğini hissedince "Ah, öyle mi? Ben sizi damat sanmıştım," dedi. Genç adam rahatlarken yüzündeki karabulutlar dağıldı.

"Ben de damatla dans edebileceğimi düşünmüştüm," dedi Teresa.

"Sağdıç olmam sizinle dans etmeme engel olmasa gerek," dedi Robert kibarlıkla. Teresa genç adamı oyuna getirdiği için kendiyle

utanç duydu. Damadı tanıyordu. Ve tabii bu yakışıklının kim olduğunu biliyordu. Amacı sadece sohbet etmekti ama kimliğini saklamaya çalıştığını anladığında Teresa onu tedirgin etmek istemedi. İçinden *"Elbet bir bildiği vardır,"* dedi ve etrafa göz gezdirdiğinde genç adamın kasabanın bekâr kızları tarafından yakın markajda tutulduğunu gördü.

Dans etmeye başladıklarında "Burada benim yerimde olmak isteyen bir sürü genç hanım olduğunu görebiliyorum," dedi gülümseyerek.

"Kendinize haksızlık ediyorsunuz," dedi Robert.

Teresa "Siz de İskoç musunuz?" diye sorarak küçük oyununa devam etti. Robert yalanlarını artık gerilmeden söyleyebiliyordu. "Hayır, Amerikalıyım," dedi.

Teresa "İlginç," dedi.

"Anlayamadım," dedi Robert.

"Ben uzaktan bir İngiliz olduğunuzu söyleyebilirdim,"

Robert "Bu bir iltifat sanırım," dedi.

Teresa "Nereli olduğumuzun bir öneminin olmadığını düşünüyorum. Mühim olan olmak istediğimiz yer," dedi. Robert'a baktığında genç adam hayretle ona bakıyordu. Bir an onun kim olduğunu bildiğini hissetti. Biten dans müziğiyle Teresa "Teşekkürler genç adam," dedi gülümseyerek.

Robert gülümsedi ve "Her zaman sizin için hazır olacağım," dedi. Teresa ondan uzaklaşırken Robert bir kenarda etrafı seyretmeye daldı.

Etrafta koşuşturan çocuklar, ilk flörtlerini yaşayan genç kız ve delikanlılar onun için hayatın başlangıcıydı. Her şey ona bir o kadar uzak bir o kadar yakındı. Kalabalığın arasında Vivien'ı gördüğünde geriye kalan bütün herkes, her şey silindi. Ne müziği

duyuyor ne kimseyi görüyordu. Genç kadının kayık yaka elbisesi aşağı doğru karnını olabildiğince kapatıyordu. Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu, etrafa ışık saçtığını düşündü. Sanki karanlığını aydınlatabilen bir tek Vivien'da bulduğu huzurdu. Göz göze geldiklerinde Vivien'ın yürümesi durdu. Hangi yöne gideceğini şaşırmış, utanç içindeydi. Çok değil yarım saat önce, sadece adını ve David'ın arkadaşı olduğunu bildiği adamla deli gibi öpüşmüştü. Gözleri genç adamda takılı kalmıştı ve seslice "Sadece teşekkür ettim," dedi. O sırada yanına Catrine geldi ve Vivien'ın kulağına söyledikleriyle iki arkadaş hızla eve doğru yönelmişlerdi.

Vivien görüş mesafesinden çıktığında Robert etrafı seyretmeye devam etti. Beş dakika sonra David telaşla yanına geldi. Yüzü bembeyazdı. "Debby evlenmekten vazgeçti," dedi.

Robert "Ne?" dedi. "Evet, balayını iptal ettiğimi söyledim. O da 'O zaman düğün de iptal olsun,' dedi,"

"Düğün günü geline balayını iptal ettiğini mi söyledin?" diye sordu Robert şaşkınlıkla.

"İyi de beklenmedik bir iş çıktı. Ha bir ay sonra ha şimdi, ne fark eder?"

Robert "Adamım dünyanın sonu sensin," dedi. Birlikte hızla büyük eve girdiler. Üst kata çıktıklarında Vivien kapalı bir kapının önünde durmuş avaz avaz bağırıyordu. Odaya çıkan Robert ve David'ı fark etmedi bile.

"Ben o gelinlik için dünyaca ünlü bir defileye gitmedim. Sen Prenses Lilian'ın bir defileye gelmesinin ne demek olduğunu biliyor musun? Ne demek balayına gitmiyorsun diye evlenmemek? Seni kuş beyinli! Çık çabuk ordan!" diye bağırırken Debby de altta kalmadı. "Git buradan seni şişko! Evlenmiyorum işte! Çok istiyorsan sen evlen!" derken ağladığı her halinden belliydi.

Catrine, Robert ve David'a bakarak "Vivien," diyerek onu uyarmak istemişti ama Vivien farkında bile değildi. Bırak farkında olmayı arkasına bile bakmadı. Avaz avaz "Bak bu şişko halimle kapıyı kırmam zor olmaz! Bu kadarı da fazla ama! Çık çabuk!" diye haykırdı.

Catrine "Vivien kapıyı kırmayı aklından bile geçirme!" dedi uyarırca.

Vivien o sinirle arkasını döndüğünde şok oldu. Robert hayranlık dolu bakışlarla ona sırıtıyordu. David şeytan görmüş gibiydi. Vivien neye bozulup utanacağını şaşırmıştı. Ne yapacağını bilemedi. Duruşunu dikleştirdi.

Catrine "Seni uyarmaya çalıştım," dedi omuzlarını havaya kaldırıp indirirken. Vivien sesini düzenlemek için boğazını temizledi ve "Siz ne zamandır buradasınız?" diye sordu hiçbir şey yokmuş gibi. Rezil olmuştu. Robert'la göz göze gelmekten kaçındı. İçinden *"Beni öptüğüne kesin pişman olmuştur,"* dedi hüsranla. Robert elini ağzına götürmüş, gülmemek için zor duruyordu. O sırada banyo kapısı açıldı. Debby masum bir ifadeyle ona korku, telaş ve merakla bakan David'a sarıldı. Vivien, Debby'den öfkesini çıkarmamak için "Biz aşağıdayız. Ayrıca bana söylediklerini ödeyeceksin," diyerek merdivenlere yöneldi.

Debby, Vivien'ı duymazdan geldi ve David'a "Çocukluk ettim. Özür dilerim," dedi.

Robert ve Vivien aşağı inmek için merdivende kesiştiler. Robert, Vivien'a yol verdiği sırada kulağına eğildi ve fısıltıyla "Bence hiç şişko görünmüyorsun," dedi. Vivien gürültülü bir şekilde boğazını temizledi ve "Teşekkür ederim," derken ona bakmaya cesaret edemedi. Bakarsa yine onu öpme isteğiyle dolmaktan korkuyordu. İçinden *"Tanrım! Hormonlarım bana neler yaptırıyor!"* dedi suçu kendinden atarak. Merdivenlerden inerken Jackson

ona bakıyordu. Vivien ona gülümserken aklında arkasından gelen adam vardı. Bilmediği genç adamın da ondan ne kadar etkilendiğiydi.

Jackson "Vivien yine neden bağırıyorsun? Debby çılgınlık yapmadan olmaz," dedi merdiven bitişinde Vivien'ı beklerken. Robert kaslı, yakışıklı adamın Vivien'a bakışlarını yakalamış, anlık bir öfke duymuştu. Vivien, Debby'ye sarf ettiği cümleleri David ve Robert'ın duyduğunu anımsarken utanç içindeydi. Arkasını dönüp Robert'a bakamadı "Haklısın. Ben de biraz abarttım," diyebildi. Vivien ve Jackson önde, Robert arkalarında bahçeye yöneldiler.

Düğün alanına geldiklerinde "Vivien dans edelim mi?" diye sordu Jackson. Vivien gülümsemeye çalışarak elini tuttu. Ona kalsa arkasındaki adamın yakınında kalmak için her şeyi yapardı ama gerçekçi yanının buna izin vermeye niyeti yoktu. Onlar piste yöneldiklerinde Robert, Vivien'ın uzaklaşmasıyla huzuru kaybetmiş gibi oldu. Aklında onunla dans etme isteği belirdiğinde çok geçti. İstemsizce dans pistinin yakınlarına yürüdü. Vivien ve Jackson'ı görmesi zor olmadı. Vivien, Jackson'ın kollarında gülümseyerek dans ediyordu. Kendine kızdı. Jackson'ı kıskandı ve ona yabancı bu duyguları bastırıp gerçeklere döndü. Yaşadığı gelgitler insanlığının getirisiydi ve buna hakkı olmadığını biliyordu. Acıyla gülümsedi hayata...

Geçen yarım saatin ardından nikâh merasimi için herkes hazırdı. Robert ve Vivien, David ve Debby'nin yanlarında yerlerini aldıklarında birbirlerine bakmaya cesaretleri yoktu. Robert yaşadığı hayatın tam aksine, kendini soyutladığı duygularla karmakarışıktı. Vivien onun için ezber bozandı. Teni, gülüşü, her şeye rağmen kaybetmediği masumluğu onu bozguna uğratmıştı.

Nikâh kıyılıp rahip "Gelini öpebilirsin," dediğinde Robert yüzükleri çıkardı. Takılan yüzüklerle David, Debby'yi aşkla öptü.

Kopan alkış tufanı bütün çiftliğe yayıldı. Robert ve Vivien göz göze geldiğinde bakışlarını kaçıran Vivien oldu. Gelin ve damat düğünün ilk dansını ederken pist dolmaya başlamıştı. Vivien, Debby'nin babasıyla dans ediyordu. Nikâh yeni kıyılmış olmasına rağmen yaşlı adam mutluluk ve içkinin etkisiyle sarhoş olmak üzereydi, kâh gülüyor kâh hüzünleniyordu. Vivien durmak istediğinde yaşlı adam sendeledi. Vivien onları düşmekten kurtaran ellerin sahibine baktığında Robert'tan başkası değildi. Minnettar bakışları genç adamın mavi mavi bakan hayran bakışlarıyla buluşurken yaşlı adam aradan çıktı. Dans edenlerin arasında, ayakta birbirlerine bakıyorlardı.

Robert gülümsedi ve "Bana bir kere daha teşekkür etmelisin," dedi. Vivien heyecandan yine kırmızıya boyandı. Ne söyleyeceğini bilemedi. Genç adam ağzından çıkan cümlelerin Vivien'da bulduğu huzurun getirisi olduğunu biliyordu.

"Dans edelim mi?" diye sorduğunda Vivien evet anlamında başını salladı. İkisinin de hareketleri gülünçtü. Konuşamıyor, utangaç davranışlar sergiliyorlardı. Aralarında oluşan kimya onları serseme çevirirken akılları bu kimyayı reddetmekle meşguldü. Hayatlarını yedikleri darbelere göre çizen iki insana bu duygular fazlasıyla ağır geliyordu. Elleri buluştuğunda tenleri birbirine uyum sağlamış, istediğini almak istercesine yanıyordu. Robert dans sırasında Vivien'ın yaydığı etkiden konuşamaz halde onu izliyordu. Vivien Robert'ı öpmüş olmanın getirisiyle utanç içindeydi. "Ben sarf ettiğim cümleler için özür dilerim. Debby biraz..." dediğinde Robert onu duymamış gibi "Bebek kaç aylık oldu?" diye sordu. Viven bu soruya cevap verecekken Robert "Dokunabilir miyim?" diye sordu. Vivien böyle bir soru beklemiyordu. Dans müziği bitmiş, Vivien hâlâ genç adamın kollarındaydı. Genç kadın biten müziğin farkına vardı ve gülümsedi.

"Oturalım mı?" diye sorduğunda Robert kendini Vivien'ın çekim alanından kurtardı ve "Ben kabalık ettim, özür dilerim," dedi. Birlikte boş sandalyelere otururken Vivien "Sekiz aylık," dedi. Eli istemsizce karnına gitti. Şefkatle okşarken "Kıpırdıyor," diyerek yanında oturan genç adamın elini tutup karnına koydu. Genç adam elinin altında bebeğin tekmelerini hissederken tüyleri ürpermişti. Onun kendi bebeği olmasını yürekten dilediğinde acıyla yutkundu ve "Mucize," dedi. Vivien yüzündeki tarif edilemez mutlulukla gülümserken davetliler yemek masalarında yerlerini almıştı. Vivien ve Robert kuytuda kalıyor, kimse onlara dikkat etmiyordu. Tabii Robert'ı yakından izleyen meraklı Teresa hariç...

"Benim mucizem," dedi Vivien.

"Seni ilk David'ın kliniğinde görmüştüm," dedi Robert.

"Ben de," dedi Vivien. Genç adama yalan söyleyemezdi.

"David çok iyi biri. O olmasaydı... Bu mucize gerçekleşemezdi," dedi Vivien. Robert gülümseyen kadının dudaklarına baktı ve "Bana bir kere daha teşekkür etmelisin," dedi. Vivien karşısında dudaklarını seyreden adamın cesaretiyle şaşırmıştı. "Neden?" diye sorarken boğazı kurumuştu. Robert dudaklarına eğilirken Vivien "Ben..." dedi ve Robert "Lütfen beni bundan mahrum etme," diye ona uzandığında Vivien karşı çıkamadı. Dudakları birleştiğinde ikisi de kendilerine inanamayacak kadar şaşkın ama mutluydular. Robert onu sarmış, usulca ama açlıkla öpüyordu. Nefesleri tükenip ayrıldıklarında Robert "Başka bir zamanda karşıma çıkmalıydın," dedi. "Çok geç," dedi Vivien. O sırada çınlayan mikrofon sesiyle gerçek dünyaya döndüler. David ve Debby düğün masasına geçmişti. Herkes sağdıcın yapacağı konuşmayı bekliyordu. "Gitmeliyim," dedi Robert. Vivien tamam anlamında başını salladı. Hızla yemeğin yapıldığı alana geçti. Kürsüye çıktığında Vivien, Catrine'in masasında yerini almıştı. Sersem gibiydi.

David dostuyla göz göze geldiğinde Robert boğazını temizledi ve "Merhaba, adım Robert. Hayatımın uzun bir bölümünü David'la beraber geçirdim. Onu böyle mutlu görmediğimi söyleyebilirim. Sıcak, içten, büyük ailenize dostumu kabul ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Ayrıca iyi günümde mutluluğumu paylaşırken gözyaşlarıma da dayanabildiği için huzurunuzda ben de dostuma teşekkür ediyorum. Keşke ölene kadar aranızda kalabilseydim," diyerek konuşmasına devam ediyordu ki kalabalıktan biri "Hey adamım! Bizim evde boş bir oda var. Eminim birçok kızımız senin gibi yakışıklıyla evlenmek isteyecektir," diye bağırdığında herkes kahkahalara boğulmuştu.

Robert gülümsedi ve "Bu cömert teklifi uçarak kabul etmediğime ilerde pişman olacağımı biliyorum. Canım dostum ve güzel geline sonsuz mutluluk diliyorum," dedi ve elindeki şampanya bardağını havaya kaldırdı. "Mutluklarına..." dedi. Başlayan müzikle Robert masaya geçtiğinde onu ilk kucaklayan Debby oldu. Sonra David "Teşekkür ederim. Sen benim ailemsin," dedi. Robert "Biliyorum," dediği sırada Robert'ın yanına on yaşlarında bir çocuk geldi. "Bayım, şurada sizi bekleyen bir bayan var," dedi. Robert çocuğun gösterdiği yere baktığında şok oldu. Debby ve David'dan özür dileyerek yanlarından ayrıldı ve hızla çocuğun gösterdiği tarafa yöneldi.

"Marian burada ne işin var? Beni takip mi ettin?" diye sinirle sordu.

"Özür dilerim. Seni tekrar kaybetmeyi ne kardeşin ne ben göze alamadık," dedi. Marian.

"Marian neden anlamıyorsunuz? Benim için artık dönüş imkânsız. Lütfen buradan git. İzimi kaybettiğini söyle. Böylesi benim ve herkes için iyi olan. Bu akşam Amerika'ya dönüyorum," dedi Robert.

"Ben de onun için buradayım. Lütfen bana adresini ver," dedi Marian.

"Hayır, Marian artık git," dedi ve düğün alanına geri döndü. Marian çaresizce oradan ayrıldı. Orkestra hızlı parçalara ara vermiş, dans müziğine dönmüştü. Jackson, Vivien'ı dansa kaldırmış, hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Vivien kendini Jackson'ın kollarına bırakmış dans ediyordu. Catrine gelmiş ve Jackson'dan onu alıp kendi dans ederken Vivien kahkahalarla gülüyordu. Ara ara gözleri Robert'a kayıyordu. Göz göze geldiklerinde yüzü kızarıyor, gözlerini kaçırıyordu. Catrine "Vivien kabul et. Birçok erkekten iyi dans ediyorum," dedi. O sırada Vivien'ın baktığı yere baktığında Robert'ı gördü.

"Çok yakışıklı değil mi? Gözleri hep senin üzerinde," dedi Catrine.

"Bu halimle bile ona evet demeyi düşünebiliyorum," dedi Vivien. Catrine sinsice ona baktı. Vivien aralarında geçenleri anlatmaya hazır değildi. Zaten fazlası olamazdı. Genç adam Amerika'ya dönecekti. Tabii Vivien da kendi hayatına. Konuşmaları yarım kalmış, Debby gelip Catrine'i ondan çalıp dans etmeye başlamıştı. Vivien'ın ayakları zonklamaya başlamış, topuklu ayakkabı canını yakıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp çimlerde yalınayak dolaşmaya başladı.

Robert oturduğu uzak köşeden farkında olmadan genç kadını seyrediyordu. Karnını okşayan genç kadını seyrettikçe yine hak etmediği kadar huzur doldu. Seslice "Ondan uzak durmalıyım," dedi. Zaten bir araya gelmelerine bir daha fırsatları olmadı. Uzaktan birbirlerini kaçamakça seyretmekle yetindiler.

Robert, gitme vakti yaklaştıkça gerçeklerle yüzleşiyordu. Vivien'a bakınca hayatın ne kadar acımasız olduğunu düşündü. Vivien'ın hikâyesi neydi bilmiyordu ama kendi hikâyesi, kardeşinin

ölümüne sebep olan ruhunu cezalandırmaktı. Mutluluk ona yasaktı. Burada bir iki gün en iyi dostunun mutluluğuyla can bulmuş ama bitmişti. Can yoldaşı diğer dostu olan karanlığın kâbuslarına dönme vaktiydi.

Bütün kasaba büyük bir mutlulukla onları uğurluyordu. Herkesle vedalaşmış, Vivien'ı görememişti. Şoför kısmının kapısını açıp tam binecekti ki Vivien'ı gördü. Debby'ye sarılmış, öylece duruyordu. Biraz bekledi ama Vivien onu görmedi ya da görmezden geldi. Debby çiçeğini attığında tutan Teresa olmuştu. Kahkahalarla çiçeğini Catrine'e verişi çok hoştu. Debby arabaya binip camı açtı ve avazı çıktığı kadar "Sizi seviyorum," diye bağırdı.

Dokuz ay sonra...

"Nail hadi kalk. Eve git, barda yatma bugün," dedi Robert.

"İyi sabahlar. Akşam görüşürüz," dedi Nail kapıdan çıkarken. O sırada Robert masaları topluyordu. Elindeki şişeyi düşürüp kırdı. Nail tam geri dönecekti ki "Ben temizlerim. Sen git hadi," dedi Robert. İçkinin getirdiği uyuşukluğu bütün uzuvlarında hissediyordu. Elindeki bardakları bara bıraktı ve barın üzerine uzandı. Sırtını tahta zemine dayayıp kaslarını gevşetti. Ağzında alkolden kaynaklanan acı tadın memnuniyetsizliği vardı. Cebinde titreyen telefonu açmamakta kararlıydı. Telefon sustu ve bir süre sonra tekrar titremeye başladı. Ağır hareketlerle telefonu cebinden çıkardı. Arayan David idi.

"Selam David. Saat kaç bilmiyorum ama bu saatte uyuyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Saat sabahın sekizi. Ben klinikteyim. Aramalarıma neden cevap vermiyorsun?"

"Bu aralar yoğunum. Bar kalabalık," dedi Robert. David uydurduğu bu saçma bahaneyi yüzüne vurmadı. "Geçen barda kavga çıkmış, iki adamın burnunu kırmışsın. Niye beni çağırmadın? En azından birinin burnunu ben kırabilirdim,"

"Bu haberleri nereden alıyorsun? Her kavgayı sana haber vermeye kalksam bardan çıkamazsın. Ayrıca sen evlisin ve tehlikeden uzak durmalısın,"

"Abartma. Sadece evlendim. Manastıra kapanmadım ya!"

"David, akşam gel görüşürüz. Senin için kavga da çıkarırım merak etme," dedi Robert. David zorla aldığı davetle telefonu kapattı. Arkadaşı gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Barda her gün bir olay yaşanıyordu. Robert düğün sonrası vurdumduymaz hayatına geri dönmüştü. David için bu tam bir hüsrandı çünkü Robert'ın Lilian'la görüşmüş olduğunu öğrenmiş ve içi umutla dolmuştu. Oysa bu görüşme Robert'ı daha kötü etkilemişti. Onu seven birinden uzak durmak, canını daha fazla yakar olmuştu. Kendini yine içki şişelerinde kaybediyordu.

David onu anlamakta zorlanıyor, ne yapacağını bilmiyordu. Açtığı bar herkesin uğrak yeri haline geldiğinde Robert orayı değerinin altında, çalışma heveslisi ve ihtiyacı olan bir adama sattı. Sonra daha izbe, birçok sokak çetesinin bulunduğu bir mahallede kırık dökük bir bar açtı. Orayı adam etmek sandığından daha zordu ama bara gelen kendini bilmez kişileri temizlemek Robert için bir keyif gibiydi. Nail artık bezmiş, karışmıyordu. Kızıyor, Robert'ı kolluyor ama sessiz kalıyordu.

David gece Debby'ye, Robert'la buluşacağını haber vermiş, eve gitmemişti. Niyeti klinikte biriken işleri bitirip bara geçmekti. Telefonu çaldığında arayan Nail'di. Sesi hiç olmadığı kadar telaşlıydı. Nail'ın söylediklerileyle David uçarcasına klinikten çıktı ve bara gitti. Bar saatin on bir olmasına rağmen boştu. Masalar

devrilmiş, etraf savaş alanıydı. Her taraf kan içindeydi. Barın kapısında onu Bety karşıladı. "O iyi mi?" diye sordu telaşla. Bety'nin rengi atmış konuşamıyordu. "Ofisinde," diyebildi. David hızla ofise geçti. Robert bir elinde viski şişesini tutuyordu, diğer eliyle kocaman bir bez parçasını karnına bastırıyordu. Bez tampon görevi görüyordu ve bezden kan sızıyordu. Nail, Robert'ın başında dikilmiş hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu. David "Robert," dedi dehşetle. "Selam David," dedi Robert. Çok acı çektiği yüzünden belliydi. "Neler oldu? Neden hastaneye gitmediniz?" diye Nail'a bakarak.

Nail "Bıçaklandı," dediğinde ifadesi bıkkındı. David, Robert'ın elindeki şişeyi aldı ve karnındaki bezi kaldırdı. Ameliyat olması gerektiği belliydi. Şişeyi direkt yaranın üzerine döktü. Robert acıyla inlerken "O viskinin ne kadar pahalı olduğunu söylememe gerek yok herhalde," dedi alayla. Bety ofise girmiş, bir köşeye sinmiş hiç kıpırdamıyordu.

"Kalk çabuk! Hastaneye gidiyoruz. Tanrı'm! Sen gerçekten kendini öldürmeye çalışıyorsun,"

"David senin bir karın yok mu? Neden beni rahat bırakmıyorsun?" diye sordu sırıtarak.

Sinirle "Nasıl oldu bu?" diyerek Nail'a bakarken bir yandan Robert'ı kaldırıyordu.

Nail "Bety'nin yaptığı kokteyli beğenmeyen bir adam yüzünden," dedi.

David "Yine oyun mu oynadın?" diye sordu. Robert acıyla kahkaha atarken halinden zevk alır gibiydi. David sinirden hiçbir şey söylemedi. Onu zorla hastaneye götürdü. David'ın arkadaşı olan doktor olaya hastane polisinin karışmasını önledi. Raporlara kaza olarak geçti.

Zaman geçtikçe Robert, David'ın telefonlarına çıkmayacak kadar içine kapanmıştı. Gündüzleri uyurken geceleri barın karanlığında kayboluyordu. David birkaç kez onu evine ziyarete gittiğinde yatağında kadınlarla bulmuştu. Robert aldığı haplar ve içkinin tesiriyle uyanamamıştı. Zaman geçtikçe David, Bety'yi arar olmuştu. Robert'ın haberlerini ondan alıyordu. David, Bety'ye onu nasıl frenlemeyi başarabileceği konusunda taktikler veriyordu. Tabii bu imkânsızdı. Gerçi Bety'nin de David'ı dinlediği yoktu çünkü Robert'ın kendini bilmez halleri işine geliyordu.

* * *

Noel arifesinde David bir konferans için ülke dışına çıkmak zorunda kaldığında Debby Noel'de yalnız olmak istememişti. Noel'i geçirmek için Londra'ya gitti. Geleceği haberini alan Catrine hazırlıklara başladı. Dört kız iki gün sonra Noel akşamında yine beraber olacaklardı. Nancy çocukları alacak, Vivien annesi ve oğlu Chars'la gelecekti. Yine kocaman mutlu bir aile...

Debby'yi karşılamaya giden Vivien onu bekliyordu. Debby çıkış kapısında göründüğünde Vivien onunla gurur duydu. Debby çok değişmişti. Akıllanmış, kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadın olmuştu. Kucaklaşıp sarıldılar. Debby "Vivien bu ne güzellik! Sanki Chars'ı sen doğurmadın. Tanrı'm! Sen şarap gibisin," dedi.

"Teşekkür ederim. Şimdiden uyarıyorum. Nancy'nin yanında böyle şeyler söyleme. Doksan kilo oldu, çok üzgün," dedi üzülerek.

"Kilolarını inkâr etmekten vazgeçsin o da. Kendisini olduğu gibi sevsin,"

Vivien "Her zamanki gibi çok acımasızsın," dedi gülerek.

Debby meraklı gözlerle ona bakarak eve gitmeden sormak istediği soruyu sordu. "Michael'dan bir haber var mı?"

"Hayır, açtığı babalık davası onun başına bela oldu. Yalan beyanda bulunmaktan her iki ülke kamu davası başlattı. Beni huzursuz etmekten başka bir işe yaramadı. Annem çok huzursuzlandı. Bebeğin ondan olup olmadığını sorup duruyor,"

"Teresa'nın babasızlığı kabul etmediğini biliyorsun. Zaman zaman ben de o şirin bebeğin babasını merak etmiyor değilim," dedi Debby espriyle.

"Çok yakışıklı benim oğlum," dedi Vivien gururla.

Debby "Peki Meryem Ana, yok mu biri?" diye sorarken Vivien'ın koluna girmiş, bir elinde bavulunu çekiyordu. Birlikte arabaya doğru yürüyorlardı. "Debby, yok! Olmasını istemiyorum. Benim yakışıklım bana yeter," dedi Vivien. Yakaladığı huzurun bozulmasını istemiyordu. Bir erkekle uğraşmak, âşık olmak, ona bebeğini kabul ettirmek oldukça korkutucuydu. Zaten Robert'tan bu yana içini ürperten bir adama da rastlamamıştı.

Arabaya bindiklerinde Debby görüşmedikleri zamanı özet geçmeye başlamıştı. "İlk büyük kavgamız Robert yüzünden oldu. Zamanla istediğim oldu. David ve Robert pek sık görüşmüyor. David o benim ailem deyip duruyordu ama o moronun onu düşündüğü yok. Ayyaşın, sorumsuzun önde gideni," diyerek cümlesini bitirdi. Vivien düğünde olanlardan kimseye bahsetmemişti ve Robert'ı ara ara düşünmüyor değildi. Debby'nin şikâyetlerine anlam veremedi. Zaten Debby konudan konuya atlıyordu o da bir şey sormadı. Debby "Jackson ne oldu? Daha ona ne kadar hayır demeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onu sevmediğimi ne zaman anlayacaksın?" diye sordu Vivien. Debby yüzünü buruşturdu ve çiftliğe gelene kadar anlattı da anlattı. Çiftliğe geldiklerinde Debby kendini adeta arabadan attı. Herkesi çok özlemişti. Teresa verandada, kucağında Chars'la gülümsüyor, sarılmak için sıranın ona gelmesini bekliyordu. Her-

kesi öperek ona doğru gelen Debby, Chars'ı görünce "Tanrı'm! Kocaman olmuş. Tıpkı Vivien," dedi coşkuyla. Teresa'nın "Annesine benzemiyor. Vivien'ın gözleri yeşil ve Viv bu kadar sarışın değil," diye yaptığı açıklama gerçekten kayda değerdi.

Debby, Chars'ı kucağına almış her yerini öperken Vivien'ın telefonu çalıyordu. "Pardon, işten arıyorlar," dedi ve bahçeye indi. Arayan çalıştığı firmanın patronuydu.

Vivien "Kreasyonlar ve olması gereken her şey hazır. Bu sefer orada olacağım. Size garanti veriyorum. Biliyorum Kraliçe'nin gelecek olması bizim için büyük bir reklam. Siz hiç merak etmeyin," dedi ve karşı tarafı dinleyip kapattı. Arkasını döndüğünde Debby donmuş bir halde ona bakıyordu. "Senin bahçede ne işin var?" diye sordu. Debby'nin kucağında duran oğlu sevgiyle ona doğru uzandı. Vivien onu kucağına alırken "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Debby "Kraliçe?" dedi.

Vivien önemsiz bir şey gibi "Bir defile, Kraliçe ve Prenses de geliyor," derken oğlunu kokladı.

Debby "Vivien bu çok büyük bir haber," dedi.

Vivien "Evet, modaevi açarken bana fayda sağlayacak diye düşünüyorum. Noel'den sonra çok çalışmam gerekecek," dedi. Debby isyan çıkarır gibi "Biz de defilede olmak istiyoruz," dedi.

Vivien "Gelmezseniz sizi öldürürüm," dediğinde Debby sevinçten çığlık atıyordu. O sırada Catrine "Yemek hazır," diye onlara bağırdığında ikisi de mutlulukla içeri girdi.

Noel'e iki gün vardı. Mutlulukla geçen Noel akşamının sürprizi David'dı. Eli kolu hediyelerle geldiğinde üzerinde Noel baba kıyafeti vardı. Chars şaşkınlıkla etrafı seyrederken Nancy'nin kızları çıldırmış gibi çığlık atıyorlardı. Kurulan on iki kişilik Noel masası mutlu insanlarla doluydu. David masanın başında Chars'a

baktı. Sevgiyle ona uzanıp kucağına aldı. Aklına Robert geldi. Aklından *"Şimdi nerededir?"* sorusu geçti. Bu sorunun cevabını bilmemesi onun açısından iyiydi.

* * *

Robert Noel akşamı barı poker masasında kaybetmişti. Barın anahtarlarını adama verdi ve birkaç özel eşyasını alıp çıktı. Nail sorgusuz sualsiz bardan ayrıldı. Robert ona *seni ararım* demekten başka bir şey söylemedi. Sokakta yürürken elinde içki şişesi, sağa sola devriliyordu. Yoluna çıkan iki hırsıza her şeyini verdiği halde dövülmeye başladığında elini bile kaldırmadı. Hatıraları yediği darbelerle hafızasından siliniyordu sanki. Hastaneye getirildiğinde bilinci kapalıydı. Boşaltılan ceplerinden bir kart çıkmıştı. Kart David'a aitti. Hemşire tanınmaz hale gelen genç adama acımıştı. Telefonu tuşladı ama telefon kapalıydı. O sırada David'ın şarjı bitmiş, takmaya gerek duymamıştı.

Robert'ın hastaneye kaydı kimsesiz olarak yapılmıştı. Gece yarısı kendine geldiğinde başında yaşlı bir hemşire vardı. "Selam genç adam," dedi hemşire. Robert nefes aldıkça kaburgaları batıyordu. Hastanede olduğunu anlamıştı. Gece on ikiyi vuruyordu. "Selam güzel bayan," dedi Robert. Hemşire gülümsedi. Acil serviste onlardan başka kimse yoktu. "Noel akşamı çalışıyor musun?" diye sorarken sesi hırıltılı çıkmıştı. Öksürdükçe acısı artıyordu.

"Mesaim bitti. Çocuklar evdeler. Torunlarım da,"

"Hâlâ buradasın ama..."

"Buradayım ve seninle kalacağım," dedi hemşire. Genç adama sorması gereken soruları sormadı. Radyodan spiker çığlık çığlığa *hoş geldin yeni yıl* diye bağırıyordu.

Robert yaşlı hemşirenin yanağına kondurduğu öpücükle Noel'i bir kere daha geçmişin vicdanına yüklediği cezayı çekerek kutladı.

"Mutlu Noeller, genç adam..."

* * *

Bir hafta sonra Debby, Vivien'ın defilesi için bir süre daha Londra'da kaldığında, David Los Angeles'a dönmüştü.

David Londra'ya döner dönmez Robert'ı aradı ama telefonu kapalıydı. Bir ihtimal evde olabileceğini düşündü ve hızla ona gitti.

Robert hastaneden çıkalı iki gün olmuştu. Nail, Robert'a uğramış yaralı olduğunu görünce onunla kalmıştı ve yiyecek bir şeyler almak için erken kalkmış, markete gitmişti. Robert ağrılarından dolayı kötü bir gece geçirmiş, duş almak için tam banyoya girecekti ki kapı çaldı. Nail sanıp kapıyı açtığında karşısında David duruyordu.

David onu yüzü gözü dağılmış gördüğünde donup kalmıştı. Robert "Girsene," dedi hiçbir şey yokmuş gibi. Gözünün birisi aldığı darbelerle kapalıydı. Zor yürüdüğü her halinden belliydi. Hâlâ içeri giremeyen David'a "Nail yiyecek bir şeyler almaya gitti. Beraber kahvaltı ederiz," dedi.

David "Buraya gelirken içimdeki son umudu yok edeceğini bilseydim inan gelmezdim," dedi kederle. Robert "David ne saçmalıyorsun?" diye sordu.

David "Christian senin bu halini görse yüzüne tükürürdü. Neden başına bir silah dayayıp buna bir son vermiyorsun? Sen zavallı, kendine acıyan bir yaratık olup çıktın. Ya onu yattığı yerde rahat bırak ya da onun yanına git. Lanet olası!" dedi ve evden çıkıp gitti. Robert duyduklarıyla olduğu yerde öylece kaldı. David haklıydı. Kolayı seçmişti. En kötüsü de artık kendine olan saygısını kaybetmiş olmasıydı.

Nail eve girdiğinde Robert evde yoktu. Sızlayan bedenine aldırmadan evden çıkmış, önce David'a gitmek istemiş ama

vazgeçmişti. Yürürken ağlamaya başladı. Gözyaşlarına aklında yankılanan David'ın cümleleri eklendi. Eve döndüğünde acıyla kıvranıyordu. Yatağa uzandığında inlememek için belki de son kez içki şişesinin dibini görecek kadar içti.

İki gün boyunca kendiyle savaş halinde, David'ı aramamak için zor durdu. Aradığında ne diyecekti? Özür dilemek istedi. Ama ne için? Hayatı baştan sona hataydı. Kardeşini öldürmüş, sevdiklerini hüsrana uğratmıştı. Şimdi de David ondan vazgeçmişti.

Bir hafta sonra rahat hareket edebilecek kadar iyiydi. Bir sabah erkenden kalktı. David'ı aramak istedi ama yine vazgeçti. O sinirle evi toplamaya başladı.

Panjurların düğmesine bastı ve camları açtı, uzun zamandır ilk kez eve gün ışığı giriyordu. Bu ona iyi gelmişti. Evden beş büyük poşet içki şişesi ve çöp çıkardı. Market alışverişine giderek sağlıklı yiyecekler satın aldı.

Aşağıda bulunan odanın bir duvarına kutulardan çıkarmadığı kitapları için raflar kestirip odanın bir bölümünü kütüphane yaptı. Belki acısını unutamaz, normal bir hayatı olamazdı ama kendine olan saygısını geri kazanabilirdi...

Bir ay sonra...

Büyük günün gecesi herkes defilenin yapılacağı yerdeydi. Defile başlamış, içeride her elbise sonrası alkış fırtınası kopuyordu. Vivien her mankeni neredeyse kendi elleriyle hazırlarken etrafa emirler yağdırıyor ama yüzü gülüyordu. Bir ara Chars'ı merak edip podyumun arkasından perdeyi araladı. İlk önce Kraliçe ve kızı Lilian dikkatini çekti. İkisi de defileyi seyrediyordu. Vivien onların ne kadar soğuk, resmi ve asil olduğunu düşündü. Teresa

ve onu yalnız bırakmayan üç arkadaşı diğer tarafta oturuyorlardı. Nancy, Chars kucağında onu oyalıyordu. Chars ağzındaki kocaman emziğiyle halinden memnun görünüyor, renkli ışıkları yakalamaya çalışıyordu.

Defile iki saate yakın sürdü. Chars ışığa ve müziğe daha fazla dayanamamış, Nancy'nin kucağında uyumuştu. Defilenin sonunda Vivien bütün mankenlerle podyumda yürüdü. Onun da göz alıcı mankenlerden bir farkı yoktu. Uzun, camgöbeği renginde parlak, ince askılı elbisesi bedenine oturmuş, denizkızı gibiydi. Saçları tepede topuz yapılmış, elbisenin rengi gözlerinin rengine karışıyordu. Kraliçe ve Prenses'e selam verdi ve podyumdan indi. Kuliste mankenlerle yapılan beş dakikalık kutlamanın ardından annesinin yanına gitti. Teresa kızına sarıldı ve "Seninle gurur duyuyorum," dedi mutlulukla. "Teşekkür ederim anne. Sen olmasan başaramazdım," dedi.

O sırada Catrine yanlarına geldi. Yüzü gözü panik içindeydi. Vivien "Chars nerede?" diye sordu. Debby ve Nancy, Catrine'e bakıyordu. Catrine "Kraliçe'nin kucağında," derken şoku hâlâ atlatamamıştı. Üç kız "Ne?" diye çığlık atarken Kraliçe'nin yanına koşmaları bir oldu. Teresa "Tanrı'm! Benim torunum Kraliçe'nin kucağında ha!" diye onlara yetişmeye çalışarak koşturdu çünkü kraliyet ailesini hayatı boyunca yakından takip etmişti. Onun için kraliyet tarihi, gelişimleri, çalkantıları hatta çocuklarını izlemek ayrı bir zevkti.

Kraliçe'nin etrafında en azından altı kişi el pençe duruyorlardı. Chars, tekerlekli sandalyede oturan Kraliçe'nin kucağındaydı. Tekerlekli sandalyesinin hemen yanında kızı Lilian duruyor, o da sevgiyle Chars'a bakıyordu. Vivien onlara doğru yürürken ne diyeceğini bilmiyordu. Kraliçe'nin önünde durup selam verirken

sağında solunda yer alan arkadaşları ve annesi onun kadar heyecanlıydı.

"Hoş geldiniz! Umarım defileden memnun kalmışsınızdır," dedi saygıyla. Chars, Vivien'ı gördüğünde kıpırdanmaya başlamış, Kraliçe onu zor tutuyordu. Vivien "Efendim, sizi rahatsız etmiyor umarım..." diye sordu nezaketle. Kraliçe kaşını kaldırarak "Demek annesi sensin," dedi. Vivien "Evet, efendim," dedi.

Kraliçe "Tebrik ederim. İyi bir iş kadını olurken anne olmayı ihmal etmemişsin. Ayrıca defile mükemmeldi," diyerek gülümsemişti. Kraliçe, Chars'ı Vivien'a vermek yerine Lilian'a uzattı. Chars halinden memnun Lilian'a sarıldı ve yanağını kendi becerisiyle öptüğünde Lilian şaşkındı. Vivien açıklama yapma gereğini duydu. "Etrafında çok hanım var. Hepsi sizin gibi sarışın ve güzel hanımlar," dedi Prenses'e bakarak.

Lilian kahkahalarla "Hiçbir erkeğin beni beğenmeyeceğini düşünüyordum. Bu öpücük ilaç gibi geldi," dedi ama yıllardır içinde biriktirdiği intikam hissiyle Vivien'a bakarak "Sizin de isteğiniz olursa bundan sonra beni sizin giydirmenizi istiyorum," dedi. Aniden kurulan bu cümle karşısında Vivien şoke olmuştu. Ne diyeceğini bilemedi ama reddedemezdi. "Onur duyarım. Tabii sizin modaevinizi rencide etmek istemem," dedi.

Lilian "Bunu umursayacağınızı pek sanmıyorum," dediğinde Vivien gerilmişti. "Anlayamadım," dedi.

Lilian "Seneler önce Los Angeles'ta çıkan bir dergide beni giydiren modaevini eleştiri yağmuruna tutmuştunuz. Şimdi neden sorun olsun?" diye lafı yapıştırdı.

Vivien gülümsemeye çalışarak "Amacım sizi incitmek değildi," dedi.

Lilian zaferle gülümsedi ve o sırada Chars'ı öptü. Bebeği Vivien'a uzatırken "Görüşmek üzere Vivien," diyerek annesinden izin alıp tekerlekli sandalyesini iterek uzaklaştı.

Hepsi Vivien'ın morarmış suratına bakıyordu. Teresa "Keser döner, sap döner. Gün gelir hesap döner," dedi. Catrine "O sap kime girer?" diye sormaktan kendini alamadı.

Vivien, Teresa'ya dönerek "Sağol anne," dedi memnuniyetsizce ve hepsi birden kahkahalarla gülmeye başladılar.

Lilian'a rağmen Vivien bulutların üzerindeydi. Artık teklifler yağacak ve istediği modaevini açabilecek kadar tanınacaktı. Herkesle vedalaşıp eve geldiklerinde elbisesinden kurtuldu ve yatağına oturup gözlerinin içine bakan meleğini emzirmeye başladı.

"Seni eşek seni! Ne zaman bırakacaksın meme emmeyi?" derken Chars eliyle gözlerini ovalarken uykuya dalmak üzereydi. Oğlunun altın sarısı saçlarını okşarken göğsünde uyuyakalan Chars onun dünyası olmuştu. Geriye baktığında onu doğurduğu için hiçbir pişmanlığı yoktu. İşinde yükselmiş, aile hayatı düzenliydi. Sevdikleri sağlıklıydı. Bebeğini yatağına yatırdı ve duşa girdi.

* * *

Debby defile sonrası Los Angeles'a dönmek için uçağa binerken David'a haber verdi. David saatine baktığında çok özlediğini hissettiği karısının gelmesine üç dört saat olduğunu gördü. Aklından hiç çıkmayan Robert'a gitmekle gitmemek arasında kaldı ama vazgeçti. Yaptığı o acı konuşma sonrası onu ne aramış ne sormuştu. Bety'den iyi olduğu haberlerini alıyordu ama küs olmak ona acı veriyordu. Bu sefer açtığı bar daha kaliteli bir semtte, daha nezih bir mekândı. Bety daha az içtiğini ve elinde her dakika bir kitap olduğunu söylüyordu. David ne düşüneceğini bilemedi ama yanına gitmeye cesaret de edemedi.

Günler geçiyor, hepsi hayatın içinde bir yol bulup ilerliyordu. David kliniği büyütmüş, kısırlık yaşayan anne ve baba adayları için hizmet vermeye başlamıştı. Debby, David'a yardım ediyordu. Reklam kampanyaları bir nevi artık onun ellerindeydi.

Londra'da ise Catrine yeni birine âşık olmuştu. Bir gün Vivien'a âşık olduğu kadını anlattı. Vivien *"O zaman hiç bekleme ve ona söyle,"* dediğinde Catrine soluğu âşık olduğu hemşirenin çalıştığı hastanede aldı. Elinde bir demet papatya vardı. Hemşire Rus asıllı, yirmili yaşlarında sapsarı bir kız olan Nadia'ydı. Eğitim programıyla Ukrayna'dan İngiltere'ye gelmişti. Bir sene staj görüp ülkesine dönecekti. Catrine hastane koridorunun ortasında elinde çiçeklerle durmuş, ne yapacağını bilmeyen çaylak liseli çocuklar gibi Nadia'ya bakıyordu. Nadia onu gördüğünde gülümsedi ve yanına geldi. Berbat aksanıyla "Merhaba, sizi burada gördüğüme sevinmek istemiyorum. Umarım hasta değilsindir," dedi. Catrine ona elindeki çiçekleri uzattı. "Hayır, gayet iyiyim. Sana bunları vermek için geldim," dedi. Ve içinden kendine küfürler yağdırmaya başladı. *Bu kadar öküz olabilirim,* dedi. Nadia çiçekleri aldı, baygın bakışlarla Catrine'in yanağına küçük bir öpücük kondurdu ve "Teşekkür ederim," dedi.

Catrine için dünya durmuş, aşkı karşılık bulmuştu. O gün onu yemeğe çıkartıp ondan çok hoşlandığından bahsetti. Nadia karar vermesi için onu tanıması gerektiğini söyledi.

Diğer taraftan kilolarıyla savaş halinde olan Nancy'nin en büyük destekçisi Vivien'dı. İşi başından aşkın olmasına rağmen sevdiklerine her zaman vakit ayırıyordu.

Hayalini kurduğu modaevi için kolları sıvamış, canla başla çalışıyordu. Artık tanınan bir modacıydı. Çalıştığı firmada üçüncü defilesine hazırlanıyordu. O günlerden birinde Lilian onu saraya çağırtmıştı. Patronu uçarak "Fırsat ayağına geldi. Hadi göreyim

seni," dedi ama Vivien sessiz kaldı. Telefonu kapatır kapatmaz Catrine'i aradı.

"Prenses beni saraya çağırıyor," diye sinirle bağırdı.

Catrine "Oha! Unutmamış mı? Bu soyluların kini bile asil," dedi alayla.

"Gitmeyeceğim," dedi Vivien ondan destek istercesine.

"Gitme ama sonuçlarına katlan. Yemin ediyorum o Lilian seni bütün İngiltere'ye ifşa eder," dediğinde Vivien "Of!" diyerek telefonu yüzüne kapattı ve kaderine razı olarak saraya doğru yola çıktı.

Onu sivri burnu havada, saçları jöle kutusuna düşmüş gibi pembe yanaklı bir yaver karşıladı. "Prenses Lilian on beş dakika sonra sizi huzurunda kabul edecek," diyerek onu bir çay salonuna yönlendirdi. Vivien sinirlenmişti. Geri dönmekle beklemek arasında kaldı. Yarım saat sonunda tam yerinden kalkıp gitmeye karar vermişti ki kapıyı açtığında Prenses karşısındaydı.

Lilian "Kusura bakmayın sizi beklettim," dedi.

Vivien dişlerini sıkarak "Sorun değil," dedi ve kendini zor susturdu.

Lilian onun ne kadar gergin olduğunu ve bu işi istemediğini tavrından anlamış olmasına rağmen bu çok hoşuna gitmişti. Her şeyden önce onun giyim tarzında yaratacağı yeniliği merak ediyordu. Bunun yanında Lilian kendine yeni bir uğraş bulmuştu çünkü o istese de aklına eseni yapamazdı.

Lilian "Sizi dinliyorum Vivien," derken gülmemek için kendini zor tuttu. Vivien "Anlayamadım efendim," dedi aptalca ona bakarak. Sonuçta onu buraya çağıran oydu. Neyi dinleyecekti hiçbir fikri yoktu. Lilian "Kendinizi sunmanızı bekliyorum. Sonuçta beni giydireceksiniz," dedi. Vivien dişlerini sıkarak "Biz

tasarım olarak size istediğinizi verebilir miyiz? Bilemiyorum. Sonuçta çok abiye ve resmi kıyafet çalışmıyoruz," dedi. Niyeti Prenses'i vazgeçirmekti. Onun için Prenses çok iyi bir etiket olacaktı ama yaşattığı stresi ve gerilimi düşününce tüyleri diken dikendi. Lilian "Ben de resmiyetten sıkıldım zaten. Abiye konusunda özel bir ilgi bekliyorum. Ayrıca resmi kıyafetleri yumuşatmak sizin elinizde," dedi.

Vivien iyice gerildi "Ben bu çerçeveden hiç bakmamıştım. Anladığım kadarıyla özel dikim istiyorsunuz," dedi ki bu soruydu.

"Tabii ki. Sizin çizmenizi ve kıyafetlerimin bana özel olmasını istiyorum. Bundan başkası düşünülemez!"

"İyi de ben bir firmada çalışıyorum. Bu dışarıdan iş almak demek, bu etik değil. Bunu çalıştığım..." dedi ve Lilian lafını böldü ve "Ben firma sahibi Bay Milan ile görüştüm. Onlar için hiçbir sorun yok," dediğinde bu sana laf kalmadı demek oluyordu. Vivien bir an Prenses'e yumruk atıp üzerinde tepindiğini düşündü. Bu kadın yönetmek için doğmuştu. İstediğini almadan bırakmıyordu.

Vivien nasıl hayır diyeceğini düşünürken Lilian "Sorun ne?" diye sordu.

"Ben sizin isteklerinize cevap verememekten korkuyorum. Sonuçta kişiye özel hiç çalışmadım. Beni mazur görün. Eğer yaptığım haber ile beni değerlendiriyorsanız affınıza sığınıyorum," dedi Vivien.

Lilian gülümsedi ve çayından bir yudum alıp sehpaya bıraktı.

"Yaptığınız haberi unuttum. Tarzınızı ve kişiliğinizi beğendiğim için buradasınız. Eminim bir daha hiçbir modacı siz giydirdiğiniz sürece beni eleştiremeyecek," dedi. Vivien'ın hayır demek adına bütün kapıları kapanmıştı. Evet demekten başka çaresi yoktu.

Birkaç elbise isteğini sözlü olarak aldı ve eskizleri bir hafta sonra getireceğini söyleyip ayrıldığında sinirden kuduruyordu. Görüşme sonunda artık Lilian'ın resmi olarak tasarımcısı olmuştu.

Prenses ile yaptığı görüşmenin üzerinden bir ay geçmişti. Vivien onu öldürme hayalleri kuruyordu çünkü Prenses'in kaprisleri katlanılmazdı. Bazen dayanamıyor onu hayal ederek yastıkları yumrukluyordu. Prenses Lilian için tasarladığı ve çizimde beğendirdiği bir elbiseyi açıklamak bir gününü alıyordu. Yine Prenses Lilian için yapılan toplantıların birinde telefonu çaldı. Telefona bakan asistanı "Anneniz telefonda, önemli olduğunu söylüyor," dedi. Vivien hızla telefonu alıp "Anne iyi misiniz?" diye sordu telaşla.

"Viv, Chars'ın ateşi çok yüksek, düşüremiyorum. Kollarında nasıl olduğunu bilmediğim çürükler var. Bütün gün kendini bilmeden yattı. Biz hastaneye gidiyoruz," dediğinde Vivien çoktan ayağa kalkmış "Hastanede buluşuruz," demişti bile. Herkesten hızlı bir özür dileyip çantasını alıp çıktı. Hastaneye annesiyle aynı anda girdi. Chars'ı acilen ateş düşürme odasına almışlardı. Çağırılan çocuk doktoru ilk muayeneyi yaptı. Vivien koridorda çaresizce bekliyordu ama sakinleşecek gibi değildi. Nasıl oluştuğunu bilmediği gözünün önünden gitmeyen Chars'ın bedenindeki morlukları düşündükçe çıldıracak gibiydi. Elleri titrerken gözünden akan yaşlar boğazını parçalarcasına çıkmaya çalışıyordu. Yanında Teresa'yı hastaneye getiren Jackson vardı. Muayenesini bitiren doktor, Jackson ve Vivien'a bakarak "Anne ve baba siz misiniz?" diye sordu.

"Annesi benim. Baba burada değil. Jackson aile dostumuz," diye hızlı bir açıklama yaptı.

Doktor "Bebeğinizin ateşi ilaçlarla düşürüldü. Yalnız testler uyguladık. Test sonuçları çıkana dek burada kalması daha uygun,

onu bir odaya aldıracağız," dedi. Vivien "Bebeğimin nesi var doktor? Üşütmüş mü? Peki, o morluklar nedir? Gece vücudunda bir şey yoktu," diye sorarken ağlamamak için zor duruyordu.

"Sakin olun. Tahlil sonuçlarına göre konuşalım olmaz mı? Kesin tanıyı o zaman koyabiliriz," diyen doktor hızla uzaklaştı. Vivien gözlerindeki yaşları silerek bebeğinin yattığı odaya girdi. Chars pespembe yanaklarıyla yarı baygın yatıyordu. Minicik eline takılan serumu gören Vivien yatağın kenarına çöktü. Gözünden süzülen yaşlarla bebeğini kucağına alamadan öylece onu seyretti.

İki saatin içinde Nancy ve eşi gelmiş, hepsi çıkacak tahlil sonuçlarını bekliyordu. Doktor sonuçları açıklamak için Vivien'ı odasına çağırdığında beş kişi odaya girmişti. Herkes nefesini tutmuş, iyi haberleri bekliyordu.

"Bayan Oswald... Birçok hastaya verdiğim iyi haberleri sizlere veriyor olmak isterdim ama maalesef Chars için bunu söyleyemiyorum. Umutsuzluğa kapılacak bir durum değil. Sizleri uzun, zorlu bir yol bekliyor ama iyileşme oranı yüzde doksanın üstünde," dedi.

Vivien'ın sormak istemediği soru işkenceyle ağzından çıktığında koltuğa tutunan parmakları kumaşı deliyordu. "Hastalığı ne?" diye sordu ama cevabı duymak istemiyordu.

Doktor "Lösemi," dediği an Vivien ayağa kalkmıştı.

"İmkânsız. Bu... Bu... Olamaz. Lütfen doğru olmadığını söyleyin!" diye haykırarak odadan çıktı. Jackson ve Nancy arkasından koştu. Onu Chars'ın başında ağlarken buldular. Vivien iki gün boyunca kimseyle konuşmadı. Yemedi. İçmedi. Nancy ne yapacağını bilmez bir halde şehir dışında olan Catrine'e haber verdi. David ve Debby duyar duymaz ilk uçakla geldiler. Hepsi

tek yumruk olmuş, hastanede onunla kalırken David doktorla konuşuyordu.

David "Tedavi için ne gibi bir yol izleyeceksiniz?" diye sordu.

"Kemoterapi sonrası iyileşme görülmez ise ilik nakli izlenen yoldur. Umarım ilik nakline gerek kalmaz. Bu en son safha,"

David "Ya gerek duyulursa?" diye sordu.

"Uygun ilik aranacak. Biz şimdiden araştırmaya başladık. Anne, baba, yakın akrabalar olabilir. Kardeşten alınan ilik kesin çözüm getirebilir. Yüzde yüz iyileşme demektir. Anne biraz daha sakinleşince onunla konuşup kan almamız gerekecek,"

David "Anlıyorum, o zaman biz de çevremizde ilik aramaya başlasak iyi olacak," dedi kederle.

Doktor "Bu arada, baba burada yok sanırım," dedi. Tam David'a sorulacak bir soruydu çünkü kim olduğunu bilen tek kişi oydu. David ne diyeceğini bilemedi. Sessizce oradan ayrıldı.

Vivien bebeğinin yatağının başından iki günün sonunda kalkıp dışarı çıktı. Koridorda çaresizce bekleyen sevdiklerinin karşısında durdu. Gözlerinden akan yaşlara aldırmadan "Bebeğim iyi olacak. Ne yapmalıyız onu öğrenmeliyim," diyerek gülümsemeye çalıştı. Üç kız onu sarıp sarmalarken gözyaşları Chars için akıyordu.

Doktorun ofisinden çıktığında "Henüz gerek yokmuş ama ilik bulmalıyız," dedi bitik bir vaziyette.

Nancy "Vivien, ben dahil bebekler bile kan verdik. Bugün yarın uygun ilik bulunacak, belki gerek bile kalmaz. Sakın ümidini yitirme," dedi.

Catrine "Evet, kasabadaki herkes, hatta bizi tanıyan Londra'daki bütün dostlarımız uygun iliği bulmak için kan veriyor. Bulacağız," dedi. David "Hanımlar daha ilaç tedavisine yeni baş-

landı. İlik en son aşama. Ben Chars'ın ilaç tedavisiyle iyi olacağına inanıyorum," dedi.

Vivien "Benim bildiğim yakın akrabaların iliği daha uygun olmuyor muydu?" diye sordu.

David utana sıkıla "Anne, baba, kardeş ve yakın akraba iliğinde şans daha fazla ama lütfen Vivien, bunları düşünmek için çok erken," derken kafasını öne eğmiş, gözlerini kaçırmıştı.

Vivien gözyaşlarıyla "Annem haklıydı. Tanrı'nın kurallarına karşı geldim. Cezalandırılıyorum. Chars'ın ne kardeşi var ne babası!" derken bu onun için son gibiydi. İki gündür zayıf düşen bedeni dayanamayıp yere yığıldı.

Altı ay sonra...

Vivien elinde tahliller, ne yapacağını bilmez halde gözyaşlarıyla hastaneden çıktı. Arabaya kadar gidecek gücü kendinde bulamadı. Hastane önündeki banka adeta yığıldı. Bir süre gözyaşlarının özgürce akmasına izin verdi. Gözyaşları bir annenin çaresizliğiydi. Derin nefesler alarak umudunu canlı tutmaya çalıştı. Gözyaşlarını silmeye çalışamadı bile. Titreyen elleriyle cebinden telefonunu çıkardı. İki günde bir aradığı kan bankalarından birinin numarasını tuşladı. Telefonu açan kadın artık Vivien'ın sesini tanıyordu. Vivien binlerce çaresiz anneden biriydi. Telefona cevap veren görevli yine de anlayışla cevap verdi.

"Bayan Oswald, bulacağız biraz daha sabır," dedi çaresizce.

"Tedaviye cevap vermiyor. Uygun ilik bulmak zorundayım. Böyle giderse iki sene bile yaşayamaz, diyorlar. Lütfen beni arayın olur mu?" diye yalvarırcasına sordu.

"Arayacağım. Lütfen sakinleşin," diyerek kapattı. Vivien telefon elinde, gözlerini yummuş hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

Birkaç yeri daha arayıp olumsuz cevap aldı. Telefon konuşmalarıyla daha kötü olmuştu. Hıçkırarak "O ölürse ben de ölürüm! Tanrı'm! Yardım et!" diyerek ayağa kalktı. Hastanenin bahçesinde kendini bilmez halde bir süre yürüdü ve arabasına bindi. Gaza basarken "Bulunacak! Bebeğim ölemez," diye kendini telkin etmeye çalışıyor ama işe yaramıyordu çünkü Chars'ın ölme ihtimalini aklından çıkaramıyordu. Hamileliği, doğumu, gülen yüzü, ona verdiği mutluluk ve acı... Onsuzluğu düşündüğünde ağlamaktan yolu göremez hale geldi. Kenara çekip durdu. Başının ağrısı iyice artmış, katlanılmazdı. Sakinleşebildiği kadar sakinleşti. Arabayı tekrar kullanacak hale geldiğinde Catrine'in çiftliğine gidip biraz nefes almak istedi.

Çiftliğe geldiğinde onu Debby karşıladı "Canım ağlama lütfen," diye ona sarıldı. Vivien susamıyordu. Artık ağlamak onun için günlük hayatın bir parçası gibiydi.

"Ölüyor Debby ve ben de onunla ölüyorum. Artık gücüm kalmadı. İki gündür uyanmıyor. Gözlerinin rengini göremiyorum," dedi. Daha fazla dayanamadı ve tekrar yere yığıldı. Çok iyi beslenmiyordu, uykusuzluk ve üzüntüden bünyesi zayıf düşmüş, sık sık bayılır olmuştu. Debby paniklemiş, Nadia yanlarına gelmiş ona yardım etmeye çalışıyordu. At binmekten gelen David ve Catrine onları gördüğünde hızla yanlarına geldiler.

David atından inip Vivien'ı kucakladı ve evin içine sokup koltuğa uzattı. Debby gözyaşlarıyla "Artık sinirleri kaldırmıyor," dedi. Nadia "Bence biraz baygın kalmasını sağlayalım. Dinlenmiş olur," dediğinde

Debby, Catrine'le göz göze geldi. David "İyi fikir," dedi. Debby tamam anlamında kafasını salladı.

David nabzını kontrol ettiğinde uyur halde olduğunu anladı. Nadia sakinleştirici iğneyi getirip Vivien'a enjekte etti.

Catrine ve Debby, Vivien'ın acısını birebir yaşıyordu. Debby neredeyse Chars hastalandığından beri İngiltere'deydi. David, Los Angeles ve İngiltere arasında yaşar olmuştu.

İki saat geçmiş, Vivien derin derin uyuyordu. David verandaya çıkmış, huzursuz olduğu her halinden belliydi. Bir sağa bir sola dönüp dururken sosyal ağlara verdikleri ilik aranıyor ilanlarını yenileyen Debby bilgisayardan kafasını kaldırdı. Göz ucuyla kocasına baktı. Bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmedi.

"David, Vivien iyi mi?" diye sordu.

"Birazdan uyanır ama o uyanmadan sizinle konuşmam gerekiyor. Artık zamanı geldi," dedi.

Catrine ve Debby önce David'a sonra birbirlerine baktılar. David masanın başına gelmiş, gözlerinde farklı bir bakış vardı. Debby onu tanımasa onun korkmuş olduğunu söyleyebilirdi. Telaşlanmıştı. Ayağa kalkıp kocasının yanına gelip elini tuttu ve "Kötü görünüyorsun, sorun ne?" diye sordu.

David konuya nasıl başlayacağını bulamıyordu. Neredeyse yarım saat saçma sapan şeylerden bahsetti.

Debby'nin sabrı taşmıştı "David sen ne anlatmaya çalışıyorsun? Bu anlattıklarının Vivien'la ne ilgisi var?" diye sordu sinirle.

David "Tamam!" diye sıkıntıyla bağırdı. Göğüs kafesini oksijenle doldurdu ve ağzından çıkan kelimeleri dikkatle seçmeye çalışarak konuya girdi.

"Debby, duydukların karşısında beni terk edebilirsin. Seni suçlamayacağım. Ama Chars'ın hayatı buna bağlı. Onu bilerek ölüme terk edemem. Vicdanım buna el vermez," dedi.

Debby heyecanla ayağa kalktı ve "Chars'ın babası benim bile desen inan bana, kızmam," dedi.

David "Hayır! Öyle bir şey değil," dedi panikle.

Catrine kederle "Keşke öyle bir şey olsaydı. En azından kim olduğu belli olurdu," dedi bir dua gibi. Bunun üzerine David "Babasının kim olduğu belli," dedi. İki kadın ağzı açık ona bakarken David çoktan savunmaya geçmişti "İsteyerek yapmadım. Yangın... Hatırlasana Debby! Ofiste yangın çıkmıştı. Çıkan yangında ne olduysa oldu. İnanın öğrendiğimde çok geçti. İşlem gerçekleşmişti," derken Debby'ye bakıyordu.

Debby sessiz kalırken Catrine dayanamadı "Anlatsana!" diye bağırdı. David "Yangında bütün tüpler toplanıp koruma altına alınmıştı. Benim özel dolabımda sakladığım bir tüp, diğer tüplerin yanına konmuş. Çalışan o tüpü bilmeden Vivien'a enjekte etmemi sağladı. İnanın bir hataydı. Bunca zaman söylemekle söylememek arasında sıkışıp kaldım. Vivien'ın psikolojisi bunu kaldırmazdı. Tabii karşı tarafın da... O yüzden sustum," dedi ve karşısında donmuş, gözlerini bile kırpmayan kızlara baktı çaresizlikle.

Debby "Bu bir mucize!" dedi.

Catrine soğukkanlı bir tavırla "Tamam, o zaman babayı hemen çağıralım," dedi umutla.

Debby "Evet! Evet! Babası gelmeli... Onun iliği uyacaktır. Babası sonuçta, uymak zorunda değil mi?" diye heyecandan ayağa kalkmış, bir sağa bir sola verandayı turluyordu.

David kızları yerlerine çivileyecek açıklamayla "Uymuyor..." dedi. Debby yakasına yapışıp "Anlamadım! Ne demek uymuyor?" diye sinirle bağırdı.

"Baktırdım. Uymuyor. Ama bir çözüm var,"

"Ne?" dedi Debby merakla.

David "Vivien tekrar hamile kalmalı," dedi Debby'ye bakarak.

Catrine ayağa kalkıp birkaç adım attı ve "Elinde arkadaşına ait sperm mi var?" diye sorarken sırtı onlara dönüktü.

"Hayır, yok," dedi David. Catrine "O zaman nasıl hamile kalacak?" diye sordu.

Debby "Arkadaşının kanını aldığına göre onun bebekten haberi var," dedi ki bu bir soruydu.

David "Onun hiçbir şeyden haberi yok. Bir çocuğu olduğunu bile bilmiyor. Ve benim ondan ikinci kere meni almam imkânsız," dedi çaresizce.

Debby "Benim iyice kafam karıştı. O zaman ne yapacağız?" diye sordu.

"Vivien'a söylemeli ve ikisinin konuşmasını sağlamalıyız. Olumlu karar verirlerse ben her türlü yardımı yaparım," dedi David.

Debby merakla "Arkadaşını ben tanıyor muyum?" diye sordu.

"Aslında hepiniz tanıyorsunuz,"

Catrine "Düğünde mi tanıştık?" diye sordu sabırsızca.

Debby'nin sabrı taşmıştı. "Tanrı'm, hayır!" dedi sinirle. Anlaması uzun sürmemişti. "Robert," dediğinde sinirden titremeye başlamıştı. "Lanet olası! Sen ne yaptın?" diyerek David'ın önünde durmuş, onu neredeyse yumruklayacaktı. Catrine bu çıkışına bir anlam veremedi ve "Debby kim olduğunun ne önemi var?" diye sordu. Debby o an kendine geldi. David'la yalnız hesaplaşacaktı.

"Catrine, adam tam bir alkolik. Biri beni öldürsün diye yalvaracak durumda," dedi sinirle.

Catrine "Debby bu kararı Vivien'a bırakmalıyız," dedi.

Debby "Bu durumda sevgili kocamı Vivien öldürmez ama ben öldürebilirim. Sonuçta Chars'ın bir babası olduğunu öğrenecek..." diye konuşuyordu ki kafasını kaldırdığında Vivien'la göz göze geldi "Viv!" demesiyle David ve Catrine Debby'nin baktığı tarafa dönmüşlerdi.

Hepsi donmuş, ondan bir tepki bekliyorlardı. Debby'nin söylediklerini duymuştu. Yüzü aydınlanmış gibiydi. "Kim olduğu önemli değil. Catrine biletleri al. Bebeğimi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Chars'a ilk ayda nasıl hamile kaldıysam bu sefer de kalabilirim," dedi kararlı bir sesle.

Sakin hali karşısında hepsi şoktaydı. Kendine gelen David "Vivien özür dilerim. Ben... Ne söylemeliyim bilmiyorum," dedi.

"Bana isim ve adres ver. Hiçbir şey umurumda değil. Yeter ki Chars iyileşsin,"

"Ona birlikte açıklamamız daha kolay olur," dedi David.

"Hemen yola çıkalım. Anneme haber vermeliyim. Catrine sen burada Chars'la kalmalısın. Lütfen ona ve anneme dikkat et. Eğer her şey yolunda giderse..." dedi ve gerisini getiremedi.

Catrine ona sarılıp "Artık bir umudumuz var. Her şey yoluna girecek," dedi.

Vivien bavulunu hazırlarken annesine olanları anlattı. Teresa "Onu tanımıyorsun ama bir çocuğunuz var öyle mi?"

"Tanıyorum anne. Düğüne gelmişti," dedi Vivien bavulu kapatırken.

"Düğüne bir sürü gelen oldu," dedi Teresa.

"David'ın arkadaşlarından biri," dediğinde Teresa "Çok açıklayıcı oldu Vivien!" dedi sinirle.

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bence ilik için beklemelisin. Gidip tanımadığın bir adamdan ikinci bebeği yapmamalısın," diye kızdı.

Vivien annesinin yanına oturdu. Öyle yorgundu ki derin bir nefes alıp "Ya bulunmazsa?" diye sordu. Teresa kızının da bildiği cevabı diliyle bile söyleyemezdi. Kızına sarıldı ve Vivien'ın kaderine razı oldu.

Vivien iki saat sonra kalkacak uçağa yetişmek için Debby ve David'la havalimanında buluştu. David Robert'ı aramış, ona ulaşamamıştı. Uçak yolculuğu huzursuz, bilinmezlikle umuda yolculuk gibi sessiz geçti. Debby arada kalmış gibiydi. David'ın çok gergin olduğunu anlayabiliyordu. Vivien ise panik halde, hedefe kilitlenmiş görünüyordu.

David taksiye binmeden önce bir kere daha şansını denedi. "Viv, bana bir gün müsaade et. Onunla ilk ben konuşayım," dedi.

"Beraber gidelim. Kabul etmesinde etkili olabilirim. Buna eminim," dedi ve taksiye bindi.

David "Vivien o..." dedi ve sustu. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu? Aslında biliyordu. O bir Prens! O hayattan vazgeçmiş! O ölmek istiyor! O bir psikopat! O ile başlayan hiçbir şeyin sonu yoktu.

Adrese yaklaştıkça Vivien'ın tedirginliği artmıştı. "Kabul etmeyecek," dedi korkuyla.

David ön koltuktan kafasını ona doğru çevirdi "Dönüş yok. İyi tarafından bakalım, senin gelmen beni öldürmesini engelleyebilir," dedi.

Debby ortamı yumuşatmak için "Diyelim ki etti. Suni döllenmede şans kaç?" diye sordu.

"Yüzde elli," dedi David.

Vivien "Chars'a nasıl hamile kaldım. Yine kalırım! Kalmalıyım..." derken taksi ilerliyor, onlar yine çaresiz bir sessizliğe gömülmüştü. Vivien'ın ilerleyen taksinin camından bakarken Robert'ın ona düğünde söylediği cümleyi hatırladı. *Farklı bir zamanda karşıma çıkmalıydın...* Şimdi Vivien ona doğru gidiyordu, farklı bir zamanda karşısına çıkacak ve ondan bebek yapmalarını isteyecekti.

Kafası allak bullaktı. Bu nasıl bir kaderdi? İçi sıkıntıyla doldu. Seslice "Kabul etmek zorunda!" dediğinde David ön koltuktan ona dönüp baktı. Debby ona kuvvet verircesine elini tuttu.

Vivien çaresiz, bütün süngüsü düşmüş gibi konuşmaya başladı. "Etmemesi için bir sebep yok. Ondan hiçbir şey istemeyeceğim. Sadece bebeğimi kurtaracak, hepsi bu!" dedi.

Debby'nin gözleri dolmuş, onun bu çaresizliğine avazı çıktığı kadar isyan etmek istiyordu. Gülümsemeye çalıştı.

"Sen kafanı yorma, kabul etmezse kaçırıp tecavüz etmeni sağlarız," dedi alayla.

Vivien "İyi fikir," dedi ve ciddiydi. Taksi barın önünde durduğunda Vivien'ın kalbi duracak gibiydi. Elleri terlemiş ama buz gibiydi. Düğünde Robert'la öpüşmüş olduğunu düşünmek kendini daha iyi hissettiriyordu. Önde David ve Debby, arkalarında Vivien bara girdiklerinde Nail yerleri süpürüyordu.

Robert bar deskinde önünde votka şişesi, elinde sigara oturuyordu. Kapının açılmasıyla içeri dolan aydınlığa bakan Robert gözlerini kıstı. Gündüz vakti kimin geldiğini çözmeye çalışıyordu. Debby ve David'ı görünce ayağa kalktı. Yanlarında Vivien'ı görünce iyice şaşırdı.

"Neler oluyor? İyi misiniz?" diye sorarken Vivien'la göz gözeydi. Kadının çok yorgun ve perişan görüntüsü onu iyice meraka düşürdü.

David "Selam," diyebildi.

Robert merakla "Hoş geldiniz," dedi ama Vivien'a bakıyordu çünkü o sihirli gibiydi. Ondan gözünü alamıyordu. Nerede, ne zaman, kiminle olduğunun bir önemi yoktu. Onu gördüğü an içinde var etmeye çalıştığı kara delik mucize gibi kapanıyordu. Huzur etrafı ele geçiriyor, en karanlık düşüncelerini bile mutluluk kaplıyordu. Vivien'dan gözlerini David'ın sesiyle uzaklaştırdı.

"Bunu sana yalnız açıklamak istedim ama Vivien gelmekte ısrar etti. Onun senin yardımına ihtiyacı var," dedi.

Robert neler olduğunu anlamaya çalışırken Vivien, David'ın konuya girmesi için sabırsızlanıyordu.

Robert "Otursanıza, Nail bize içecek bir şeyler getirebilir misin?" dediğinde hep birlikte bir yuvarlak masaya oturdular.

David tam bir şey söyleyecekti ki Vivien dayanamadı "Bebeğim ölüyor ve onu senden başka kimse kurtaramaz. Bana yardım etmelisin," dedi gözyaşları akarken.

Debby onun elini tuttu ve "Viv, lütfen sakin ol," dedi.

Robert sersemlemiş "Elimden geleni yaparım ama pek anlamış değilim. Nasıl bir yardım?" diye sordu.

David derin bir nefes alıp "Robert... Ben üzgünüm. Aslında değilim. Düşününce Chars belki senin sayende kurtulacak. Ben pişman değilim," derken kendini daha iyi hissediyordu.

Robert sinirlenmeye başlamıştı "David açık olur musun?" dedi.

"Tamam anlatıyorum! Bundan yıllar önce klinik açılışında seni sperm vermen konusunda zorlamıştım. Sen de vermiştin,"

"Evet, vermiştim,"

"Şu yangın... Hani benim ofiste çıkan yangın. O yangında senin tüpün yanlışlıkla Vivien'ın dölleneceği tüple karışmış. Kısacası Vivien'ın bebeğinin babası sensin," dediği an Robert şeytan çarpmış gibi ayağa fırladı. O kalkarken sandalye devrildi. Onun bu ani hareketiyle Debby ve Vivien korkuyla yerlerinden kalktılar.

Robert bir Vivien'a bakıyordu bir David'a.

"Bu... Bu nasıl olur?" diye dehşetle sordu.

David "Spermlerini sakladım," dedi. Robert "Senin amacın neydi? Bunu nasıl yaparsın? Sen benim durumumu bilmiyor muydun? Bunun nelere yol açacağının farkında değil miydin?"

diye avaz avaz bağırırken barın içinde ipinden koparılmış köpek gibi dönüp durmaya başladı. Duyguları allak bullaktı. Sanki biri boğazını sıkıyormuş, kurtulmak istiyormuş gibi bağırıyordu. Gözleri Vivien'ın korku dolu gözleriyle buluştuğunda kendini iyice kapana kısılmış hissetti. "Şaka değil mi? Bu şaka!" dedi. Her gördüğünde içini ısıtan, onu kendine çeken gözleri yaşlı, dehşetle ona bakan kadından bir çocuğu vardı. Aklına gelen korkulara yenildi. David ona hesap vermeliydi. İçi öfkeyle doldu "David seninle yalnız konuşmalıyız," dedi çaresizce. David çaresizce ayağa kalktı. O sırada Vivien hızla Robert'ın önüne geçti ve titreyen elleriyle elini tuttuğunda gözyaşları sel olmuş akıyordu.

"Lütfen... Senden hiçbir talebim yok. Babalık beklemiyorum. Para istersen her şeyimi satar sana veririm. Yeter ki bebeğimi kurtar. Yalvarırım, bana yardım et. O senin çocuğun sayılmaz. Şimdiye kadar bilmiyordun. Bundan sonra da bilmezsin. Bir daha beni ve bebekleri görmezsin," dedi çaresizce.

Robert bebekler demesiyle sesini düzenleyemedi "Bebekler! Kaç tane var?" diye sorarken bağırmıştı. Vivien genç adamın bağırmasıyla bir adım geri attı. İyice ürkmüş, sinirden titriyordu. Robert, Vivien'a baktığında bağırdığına çoktan pişman olmuştu.

Duyguları, yaşamı, bebekler diye düşünürken beyni patlamak üzereydi. Elleri saçlarını yolarken çıldırmış gibiydi "Tanrı'm!" diye neredeyse kafasını duvarlara vuracaktı. Debby sinirlenmişti. Vivien'ın önüne geçip öfkeyle "Sakin ol! Seni öldürmeye gelmişiz gibi davranıyorsun. Alt tarafı bir kapta her zaman yaptığın şeyi vereceksin!" diye aşağılarcasına gerisin geri bağırdı.

David, Debby'yi oturması için sakinleştirirken Vivien ve Robert tekrar karşı karşıya kaldı. Vivien "Lütfen bana yardım et," derken David "Rob lütfen. Senin durumunu biliyorum. Ama Vivien'ın başka çaresi yok. Sana ve Vivien'a karşı suçluyum. İnan

hatayla oldu. İstediğin bedeli ödemeye hazırım. Bebeğiniz ya ölecek ya da..." dedi ve gerisini getiremedi.

Robert karşısında bebeği için yalvaran kadına bakıyordu. Düğünü hatırladı. Çimlerin üzerinde çıplak ayak eli karnında, perilere benzettiği hamile hali geldi aklına. O gün ona ve bebeğine sahip olmayı istemişti. "Tanrı'm!" dedi seslice. Sevgiyle içinde büyüttüğü onun bebeğiydi. O gün karnında tekmesini hissettiği onun bebeğiydi. İçini titreten huzuru bulduğu kadından bir bebeği vardı. Mantığı duygularıyla savaşıyordu. Derin bir nefes alıp "Ya da ne?" diye sordu.

Vivien gözlerinden akan yaşlarla ona doğru bir adım attı ve "Senden bir çocuk daha yapmama izin vermelisin," dedi.

Robert onun gözlerine baktığında içinden gözyaşlarının durmasını istedi. Korkuyordu. Ne yapmalıydı? Nasıl açıklayabilirdi? Kendi hayattan, kâbuslarından kaçarken iki bebeği nasıl saklayabilirdi? Er geç bir yerde gizlilik bitecekti. İçinden *"Kim olduğumu bilse ne yapardı?"* diye düşünmeden edemedi. Gözlerine bakıp ondan olumlu bir cevap bekleyen genç kadından gözlerini kaçırdı. Robert "Vivien bunun seni nasıl bir belaya soktuğunun farkında değilsin," dedi dürüstçe. David başını eğmiş, suskundu. Debby kocasının bu kadar bitmiş, ezilmiş halini hiç görmemişti. David ve Robert'ın sakladıkları bir şeyler olduğunu anlamıştı. Robert'ın azılı bir hapishane kaçkını olabileceğini düşününce tüyleri ürperdi.

Vivien "Umurumda değil. Ölecek bile olsam tek istediğim bebeğimin yaşaması. Bütün şartlarını kabul ediyorum. Seni rahatsız etmeyeceğim. Beni ve bebekleri görmeyeceğine söz veriyorum. İstersen Londra'dan bile senin bilmediğin bir yere taşınabilirim. Yalvarırım bana yardım et. Bebeğim ölüyor. Doktorlar iki sene bile vermiyorlar. Uygun ilik bulunamıyor. Senden başka akrabası

yok. Senin iliğin de uymuyormuş. Ne istersen yaparım, yeter ki bebeğimi kurtar," dedi nefes almadan konuşurken.

"Benim kanımın uymadığını nereden biliyorsunuz?" diye sordu Robert ve Vivien'la aynı anda David'a baktı.

"İki ay kadar önce, yaralandığında kanından almıştım," dedi David başını öne eğerek.

"Artık dostluğumuzu sorgulamanın vakti geldi," dedi Robert sertçe.

David, Robert'ın cümlesiyle iyice kahır doldu. Debby, Robert'ın tavırlarıyla hem kocasına hem çaresizlik içinde yalvaran Vivien'a üzülerek ona kin güdüyordu.

Vivien'ın son günlerde midesine vuran sinir onun öksürmesine yol açıyordu. Tabii öksürük ardından mide bulantısını ve kusmayı beraberinde getiriyordu. Öksürmeye başladığında "Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordu.

Debby "Ben de geliyorum," dedi sertçe. Robert'a onu öldürecek gibi bakarken yerinden kalktı ve onunla tuvalete gitti.

Robert onlar gider gitmez "Bana senin bir daha yüzüne bakmam için geçerli bir sebep söyle. Neden David? O lanet şeyi neden tuvalete atmadın?"

"Benim asla onu kullanmak gibi bir niyetim yoktu. Saklamama gelince, o zamanlar ilk aldığım meniydi. Hani ilk kazanç gibi, hatıra gibiydi. Karışmış Rob! Yemin ederim yangında karışmış,"

"Buna inanmıyorum. Tanrı'm! Benim bir çocuğum mu var?"

"Evet, bu mucize. Şimdi kızgınsın, biliyorum ama bir düşün. Şu olana bak! Binlerce tüp vardı. Düşünsene seninkiyle hamile kaldı. Sen istesen de istemesen de bir gün uzak kaldığın yere döneceksin,"

Robert ona hak vermişti. Vivien sihirli gibi genç adam onu gördüğü yerde içinde bir huzur beliriyordu. Bebeği olması içini dol-

duran huzurdan bir hediye gibiydi ama öfkesine yenik düştü. Sandalyesinde oturan David'ı bir hamlede kaldırıp yakasından tuttu.

"Senin bir boktan haberin yok! Ben ölene kadar İngiltere'ye dönmeyeceğim. Kovuldum David! Ben kendim istemedim. Atıldım! Neden biliyor musun? Kardeşim trafik kazasında ölmedi. Onu ben öldürdüm!" diye avaz avaz bağırarak içindeki acı su yüzüne çıkarken sandalyeler, masalar tekmelerinden nasibini aldı. David olduğu yere çivilenmiş, hareket etmiyordu.

Debby koşarak yanlarına geldi. Kocası ilk defa Debby'ye bağırdı. "Git Debby. Vivien'ı al ve git!"

Debby tam bir şey söyleyecekti ki David'ın gözlerindeki yaşları gördü. O sırada Vivien gürültülerle tuvaletten çıktı. Robert'ın delirmiş halini gördüğünde kapının önüne dizlerinin üzerine yığıldı. Umudu tükenmişti. Bebeği ölecekti. Robert her yeri kırıp döktü ve duvar dibine çöktü. David hâlâ duydukları karşısında kıpırdamadan duruyordu. Debby ne yapacağını bilmez haldeydi.

Robert ne zaman sonra yerinden kalktı ve Vivien'ın yanına geldi. Yerde bitik vaziyette, başı önünde oturan kadına elini uzattı. "Kurtulması için ne gerekiyorsa yapacağım. Tek bir şartım var," dedi kısılmış, acı dolu sesiyle. Vivien hayata dönmüş gibi elini tuttu. "Ne istersen," diyerek hızla ayağa kalktı.

Robert gözlerine bakarak "Soru sormak yok," dedi sertçe.

Vivien gözlerindeki yaşları silerken genç adamın boynuna sarıldı. "Teşekkür ederim. Gerçekten seni hiç rahatsız etmeyeceğiz. Soru sormak yok. Ne dersen ne istersen yapacağım," dedi ve geriye çekilirken Debby hâlâ öfkeyle Robert'a bakıyordu. David duyduklarının etkisinde hâlâ aynı yerde oturuyordu. Nail olanların hiçbir detayını atlamadan seyretmişti. Umursamaz bir tavırla bardan çıktı ve devrilen masaları düzeltti.

Dört bardak ve bir şişe votka getirdi. Masaya oturduklarında David ve Robert birbirlerine bakmıyorlardı. Robert kadehleri doldurdu. Kimse bardağına dokunmadan o üçüncü kadehini bitirmişti.

Sigara paketini çıkardı ve derin bir nefes alıp sigarasını yaktı.

Sessizliği bozan Debby oldu. "Ne zaman işleme başlayacaksınız?" dedi David'a bakarak.

Vivien heyecanla "Yarın olur mu?" dedi ve telaşla Robert'a baktı.

"Tabii Robert müsaitse," diye ekledi heyecanını bastırarak.

"Bana uyar," dedi Robert. Ortam öyle gergindi ki sessizlik sinir bozucu hale gelmeye başlamıştı. Sessizlikle geçen on dakikanın ardından Robert ikinci sigarasını içmiş, dördüncü bardak votkasını yudumluyordu. David hâlâ Robert'tan duyduklarıyla şoktaydı. Ne zaman sonra sessizliği bozan o oldu. "Debby siz gidin. Bu gece gelmeyeceğim," dedi soğukça.

Debby evliliklerinde ilk günden beri bu geceye kadar otorite sahibi olmuştu. Ama şimdi David'ın hali karşısında söyleyecek tek kelimesi yoktu. Hiçbir şey söylemeden arabanın anahtarını alıp çıktı. Robert Vivien'ı geçirmek için onunla kalktı.

Kapıya geldiklerinde Vivien "Teşekkür ederim. Hayatım boyunca sana minnettar kalacağım," dedi ve Robert'a sıkı sıkı sarıldı.

Robert "İnan bana lanet okuyacağın günler gelecek ve beni suçlayacaksın," derken kadının gözlerine bakıyordu.

Vivien gözlerini kaçırmadan "Umurumda değil," dedi ve sıkıca tekrar sarıldı. Robert elinde olmadan ona sıcacık sarılan ince bedeni sarmıştı.

Vivien başını kaldırıp yüzüne baktı. Onu öptüğü düğün gününde hissettikleri can buldu aklında. Genç adamın dudaklarıyla

karşılaştı gözleri. Tuhaftı bu his. Bastırdığı duyguları örttüğü bir sis perdesiyle aralanıyor gibiydi. Genç adamın kollarından çıkmayı hiç istemedi. Bir adım geri attığında Robert ellerini cebine koydu. Vivien "Görüşürüz," dedi ve gülümsemeye çalışarak kapıdan çıktı.

David duyduklarıyla baş etmeye çalışıyordu. Ailesine bu kadar bağlı, kardeşini ölesiye seven adamın onu öldürmüş olabileceğine inanmıyordu. Olabilir miydi? Robert'ın yıllardır vicdan azabıyla yanışını acıyla seyretmişti. Robert yanına oturduğunda onaylanmak ister gibi "Ben senin Christian'ı öldürdüğüne inanmıyorum," dedi.

Robert elindeki sigarasıyla diğerini yaktı ve "İnanmamanın sebebi ne? Bu olaydan sonra seni sağ bırakmam mı?" diye sordu.

"İmkânsız. Seni tanıyorum,"

"Öldürdüm. Bir günde yüzlerce kez öldürdüm. Dayanamayıp kendini asana kadar onu yüzlerce kez öldürdüm," dedi Robert gözlerinden süzülen yaşlarla. Gözleri barın kapısına kaydığında Vivien'ın yaydığı huzuru özledi. Peşinden gitmek istedi içten içe.

David hayret dolu bir şaşkınlıkla "Christian kendini mi astı?" diye sorarken ayağa kalkmış, üzerindeki deri ceketi çıkarıyordu. Robert gözlerini kapattı ve o lanet günleri tekrar yaşar gibi, kefaretini ödercesine her şeyi en küçük ayrıntısına kadar anlattı. David o susana dek bekledi ve "Onu sen öldürmedin," dedi huzur bulmuş bir sesle.

* * *

Sonrasında Robert ve David kendilerini içki şişelerinde kaybettiler. Kusana kadar içtiler, ağladılar, güldüler. David bardan sabaha doğru ayrılabildi. Eve geldiğinde iki saat banyodan çıkamadı. Midesinde ne varsa tekrar kustu.

Debby telaşlı, Vivien daha telaşlıydı. "David bu haldeyse Robert nasıldır acaba?" diye sordu.

Debby ona anlamsızca bakarken kızgın bir tavırla "O alkolik olduğu için ona bir şey olmaz. Sen merak etme!" dedi sinirle.

Vivien ona cevap vermeden içeri geçecekken David banyodan çıktı ve "Bana iki saat verin. Biraz uyur kendime gelirim. Sonra kliniğe gideriz," dedi ve yatak odasına geçti. İki kadın çaresizce kafasını salladı.

Robert eve gidip duş almış ve yatağa gömülmüştü. Vivien'ı düşünüyordu. Ondan bir bebeği vardı. İkinci olmak zorundaydı. Hayatına onları sokmalı mıydı? Bu soruya bir cevabı yoktu. Onlar yokmuş gibi yaşayabilir miydi? Artık çok geçti. Artıları ve eksileri düşünmek mengenede ruhunu sıkıştırır gibiydi.

Peki, Vivien'da bulduğu huzur? "Paha biçilemez," dedi seslice. Ya bu huzuru bebeklerinde bulursa ne olacaktı? Onları görmeden yaşayabilir miydi? Hiç var olmamışlar gibi yapabilir miydi? Bu düşüncelerle gözleri kapandı, kâbuslarıyla yüzleşmek için içkinin kollarında uykuya daldı.

Üç dört saatin sonunda David yatağından kalkmıştı. Başı bedenine ağır geliyordu.

Debby odaya elinde kahve fincanıyla girdi. David hiç ona bakmadan fincanı alırken teşekkür etti ve "Vivien nasıl?" diye sordu.

"İyi, seni bekliyor," dedi mutsuzca. David "Kavga etmek en son istediğim şey," dedi.

Debby "Seni ve Robert'ı düşünüyorum. Aklım almıyor. Onun gibi amaçsız, kendine saygısı olmayan bir adamla nasıl bu denli yakınsın anlamıyorum. Tamam, okul arkadaşın falan... Önceleri anlamaya çalıştım ama şimdi gözümde hiçbir değeri yok," dedi.

"Debby, lütfen kapat bu konuyu,"

"Çıldıracak gibiyim. Böyle bir serseriye Vivien gibi bir kadın yalvarıyor ve o kabul etmiyor. Onu boğabilirim,"

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil," dedi David bıkkınca.

"David bana söylemediğin bir sır daha varsa ve bunu söylemekte gecikirsen ilki kadar anlayışlı olabileceğimi sanmıyorum. Zaten senin o salak arkadaşının hareketleri beni delirtti. Kendini ne sanıyor? Ah, Tanrı'm! Yüzüne yumruk atmamak için zor durdum. Zavallı Vivien'ın halini görmedin mi? Sence bunları hak ediyor mu?" dedi Debby bir solukta.

David karısını ellerinden tutup kendiyle birlikte koltuğa oturttu. Gözlerine bakarak "Sana bir şey sormak istiyorum. İngiltere'nin kraliyet ailesinin ilk veliaht prensini hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Konumuzla ne ilgisi var?"

"Adı neydi Debby?" dedi David sertçe. Debby durdu ve gözleri pörtleyerek "Robert," dedi ve ani bir şokla ayağa kalktı ama kıpırdamıyordu.

David bitik bir vaziyette kafasını koltuğa dayayıp gözlerini kapattı ve "Sence tepkisi normal değil mi?" diye sordu.

Debby "Şaka yapıyorsun! Bu bir şaka! Ne yani şimdi Chars bir prensin oğlu mu? Yok! Bu... Bu imkânsız! Bu olamaz! Bu... Bu... Nasıl? Tanrı'm!" diye deli gibi odanın içinde dönmeye başladı.

David ayağa kalkıp karşısında durdu. Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunu Vivien'a söyleyemeyiz. Bu Robert'ın özel meselesi, ileride ne olur bilmiyorum. Şimdilik öncelik Chars'ın hastalığı," dedi kararlı bir sesle.

"Bu kız her zaman belayı üzerine çeker zaten. Ben pes ediyorum, gerçekten pes! Bunu ne sen bana söyledin ne de ben öğ-

rendim," dedi, hızla odadan çıktı ve mutfağa yemek hazırlamaya geçti. David bir süre sonra yemek hazırlamak için Debby'ye katıldı. Sessizce hazırladıkları yemek Vivien'ın salona girmesiyle dağıldı. David "Vivien her şey hazır. Hadi gel," dedi.

Vivien "Benim canım yemek istemiyor. Size afiyet olsun," derken dikkatini Debby çekti. Olmadığı kadar durgundu. Debby dalgınlıkla "Olmaz öyle şey, artık beslenmene dikkat etmelisin," dediğinde Debby'nin aklında binlerce soru dönüp duruyordu. Vivien konuyu uzatmak istemediğinden masaya oturdu. Hep birlikte sessizce yemeklerini yediler.

David evden çıkarken "Vivien, ilk Robert kliniğe gelsin. O gidince sizi çağırayım olur mu?" diyerek telefonunu çıkarmış, Robert'ı arıyordu. Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Rob, ben evden çıkıyorum. Klinikte görüşürüz," dedi. Robert "Tamam," diyerek telefonu kapattı.

David "Geliyor," dedi.

Vivien "Haklısın, onu rahatsız etmemeliyim. Karşısına fazla çıkmasam iyi olur. Sen beni ararsın," dedi çaresizce.

David evden çıkarken Debby hâlâ öğrendiği gerçeklerin sessizliğindeydi. Geçen saatler sonrasında Vivien "İlk ayda hamile kalırsam bebeğim bir an önce sağlığına kavuşur," dedi umutla.

Debby "Viv, lütfen kendine baskı yapma," dedi çaresizce.

"İlk ayda hamile kalacağım, biliyorum," dedi Vivien. Debby çaresizce sessiz kaldı.

David kliniğe gittiğinde Robert plazanın kapısında onu bekliyordu. David yanına gidip binaya girmelerini sağladı ve "Gergin görünüyorsun. İyi misin?" diye sordu. Robert sesini çıkarmadı. Ona hâlâ kızgındı. Yukarı çıktıklarında sessizliğini bozdu ve "David, bana zaman tanımalısın. Yüzünü görmediğim bir çocuğum

var ve ikinci olsun diye buradayım. Benim çocuğum olarak hissetmememe doğal mı?" diye sordu.

David "Tabii ki doğal, onun doğumunu bile görmedin. Fakat bu olay bence seni hayata bağlayacak bir mucize. Düşünsene senin kanından, canından bir bebek, bir de güzeller güzeli bir kadın. Şimdi de ikinci bir bebek... Bir ailen var Rob!" dedi ona umut verirce.

Robert "Saçmalama!" dedi dehşetle.

"Neden ama? Dostum sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Belki de bu sana Christian'ın bir hediyesidir. Neden bebeği görmeye gitmiyorsun?" diye sorarken ona farklı bir bakış açısı sundu. Robert kendi isteği dışında gelişen olaylara bir yol arıyordu. Çıkar yol bulamazken David'la konuşmak aklını daha çok karıştırdı. İşlemi bitirip klinikten çıktı. Caddenin karşısındaki kafeye oturdu. Bilinçsizce Vivien'ın gelmesini beklemeye başladı. Tek isteği onu görmekti.

Bir süre sonra Debby'nin arabası plazanın önünde durdu. Vivien arabadan çıktı. Üzerinde rüzgârda uçuştukça hatlarını belli eden ince bir elbise vardı. Her gördüğünde huzuru bulduğu güzel kadına baktı. David'ın haklı olduğuna biliyordu. Artık bir karar vermeli ve ipleri eline almalıydı. Bir bebeği vardı ve ne olursa olsun o artık bir babaydı. Uzun iki saatin sonunda sigara paketi neredeyse bitmişti. O sırada Vivien'ın binadan çıktığını gördü. Belki de içinde ikinci bebeğini taşıyan kadını bir kere daha hayranlıkla seyretti.

Mutlulukla başlayan hayatı kardeşinin ölümüyle son bulmuştu. Bir bebekle mi canlanacaktı, bilmiyordu. Tek bildiği oğlunu görmesi gerektiğiydi.

* * *

Bir ay geçmiş, Robert ve Vivien bu süre içerisinde hiç görüşmemişlerdi. David gerektikçe Robert'ı arıyor, gelişmelerden haberdar ediyordu. Vivien regli yaklaştıkça her dakikasını hamile olup olmadığını kontrol etmekle geçirir olmuştu. Bir sabah tuvalete gittiğinde ağlayarak David ve Debby'nin yatak odasına girdi.

"Vivien ne oldu?" diyerek Debby yataktan adeta fırladı.

"Regl oldum. Hamile kalamadım. Şimdi ne olacak? Chars'tan daha fazla ayrı kalamam," diye hıçkırarak ağlamaya başladı. Onun bu haliyle David da ilk şokun ardından yataktan kalktı ve "Viv... Lütfen yapma. Chars'ı buradaki bir hastaneye naklettiririz. Böyle üzülürken hamile kalamazsın," dedi. Genç kadın çaresiz bir çocuk gibi "Robert yardım etmeye devam eder mi? Ya etmezse?" diye masumca sordu.

"İçin rahat olsun, sen hamile kalana kadar yardım edeceğine dair söz verdi. Lütfen ilk hamileliğinle kıyaslama. O büyük bir şanstı," dedi David.

"Ben Chars'ı çok özledim. Aşılama on dördüncü gün yapılacak değil mi? Bu arada İngiltere'ye gidip gelsem sorun olur mu?" diye sordu.

David "Tabii ki bir sorun olmaz," dediğinde içindeki umutsuzluğu bastırdı ve gözyaşlarını sildi. Durgun geçen kahvaltının ardından Debby ona uçak bileti ayırttı. Arkadaşının ruh halini düzeltmek için uçak saatine kadar elinden geleni yaptı. Vivien gideceği için sakinleşmişti. Uçağa binerken "Bu ay hamile kalacağım. Chars'ı görmek bana iyi gelecek," dedi.

"Senin elinden hiçbir şey kurtulamaz. On gün sonra görüşürüz," dedi Debby espriyle ve arkadaşına sarıldı.

Vivien'ın gözyaşları oğlunun ölebilme ihtimalini düşündükçe uçakta da durmadı. Havalimanından bir taksiye bindi ve direkt

hastaneye gitti. Hastane bahçesinde onu gören Catrine şaşkındı. "Vivien," dedi ona sarılırken.

Vivien "Catrine sana ne kadar teşekkür etsem azdır. İyi ki varsın," diyerek minnetini belli etti.

"Saçmalama, Chars benim de oğlum sayılır. Neden buradasın? Yoksa hamile misin?" diye sordu. Vivien'ın gözyaşları yine akmaya başladı. "Hayır, on günlüğüne geldim," dedi gözyaşlarıyla. Catrine ona sarıldı ve başka bir şey sormadı. Soruların onu daha çok üzeceğini biliyordu. Yine de "Üzülme, bir dahaki ay hamile kalacağına eminim. Moralini bozma," diyebildi. Vivien onu tanıyordu. Huzursuzluğunu hissetmişti. "Senin neyin var? Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Robert burada ve bu üçüncü gelişi, sana haber vermek istedim fakat David senin huzursuz olabileceğini söyledi," dediğinde Vivien şok olmuştu. "Robert burada mı?" diyerek hastaneye doğru yürümeye başladı.

"Evet, inan bize çok yardımcı oldu. O iyi biri," diye açıklama gereği duydu çünkü Vivien'ın nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. Hızla arkasından hastaneye girdi.

Vivien odaya girdiğinde genç adam ilk onu fark etmedi, Chars'la oyun oynuyordu. Vivien genç adamın yüzünde şimdiye kadar görmediği bir gülüşe şahit oldu. Huzur, sevgi dolu bir gülüş...

Robert'la göz göze geldiklerinde genç adam bebeği kucağından yatağına bıraktı. Vivien'ı gördüğü an içini yine tarif edilemez bir huzur kapladı. Aralarında bir adım mesafe kalacak şekilde önünde durdu ve "Umarım..." diyerek konuşacaktı ki Vivien cümlesini bitirmesine izin vermeden "Bana haber vermeliydin," dedi ama gözünden süzülen yaşlara engel olamadı.

Robert geldiğine pişman olmuştu "Ağlama lütfen. Senin üzüleceğini düşünmemiştim," dedi. Genç kadının gözyaşları sanki içini deliyordu. Uzandı, genç kadının gözyaşlarını yok etmek istercesine sildi.

Vivien "Ben geldiğin için ağlamıyorum. Hamile kalamadım," diye açıklarken ağlaması hıçkırıklara dönmüştü. Robert içinden geleni yaptı. Vivien'ı kollarının arasına alıp acılarına son vermek ister gibi sarıldı. Vivien kendini onun sıcağında çok iyi hissetti. Sıkıntısı sanki adamın kollarında yok olmuştu. O sırada Chars ağlamaya başladı. Vivien kendini Robert'tan ayırıp oğlunu kucağına aldı. Chars ağlamayı bırakıp kıkırdadı. Robert kucağında bebeğini tutan Vivien'a baktığında hayatındaki eksik parçaların dolduğunu hissetti. Sanki yıllardır bitiremediği yapboz onlarla tamamlanmıştı.

Chars'ı görmeye geldiği ilk günkü tedirginliği hatırladı. Kendinden korkuyordu. Bir daha asla gelmeyeceğim dediği vatanındaydı. En önemlisi onun kanından, canından hiç görmediği oğlunun yanına gelmişti. Çekinerek hastane odasına girdiğinde Teresa'yla göz göze geldi. Yatakta uyuduğunu sandığı bebeğe kaydı gözleri. Oysa Chars aldığı ilaçlar yüzünden baygındı. Bakışlarını Chars'tan ayırmadan Teresa'ya gülümsedi ve "Ben Robert, beni hatırladınız mı?" diye sordu. Teresa okuduğu kitabı yatağın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Şaşırmıştı, bunu gizlemedi.

"Evet, Debby'nin düğününde dans etmiştik. Uzun zaman oldu,"

"Siz Vivien'ın annesi olmalısınız. Habersiz geldiğim için özür dilerim. Ben Chars'ın babasıyım. Onu görebilir miyim?" diye izin istedi. Yaşlı kadının şaşkınlığı iyice artmıştı. "Babası mı?" diye sorarken Robert açıklama gereği duydu "Ben biliyorsunuz sanıyordum," dedi.

"Bir babası olduğunu öğrenmiştim ama siz olduğunuzu bilmiyordum,"

"Ben de yeni öğrendim. Şimdi onu görebilir miyim?" diye tekrar sordu.

Şoke olan Teresa "Ta... Tabii," diyebilmişti.

Robert yatağa yaklaştı. Altında bezi, kolunda serum takılı, yanakları kıpkırmızı bir bebek gördü. Bir süre olduğu yerde kaldı. Eli yine çaresizce saçlarına uzanmış istemsizce çekiştiriyordu. Bu kadarını beklemiyordu. Belki de hayatında ilk defa mutluluktan gözleri dolmuştu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde oğluna daha yakındı. Chars'ın eli yüzüne gidip ağzı parmağını yakalayıp emmeye başladığında Robert sevgiyle gülümsedi. Gözyaşları yanaklarından mutluluğa dönüşüp süzüldü. Saatler birbirini kovaladı. Teresa'dan izin alıp gece onunla kalmak istediğini söyledi. Teresa şaşkınlığını atmış onunla bir süre sohbet edip evine geçmişti. Robert bütün gece orada kaldı. Gözünü kırpmadan bebeğinin heyecanla uyanmasını bekledi. Doktorla görüşüp yapılabilecek her şeyi tam anlamıyla öğrendi. O artık Vivien için değil oğlu için buradaydı. Ne gerekiyorsa yapacaktı. Vivien hamile kalmazsa Lilian'ı arayacaktı. Şimdi Vivien'ın gelişiyle eksik parça tamamlanmıştı. Verdiği karardan memnundu. Vivien'a ve kucağındaki oğluna baktığında içinde kötü olan her şey silindi. Robert yıllardır kendini böyle güçlü hissetmemişti. Kimsenin onu, bebeği, olanları öğrenmelerinin artık bir önemi yoktu. O bebeğinin yanında olacaktı. İçindeki acabalar yok olmuştu. Her şey netti. Ne vicdanı ne Christian'a duyduğu acı bebeğini görmesine engeldi. Bir kere daha sevgiyle Chars ve Vivien'a baktı. Usulca odadan çıktı. Kararını vermişti. Geri dönüşü yoktu fakat yaraları geçmeyecek kadar derindi. Kalbi bir evladın sevgisini yaşıyordu. Ruhu Vivien'da filizlenen huzurla doluydu. Yüreğinde umutlar yer bulurken diğer

yanı vicdanıyla bir olmuş ona küfrediyordu. Kafa karışıklığında dizlerinde güç kalmayana kadar yürüdü.

Vivien, Chars'ı uyutup odadan çıktı. Niyeti Robert'ı evlerine davet etmekti. İçten içe Robert'ın fikirlerini merak etmeye başlamıştı. Bir kere meraktan Chars'ı görmesini anlayabilirdi ama üç kere gelmesi ister istemez onu telaşlandırıyordu. Kafeteryaya, bahçeye ve hatta tuvaletlere baktığında onu bulamadı. Etrafa bakınıp odaya çıktığını düşündü.

Tekrar odaya geldiğinde Catrine ve Teresa onu görmediklerini söylediler. Genç adamın bir cep telefonu var mıydı acaba? Olsa bile onu rahatsız etmesi doğru olur muydu? Karar veremedi. Panikle David'ı aradı.

"Vivien, selam. Yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu.

"Hastanedeyim. Robert buradaydı. Ona gerçekten iyi davrandım. Chars'ı görmeye gelmesine normalinde çok büyük tepki verirdim ama sesimi çıkarmadım. Eve davet edecektim. Şimdi ortalarda yok. Kızıp mı gitti acaba? Ya yardım etmekten vazgeçerse?" diye paniklemiş, yine gözyaşları akmaya başlamıştı.

"Vivien. Dinle beni. Sakin ol lütfen," dedi ve sustu. Vivien sakinleşmek için burnundan ciğerlerine temiz hava çekmeye çalıştı. Ne kadar işe yaramıştı bilmiyordu. Sesi titreyerek "David ben korkuyorum," diyebildi.

"Dinle Viv, sen nasıl onu rahatsız etmek istemiyorsan eminim o da seni rahatsız etmek istemiyor. Robert ayakaltında dolaşmayı seven biri değildir. Belki bir işi vardır. O aklına estiğini yapar. Söz verdiyse tutacaktır. Ben sana garanti ediyorum,"

"Onu cebinden aramalı mıyım?" diye sordu Vivien.

"Gerek yok," dedi David. Robert'ın ruh halini biliyor, ne tepki verir bilmiyordu. Vivien'ı riske atamazdı.

"Ama David..." diyen Vivien'ın cümlesini bitirmesine izin vermedi.

"Vivien amacından sapma lütfen. Git ve oğlunla vakit geçir. Ben haber alır almaz seni arayacağım," diyerek telefonu kapattı. Vivien dualar ederek hastaneye geri yürüdü...

On gün sonra...

Vivien Los Angeles'a döndüğünde Robert'ın Chars'ı sıklıkla ziyaret ettiğini hazmetmiş durumdaydı. Zaten karşı çıkacak bir lüksü yoktu. İçten içe neden ziyaret ettiğini sorguluyordu ve merakı bununla sınırlı değildi. İster istemez düğünde etkilenip öpüştüğü bebeğinin babası aklına takılıyordu. Aramak istese de konuşmak için bir bahanesi yoktu. Ayrıca onu rahatsız etmeyeceğine söz vermişti. Döndükten üç dört gün içinde yapılan enjekte işlemiyle tekrar hamile kalmayı beklemeye başladı. Günler geçmek bilmiyordu. Londra'ya dönmek istediğinde David karşı çıktı. Ara ara yapılan enjekte işlemi dolayısıyla uçak basıncının iyi gelmeyeceğini belirtti. Böylelikle Vivien sıkıntı dolu bir bekleyiş içine girdi. Chars'tan ayrı kalmanın yanında amaçsızca hamile kalmayı beklemek işkenceydi.

Vivien için yirmi gün bir asır gibi geçti. Son iki gün elinde kan testi makinesi hamile kalıp kalmadığını kontrol ediyordu. Bütün parmakları delik deşik olmuştu. Debby artık dayanamamış içi acıyarak makineyi Vivien'ın elinden alıp "Yeter artık! Çin işkencesi gibi," dedi sinirle.

Vivien "Debby zaman daralıyor. Şimdiye belli olurdu. Yine hamile kalamayacağım," dedi gözlerinden yaşlar süzülerek. O sırada David işten gelmiş, salona girmişti. Debby'nin elinde test makinesini görünce gelip Vivien'ın karşısına oturdu "Bence de bu yolla hamile kalamayacaksın," dedi direkt.

Debby "David!" diye sinirle bağırdı ve devam etti. "Bunu nasıl söylersin? Bu senin işin! Bir sorun yok hamile kalabilirsin diyen sendin," dedi panikle. David ne yapmaya çalışıyordu, çözemiyordu.

"Debby lütfen!" dedi Vivien. Debby susmuş, sinirle David'a bakıyordu.

David "Biliyorsun enjekte işlemini gereğinden fazla kullanıyoruz ki işe yaramayacağı parmaklarından belli," diyerek iğne deliği dolu parmaklarını gösterdi.

Vivien "Aklında bir şey var," dedi.

"Tek bir yol kaldı. Doğal yollarla bebek yapmayı denemelisiniz,"

Debby "Yok artık!" diye bağırdı ve Vivien'ın karşı çıkmasını istercesine ona baktı. Vivien hiçbir tepki vermedi. Geçen saniyeler sonunda "Ben her şeye razıyım. Yeter ki Chars yaşasın," dedi.

Debby "Vivien sen çıldırmışsın! Hiç tanımadığın bir adamla bebek yapmak için yatağa mı gireceksin?" diye bağırarak ayağa kalktı.

Vivien sinirle "Debby kes şunu artık! Beni daha çok korkutuyorsun. Evet onu tanımıyorum. Aslında tanımam gerekmiyor. Ondan bir çocuğum var ve ikinciyi yapacağım," dedi.

Debby "Siz delirmişsiniz," dedi.

David "Onu on yedi yaşımdan beri tanıyorum. Harvard hukuk mezunu. İyi bir aile mensubu. Şimdiki asi, deli, alkolik haline bakıp sakın korkma. Onun çok iyi bir kalbi vardır. Nazik biridir," dedi.

Debby "Psikopat olduğunu söylemeyi unuttun," diye bağırdı.

David "Debby işleri zorlaştırma," diye kızdı. Debby, Vivien'a aldırmadan "Gerçekleri bilmeye hakkı var," dedi ve sustu çünkü gerçeklerin şu an için Vivien'a hiçbir faydası yoktu. Sinirle odayı terk etti.

David "Evet, psikopat olabilir ama bu sana karşı değil. Özel sebepleri var. Tabii bunları anlatmak bana düşmez. Onunla ilgili her şeye kefilim Vivien. İnan bana ne sana ne bebeklere ondan kötü bir şey gelmez,"

Vivien "Sence Robert kabul eder mi?" diye sordu korkuyla. Debby dayanamamış salona girerken Vivien'ın sorusunu duymuştu. Çenesini tutamadı "Uçarak eder, salak değil ya!" dedi sinirle.

David sinirle karısına bakarken onları yalnız bıraktı. Debby sakin kalmaya çalışarak "Vivien acele ediyorsun," dedi.

"Evet, acele ediyorum. Farkında mısın? Chars ölüyor," dediğinde Debby sustu.

Akşam yemeği herkes için sessizlikle geçti. Masada anlatılamaz bir sıkıntı vardı. Vivien hiçbir şey yememişti, canı istemiyordu. Masayı toplamayı Debby ve David'a bırakıp pencere kenarına geçti. Şehrin ışıklarını seyrediyor, aklında Robert'ın kabul edip etmeyeceği vardı. Debby kahve yapmış, David'a bardağı uzatırken Vivien aniden "Ben gidiyorum," diye ayağa kalktı.

Debby "Viv nereye bu saatte?" diye sordu.

Vivien "Gidip ona soracağım," dedi çaresizce.

"Saat on," dedi Debby.

"Umurumda değil,"

"Ya hayır derse?" diye sordu Debby.

"Hayır derse..." dedi Vivien, boğazına takılan korkuyla sustu. Bir cevabı yoktu. Hayır dediğini düşünmek bile istemiyordu.

Debby cevapsız kalmasıyla "Biz de geliyoruz," dedi.

Vivien "Debby lütfen. Ben yalnız gitmek istiyorum. Sizi de yeteri kadar huzursuz ettim," dedi ve üzerini değiştirip çıktı. Taksiye binip barın adresini verdi. Yaklaştıkça panik yapmaya başladı. Nasıl soracak, hayır derse nasıl ikna edecekti, hiçbir fikri yoktu.

Taksi barın önünde durduğunda kapısını açan iki iri yarı bar koruması onu selamladı. Vivien gülümsemeye çalışıp içeri girdi. Yüksek sesle çalan hızlı müzikle etrafa bakındı. Bar kısmında arkası dönük oturan Robert'ı görmesi uzun sürmedi. Kalabalığın arasından ona doğru yürümeye çalışırken birinin kolunu tutması ve onu kendine çekmesi bir oldu. Kolunu tutan kişiyi gördüğünde şok geçirdi. "Michael!" dedi sesinin çıkabildiği kadar. O sırada hızlı müzik yavaşladı. Çiftler dans ediyor, çoğu kişi masalarına geçiyordu.

Michael sapık bir sesle "Evet, benim sevgilim..." dedi.

Vivien dehşetle "Senin burada ne işin var?" diye sorarken kolunu ondan kurtarmaya çalışıyordu. Michael kolunu daha bir sıktı ve "Geldiğini tesadüf eseri öğrendim. Yalnız kalmanı bekliyordum. Sabırla seni takip ettim. İşte yanımdasın," dedi memnuniyet dolu bir gülüşle. Vivien korktuğunu belli etmek istemedi. Sinirle "Michael hiç sırası değil. Kolumu bırak lütfen," dedi.

Michael onu hiç duymuyor gibi "Benimle gelmeni istiyorum. Konuşmalı ve eski hayatımıza dönmek için planlarımı dinlemelisin," diyerek onu kapıya doğru çekiştirmeye başladı. Vivien bileğini sıkan elden kurtulmaya çalıştı ama Michael diğer kolunu da yakaladı. Genç kadınla burun buruna gelmiş, ona öfkeyle bakıyordu. Vivien korkuyla "Michael bırak beni!" diyerek çırpınmaya başladı. Michael ona aldırış etmedi ve peşinden sürüklemeye başladı. "Bırak diyorum sana!" diye bağırdığı sırada Robert'la göz göze geldi. Robert, Michael'ın önünde duruyordu.

Robert "Bırak onu," dedi sertçe.

Michael "Sen de kimsin? İşine bak be adam! Karışma," dedi sinirle.

Robert "Sana onu bırak dedim," diye bir kere daha sesini bile yükseltmeden konuştu. Michael gururla "Sorun yok bayım.

O benim evleneceğim kadın. Göründüğü gibi değil. Benimle gelmeyi o da istiyor aslında," dedi sırıtarak.

Vivien sinirden sesi titrerken "Bu doğru değil! Evlenmek gibi bir niyetim yok! Bebeğimize hamile kalmadan ayrılmıştık. Yemin ederim. Doğru değil. Gerçekten yıllardır onunla görüşmüyorum. İstersen David'a sor, yemin ederim onunla bir ilgim yok," diye açıklamaya çalıştı ve Michael'dan kurtulmak için son bir çabayla kolunu çekti. Canının acısı umurunda değildi. Tek korkusu Robert'ın yanlış anlamasıydı. Robert, Vivien'ın çaresizce kurtulma çabasını görüp iyice sinirlendi. Michael'a doğru bir adım attı. Gözleri adamın gözlerine kilitlenmiş, mavi gözlerinde korkutucu bir karanlık belirmişti. Vivien'ın kolunu tutan elini kadından çektiğinde Michael karşı çıkamadı.

Michael aynı Vivien gibi şoke olmuş Robert'ı izliyordu. Genç adam Vivien'ın elini tuttu ve onu Michael'dan uzaklaştırdı. Korumalar Michael'ın çevresini sardığında Vivien, Robert'ın kollarındaydı. Robert gözlerine bakıp gülümsedi. Ruh hali anlık değişebiliyor, onu şeytandan meleğe dönüştürebiliyordu. Yer ve mekân gözetmeksizin hissettiği gibi hareket ediyor, kalabalıkların içinde yalnızmış gibi davranabiliyordu. "Bebeğimiz mi dedin?" diye sordu yüzünde mutlu bir tebessümle. Kadının ince belini saran elini daha bir sıklaştırdı ve boşta kalan elini kaldırıp Vivien'ın saçlarını düzeltti.

Vivien "E... Evet," diye kekelerken kafasını aptalca sallamayı ihmal etmedi. Şok geçirme sırası Michael'daydı. Büyüyü bozan Michael'ın "Bebeğin bu serseriden mi?" diye sorması oldu. Vivien, Michael'ın bağırmasıyla korkuyla sıçramıştı. Robert genç kadının bu haline iyice sinirlendi. Derin bir nefes alıp korkan kadının yanağına değen bir tutam saçı parmaklarıyla yüzünden çekip geriye bıraktı. Bakışları Vivien'ın içine işliyordu. "Artık

ondan korkmana gerek yok," dedi. Michael'a döndü ve "Doğru anladın Michael. Vivien'ın bebeğinin babasıyım," dediğinde bir çocuğu olduğunu sesli söylemek güçlü hissetmesini sağlamıştı. David'ın söylediği gibi bir ailesi olduğu hissiyle doldu.

Vivien, Michael yüzünden Robert'ın onunla doğal yolla bebek yapmayı kabul etmeyeceğini düşündükçe deliriyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Robert'ın kollarından çıkarak Michael'a doğru bir adım attı. Robert onu nazikçe belinden tuttu ve yanına çekti. Gözleri gözlerinde, ne diyeceğini bilmiyordu. Herkes, her şey silinmiş sadece ikisi kalmıştı. Michael gördükleriyle iyice delirdi. Ağzından köpükler çıkarak "Onu bu kadar çabuk bırakacağımı zannediyorsan yanılıyorsun! Beni seviyor, sadece bana kızgın!" diye bağırdı. Robert haince sırıttı ve "Michael benimle küçük bir oyun oynamaya ne dersin?" diye sordu. Nail gözlerini devirerek "Yine mi?" dedi ve orayı terk etti. Vivien iyice aptallaşmıştı. Robert'ı yanlış değerlendirdiğini hissediyordu. Debby'nin *psikopat demeyi unuttun* cümlesi aklında belirdi. Genç adamın hareketleri, bakışları vahşiceydi. Robert, Michael'ın kabul ya da reddetmesine fırsat vermeden "Oyunu kazanırsan o senin," dedi.

"Ne?" dedi Vivien dehşetle. Robert onu sakinleştirmek için yine kollarına aldı. Yanağını okşarken yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Kadının dudaklarından gelen ılık meltem sıcağıyla sarhoş olmayı istedi. Öpüşerek sarhoş olunabilir miydi acaba? "Sakin ol," diyerek genç kadını iyice sardı. Bir nefes kadar yakın olduğu dudaklarına eğildi ve öptü. Sıcak, kısa bir öpücüktü. Vivien'ın beklemediği öpücükle içi titremiş, tüyleri ürpermişti. Robert kulağına eğildiği kadına "Bunca zaman dudakların hiç aklımdan çıkmadı," dedi fısıldayarak. Vivien ne için gelmiş neler bulmuştu. Ne yapacağını şaşırmış, hareket yetisini kaybetmiş, bedeni bez bebekten farksızdı. Onların bu haliyle Michael öfkeyle

"Seni geberteceğim," diyerek üzerlerine saldırdı. Korumalar onu tutarken Vivien iyice paniklemişti. Ne dediğini bilmeden "Ben oyun oynamanızı istemiyorum. Biz Michael'la konuşup halledebiliriz. Yarın da gelir seninle konuşmamız gerekeni konuşuruz. Hadi Michael gidelim," diyerek onu saran kollardan kurtulmak için hamle yaptı. Gözleri korkuyla dolmuş, Michael'la gitmeye razı olmuştu.

Robert'ın büyülenmiş gibi gözleri gözlerindeydi. Onu bırakmıyor, yüzünde beliren tebessüm hâlâ belirgindi. Vivien'ın kulağına doğru eğildi ve etrafta kimse yokmuş gibi "Sana çok güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye sorarken gözleri genç kadının dudaklarına kaymış, öpmek istediğini alenen belli ediyordu. Vivien iyice salağa dönmüş, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Robert ona arzuyla mı bakıyordu? Olanları hazmetmeye çalışırken Robert "Hiçbir yere gitmiyorsun. Ne için geldiğini ikimiz de biliyoruz," dedi.

Vivien ona ayak uydurucasına kalabalığı unutmuştu. Şaşkınca "Ne için geldiğimi David mı söyledi?" diye sordu. Robert gülümseyerek Vivien'ı kendine çekti. Tekrar kulağına eğildi "Beni ofiste bekler misin? On dakikaya geliyorum," dedi. Sesindeki nazik tını otoritesini hissettirmesine engel değildi. Vivien ister istemez söylediklerini yapma içgüdüsüyle doldu. Çaresizce evet anlamında başını salladı. Michael ona sinirle bakarken genç kadın yanlarından ayrıldı. Robert'ın bir işaretiyle Nail bardan çıktı ve Vivien'a ofisin yolunda eşlik etti.

Vivien uzaklaştığında Robert psikopat haline geri döndü. Michael'a dönerek en kalın sesiyle "Oyun için hazır mısın?" diye sordu. Korumalardan biri Michael'ı barın dışına yönlendirdi. Robert elinde bıçaklar, bar kapısından çıktığında Michael "Bu bıçaklar ne için?" diye sordu tedirginlikle. Robert "Oyunumuzun

bir parçası, iki bıçak senin, bir bıçak benim. Bak ne kadar cömertim! İlk bıçağı saplayan Vivien'ı kazanır," dedi. Michael çok ses çıkaran ama korkak bir adamdı "Oyun derken pokerden bahsediyorsun sanmıştım," dedi. Robert için bu son noktaydı. Michael'ı bir yumrukta yere yapıştırırken "Evleneceğin kadın için poker mi oynayacaksın? Sen ne kadar aşağılık bir adamsın," diye bağırırken yerde, eli yüzünde debelenen Michael "Ne fark var? İkisi de kumar," diyerek geri geri kaçıyordu. Robert korumalara "Kaldırın şunu ayağa," diye bağırdığında Michael çoktan ayaktaydı. Robert'ın elinde tuttuğu iki bıçağı fırlatmasıyla Michael'ın ayaklarının dibine yere saplanması bir oldu.

"Bir fark yoksa... Başlayalım... Belki Vivien'ı kazanırsın," dedi ve elindeki bıçaklardan birini yere fırlattı. Bıçak Michael'ın ayaklarının dibine, yere saplandı. Michael korkuyla geriledi ve "Ben daha kırkıma yeni girdim. Yaşayacağım güzel günler var. Vazgeçtim, oyun oynamak istemiyorum," dediğinde Robert hızla gelip onun yakasına yapıştı. "Güzel günlerini cehenneme çevirmemi istemiyorsan Vivien'dan uzak dur! Şimdi buradan git! Bir daha böyle anlayışlı olmam," dedi ve onu ittirdi. Michael adamın deliliği karşısında ciddi olduğunu anlamıştı. Hızla arabasına bindi ve gaza bastı.

Robert "Ben de öyle düşünmüştüm," derken sırıtıyordu.

Bara girerken Nail "Bir daha gelirse," dediğinde Robert "İyi bir dayak yemesine yardımcı olun," diyerek ofise geçti. Vivien açılan büro kapısıyla oturduğu koltuktan ayağa fırladı. Robert içeri girip onun önünde durdu.

Vivien telaşla "Benim gerçekten Michael'la ilgim yok. Yıllar önceydi. Yemin ederim. O sorun çıkarmaz. Babasını ararım. Olmadı konuşurum. Zaten Londra'ya gelemiyor. Ben sana sorun olmak istemiyorum gerçekten. Ayrıca ilk söylediklerim geçerli. Ben

ve bebekler seni hiç rahatsız etmeyeceğiz. Soru da sormak yok," diye hızlı hızlı açıklama yaparken genç adamın onu incelemesine ve gülümsemesine bozulup sustu.

Daha ne demeliydi bilmiyordu. Aklı silinmiş, baştan yüklenmeyi bekliyor gibi söyleyecek bir şeyler arıyordu. Robert ona bir başka bakıyor, Vivien'ın düşünmesini engelliyordu. Robert "Michael'la artık konuşmanı istemiyorum. Zaten bir daha seni rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ederse bana haber vereceksin. Anlaştık mı?" diye sordu.

"Anlamadım?" dedi Vivien. Robert'ın kullandığı kendinden emin kelimelere ve söylediği yaptırımlara, onu sahiplenir tarzına takılmış, gerçekten ne anlatmak istediğini anlamamıştı.

"Michael'ı bana bırak olur mu?" dediğinde Vivien bunu anlayabilmişti. Tamam anlamında başını salladı. Şimdiye dek her sorununu kendi halletmişti. Başka birinin onu koruması, ilgilenmesi tuhaf gelmiş ama bir yandan hoşuna gitmişti.

Robert "Şimdi neden burada olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu ki zaten David onu arayıp açıklamıştı ve onu uyarmayı ihmal etmemişti.

Vivien, Robert'ın karşısında ne söyleyeceğini, konuya nasıl gireceğini düşünerek ellerini ovuşturuyordu. Sesinin titremesine aldırmadan "David seni aramadı o zaman," dedi korkakça.

O sırada Robert "Hayır aramadı," diyen dudaklarına inat *"Ondan uzak durmalıyım. Öyle huzurlu ki..."* diye aklından geçiriyordu. Ona yakın olmak bambaşka bir şeydi. Her onu gördüğünde sarıp sarmalamak, gözlerinde, dudaklarında kaybolmak, saçlarını okşamak istiyordu.

Vivien panik halinde nasıl konuya gireceğini düşünüyordu. Robert daha fazla ona eziyet çektirmek istemedi.

"Ben kabul ediyorum," dedi.

"Gerçekten mi? Ama ben sana daha bir şey sormadım ki..." diyen Vivien'ın gözlerinin içi gülmüş, duydukları ona hayat vermişti.

Robert "Sormana gerek var mı?" diyerek tekrar gülümsedi. Vivien heyecanla ona sarıldı. Robert hiç beklemediği bir anda ona sarılan genç kadınla dünyanın durduğunu hissetti. Kokusu sanki bir sihir gibi onu cennete taşıyordu.

Vivien kabul edildiği için mutluydu ve ağlıyordu "Teşekkür ederim. Gerçekten çok iyisin. Ben sana minnettarım!" derken Robert, Vivien'ın gözlerinden akan yaşları sildi ve yüzünü kendine doğru çevirdi.

"O benim oğlum. Varlığı sürpriz olsa da o benim bir parçam. Bunu iyilik olsun diye yapmıyorum. Lütfen teşekkür etmeyi bırak," dedi. Vivien genç adamın söylediklerindeki anlamı heyecandan tam kavrayamadı. Tek istediği oğlunun iyileşmesiydi. Ne olursa olsun Chars yaşamalıydı. Genç adamın kollarında olduğunu fark ettiğinde uzaklaşması saniyeler aldı. Gerçeklere dönmüş, şimdi ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Nasıl olacaktı? Bunu hiç düşünmediğini fark etti.

Robert onun tedirginliğini anlayıp düşünmeden "Senin başka bir fikrin yoksa bende kalmanı istiyorum. Böylesi ikimiz için de iyi olur. Tabii karar senin," dedi ama böyle bir teklif sunduğuna kendi de inanamadı. İçinden *"Birlikte yaşayalım dedim,"* diye geçirdi panikle.

Vivien gözlerini kaçırıp "Ben ayak bağı olmak istemem. Senin istediğin ya da belirlediğin zamanlarda görüşebiliriz," dedi. Robert yüzünü buruşturdu ve "Bu çok itici bir fikir," dedi.

Vivien "Biliyorum ama seni sıkmak istemiyorum," derken utanç içindeki gözlerini kaçırdı. Robert derin bir nefes alıp "Hadi

gidelim," dedi ve onu elinden tutup önce ofisten sonra bardan çıkardı. Arabaya yürürken Robert "Bu geceden itibaren benden kalmanda bir sorun yoktur sanırım," diye sorarken yüzünden Debby'ye gönderme yaptığı okunuyordu.

Vivien "Hayır. Bir sorun yok. Ben Debby'yi arar haber veririm," dedi. Robert ona alayla sırıttı ve "Debby'ye nasıl tahammül ediyorsun bilmiyorum," dedi. Amacı Vivien'ın rahatlamasını sağlamaktı.

Vivien "O iyi bir kız. Ana sınıfından beri beraberiz," dedi.

Robert durdu ve "Senin için herkes iyi, değil mi?" diye sorarken derin bakışları kadının ruhunu deler gibiydi. Vivien sessiz kaldı. Arabaya bindiklerinde Robert "Yemek yedin mi?" diye sordu. Vivien gülümsemeye çalışarak "Ben pek aç değilim," dedi. Vivien arabanın içinde elini kolunu koyacak yer bulamıyor, Robert'ın hareketleri ve onu bir girdap gibi içine çeken çarpık gülümsemesi karşısında nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Tamam, ondan etkilenmişti ama sevmeden, sevilmeden görev icabı seks yapacağını düşününce, imdat diye bağırma isteğiyle doluyordu.

Aklına bu konuda çıkmaza her düştüğünde sığındığı, Debby'nin düğünü geldi. O gün Robert'la iki kez tutkuyla öpüşmüşlerdi. Hamile olmasaydı belki o küçük öpüşme ilerleyebilirdi diye düşündü. Kaçamak da olsa araba kullanan Robert'ı izlemeye başladı. Yakışıklı olmasının yanında karizmatik olduğu bir gerçekti. Chars'a çok benzediğini fark etti. Erkeksi elmacık kemikleri, derin mavi bakışları, dağınık bronza kaçan saçları ve itiraz edemediği tam kıvamında dudakları...

Ondan hoşlandığını hissetti. Bu iyiydi. Vivien bu gece genç adamda başka bir şey daha keşfetmişti. Robert'ın sert, yırtıcı bakışları Vivien'a bakarken silinip yerini bambaşka bir bakışa bırakıyordu. Yumuşak, Vivien'ı içine çeken bir bakıştı. Bunun yanında

herkesi yöneten tavrı onu rahatsız etmese de nezaketle kendi isteklerini yaptırması ilginçti. Bir gecede ne çok şey olmuştu. Robert'ın "Benzin almam gerekiyor," demesiyle bakışlarını ondan çektiğinde Robert ona gülümsemişti. Bu adam neden devamlı gülümsüyordu? Bir bilseydi sadece onun yanında gülümsediğini...

Gerçi Robert'ın da bunun farkında olmadığı kesindi. Vivien yine dilini yutmuş gibi tamam anlamında başını salladı. Arabadan inen adamı göz hapsinde tutmaya çalışırken hızla telefonu çıkarıp Debby'yi aramaya koyuldu. Robert benzinlikte olduğuna aldırmadan sigarasını yaktı. Vivien içinden onun hiçbir kurala uymadığını düşündü. Şu an o da uymuyor, cep telefonu elinde Debby'yi arıyordu. Seslice "Uyumluyuz," diyerek gülerken bu anlamsızca hoşuna gitti. Oysa o kurallara göre yaşayan, mazbut bir hayata sahipti. Adrenalin asla ilk tercihi olmamıştı. Debby'nin tedirgin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Vivien nihayet!"

"Her şey yolunda,"

"Ne zaman geliyorsun? Seni merak ettim,"

"Ben gelmiyorum. Robert'ın yanındayım. Merak etmeyin,"

Debby "Kabul etti mi?" diye sordu memnuniyetsizce.

"Evet, etti. Onda kalmamı istiyor,"

"Yok artık. Daha neler! Olmadı evlenme teklif etseydi,"

"Debby sence seçme şansım var mı? Bir an önce hamile kalmalıyım,"

"Buna inanamıyorum. Resmen kendini kurban ediyorsun," dedi isyanla. Vivien sessiz kalmıştı. Debby "Vivien, özür dilerim. Öyle demek istemedim. Yarın beni ara olur mu? Aramazsan gelirim ona göre," dedi.

Vivien "Ararım. Kapatıyorum, geliyor," dedi ve kapattı.

Debby telefonu kapatınca "Adi herif buldu tabii güzel kızı kullanacak. Pis İngiliz asili!" dedi sinirle.

David yine gözlerini devirdi ve "Debby bu söylediklerini sana hiç yakıştıramadım. Sence Robert'ın buna ihtiyacı var mı? Ön-yargılı davranıyorsun," dedi.

Debby "Bu nasıl bir mantık? Bende kal demek ne demek? Onlar birbirlerini tanımıyorlar. Ayrıca Vivien hiçbir zaman öyle biri olmadı," dedi sinirle.

"İyi tamam sen bir çözüm bul. Robert ne yapacaktı? *'Hadi gel yatalım, şu gün buluşalım,'* mı diyecekti? Ya da bir otelde mi buluşacaklardı? Sence bu Vivien'ı daha fazla yaralamaz mı? Otomatiğe bağlayamayacaklarına göre!" dedi gözlerini pörtleterek.

"Bence üçüncü ayda suni yolu deneyebilirdi,"

"Yüzde yüz mü? Yüzde elli mi? Hem daha çok birliktelik... Beni konuşturma. Farkındaysan Vivien'ın sinirleri kaldırmıyor. Regl döngüsü altüst oldu. Ne zaman regl olacağı belli değil. İnan bana böylesi daha iyi," dedi.

"Sanki bu gelişen olaylardan memnun gibi bir halin var," derken kocasının karşısına dikilmiş hesap soran bir hali vardı.

David gülümsedi ve onu kucağına çekip "Ben senin gibi bir kadını hak edecek ne yaptım..." diyerek dudaklarına uzandı çünkü içinden geçen Robert ve Vivien için küçük bir aileydi. David bunu gönülden diledi.

* * *

Robert benzin alıp arabaya bindiğinde Vivien "Ben Debby'ye haber verdim," dedi.

Robert kahkaha atarak "Ve bize doğru yola çıktı... Bahse girerim bizden önce eve ulaşacaktır," dedi.

Vivien "Çok acımasızsın," diye gülümsedi.

Robert "Hayır, Debby'yi tanıyorum," dedi gülerek. Vivien Robert'ın haklı olduğunu biliyordu. Gülümserken bakışları Robert'ın gözlerinde takılı kaldı. Adamın onu içine çeken bakışları sanki büyülü gibiydi. Gözlerini kaçırdığında Robert çenesinden tutup onu tekrar gözlerine hapsetti ve "Neden bakışlarını kaçırıyorsun?" diye sordu.

Vivien "Durumumuz biraz karışık," dedi.

"Durumumuz biraz komik," diye güldü Robert.

"Komik mi? Bu herhalde bulacağım en son kelimedir," dedi Vivien.

"Neden ama komik değil mi?"

"Hayır, komik değil. Bu başlı başına bir mecburiyet, dram da seçenekler arasında olabilir,"

Robert "Bence komik," dedi ısrarla.

Vivien "Neden komik?" dediğinde evin önüne gelmişlerdi. Robert ona yine gülümseyerek baktı ve cevap vermeden arabadan indi.

Vivien indiğinde yine gerçekler aklında panik halindeydi "Önce Debby'ye uğramalıydım. Benim yanımda hiçbir şeyim yok," dedi. Robert onu elinden tutup eve sokarken "Gerek var mı? Bak komik işte!" diye sırıttı. Vivien'ın kalbi çarpmaya başlamıştı. Bu cümle yeterince onu heyecanlandırmıştı. Kendi kendine *"Yeni yetmeler gibi davranma,"* diyip durdu. Eve girdiklerinde Vivien şaşırmıştı. Robert'ın serseri görüntüsüyle tezat olan ev düzenli ve temizdi. Salonun neredeyse bütün duvarları kitaplarla doluydu ve ortasından yukarı doğru uzanan merdivenler vardı.

"Evin çok şirin,"

Robert eve bir göz atıp "Bana yetiyor," dedi.

"Bence çok güzel,"

Asma kata bakarken "Yatak odası," dedi Robert ve gülümseyerek mutfağa geçti. Mutfaktan "Çay mı? Kahve mi?" diye sorarak seslendi.

Vivien "Kahve," dedi.

Vivien etrafı incelerken Robert geldi, hazırladığı kahveyi ona uzattı ve "Şeker ister misin?" diye sordu. Vivien hayır anlamında başını sallarken o eline koca bir viski şişesi aldı, koltuğa geçip oturdu. Vivien karşısında oturuyordu. Belli bir süre oturmuşlar, Robert viski şişesinin yarısına gelmişti. Bu gece olanlardan sonra sessizlik ikisine de iyi gelmişti.

Vivien "Biz anlaşmıştık biliyorum ama... Bir soru sorabilir miyim?" dedi çekinerek.

"Sorduğun soruya cevap vermek zorunda mıyım?"

"Hayır, hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin,"

"Peki, sor," dedi Robert.

"Neden bu kadar çok içiyorsun?" Genç adam ona kendini kaybedip, unutmak için içtiğini söylemedi. Hoş zaten unutamıyordu ki...

"İçmeyi seviyorum ama kontrolü de severim. O yüzden sarhoş olmam. Bu muydu soru?" dedi gülerek.

"Evet, sen ne umdun?"

"Hiç..." dedi Robert.

Vivien şişeyi bitirmek üzere olan Robert'ın bir on dakika sonra yığılıp kalacağını düşündü. Ama beklediği gibi olmadı. Gram sarhoşluk belirtisi göstermiyor, geldiklerinden beri rahatsız etmeyen bakışlarla onu seyrediyordu. Vivien o bakışlara anlam veremezken yorgunluğun getirisiyle esnedi.

Robert elindeki şişeyi ve Vivien'ın kahve bardağını aldı ve mutfağa götürdü. Geri geldiğinde "Geç oldu. Yorgun görünüyorsun.

Yatak odasında sen yatarsın. Rahat edeceğini umuyorum," dedi asma katı göstererek. Vivien ayrı yerlerde uyuyacaklarsa ne için burada kalacağını anlayamamıştı. O bir anne olarak gururunu düşünecek durumda değildi, "Ben bu gece birlikte oluruz diye düşünmüştüm," dedi gözlerini kaçırarak.

Robert, onun bu kadar açık davranması karşısında gülümsedi. Yanına gelip yüzünü avuçlarının arasına alıp kendine çevirdi. Elinin tersiyle yanağını okşadı.

"Vivien ilk geceden yatağıma girmeni istemiyorum," derken kadının gözlerinden süzülen yaşları eliyle sildi. Sonra elinden tutup merdivenlerden çıkardı. "Uyumalı ve dinlenmelisin, her şey yoluna girecek. Acele edeceğiz ama az da olsa zamana ihtiyacımız var," dedi.

Vivien "Sen şimdi benimle..." dedi ve sustu. Genç adamla istese de istemese de yatması gerekti ama onun dediklerini yapacağına söz vermişti. Robert "Bu tişört temiz, alt biraz büyük gelebilir ama yarına kadar idare etmeni sağlar. Güzelce uyu. Ben aşağıda olacağım," derken gülümsedi ve aşağı indi. Vivien ne diyeceğini bilemeden öylece kaldı. Bu neydi şimdi? O buraya uyumak için gelmemişti. Kıyafetlerini çıkarmadan yatağa oturdu. Sonra kalktı ve asma kattan aşağı baktı. Genç adam soyunmuş, eşofmanı altında kanepede oturup sigara ve içki içiyordu. Robert, şişeyi bitirip sigarasını söndürdü ve apliği yaktı. Vivien çaresizce bir iki saniye daha ona baktı, kabullenip soyundu ve Robert'ın tişörtünü giydi. Tişörtün içinde kaybolmuştu. Eşofmanı giydiğinde çuval giymiş gibi oldu. Eliyle tutmadığı zaman yere düşüyordu. Bu adamın yanında kendini sinek kadar minik hissediyordu. Sinirle alt eşofmanı çıkardı. Sıkıntıyla yatağa uzandı, uyumak adına gözlerini sıkı sıkı kapadı. Bir süre sonra bu durumun onu daha fazla germesine dayanamayarak yataktan kalktı. Tekrar aşağı

baktığında derin bir nefes aldı ve "Ben bebek yapmak için buradayım," dedi ve merdivenlerden kararlı bir şekilde indi.

Vivien elleri başının altında, gözleri kapalı, üzerindeki tişört yukarı doğru sıyrılmış genç adamın karşısında dikiliyordu. *Çok seksi* diye düşünürken karnındaki derin yara izi dikkatini çekti. Yara izi karanlık odanın loş ışığında bile belli oluyordu. Usulca gelip koltuğun yanına oturdu. İçinden ilk önce yanına uzanmak geçti. Sonra vazgeçti. Sonra dudaklarına uzanıp onu öpmeyi düşündü. Vazgeçmesi saniyeler aldı. Sevgili değillerdi ki dudaklarından öpsün... İstemsizce "Of," dedi. Duyduğu kendi sesiyle irkildi. O anda Robert gözlerini açtı.

Robert uyku sersemi, dirseklerinin üzerinde doğrulup "Vivien! Bir şey mi oldu?" diye sorarken gözleri kısıktı. Vivien onun çok tatlı olduğunu düşündü. Robert biraz daha gözlerini açmaya çalıştı. Vivien'ın üzerinde sadece tişört olduğunu anladığında bakışları bacaklarına kaydı. Gecenin karanlığında bir inci gibi parlıyordu. Vivien aptalca "Ben yalnız uyumak istemiyorum," dedi. Tabii söylediğine kendi de inanamadı.

Robert "Genelde kiminle uyuyorsun?" diye sordu sırıtarak.

Vivien "Tamam. Ben bebek istiyorum," dedi sıkıntıyla.

Robert "Biliyorum," derken sırıtıyordu. Vivien iyice sinirlenmişti "İşleri kolaylaştırmıyorsun," dedi dişlerini sıkarak.

Robert "Zorlaştıran sensin. Acele ediyorsun ve bu panikle hamile kalamazsın. Sen böyle üşümedin mi? Yarı çıplak haldesin," dedi.

Vivien düşünceleriyle boğuşurken Robert üzerindeki battaniyeyi açtı ve "Gel!" dedi.

Vivien aptalca ona bakarken "Bakma öyle, uslu duracağım. En azından bu gece," diyerek sırıttı.

Vivien "Durmaman için buradayım," derken ağlamak üzereydi.

Robert "Çok komik," derken yanına uzanan kadına yer açabildiği kadar kenara çekilip battaniyeyi ona sardı ve "Buz gibisin," dedi. Gayet rahat, bacaklarını onun bacaklarına sardığında Vivien'ın kalbi hızlanmış ama bir yanı sinirliydi. Adam sanki ona bir arkadaşı gibi davranıyor, hiçbir etkilenme belirtisi göstermiyordu. Oysa hamileyken bile daha arzulu bakışlarını yakalamıştı. "Burada oluş nedenim belli. Uzatmaya gerek yok. Ben istiyorum," dedi sinirle.

"Ben de istiyorum," dedi Robert sırıtarak.

Vivien ona daha bir yaklaşıp davet eder gibi dudaklarına uzandı ve "O zaman..." dedi kısık bir sesle.

Robert "Acele yok," dedi aniden.

Vivien reddedilmeyle kendini kötü hissedip arkasını döndü. Robert'ın dediği gibi yarı çıplak kendini ona sunuyor ama o acele yok diyordu. Gözyaşları gururunu kurtarmaya çalışır gibi çaresizce aktı.

Robert "Hadi bana dön," dedi.

Vivien gözlerindeki yaşları silerken ona doğru döndü.

Robert "Ağlamaman için ne yapabilirim, istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Ben sadece bebek istiyorum," derken ağzı burnu kızarmıştı. Robert onun ağlayınca bile ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedi. Ona sıkıca sarıldı. Karmakarışıktı. Her erkeğin isteyebileceği bir kadın kollarında kendini ona sunuyordu ama Robert korkuyordu. Vivien'ın ona huzurla birlikte birçok kadında bulamadığı duyguları verebileceğini anlamıştı. Evet, itiraf ediyordu. Vivien'a kapılmaktan, onu incitmekten korkuyordu...

Robert bu düşüncelerde kaybolmuşken "Sana çekici gelmiyor muyum?" diye sordu Vivien.

Robert'ın neredeyse kahkaha atarak "Bunu bana sorman gerçekten komik. Hatırlarsan düğünde cazibene kapılıp hamile olmana bile aldırmamıştım. Şimdi beni engelleyen tek şey burada olma şartların ve ben kendimi senden faydalanacak biri gibi hissediyorum," diye yaptığı açıklama gayet mantıklıydı. Vivien gözlerini kaçırmış, başını genç adamın göğsüne yaslamıştı.

"Böyle düşünme. Ne için burada olduğumu unut lütfen," dedi ve göğsünden başını kaldırıp ensesinden kendine doğru çekti. Robert kırmızılaşmış dudaklarına istekle baktı. Fısıltı dolu bir istekle "Vivien," dediğinde daha fazla dayanamadı, dudakları dudaklarını buldu. Gözyaşının karışmış olduğu dolgun dudakların tadı mükemmeldi. Bedeni çağlayan bir nehir gibi kadına akarken nazikçe ağzında dudakları özümsemek tarif edilemeyecek bir zevkti. Vivien onu öpen istekli dudaklarla bütün bedeninin neden ürperdiğini biliyordu. Bu hissi düğünde onu öptüğünde de hissetmişti. Aynıydı. Bu adam çok güzel, çok narin, ayrıca seksi öpüyordu.

Dakikalar su gibi akıp giderken Robert hâlâ Vivien'ı ürkütmeden öpüyor, adeta dudaklarında dans ediyordu. Genç kadın düşünce karmaşasında, Michael geldi aklına. İkisi o kadar farklıydı ki... Michael hırsla öperdi. Vivien onu çoğu zaman uyarmak zorunda kalır, sakallarıyla yanardı. Michael özür diler, sevgiden derdi. Şimdi genç adamın nazik, yumuşak öpüşleri başını döndürmüştü. Robert gözyaşının tadıyla soğukluğunu hissettiği dudakları ısıtmaya çalışır gibi onu incitmeden öpüyordu. Kokusunu duyduğu kadının şehveti onu coştursa da o kendini dizginliyordu. Ona zaman tanıyor, dudaklarında gezerken saçlarını, yüzünü okşuyordu. Robert asilliği hayatının her evresine geçiren bir erkekti. O kendi şehvetiyle ona mecbur olan bu güzelliği incitemeyecek kadar beyefendiydi. Ne kadar süre öptüğünü bilemeden derin bir nefesle kokusunu içine çektiği dudaklardan ayırdı kendini.

"Hatırladığımdan daha güzel," dedi gülümseyerek. Bedeni alev almıştı. En azından bu gece kendini tutmak zorundaydı.

İkisi de ayrı savaş verir gibiydiler. Vivien yabancılık çekmediği kollarda neden kötü hissettiğini, neden kasıldığını biliyordu. Seks her zaman hayatında son sıralarda yer almış, Michael'la aralarında kavga konusu olmuştu. Michael normal hayatlarında Vivien'a ne kadar nazikse de konu seks olunca aralarında uçurum oluyordu. Şimdi dudaklarındaki yabancının nazik, yumuşak öpüşleriyle şaşkındı. Genç adamın derin nefeslerle kokusunu içine çekmesi karnına ağrılar sokuyordu. Bu neydi şimdi? Nasıl güzel bir histi. Vücudu elektrik çarpmış gibiydi. Onu saran kolların parmak uçlarını bedeninde hissetmek istiyordu. Elleri genç adamın tişörtüne gitti. Genç adam gözlerini kaçıran genç kadına baktı. "Vivien böyle olmamalı," dedi istekle.

Nazikçe ellerini tutup dudaklarına götürdü. Vivien reddedilmeye dayanamayıp koltuktan kalkmaya çalıştı. Robert onu bileğinden yakalayıp bırakmadı. İkisi de doğrulmuş, koltukta oturur vaziyetteydiler.

Vivien'ın gözyaşları yine akmaya başlamıştı. Robert ona nasıl davranacağını bilmiyordu. Elinin altındaki bu güzelliğin tadını çıkarmak varken içindeki bilmediği duygu onu durduruyordu.

Vivien "Bebek yapmak seni korkutuyor. Benden bir bebeğin var zaten. Anlamıyor musun? Benimle yatmak zorundasın. Lütfen, nasıl istersen öyle olsun. Her dediğini yaparım. Lütfen..." diyerek başını eğmiş yalvarıyordu. Robert neye uğradığını şaşırdı. Vivien'ın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Her dediğimi yapman gerçekten çok cazip," dedi ve gülümseyerek devam etti. "Arabada 'Neden komik?' diye sormuştun..." dedi ve sustu.

Vivien duyduğu cümleyle yüzünü kaldırıp adama baktığında onun isteğini gözlerinden okuyabiliyordu.

"Evet, sordum ama sen cevap vermedin,"

"Düğünde seni öyle arzulamıştım ki... Benim olmanı ve hatta bebeğinin benden olmasını istedim. Bu komik değil mi? Ayrıca düğünde hamile olmasaydın elimden kurtulamazdın. Ki bebeğimin annesi olduğunu bilseydim hamileyken de..." diye şirince sırıttı.

İstemsizce Vivien da gülümsedi. Robert kulağına eğildi ve "Gülmen beni çok mutlu ediyor," dedi.

Vivien "O zaman yapabiliriz," dedi şeker isteyen bir çocuk gibi.

Robert alnına öpücük kondurup "Sen kaç tane istersen o kadar bebek yapabilirim. Yeter ki sen bana biraz olsun alış," dedi ve dudaklarına eğilip onun nefesini keserken daha istekli ve ateşliydi. Genç kadının pembenin tonlarına bürünen dudakları Robert'ın öpüşleriyle kırmızılaştı. Nefes almak için durduklarında Robert gözlerini kapatmış, başını döndüren dudakları düşünüyordu. İçindeki aleve kendini bıraksa genç kadının bedeninde yatak çarşaf yanıp küle dönerdi. Derin bir nefesle genç kadının boynunda gezen dudaklarını araladı ve kesik kesik konuşmaya başladı.

"Beni delirtecek kadar güzelsin. Kendine biraz zaman ver. Senin de beni istemeni bekleyeceğiz. Hem merak etme ben kendimi sana çabuk sevdiririm," derken Vivien, hayır anlamında başını salladı ve onu üzerine çekti. Genç adam gülümsedi ve kollarıyla sardığı genç kadına "Seni daha önce boş bırakmakla çok büyük hata etmişim," dedi.

Vivien anlam veremediği kasılmalarını, içini titreten sözleriyle onu utandıran adamı çözmeye çalışıyordu. "Ben şimdi istiyorum," dedi kararlı bir sesle. Robert bu cümleyle dudaklarını boynundan çekti. Gözleri gözleriyle buluştu. Ona hak veriyordu "Kendine yaptığın bu baskıyla hamile kalamazsın," dedi.

Vivien gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Robert onu sarıp sarmalarken "Ağlarsan denemeyeceğiz," diye gülümsedi. Boynunu örten saçlarını omuzlarından aşağı bıraktı ve dudaklarını boynuna yerleştirip öpmeye başladı. Burnu teninde "Çok güzel kokuyorsun," derken gözleri kapalı, kendini frenlemeye çalışıyordu. İstekli hali genç kadını yarattığı ana hapsediyordu. Dudakları Vivien'ın kulağına tırmandı. Kulak arkasını öpüşleriyle süslerken fısıltıyla sorular sormaya başladı. Kendini istemsizce Vivien'ın bedenine bastırmış, onu hissetmek tek arzusuydu.

Robert "Beni istemiyorsun," dedi ama bu bir soruydu.

Vivien "Ben istiyorum," derken gerilmiş, ondan uzaklaşırken Robert izin vermedi ve "Başınla evet ya da hayır diyerek cevap vermeni istiyorum," dedi. Vivien evet anlamında başını salladı.

"Yalan söylüyorsun," diyen dudakları genç kadının boynunda gezerken dudaklarının değdiği her yerin yandığını hissetti.

"Tenin beni istiyor," dedi Robert. Aldığı derin nefesle kucağındaki kadının dudak kenarlarını öperken onu serbest bıraktı. Vivien, Robert'ın dudaklarına uzandı. Genç adam ona gelen dudakları karşılıksız bırakmadı ama genç kadının beklentisini karşılamadı.

"Bana taşınmayı istiyor musun?" diye sordu. Vivien evet anlamında başını salladı.

"Yine yalan. Birkaç gece yemek yeriz. Sonra dansa gideriz. Ne dersin?" diye sordu.

Vivien hayır anlamında kafasını salladı. "O zaman güzel bir yere gidelim. Yalnız kalabileceğimiz," Vivien yine hayır anlamında başını salladı, "Çok inatçısın," dediğinde ikisi birden gülmüştü.

Robert genç kadını kucağından kendiyle birlikte kaldırırken Vivien "Kalkmayalım. Lütfen," dedi. Robert'ı elinden tutup

birlikte koltuğa uzanmalarını sağladı. Genç adam gülümseyerek kulağına eğildi "Hazır değilsin," dedi.

Vivien "İstiyorum!" dedi sinirle.

"Seninki istemek değil zorunluluk," dedi Robert.

Vivien "Neyi beklemeliyim, âşık olmayı mı?" dedi hırsla. Genç adamın yüzündeki şaşkınlığı görünce söylediğine çoktan pişman olmuştu.

Robert "Sen..." dediğinde Vivien onun tişörtüne yapışıp ondan uzaklaşmasını engelledi.

Robert aptallaşmıştı "Suni yolla deneriz olur mu? Daha etkili olacağına eminim. Beni istemeyen biriyle birlikte olamam. Bu eziyete katlanmak zorunda değilsin," derken bozulmuştu.

Vivien panikle "Ne eziyeti? Seni istemediğimi nereden çıkarıyorsun? Utandım sadece, hepsi bu. Sana âşık değilim. Seni tanımıyorum. Ben kimseyi sevmeden, âşık olmadan birlikte olmadım," dedi açıklar gibi.

"Vivien birlikte seks yapmak için âşık olmaya gerek yok. Halime bak! Seni deli gibi istiyorum,"

"Ben de istiyorum. İstediğimi almadan seni bu gece rahat bırakmayacağım,"

Robert "Sen çok inatçısın. Hadi dışarı çıkıp yemek yiyelim," dedi bir kaçış gibi.

"Saat gece iki, ne yemeği? Ben yemek istemiyorum," dedi Vivien mutsuzca.

Robert onu nazikçe uzaklaştırırdı. Deli gibi istediği bedeni reddediyordu. Doğru gelmiyor, Vivien'a zarar verebileceğini hissediyordu. İlk aşkı Simone'dan sonra ilk defa bir bedeni bu kadar arzulayıp duygularına önem vermişti. Başka bedenler zevkti. Erkeklikti. Ta ki Vivien'a kadar... Bilmediği Vivien'ın

Michael yüzünden aldığı yaralardı. Ezilmiş kadınlığı, yanlış yaşadığı cinselliği ondan ürkmesini sağlıyordu. Oysa bedeni kendini Robert'a vermek için cayır cayır yanıyordu. Onu zorlayan burada oluş nedeniydi ve Michael'ın cinsel hayatında açtığı yaralar bu gece tokat gibi yüzüne vuruluyordu.

Robert "Gidiyoruz. Yemek yemediğin belli, çok zayıfsın. Ne yemek istersin?" diye uzandığı yerden hızla kalktı.

"İstemiyorum," dedi Vivien huysuzca.

Robert kaşlarını kaldırdı ve "En sevdiğin yemek ne?" diye sordu.

Vivien aptalca "Makarna," dedi.

Robert "O zaman giyinsen iyi olur. Dışarısı soğuk," diyerek giyinmeye başladı. Vivien memnuniyetsizce kalkıp asma kata çıkıp giyindi.

Arabaya bindiklerinde şehrin lüks semtlerinden uzaklaşıp Vivien'ın gündüz vakti bile korkup girmeyeceği türden bir sokakta durdular. Vivien karanlık sokağı seyrederken kapısı açıldı. Tedirginliğini anlayan Robert "Korkma, hadi gel. Buranın makarnaları enfes," dedi ve inmesi için elini uzattı.

Vivien arabadan elini tutup indiğinde "Bu semtten sağ çıkabilecek miyiz?" derken gözleri etrafı kolaçan ediyordu. Robert onun hali karşısında içi eriyen derin bakışlarını saklamadı. Derin bakışları Vivien'ın gözleriyle buluştu. Vivien sırtından aşağı yayılan ürpertiyle yine başka dünyalardaydı. Robert "Benim salaklığım," dedi gözlerine bakarken. Vivien beklemediği iki kelimeyle irkildi. Endişeyle ona bakarken, Robert "Seni düğünde bırakmamalıydım," dedi ve arabayla kendi bedeni arasında duran güzelliğe usulca eğilip sıcak dudaklarında yerini aldı. Elleri arabanın kaportasında iki yana açılmıştı, ona dokunan sadece dudaklarıydı. Dudaklarının her kıvrımını ezberlerken ağzında dolanıyor, tadını

aklına kazıyordu. Vivien adamın keyif aldığını hissediyor, bu hoşuna gidiyor ona cevap vermek için onunla yarışıyordu.

Robert ne zaman sonra çekti kendini, Vivien o uzaklaşmadan genç adamın belini sardı. Başını göğsüne koydu. Robert sırma huzuru sararken ruhu titriyordu. Vivien kıkırdadı. İçten, neşeli bir gülüştü. Genç adam gülüşün büyüsüyle baktı genç kadına. Vivien "Beni tekrar öper misin? Çok güzeldi," derken ona bakamadı.

Robert "Zevkle," dedi ve ona sokulup montunun yakasından tutup kendine doğru çekti. Bu sefer bedenleri dudaklarına katılmış, birbirlerinin olmak için hevesliydiler. Vivien istekle genç adamı sarmıştı ama ince gömleğin altındaki iri bedeni sarmakta zorlanıyordu.

Robert nefesini kesene kadar öptüğü dudaklardan ayrıldığında "Bana çabuk alışsan iyi olur. Sana sabretmek çok zor," dedi, elini tutup yürümeye başladı. Soğuktan üşüdüğünü fark ettiği elini dudaklarıyla ısıttı. Küçük, salaş lokantaya girdiklerinde Vivien gecenin üçündeki kalabalığa şaşırdı. Minyatür sayabileceği masalarda devasa tabaklar makarna yığınlarıyla doluydu. Normalinde bırak buraya girmeyi kapısını bile ellemezdi. Şimdi burası yanındaki adamla şekil bulmuş, romantik bile gelmişti.

Vivien iş ve arkadaş çevresinde kendini ne kadar ifade edebilen biri olsa da duygusal anlamda tam bir korkaktı. Michael tarafından yönlendirilmeye alışmış, sevginin her şekilde teslimiyet olduğunu sanıyordu. Bu onun babasız çocuk doğurmasını sağlamıştı ki hayatında bir erkek istemediği fikrini cazip kılmıştı. Şimdi karşısındaki yabancı, kurduğu bütün dengeyi birkaç saatin içinde yerle bir etmişti. Romantik, etkileyici, seksi ve sarsıcı...

Oturdukları masa küçük lokantanın ortasında tek boş masaydı. Diğer masalar onları çevreliyordu. İçerisi mumlar ve gece lambalarıyla aydınlanıyordu.

Sandra "Selam Rob! Seni burada görmek ne güzel," diyerek onlara gülümsedi ve uzanarak genç adamın dudaklarına yapıştı. Ondan ayrıldığında Robert kahkahayla "Sana bebeğimin annesini getirdim," dedi.

Vivien adamın dudaklarını dostça bile olsa bir başka kadının dudaklarında görmüş ve bu hoşuna gitmemişti. Karşısında kocaman göğüsleri olan siyahi kadına bakıp gülümsemeye çalıştı. Sandra alıcı gözle Vivien'a baktı ve "Tebrikler! Bizim yakışıklı ilk defa buraya birini getiriyor," dedi. Vivien gülümsemekle kaldı. Yapılan küçük sohbetin ardından siparişleri alındı. Makarnaları ve yanında bir şişe şarap geldi. Vivien önüne konan tabağı görünce şok geçirdi "Ben bunun hepsini yersem kesin ölürüm," dedi gülerek.

Robert ona "Ben yardım ederim," dediğinde yine gözlerini kaçırmıştı. Vivien masaya gelen ayrı sosları merak etmiş, tatlarına bakarken dudağına bulaşan sosu peçeteyle silecekken, Robert elinden peçeteyi alıp onu kendine çekmişti. Vivien merakla ona bakarken bir şey söyleyecek sanmıştı. Robert dudaklarıyla kadının dudak kenarındaki sosu temizledi. Vivien utançla çekilmek istedi ama Robert çekilmesine izin vermedi. Robert "Özür dilerim. Dayanamadım," dedi fısıltıyla. Vivien gözlerini kaçırmış, büyüsünden kurtulmaya çalıştığı dudaklarda tekrar kaybolmak istiyordu. Kesin yüzü kızarmıştı. Karanlık ortama minnet duydu.

Robert dayanamadı ve onu bir kere daha kendine çekip küçük bir öpücük kondurdu. Bahaneyi arka fonda çalan yavaş müziğe atar gibi "Müzik çok güzel ve seni öpme isteğimi tetikliyor," dedi sırıtarak. Gözlerini ondan ayırmayan Robert'ın tabağına dokunmadığını gören Vivien gülümseyerek çatalıyla makarnadan aldı. Makarna dolu çatalı onun ağzına doğru uzattı. Robert iştahla ağzını açtı ve çataldaki makarnayı yedi.

Mum ışığı eşliğinde bitirdikleri yemeklerinin ardından soğuk hava yerini kar yağışına bırakmıştı. Robert onu hemen eve götürmedi. Karlı havaya rağmen el ele yaptıkları sessiz bir yürüyüşle tam sevgili gibiydiler. Yolda Vivien etrafı seyrederken gecenin yarısında sıcak çikolata satan bir dükkân gördü. Robert onu dükkâna soktu. Vivien "Sen içmeyecek misin?" diye sordu.

"Hayır. Tatlıyla aram yok," dedi Robert yüzünü buruşturup.

Vivien "Ben çok severim. Hele ki sıcak çikolata..." dedi eşlik etmesini istediğini belli ederek. Robert yine hayır anlamında başını salladı. Oyalanmışlar, yürüyüşleri uzun sürmüştü. Sabah olmak üzereydi. Vivien gecenin kar soğuğuyla buz kesmiş titriyordu. Dönüş yolunda açtıkları kalorifer bile ısınmasına yetmemişti. Eve geldiklerinde Robert evin ısısını yükseltti. Vivien hızla asma kata çıktı ve kıyafetleriyle girdiği yatakta ancak sıcağı buldu. Niyeti kalkıp soyunmaktı ama ne zaman gözleri kapanıp ne zaman uykuya daldı fark etmedi. Robert yukarı çıktığında onun uyuduğunu gördüğünde gülümsedi. Önce uyandırmaya niyetlendi ama uyandırırsa bu sefer kendini tutamayacağını biliyordu. Aşağı inip koltuğa uzandı. Belki de ilk defa aklında her uykuya dalarken kabullendiği kâbuslarından eser yoktu.

Vivien uykusunun arasında sayıklamalar duyarak gözlerini açtı. Aplikten sızan ışıkla yatakta yalnız olduğunu fark etti. Yataktan fırladığında sayıklamalar yüksek sesle haykırışa dönmüştü. Asma kattan aşağı baktı. Genç adamı kanepede iki büklüm kıvrılmış gördü. Kâbus dolu bir uykuda olduğu belliydi. Hızla aşağı indi ve koltuğun yanında diz çöktü. Robert'ı uyandırıp uyandırmamak arasında ikilemde kaldı. Ter içindeki adamın saçlarını okşamaya başladı. Acı dolu kelimeler Robert'ın ağzından dökülürken Vivien söylediklerine bir anlam veremedi.

"Ben yapmadım! Christian gitme! Beni bırakma..." diye hıçkırıklara boğulan adama kıyamadı "Robert uyan lütfen," dedi

birkaç kez. Robert sersem gibi gözlerini açtı. Vivien acıyla gözlerini açan Robert'a baktığında bebeğinin gözlerini gördü "Kâbus görüyordun," dedi geçti bitti der gibi. Robert gördüğü kâbusu ezbere biliyordu. Her karesi gerçeğin yüzüne yansımasıydı. Nefes nefese "İyiyim geçti," dedi ve koltukta oturur vaziyeti aldı. Sehpanın üzerinde duran sigarasına uzandı. Sigarayı dudaklarına yerleştirdi. Yakmaya çalışırken Vivien gözlerine bakıp izin alır gibi sigarayı dudaklarından aldı ve paketine geri soktu.

Gözlerini ondan ayırmayan Robert belki yıllardır birinin ona karışmasına sinirlenmiyordu. Vivien dizlerinin üzerinden ayağa kalktı ve genç adamın yanına oturdu. Ona sokulup yüzünü elleriyle kendine çevirdi ve "Gözlerin bebeğimin gözlerine o kadar benziyor ki. . Çok güzeller," dedi.

Robert, Vivien'ın gülen yüzüyle ruhunu saran kâbusun etkisinden sıyrıldığını hissetti. Vivien ürkekçe dudaklarına uzandı ve Robert'ı öpmeye başladı. Bu karşı konulmaz bir öpmeydi. Robert ondan kaçış olmadığını biliyordu. Nefesleri yetmez olduğunda "Sana hayır demek çok zor," dedi isyanla. Vivien "Deme o zaman," diyerek gözlerinin içine bakıp adeta izin alarak elini tuttu. Onu kendiyle birlikte kaldırıp asma kata çıkardı. Elleri ellerinde birbirlerine arzuyla bakarken Robert, onu nefesini kesene kadar öptü. Dudakları arzuyla boynuna inmiş, tenini hissederken Vivien "Çok güzel öpüyorsun," derken devamını bekliyordu.

Robert "Umarım sonunda bu fikrin değişmez," derken elleri Vivien'ın gömlek düğmelerini açıyordu.

Vivien gözlerini kapatıp kendini ona bırakırken derin bir nefes almış, Robert'ın onunla birleşen kokusunu duymuştu. Omuzlarından aşağı kayan gömlekle Vivien siyah renkli iç çamaşırıyla kaldı. Robert istekle iç çamaşırından taşan göğüslerin açıkta kalan kısmında gezdirdi dudaklarını. Bir hamlede kendi tişörtünden

kurtulup eşofman altıyla kaldı. Elleri Vivien'ın pantolon kemerini çözerken gözleri gözlerinden ayrılmadı. Vivien bacaklarından sıyrılan pantolonuyla iç çamaşırıyla kaldı. Robert onu istekle süzdü. İnce belinden tutup kendine çekti. Bedenini bedenine usulca yasladı. Elleri belinde, dudakları dudaklarındaydı. Onu kendiyle birlikte yatağa götürüp uzanmalarını sağladı. Mantığı artık devre dışı kalmış, başrolde arzuları vardı. Asma katın ışıklarını kapattığında pencereden gelen loş ışık evi aydınlatıyordu.

Elleri kışkırtıcıydı. Dudaklarına yaklaşırken gözlerine baktı. Vivien bir şeyler söylemek üzereyken konuşmasına izin vermeden dudaklarını onunkilere bastırdı ve uzun uzun öptü. Vivien ne zaman sonra ondan ayrılan dudakların sahibinin ne kadar güzel bir bedene sahip olduğunun farkına vardı. Buğdayın beyaza karışmış ten rengi abartısız kaslarla kaplıydı. Elleri genç adamda dolaşıp onu kendine çekti. İlk defa utanmadan gözlerine baktı. Endişesini bastırıp isteklerini belli ettiğinde Robert aklını okur gibi daha rahattı. Usulca kadını bedeninin altına çekti. İç çamaşırına uzandı ve kollarından çıkarmasına yardım etti. Açıkta kalan göğüslerini seyretti zevkle ve "Tanrı'm! Düşündüğümden daha güzelsin," derken dudakları göğüslerini buldu. Vivien onun cüretkâr, cesur hareketlerinden etkilenmişti. Onunla sevişen yabancı, güzel olduğunu söylemekle kalmıyor aynı zamanda hissettiriyordu. Elleri bacaklarında, kalçalarında gezerken Vivien heyecandan titriyordu. Robert izin ister gibi gözlerine bakıyordu, elinin çamaşırının üzerinden Vivien'ın sıcaklığını bulmasıyla "Tanrı'm!" demesi bir oldu. Vivien onun gözlerindeki istekle daha bir zevk duydu. Arzuyla eline izin vermek adına araladı bacaklarını. Çamaşırı Robert'ın ellerinde bacaklarından aşağı doğru kaydı. Robert elindeki bedeni dokunuşlarıyla çıldırtacak kadar deneyim sahibiydi. Vivien'ın kalbi kuş gibi çırpınıyor, genç adamın gözleri

gözlerindeydi. Tanıştığı ilk günden beri onu her hareketiyle şaşırtan adamdan ne beklediğini kestiremiyordu.

Robert parmaklarının dokunduğu kadınlığı avuçlarında hissetti. "Çok sıcaksın ve hissetmek istiyorum," dedi kendinden geçercesine. Vivien istekle titriyor, bedeni sanki ilk defa bir erkekle tanışıyor gibiydi. Robert onu sahiplenmenin zevkini sindire sindire yaşıyordu. Usulca bacaklarını araladı fakat ondan beklendiği gibi kendini kadına vermedi. Yavaşça yatakta dizlerinin üzerinde doğruldu. Kadının narin bedenini bir süre seyretti. Yüzünde kadına karşı anlatılmaz bir istek vardı "İzin verir misin?" diye sordu muzip gülümsemeyle ve cevabı beklemeden kadının omuzları, boynu, göğüsleri, dudaklarında kayboldu. Kadının dümdüz karnı dudaklarından nasibini alırken Vivien'ın bütün bedeni kasılmıştı. Onun tedirginliğini anlayan Robert başını kaldırdı ve "Ne istersem," dedi.

Vivien nefes nefese "Ne istersen," dedi. Karnından bacaklarına inen dudakları zevk dolu bir işkenceydi. Küçük öpücükler yerini arıyor gibi arzuluydu. Robert'ın dudakları santim santim istediğini arar gibi onu öpücüklere boğdu. Ve nihayet aradığını buldu. Kadınlığında gezen dudakların ılık nefesiyle Vivien artık dünyada değildi. Robert'ın usul öpüşleri açlığa dönmüş onu özümsemeye başladığında Vivien çığlık atmamak için direniyordu. Robert onu ezberliyor, nefes alıp hareketlerini tekrarlıyordu ve kendine inanamıyordu. Kadının kalçaları istekle kıvranırken ona ayak uydurmuş, iniltileri onu daha istekli hale getirmişti. Bacakları gerilmiş, genç adamı itmeye başlamıştı. Hazır olduğunu belli ediyordu.

Robert "Yeter mi?" diye kafasını kaldırmış, Vivien'ın gözlerine bakıyordu.

Vivien konuşamıyor, kendinde değildi. Bu, adamın daha bir hoşuna gitti. Bir kez daha açlıkla kafasını kadınlığına gömdü.

Sahiplenir gibi tadına vardı. Robert onun daha fazla dayanamayacağını anladı ve üzerine tırmanıp dudaklarını bulurken bacaklarının arasındaydı. İstekle "Zevk almanı istiyorum," dedi. Vivien utançla gözlerini kaçırdığında Robert kendini ona usulca bastırdı. Vivien iniltiyle onu dolduran adama cevap verir gibi sarıldı. Robert için ona sarılması izin gibiydi. Gözlerini gözlerinden çekmeden onu anlamak istercesine usul usul kendini ona vermeye başladı. Vivien o durduğunda onu tamamlıyor, kalçaları adama kayarak kıvrılıyordu. Robert "Güzel," diyerek daha rahat hareket etmeye başladı. İnsanlığa yenilip birlikte son nefeslerini verir gibi tükendiler. Vivien'ın bütün bedeni kemiksiz kalmış gibi yatakla bir olmuştu. Robert dudaklarına uzandı, küçük öpücükler kondurdu ona sokulan kadına ve sıkıca sarıldı.

Öğlene doğru gözlerini açan Robert çarşafı kendine dolayıp asma kattan aşağı "Vivien," diye seslendi ama kimse yoktu. Genç kadının gittiğini sanmıştı. Kendini yatağa uzattı. Aklından çıkaramadığı geceyi düşünüp gülümsedi. Düşünce karmaşasından daire kapısının açılmasıyla çıktı. Hızla kalktı. Vivien eve giriyordu. Robert onu gördüğünde üzerine geçirdiği şortuyla aşağı yanına indi. Bir çocuk gibi karşısında durdu ve "Günaydın," dedi. Vivien gözlerini kaçırıp arkasını döndü. Poşetleri boşaltmaya başladı. Acemi âşıklar gibiydi.

Açıklama yapmak ister gibi "Günaydın. Dolapta bir şey yoktu. Birlikte kahvaltı edebiliriz diye düşündüm," diyebildi.

Robert, gitmediği için çok mutlu olmuştu. Onu kendine döndürdü ve "Günaydın," dedi tekrar gözlerine bakarak. Vivien yine renk değiştirmişti, geçirdikleri gece aklındaydı. "Ne?" diye sordu. Robert onu kucağına aldı ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Vivien "Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınca. Robert asma kata çıkıp onu yere bıraktı ve "Kapsamlı bir günaydın demek

istiyorum," dedi. Ona fırsat vermeden dudaklarını bulurken Vivien'ın üzerindeki kıyafetleri çıkartmaya başladı. Vivien neden utandığını bilmiyor, titriyordu. Robert onun titrediğini hissettiğinde yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirdi. Boynunda gezen dudaklarını dudak kenarlarına bıraktığı küçük buselerle süslerken "Titremen seni benden kurtarmayacak. Beni delirtiyorsun. Kendimi senden mahrum etmeyeceğim," dedi ve dudaklarını bulup içinde en nadide hazinelere ulaşırcasına öpmeye başladı. Bir kere daha zevkle genç kadına sahip olurken bir şekilde kendini ona veriyordu. Yatakta gözleri kapalı, birbirlerine dolanmış uzanırken sessizliği bozan Robert'ın telefonuydu. Arayan Debby'ydi. Robert telefonu açar açmaz "Selam Robert, Vivien orada mı? Verebilir misin? Telefonu kapalı da..." dedi. Robert gülümsedi ve Vivien'a uzattı.

Vivien "Günaydın Debby," dedi ama ensesinde hissettiği dudaklarla tüyleri diken diken olmuş, alev almak üzereydi.

Debby sinirle "Günaydın geçeli çok oldu küçük hanım! Meraktan ölmedim ama kudurdum. Saat öğlen iki ve ben geliyorum haberiniz olsun," dedi ve telefonu kapattı. Vivien telefon elinde, gerilmişti Ne diyeceğini bilemedi. Robert "Geliyor," diye sırıttı.

Vivien "Konuşmama fırsat vermedi. Ben gitsem iyi olacak," dedi çünkü Robert'a onu sıkmayacağına dair söz vermişti. Dünden beri olanlar onun hayal edemeyeceği kadar hızlı ve güzeldi. Robert ona bilmediği kapıları açarken içindeki korkuları alıp götürmüştü. Bebeğinin umudu olmuş, ikinci bebeği kabul etmişti.

Robert "Neden gidiyorsun, Debby gelmiyor mu?" diye sordu. Vivien gözlerini kaçırıp "Evet ama ben seni rahatsız etmek istemiyorum. İşlerin olduğuna eminim," dedi.

Robert "Kahvaltı?" dedi ve onu üzerine çekti. Elleri arsızca bedeninde dolanıyordu. Vivien "Ellerin bedenimde dolanırken sağlıklı düşünemediğimi fark ettim," dedi itiraf eder gibi.

Robert kahkaha attı. "Güzel, bunu aklımda tutacağım," dedi.

Vivien "Gerçekten kibar olmak zorunda değilsin. Ben gidebilirim," dedi samimi bir şekilde.

Robert "Her ne kadar Debby beni boğmak istese de onunla kahvaltı yapabiliriz," dedi ve dudakları kadının boynundan göğüslerine kaydı. Vivien bacaklarını çoktan aralamış, onun olmak için hazırdı. İçinden *nasıl bu kadar seksi olabiliyor* diye düşünürken aşağı doğru kayan dudaklarla "Hayır," dedi utançla. "Ne istersem," dedi Robert ve dudakları sıcaklığını bulduğunda Vivien "Ama sen söylediğimi kullanı..." dedi ve gerisini getiremedi. Zevkin ateşine yenik düşmüş, elleri çarşafı kavramış çekiştiriyordu. Robert onu delirtir gibi dudaklarını kullanırken "Adil oynamıyorsun," diye iniltiyle isyan etti. Robert gururla doğruldu. Bacaklarının arasına yerleşirken "Zevk alman hoşuma gidiyor," dedi ve kendini ona bastırdı. Vivien altında kıvrılırken "Benim de," diye ekledi.

Geçen yarım saatin sonunda Vivien uyumak üzereydi ve kalkmak istemediği her halinden belliydi. Robert dudaklarını sırtında dolaştırırken "Kapıyı açmayız," dedi.

Vivien kahkahayla "Kıracağına eminim," dedi ve kendini zorla yataktan kaldırdı. Robert sırtından ona sarıldı ve "Duş seni ayıltır," dedi.

"Debby'yi biraz tanıyorsam gelmek üzeredir. Sen duşa gir. Ben kahvaltıyı hazırlarım," dedi ve birlikte kalktılar. Genç adam duşa girdiğinde içinde inanılmaz bir mutluluk vardı. Birden aklında eksik bir şey olduğunu fark etti. Hareketleri sönercesine yavaşladı. Eksik olan kardeşinin acısıydı. O sırada Vivien'ın sesini duydu. Onu düşünmeye başladığında onu üşüten düşünceleri yerini baharın neşesine bıraktı. Robert dün hayatına giren genç kadınla yıllardır olmadığı kadar mutluydu. Çok az uyumuştu, hâlâ içkili

değildi. Evinde kimseye katlanamazken Viven'a onunla yaşamasını teklif eden oydu. Vivien sihir gibiydi. Dokunduğu her şey iyi bir hal alıyordu. Hızla duştan çıktığında iki kadının konuşmalarını duyup duraksadı. Vivien poşetleri boşaltırken Debby "Bu evi sen mi temizledin?" diye sordu etrafa bakarken. Bir sene önce geldiği, içki şişelerinden yürünmeyen evden eser yoktu. Robert'ın hayatını düzene soktuğunu söyleyen David'a şimdi inanmıştı.

"Hayır, neden sordun?"

"O nerede?"

"Duşta,"

Debby "Sana kötü davranmadı değil mi? Yattınız mı?" diye sordu merakla. Vivien utançla elindeki bıçağı Debby'ye gösterdi. Bu susması için bir tepkiydi. Debby surat asıp masayı hazırlamaya koyuldu. Vivien Debby'nin gelmesiyle gerçeklere dönüyordu. Robert ona harika bir gece yaşatmıştı. Bebeğini düşünmeye başladı. *Babasına çok benziyor* dedi içinden. Sonra *hemen hamile kalabilir miyim,* diye düşünürken içini sıkıntı kaplamıştı. Vivien'ın düşünceli halini gören Debby sinirle konuşmaya başladı. Tabii onları dinlemek istemese de duyan Robert'tan habersizlerdi.

Debby "O sana kötü davrandı değil mi? Onu parçalayabilirim. Tekrar aynı şeyleri yaşamana izin vermeyeceğim," dedi hınçla.

Vivien "Aklımda Chars var. Acaba bu ay hamile kalabilir miyim?" diye bakarak sordu.

Debby "Bilmiyorum. Umarım kalırsın," dedi. Vivien'ın gözleri dolmuştu. Debby isyanla "Mutsuzsun. Ben seni tanırım. Sana kötü davrandı ve sen yine Michael olayı gibi bizden saklıyorsun değil mi?" diye sordu.

Vivien "Bana kötü davranan biri varsa o da Michael'mış! Sus artık Debby. Şimdi bizi duyacak ve ben seni öldüreceğim," dedi

fısıltıyla. Debby aptallaşmıştı "Konumuzla Michael'ın ne alakası var?" diye sorarken susmaya niyeti yoktu.

Vivien "Of... Rahatlayacaksan söyleyeyim. İnanılmaz zevk aldığım bir geceydi. Michael yıllarca beni kendi zevkleri için kullanmış ve ben anlamamışım. Dün gecenin özeti işte!" dedi sinirle.

Söyledikleri Debby'ye yetmemişti "Yani?" diye sordu. Vivien "Anla işte," dedi. Kısık konuşmaya çalışsa da sesi utançla yüksek çıkıyordu.

Debby kıkırdayarak "İyiydi yani! Vivien bak ben haklı çıktım gördün mü? Sana hep söyledim. Başka erkeklerle birlikte ol, Michael ilk ve son olmasın diye ama sen aşk, sevgi diye tutturdun. Robert sana tam bir ceza. Sevgi yok, duygusallık yok, sadece seks. Uğraş dur!" diyerek kahkaha atmaya başladığında Vivien ona şeytan görmüş gibi bakıyordu.

Debby ne söylediğinin farkına varıp "Yanlış anladın değil mi? Özür dilerim," diyerek kedi gibi sarıldı.

Vivien onun söylediklerine aldırmamıştı. İtiraf eder gibi "Asıl o benimle uğraştı. Savaş gibi bir geceydi Debby. Benim keşfettiğim çok şey vardı. Onun için iğrenç geçmiştir herhalde. Rol bile yapmış olabilir," dedi mutsuzca.

Debby "Anlamadım? Niye rol yapsın, saçmalama!" dedi merakla. Merakı çalan kapıyla yerini öfkeye bıraktı. David gelmişti. Debby kapıyı açtığında "Tam yerinde geldin! Beş dakika sonra gelseydin olmaz mıydı?" diye sinirle bağırdı. David neler olduğunu anlamaya çalışmadı bile çünkü karısının bu tarzına alışmıştı. Hatta seviyordu. "Selam Vivien, Robert yok mu?" diye sordu.

Robert "Buradayım. Günaydın, hoş geldiniz," diyerek girdi salona.

David "Günaydın mı?" derken koltuğa yayılmış, Robert belinde havlu asma kata çıkıyordu. Debby, Robert'ın yarı çıplak halini görünce kıkırdadı ve "Ups!" dedi muzipçe. Vivien böyle etkileyici bir adamla defalarca seviştiğini düşününce utanç duymuştu. Debby, Vivien'a doğru eğilip "Çok seksi," dedi fısıltıyla. Vivien yine utanç içinde elindeki bıçağı gösterdi ve güldü.

David kahvaltı için masaya oturmuş, kızlar son hazırlıkları yapıyordu. Vivien portakal sularını koyarken Robert giyinmişti. Saçları ıslak, üzerinde beyaz buruşuk bir tişört ve kot vardı. Göz göze geldiklerinde Vivien yine gözlerini kaçırdı. Hazırladığı meyve suyu dolu iki bardakla mutfaktan çıkarken Robert önüne geçti. Yüzünde çarpık gülümsemesi vardı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu Vivien. Robert elinden aldığı portakal sularını tezgâha bıraktı. Yavaşça kulağına eğildi. Onu belinden kavrayıp tezgâhın üzerine oturttu. Saçlarını omuzlarından arkaya attı, "Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi," diyerek dudaklarına uzanırken fısıltıyla "Sana rağmen," dedi ve dudaklarını buldu. Vivien onun büyüsüne kapılmış, dudaklarında dans eden adamla şekil alır gibiydi. Öpüşmelerine son veren tabii ki kapının önünde öksüren Debby oldu. Onları yakalamanın verdiği haz, Vivien'ın utançla sıçraması, daha bir kayda değerdi. Robert portakal sularını alıp mutfaktan çıktığında Debby hâlâ sırıtıyordu.

"Bir günde bu ne hız..." diyerek mutfaktan çıktı.

Vivien utançla tezgâha tutunmuş, bir süre duran kalbinin çalışmasını bekleyecekti. Debby'nin söylediği son cümlenin ne kadar doğru olduğunun farkındaydı. Robert ona istemediği kadar sıcak ve cana yakın davranıyordu. Vivien'a nazik ve bir âşık gibi davranmıştı ama bir tarafı ondaki otoriteyi hissediyor, ondan çekinmesini sağlıyordu. Vivien masaya oturduğunda David kahve

içiyor, Debby oyalanıyor, Robert iştahla yemek yiyordu. Kısa bir sessizlik oldu. Tabii sessizliği bozan Debby'ydi.

"Vivien bugün beraber vakit geçirmeye ne dersin?" diye sordu. Vivien, Robert'ı fazla sıkmak istemiyordu. "Olur," dedi ama göz ucuyla Robert'a baktı. Hiçbir tepki vermeyince iyi bir karar verdiğini düşündü. Kahvaltıları bitmiş, Robert elinde sigara, David'la sohbet ediyordu. Vivien asma kata çıkmış, hazırlanıyordu. Debby, David'ın yanına oturdu ve "Biz çıkıyoruz. İstediğin bir şey var mı?" diye sordu.

David "Dikkat edin. Konuşmuştuk," dedi.

"Ah! Ben o konuyu unuttum. Vivien'a, Michael'ı söylemeliyiz," dedi Debby. Robert hiçbir şey yokmuş gibi "Michael bir daha Vivien'ı rahatsız etmeyecek," dedi. David ve Debby şaşkındı. "Anlamadım," dedi David. Robert "Michael dün bardaydı. Biraz konuştuk. İkna olduğuna eminim," dedi.

Debby ağzı açık Robert'a bakıyordu. David kahkaha atmaya başladı. Debby "Neden gülüyorsun?" diye sordu sinirle. "Michael olayı kapanmış ya ondan," dedi David.

Debby "Hiç sanmıyorum. O takıntılı bir adam, kolay kolay vazgeçmeyecektir," dedi. Robert sessiz kalırken David hâlâ kahkaha atıyordu.

Robert asma kata çıktığında Vivien yatağı topluyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmış, üzerinde kalın kazağı ve kotu vardı. Robert onun çok güzel olduğunu düşündü. Her ne kadar gece kollarında inleyen kadın olsa bile Vivien ona karşı biraz tedirgindi. "Gidiyorsun," dedi ve bu bir soruydu. Vivien "Evet," dedi. Robert kafa karışıklığında "Peki," dedi ama Vivien'ın gitmesini istemiyordu.

Vivien "Telefonlaşırız," dedi aptalca. Robert başını salladı. Gitme diyecekti, vazgeçti. Beraber aşağı indiklerinde

Debby "Hadi çıkalım. Sana göstermek istediğim bir [illegible] dedi.

Vivien "Benim de almam gereken şeyler var." dedi. Robert ile Vivien göz göze geldiler. Tuhaftı. İki kız birlikte çıkıklamıyla David onlar kapıdan çıkar çıkmaz "Michael'la neler oldu?" diye sordu merakla. Robert sırıttı ve olanları anlattı. "Tanrı'm! Adi herif! Poker ha!" dedi.

Robert "Vivien'ın ondan çok korkuttuğu belli," dedi dişlerini sıkarak.

David "Debby bazen ağzından kaçırıyor. Vivien'la birlikteyken de fazla nazik biri değilmiş," dedi. Robert evdeki küçük bara gidip bir bardak içki alarak geri döndü ve "Bunu anlamak zor değil," dedi.

David "Yanlış anlama ama meraktan ölüyorum. Dün gece nasıl geçti?" diye sordu. Robert ne diyeceğini bilmiyordu. Harikaydı demeliydi ama bu itiraf gibiydi. David'a dürüst olmaya karar verdi. "Simone'dan sonra ilk defa birinden bu kadar etkileniyorum," dedi.

David "Belli ettiğin söylenemez," dedi.

Robert "Bir geleceğimiz yok," dedi.

David "Evet, bir gelecek yok ama iki çocuk var," dedi sırıtarak.

"Bu karışık durum senin suçun. Daha fazla kurcalama bence," dedi çünkü geleceği düşünmek onu daha çok sıkıyordu.

"Ben kurcalamıyorum. Sorguluyorum,"

"Sorgulaman bir işe yaramayacak. Ne kadar etkilenirsem etkileneyim. Fazlası imkânsız," dedi. Elindeki bardağı bir dikişte bitirdi. Vivien'ın evden çıkması onu tuhaf olarak mutsuz etmişti. İlaçlara alışkın bünyesi istemsizce kasıldı. Mutfağa gitti ve çekmeceden birkaç hap alıp içkiyle boğazından aşağı saldı. David

içindeki isteği Robert'a söylemese de onun Vivien'la birlikte olabileceğini her zaman düşünmüştü.

Robert salona geldiğinde David "Vivien sende mi kalacak?" diye sordu.

Robert sıkıntıyla "Onu kırmak istemediğim için böyle bir teklif sundum. Gece gelirse karşı çıkmayacağım," dedi. Kafa karışıklığını itiraf etmek istemiyordu.

"İyi düşünmüşsün. Yeterince üzgün. Ben kliniğe geçeceğim. Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

Robert içi çekilmiş gibi "Bara geçerim," dediğinde birlikte evden çıkmaları uzun sürmedi.

Bara geçen Robert'ın aklı ister istemez Vivien'daydı. Akşam arayıp aramayacağını merak ediyordu. Sonuçta onda kalması konusunda anlaşmışlardı. İçinden geçen *acaba onu aramalı mıyım* sorusu korkularıyla yüzleşip arama isteğini bastırdı. Nail'a biraz yardım etti. Nail, barı temizleyip uyumak için barın yukarısında tuttuğu odasına çıktı. Robert içki şişesini aldı ve karanlık bara oturup aklındaki tek şeyi düşünmeye başladı. Dudakları altında kıvrılan bedeni ve baktıkça onu içine çeken yeşil gözleri...

Vivien alışveriş merkezinde Debby'yle güzel saatler geçiriyordu. Bir şeyler çözüme ulaşmasa da Robert'la yeni bir umudu yakalamıştı. İstemsizce kendini onun evinde kalmaya hazırlamış, içi kıpır kıpırdı. Debby aldığı iç çamaşır ve geceliklere hayretle bakarken Vivien "Sakın Debby! Yorum yapma. Sırası gelmişti, hepsi bu," dedi. Debby "Bunu bana yutturamazsın," dedi sırıtarak.

"Ne var? Güzel görünmek istiyorum," dedi itiraf eder gibi.

"Vivien sakın bana o manyaktan hoşlandığını söyleme!"

"Debby! Ona manyak deyip durma. Ben aşırı bir hareketini görmedim," dedi Vivien.

Aklında Michael'a bakışları ve elinden düşmeyen içki şişesi belirdi ama düşünmek istemedi.

Debby "Sen gerçekten belayı çekiyorsun. Buna izin veremem. Onun evinde kalmanı istemiyorum. Uygun zamanlarda buluşur..." dedi ve sustu.

Vivien "O ne isterse... Anlaşma bu," dedi ve Debby başka bir şey söyleyemedi. Saat akşamın sekizi olmuştu. Vivien bütün gün Robert'ın aramasını beklemiş ama arayan soran olmamıştı. Debby'nin bize gidelim ısrarlarına Robert'ın beklediği yalanını uydurdu. Debby onu Robert'a bırakırken suratı asıktı "Emin misin?" diye sordu. Vivien gülümseyerek indi. Elinde poşetler, Debby'ye el salladı. Daireye çıkıp zili çaldığında açan olmadı. Sıkıntıyla ilk Debby ile gitmediğine pişman oldu. Sonra mecbur olduğu için burada olduğunu düşündü. Telefonunu çıkardı ve Robert'ı aradı. Telefonu açan olmadı. Debby'ye gidemezdi çünkü ona yalan söylediği ortaya çıkardı. Çaresizce tekrar aradı. Yine açan yoktu. Poşetleri kapıya asıp bara gitmeye karar verdi. Hava iyice soğumuş, buz gibiydi. Taksiden indi ve bara girdiğinde çalan hızlı müzik kulaklarını rahatsız etti. Robert'ı görme umuduyla etrafa baktı ama göremedi. Nail bardaydı. Bara doğru yürüdü. Nail onu gördü ve "Hoş geldiniz," dedi.

Vivien tedirgin bir halde "Robert'a bakmıştım," dedi. Nail kuytu köşeyi gösterdi. Vivien gösterdiği yere baktı ama karanlıktan dolayı iyi göremiyordu, oraya doğru yürümeye başladı. Robert ayakta bir kızın karşısında duruyor, kızın eli adamın kolunu okşuyordu. Kızın hayran bakışları Vivien'ı rahatsız ettiğinde istemsizce durdu. Buraya gelmenin kötü bir fikir olduğuna karar verdi. Hızla arkasını döndü ve çıkışa ilerledi. Tam kapıdan çıkacaktı ki "Vivien!" diye seslenen adama doğru dönüp "Robert," diye gülümsemeye çalıştı. İçi katılmış, yakalandığı için utanmıştı.

Ona karşı çaresiz görünmek zaten çok aşağılayıcıydı. Bir de onu sıkmak istemiyordu.

"Özür dilerim. Buraya gelmem hataydı. Ben... Telefon açtım. Sanırım gürültüden duymadın. Ben Debby'ye gideceğimi haber vermek istemiştim," dedi aptalca. *"Sende kalacaktım. Sen evde yoktun. Üstüne üstlük buraya geldim,"* demek ona ağır gelmişti. Robert ilk defa nasıl davranacağını bilmiyordu. Aklı ona kal diye haykırırken "Tamam sen öyle istiyorsan..." dedi gözlerine gitme diye bakarken. Onda kalmaması işine geliyordu çünkü korkuyordu.

Vivien'ın gözleri dolmuş, kendini aptal gibi hissediyordu. Gülümsemeye çalışarak "İyi geceler," dedi. Tek isteği buradan bir an önce çıkmaktı. Yalnız kalıp salya sümük ağlamak istiyordu. Tam arkasını dönüp gidecekti ki Robert "Neyle geldin?" diye sordu. Vivien "Taksiyle," dedi.

Robert "Geç oldu. Seni ben bırakırım," dedi.

Vivien çıkmaza düşmüş gibi "Yok... Gerçekten ben giderim. Hem uğramam gereken yerler var," dedi.

Robert "Bu saatte?" dedi ki bu bir soruydu. Vivien çaresizce "Ben önce sana uğramalıyım. İlk oraya uğradım. Elimdeki poşetleri orada bıraktım," dedi. Robert o anda kendini çok kötü hissetti. Vivien panikle devam etti "Benim akılsızlığım... Düşünemedim. Debby bütün gün beni oradan oraya koşturdu. Sanırım poşetlerden kurtulmak istedim," diye hızlı hızlı konuşuyor, saçmalıyordu. Robert onu elinden tuttu ve bardan çıkardı. Arabaya bindiklerinde Vivien'ın çok üşüdüğü belliydi. Klimayı sonuna kadar açtı ve "Sıcak çikolata ister misin?" diye sordu. Vivien "Yok, teşekkür ederim. Ben çok yoruldum. Poşetleri alıp Debby'ye gitsem iyi olur," dedi. Robert sesini çıkarmadan gaza bastı. Aralarında anlamsız bir sessizlik vardı. Vivien iyice tedirgin

olmuştu. Robert ise kendini pislik gibi hissediyordu. Eve geldiklerinde Vivien "Ben poşetleri alır hemen gelirim," diyerek kapıyı açtı.

Robert "Vivien ben... Kalmanı istiyorum," dedi suçlu gibi.

Vivien "Ben bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. Robert "Bak ben biriyle yaşamayalı çok oldu. Bugünkü sorumsuzluğum için özür dilerim," dedi ve arabadan indi. Vivien arabadan indiğinde Robert'ın karşısındaydı.

Gülümsemeye çalışarak "Özür dileyecek bir şey yok. Hiçbir şey için zorunlu hissetmeni istemiyorum. Debby'de kalmam daha iyi olacak," derken gözleri dolmuştu.

Robert montunun yakasından tutup onu kendine çekti. Nefesleri birbirine değerken bir itiraf gibi "Senden korkuyorum Vivien," dedi ve dudaklarına uzandı. Vivien'ın soğuktan kırmızılaşmış dudaklarını eritircesine ısıttı. Vivien ondan ayrıldığında başı dönüyordu.

"Korkmana gerek yok. Seni hiçbir şekilde rahatsız etmeyeceğim. Yemin ederim. Hamile kalınca bir daha beni görmeyeceksin," dedi masumca.

Robert kahkaha atarken elinden tutup binaya girdi. Kapıda asılı poşetleri gördüğünde "Burada bırakmakla iyi etmişsin," dedi daha bir keyiflenerek.

Vivien ona kazak aldığını söylemeye çekindi. İçeri girdiklerinde evin ısısını yükseltip kıyafetlerinden kurtulan Robert salona oturmuş, elinde sigarası Vivien'ın evin içinde oradan oraya geçişini izliyordu.

Vivien poşetleri boşaltmış, elindeki kazakla yanına gelmişti. "Ben sana ufak bir hediye aldım. Umarım beğenirsin," dedi ve kazağı gösterdi. Robert yerinden kalkmadan Vivien'ı yanına ça-

ğırdı. Onu elinden tutup kucağına oturttu. Kazağı alıp kenara koydu. Yüzünü boynuna gömdüğünde Vivien ürpermişti. Adamın hareketleri başını döndürüp farklı düşünmesini sağlıyor, bir yanı bu düşüncelerden korkuyordu. Ondan hem korkup hem nasıl hoşlanıyordu anlayamıyordu. "Sen bana en güzel hediyeleri verdin. Hem de iki kez," dedi.

"Hediye mi? Hem de iki kez?"

Robert sırıtarak "Biri Chars. Diğeri de ölürken bile hatırlayacağım dün gece," dedi ve dudaklarını bulmadan hemen önce "Üçüncüyü de vermende yardımcı olacağıma söz verdim," dedi sırıtarak. Vivien genç adamın ses tonu ve söyledikleri karşısında heyecanlanmıştı. Robert onu kucaklayıp asma kata çıkarırken o dudaklarında kayboldu. Onu yere bıraktığında Vivien "Bara gidecek misin?" diye sorarken Robert onun kemerini açıyordu. "Gidecek gibi mi duruyorum?" diye sordu sırıtarak. Vivien "Ben seni işinden alıkoymak istemiyorum," dedi. Robert "Koyamazsın," dedi ve sertçe dudaklarını bulduğunda usul usul öpmesi saniyelerini aldı. Vivien ona kapılmış, gömleğinden kurtarırken içki kokusuyla aldığı adamın kokusu onu daha bir istekli kıldı. Robert kadını izliyordu, elleri bedeninde dolanırken durgun ama istekliydi. Vivien adamın durgunluğu karşısında duraksadı ve "İstemiyorsan..." dedi.

Robert iç çamaşırına uzanıp bacaklarından sıyırırken "Seni seyretmek istiyorum, hepsi bu," dedi. O gece genç kadının ona sahip olmasına izin verdi.

Vivien, Robert'ın kollarında uyuyakalmış, o hâlâ uyanıktı. Vivien hayatına girdiği şu kısa iki gün içerisinde kendindeki değişimleri yakalıyordu. Daha sakin ve kendinden ödün veren bir adam gibiydi. Kollarında kıpırdanıp ona sokulan kadını sıkıca sardı. Çarşaftan sıyrılan uzun, pürüzsüz bedeni çok göz alıcıydı.

Saçları yüzünü örtmüştü ve Robert yüzünü göremiyordu. Parmaklarıyla sarı saçlarını yüzünden çekti ve yanağına sıcak, aşk dolu bir öpücük kondurdu. Vivien gülümseyerek kıpırdandı. "Uyumadın mı?" dedi, boynuna burnunu yerleştirip onu kokladığında Robert nefes alamadığını hissetti. Vivien'ı hak etmiyordu. O kalan yaşamını acı içinde geçirip kardeşinin yasını tutmalıydı. Vicdanı benliğini sararken Vivien boynuna kondurduğu küçük buselerle isteğini belli etmeye başladı. Kendini yukarı doğru çekip dudaklarını öpmeye başladığında Robert'ın ona kapılması saniyeler sürdü. Vivien "Geceleri uyumuyorsun. Gündüzleri uyumuyorsun. Vampir olma ihtimalin var mı?" diye sorarken sırıtıyor, dudaklarını öperken onunla oyun oynadığı belliydi. Elleri genç adamın erkekliğini bulduğunda Robert "Vampir olsaydım ilk senin tadına bakardım. Olmadığım için şükretmelisin," dedi ve onu altına çektiğinde Vivien kahkahalarla bacaklarını araladı. Onun olurken "Robert, kızmazsan..." dedi. Robert "Hm?" dedi. İçkiyi ve sigarayı azaltmanı istesem... Bebek için," dedi.

Robert "İsteyeceğin yeri iyi biliyorsun. Karşılığı ne olacak?" diye sordu.

Vivien "Ne istersen," dedi. Robert "Düşünürüz," diye yanıtladı. Vivien o gece Robert'ı neredeyse hiç rahat bırakmadı. Gerçi Robert'ın da bu durumdan pek şikâyetçi olduğu söylenemezdi.

Sabah Robert uyurken Vivien on gibi kalktı ve kahvaltıyı hazırladı. Robert'la birlikteyken gün daha güzel gibiydi. Asma kata çıktı ve yatağa uzanıp genç adamın yanına girdi. Kıpırdanıp uyanmasını sağlamaya çalıştı ama Robert uyanmadı. Boğazını temizleyip öksürdü ama Robert ona sarılıp uyumaya devam etti. Sonra dudaklarına uzandı. Küçük bir öpücük kondurdu.

Robert mırıltıyla "Yorgunum," dedi, uyanmış ama belli etmiyordu. Vivien utançla "Ben... Ben... Onun için öpmedim.

Kahvaltı hazır," dedi bozularak. Robert dayanamadı, hızla onu altına çekti ve "Ben de onun için söylemedim. Senin için her zaman hazırım," dedi.

"Hayır, hazır olma. Yani şimdi olma. Yumurtalar soğuyacak," dedi gülerken. Robert "Söz ver, benimle duş alacaksın," dedi istekle.

Vivien "Olmaz," dedi. Robert hüsranla "Niye ama?" diye sordu. Vivien "Bilmiyorum," dedi gülerek. O sırada kapı çalmış, ikisi de birbirlerine bakıyorlardı. Robert "Ben bakarım. Sakın kıpırdama," dedi. Hızla eşofmanını giyip aşağı indi. Kapıyı açtığında karşısında Debby vardı. Robert'ın gir demesini beklemeden içeri daldı ve "Siz daha uyuyor musunuz? David yolda, o da geliyor. Size pastaneden çörek aldım," dedi.

Robert alayla "Girsene," dedi. Debby gözlerini kıstı ve "Senin için burada değilim. Biliyorsun," dedi.

Vivien asma kattan baktığında Debby'yi gördü ve hayretle "Debby burada ne işin var?" diye sordu.

Debby kafasını yukarı kaldırıp "Sana da günaydın," dedi.

Vivien aşağı inerken Robert'la merdivende karşılaştılar. Fısıltıyla "Özür dilerim," dedi. Robert "Acısını senden çıkaracağım. Birinin ona bebek yapmaya uğraştığımızı söylemesi lazım," dedi alayla.

Vivien "Hiç komik değil," dedi. Robert onu kucağına alıp yukarı çıkarırken fısıltıyla "Dursana ne yapıyorsun? Bu... Çok ayıp," diyordu.

Robert yüksek sesle "Debby acaba ayıp nedir biliyor mu? Sabahın köründe gardiyan gibi tepemize dikiliyor," diye sesini duyurduğunda yatağa uzanmışlardı bile. Vivien üzerindeki adama sırıtırken elleri saçlarında dolanıyor, bacakları beline dolanmış,

kıkırdıyordu. Robert "Çok güzelsin," dedi ona hayranlıkla bakarak. Vivien "Hadi kalk üstümden. Debby küsecek bana," dedi.

Robert "Bu nasıl bir kalk demek?" derken bacaklarını okşuyordu. Vivien dünya değiştirmiş, ona uzanan dudakları heyecanla kabul edecekti ki Debby'nin sesi duyuldu. "Vivien bugün Luisa'yla buluşacağız unuttun mu?" diye bağırdı.

Robert bir yerine bir şey batmış gibi "Hayır. Bugün benimsin," dedi sinirle.

Vivien şaşkınca "Ben... İşin olabileceğini düşündüm," dedi.

Robert "Olduğunda sana söylerim. Bugün benimsin," dedi.

Vivien "Tamam, kalkalım artık yoksa buraya gelecek," dedi.

Robert huysuzca "İyi de hani beraber duş alacaktık?" dedi. Vivien "Kader," derken kıkırdıyordu.

Robert "Beklerim," dedi. Vivien "Evet demedim ki," derken kapı tekrar çalıyordu. Tabii kalkma vakti gelmişti. Konuşmaları yarım kaldı.

Birlikte aşağı indiklerinde David mahcup bir tavırla "Yine merhaba," dedi.

Vivien sırıtırken Robert "Beni bu kadar sevdiğinizi bilmiyordum. Her gün gelir oldunuz," dedi alayla.

David "Debby seni görmeden yapamıyor," dedi kinayeyle. Debby gözlerini kısıp kocasına bakmakla yetindi. Vivien kahkahayla gülerken Robert onun gülüşüyle cennetteydi. David karısını onlardan uzaklaştırmak için "Debby istersen şu reklam işlerini bugün bitirelim ne dersin?" diye sordu.

"Bugün Vivien ve ben Luisa'ya söz verdik. Yarın hallederiz,"

Robert "Bence bugün hallet. Vivien'ın bana sözü var," dedi.

Debby sinirle öksürmeye başladığında Robert gülüyordu. Vivien'a muzipçe "Bu bir mucize! Debby'den kurtuluyoruz," derken Debby hariç hepsi gülüyordu.

Tabii Debby hırs yaptı, "Vivien iki günlük seni seçecek değil herhalde. Benimle Luisa'ya gelecek," dediğinde Robert ve Debby bir şey söylemesi için ona bakıyorlardı.

David'ın "Debby!" diye onu ikaz etmesi bir işe yaramadı.

Debby hızını alamamıştı, "Hem sana ne diye söz verdi?" diyerek Robert'a bakıyordu.

Robert gıcıklık olsun diye "Şehirdeki bütün alışveriş merkezlerini gezeceğiz. Akşam senin bilmediğin bir yere gidip oraya yerleşeceğiz," dediğinde Vivien gülmekten kendini alamadı.

Debby "Sizin bebek yapmanız gerekmiyor mu?" diye sordu savaş açmış gibi.

Vivien "Debby kendinden utanmalısın," dedi ama Robert "Senden fırsat bulursak yapacağız. Burada senden rahat yok," dedi.

David artık kahkaha atarken Debby'den dumanlar çıkıyordu. Vivien'ın gülmeleri kahkaha halini aldığında Robert büyülenmiş gibi onu seyrediyordu. Birden her şey silindi ve içinde uzun zamandır ölmeyi değil aydınlığı beklediğini anladı. Beklediği aydınlık Vivien'dı. Bu bakışını David yakalamış ve çok mutlu olmuştu.

Debby ısrarla "Gerçekten nereye gideceksiniz bilmek istiyorum," dedi.

Robert "Kısa bir tatil," dedi. Vivien aptalca ona bakıyordu.

"Biz de geliyoruz. Çıkamadığımız balayı gibi olur," dedi Debby.

David "Hayır, gitmiyoruz. Ayrıca her çıktığımız tatil nasıl balayı olabiliyor anlamış değilim," dedi utançla.

Debby "Biz de gidiyoruz. Vivien yalnız kalmamış olur," dediğinde David artık isyan etti ve "Yeter ama düş yakalarından Debby! Amaçları yalnız kalmak," diye yaptığı açıklamaya Debby cevap veremedi. Robert Vivien'a doğru eğildi ve Debby'nin du-

yacağı şekilde "Bir ara bizimle gelecek diye çok korktum," dedi. Vivien gülmeye başladığında Debby "Bunun intikamını alacağım," dedi.

Bütün gün Robert ve Vivien'la birlikte kalmışlardı. Hava soğuktu, dışarı çıkmadılar. Gittiklerinde akşam saat dokuz olmuş, Vivien mutfağı topluyordu. Robert salondaki bardakları toparlayıp getirdi. Telefonu çalan Robert salona geçti. Vivien işini bitirip salona girdiğinde Robert hâlâ telefonla konuşuyordu.

"Tamam, gece uğrarım," diyerek telefonu kapattı. Vivien telefonu kapatırken göz göze geldi ve kendini huzursuz hissetti. "Ben istemeden konuşmanı duydum. Benimle kalmak zorunda değilsin," dedi. Robert gülümseyerek yanına geldi. Bakışları huzur doluydu. Genç kadının ellerini tutup kendiyle birlikte koltuğa oturttu. "Kendini bu kadar kasmana gerek yok. Beraber zaman geçirmek istiyorum," dedi.

Vivien gülümseyerek "Bu beni de memnun eder," dedi. Robert "Düşündüm de Debby'yi sinir etmek için söylediğim tatil fikri hoşuma gitti. Sen ne dersin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ben... Senin aklında bir yer var mı?" diye sordu.

Robert "Kabul edersen sürpriz olsun. Bu akşam benimle bara gelmeye ne dersin? Ufak bir işim var," dedi. Vivien mutlulukla "Olur," dedi.

Robert "Bara gitmek için erken. Yapmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Soğuk. Dışarı çıkmak istemiyorum," dedi Vivien.

"Tamam, evde televizyon izleriz," dedi Robert.

Vivien "Sıcak bir şeyler içmek istiyorum. Sana ne getireyim? İçki?" diyen Vivien içki isteyip istemeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Robert gülümsedi "Sanırım içki içemeyeceğim," dedi.

Vivien "Senin annen değilim," dedi.

"Ben bir şey içmek istemiyorum," derken uzun zamandır biri için kendi yaşamından ödün veriyor, bu hoşuna gidiyordu. Vivien mutfağa gidip çekmeceleri karıştırınca sıcak çikolata buldu. Hazırlayıp getirdiğinde Robert film ayarlamış, bekliyordu. "Korku seversin umarım," dedi sırıtarak. Vivien hayır anlamında kafasını salladı. "Hadi ama... Ben Testere'nin bütün bölümlerini seyrettim," dedi Robert. Vivien kaşlarını yukarı kaldırırken Robert filmi başlatmıştı. Vivien *film boyunca gözlerim kapalı kalacak* diyecekti ki film başladığında komedi filmi olduğunu görüp rahatladı. Robert onu yanına çekti. Kollarına alıp koltuğa uzandı. Vivien filmi seyretmeye çalışırken Robert onunla ilgili sorular soruyordu.

"Bir renk söyle,"

"Siyah,"

"Araba,"

"Nissan,"

"Ülke,"

"İngiltere," dedi Vivien, gülümseyerek ona baktı.

"Yemek,"

Vivien gülümseyerek "Ne bu şimdi? Filmden hiçbir şey anlamadım," dedi. Robert ona daha sıkı sarılarak "Hiç! Sesini duymak için bahaneler," dedi ve kendiyle birlikte onu kaldırdı. Filmi kapatıp öylece uzandıklarında hayatlarının birden nasıl farklı bir yola girdiğinin ikisi de bilincindeydi.

Robert "Bara gidecek miyiz?" derken isteksizdi. Vivien "İşlerinin aksamasını istemiyorum. Üzerimi değiştireyim," dedi ve hızla kalkıp asma kata çıktı. Debby'nin getirdiği bavulu açtı. Özel bir

kıyafet koymadığını anlaması uzun sürmedi. Bar zaten öyle şık bir yer değildi. Altına dar bir kot, üzerine siyah bir gömlek giydi. Saçlarını atkuyruğu yaptı. Makyaj yapmadan aşağı indiğinde Robert muhteşem görünüyordu. Üzerinde krem rengi gömlek, altında siyah bol bir pantolon giymişti. Birbirlerine hayranlıkla bakıp gülümsemekle yetindiler. Robert, Vivien'ın montunu giydirdi. Vivien dışarı çıktığında her yer karla kaplıydı. "Sabah kar yoktu. Tanrı'm, çok güzel!" dedi mutlulukla.

Robert "Soğuğu sevmiyorsun ama karı seviyorsun," dedi ve araba kapısını açıp Vivien'ın binmesini sağladı. Bara geldiklerinde Nail bar deskine oturan Vivien'a selam verdi. Robert onun yanına oturdu. Nail masaya bir şişe votka koydu ve Vivien'a "Size ne ısmarlayabilirim?" diye sordu. Vivien "Burbon fena olmazdı," dedi, Robert "İçmek yoktu diye biliyorum," dedi sırıtarak. Vivien "Ama bara geldik," dedi.

Robert yüzünü buruşturdu ve "Ben içmek istemiyorum," dedi. Vivien ona istemsizce sarıldı ve "Teşekkür ederim," dedi. Robert onu sarıp dudaklarını bulduğunda "Bu içkiden daha güzel," dedi alayla. Bar yavaş yavaş insanlarla doluyordu. Müzik canlanmaya başlamıştı. Robert DJ kabinine işaret ettiğinde, müzik yavaşlayıp küçük lokantadaki çalan tanıdık müzik duyuldu.

Robert "Hatırladın mı?" diye sordu. Vivien gülümseyerek başını salladı. Robert elinden tuttu. Onu kaldırıp dans etmek için kollarına aldı. Vivien gözlerine bakınca uçuşan kelebekler dünyayı sarabilirdi. Robert yine kulağına eğilirken Vivien kıkırdadı ve kulağına uzanmasına izin vermedi. Robert merakla yüzüne baktığında Vivien, Robert'ın kulağına uzandı ve "Seni öpebilir miyim?" diye sordu. Robert gülümserken dudaklarını buldu. Vivien benzersiz tatla kendini akıntıya bıraktı. Anlam veremediği mutlu dünyada uçuyordu. Robert'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Bar kapısı açılıp içeri giren Bety gördüğü manzarayla şoka girdi. Gözlerinden adeta kıvılcımlar çıkıyordu. Her zaman yaptığı gibi yüzsüzlüğü ele aldı ve barın içine Nail'ın yanına geçti.

"Selam Nail. Hatun yeni mi?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Nail her zamanki gibi suskun kaldı ama o da en az Bety kadar şaşkındı çünkü onca yıldır yanındaydı ve Robert'ı hiçbir kadınla böyle bir halde görmemişti. Bety onları izlerken Vivien ve Robert'ın nefesleri bitmişti. Birbirlerinde ruhlarını ararken müziğin hızlandığını bile fark etmediler. Robert, Vivien'ın uzaklaşmasıyla kendine geldi. "Müzik hızlandı," diyebildi. Robert onu içine sokarcasına sardı. Elinden tutup bara doğru götürürken Bety'yle göz göze geldi. Bara gitmekle, çıkış kapısına ilerlemek arasında bocaladı. Bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini bilecek kadar Bety'i tanısa da ona güvenemezdi. Vivien'ı boş bir masaya yönlendirdi. İçkileri almak için barın önüne geldi.

"Selam," dedi Bety.

"Seni beklemiyorduk," dedi Robert.

"Belli," dedi Bety.

"Burada seni kimse zorla tutmuyor. Laf sokmaya çalışıyorsan sen zararlı çıkarsın,"

"Sorun yok. Ben bir çalışanım ve işimi yapıyorum Patron," dedi Bety. "Güzel," dedi Robert ve Vivien'ın yanına döndü. Bety öfkeden kudurmak üzereydi. Gözlerinden yaşlar süzülürken Nail ona *ben sana demiştim* bakışları atarak peçete uzattı ve "Patron kadınını buldu," dedi özetle. Bety'nin ağzından çıkan "Görürüz," kelimesi fısıltıyla duyuldu.

Kadın doğası karmaşık bir yapıya sahipti. Erkeği elinden alındığında neler yapabileceğini tahmin etmek zordu. Robert ona ümit verdiğini düşünmese de uyuşturucunun etkisinde birçok

kere Bety'i yatağına almıştı. Bety kendinde hak görüyor, âşık olduğu adamı sahipleniyordu. Onun gözünde suçlu tabii ki hem cinsiydi. Rakibini ilk önce tanımalı, sonra harekete geçmeliydi.

Vivien bulutların üzerindeydi. Bu ay hamile kalacağını ümit ediyordu ve içten içe bebeğin ne zaman doğacağını, Chars'ın ne zaman iyileşeceğini hesaplıyordu. Bu içini mutlulukla doldurdu ve bunu Robert'la paylaşmak istedi. Robert masaya oturduğunda kendini kısıtlamadı. Yuvasını bulur gibi sıcacık teşekkür dolu bir sarılmayla onu sardı.

Robert "Kaçırdığım bir şey mi var?" diye sordu.

"Gerçekten çok ama çok teşekkür ederim. Sen benim mucizemsin," dedi Vivien. Robert onu saran kadının yüzünü kendine çevirip dudaklarına dokunurcasına öptü. "Chars benim mucizem. Ve inanılmaz olan sensin," dedi. Vivien onun söylemlerinde hiçbir ima aramıyordu. İkisinin de bilmediği birbirlerine bağlandıklarıydı.

Müzik yavaşlamış, Vivien ona hamileliğinden Chars'la yaptıklarından bahsederken birbirlerini tanımaya başlamışlardı. O sırada barın kapısı açıldı. İçeri giren dört kişinin sorun çıkaracağını anlamak zor değildi. Nail ve Robert göz göze geldi. Dört kişi Robert'ın iki masa yanına oturup etrafı seyretmeye başladıklarında Vivien, Robert'ın dikkatle baktığı masaya baktı. Robert'ın o yumuşak bakışları değişmiş, bedeni dikleşmişti. Çok vakit geçmeden adamlar etraftaki masalara sataşmaya başladılar. Güvenlik gelip onları uyarmak istediğinde kafasına yediği şişeyle yere yığılırken Robert yerinden çoktan kalkmıştı. Korumalardan önce adamların masasının başında dikiliyordu. Nail ve korumalar onun arkasında belirdi.

Bety yere düşen güvenlik elemanının kalkmasına yardım etti ve onu uzaklaştırdı. Robert yüzündeki sapık ifadeyle adamların

masasına eğilmiş, konuşuyordu. Vivien'ın soluğu kesilmiş, olanları seyrederken onu hiç tanımadığını hissetti. Robert'ın ona bakan sevgi dolu gözlerinde şimdi bela arayan korkusuz bir bakış vardı. Robert, Vivien'ın orada olduğunu unutmuştu. Masadaki adamlardan biri elini Robert'a doğru salladığında kolunu kırması saniyeler sürdü. Vivien kemiğin kırılma sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Sonrasında ufak çaplı bir hareketlilik yaşandı ve kolu kırılan adam, diğerleriyle birlikte bardan atıldı. Bety fırsattan istifade Vivien'ın oturduğu masaya geldi. Elindeki bezle masayı temizlemeye başladı. Gülümseyerek "Selam," dedi. Vivien, Bety'i görünce rahatlamıştı. Tabii duyduklarıyla bu rahatlık uzun sürmedi.

"Müthiş değil mi? Hem bayılıyorum ona hem korkuyorum. Tam bir psikopat," dedi. Vivien tanımadığı adam hakkında her yoruma açıktı. "Psikopat derken? Ne demek istedin? Pek anlamış değilim," diye sordu.

Bety akılcı bir taktikle "Söze ne gerek... Gördüklerin yeterli değil mi? Ben dört senedir onu tanırım. Hiç kimseye değer vermeyen, aklına eseni yapan biridir. İnsanlar onun için oyuncaktır. İşi bitince böyle kenarda kalmak ya da gitmek sana kalmış. Yıllardır savaşıyorum," dedi. Vivien buz gibi oldu. "Ne yani sen ve o..." diye Bety'nin yüzüne baktı. Bety "Yine de onu seviyorum," diyerek masumca yanından uzaklaştı. Vivien'ın her yanı buz gibi olmuş, elleri titriyordu. İçinden burada ne işi olduğunu düşünürken sorunun cevabı basitti. Chars...

Pembe rüyası bu sefer hızlı bir şekilde kâbusa dönmüştü. Geçmiş tekrar ediyordu ve Vivien yine istemeden ikinci kadın rolündeydi. Kısa bir süredir tanıdığı Robert'ı yine gözünde fazla büyütmüş, onun mükemmel olduğunu düşünmüştü. Kendine lanet okurken ne kadar salak olduğunu düşündü. *İşte bu yüzden*

erkeklerden uzak durmalıyım, diye düşündü. Robert masaya geldiğinde "Özür dilerim. Seni yalnız bırakmak istemedim," dedi. Vivien gülümseyebildiği kadar gülümsedi ama sessiz kaldı. Robert "Gidelim mi?" diye sordu. Vivien bir kaçış gibi "Burada işlerin varsa ben Debby'ye geçebilirim," dedi.

Robert onun hüsrana düşen aklından habersiz "Hayır," dedi şirince. Vivien inkâr edemezdi. Yatağını paylaştığı, bebeğinin babası adamdan ilk görüşte ölesiye hoşlanmıştı. Şimdi o adam karşısında gözünü kırpmadan birine zarar verebilecek yanını ona göstermişti. Düşününce Michael gibi tehlikeli, akıl sağlığını yitirmiş biri bile Robert'tan korkup hayatından çıkmıştı. Tabii sevgilisi olduğunu söyleyen kızın söyledikleriyle iyice kafası karışmıştı. O barmen kız Robert'la birlikte miydi? Ama nasıl olur sorusuna cevap bulamıyordu. Bu düşünce Vivien'ı yaralarken genç adamın onu etkilemesine izin verdiği için kendine kızıyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Hamile kalacak ve bir erkeğin daha onu üzmesine izin vermeyecekti.

Kendini inandırmak isterce *"Sadece mecbursun o kadar..."* diye içinden geçirdiği cümle avunmaya yetmedi. Ağlamamak için kendini zor tuttu. Kaçıp kurtulmak istedi ama yapamazdı. Yürümeyi, soğuğu bahane edip istemedi. Eve geldiklerinde Robert ondaki huzursuzluğun bardaki kontrolsüz davranışından kaynaklandığını anlamıştı. Saat gecenin ikisi olmuştu. Vivien'ın uykusu yoktu ama yalnız kalıp sağlıklı düşünmeye ihtiyacı vardı. *En azından gözlerimi kapatıp düşünebilirim,* diye geçirdi içinden. Robert "Yorgunsun," derken önünde durmuş, cevabını almak için bekliyordu. "Evet, hızlı bir gündü," dedi gülümsemeye çalışarak. Robert gülümsedi ve onu asma kata çıkardı. "Tamam, biz de uyuruz. Zaten geç oldu," dedi. Yukarı çıktıklarında evin sıcaklığını arttırıp şortuyla kalana kadar kıyafetlerinden kurtuldu.

Vivien onu seyrederken bedeninde irili ufaklı yara izlerine dikkat etti. Karnında daha önce gördüğü diğerlerinden büyük kesik izi vardı. Göz göze geldiklerinde bakışlarını çekti ve küçük bavuldan tişörtünü ve eşofmanını aldı ve giyindi. Usulca yatağa girdiğinde Robert'ın onu kendine çekip sarılması saniyeler sürdü. Vivien istemsizce gerilmişti, Robert onu koklarken "Ürkek prenses," diyerek sırıttı. Vivien barda gördüğü gerçeklere tezat onu pamuklara saran adamın gözlerine inanmazcasına baktı. Tuhaftı ama her şeye rağmen onu saran kollarda bulduğu huzur inanılmazdı.

Olumsuz düşünceleri bir on beş dakika sonunda Robert'ın kollarında yerini arzulara bırakırken kendine şaşırıyordu. Akıl sağlığını yitirmiş olmalıydı. Robert uykuya dalmış, burnu tenin-de onu soluyordu ve Vivien için bu paha biçilmezdi. Onu hissetme ve bir bütünü tamamlama isteğiyle doldu. Michael'ı hiç böyle arzulamadığını düşündü. Bu onu huzursuzluğa iterken kıpır kıpırdı ve Robert'ın uyanmasını sağladı.

"Neyin var?" dedi. Vivien "Terledim," dedi utançla. Robert yarı uykulu gözleri kapalı bir halde doğruldu. Saçları karışmış, kaşları çatık ama şirindi. Vivien'ı kendiyle birlikte yatağın içinde oturttu. Kadının üzerindeki eşofmanı çıkardı. Sonra kendi tişörtünü çıkardı. Uzanıp onu kollarına aldı ve gözlerini kapattı. Vivien bu hareketle kendini tutamadı ve gülmeye başladı. Robert içini ısıtan gülme tınısıyla gözlerini açtığında o da gülümsüyordu. "Şimdi ne oldu?" diyerek merakla baktı. Vivien "Çözüm üretmek senin işin ama hâlâ çok sıcak," dedi. Robert muzipçe "İç çamaşırlarını çıkarmama ne dersin? Bence seni sıcak tutan onlar," derken çoktan iç çamaşırının kilidini açmış kollarından çıkarıyordu. Uykusu açılmış, yanında yatan enfes bedeni süzüyordu. Vivien "Üşümeye başladım," dedi gülerek. "Ben seni ısıtırım," dedi Robert. Vivien istediğini almış, bir kere daha kendini

istekle Robert'a vermişti ve gecenin bütün olumsuzlukları aklından silinmişti.

Gün aydınlanmış, Robert uyandığında Vivien kollarında uyuyordu. Uyuması için hiç kıpırdamasa bile bütün gece sahip olduğu bedeni arzulamamak içten değildi. Dudaklarıyla usulca dokundu pembenin beyazında kaybolduğu tene. Vivien gülümseyerek çarşafa tutunup ona doğru döndü ve "Günaydın," diyerek sarıldı. Gece sis perdesiyle aklından geçti. Robert'la yatakta başka bir insana döndüğünü fark edip yine utançla kızarması saniyeler sürdü. Robert onun utançla renk değiştirdiğini anladı ve dayanamadı. "Bu on yıl sonra da böyle mi olacak?" diye sordu sırıtarak. Vivien on yıl kelimesiyle buz gibi oldu. Gülerek "Bilmem, hayatımda olacak kişiye sormak gerekecek," ded. Robert'ın yüz hatları gerilmiş, ondan istemsizce uzaklaşmıştı. Vivien adamın karanlık bakışıyla kendini kötü hissetti. Tuhaf bir şekilde içi ürpermişti. Robert görmediği bir karanlıkla ona bakmıştı. İstemsizce ürktü. Robert "Başka birinin kollarında seni düşünmek..." diyerek sustu ve cümlesini tamamlamadı. Vivien gerilen ortamla gerçeklere dönmüştü "Biz fazla ileri gittik. Bunun suçlusu benim," dedi.

Robert düşününce onu olmayan birinden kıskanmış, hatta bu onu sinirlendirmeye yetmişti. Tek bildiği bu hissettiklerinin yanlış olduğu gerçeğiydi. Vivien'la ileriye dönük bir şey istemeyi bırak düşünemezdi bile. Ağzından "Haklısın," kelimesinin çıkmasına izin verdi. Vivien bunu beklemiyordu. Hızla yataktan kalktı ve sessizce kıyafetlerini giymeye başladı. Robert söylediğinin yanlış olduğunun farkına vardığında "Kahretsin!" dedi. Yattığı yerden hızla kalkıp önüne dikildi ve "Vivien..." dedi ama ne diyeceğini bilemedi. Onu sardı ve "Vivien, özür dilerim... Ben öyle söylemek istemedim. Niyetim seni kırmak değildi. Kafam karmakarışık," dedi.

Vivien yüzüne bakmaya cesaret edemedi "Ben gitmek istiyorum," dedi. Robert çaresizdi "Tamam, seni bırakırım," dedi ve kıyafetlerini alıp aşağı inerek onu rahat bıraktı.

Hızla evden çıktıklarında ikisi de şaşkındı. Kar yağışı durmuş, her yer beyaza bürünmüştü. Kara rağmen güneş çıkmıştı. Arabada hiç konuşmadılar. Debby'nin evinin önüne geldiklerinde Vivien hızla arabadan indi ve arkasına bakmadan uzaklaştı. Sabahın onunda Debby'nin kapısındaydı. Zile basmak içinden gelmedi. Debby'nin bir sürü soru soracağını biliyordu. Ayrıca Robert'ın ona bir şey yaptığını anlayacak kadar onu tanıyordu. Kapıyı çalmadı. Geri döndü ve nereye gittiğini bilmeden yürümeye başladı. Üç gün önce hayatına giren bebeğinin babası olduğunu kabullenmek zorunda kaldığı adamı düşünmeye başladı.

Aralarında seksten, bebek yapmaktan fazlası olduğunu bilecek kadar kendini tanıyordu. Sorun tanımadığı Robert'tı. Sonra Michael'ı üç seneden sonra yine tanıyamadığını düşünüp kendini rahatlattı. Bir saatin ardından hâlâ evin yakınlarındaki parkta oturuyordu. Elleri üşümüş, beyazlar içinde kalan bankın üzerindeydi. Çalan telefonuyla düşüncelerinden çıktı. Telefonu açıp konuşamadan Debby'nin panik halindeki sesine katlanmaya çalıştı. Vivien'a annesi gibi davranırken Robert'ın da telaşlandığını söylediğinde Vivien "Harika..." diyebildi.

Debby'yi dinleyip "İyiyim Deb, senin evin oradaki parktayım. Sadece hava almak istedim. Birazdan gelirim, merak etme," dedi sinirle. Telefonu kapattığında çok geçmeden önünde duran arabadan Robert indi. Suçlulukla ona doğru yürüdü ve yanına oturdu.

Robert "Özür dilerim," dediğinde Vivien sesini çıkarmadı. Bir süre beyaz manzarayı seyredip konuşmadılar.

Vivien "Sanırım her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum," dedi. Robert ona bakmadan "Aramızdakinin bebek yapmaktan daha

fazlası olduğunu biliyorsun. Bebek benim için bir bahane Vivien. Bunu inkâr etmiyorum ama ne düşüneceğimi ne hissettiğimi bilmiyorum. Sana kapılmak öyle kolay ki ama ben..." diyerek sustu. Robert ona açıklama yaparken o kadar çaresizdi ki Vivien onun için kahroldu.

Vivien "Ben sana kızmadım, hatta seni anlıyorum. Lütfen özür dileme. İlk konuşmamıza uyalım. Soru sormak yok. Benim hiçbir beklentim yok ve senin de olmamalı," dedi.

Robert "Zaman bize ne getirir bilemem Vivien ama şimdiye kadar konuşulan her şeyin canı cehenneme! Chars'ın sağlığı ilk öncelik değil mi?" diye sordu. Vivien evet anlamında başını salladı. Robert "O iyileştikten sonra senin ve benim konuşacağımız iki bebeğimiz olacak. Sonrasında bizi konuşabiliriz," dedi.

Vivien "Ben senin kadar cesur olamazdım. Yani düşünsene tanımadığın bir kadın, iki çocuk... Korkmuyor musun?" diye sordu.

"Deli gibi korkuyorum ama kararımda senin etkili olduğunu söyleyebilirim. Seni ilk gördüğüm andan beri arzuladığımı itiraf etmeliyim ama bu etkilenmekten de fazla Vivien. Ve Chars... Onu görünce baba olma fikri içimi ısıttı," dedi mutlu bir yüz ifadesiyle.

Vivien dehşete kapılmıştı "Yani bu... Bu bebeklerde hak iddia edeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu. Robert yine bakışlarını Vivien'ın soğuktan kırmızılaşmış dudaklarına kaydırdı. Güneş gözlüğünü çıkarıp dudaklarına yerleşmesi saniyeler sürdü. En istekli yumuşak halde öpüşleri baş döndürücüydü. Kesik kesik öpüşleri tekrar tekrar Vivien'ın dudaklarında yerini alırken kelimeler ağzından tek tek çıkıyordu. "İstediklerimi her zaman insanlar bana sunar ve sen bana kendini de bebeklerimizi de vereceksin Vivien," dedi ve onu tutkuyla kendine hapsetti.

Vivien'ın başı dönmüştü "Beni böyle öpmeni istemiyorum," dedi. Robert ona bir kere daha eğilip "Tamam, bu nasıl?" diyerek dudaklarını dudaklarına daha bir tutkuyla yerleştirdi. Dili ona yardım edip kadının enfes ağzında gezinirken yaşadığı ayrı bir zevkti. Nefesi hızlanmış, Vivien'ı arzuladığını belli etmekten kaçınmıyordu. Ne zaman sonra ayrıldıklarında Vivien onunla baş edemeyeceğini anlamıştı. "Sen politikaya atılmalısın," dedi gülümseyerek. Robert gülümsedi "Üşümedin mi?" diye sordu.

Vivien eldivenini çıkarıp ellerini boynuna değdirdi. Robert hızla yerinden kalkıp onu arabaya soktu.

Vivien "Ben sende kalıp kalmayacağıma pek emin değilim," dedi. Robert ona bakmadan soğuk bir yüz ifadesiyle "Karar senin ama bu benden uzak durmanı sağlamayacak. Sonuçta yine altımda zevkle inleyeceksin. Yani bu aramızdaki her neyse onu azaltmayacak," dediğinde Vivien ağzı beş karış açık ona bakıyordu.

"Sen çok ama çok terbiyesizsin!" dedi.

"Hayır, gerçekçiyim. Dedim ya karar senin," dedi. Vivien birlikte oldukları birkaç gün boyunca adamın otoriter, istediğini yaptıran yapısını görmüştü. Şimdi bu neydi?

"Ne yani sende kalıp kalmamama karışmayacak mısın?" diye sordu hayretle.

"Vivien, farkındaysan kararları hep sen alıyorsun. Ben sadece sana uyuyorum,"

"Bunu nasıl söylersin? Sende kalmamı isteyen sendin. Ayrıca gitmek istediğimde göndermeyen de sendin," "Ben sana fikrimi söyledim. Lütfen aradaki farkı ayır," dedi Robert.

Vivien şoke olmuş, adama bakıyordu. Robert aralarındaki ilişkiyi bir cümleyle Vivien'ın mantığının kabul edeceği şekilde açıkladı.

"Yine fikrimi söylüyorum. Ben gitmeni istemiyorum. Ayrıca biz neyiz diye sormaya hiç gerek yok, zaman sana ve bana ne olduğumuzu gösterecektir. Hızlı başladık ama bu benim suçum değil. İnan bana başımı döndürüyorsun. Ayrıca seni başka bir erkekle düşünmek beni geriyor. Yoksa sana yalan söylememi mi tercih ederdin? Dürüst olmam canını sıkıyorsa söyle," dedi gülümseyerek.

Vivien neredeyse kendini suçlu hissedecekti. Düşündüğü zaman ona hak verdi. O gitmek istediğinde Robert hayır demiş ama Vivien ısrar etmemişti. Ayrıca hiçbir zaman onu zorlamamıştı.

Vivien "Ben fazla tepki verdim galiba," derken başını öne eğmiş, ona haksızlık ettiğini düşünür duruma gelmişti.

Robert "Lütfen amacımıza zarar vermeyelim olur mu?" dedi ve onun yanağını okşadı. Vivien dün geceden beri olanları düşündü. Nasıl haklıyken bu duruma düşebilmişti hiçbir fikri yoktu. Gerçi ortada haklı ve haksız da yoktu ama Robert söylediklerinde bir o kadar haklıydı. Her şeyi unutup hamile kalmaya yönelmeliydi. En doğrusu buydu.

Robert "Bugün planlarımız biraz gecikti. Uçağı kaçırdık. Artık yarın yola çıkarız," dedi.

Vivien "Nereye gidecektik?" diye sordu merakla. Robert "Tatil dönüşü Chars'ın yanına gideriz diye düşünmüştüm. Tabii karar senin," dedi alayla. Vivien "Hadi ama kafama vurup durma," dedi gülerek.

Robert "Tamam, yemek yiyelim. Ben açlıktan ölüyorum," dedi. Vivien "Tamam ama akşam evde yiyelim, olmaz mı?" diye sordu. Robert "Sen nasıl istersen," diye tekrar imalı bir dalga geçti. Akşam yemeğine kadar birlikte iki sevgili gibi vakit geçirmiş, sinemaya gitmiş, el ele yürümüşlerdi. Genelde Vivien anlatıyor, Robert dinliyordu. Robert el ele arabaya yürürken onu

kendine çekip "Eve gitmek ve sende kaybolmak istiyorum," dediğinde Vivien dünden razıydı. "Ben de eve gidip sana bu güzel gün için teşekkür etmek istiyordum," dedi. Robert onu kucağına alıp arabaya sokarken Vivien kahkaha atıyordu. Evin kapısından öpüşerek içeri girdiklerinde maksatları zaman kaybetmeden asma kata çıkmaktı. "Işıklar," dedi Vivien kıkırdayarak. Robert "Boş ver ışıkları," dedi tutkuyla. Aniden ışıklar yandığında ikisi birden şok geçirdi.

Bety harika bir masa hazırlamış, üzerine seksi kırmızı bir elbise giymişti. Masa iki kişilikti. Robert afallamıştı. Vivien onun kollarında, elinde aldıkları hamburgerler, şaşkındı. Ne yapacağını bilemedi. Robert'ın kollarından uzaklaşıp geri adım atmasıyla yan tarafta duran vazoyu devirdi. Vazo yere düşüp bin parçaya bölündü. Bety şoka uğramış gibi yaparken Robert onu öldürebilirdi. Dişlerini sıkarak "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Bety "Ben sürpriz yapmak istemiştim," dedi masumca. Robert gözlerini kapatıp açtı, gidip masadaki mumları parmaklarıyla söndürdü ve "Gitsen iyi olacak. Hemen!" diye bağırdı. Vivien, Robert'ın karşısında ezilip büzülen Bety'nin yerine kendini koyduğunda paramparçaydı. Yine kahraman olma zamanıydı.

Kapıyı açıp tam çıkıyordu ki Robert "Vivien nereye?" diye seslendi. Adama "Ben yarın ararım," derken Bety'nin kafası karışmıştı. Vivien'ı, Robert'ı aşkla öperken görmüştü. Şimdi bu neyin kabullenişiydi? Yarın ararım ne demekti? Taktik değiştirmeliydi. *Tek yüzsüz ben değilim herhalde,* diye düşündü. "Neden gidiyorsunuz? Kalıp bize katılın, zaten aramızda değil misiniz? Hoş ben alışkınım. Siz ilk değilsiniz," dedi mağduru oynayarak. Vivien nefes alamıyordu. Michael'ın yaşattığı anlar tekrar ediyor gibiydi. "Ben aranızda falan değilim gerçekten. Ben..." dedi ve anlatacak bir şey bulamadı. Hikâyeyi neresinden tutacağını bilemedi.

Robert'la yatıyordu. Ona sevgilisinden öteye giden davranışlar sergilerken onun biriyle ilişkisi olabileceğini aklının ucundan geçirmemişti.

"Gitsem iyi olacak," dedi, arkasını döndüğünde masanın yerle bir olan sesiyle irkildi. Sonrasında Robert'ın "Vivien hiçbir yere gitmiyorsun! Bety seni bir daha ne burada ne barda görmek istemiyorum. Bu yaptığın son saçmalıktı," diye bağırmasıyla yerine çivilendi. Bety'nin susmaya niyeti yoktu. "Beni kullanıp yenisini bulunca bir kenara atamazsın!" dedi Vivien'ı göstererek. Vivien titremeye başlamış, gözleri dolmuştu. O geçmişte bunları farklı bir bakış açısıyla yaşamış ve acısını çekmişti. Bu ortamdan uzaklaşmalıydı. Tabii Bety'e açıklamalıydı. Ama nasıl? "Ben açıklayabilirim," dedi çaresizce.

Robert bir kere daha onun çaresizliğini gördü. Bety "Onunla birliktesin! Gözlerimle gördüm! Ben onun bana attığı kırıntılarla mutlu olurken ondan görmek istediğim ilgiyi, her şeyi sana gösterdiğini gördüm. O benim!" diye haykırdı. O sırada Robert şoke olmuş, Bety'nin söylediklerine inanamıyordu. Kapıdan çıkmak üzere olan Vivien'ı kolundan tutup gitmesine izin vermedi. Robert'ın gözlerinden ateş çıkıyordu ama bu öfke Vivien'a değildi, "Gitme. Açıklayabilirim," diyebildi.

Vivien "Başına bunlar benim yüzümden geldi, özür dilerim. Beni anlayabilecek durumda değil. Aranıza girmek gibi bir niyetim yok biliyorsun. Sakinleşince onunla konuşabilirim," dedi. Robert Vivien'ın bu kapıdan çıkarsa her şeyi bırakacağını biliyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun ve bu sefer senin fikrini sormuyorum," dedi. Vivien çaresizce ona bakarken Robert, Bety'e döndü. "Bety söylediklerim hâlâ geçerli. Evine git ve bir daha gözüme görünme," dedi. Bety hıçkırıklara boğulurken Vivien hemcinsine böyle davranılmasına sinirlenmişti. Bety de rolünü iyi oynuyordu.

Vivien, Robert'a "Kız arkadaşına nasıl bu şekilde davranabiliyorsun?" diye adeta bağırdı. Robert bu çıkışla şaşırmıştı. Vivien devam etti. "Kimse böyle bir davranışı hak etmez," dedi sinirle. Robert onu kendine çekip "Ya!" diye gözlerini gözlerine sabitlerken Vivien aynı anda nasıl ondan ürküp onu arzulayabiliyordu bir türlü çözemiyordu. Nefesleri birbirlerine değerken Vivien dik dik bakmayı ihmal etmedi. Bir yanı *"Ona mecbursun. Hem sana öyle davranmıyor, sana ne?"* diyor bir diğer ağır basan yanı her zaman ezilenin yanında olması gerektiğini bağırıyordu. Robert'ın yüzündeki bütün damarlar sinirle atıyor gibiydi. Dişlerinin arasından "O benim kız arkadaşım değil. Sevgilim değil. Onu kullanmış değilim. Kenara atmış hiç değilim. İçki ve uyuşturucunun etkisinde bir adamın kollarında olmayı tercih eden kendi. Yüzlerce kere ona anlattım, anlamadı. 'Yolunu çiz, benden sana hiçbir şey olmaz,' dedim. 'Hayatımda kimseye yer yok,' dedim. Ama anlamak istemedi. Şimdi çok bilmiş modacı Bety'nin beni anlaması için ne yapmalıyım sen bana söyle," diyerek yaptığı açıklama ile Vivien şaşkındı. Bakışları Bety'yi buldu. Dik bakışları sönmüş, kafası karmakarışıktı. "Şey..." dedi ama ne diyeceğini bulamadı. Robert bu haline gülümsemekten kendini alamadı. Vivien "Bu ikinizin sorunu, benim değil," dedi en sonunda. Robert "O zaman gecemizi berbat etme. Senin peşinde koşmaktan yoruldum. Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi ve onu bırakıp Bety'nin yanına gitti. "Hadi seni banyoya götürelim," dedi. Bety itiraz etmedi. Vivien yaşadıklarına inanamıyordu. Kapıya yöneldi ama gidemedi. Seslice "Bebeğim için," dedi, kendini kandırdı. Robert ve Bety banyodan çıktıklarında Bety'nin yüzü asıktı. Bety hiçbir şey söylemeden evden ayrıldı. Robert kapıyı gayet rahat Bety'nin yüzüne kapattı. Vivien öylece duruyordu. Robert dağıttığı masayı toplarken sessiz ve sinirliydi.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi. Vivien sinirle kollarını göğsünde birleştirdi. "Dağıtan sensin, kendin topla! Benim uykum var," dedi ve asma kata çıktı. Üzerindekilerden kurtulup geceliğini giydi ve yatağa uzandı. Yatak, yorgan, yastık genç adamın kokusuyla bütünleşmişti. Ona birisi bu yaşayacaklarını söylese güler geçerdi. Şimdi bu karışık hikâyenin başkahramanıydı.

Bety aklına takılırken Robert açık ve net onun yanında duygularını ifade etmişti. Kadının yüzüne karşı birlikte olduğunu ama ilişki yaşamadığını vurguluyordu. Bu genç kadına kuvvet verir gibi oldu. Aynı şey onun ve Robert için de geçerliydi. Birlikte oluyorlar ama bir ilişki yaşamıyorlardı. Düşünce karmaşası içinde Robert gelmiş, kıyafetlerinden kurtulmuştu. Yanına uzanıp hiçbir şey olmamış gibi onu kollarına aldı. Boynuna yüzünü gömüp kokusuyla huzur bulurken "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiç... Aslında Bety'yi düşünüyorum," dedi Vivien.

"Gerçekten hiçbir şeymiş," dedi Robert sıkıntıyla.

"Hayır. İkinizi düşünmüyorum. Bu senin problemin. Dediğim gibi istersen onunla konuşabilirim. Kafamda oturtuyorum sadece,"

Robert "Kafanda oturttuğun nedir?" diye sordu.

"Birlikte olurken ilişki nasıl yaşanmaz? Onu irdeliyorum. Sonuçta bu bizim için de geçerli," dedi Vivien. Robert gözlerini kapatıp sinirle nefes alıp verdi. "Vivien neden söylediklerimden bize pay çıkarıyorsun? Bu konuyu zamana bırakmamış mıydık?" diye sordu.

"Ben de aksini söylemedim. Sadece biz de öyleyiz değil mi? Birlikte seks yapıyor olmamız bir ilişki yaşıyoruz anlamına gelmiyor. Yani doğrusu bu!" dedi.

Robert dirseklerinin üzerinde doğruldu, Vivien'ın yüzüne baktı ve "Hayır, doğru değil. Eğer seni rahatlatmamı bekliyorsan

daha çok beklersin," dedi umursamazca. Vivien çırpınırcasına oturur pozisyon aldı. "Yaşadığımız seks! Seni çeken de bu!" dedi utancını gizlemeye çalışarak. Robert ona öyle bir derinden yaklaştı ki orada ölse kesin kalbinin hızındandı. Genç adam her yerde ayaklarını yerden kesebilecek kadar onu etkiliyordu. Robert dudaklarını dudaklarına değdirdi ve kendini çekti. Vivien'ın alev alan dudakları gerisini beklerken Robert usulca "Bu seks mi?" diye sorarken parmak uçları boynunda gezdi. Gözleri gözlerinden ayrılmıyordu. Dudakları yanaklarında dolanırken sorusunu tekrarladı. Vivien cevap veremiyor, dudaklarını istemekten başka bir şey düşünemiyordu. Robert saçlarını okşarken derin nefeslerini hissettirdi ona. "Senin kokun seks mi?" diye sordu. Vivien'ın ellerini ellerine alıp dudaklarına götürdüğünde Vivien dünyadan kopmuştu. "Ellerini tutmak... Gözlerinde kaybolmak... Gülüşünle var olmak... Yanındayken kâbuslarımdan arınmak... Seks mi?" diye sordu.

Vivien büyüsüne kapılmış, onu hayranlıkla seyrediyordu. Robert son kez gözlerine bakıp "İşin o kısmı seninle daha güzel. Ruhunu severken bedenine sahip olmak eşsiz bir haz ama inan bana seninle benim aramda sadece seks yok," dedi. Vivien'ın konuşmasına yine izin vermeden dudaklarına hapsettiği kadını deli gibi öpmeye başladı. Vivien sorulara ne cevap vereceğini biliyordu. Doğrulardan kaçar gibi Robert'a teslim oldu.

Birbirlerinde kayboldukları gecenin sabahında Vivien gözyaşları arasında kahvaltı hazırlamaya çalışıyordu. Ne kadar kendini tutmaya çalışırsa gözyaşları iki misli akarken ağlaması hıçkırıklara döndü. Genç kadın öylece tezgâhın önüne yığılıp kaldı. Robert güzel bir sabaha gözlerini açmış, Vivien'ı düşününce gülümsemişti. Kulağına gelen hıçkırık sesleriyle hızla yataktan kalktı. Aşağı baktığında Vivien'ın tezgâhın önünde yere çökmüş ağladığını

gördü. Şortunu giyip hızla aşağı indi. Vivien'ın halini görünce kötü bir haber aldığını düşündü.

"Vivien ne oldu? Neden ağlıyorsun?" diye sorarken onu kollarına almıştı. Vivien isyan edercesine "Regl oldum," dedi. Robert "Sen takvim nedir bilmiyor musun? Ne zaman? Ayın hangi günü regl olduğunu biliyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu şaşkınca.

Vivien "Karıştı! Artık geç, erken, hangi gün bilmiyorum. Üç aydır hiçbir şey belli değil," dedi gözyaşlarıyla.

Robert onu kaldırdı ve kucağına alıp asma kata çıkardı. Yatağa uzanıp onu kollarına aldı. Gözyaşlarının aktığı yanaklarını silip gözlerine şefkatle baktı. Vivien ona sarılıp gözyaşlarına boğulurken Robert hiçbir şey söylemedi. Sadece onu sarıp sarmaladı. Ara ara dudaklarını sevgiyle öpüyor, iyice sarıyor, acısını paylaşıyordu. Vivien bir çocuk gibi gözyaşlarıyla uyuyakaldı. Robert ondan uzaklaşıp onu seyretmeye başladı. Ne zaman sonra Vivien gözlerini açtığında Robert'la göz göze geldi. Robert gülümseyerek "Hadi kahvaltı edelim, açlıktan ölüyorum. Öğlen oldu," dedi. Vivien onun gülen yüzüyle kendini daha iyi hissetti. Birlikte sessizce kahvaltıyı hazırladılar. Robert onu bir bebek gibi besledi. Şirinlikler yapıp dudaklarına hapsederken Vivien ona aşkla baktığının farkında değildi. Huysuzca "Ben duş almak istiyorum," dedi. Robert "Ben buraları toplarım. Acele et, bir saat içinde çıkmalıyız," dedi.

Vivien merakla "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Robert "Sürpriz," diyerek masayı toplamaya başladı. Vivien sesini çıkarmadan banyoya girip üzerindeki geceliğinden kurtuldu. Aynada ağlamaktan şişen yüzüne baktı. "Harika! Robert'ın yerinde olsam beni çuvala koyup şehir dışına bir yere bırakırdım. İğrenç görünüyorum," diyerek gözlerinden süzülen yaşlarla duşa girdi.

O duştan çıktığında Robert mutfağı toplamış, küçük bir valiz hazırlamış, çıkmaya hazırdı.

Vivien asma kata çıktığında yatağın üzerinde hazırlanmış ince askılı bir bluz ve kotla karşılaştı. Belinden ona sarılan adamla gülümsedi. "Bunlar bu mevsim için ince değil mi? Dışarıda kar var," dedi. Robert, Vivien'ı kendine döndürdü. "Gideceğimiz yer için kalın bile. Hadi çıkalım," dedi ve hazırlanıp çıktılar.

Vivien gidecekleri yeri uçağın içinde öğrendiğinde neredeyse çığlık atacaktı. "Biz gerçekten bir adaya mı uçuyoruz?" diye sordu hayretle.

"Galapagos," dedi Robert. Vivien şaşkındı "Ya Chars'a bir şey olursa?" dedi tedirginlikle. Robert "Hiçbir şey olmayacak. Sen ve ben iki üç gün güneşlenip döneceğiz," dedi. Vivien gülümsedi ve sesini çıkarmadı. Güneş fikri ona da cazip gelmişti.

Bir hafta sonra...

Üç günlük tatil Catrine'den alınan iyi haberlerle bir haftaya çıkmıştı. Vivien'ın hastalığı bitmiş, tekrar umutları yeşermiş ve bebek yapmaya odaklanmıştı. Kendine şaşırıyor, Robert'le yeni yetme ergenler gibi sevişiyordu. Robert onu her seferinde tutkuyla kabul ediyor, neredeyse günün çoğunu birbirlerinde kaybolarak geçiriyorlardı. Bir haftanın sonunda gitme vaktiydi. Robert bavulları havalimanına gönderip Vivien'a adayı gezdirmek istediğini söylediğinde Vivien gülümsemişti. Adayı gezerken birçok insan Robert'ı durdurup selam veriyor, sarılanlar bile oluyordu.

"Bu soru sayılır mı bilmiyorum ama burada ne kadar kaldın?" dedi Vivien.

"Altı aydan biraz fazla sanırım,"

"Seviliyorsun," dedi Vivien. Robert ses çıkarmadı. Yerel bir hediye dükkânına girdiklerinde Robert yine yolunu çeviren biriyle sohbet ediyordu. Satıcı kadın Vivien'ın Catrine, Debby ve Nancy için aldığı kolyeleri paketleyip uzattığı sırada "Onu mutlu görmek çok güzel," dedi.

Vivien "Anlayamadım," dedi.

"Robert burada çok sevilir. Yerel halka çok iyilikleri oldu. Evlendirdiği yoksul âşıklar şimdi bir aile sahibi. İlaç ve doktor olmadığı için kapatılan hastaneyi açtırıp hastalanan çocukları tedavi ettiren de o. Yaptığı onca iyilik, aldığı onca teşekkür bile şu anki gibi mutlu görünmesini sağlayamadı. Hayatına bir güneş olmuş gibisiniz," dedi. Vivien şaşkındı. "Gerçekten mutlu mu?" dedi. "Evet, mutlu ve sevgi dolu," dedi satıcı kadın.

Vivien Robert'la göz göze geldiğinde genç adam gülümsedi. "Ben de mutluyum ve korktuğum da bu," dedi mırıltıyla. Birlikte dükkândan çıktıklarında Vivien durgunlaşmıştı.

Robert "Canını sıkan bir şey mi oldu?" diye sordu.

Vivien "Burayı özleyeceğim," dedi buruk bir gülümsemeyle.

Robert "İstediğin zaman gelebiliriz," dedi ama Vivien gelemeyeceklerini biliyordu. Eğer hamile kalırsa Robert kendi hayatına dönecek, Vivien Londra'da kalacaktı. İçi mutsuzlukla doldu. Arabada havalimanına gidene kadar ikisi de kendi düşüncelerinde kayboldu. Londra uçağının anonsuyla düşüncelerinden sıyrılıp el ele tutuşup uçağa yürüdüler. Uçağa bindikten bir yarım saat sonra hostes yemek servisi yaparken Vivien yemek yemeyeceğini belirtti. Robert "Sabah bir şey yemedin," dedi merakla. Vivien mutsuzca "Çok kilo aldım. Tatil bittiğine göre dikkat etmeliyim," dedi.

Robert kahkaha atarken "Seni her halinle seveceğim," dediğinde Vivien şaşırmış, ona bakıyordu. Bu neydi şimdi? Onu

sevdiğini mi söylemişti? Panikle "Chars'ın iki gün sonra tedavisi var," diyebilmişti sadece. Konu kapanmış, ikisi de yorum yapmamıştı.

"Her şey iyi olacak. Artık umutsuzluk yok," dedi ve umut verir gibi Vivien'ı kollarına aldığında tek dileği bebeklerinin iyileşmesiydi. Vivien, Robert'ın kollarında, uçak Londra semalarına gelene kadar uyudu. Robert "Geldik," diye kulağına fısıldayıp dudaklarına uzandığında gülümseyerek gözlerini açtı. Uyku sersemi "Nasıl bu kadar uyuyabiliyorum ben de anlamıyorum," dedi. Robert ona pis pis sırıtıp "Geceleri ve gündüzleri çok uyuduğumuz söylenemez," dediğinde Vivien ona istekle sırıtıyordu.

Vivien havalimanında onları karşılayan Catrine'e sıkı sıkı sarıldı. Catrine hastane yolunda Chars'tan, Nancy'den ve en önemlisi Robert hakkında Teresa ile yaptığı konuşmadan bahsetti.

"Teresa, '*Robert'ı damadım olarak kabul edebilirim. Sonuçta o Chars'ın babası ve iyi biri olması benim için yeterli,*' dedi," diyerek nefes almadan konuşurken Vivien kaçamak bakışlarla Robert'a bakıyordu. İçinden onun yerinde olsa ne yapacağını düşünüp durdu. Onun kadar cesur olamayacağını biliyordu. Robert tepkisiz kalırken Vivien "Her zamanki annem! Abartmayı sever," dedi gülümsemeye çalışarak. İçinden Catrine'e kızdı. Neden Robert'ın yanında bunları anlatıyordu ki?

Hastaneye varmalarıyla adeta arabadan kendini dışarı atmış, "İşte Chars!" diye heyecanla oğluna koşmuştu. Chars yapay gölün üzerinde yüzen ördeklere yemediği çörekleri atıyordu. Annesini görünce "Anni," diye koşarak kucağına atladı. Vivien onu kucaklayıp kokusunu içine çekerek göğsüne bastırdı. Robert sevgiyle onlara bakıyordu. Kabul ediyordu. İçinde onu yiyip bitiren boşluk Vivien'ın hayatına girmesiyle yok olmuştu. Ama oğlu tarif edilemez bir duyguydu. Onun kanından, canından bir parçaydı.

Annesinin kucağında ona Christian gibi gülümsediğinde mutluluk karanlığın içinde yitip gitti. Vicdanı boğazına yapışmış, nefes alamaz hale gelmişti. Günlerdir görmediği kâbusları, düşünmediği kardeşi Chars'ın bir gülüşüyle iki kat fazlasıyla ona geri dönmüştü. Rüyanın kâbusa dönüştüğü anı yaşıyordu. Hiçbir şeyi hak etmeyen adi herifin teki olduğunu düşünüyordu. Christian onun yüzünden ölmüştü. Şimdi Vivien ve Chars bir mucize gibi hayatına girmişti ama o uzaklaşmalı ve cezasını çekmeye devam etmeliydi. Yalnızken yasını tuttuğu kardeşine karşı bunu borçluydu. Vivien hayatındayken bu kefareti ödeyemiyordu. Suçluluk duygusuyla Christian'ın yanına gitme isteğiyle doldu.

Vivien bebeği kucağında Robert'a baktığında ters giden bir şeyler olduğunu hissetti. Bebeğini telaşla annesine verdi. Tam Robert'a doğru bir adım atmıştı ki Robert'la göz göze gelip durdu. Ona ne diyecekti ki? Nereye diye soramazdı. Söz vermişti. İçini kaplayan sıkıntıyla Robert giderken öylece arkasından baktı. Teresa "Neler oluyor?" dedi. "Sanırım onu korkutuyorum," dedi Vivien. Teresa kızı için endişelense de tek dayanağı Robert'ın iyi biri olmasıydı. "Dönecektir. Biz eve geçiyoruz. Chars yorgun, tabii ben de," dedi ve Chars ve Catrine'le birlikte eve doğru yola çıktı.

Vivien, Chars'ın doktoruyla konuşmak için hastanede kaldı. Bir saat süren görüşme sonrası eve dönmüş ve gördüğü manzarayla ne diyeceğini ne düşüneceğini bilmiyordu. Chars babasının kollarındaydı. Bu öyle güzel ve anlamlı bir manzaraydı ki Vivien ömrünün sonuna kadar onları seyredebilirdi. Catrine'in verandaya çıkmasıyla kendine geldi. "Selam," dedi ama Robert'ın huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Vivien gülümsemeye çalışırken "Doktor her şeyin yolunda olduğunu, hastalığının ilerlemediğini söyledi. Siz ne yaptınız?" diye sordu ortaya. Catrine "Kasabaya uğrayıp eksikleri aldık. Eve Robert'la aynı anda girdik," dedi.

Robert durgunca "Haber vermeden ayrıldığım için üzgünüm," diyebildi.

Catrine'le Vivien göz göze geldiğinde Vivien "Sorun yok, önemli bir iş olduğu belliydi," dedi gülümsemeye çalışarak. Tabii Robert'ın bu durgun, soğuk, sessiz hallerine bir anlam veremiyordu. Galapagos'ta ikisi de tam bir âşık gibi davranmıştı.

Chars, Robert'ın kucağından ona gülücük atıp indi ve bahçeye koştu. Catrine de Chars'ın peşinden gitti. Robert ve Vivien verandada yalnız kaldılar.

"Şey... Catrine'in arabada söyledikleri seni tedirgin ettiyse gerçekten ciddi bir şey değil. Annem..." diye açıklama yapmaya çalışırken Robert ayağa kalkıp yanına geldi. "Sadece Londra'yı sevmiyorum," dedi. "Dönebiliriz," dedi Vivien gözlerine bakarak. "Şimdilik gerek yok. Oğlumuzla vakit geçirmeye geldik," dedi gülümseyerek. Vivien kafasını kaldırmış yüzüne bakıyordu. İçinden *Chars onun oğlu,* diye geçirdi. Robert alnına öpücük kondurup elini tuttu. O sırada Teresa verandaya çıktı. Onlara gülümserken Vivien, Robert'tan uzaklaştı.

Robert, Teresa'nın elini dudaklarına götürdü ve "Nasılsınız güzel bayan?" diye sordu tam bir İngiliz beyefendisi tarzında. Teresa bir genç kız edasında "İyiyim prensim," dedi çünkü görmek istediği genç adamın tepkisiydi. Tabii beklediği tepki anında geldi. Robert kafasından kaynar sular dökülmüş gibi morarırken donmuş gibi gözlerinin içine bakıyordu. Ne zaman sonra Vivien'a kaydı bakışları. Vivien normal bir şekilde gülümsüyordu. *Bilmelerine imkân yok, bir tesadüf,* diyen aklına hükmederken bedeni taş kesilmişti. Teresa yanlarından Catrine'in yanına gitmek üzere ayrılırken yüzünde anlamlı bir sırıtış vardı.

Teresa'da yenen akşam yemeği sonrası Catrine'in çiftliğine geçtiler. Teresa'nın küçük evinin yanında çiftlik rahat edebilecekleri

konforu onlara sunarken Teresa'nın gözetiminde olmayacakları için Vivien rahatlamıştı. Misafir evlerinden birine bavullarını boşaltıp yerleştikten sonra Chars aralarında uyumuş, ilk defa bir aile gibiydiler. Robert neredeyse bütün gece uyumamış, onları seyrettikçe içi kederle dolmuştu.

* * *

Catrine havalimanına ailesinin yanından dönen Nadia'yı almaya gittiğinde Vivien ve Robert oğullarıyla kahvaltı etmişti. Öğleden sonra Nancy çocuklarla gelmiş ve curcuna başlamıştı. Bütün çocuklar Robert'ın etrafına toplanmış onun oyunlarıyla kahkahalar atarken üç kız verandada oturmuş kahve içiyorlardı. "İnanamıyorum. Ne yani Michael defteri tamamen kapandı mı?" dedi Nancy.

"Ona her ne yaptı bilmiyorum ama bence kapandı," dedi Vivien. Yaşadıklarını bir solukta anlattığında Nancy beklenilen tepkileri veriyor, Catrine dinlemede kalıyordu.

"Peki, şu özel bilgilere hiç girmedik. Gerçi Debby yumurtladı biraz ama senden duymak istiyoruz," dedi Nancy.

"Debby ne söyledi?" dedi Vivien.

Nancy isyan eder gibi "Bak ikinci kere aynı hataları yapmana izin vereceğimizi sanıyorsan yanılıyorsun. Tamam cahildin. İlkti. Sosyal medyayı es geçtin, zekân yetmedi ama bu sefer bütün detayları istiyoruz. Aklıma geldikçe ruhum daralıyor! Michael'ın canını yakmasına nasıl izin verdin? Hâlâ aklım almıyor," diye nefes almadan söylenirken tabağındaki yarım dilim keki ağzına attı.

Catrine "Nancy boğulacaksın. Ya ye ya konuş," dedi ve Nancy'ye kızgınca bakarak devam etti "Nancy haklı. Kırk yıl düşünsek senin böyle bir eziyete katlanacağını düşünmezdik," dedi. Vivien

kederle "Ben onu seviyordum. Yanlış davranışlarını göremeyecek kadar kördüm," dedi utançla.

Tabağındaki keki bitirip Vivien'ın tabağına uzanan Nancy "En azından ikincide doğru bir şeyler yakaladığını umuyorum. Anlat çabuk, yine yanlış bir şey vardır sende. Paratoner gibi bulursun sen bir terslik," derken ağzındaki keki yuttu. Catrine artık dayanamadı ve Vivien'ın tabağına uzanan Nancy'nin eline çatalı batırıp "Yeter ya! Fil gibi oldun. Aynaya bakıp ağlama o zaman," dedi. Nancy "Ama ya!" diye Catrine'le kavgaya girerken Vivien iç dünyasında Michael ve Robert'ı kıyaslamaya girmişti. Robert'la yaşadıkları aklına geldiğinde karnında kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

Catrine onu dürterken "Hadi bize yabancıdan bahset Vivien," dedi.

"Daha çok yeni, ne söylememi istiyorsunuz anlamadım ki. Biz neyiz onu bile bilmiyorum. Sanki ben ondan yardım istememişim... Sanki her zaman birlikteymişiz... Birlikte bir bebek yapmışız gibi. Kendimi onunla rahat, huzurlu ve kadın hissediyorum. Yüzümü kızartabiliyor. Bunun yanında sırlar dolu, karanlık bir yanı var. Geçmişinde her ne olduysa asla konuşmuyor. Ha bir de o sanki yönetmek için doğmuş. Otorite nasıl kurulur, insan nasıl yönlendirilir bence özel ders almış. Kültür tavan yapmış, sanki bizim dünyamızdan değil gibi. Kimliği ve pasaportuna baktım. New York doğumlu. Araştırdım ve hatta New York'taki bir arkadaşıma rica ettim. Annesi babası küçükken ölmüş, yetimhanede büyümüş. Burslu olarak Harvard'a girmiş yani bunu David da doğruluyor zaten. Ben daha fazlasını kurcalamak istemiyorum," dedi.

"Laf kalabalığı yapıyorsun," dedi Nancy. Catrine "Aynen," dediğinde Vivien gözlerini devirdi ve "On üzerinden on. Yatakta çok iyi. Her an her yerde onunla koşulsuz sevişebilirim. Her

seferinde ilk gün kadar arzulu. Kaç kere nirvanaya ulaşıyorum artık sayamıyorum," dediğinde yanakları kıpkırmızıydı.

Catrine ve Nancy ellerini birbirine vurup "İşte bu!" derken Vivien hüzünle "Hamile kalınca ne olacak bilmiyorum," dedi ve kızların konuşmasına fırsat vermeden sandalyeden kalktı.

Nancy "Lanet olsun! Ona âşık mı oluyor bu kız?" diye sordu. Vivien ağlamamak için kendini zor tutmuştu. Aklı karmakarışıktı ve kızlarla konuşmak, kendiyle yüzleşmek gibiydi. Onların yanından kaçıp Robert'ın yanına gitti ve çocuklarla oynamaya başladı. Catrine "Bence sonu güzel bitecek," dedi gülümseyerek. Ağzındaki keki yutmaya çalışan Nancy "Umarım," dedi.

Nancy akşam yemeğine kalmadı. Robert yemek bitmek üzereyken gelen telefonla bahçeye çıkmış, uzun bir telefon görüşmesi yapmıştı. Vivien, Catrine ve Nadia'ya masayı toplamakta yardım ederken Robert'ın telefon konuşması bitmiş, Chars'la birlikte odalarına çıkmıştı.

Vivien Londra'ya geldiklerinden beri diken üstündeydi. Robert'ın ona olan mesafeli davranışları, huzursuzluğu canını sıkıyor, ne yapacağını, nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Eve girdiğinde Robert ve Chars yere oturmuş, arabalarla oyun oynuyorlardı. Genç kadın bütün korkularından arınmak istercesine yere yanlarına oturdu. Oğlunun başını öptü. Chars "Anni!" diyerek yerden kalkıp dudağına yapıştı. Sonra kucağına oturdu ve gömleğini açmaya çalıştı. Vivien "Hayır," dediğinde "Anni süt," dedi. Robert kahkahayla "Yok artık! Hâlâ mı?" dediğinde Vivien utanmıştı. "Hayır, ama çok inatçı! Beni her gördüğünde aklına geliyor. Aslında bırakmıştı ama iğneler onu zorlarken böyle sakinleşebiliyor," dedi acıyla.

Robert uzanıp hepsi geçecek der gibi Vivien'a sarıldı. Chars annesinin hayır demesi üzerine ısrarlarından vazgeçmiş, oyuna

dalmıştı. Vivien "Ben duşa girmek istiyorum. İstersen Chars'ı Catrine'e götürebilirim," dedi. Robert "Hayır, biz böyle iyiyiz," derken onu kokladı ve "Çok güzel kokuyorsun. Girme bence," dedi.

Vivien "Sen tam bir centilmensin ama girmek istiyorum," dedi sırıtarak.

Robert ona istekle bakarken duşa girdi. Robert, Chars kucağında onu yavaş hareketlerle sallarken minicik bedeni yorgun düşmüş uyumasa bile kıpırdamıyordu. Robert içindeki sızıyla hareketleri yavaşlayan Chars'ı alıp pijamalarını giydirdi. Kollarıyla kucağındaki bebeğini sıkı sıkı sarıp "Dayanmalısın. Anneyle baba sana bir kardeş yapacak. Belki Christian gibi bir kardeşin olup seni koruyabilir," diyerek odada dolaşarak oğlunu uyuttu. Duştan çıkan Vivien oğluyla Robert'ı öyle gördüğünde kurmaya çalıştığı bütün düzenin genç adamın iyi niyetli davranışları karşısında yeni yollara girdiğini biliyor ve korkuyordu.

Robert onu fark etmemiş, iç dünyasında Christian'ı kaybetmenin verdiği vicdan azabına oğlunu kaybetme korkusu eklenmişti. Çaresizce gözlerinden akan yaşları gören Vivien düşünmeden yanına geldi. Gözlerinin içine bakarak oğlunu alıp yatağına yatırdı. Sonra genç adamı elinden tutup yatağa oturttu ve bir ödül gibi üzerindeki havlunun yere düşmesini sağladı. Robert'ın karşısında gördüğü kadının bedeniyle aklında ne hüzün kaldı ne de keder. İstekle onu belinden tutup kucağına oturttu. Dudaklarına uzanıp elleri hevesle bedeninde gezmeye başladı. Vivien onu gömleğinden kurtardığında eli bıçak yarasının üzerinde dolanıyordu. Robert o sormadan "Bir kaza," dedi. Bu sefer Vivien diğer küçük bir yaranın üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Başka bir küçük kaza," dedi Robert. Kıkırdayarak pantolon kemerine uzandığında Robert'ın dudakları göğüslerindeydi. Vivien genç adamın istekli

haliyle iyice heyecanlanmıştı. Vivien onu kendinden uzaklaştırıp yatağa uzattı. Bir süre dudaklarında, ağzının içinde dolandı. Boynu dudaklarından nasibini alırken Robert'ın onu yönetmesine bu sefer izin vermedi. Omzundaki küçük kesiği dudaklarıyla öptü ve elleri karnındaki kesiği okşarken dudaklarını ona yönlendirdi. Robert onu altına alacakken "Acele etmeye gerek yok," dedi kıkırdayarak. Hareketlerini adamın istekli haliyle bilerek ağırdan alıp ellerine izin verdi. Genç adamın erkekliği ellerinde, dudaklarından nasibini alırken Robert daha fazla dayanamadı. Hızla onu altına aldığında "Sen..." dedi ve Vivien dudaklarını bulup gerisini getirmesine izin vermedi. Viveien özgürce, kendini kısıtlamadan onun aklını başından aldı. Genç adam rüya gibi geçirdiği dakikalarla terleri birbirine karışmış göğsünde dinlenen kadını seyrediyordu. Vivien uyumuyor ama gözleri kapalıydı. "Uyusak ya," dedi mutlulukla. Robert ona doğru eğildi. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Neden?" dedi Vivien gözleri açılmış, merakla genç adama bakıyordu. "Bana yaptıklarından sonra hâlâ..." dedi ve sertliğini ona hissettirdi. "Sen gerçekten terbiyesizsin. Bu çok..." dedi ve susup arkasını döndü. "Çok ne?" dedi istekle. Vivien işveli bir sesle "Beni utandırma. Yoksa bir daha sadece sana uymak zorunda kalabilirim," dedi. "Tehdit seziyorum," dedi Robert gülerken. "Hayır, direkt söyledim," dedi Vivien. "Bana uymakta zorlanabilirsin," dedi Robert. "Nedenmiş o?" dedi Vivien. "Sorunun cevabını bilmek istediğinden emin misin?" dedi sırıtırken. "Korkmalı mıyım?" Robert başını evet anlamında sallarken kadının üzerindeki çarşafı sıyırdı. Çarşafın içine girdiğinde Vivien "Hayır dur! Bak bu çok... Tanrı'm! Ah..." derken elleri ağzını kapatmış, aldığı zevkle ona teslim olmuştu. Ona göre her birliktelikleri mükemmeldi. Robert sırtından ona sarılmış, kendini ona verirken

"Korktun mu?" dedi. Bedeni ahenkle kadında dans ediyordu. Vivien gözleri kapalı, içini dolduran erkeğine biraz daha sokuldu ve ona ayak uydurmaya devam etti. "Hep korkmak istiyorum," dediğinde Robert ona kendini biraz daha bastırdı...

* * *

Sabah Chars uyanmış, kendi kendine ağzındaki emzikle oyun oynuyordu. Robert onu yanlarına almıştı. "Acıktın mı? Hadi kahvaltı edelim," dediyse de ne yedireceğini bilmiyordu. "Bence Catrine biliyordur. Hadi gidelim," dedi ve giyinip oğlunu giydirdi. Onu aşağı indirip büyük eve götürdü. Catrine ve Nadia kahvaltı yapıyordu.

"Günaydın, sizi bekleyemedik. Umarım saygısızlık olarak almadın," dedi Catrine.

"Sorun yok. Viv hâlâ uyuyor. Chars'a ne yedirmeliyim? Acıktı sanırım,"

"Ben onu memnuniyetle yedirebilirim," dedi Nadia. Robert'ın kucağından onu sevgiyle aldı.

"Vivien'ı uyandırmazsan o bütün gün uyuyacaktır," dedi Catrine. Robert gülümseyerek mesajı aldı ve yanına gitti. Vivien hâlâ uyuyordu. Onun yanına uzanıp seyretmeye başladı çünkü uyandırmaya kıyamadı. Yarım saatin sonunda Vivien gözlerini açtı. Chars'ı göremeyince "Chars?" dedi soracasına. Robert "O iyi, Catrine'le kahvaltı yapıyor," dedi ve onu kollarına aldı. Robert genç kadının kokusunu içine çekiyordu, kokusunun etkisiyle elleri Vivien'ın bedeninde dolaşmaya başlamıştı.

Vivien kulağına eğildi ve fısıldayarak "Belki bu sefer ben seni korkuturum," dedi. Genç adamın dudaklarını bulduğunda ona sıkıca sarılmış, bacaklarını beline dolamıştı bile. Robert daha fazla dayanamayıp kendini zorla çekerken Vivien pis pis sırıtıyordu.

Robert nefes nefese yataktan kalktı. "Tanrı'm! Hadi hazırlan ve kahvaltıya gel. Yoksa bütün gün bu yatakta kalacaksın," dedi ve kaçarak odadan çıktı.

Vivien mutluluktan kıkırdarken geleceğin neler getireceğini düşünmeyi sonraya bırakmaya karar vermişti bile. Önce hamile kalmalı ve bebeğini kurtarmalıydı.

Chars kahvaltısını yaparken halsizleşmiş ve Robert'ın kollarında uyuyakalmıştı. Biraz ateşi vardı. O sırada aşağı inen Vivien uyuyakalan bebeğini görünce telaşla "Hastanede kalsak daha mı iyi olurdu?" dedi ağlamaklı bir sesle.

Catrine o sırada Chars'ın ateşini kontrol etti. "Çok ateşli değil. İlaçlarını verip bekleyelim. Olmadı götürürüz. Telaş yapma," dedi ama Vivien'ın gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı.

Robert Chars'ı içeri götürüp yatırdı ve geri geldi.

"Yine neden ağlıyorsun?" dedi eliyle yanağını okşarken. "Ateşi var," dedi Vivien. "Tamam, hastaneye gideriz. İyi olduğuna eminim ama kontrol ettirmiş oluruz. Olmaz mı?" dedi.

Vivien "Tamam, ben hemen Chars'ı hazırlarım," dedi ve içeri girdi.

Catrine "Boşuna telaş yapıyorsunuz," dedi tepkiyle.

Robert "Olmadığını biliyorum. Gezip geleceğiz. Arabanı alabiliriz herhalde," dedi gülümserken. Catrine "Tabii efendim, ne demek..." derken Robert çoktan kapıdan çıkmıştı.

O sırada içeri Vivien girdi. Catrine iki dakikanın içinde hazırlanmış, bebeği kucağında bekleyen Vivien'a baktı. "Vivien, ben bu adam yüzünden erkeklere sempati duymaya başlayabilirim. Bence artık senin kaderinde olan erkek belli oldu," dedi.

Vivien "Garip değil mi? İlginç olan bu kadar kısa bir sürede uyumlu hale gelebilmemiz. Nasıl olduysa o kendini bana

sevdiriyor Cat. O kadar anlayışlı ki... Ben korkuyorum. Ya hamile kalamazsam?" dedi ve Robert'ın sesiyle evin kapısına yaslanmış genç adama döndü.

"Ya ayağın takılıp düşersen ya boğazına ekmek takılıp boğulursan... Ya Robert seni öpmezse ya Catrine bizi evden atarsa..." derken Vivien'a doğru gelmiş, onu kucağındaki bebekleriyle arabaya doğru götürmüştü. Catrine mutlu bir tebessümle "Çok geç kalmayın," diye arkalarından bağırdı.

Doktor Chars'ın durumunun gayet iyi olduğunu, ateşin ve ilaçların etkisi ile yorgun olduğunu, uyumasının normal olduğunu söyledi.

Hastane çıkışında Robert, Vivien'ı gençliğinde Christian'la gittiği Londra'dan kırk kilometre ileride bir göl kenarına götürdü. Manzara ve temiz hava mükemmeldi. Sessizlikte bütün gün orada kalıp piknik yaptılar. Vivien hâlâ meme isteyen Chars'ı dayanamayıp emzirmişti. Robert zorla seyretmiş, hayatındaki en büyülü şey olduğunu söylemişti. Chars temiz havayla bir sürü yemek yemiş, rengi yerine gelmişti. Öğleden sonra uyumuş, anne ve babasını yalnız bırakmıştı. Robert çimlerin üzerine yatmış, Vivien'ın kucağına başını koyup gökyüzünü seyrediyordu. Vivien saçlarıyla oynuyor, doğanın huzur veren sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Ne zaman sonra Vivien "Burayı nereden biliyorsun? Ben bile bilmiyordum," dedi ama pişman oldu. Panikle Robert cevap vermeden "Özür dilerim. Düşünmeden sorulmuş bir soruydu," dedi. Robert acıyla gülümserken doğruldu. Gölün üzerinde ayakları suya değerek uçan kuş sürülerini seyrederken konuşmaya başladı.

"Kardeşimle başımız sıkıştığında her şeyden kaçar buraya gelirdik. Saatlerce oturup gölü izler, arabanın içinde uyurduk. Yazın göle girer balık avlardık. Bazen hiç konuşmadan geceler boyu

oturup soğuktan dişlerimiz birbirine vururken eve dönerdik. Kız kardeşimin onu yanımıza almadığımız için bağırmasını dinler gülerdik," Gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. Ayağa kalkıp göle taş atmaya başladı. Vivien ayağa kalkıp genç adamın kolunun altına girip ona sarıldı ve "Kardeşin öldü değil mi?" sordu. Robert hiçbir şey söylemedi. Vivien cevabı biliyordu. Başka bir şey sormadı.

Çiftliğe dönerken yolun kenarında küçük bir lokantada durup yemek yemişlerdi. Chars'a tavuk suyu çorba içirirken Vivien neredeyse bütün bir tavuğu yemişti. Geç vakit çiftliğe döndüklerinde ortalıkta kimse yoktu. Odalarına çıkıp Chars'a banyo yaptırıp uyumuşlardı. Vivien uykusunun arasında acı dolu ağlamaklı sesle gözlerini açıp doğruldu. Robert sayıklıyordu. Göle gitmeleriyle, Vivien'ın iyileştirdiği yaraları kanamaya başlamış, hatıralar acıyla ona geri dönmüştü. Vivien Robert'ın geçmişini ister istemez merak ediyor, onun için üzülüyor ve ne yapacağına karar veremiyordu. Robert "Christian, gitme. Bekle, açıklayabilirim. Christian beni bırakma... Lütfen gitme!" derken gözlerinden süzülen yaşlarla ter içinde uyanmıştı. Vivien çaresizce ona bakıyordu. Robert günlerden sonra gelen kâbusla yine nefes alamıyordu. Yataktan acıyla kalktı ve üzerini giyinmeye başladı. Aklı ona Londra'da olduğunu bağırırken o kendine burada ne işi olduğunu soruyordu. Bu huzur neyin nesiydi? İlk defa içki şişelerinde kaybolmak, acısını yine eskisi gibi yaşayıp ızdırap çekmek istedi.

Vivien "Robert iyi misin?" diye sordu ama cevap alamadı. Korkuyla önüne geçip "Beni korkutuyorsun," diye yalvarırken gözleri gözlerindeydi. Robert acıyla "Merak etme, bir güne dönerim," dedi. Vivien beline sarıldı ve "Gitmene izin veremem. Lütfen..." dedi. Robert kararlı bir sesle "Senden izin almıyorum Vivien," dedi ve ondan kurtulup çıktı. Vivien'ın gözyaşları canını yakmıştı

ama bir yanı öfkeliydi. Hayatına girdiğinden beri mutluluk sarhoşuydu ama o kadardı. Gerisi yoktu. Deli gibi arzulayıp yanında nefes aldığı kadına hiçbir ümit veremezdi. Bu imkânsızdı. Başına buyruk yaşamaya alışmışken bu evcilik oyunu zamanla ona ağır gelecek, gerçekler ortaya çıkacak ve her şey içinden çıkılmaz bir hal alacaktı. Seslice "David seni öldürmeliyim," dedi ve gecenin serininde yürümeye başladı.

Vivien, Robert gittiğinde boş bir çuval gibi odanın ortasında öylece durdu. Korkuları gerçekleşmeye başlamıştı. Birkaç saat kendini sakinleştirmeye çalışarak dönmesini bekledi ama Robert gelmedi. Küçük odanın içinde sabaha kadar dolanıp durdu. Şuursuzca saatlerce yürüyen Robert sabaha karşı çiftliğe geri döndü. Bütün her şey ona ağır gelmiş ama Vivien'a haksızlık ettiğini biliyordu. Yorgunluğuna aldırmadan ahıra geçti ve atlardan birini hazırladı. Güneş doğana kadar at sürdü. Saat yedi gibi bitik bir vaziyette odaya çıktığında Chars hâlâ uyuyor, Vivien ayaktaydı. Göz göze geldiklerinde Robert ona bir şey demeden banyoya girdi. Vivien geçirdiği merak ve korku dolu gece yüzünden öfke doluydu. Susması gerektiğini biliyor ama içi içini yiyordu, bir yanı ona hesap sormak için yanıp tutuşuyordu.

Robert belinde havlu duştan çıktığında cesaretini toplayıp "Sana bu kadar güvenip hayatıma sokmakla hata ettim. Bundan sonra..." diye bitireceği cümle Robert'ın burnunun ucuna kadar gelip "Ee," demesiyle son bulmuştu. Vivien ondan böyle bir tepki beklemiyordu. Ürkmemişti ama çekinmişti. Susmasıyla Robert sertçe "Dinliyorum," dedi. Vivien süngüsü düşse de "İstediğin yere gidebilirsin. Sana engel olacak değilim. Ayrıca hayatına karışmak gibi bir niyetim yok. Sadece ben... Dönmeyeceksin diye endişelendim," dedi. Tam uzaklaşacakken Robert onu belinden sertçe kendine çekmiş, kollarının arasına almıştı.

Robert "Beni iyi dinle çünkü bir daha bu konuşmanın tekrarı olmayacak. Beni bu olaya karıştırıp evlat sevgisini hayatıma sokan sensin. Ayrıca güven ve hayatına sokmakla ilgili zırvalıkları benim sana söylemem gerekiyor ki ben söylemiyorsam sen de bir daha bu konuyu açmayacak, benimle bebek yapacaksın. Anlaşıldı mı?" dedi. Vivien şoktaydı, bırak cevap vermeyi kıpırdayamıyordu bile. Robert "Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı. Vivien'ın gözleri dolmuş, ağlamamak için zor duruyordu. Robert karşısında çaresizce ezilen kadının gözlerindeki yaşlara daha fazla dayanamadı. Dudaklarını hırsla istekli bir şekilde kendine hapsettiğinde Vivien aynı şekilde cevap verdi. Genç adamın banyodan çıkan ıslak tenini arzuyla sardı. Nefesleri kesilmiş, Vivien onun dudaklarıyla her şeyi unutmuştu. "Özür dilerim," dedi fısıltıyla. Robert yüzünü kendine doğru kaldırdı ve "Özür dileme Vivien, dileme. Sen bana çok iyi geliyorsun, bütün mesele bu," derken çaresizlik sesine yansımıştı. "Senin de bize iyi geldiğin kesin," dedi Vivien. Robert kendiyle birlikte onu yatağa çekti. "Uykum var ve sensiz uyumak istemiyorum," dedi. Vivien havlusundan genç adamı kurtarıp onu kollarına aldı. Robert derin bir nefesle kadının kokusunu içine çekti ve gözlerini kapattı. Vivien o uyuduktan sonra uyanan Chars'la birlikte aşağı indi. Oğluna kahvaltısını yaptırdı ve yukarı çıkmadı. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı ve Robert'ın yanında onun cazibesine kapılıp sağlıklı düşünemediği bir gerçekti.

Robert gözlerini açtığında saatin öğleden sonra beş olduğunu gördü. Neredeyse bütün gün uyumuştu. Yataktan kalktı. Banyoya girdiğinde Chars ve Vivien duşun içindeydiler. Chars, Vivien'ın kucağında sularla oynuyor, kafasından akan şampuanları yalıyordu. Robert üzerindekilerden kurtuldu, duşu açıp yanlarına girdi. Vivien "Selam yakışıklı," dediğinde dudaklarına uzanmış,

onu arzuyla öpmüştü. "Of, beni hep böyle öp," dedi Robert. "İste yeter ki," diye cevapladı Vivien. Robert Chars'la biraz oyun oynamış, sonrasında Vivien'ı yıkama bahanesiyle elleri bedenindeydi. Onu kucağına alıp oturduğunda "Tanrı'm! Bence onu yatırıp yanıma gelmelisin," dedi nefes nefese. Vivien "İyi fikir..." dediğinde telefonu çalıyordu. Chars'ı Robert'a verdi ve duştan çıktı. Robert, Chars'la biraz daha banyoda oyalanıp çıktı. Onu güzelce havluya sardı. İçeri geçtiğinde Vivien'ın hararetli bir şekilde telefonla konuştuğunu gördü. Telefonda konuşmaya kendini kaptırmış, onların banyodan çıktığını görmemişti ve havlunun içinde mükemmel görünüyordu.

Vivien "Anne özür dilerim. Tamam, Chars'ı özlediğini düşünemedim. Bu akşam getireceğim,"

"Sen bu yaşlı kadını hiç sevmiyorsun,"

"Duygu sömürüsü yapıyorsun anne,"

"Hayır yapmıyorum, ben arada bir kocaman bir aile yemeği istiyorum hepsi bu,"

"Anne hayır! Bu bir aile yemeğine dönüşmeyecek, hatta Robert gelmeyecek. Sen, ben ve Chars,"

"Ne demek gelmeyecek herkese damadımın burada olduğunu haber verdim. Beni yalancı çıkaramazsın," dedi ona aldırmadan.

"Bu söylediğin çok ayıp! O senin damadın değil. Beni utandırıyorsun. Ne şartlarda birlikte olduğumuzu biliyorsun değil mi? Lütfen onu rahat bırak,"

"Peki onu ben davet ederim. Beni kırmayacağına eminim," dedi Teresa kıkırdayarak.

"Anne lütfen dedim ama! Onu sorguya çekmek istediğini adım gibi biliyorum,"

"Söz veriyorum sadece bir soru soracağım," dedi Teresa.

"Ne soracaksın?"

"Ne zaman evleneceğinizi," diye kıkırdarken Vivien "Ben sana cevap veriyorum. Biz evlenmeyeceğiz anne," dedi.

"Sen kendinde misin Vivien? Çocuğunun babası o adam. Seni aptal kız!" dedi ve telefonu yüzüne kapattı Teresa.

Vivien hırsla arkasını döndüğünde telefon elinde öylece kaldı. Robert karşısındaydı. Yüzünü gözünü buruşturup "Ne kadar süredir oradasınız?" diye sordu.

"Yeterince," dedi sırıtarak. Vivien "Anneler işte, ayrıca yaşlılık... İnanabiliyor musun telefonu yüzüme kapattı," dedi ve Robert'la yüzleşmemek için annesini tekrar aradı.

"Anne telefonu yüzüme kapattın. Bana bunu niye yapıyorsun?"

"Ben sana hiçbir şey yapmıyorum. Sen de gelme Vivien. Torunumu Catrine'le gönder yeter," dedi.

Vivien derin bir nefes alarak "Tamam, pes ediyorum Robert gelecek. Lütfen anne beni dinle. Onu sıkıştırmak yok tamam mı?"

"Tabii ki sıkıştıracağım! O adamdan bir bebek daha yapacaksın ve biz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz,"

"Çok şey biliyorum anne ama tamam onu senin ellerine teslim edeceğim. Beni bırakıp gittiğinde onu aramak için yollara sen düşeceksin," dedi ve telefonu kapattı. Robert, telefon kapandığında kahkahalarla güldü. Vivien "Gitmezsin değil mi?" dedi masumca.

"Hayır, gitmem. Teresa'yı neden bana bırakmıyorsun?" dedi Robert kahkahayla. Vivien karmakarışık adını koyamadıkları ilişkilerinin daha da çıkmaza girmesini istemiyordu. Açıklama gereği duydu. "Bak, annem biraz İngilizdir. Yani eski kafalıdır. Şu asillerin örf adetlerini bilir misin bilmiyorum ama annem o düzende yetişmiş bir kadın. Babası sarayda kâhyalık yapmış. Saç-

ma salak saray tabularından yıllardır kurtulamadı. Sakın onun dediklerini ciddiye alma olur mu?" dedi ve iyi bir şey duymak ister gibi gözlerine baktı.

Robert duydukları karşısında yutkunamadı. Ne demeliydi, nasıl davranmalıydı bilemedi. Gülümsemeye çalışarak "İkimiz bebek yapacağız. Gerisinin bir önemi yok. Hadi hazırlan," dedi. Boğazını sıkan her şeyi unutmak ister gibi oğluna odaklandı. Bir saat içinde akşam yemeği için Vivien hariç hepsi hazırdı. Catrine ve Nadia verandada onları bekliyorlardı. Robert, Vivien'ın yemeğe gitmemek için bahanelerini dinliyordu. "Senin sıkıntılarımla uğraşmanı istemiyorum. Hele ki annemle, ayrıca benim yarın işe uğramam gerekiyor,"

"İzin aldığını söylememiş miydin?" dedi Robert. "Bu özel bir durum, ben Prenses Lilian'ın tasarımlarını yapıyorum. Anneme gidersek sabah uyanamam ve o huysuz prenses inan bana eve gelip yatağımızın başına dikilir ve seni görünce kıskançlıktan beni öldürmekten beter eder," dedi Vivien.

Robert bir kez daha şoke oldu. Kardeşi, Vivien'ı tanıyordu. "Sen Prenses'i tanıyor musun?" dedi hayretle. Vivien yüzünü buruşturarak "Ne yazık ki evet, altı aydır dolabını ben düzenliyorum," dedi. Robert ne diyeceğini yine bilemedi. "Neden huysuz dedin?" diye sordu ama cevabını duymak istediğinden pek emin değildi.

"Burnu öyle havada ki ayak parmağını şu ana kadar görmediğine yüz bin sterline bahse girerim," dedi sırıtarak. Robert gülümsedi. Vivien, Lilian'ı hiç tanımıyordu. Ya da o cadı kendini nedenini bilmese de farklı tanıtmıştı. Yorum yapamadı tabii. İçinden *"Bu kadar zor olmak zorunda mı?"* diye geçirirken bir şey olmamış gibi hareket etti.

"Vivien annene gitmek istiyorum. Bütün gece kalmayacağız herhalde. Sabah seni erkenden uyandırırım merak etme," diyerek

giyinmeye başladı. Vivien yine sinirle söyleniyordu. "Ben anne me gitmek istemiyorum. Beni ve seni utandıracak,"

"Davet edildiğimi duydum," dedi Robert. "Beni burada bırakıp gideceksin öyle mi?" dedi Vivien. "Ben gidiyorum güzel bayan," dedi ve beyaz gömleğinin üzerine geçirdiği krem rengi ceketle Vivien onun çok yakışıklı olduğunu düşündü. Son kozunu oynamak için istekle dudaklarını yalayıp "Burada kalırsan senin için güzel planlarım olabilir," dedi. Robert kahkaha attı ve "Teresa daha cazip geldi," diyerek Chars'ı kucağına alıp aşağı indi. Robert merdivenden inerken Vivien isyanla "Demek daha cazip geldi ha! Seni çiğ çiğ yiyecek ve ben sana yardım etmeyeceğim," diye bağırıyordu. Catrine, aşağı inen Robert'a gülümserken "Robert inan bana seni öldürebilir," dedi. "Merak etme şimdi inecektir," dedi Robert. Vivien sinirle üzerine geçirdiği elbiseyle saçını bile taramadı.

Aşağı inerken Nancy'yi aradı. Ortam kalabalıklaşırsa ilginin dağılacağını düşünüyordu. Nancy uçarak üç çocuğuyla Teresa'ya doğru yola çıktı. Nancy yolda rastladığı Jackson'ı da getirmişti. Teresa, Jackson'ın da onlarla yemeğe kalmalarında ısrar etti. Biraz rekabetten kimseye zarar gelmezdi.

Teresa kızını beklerken "Bugün Chars'ın babası da bize yemeğe geliyor. Vivien'la barışmışlar," dedi. Jackson hem şoke olmuş hem hüsrana uğramıştı. Oradan ayrılmak için bir bahane bulmaya çalışıyordu. O sırada verandanın önünde duran arabadan kahkahalarıyla Catrine ve Nadia indi. Robert kucağında Chars'la arabanın ön kapısından iniyordu. Vivien arabayı park etti ve o da onlara katıldı. Genç adam hâlâ suratı asık olan Vivien'a bakıp sırıtıyordu.

Vivien "Ben niye endişeleniyorum ki! Keyif alarak seni sıkıştırmasını seyredeceğim," dedi ve verandaya doğru baktığında Jackson'ı gördü. İçinden *"Harika! Bir lise aşkım eksikti,"* diye geçirdi.

Çalışma Odası

Herkes masaya oturmuş, yine kocaman bir aile gibi olmuşlardı. Teresa elinde kocaman bir tepsiyle kapıdan çıkarken bu, bazen onu annesine benzetmişti. Fırsat bulduğunda kendisinden yemek yapan, masada güzel sohbetler dinlemişti. Kalkmak için Teresa'ya yardım ederken masanın geçmişinden bir izine rastlamış gibiydi. Teresa'nın elini tutup "Bir yardım etmeme izin verdiğinde Teresa gülümseyerek tepsiyi eline verdi. Robert ve Vivien'ın yanına oturduğunda "Ben size bir yağ..." dedi fısıltıyla.

Robert onun kulağına eğilip "Beni yine oyuncak ile mi kandırdın?" dediğinde Vivien'ın yüzü kızarmıştı.

Jackson, Robert'ı dürtüp kalkarken, yanında duramıyordu. İyi insanlar bile eğlenirken gözlerinde hüzün yakalıyordu. İçeri içindeki kaçırdığı vakitleri yakalamak için değişmiş bir yanı. Teresa, Robert'la sohbet ederken Nancy de yemeği bitirdiği halde masada onun hikâyesini sorular sormayı ihmal etmiyordu. Vivien yardımcı, Nancy'yi çağırdığına memnuniyetle yaklaşmıştı. Cevabı kısa gibi ilgisini çekmişti. Nancy anlamıyordu. Robert onun açıklamaya mecbur olmadığını "Nancy benim için çok özel birisi. Onu bir yere bırakmak da bizimle yere göre ideal" diye tekrarlayınca Nancy'nin masada yanına yanaştı.

Jackson'ın içindeki yalnızlık sesini hissetmişti. "Kötü yerler görmeyi değerini görmeye vesile olmuştur inşallah." Dedi. Masada sohbetler kalabalık bitkin sessizliğe bürünmüştü. Robert ve Vivien göz göze gelip. Vivien ile Cüneyt'in evlenmeleri Teresa'ya haber verdi. "Jackson, Vivien'ın hayatının en heyecanlı günü olmuştu. O hayat denen mi olay bilmiyor. Robert'ın değişimi için bir vesile yeni olduğunu ona söyleyeceğiz. Teresa'nın bir heyecanlı gün olmasını ve Vivien'ın hayatını anlatmasını istiyorum." dedi Teresa. Sıfırlıkla Jackson yanına Nancy'nin yanına kaymıştı.

Jean sınıfta Nancy'nin üç kızının peşinden koşturuyordu. Nancy nişanın pazarlığı görev edinmişti ve susmaya niyeti yoktu. Robert'tan sonra sıra Vivien'ın hamileliğindeydi. "Vivien bu ara endişeme dikkat etmelisin hamile kalabilmek için yani," dedi alaylı bir ifade ile. Jackson ona hayretle bakarken kendine engel olamadı. "İkinci bebeği mi yapmayı düşünüyorsunuz?" dedi. Robert gülümsemesini silmişti ve "Evet. Charl'ın tedavisine yardım edecek en iyi müzisyenle olacak," dedi. Sesinde anlayışın yanında gizli bir sitemle vardı. Vivien sesi duyarak "Tabii hamile kalabilirsem." dedi ve hızlıca kalkıp içeri girdi. Corine elindeki peçeteyi Nancy'ye ilişmişken Nancy suratını özür dilercesine buruşturdu. Robert masadan kalkıp Vivien'ın peşinden gitti. Vivien mutfak tezgahının üzerine oturmuş, gözyaşlarını siliyordu. Tezgahın üzerinde duran kahvenin bıçaklarını aralayıp önünde durdu.

"Kimsenin ne söylediği önemli değil. İtiraf etmek gerekirse ben rahatsız olmadım," dedi ve dudaklarına eğilip konuşmaya devam etti. "Dünyalar güzeli bir bebek... Dünyalar güzeli annesin..." dedi ve sevgiyle onu öptü. Öpüşleri daha istekli hale gelişinde onu içine sokar gibi sarıp "Vivien defalarca benim olmanı istiyorum. Bunun bebek yapmayla ilgisi yok biliyorsun. Biz sen benim olman için buraya geldik. Lütfen büyüyü bozma," dedi.

"Ya hamile kalamazsam," dedi Vivien. Robert dudaklarından ayrılmadan "Her şey güzel olacak. Umarım senin gibi sulu gözlü bir kızımız olmaz," dedi. Vivien gülümsedi "Sana inanamıyorum. Seni ne kadar gerçekçi olabiliyorsun?"

"Tam kapmağım senin."

"Kızımız için özür dilerim."

"Özür dilenecek bir şey yok. Hazımsızlık çekmesi gayet normal." dedi gururla ayrılarak.

Vivien da ona uyup gülümsedi ve "Hadi gidip Nancy'yle uğraşalım. Şimdi iki gün uyuyamaz o," dedi. Birlikte el ele verandaya çıktıklarında Nancy özür dileyen gözlerle ona bakıyordu. Teresa kızının yüzüne baktığında Robert'ın ona ne kadar iyi geldiğini fark etti. Genç adam kızına aşkla bakıyordu ve bunun Jackson dahil herkes farkındaydı. Söylediği iğneli cümleler için utanç duydu ve "Biliyor musunuz? Bugün Kruger'ın yerinde karaoke yarışması var. Size haber vermemi istemişti," dedi.

"Catrine, gidelim!" dedi Nadia heyecanla.

"Olabilir. Sen gelebilecek misin Nancy?" dedi Catrine. "Anneme çocukları bırakmama yardım ederseniz gelebilirim. Bob her zamanki gibi şehir dışında," dedi.

Teresa "Siz de gidin. Chars benimle kalabilir," dedi. Robert, Vivien'a bakmış, kararsız kalmışlardı. Yemek masası toparlanırken Vivien, Robert'a sessizce "Ben eve gidip uyumak istiyorum. Yarın erken kalkacağım," dedi. Genç adam gülümseyerek sallanan sandalyede oturan Jackson'a "Biz gelemiyoruz. Catrine bizi çiftliğe bırakır mısınız?" dedi. Teresa "Burada kalmanız için yalvarmam mı gerekiyor?" dediğinde Robert "Tek emriniz yeterli. Memnuniyetle efendim," dedi sırıtarak.

Vivien gözlerini kısıp "Seni yalaka," diye kahkaha atarken herkes gülüyordu. Herkes gittikten sonra Vivien uyumuş olan Chars'ı yatağına yatırmaya gitmişti. Robert hızlı geçen gecenin sessizliğinde otururken verandaya gelen Teresa ona gülümsedi ve yanına oturdu. Robert sınav saatinin geldiğini biliyordu. Teresa ona bakmadan "Kızımı seviyorsun," dedi. Bu bütün soruları kapsayan bir cümleydi ve hazırlıksız yakalandığı bir gerçekti. Düşündü ve yaşlı kadının doğru söylediğini hissetti. İnkâr etmedi. "Sevgi her şeye yetmiyor," dedi.

"Haklısın. Büyük sorunlarınız var,"

"Chars'ın sağlığına kavuşacağına eminim," dedi Robert. Teresa gülümsedi hatta küçük bir kahkaha attı ve "Bundan hiç şüphem olmadı. Eğer kızımla bir birlikteliğin olacaksa konumun size zorluk çıkaracak. Sonuçta Vivien bir asil değil," dedi Teresa pat diye. Robert neredeyse ayağa fırladı. Yüzü beyazın ötesine geçerken nefes alamadığını hissetti, kalktığı yere tekrar oturdu. Teresa "Korkma, benden başka sırrını bilen yok," dedi normal bir şey söyler gibi.

"Vivien?" dedi Robert sesinin çıktığına bile şaşırdı. "Bilmiyor. Bilse tepkisi ne olur inan bana bilmiyorum," dediği sırada Vivien verandanın kapısını açtı. Robert'ın yüzünü gördüğünde onu annesinin pençelerinden kurtarmak istedi. "Benim çok uykum geldi. Uyuyalım mı?" dedi. Kaş göz işareti yaparken o kadar şirin görünmüştü ki... Robert ayağa kalktı ama Teresa "Vivien kabalık ediyorsun. Robert sigarasını bitirsin gelecektir," dedi. Vivien gözlerini kıstı ve annesine baktı. "Peki, çok gecikme," diyerek içeri girdi. Robert bu arada sakinleşmiş, ne diyeceğini hâlâ bilmiyordu. Teresa cevap bekler gibi sessizdi. Robert "Nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Teresa "Bir prensle dans etmek benim ölmeden yapacaklarım arasındaydı. Biraz geç oldu ama sonuçta dans ettim. İşin şakası, kraliyete yabancı değilim. Babam alt kadrolarda yaverlik yaptı. İzin günlerinde beni saraya götürürdü. Kraliyet ailesi her zaman ilgi alanım oldu diyebilirim," dedi kıkırdarken. Robert istemeden gülümsedi ve "O zaman az çok dönmek gibi bir niyetim olmadığını, yıllardır ailemi görmediğimi bilmenizi isterim. Yani artık bir prens değilim," dediğinde ruhu Vivien'ın huzurunu arıyordu. Teresa "Peki içindeki acı bitti mi?" derken elini omzuna koydu. Robert dürüstçe "O acının bitmesini istemedim ki... Ama kızınızın o acıya çok iyi geldiğini itiraf etmeliyim," dedi. Teresa "Zaman öleni geri getirmez. Acısını derinlere gömer ve hayat devam eder,"

dedi. Robert'ın içi yine gitme isteğiyle dolmuştu. Verandadan inerken Teresa "Robert! Arabaya ihtiyacın olacak," dedi ve elindeki anahtarı ona uzattı. Robert anahtarı alırken yaşlı kadına sarıldı. "Teşekkür ederim. Vivien uyanmadan gelirim," dedi. Teresa "Ben onu oyalarım, sen acele etme," dedi. "Sanmıyorum," dedi ve telefon numarasını bıraktı. Arabaya bindiğinde direkt mezarlığa gitti. Gözyaşları yine yüzünü yıkarken Christian'ın mezarında öylece oturup kaldı. Yarım saat içinde omzuna değen elle ayağa kalkarken Lilian ona sevgiyle bakıyordu...

* * *

Vivien, Robert'ın sigara içip yanına gelmesini beklerken uyuyakalmıştı. Gözlerini açıp yokluğunu gördüğünde hızla kalktı ve panikle her yere baktı. Olmadığını anladığında annesinin oda kapısını hızla açıp neredeyse bağırarak "Anne! Robert yok, gitmiş! Ya dönmezse... Ben onsuz ne yaparım? Sana yemeğe gelmeyelim demiştim. Tanrı'm! O kadar şeyden sonra gitti tabii," diyerek söylenirken gözleri dolmuş, canı yanıyordu.

Teresa kızının bu halini gördükten sonra Robert'ın neden telefon numarasını bıraktığını daha iyi anladı. "Robert giderken 'Vivien uyanmadan dönmüş olurum,' dedi. Arasana kızım bu kadar söyleneceğine," dedi onu izlerken.

Vivien "Arayamam. Ne diyeceğim? Neredesin mi? Buna hakkım yok," dedi ama kendini zor tuttuğu belliydi. Teresa kızını elinden tutup verandaya çıkardı.

"Şimdi otur ve sakinleş," dedi. Tabii Vivien sakinleşeceğe benzemiyordu. "Anne bilmiyorsun! Geceleri kâbuslarla uyanıyor. Ciddi sorunları var. Kardeşi ölmüş onu biliyorum ama anlatmıyor. Dönmezse... Yine gitti. Bir gün gidecek ve dönmeyecek," dedi panikle.

Teresa artık emindi, "Vivien sen bu adamı deliler gibi seviyorsun," dedi pat diye. Vivien birden aklından bile geçirmediği cümleyle elektrik şoku yemiş gibi dondu. Hıçkırıkları durmuş, elleri buz kesmişti.

"Bunu da nereden çıkardın? Anne lütfen, onu tanımıyorum bile. Nasıl seviyor olabilirim?" dedi.

"*Ben onsuz ne yaparım* cümlesi bence açık ve net tatlım,"

"Anne ben, Chars..." dediğinde Teresa "Kendini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. İtiraf edersen hamile kalman daha kolay olur. Onu seviyorsun," dedi. Vivien annesinin söylediklerine aldırmamış gibi yaparak "Ben çiftliğe gidiyorum. Telefonum orada kaldı. En kötüsü David'ı ararım," dedi. Teresa onu uzun süre tutamayacağını anlamıştı. "Bir saatin içinde gelmezse gidersin. Şimdi bize çay yap olur mu?" dedi. Vivien'ın bir çocuk gibi gözleri dolmuş, ağlama isteğiyle baş etmeye çalışıyordu. İstemese de içeri girdi. Teresa o çay yaparken Robert'ı aradı. Lilian'la Robert arabanın içinde oturmuştu. Lilian onu saraya dönmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

"Robert, Edmund artık iyice saçmaladı. Babamın artık yaşlandığını, bu göreve layık olmadığını dile getirmiş ve mahkemeye gitmek için yandaş topluyormuş. Parlamento üyelerinde ona destek verenler var," dedi Lilian. İkisi de telefonun sesiyle irkildiler. Robert gülümserken Lilian yüzündeki mutluluğu merak etmişti. Açar açmaz dinledi ve "Geliyorum, on beş dakikaya oradayım," dedi ve kapattı. "Yüzündeki mutluluğun sebebi bir kadın mı?" diye sordu Lilian. Robert kafasını evet anlamında salladı ve asıl konuya girdi.

"Senden, birinci dereceden bütün akrabalarımızdan kan örneklerini almanı istiyorum. Ne kadar kısa sürede toplarsan o kadar iyi," dedi.

"Sebep?"

"Yıllar sonra senden ilk kez bir şey istiyorum Lilian. Soru sormak yok," dedi isyanla.

Lilian "Hastasın değil mi?" derken kardeşinin koluna yapışmış, ağlamak üzereydi.

"Öyle bir şey olsa iyileşmeye çalışır mıydım sence?" dedi.

"Peki ya kim?" diye sordu Lilian. Robert ona ters ters baktığında "Açıklama duymadan kan örneklerini benden alamazsın," dedi. Robert "Önce kan örnekleri, sonra açıklama," dedi ve Lilian'a telefon numarasını verdi. Lilian arka tarafa uzandı ve ona küçük bir bavul verdi. Robert çantayı alıp açtığında "Benim param var," diyerek çantayı bırakıp arabadan inecekti ki Lilian tehdit eder gibi "Kan örneklerini istiyorsun değil mi?" diye sordu.

Robert ona sevgiyle sarıldı ve "Gitmeliyim," diyerek bavulu aldı.

"Senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," dedi Robert.

"Anlatmayacaksın değil mi?"

Robert gülümserken "Merak ediyorsan bir an önce kan örneklerini topla ve beni ara. Belki o zaman anlatırım ve Lilian, sakın beni takip ettirme! Numaram sende var, buna gerek yok," dedi.

"Seni arayacağım. Buna engel olamazsın," dediğinde Robert arabadan indi, kendi arabasına bindi ve hızla gaza bastı.

Vivien arabadan inen Robert'ı görünce direkt ayağa kalkmıştı. Ona koşmamak için kendini frenleyip tekrar oturdu. Robert ona doğru yürürken içi karmakarışıktı. Annesinin yüzüne vurduğu gerçeği *"Sadece Chars için! Ben kimseye âşık değilim,"* diye yalanlıyordu. Robert gelip Vivien'ın yanına oturdu ve "Sizi uykusuz bırakmak istememiştim," dedi.

Teresa "Bu güzel havada çay içmek bana iyi geldi. Hadi size iyi geceler," diyerek içeri girdiğinde Robert, Vivien'a uzandı ve onu kollarına alıp sıkı sıkı sarıldı. Vivien söylememek için çok dirense de "Yine gittin," cümlesi ağzından istemsizce çıkmıştı. Robert burnunu boynuna gömdü ve "Uyanmanı beklemiyordum," derken kokusunu derin nefeslerle içine çekiyordu.

Vivien kendi iç dünyasında Michael'dan kopmaya çalıştığı aşk dolu günleri hatırladı. Tekrar aynı acıları yaşamak istemiyordu. Bu onu bu sefer öldürürdü. Sesini normal tonda tutmaya çalışarak "Seni esir ediyorum, buna hakkım yok. Yine gittin diye bir ifade kullanmamalıydım," dedi. Robert sinirine hâkim olmak adına gözlerini kapattı, ondan uzaklaşıp "Bu ne demek şimdi Vivien?" diye sordu sertçe.

Vivien "Anlaşmaya uyamıyorum işte! İstersen..." diye başladığı cümlesini Robert bitirmesine izin vermedi ve "Sen ne istersen o olacak. Karar senin. Yalnız bana gereken zamanlarda buluşalım teklifiyle gelme," dedi. Vivien "Dürüst oynamıyorsun," dedi dişlerini sıkarak.

"Ben oyun oynamıyorum. Sen bir karar veriyorsun. Ben de bana uyanı söylüyorum,"

Vivien "Ben sadece fazla yakın olduğumuzu düşünüyorum. Baksana halimize... Ne sınır kaldı ne de başka bir şey," dedi.

Robert gülümserken "Buna yakınlık denmez," dedi ve ona bir kere daha sokulup kollarına aldı. Vivien kendine çekmeye çalışırken "Ne denir?" diye sordu.

"Tutku, şehvet, özlem... Sabaha kadar sıralayabilirim," derken Vivien'ın yüzünü kendine çevirmiş, dudaklarını kendi dudaklarında kaybetmişti.

Sanki bir dakika önceki konuşmalar hiç gerçekleşmemiş gibi Vivien onu deli gibi öpüyordu. Korksa da mutluluk içini kapladı. Verandada olduklarını unutmak üzereydi. Robert "Seni çok özledim," derken onu kucağına alıp ayağa kalktığında dudakları kadınının dudaklarıyla birleşirken Vivien kapıları açmasına yardım ediyordu. Odaya geldiklerinde Robert onu yavaşça kucağından indirdi ve "Sana ihtiyacım var Vivien... Sana, kokuna, tenine, en çok beni sevişine..." derken Vivien onu ceketinden kurtardı.

Vivien "O zaman gitme," dedi gözlerine yalvararak bakarak.

"Gidişlerimin seninle ya da Chars'la bir ilgisi yok. Lütfen korkma artık,"

"Lütfen bunu bana yapma!" dedi Vivien aklı karmakarışıktı.

"Senin istediklerini yapmaktan başka bir şey yapmıyorum," dedi Robert. Vivien bir kere daha korkularının, gerçeklerin, duygularının üstünü örtercesine kendini onun kollarında mutlu etti.

* * *

Sabah çalan telefonun alarmıyla Vivien hızla yataktan kalktı. Chars yatağında oturmuş, masum masum ona bakıyordu. Oğluna gülümsedi ve kucağına alıp öpmeye başladı. Chars, Robert'ı gösterip dilinin döndüğü kadar "Baba," dediğinde Vivien hayretlerine bir yenisini daha ekliyordu. Sanki zaman durmuştu. Bir yatakta yatan Robert'a, bir oğluna baktı. Aklı ve bedenindeki uzuvları çalışmıyordu. Chars doğduğunda tek üzüntüsü hiçbir zaman baba diyemeyeceği olmuştu. Şimdi Chars babasını biliyordu. Onu kabullenmişti. Robert'a bakarken içindeki anlamsız mutluluk ona huzur verdi. Michael'la hayal edip yaşamak istediği hayatı bulmuştu. Usulca genç adama doğru uzanıp dudaklarını saçlarına değdirip çekti. Kucağındaki oğlunu öperken gözleri saati bulduğunda onu yatağına bırakıp "Tanrı'm! Lanet olsun,"

diyerek hızla giyinmeye başladı. Gürültüsüne Robert uyandı. Yataktan yarı çıplak kalktı ve oğlunu yanına aldı. Chars dudağını uzatıp onu öptüğünde "Cennetteyim!" dedi kahkahayla. Vivien saçlarını tarıyor, kendi derdindeydi.

"Günaydın," dedi Robert.

"Günaydın! Geç kaldım, gitmeliyim. Siz idare edersiniz değil mi?" diye sordu.

"Bir şartla," dedi

"Ne?" diye sorarak yatağın yanına geldi. Robert onu bileğinden kendine doğru çekti ve dudaklarını buldu. Vivien ona karşılık verirken neredeyse kendini kaybedecekti. Gülerek "Gitmeliyim! Erken dönmeye çalışırım," dedi ve adeta koşarak odadan çıktı. Chars annesinin gitmesiyle babasının dudaklarına yapıştı. Robert "Seni kıskanç," dedi ve onu gıdıklamaya başladı.

Vivien saraya girdiğinde yaverlerden biri onu karşıladı. Hızlı adımları yavaşlamış, iki yardımcısı panikle onu bekliyordu. Vivien onlara "Her şey hazır mı?" diye sordu.

Yardımcılardan biri "Evet, Prenses sizi bekliyor. Biz başlayalım dedik ama kabul etmedi," diyerek sustu. Vivien aceleyle prova salonuna girdi. Lilian dergilere bakıyordu. Yanında ayakta bekleyen iki saray görevlisi vardı. Telaşla kafasını öne eğerek "Efendim, geciktim. Lütfen özrümü kabul edin," dedi.

Lilian onu baştan aşağı süzdü. Karşısında gördüğü genç kadın ilk kez geç kalmıştı "Oğlunuz nasıl?" diye sordu.

"İyi. Teşekkür ederim efendim, çok naziksiniz," derken Lilian hâlâ gözlerini Vivien'dan ayırmamıştı. Vivien'ın yardımcıları elbiseyi getirdiğinde Vivien "Efendim, umarım beğenirsiniz," dedi. Lilian yüzünü ekşiterek huysuz bir tavır takındı, paravanın arkasına geçti. O sırada Vivien'ın telefonu çalmaya başlamıştı. Robert

arıyordu. Uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı ve telefonu açtı. Her ne kadar fısıltıyla konuşsa da ister istemez duyuluyordu. Lilian ilgiyle onu dinliyordu ve Vivien bundan bihaberdi.

"İşim biter bitmez geleceğim. Evet, burada. Şu an elbise deniyor,"

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi Robert.

"Dinliyorum. Çabuk söyle, kapatmalıyım," dedi Vivien telaşla.

"Seni özledim," dedi Robert. Vivien duraksadı. O da özlemişti ama özlediğini söylemek onu sevdiğini itiraf etmek gibiydi. "Ben... Ben kapatmalıyım,"

Robert gülümseyerek Vivien'ın yüzünün aldığı şekli düşünüyordu. Şimdi kardeşinin yanındaydı ve gerçekten onu özlemişti. Vivien mutlulukla tam onu özlediğini söyleyecekti ki, yüzündeki sırıtışı paravanın önünde durmuş aynaya baktığında görünce içi korkuyla doldu. Yüzündeki bu sırıtışı biliyordu. *Ya Michael'la yaşadıkları tekrarlarsa,* diye düşündüğü cümleyi bitiremedi. Korkuyla "Ben... Kapatmalıyım. Bebeğimizi öp olur mu?" dedi. Tam kapatacaktı ki Robert *"Hadi bana güzel bir şeyler söyle,"* dedi.

"Ben... Kapatıyorum," dedi fısıldayarak. Lilian giyinmiş, paravandan çıktığında Vivien'la göz gözeydi. Vivien "Görüşürüz," dedi ve kapattı. Lilian giydiği gece elbisesiyle mükemmel görünüyordu. Vivien onu prova kürsüsüne yönlendirdi. "Buyurun, potlukları burada düzeltebiliriz. Aynada bakalım, beğenmediğiniz yerleri işaretleyelim," dedi.

Lilian "Elbiseyi başka birinin üzerinde görmek istiyorum. Mankeniniz vardır herhalde," dedi. Vivien yardımcılarına baktı ve onlar hayır anlamında kafa salladığında onları öldürebilirdi.

"Hemen çağırırız efendim. Kızlar düşünememiş," dedi gülümsemeye çalışarak.

Lilian "Yeterince sizi bekledim, bir de manken mi bekleyeceğim?" diye sorarken prenses kaprisi yapıyordu.

"Özür dilerim efendim, bir daha dikkat ederim," dedi Vivien dişlerini sıkarak.

Lilian dikkatle Vivien'a bakıyordu. Gayet soğuk bir sesle "Dergide yazdıklarınızla tezat oluşturuyorsunuz," dedi. Vivien kıpkırmızı olmuş, patlayacak bir saatli bombaya benziyordu ve bu Lilian'ın hoşuna gidiyordu. İçinden Vivien'a neden böyle davrandığına önce bir anlam yükleyemedi. Sonra telefon konuşmasını dinlerkenki hislerini düşündü. Onu kıskanmıştı...

Vivien dişlerini sıkarak "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim. Başka bir modaevi sizi daha mutlu edecekse mutluluğunuz ilk önceliktir efendim," derken onunla çalışmak istemediğini kibarca belirtmiş oldu.

Lilian kurulan zeki cümle karşısında gülümsedi. Vivien avuçları terlemiş, bir an önce kendini dışarı atmak için adeta can çekişiyordu. Lilian onu duymamış gibi "Elbiseyi sizin üzerinizde görebilirim," dedi.

"Anlamadım?" dedi Vivien.

"Sizin de mankenlerden bir farkınız yok," dedi Lilian.

"Efendim, ben bir manken değilim. Elbise deforme olabilir," dedi şaşırarak.

"Bu benim isteğim. Beni kırmayın lütfen," dedi Lilian sırıtarak. Vivien zoraki bir gülümsemeyle başını hafifçe öne eğdi. Lilian paravanın arkasına geçip elbiseyi çıkarttı ve yardımcılarına uzattı. Yardımcıları elbiseyi Vivien'a verdiğinde içinden Prenses'i boğabileceğini düşündü. Elbiseyi alıp giymek için paravanın arkasına geçti. Kendi kendine seneler önce dergide çıkan yazısına lanet etti. Elbiseyi giydi ve hızla çıktı. Vivien, Lilian'la

aynı bedene sahip olsa bile tarif edilemez şekilde elbiseyi taşıyordu. Teni pürüzsüz, pembe beyazdı. Boyu, ince beliyle orantılı kalçaları elbisenin içinde dikkat çekiciydi. Herkes hayranlıkla ona bakarken Lilian onu neden kıskandığını anlamıştı. Başarılı, zeki, güzeldi ve anladığı kadarıyla âşık olduğu adamdan bir bebeği vardı.

"Elbise güzel olmuş ama tamamlayan siz oldunuz sevgili Vivien," dedi Lilian.

"Beğendiğinize sevindim efendim. Düzeltmemizi istediğiniz yerleri kızlar not alsın," dedi ve paravanın arkasına geçti. O sırada çalan telefonunu uzatan yardımcısıydı. Arayan Robert'tı. Bir yandan elbiseyi çıkarıyor, bir yandan fısıltıyla cevap veriyordu.

"Seni özledim," dedi Robert.

"Şu an müsait değilim," dedi Vivien fısıltıyla.

"Beni ilgilendirmez, oraya gelmemi istemiyorsan bana güzel bir şeyler söyle," dedi Robert.

"Rob, burada kraliyet ailesinden biri var. Bu müze gibi yerde bir paravanın arkasında çıplağım. Senin şu isteğine bak! Lütfen telefonu kapat. Gece ne istersen yapacağım," dedi gülümsemesine engel olamadan.

"Ne istersem?"

"Evet, ne istersen," dedi Vivien.

"Anlaştık bak! Sözünü unutma," dedi Robert muzipçe. Vivien sesini çıkarmadan gülümsedi. Telefonu kapatıp yardımcısına verdi. Lilian binbir kaprisle akşamın beşine kadar prova yaptırdı. Sonra iki saat istediği diğer elbise modellerini Vivien'a anlattı. Vivien pestili çıkmış, gerilmiş halde çiftliğe geldiğinde direkt duşa girdi. Etrafta ne Robert ne de bebeği vardı. Bir saat banyoda kalıp Prenses'in üzerinde yarattığı baskıdan kurtuldu. Duştan üzerinde

bornozla çıktığında gördüğü manzarayla ağzı açık kalmıştı. Panjurlar kapanmış, etraf mum ışığının alevine terk edilmişti. Robert elinde bir buket papatya, sırıtıyordu.

"Senin için oğlumuzla topladık. Chars annesinin verdiği sözü yerine getirmesi için Teresa'da kalmayı tercih etti," dedi. Vivien kıkırdamaya başladı. Papatyaları aldı ve koklayarak genç adamın kollarında yerini aldı. "Çok güzeller! Bebeğimiz gibi,"

Robert dudaklarını alnına koyduğunda Vivien sıkıca beline dolandı. "Teşekkür ederim," dedi. Robert yüzünü kaldırıp dudaklarına uzandı. Vivien'ı bornozundan kurtarırken genç kadın "Bıkmadın mı?" dedi. Robert gömleğini çıkarmış, kemerini açıyordu. "Bıktım," dedi. Vivien'ın telaşlı bakışlarına dayanamadı. "Her defasında ilk kez seni öpüyor gibi hissetmekten bıktım," dedi ve onu özlemle kendine çekti. Garipti, mutluluğu sis kaplı denizde yolunu kaybetmişken Vivien bir fener misali onun yolunu aydınlatıyordu. Şimdi hak etmediği kadar mutluydu ve Vivien'ın ona yaşattığı zevkleri özümsüyordu. Vivien tenine dokunan parmaklarla kendinden geçti. Bedeninde dolaşan dudaklar onu çıldırtıyordu ve o buna bayılıyordu. Şehvet yerini dinginliğe bıraktığında "Bu ay hamile kalacağım. Buna eminim," dedi gülümseyerek. "Bunu düşünme olur mu? Her şey yoluna girecek," dedi Robert. Vivien'ın başı Robert'ın göğsünde, elleri adamın göbeğindeki yara izindeydi. "Günün nasıl geçti? Umarım sıkılmamışsındır..." dedi. Robert "Seni özledim. Sıkılmadım. Senin nasıl geçti?" diye sordu. Vivien özledim kelimesini duymazdan geldi ve "Tek kelimeyle berbat," dedi.

"Neden?"

"Prenses bana takmış durumda. Nasıl bir egoya sahip bu asiller anlamıyorum. Bence ülke artık bu asilleri kazığa oturtmak için oylama falan yapmalı,"

"Daha neler..." derken gülmüyordu. Vivien "Tamam abarttım ama onun yüzünden mesleğimi bırakacağım," dedi mutsuzca.

"Seninle derdi ne?" dedi Robert merakını belli etmeden.

"Ben Los Angeles'ta dergide çalışırken bir yazımda onu ve veliahtı kıyafetlerinden dolayı eleştirmiştim. Yani yerden yere vurdum diyebilirim. Sonra olan oldu. Buraya dönmemi beklemiş sanki... Benim kreasyonlarımın yer aldığı bir defilede oldu olanlar. Chars, Kraliçe'nin kucağında poz verip gazetelere çıkmıştı. Hiçbir defileye ya da organizasyona katılmayan Kraliçe'nin benim defileme katılması o kadar çok konuşuldu ki Chars iyileştikten sonra kendi modaevimi bile açabilirim. O kadar tanındım yani," dedi.

"Sonra," dedi Robert yattığı yerden doğrulmuş, nefes alamıyordu.

"Meğerse Prenses zaten o defileye bana haddimi bildirmek için gelmiş. Sanırım Kraliçe de seyredip keyif almaya. Herkesin içinde beni kendince yerden yere vurup onu giydirmemi istedi. Cümlesi aynen *'Bir daha kıyafetlerimi kimsenin eleştirmesini istemiyorum,'* oldu. Tabii çalıştığım modaevini de ayarlamış, hayır diyemedim. O gün bugündür benim tasarladığım ve ona özel dikilen kıyafetleri giyiyor. Bugün canımı çıkardı. Bir elbise provası kaç saat sürebilir? Beş saat onunla uğraştım. Bir ara kafasına bir şey vurup bayıltsam kaç yıl hapis yatarım diye düşündüm," dedi Vivien. Robert görüntüyü zihninde canlandırdığında kahkahalara boğuldu.

"Niye gülüyorsun? Ondan kurtulmalıyım. Kibar bir dille onunla çalışmak istemediğimi ifade ettim. Tabii yine ucu bana dokundu. Bütün elbiselerinde beni manken olarak kullandı. Bencil, burnu büyük, kibirli, insanlıktan nasibini almamış..." diye öfkesini kusarken Robert'ın ruhu daralmıştı.

"Bence senin sadece onu giydirmenle ilgilenmiyor," dedi.

"Nasıl yani?"

"Tarzını sevmiş. Ayrıca asiller hakkında fazla önyargılısın,"

"Bu sevmekse kalsın. Asilleri iyi tanıyormuş gibi konuşma bence. Sen olsan onu bir kaşık suda boğardın," dediğinde Robert içinden "*İşte bunda haklısın,*" dedi sırıtarak ve daha fazla yorum yapmadı. Vivien kıkırdayarak "Hadi bebek yapalım," dedi ve genç adamın üzerine tırmanırken Robert kahkaha atıyordu.

İki hafta sonra...

Vivien, Robert'a Londra'da kalmayı uzatıp uzatamayacaklarını sormuş, olumlu cevabı aldığında daha mutluydu. Catrine'in misafir evinde bir aile gibi, oğullarıyla yaşıyorlardı. Regl olmamış, bu ona umut veriyordu. Hamile olabileceğini düşündükçe içi mutlulukla doluyordu ve ister istemez Robert'la ileride neler olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Chars'ın ışın tedavisi günü sabahı Teresa'da kalmışlardı. Yapılan kahvaltının ardından hastaneye gideceklerdi ki Vivien'ın tuvalete gidip gelmesiyle sabahki neşesi kalmamıştı. Yüzü kireç gibi, gözleri her an ağlayacak kadar doluydu. Salona geçmek yerine yatak odasına gitti ve uyuyan oğlunu seyretmeye başladı. Robert içeri girdiğinde olanları bilmeden yatağa oturup ona sarıldı ve "Tedavisi iyi gidiyor. Lütfen üzülme. O iyi olacak," dedi.

Vivien hıçkırarak "İyi olmayacak, onu kaybedeceğim. Re oldum," dediğinde Robert de onun kadar hüsrana uğramıştı. V vien'ın bu ay hamile kalabileceğini düşünmüştü. İçindeki e şeyi saklayıp "Takvim yoluna girdi gibi, bir dahaki aya ha kalacağına eminim," dedi gülümsemeye çalışarak. Vivien'a s ve gözyaşlarını sildi. "İstersen hastaneye gelme, ne dersin?"

"Hayır, gelmek istiyorum," dedi Vivien ve yüzünü gözünü silip ayağa kalktı. Yol sessizlikle geçti. Hastaneye geldiklerinde Chars'ın damar yolu açılırken Teresa ona oyun oynatmaya çalışıyor, Robert onu tutuyordu. Vivien odaya girdiğinde bebeğinin acı çektiğini görmesiyle ağlamaya başladı. Buna katlanamıyordu. Hızla odadan çıktı. Robert oğlu ilaç alırken yanında kaldı. Chars iki gün serumla beslenecek, hastanede kalacaktı.

Vivien hastane tuvaletinde bir saattir ağlamasını susturmaya çalışıyorken başarılı olduğu söylenemezdi. Derin nefesler alarak tuvaletten çıktı ve hızlıca odaya geldi. Bebeği uyuyordu. Robert onun perişan halini gördüğünde hızla kalktı ve onu kollarına aldı. "Her şey düzelecek inan bana. Hemşireye izin ver sana sakinleştirici iğne yapsın. Buna ihtiyacın var," dedi. Vivien tamam anlamında başını sallamakla yetindi. Konuşmak bile istemiyordu. Robert onu Chars'ın yanındaki yatağa uzattı. Sevgiyle akan gözyaşlarını elleriyle sildi. "Ben doktorla konuşup geliyorum," dedi. Geldiğinde yanında hemşire vardı. Hemşire gülümseyerek iğneyi yaptı. Vivien bebeğini seyrederek uyuyakaldı. Teresa odaya girdiğinde gözyaşları sessizce akıyordu. Robert'a döndü ve "Hadi gidip biraz temiz hava al. Ben buradayım," dedi.

Robert "On dakikaya gelirim," dedi ve kafeteryaya gitti. Sigarasını içerken Catrine'i aradı. "Rob, Chars'a bir şey mi oldu? Hastanede kalmak da nereden çıktı? Ben hastane girişindeyim," dedi.

"Kafeteryadayım Catrine," dedi ve kapattı. Catrine geldi ve telaşla "Viv nerede?" dedi.

"Bir saattir uyuyor. İğne yapıldı," dedi genç adam.

"Neden bu hale geldi?" dedi Catrine. "Sabah regl oldu," dedi Robert üzüntüyle. "Böyle odaklanmışken mümkün değil, hamile kalamaz," dedi Catrine. "Ona hissettirmiyorum ama ben de telaşlanmaya başladım," dedi Robert. "Yapma, Chars'ın tedavisi

iyi gidiyor. Hamile kalacaktır. Daha üç ay oldu," dedi Catrine. "Umarım sen haklısındır. Vivien'ı bu sefer nasıl sakin tutacağım bilmiyorum. Amerika ona iyi gelir mi? Ya da bilemiyorum başka bir şehir..." dedi Robert.

"Sanmıyorum. Bizim gençken gittiğimiz buraya yakın bir dağ evi var. Chars iyi olduğunda biraz orda kalmaya götür onu," dedi Catrine.

"Olabilir. Bugünü bir atlatalım da..."

"Robert, onu bırakmayacaksın değil mi?" diye sordu Catrine.

"Bırakmamı mı isteyeceksin?" diye güldü Robert.

"Erkek olup ona istediklerini verebilseydim belki... Ama hayır, onu hiç bırakma," dedi gülümseyerek.

Teresa koşarcasına kafeteryadan içeri girdiğinde yüzündeki ifadeden bir şey olduğu belliydi. Robert ayağa kalktı, hızla hastane odasına koştu. Kapıyı açmaya çalıştı ama kapı açılmıyordu. Camlı bölmeden baktığında ne Chars ne Vivien görünmüyordu. Tek duyulan Vivien'ın hıçkırıklarıydı. Robert kapıyı tıklattı ve "Vivien, girmeme izin ver," dedi sakince.

"Ben istemiyorum. Git buradan! Los Angeles'a dön. Beni rahat bırak. Hamile kalamıyorum," diyerek hıçkırıyordu. Robert duyduklarıyla afallamıştı. Teresa ve Catrine gözyaşları içinde korkuyla bekliyorlardı. Robert kapının önüne oturdu ve fısıltıyla "Biraz konuşalım sonra gideceğim," dedi. Vivien "Ben konuşmak istemiyorum. Zaten zorla duruyorsun! Anlamıyor muyum sanıyorsun? Git, beni rahat bırak!" diye bağırdı.

Robert sesini sertleştirerek "Zorla durduğuma nasıl karar verdın çok merak ettim," dedi. Catrine genç adamın ses tonuna şaşırmıştı. Öfkeli ama nazik, kararlı ama sakindi.

Robert "Kapıyı aç Vivien," dedi tekrar.

Vivien "Hayır! Artık özgürsün! Dilediğin neyse yap! Beni rahat bırak!" diye bağırdı ağlayarak.

"İnan bana dilediklerimin birinden bile haberin yok,"

"Duymak istemiyorum," dedi Vivien.

"Zaten söylemiyorum!" dedi Robert bağırarak. Catrine gözlerini patlatmış, şaşkındı.

Teresa "Hadi biz uzaklaşalım," dediğinde doktorlar ve hemşireler uzakta bir yerde beklemeye başladılar. Bir süre Robert sessizce bekledi. Vivien hâlâ ağlıyor, kucağında bebeğiyle yerde ona sarılmış öylece oturuyordu. Robert derin bir nefes aldı ve "Sana bir şey söyleyip öyle gitmek istiyorum. Bu senin hakkın," dedi ve bir iki saniye bekledi. Vivien cevap vermeyince "Gidersem senin ve bebeklerimizin üzerine kurduğum hayaller yarım kalacak. Gidersem geri dönmeyeceğim. Vivien ben her şeye rağmen... Ben gitmek istemiyorum. Lütfen beni gönderme. Burada kalmama yardım et," dedi yalvarır gibi. Vivien yerden kalkmadan dizlerinin üzerinde Chars kucağında, kapının kilidini açtı. Robert hızla kapıyı açıp içeri girdi. Kapıyı yavaşça arkadan kapattı. Dizleri üzerinde yüzü gözü ağlamaktan şişmiş genç kadını kucağında bebeğiyle gördüğünde içi erimişti. Vivien'ın kucağından ilaçlarla baygın düşmüş oğlunu usulca alıp yatağına yatırdı. Elini Vivien'a uzatıp "Kollarımda uyumak ister misin?" diye sordu. Vivien gözyaşları akarken evet anlamında başını salladığında Robert onu çoktan kollarına almış, yatağa kendiyle uzatmıştı bile. Onu sıkı sıkı sararken "Vivien benim sana bir şey söylemem gerek," dedi ama neresinden başlayacağını bilmiyordu.

"Kötü bir şey mi?" dedi Vivien sesinin nasıl çıktığına aldırmadan.

"Hayır. Net bir şey olmadığı için sana söylemedim ama biraz olsun moralini düzeltecekse..." dedi ve sustu, gözlerinin içi-

ne bakarak devam etti "Çok geniş bir ailem var ve yüzyıllardır İngiltere'de yaşıyorlar. Birinci dereceden inanamayacağın kadar çok sayıda akrabam var. Kardeşim şu anda bütün ailemden kan örnekleri topluyor. Birisi mutlaka uyacaktır," dedi.

Vivien ağlamaklı sesiyle "Bebek yapmayacak mıyız?" diye sordu. Robert "Senden kaç tane istersen bebek yapmaya hazırım. Tabii ki yapacağız. Sadece senin huzura ihtiyacın var. Chars uyandığında ikimiz gideceğiz ve bebek yapacağız," dedi. Vivien gömleğini sırılsıklam ettiği göğsünden başını kaldırdığında burnunu çekerek "Nereye?" diye sordu.

"Yalnız kalacağımız bir yere. Hatta sen hamile kalana kadar gelmeyeceğiz. İtiraz istemiyorum," dedi Robert gülümseyerek. Vivien sıkıca sarıldığı genç adama cevap vermedi. Bütün gün hastane odasından çıkmadı. Kimseyi görmek istemiyordu. Robert ona yemek almaya giderken bile tedirgin oldu. Teresa ve Catrine kafeteryadayken Robert iki dakika yanlarına uğradı. Teresa "Durumu nasıl?" diye sordu telaşla. "Şimdi daha sakin, uyuyor," dedi Robert. Teresa gözyaşlarını elindeki mendile siliyordu. "Hadi Teresa, üzülme hepsi geçecek. Catrine sen Teresa'yı eve bırak. Havalimanına ben gidecektim ama Vivien'ı bırakmak istemiyorum. David geliyor. Onu alabilir misin?" diye sordu. "Eksiktik. Tam olduk," dedi Catrine.

* * *

Robert, Vivien'ın uyumasını fırsat bilip Lilian'ı aradı. Lilian sessizde çalan telefonunu açamadı çünkü Edmund ile tartışmanın tam ortasındaydı. Edmund, basına yine Robert ve Kral hakkında alttan alttan göndermeler yapması yetmemiş gibi Robert'ın odasına yerleşmeye çalışıyordu.

Edmund "Lilian komik olma! Kaç sene geçmiş, Robert krallığı reddetmiş. Ne geri dönmesi? O odaya geçmemde amcam bi

sakınca görmedi. Kral'ın emirlerine karşı mı geliyorsun?" dedi keyifle. Parlamento üyelerinden bazıları Robert'ı bulup geri getirilmesi gerektiğini savunup tacın onun hakkı olduğunu ifade etmekten çekinmezken Kral'ın tepkisi önlerini kesiyordu. Edmund gerçekleri bilmezken amcasının bu katı tavrı karşısında rahat davranıyordu. Lilian sinirden kudurmuş gibi "Edmund haddini aşıyorsun. Daha tacı giymeden bir kral gibi davranamazsın. Kendine gel! Ne demek Robert'ın odasında kalacağım? Orası ona ait. Beni çiğnemeden orayı kullanamazsın," dedi. Edmund bir nefes kadar yakınına gelip gözlerine baktı. Yıllardır bitip tükenmek bilmeyen karşılıksız aşkının hırsını almak ister gibi "Christian'ın odasına ne dersin?" dediğinde Lilian yüzüne tokadı geçirdi. Edmund hırsla onun kolunu tuttuğunda kapıdan giren Kral şoke olmuş, onlara bakıyordu. "Lilian! Edmund! Burada neler oluyor?" diye bağırdı. İkisi birden eğilerek selam verdi. "Bir yanlış anlaşılma Majesteleri... Ben huzurunuzda Lilian'dan özür diliyorum. Suç benim," dedi Edmund. Lilian'ın sinirden gözleri dolmuştu ama çaresizdi. Babası geçmiş yüzünden yeterince yara almıştı ve aile içinde en ufak bir tartışma bile istemiyordu. Annesinin durumu babasına göre daha kötüydü. İki oğlunu kaybeden Kraliçe asabi, suratı gülmez, etrafa karşı anlayış göstermeyen birine dönüşmüştü. Bu durumda Lilian, Edmund'ın arkalarından çevirdiği dolapları anlatamazdı. Bir an evvel Robert'ın saraya dönmesini sağlamalıydı. Kral açıklama bekler gibi onlara bakarken Lilian bu durumu bir fırsata çevirebileceğini düşündü. "Majesteleri sizden bir ricam var. Bugün sağlık görevlileri izninizle yanınıza uğrayıp sizden ve Kraliçe'den kan örneği alacaklar, uygun olur mu?" diye sordu. Kral "Olur! Olur! Edmund sen de bir kan tahlili yaptır," dedi. Edmund "Emredersiniz Kral'ım! Vaktiniz varsa on dakikanızı bana ayır-

manızı rica edeceğim. Şu Fransa Konsolosluğu hakkında," dedi. Lilian "Kral'ım izninizle," diyerek odadan çıktı. Bütün günü kan örneklerini toplamakla geçti. Neredeyse yanında hemşireyle akrabalarına binbir yalan uyduruyor, hepsinden ayaküstü kan örnekleri alıyordu. Saat altı gibi topladığı yirmi kan örneğini Marian ile Robert'a ulaştırdı. Ulaşan kan örnekleri tam bir hüsrandı. Kral ve Kraliçe'nin bile kan örneği uymamıştı.

Vivien biraz olsun sakinleşmiş olsa da bütün gün odadan çıkmadı. Robert'ın getirdiği tost ve portakal suyunu zorla yemeğe uğraşırken Robert koridorda Lilian'la konuşuyordu.

"Robert sarayda kim varsa hepsini aldım ve devam ediyorum," dedi.

"Hiçbiri uymadı. Lilian işleri hızlandırmalısın, vakit daralıyor. Acele et! Senin kan örneğin yok. Richard ve Daniel'ın da. Yarın sabaha hazır olsun lütfen," dedi. Lilian "Artık bana kimin için olduğunu söylemelisin," dedi. Robert sorusuna cevap vermeden "Marian saraya dönüyor. Kapatıyorum. Acele et," dedi ve kapattı. İçindeki sıkıntıyı saklamaya çalışarak odaya girdi ve sanki evdeymiş gibi Vivien'ın yanına uzanıp dudaklarını buldu. Ağzına gelen portakal tadıyla kıkırdadı ve "Hım, portakal suyu. Bunu başka şeylerle denemeliyiz," dedi. Vivien sevgiyle ona sarılırken "Kiminle konuşuyordun?" dedi ama pişman olup "Yani Debby mi diye sormam gerekirdi, özür dilerim," dedi. Robert "Kardeşimle konuşuyordum. Kan örnekleri için. Yarına yirmi kişiden örnek göndermiş olacak," dedi yalanla. Vivien sevinçten çığlık atarak ayağa kalkıp "Gerçekten mi?" dedi gözlerindeki ışıltıyla. Robert'ın Vivien'ın sevinciyle içi daraldı. Evet anlamında başını salladı çünkü Vivien'ın umuda ihtiyacı vardı. Sadece hamilelik umuduna tutunmak Vivien için cılız bir mum ışığı gibiydi ve gittikçe sönüyordu.

Bir hafta sonra...

Hastaneden çıkalı bir hafta olmuş, Vivien'ın gözyaşları hâlâ akıyordu. Herkes diken üzerinde, onun iyi olması için ona kırılacak cam bir eşya gibi davranırken David'ın arkasından Debby'nin gelmesiyle kadro tamamlanmıştı. Catrine bir gece Robert'a "Dağ evini kiraladım. Gidin artık. Debby uzun kalacağa benziyor," dedi. Robert "Bu gece kaçıyoruz o zaman," dedi ve dediğini yaptı.

Vivien'ı gece yarısı geceliğiyle kucaklayıp arabaya bindirdi çünkü Nadia ona uyku ilacı vermişti. Vivien nereye diye bile sormadı, arabada kaldığı yerden uyumaya devam etti. Uyandığında yatar vaziyetteki araba koltuğundaydı. Araba çalışmıyor, gün ağarmak üzereydi ve bir ormandaydı. Aptalca etrafı seyrederken kulübeyi gördü ve arabadan çıktı. Ayağında ev terlikleri, kulübeye girdiğinde Robert eşyaları yerleştirmiş ve şömineyi yakmaya çalışıyordu.

Robert "Hiç uyanmayacaksın diye çok korktum," dedi ona bakmadan. Vivien gelip ona sırtından sarılıp yanağına bir öpücük kondururken şömine birden alev aldığında ikisi de gülüyordu. Robert uzanıp onu kucağına çektiğinde "Burayı nereden buldun?" diye sordu Vivien. "Catrine baş başa kalmamızın bize iyi geleceğini söyledi. Hazır Debby gelmişken ondan kaçmak iyi bir fikir gibi geldi doğrusu," dedi alayla. "Çok hainsin," derken değişiklik iyi gelmiş, gülümsüyordu. Robert şömine için odun keserken, Vivien getirdikleri yiyecekleri dolaba yerleştirip güzel bir kahvaltı hazırladı. Bütün gün yerleşmek ve hazırlıkla geçti.

Burada kaldıkları üç gün içinde ne Chars'ın hastalığından ne de hamilelikten bahsetmişlerdi. Chars'ın ışın tedavisinin üstünden iki hafta geçmişti. Dağ evinde Vivien ilk gün sıkılacağını

düşünse de Robert ona sıkılması için fırsat vermemişti. Günler tahmin ettiğinden daha eğlenceli geçiyor, Robert her hareketiyle kendine hayran bırakıyordu. Sabah erken kalkmalarına rağmen gün nasıl bitiyordu Vivien anlamıyordu. Birlikte ormanda uzun yürüyüşler yapıyorlar, Robert ona ağaçlar, bitkiler ve hayvanlar hakkında bilmediği her şeyi anlatıyordu.

Bir akşamüstü şöminenin önünde, soğuk havaya rağmen onlar sıcak bedenlerinde birbirlerinde ısınıyorlardı. Vivien kendi çocukluğunu, kızlarla olan komik hikâyelerini, ilk aşkı Jackson'ı anlatmış, çenesi düşmüştü. Robert "Peki ya Michael?" diye sordu. Vivien yüzünü buruşturup "Özetle beş yılımı verdiğim ve sevdiğimi sandığım adam evli ve çocukluymuş. Öğrendim ve bitti. Komik olan şimdi ona âşık olmadığımı biliyorum. Ne hissettim, niye kendimi zora soktum inan bilmiyorum. Söyleyebilecek fazla bir şey yok," dedi. Robert üstelemedi. Vivien çekinerek "David'la sizin de çok anılarınız olduğuna eminim," dedi gülerek. Robert olabildiğince dürüst olmaya çalışıyordu. Harvard'dan, David'la çıktıkları gezilerden bahsetti. Vivien onu ilgiyle dinlemiş ama *çok geniş bir ailem var ve İngiltere'de yaşıyorlar* cümlesi aklını kemirmeye başlamıştı. Amerikalı olduğunu biliyordu, ailesi neden İngiltere'deydi? Hem çok geniş bir ailesi varsa neden yurtta büyümüştü? Derin bir nefes alıp "Cevaplamak zorunda değilsin ama ben sormazsam uyuyamam. Peki ya ailen?" dedi.

Robert derin bir nefes aldı, "Sana hazır olduğumda bütün gerçekleri anlatmayı çok isterim ama şu an hazır değilim ve yalan söylemek istemiyorum," dedi. Vivien "Sorun yok. Sen ne zaman istersen," dedi ve başını göğsüne koyup gözlerini kapattı, çok geçmeden uyuyakaldı. Vivien tüm geçmişini olduğu gibi bilmeyi hak ediyordu ama Robert anlatamazdı çünkü onu bu durumda daha fazla huzursuz etmekten başka bir işe yaramazdı.

Kollarındaki kadını seyredip bir süre sonra akşam yemeğini hazırlamak için Vivien'dan usulca uzaklaşıp kalktı.

Vivien gözlerini açtığında hava kararmış, kendini olmadığı kadar zinde hissediyordu. Onun uyandığını gören Robert tepsiye hazırladığı yemeği ve iki kadeh şarabı şöminenin önüne getirdi. Yerde üzerine örttüğü battaniyeden başka bir kumaş barındırmayan kadının beyaz tenini elleriyle okşarken dudaklarını buldu ve olacakları müjdeler gibi dilini ağzının içinde gezdirdi. "Hadi yemek yiyelim," dedi. Vivien "Çok güzel kokuyor," diye kıkırdarken genç adamı battaniyenin içine aldı. "Yemek soğursa bir işe yaramaz biliyorsun. Sonra tatlı olarak seni yerim olmaz mı?" dedi Robert, dudakları boynundan aşağı kayıp kendini kaybetmeye başlamıştı. Kendine şaşırıyor, bu kadar istekli oluşuna anlam veremiyordu. Şehvet Vivien'ın bedeninde her an kendi için hazırdı.

Vivien "Tatlı olmayı çok isterim," dedi. Robert kahkaha atarak doğruldu. Onu kucağına alıp iki koca kâseden birine uzandı. Vivien "Mantar kokuyor," dedi.

"Evet, dün toplamıştık," dedi sırıtarak. Vivien şımarıkça "Sen yedir," dedi gülümseyerek. Kollarını battaniyenin içinden çıkarmıyordu. Robert "Tanrı'm! Sen çok şımarık oldun," dedi gülerek. Çatalı ağzına doğru tuttu, Vivien koca lokmayı ağzına alıp dolu dolu "Enfes!" dedi. Robert kâseyi elinden bırakmadan kahkaha atarken ona sıkı sıkı sarıldı ve "Şarap?" diye sordu.

"Evet, bu gece sarhoş olabilirim," dedi. Robert kadehini doldurup ona uzattığında "Olmaz, elim üşür sen içir," dedi. Robert söylediğini yaptı. Vivien bütün yemeğini bir bir nazla Robert'a yedirtti. Tabii gereğinden fazla şarap içti ve şöminenin ateşi, şarabın aleviyle birleşmiş hiç üşümüyordu. Üzerindeki battaniyeyi atıp genç adamın üzerine çıktığında neredeyse uyuyacaktı.

Robert onda kaybolmaya başlamış, şehvet yine ruhunu teslim almıştı ama Vivien esnemişti. Robert "Sakın bana uykum geldi deme," dedi. "Hayır, senin olmaya dünden hevesliyim," dedi Vivien. "Ne o zaman?" dedi Robert. Vivien kendini onun üzerinden yan tarafa kaydırdı, yatağa uzanıp gözlerini kapattı ve "Beni sarhoş ettin," dedi kıkırdayarak. "Evet, sarhoş edip kötü emellerimde kullanacağım," dedi Robert. Vivien "Annem sana âşık olduğumu düşünüyor," dedi pat diye. Robert aptalca yüzüne bakıyordu. Vivien gerçekten çok içmişti. Yoksa böyle bir şeyi asla söyleyemezdi diye düşündü. "Âşık mısın peki?" dedi Robert. Cevabı duymak istemiyor, olumlu ya da olumsuz cevaptan korkuyordu. "Sana aşkımı kabullenip dile getirirsem kolayca hamile kalabilirmişim," dedi.

"O zaman hadi beni sevdiğini söyle," dedi Robert gülerek. Vivien mırıltıyla "Söyleyemem," dedi yüzünü boynuna gömmüş, sızmak üzereydi. "Neden? Sevmediğin için mi?" dedi Robert. İçkili halinden faydalandığı için utanç bile duymuyordu. "Hayır. Ben sadece korkuyorum. Yine üzülmek, terk edilmek istemiyorum. Hem... Hem ben söz verdim. Kimseyi hayatıma sokmayacağım," Vivien'ın son kelimeleri oldu. Robert seslice "Ben de çok korkuyorum," dediğinde Vivien çoktan sızmıştı. Robert kalkıp sigarasını yaktı. Yerde yatan, içini her an ısıtıp yanında huzuru bulduğu kadını seyretti.

Vivien sabah başı ağrıyarak kalkmış, hafif mide bulantısı varmış. Gece bir sis perdesiyle yarım yarım aklında belirdi. Robert'ın sorusunu hatırlıyordu. *Âşık mısın peki?* Neden böyle sormuştu onu hatırlamıyordu. Kıpırdanırken Robert gözlerini açtı. Ona sıkı sıkı sarıldı. "Günaydın," dedi gün ışığından saklanır gibi aşağı kayıp genç kadının göğsünün arasına yerleşti. "Günaydın! İyi uyuyamadın galiba," dedi kıkırdayarak. Robert'ın dudakları

göğsünün arasında gezinmeye başlamış, elleri eşofmanının içine kaymıştı. "Evet, çok içip sarhoş olup sızamayan biriyle uğraştım," dediğinde dudakları göğsünün birinde bir bebek misali geziniyordu. Vivien ateş almış gibi kıvranıyor, elleri genç adamın saçlarını çekiştiriyordu. "Sabah sabah bu ne istek?" dedi kıkırdayarak. Robert onun iç çamaşırlarını çıkarmış "Gecemiz yarım kaldı da," derken çoktan bacaklarının arasına süzülmüş, dudaklarına yer arıyordu. Vivien "Başını şişirmedim umarım. Ah, hayır..." diye zevkle kıvranırken Robert "Hayır..." demiş ve dudakları sıcaklığını bulduğunda konuşma bitmişti. Zevk dalga dalga onları terk edip nefes nefese bırakırken Vivien "Senin olmayı seviyorum," dediğinde Robert "Sanırım itiraf saatleri bitmemiş," dedi. Onu kollarına almış sararken Vivien "Ne itirafı?" dediğinde meraklı bakışları gözlerindeydi. "Dün Teresa'nın söylediklerini bana anlattın," dedi Robert. "Ne anlattım?" dedi panikle. Robert "Boş ver, önemli değildi," dedi. "Merak ediyorum. Söylersen kahvaltıyı hazırlamana yardım ederim," dedi. Robert kahkahayla güldü. "Sen buzdolabının kapağını açabiliyor musun?" dedi alayla. "Konuyu değiştirme. Hadi söyle,"

"Dün çok içtin," dedi Robert. "Evet, içtim," dedi Vivien. "Fazla konuştun diyelim," dedi Robert sırıtarak. Vivien tedirgin olmuştu. Genç adamın üzerine çıkıp nazlı nazlı kıvrılıp kur yapmaya başladı. "Seni mahrum bırakabilirim," dedi. Robert'ın uzandığı yerden hızla kalkıp genç kadını kalçalarından kendine çekmesi saniyelerini aldı. "İzin vermem," dedi. Vivien bakışlarındaki istekle kendini çok güzel hissetmiş, kalbi hız sınırlarını çoktan aşmıştı. "Lütfen," dedi, dudaklarına uzanan genç adama karşılık verirken öyle kışkırtıcıydı ki genç adamın nefesi kesildi. Ondan uzaklaşıp "Teresa bana âşık olduğunu söylemiş. Eğer kabullenirsen daha çabuk hamile kalabilirmişsin. Bütün söylediğin

bu, sonra sızdın zaten," dedi. Vivien "Tanrı'm! Bunları sana anlattığıma inanamıyorum," dedi kızgınlıkla.

"Hadi itiraf et, Teresa'nın bir bildiği vardır," dedi Robert alayla. "Çok komik," dedi Vivien ve saçını tutup yüzünü boynundan çekip gözlerine baktı. "Ne?" dedi Robert.

"Alay ediyorsun," dedi.

"Hayır, asla," dedi Robert alayla.

"Of! Bunlar annemin düşünceleri, benim değil," dedi sıkıntıyla.

"Senin düşüncelerin ne?" diye sorarken ciddiydi. "Beni sıkıştırmaya hakkın yok. Ben senin düşüncelerini sormuyorum," dedi Vivien. "Sorsaydın söylerdim," dedi Robert.

Vivien genç adamın kucağına tırmandı ve "Tamam, soruyorum," dedi meydan okurca.

"Beni oyuna getiremezsin," dedi Robert. "Bak korkuyorsun," dedi Vivien zaferle.

"Ben senin gibi korkak değilim. Korksaydım şimdi yanında bebek yapmak için sana katlanıyor olmazdım," dedi Robert.

Vivien ağzı beş karış açılmış "Katlanmak!" diye ciyakladı. Robert üzerindeki kadının yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu güzel yüzünün kızarmasına, benim olması için her dakika delirdiğim bedene, ciyaklayan sesine, verdiğin mucizeye katlanmak," dedi. Vivien'ın yüzü yumuşamış, utanmıştı.

"Çok tatlısın," dedi adamın kollarına uzanırken.

"Hadi Teresa'nın söylediğini bana sen söyle," dedi Robert. Vivien yüzünü kaldırıp aptalca ona baktı. "Ciddi olamazsın," dedi. "Ciddiyim ve Teresa'ya güveniyorum,"

"Sen düşüncelerini açıklamadın ama," dedi Vivien. Robert kahkaha attı. "Anlaşılıyor ki sen beni hiç dikkate almıyorsun,"

"Yani?" dedi Vivien.

"Tamam," dedi Robert, Vivien fark etmese de konuşmak onun için kolay değildi. Derince bir nefes alıp göğüs kafesinin kalkıp inmesine izin verdi. Karşısındaki kadına dürüst olmalı, korkularına rağmen gerçek duygularından bahsetmeliydi. "Gitmeme izin verme, dedim... Hatırlarsan," dedi. Vivien adeta nefes alamadı. Genç adam haklıydı. O tanıştıkları günden beri dürüst ve ne istediğini bilen olmuştu. Vivien'a karşı kararsızlığa hiç yer vermemişti. "Hatırlıyorum," dedi. Aralarındaki şakalaşma ciddi bir konuşmaya geçiş yapmıştı. Vivien usulca doğruldu. "Ben acıktım," dedi duygularını saklamaya çalışarak. Robert konunun üzerine gitmedi. Duyguları net olabilirdi ama karar almaya korkuyordu ve gelecek onun için dipsiz bir kuyuydu.

"Bana yardım edeceksin," dedi gülümseyerek, hızla kalktı. Vivien'ın onu sıkmayan, bir şeyleri didiklemeyen halini seviyordu. Tabii kafasındaki sorulara, sorunlara bir yenisi daha eklenmişti. Robert'a o ne kadar dürüsttü?

Bütün gün Robert yine yapılacak bir sürü iş buldu. Bir ara kulübenin çatısını tamir etmelerini bile önerdi. Vivien kesin bir ses tonuyla *oraya çıkmana izin veremem* dediğinde Robert vazgeçti. Akşam yemeğini hazırlamak yine Robert'a kalmıştı. Robert ocağın başındayken Vivien sofrayı hazırlıyordu. İki kadeh şarap koymayı ihmal etmedi. Küçük bir mumla sofra gayet romantik bir hal almıştı. Kendi kendine gülümsedi ve cep telefonundan kulak tınısına uygun bir müzik buldu. Robert müziğin sesiyle gülümsedi. Vivien gelip "Bayım, lütfen bu dansı bana lütfedin," dedi kıkırdayarak. Robert tam bir prens gibi eğildi ve Vivien'ı kollarına aldı. Küçük kulübenin içinde birbirlerinin kollarında dans ediyorlar, gözlerini birbirlerinden ayrılmıyordu. Romantik anları ocağın birden parlamasıyla son bulurken Robert eti

yanmaktan son anda kurtardı. Vivien kahkahalarla gülüyordu. Eti genç adamın elinden alıp tabaklara servis etti.

"Aç kalacağız ve sen *açım* diye ağlarken ben de sana güleceğim," dedi Robert. "Beni aç bırakmaya kıyamazsın," dedi Vivien. Sandalyeye oturmadan dudaklarını bulup küçük bir öpücük verdi.

Vivien tabağındaki eti kesip ağzına attı. Ağzı dolu dolu "Mükemmel!" dedi. Robert onun bu haline iyice keyiflenmişti. "Hâlâ söylemeyecek misin?" dedi Robert. Vivien yüzünü buruşturdu. "Hayır," dedi şımarıkça. "Ya doğruysa... Ya Teresa haklıysa..." dedi Robert. Vivien "Teresa'yı guru büyücüsü gibi düşündüm birden," diyerek gözlerini kaçırdı ama Robert ısrarla "Vivien ben duymak istiyorum. Buna ihtiyacım var," dedi ve umutla elini sıktı.

Vivien iyice paniklemişti. "Bu konuyu kapatamaz mıyız?" dedi. Robert o anda umutla sıktığı elini yavaşça bıraktı. Vivien'ın içinde bir şeyler parçalandı. Genç adam çatalını ve bıçağını alıp yemeğini yemeye başladı. Vivien bir şeyler söylemeliydi. "Robert... Ben..." dedi. Robert konuşmasına izin vermedi ve "Yemeğimizi yiyelim, soğumak üzere," dedi soğukça.

Vivien'ın keyfi kaçmış, önündeki yemeği karıştırıyordu. Robert tabağını bitirdiğinde Vivien'ın yemeği soğumuş, yenmez hale gelmişti. Vivien masayı toplarken Robert üzerine montunu giyip dışarı çıktı. Vivien yarım saat kadar pencereden onun odun kesmesini seyretti. Geceliğini giymiş, gelmesini bekliyordu çünkü bir yanı haksız olduğunu biliyor ve bu ona huzursuzluk veriyordu. Robert'ın gelmeye niyeti yoktu. Odun kesmeyi bitirmiş, bir kütüğün üzerine oturmuş sigara içiyordu.

Sinirle botlarını ayağına geçirdi ve üzerine battaniyeyi alıp dışarı çıktı. Önünde durup "Bütün orman bitmeden içeri girmeyeceksin herhalde," dedi.

Robert "Üşüteceksin. Hadi içeri gir. Ben de geliyorum," dedi ama onunla göz göze gelmedi.

"Sen de hasta olacaksın,"

Robert sertçe "Üzerinde sadece botların var. Lütfen içeri gir," dedi.

"Eğer biraz daha bana bakmazsan üzerimdeki battaniyeyi de atarım," dedi.

Robert ona baktığında çocuksu tavırları ve soğuktan kızarmış yüzüyle karşısında duran kadının muhteşem olduğunu düşündü. Pes eder gibi "Tamam. Hadi girelim," dedi ve eline aldığı odunlardan iki tanesini Vivien'a verdi. Vivien battaniyeyle odunları zar zor tutarak kulübeye girdi. Robert elindeki odunları şöminenin yanındaki demir kovaya yerleştirdi. Montunu çıkarıp botlarından kurtuldu. Vivien yatağa uzanmış onu bekliyordu. O Vivien'ın yanına gitmek yerine koltuğa oturdu. Elinde bir odun parçası ve küçük bir çakı vardı.

Vivien yataktan kalkıp başına dikildi. Robert kafasını kaldırıp "Vivien üşümüyor musun? Hadi şöminenin başına geç," dedi. Vivien "Evet, çok üşüyorum. Beni ısıtmaya ne dersin?" dedi ve elindeki çakıyla odun parçasını aldı. Onu elinden çekip yatağa götürdü. Robert üzerindeki pantolondan kurtuldu ama kazağını çıkarmadı. Ne kadar şömine yanıyor olsa da şöminenin yanından ayrılmak üşümelerine neden oluyordu. Robert, Vivien'a sarıldığında genç kadın titriyordu.

"Buz gibi olmuşsun. Giyinmelisin," dedi Robert. Kalkıp kıyafetlerini getirdi. Vivien suratını asmış, somurtuyordu. Robert hızla çoraplarını giydirdi. Genç kadın beş dakikanın içinde kat kat giyinmiş haldeydi. Yanına uzandı ve kollarıyla sarıp ısıtmaya çalışmadan üzerini battaniyeyle örttü. Robert sessizliğini koruyor, gerekmedikçe konuşmuyordu. Vivien rahatsız vicdanıyla ne

demesi gerektiğini düşünüyordu. Aralarındaki bu anlamsız soğukluğu hiç sevmemişti. "Kaç aydır birlikteyi? Tam olarak," diye sordu.

"Neden soruyorsun?" dedi Robert.

"Birkaç ay oldu ve iki yaşında bebeğimiz var," dedi Vivien şirinliğini takınarak.

Robert gülümsemiş ama yine sessiz kalmıştı. Vivien dayanamadı, hızla genç adamın üzerine çıktı "Her ne yapıyorsan kes şunu. Bu halinden nefret ettim. Bu kadar uzak olmanı istemiyorum. Kes şunu!" dedi mutsuzca.

Robert gözlerine baktı, onu üzerinden çekti ve "Uzak durduğum falan yok. Hadi uyuyalım," dedi. Vivien sinirle arkasını döndü. Robert onu kollarına almak isterken Vivien hırsla kendini çekti. Eli havada kalan genç adam yataktan kalktı ve şöminenin yanına oturup eline tekrar odun parçasıyla çakısını aldı. Aklı karmakarışık olsa da o Vivien'ı sevdiği konusunda netti. Riske attığı onca şeye rağmen Vivien'ın onu reddetmesi gerçeklerle yüzleşmesine sebep oluyordu. Vivien'a kızmaya hakkı yoktu. Onu hayatına sokan, ona kapılarını ardına kadar açan oydu. Vivien'la yakaladığı huzurun bitebileceğini bile bile ona izin vermişti ve kâbusları en ufak bir olumsuzlukta ona kat kat geri dönecekti. Kafasındaki soru belliydi. Kardeşinin, ailesinin eksikliğine bir de Vivien'ın eksikliği eklenirse kaldırabilecek miydi? Ruhu daralmış, sigara içmek için dışarı çıkmaya karar vermişti. Botlarını giyerken kafasını kaldırdığında karşısında Vivien vardı "Biraz konuşalım mı?" dedi.

Robert "Benim söyleyecek bir şeyim yok," dedi.

Vivien "Tek söyleyebileceğim bana böyle uzak durmanı istemiyorum. Neden kurcalıyorsun? Ben... Ben senden bebek istiyorum. Bu yetmez mi?" diye sordu.

Robert sakin bir şekilde gözlerinin içine baktı ve "Şimdi Chars'a ilik bulunsa bebek isteyecek misin? Sorun aslında senin ne istediğin değil. Belirsizlik canımı yakıyor. Ben her şeye rağmen evet demişken her şey yoluna girdiğinde ne olacak sorusuna cevap almak benim hakkım," dediğinde Vivien işte bunu beklemiyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından Robert acıyla gülümsedi ve "Ben de böyle düşünmüştüm. Uymadığına göre, hazırlan Viv. Dönüyoruz," dedi ve hızla dışarı çıktı.

Vivien koltuğun üzerine çöktü kaldı. Robert'a kızmaya hakkı yoktu çünkü o ne ona ilgisini saklıyor ne de Chars'ı her şeyden üstün tuttuğunu gizliyordu. İtiraf etmesi gerekirse onunla tanıştığından beri cennette gibiydi. Peki, sorun neydi? Aklı duygularıyla savaşıyor, iç sesi onu delirtmeye çalışıyor gibiydi. Bir adamın aşkını kabullenmeyi, ona bağlanmayı, korkmadan gelecek planlamayı göze alabilir miydi? Peki ya ona bağlandıktan sonra tekrar terk edilmeyi kaldırabilecek miydi? Kafasında dönüp duran sorularla uğraşırken Robert içeri girdi. Ona aldırmadan şömineyi söndürdü. "Hazırlanmamışsın?" dedi ve getirdikleri valizleri alıp içlerini doldurmaya başladı. Vivien sessizce yerinden kalktı ve giyindi. Robert valizleri arabaya koyarken Vivien, Robert'ın farklı bir yanıyla tanışıyordu. Dingin ama sinirli, suskun ama tepkili. Kulübeyi kapatan adamı izlerken içini farklı bir korku sardı. Dönüyoruz ne demekti? Nereye dönüyorlardı? "Dönüyoruz derken neyi kastettin?" diye sordu.

"Bir arada kalmamızı gerektirecek bir durum yok. Sen haklıydın. Baştan beri gereken zamanlarda buluşabilirdik. Ben en kısa zamanda Los Angeles'a dönüyorum. Sakın bana seni yarı yolda bırakıyorum gibi suçlamalarda bulunma. Chars benim de çocuğum ve elimden geleni yapacağım. Bebek yapmaya döllenme ile devam ederiz,"

"Aşırı bir tepki vermiyor musun? Ben sana kötü bir şey yapmışım gibi davranıyorsun," dedi. Robert onu duymamış gibi "Kız kardeşim yedi kuşak akrabalarımdan kan örnekleri topluyor. Üzgünüm Vivien ama benden bu kadar. Chars için savaşmaya devam edebilirim. Ama senin için değmez... Neden biliyor musun? Çünkü benim için hiç değmez," dedi.

Vivien onun için ölüm gibi gelen *senin için değmez* kısmından sonra bir daha konuşmadı. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Bütün yol boyunca sessizce oturdu.

Teresa, Chars'ı uyutmuş, verandanın serinine aldırmadan sessizliği dinliyordu. Robert evin önünde durduğunda arabadan inmedi. Vivien ona bakıp gelmeyeceğini bilmesine rağmen bir umut "Sen gelmiyor musun?" diye sordu. "Hayır," dedi Robert.

Vivien istemeyerek de olsa arabadan indi. Genç adam hiç beklemeden gaza bastı ve uzaklaştı. Teresa bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Gözleri yaş dolu kızına sarıldı.

"Yine ne yaptın?" diye sorulan soru kızını tanıdığının bir göstergesiydi. Vivien hiçbir şey söylemeden Chars'ın yanına gitti. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Robert'ın sorduğu soru beyninde dönüp duruyordu. Chars iyi olsaydı hâlâ ondan bir bebek ister miydim, diye düşündü. İlk *hayır* dedi içinden. Sonra gözyaşlarıyla sesli bir "Evet," çıktı ağzından.

Teresa kapıda durmuş bebeğine sevgiyle bakan ama gözü yaşlı Vivien'a "Robert gelecek mi?" diye sordu. "Sanmıyorum," dedi mutsuzca.

"Neler olduğunu benimle paylaşmak ister misin?"

"Neden zor olmak zorunda? Sevdiğimi söylemem neyi değiştirir? Ben bilmiyorum. Ona güveniyorum ama hayatımda bir erkek istemiyorum. Chars hastalanmadan kendime söz

vermiştim. Bir daha..." Teresa kızının cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"Vivien kendini kandırma, ona güvenmiyorsun. Soru şu, daha ne yapması gerekiyor?"

"Ben ondan sadece bebek istiyorum,"

"Bencillik ediyorsun,"

"Biz baştan anlaştık ama!"

"O zaman üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi Teresa onu kendi silahıyla vururken.

"Anne lütfen, ben..."

"Ben! Ben! Ben! Ben demeyi bırakıp yanlışlarını gör artık. O Michael değil! Geçmişine rağmen kendinden nasıl ödün verdiğini görmüyor musun? Herkesin olduğu gibi onun da bir sınırı var," dedi ve odadan çıktı. Vivien iyice vicdanında boğulurken kıyafetlerinden kurtuldu. Yatağına uzandığında kendini çok yalnız hissetti. Uzun zamandır yalnız uyumadığını, hiçbir sorunla kendi ilgilenmediğini fark etti. Hızla kalkıp giyindi ve aşağı indi. Annesinin arabasını aldı ve Robert'ın çiftlikte olması için dua etti. Çiftliğe geldiğinde Catrine'in onlara verdiği arabayı görünce rahatladı. Koşarak çıktığı odada Robert'ı göremeyince yatağa oturdu. İçini yine kocaman bir boşluk kaplamıştı. Gözlerinden süzülen yaşlarla yatağa uzandı ve bir umut Robert gelebilir diye orada kaldı.

Robert gece Catrine'in çiftliğine arabayı bırakıp ilk olarak havalimanına gitti. Amacı Londra'dan defolup gitmekti ama yapamadı. Neden sorusuna bir cevabı yoktu. Kendini kardeşinin mezarında bulduğunda daha iyiydi. Sessizce oturdu ve içindeki acının geri gelmesini metanetle karşıladı. Vivien ondan sadece yardım istemişti. İçindeki duygulara yenilen Robert'tı. Evet, Vivien onun göremeyeceği bir rüya gibiydi ve rüyalar bir gün biter-

di. Gerçekleri kabul edip kâbuslarına merhaba derken izleyeceği yolu artık biliyordu. Yürüyerek geldiği uzunca yol, gün doğarken onu çiftliğe ulaştırdı.

Vivien uykusuz geçirdiği kötü gecenin sonunda yatakta oturken Robert oda kapısını aralayıp içeri girdiğinde ayağa kalkmıştı. Kalbi hızla atmaya başladı. Birbirlerine bakarken "Vivien kötü bir şey yoktur umarım," dedi Robert. Üzerindeki gömleğin düğmelerini açmaya başladı ama bir şey söylemedi.

"Ben... Ben seni merak ettim," dedi Vivien.

"Ben iyiyim, yürüyüşe çıkmıştım. Chars nasıl?" diye sordu. Vivien dilinin ucuna kadar gelen hesap sorma isteğini dizginlemek için kendini zor tuttu. "İyi. Sen iyi misin?"

"Duştan sonra daha iyi olacağım. Los Angeles'a dönüşümü bugüne ayarlıyorum,"

"Benim için de bilet alacak mısın?"

"Akşam konuşmuştuk. Senin bileceğin iş," dedi ve Vivien'ın cevabını beklemeden duşa girdi. Vivien, Robert duştayken ona not yazıp annesinin evine bavulunu toplamaya gitti.

Teresa merakla "Neden şimdi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Robert gidiyor. Ben de onunla gidiyorum. Hamile kalmalıyım anne,"

"Yani onun yanında olmak için ya da onu sevdiğin için gitmiyorsun öyle mi? Sadece onu kullanıyorsun,"

"Anne!" dedi Vivien hayretle.

"Ben ne zaman böyle bir kız yetiştirdim? Robert sana rağmen iyi bir aile terbiyesi almış. Yoksa senin yüzüne bakmazdı. Ya da bakardı sonuçta o da kendi çocuğunun hayatını kurtarmak isteyecektir," dediğinde Vivien bir kere daha gözyaşları ve vicdanıyla baş başaydı.

Robert gelmiş, Teresa onu verandada karşılamıştı. Mahcup bir şekilde Teresa'ya sarıldığında "Vivien seni seviyor, buna eminim. Ona zaman ver. Geçmişi bir türlü unutamadı," dedi.

"Ben ne kendimle ne onunla savaşacak kadar güçlü değilim," dedi Robert. Teresa gülümserken "Savaşma o zaman, onu yönet sevgili oğlum. Ne kadar asi olsa da her kadın yönetilmeyi sever," dedi ve içeri girdi.

Robert beyni uyuşmuş gibi yatak odasına geçtiğinde yerde oynayan Chars'ı kucağına aldı. "Koca adam ne oynuyorsun sen?" dediğinde Chars iki dişini gösterip ona gülümsedi. Vivien o sırada bavulunu kapatıyor, bir yandan kucağında bebeği olan adama bakıyordu. Ağlamamak için hızla işini bitirip aşağı indi. Robert oğluyla biraz oynadıktan sonra onu sıkı sıkı sardı ve yatağına bıraktı. Aşağı indiğinde Vivien koltuğa oturmuş ağlıyor, Teresa ortalarda yoktu. Derin bir nefes aldı, yanına gidip oturdu ve "Vivien neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Ağlamıyorum," dedi Vivien. Robert acıyla gülümsedi "Gelmek istemiyorsun ama hamile kalmalısın, o yüzden geliyorsun. Doğru anlamış olmalıyım," dedi. Vivien sesini çıkarmadı. Robert derin bir nefes alarak kalktı "Peki, gelmen iyi olur çünkü döllenme için takvimi sen olmadan David ve ben ayarlayamayız. Ayarladıktan sonra ilk uçakla geri dönersin, ağlamana gerek yok," dediğinde Vivien dehşete kapılmıştı. "Bunu yapamazsın!" diye bağırırken elleri titriyordu. Robert onun bağırmasıyla iyice sinirlendi. Tek farkları o bağırmadan bile sinirini belli edebiliyordu. "Ne yapmamı istiyorsun? Sana daha çok bağlanmamı mı? Bedeninde kaybolurken ruhumu öldürmemi mi? Kuklan olmamı mı? Ben ölüydüm Vivien. Ben zaten yaşamıyordum. Sen hayatıma girmeseydin o karanlıklar benim mezarımdı. Beni diriltmene izin verdim. Ben yeterince acı çekerek yok oldum. Daha fazla

acıya ihtiyacım yok," dedi. Vivien'ın cevabını beklemeden arabada bekleyeceğini söyleyerek dışarı çıktı.

Vivien ve Robert ne arabada ne uçakta hiç konuşmadılar. Uçaktan indiklerinde Robert bindikleri taksiye David'ın adresini verdi. Vivien "Neden onların adresini verdin?" diye sordu.

"Bende kalmana gerek yok,"

"Sende kalmak istiyorum,"

"Ben kalmanı istemiyorum. Benden uzak dur. Birbirimize mecbur olmamız, birbirimizle vakit geçirmemiz anlamına gelmiyor," dedi Robert. Duydukları Vivien'da şok etkisi yaratmıştı. Robert ifadesizce uzaklara bakıyordu. "Ne demek benden uzak dur?" dedi, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Ne demek istediğimi gayet iyi anladın. İstediğini alacaksın. Yarın kliniğe gideceğim. Sana bebek yapman için bir sürü sperm vereceğim. Peşimde dolanıp kaçacakmışım gibi takip etmene gerek yok. Bundan sonra gerekmedikçe görüşmesek daha iyi," dedi sinirle. Vivien ne söyleyeceğini bilemedi. Sesini çıkaramıyordu çünkü kendini suçlu hissediyordu. Araba Robert'ın verdiği David'ın adresine doğru yol alırken Vivien gözyaşlarını artık tutamıyordu. Robert ağladığını biliyor, canı yanıyordu. Ona sarılamamak ölüm gibi gelmişti. Çaresizdi. Vivien'ın onu hayatına sokmayışı bir taraftan işine geliyordu çünkü Vivien onu kabul etse bile bu birliktelik yalan üzerine kurulacaktı. Vivien bilmeden bu yalana dahil olacaktı. Taksi verilen adreste durduğunda Vivien inmek için kendinde kuvvet bulamadı. Bir yanı arabadan in diye bağırırken, ağır basan yanı onunla kalmak için direniyordu. Taksi şoförü inip bavulları aldı. Dışarıda beklemeye başladı. Robert derin bir nefes alıp "David'ı arar ve yarın kliniğe gider, on çocuk yapacak kadar sperm veririm," dedi. Vivien içinden geleni yapmaya karar verdi. "Beni bırakma," dedi gözlerinden süzülen yaşlarla. Robert bu iki kelime

üzerine gözlerini kapatmıştı. Ona baktığında pişman olacağı şeyler yapacağını biliyordu. "Durumu daha fazla zorlaştırma," dedi. Vivien genç adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendi yüzüne çevirdi. "Beni öper misin?" dedi usulca. Robert istemsizce ona baktığında karşısında yeşil gözleri gözyaşlarıyla koyulaşmış, ağzı burnu ağlamaktan kızarmış, ona yalvarırcasına bakan genç kadını gördü. Vivien bir nefes kadar yakınındaydı. "Ne yapmaya çalışıyorsun Vivien?" dedi. Sesi titremiş, boğazı kurumuş, genç kadını deli gibi öpmek istiyordu. "Beni de yanında götürmen için seni kandırmaya çalışıyorum," dedi Vivien. Dudakları genç adamın dudaklarına değiyor, öpmüyordu. Genç adam çıldırmış gibiydi. Her şey allak bullak olmuştu. Son bir çabayla genç kadının bütün kokusunu içine çekti ve "İn Vivien," dedi sertçe. Vivien neye uğradığını şaşırdı. Buz kesmiş, her yanı sinirden titriyordu. Gururu kırılmıştı, Robert'a vurmamak için kendini zor tuttu ve o sinirle arabadan indi. Arkasından inen Robert, tekerlekli bavulun kolunu sinirle açmaya çalışan Vivien'a "Ben hallederim, sen içeri gir," dedi. Vivien gözünde yaşlarla "Gerek yok! Artık senden hiçbir şey istemiyorum. Yeterince oyuncağın oldum," dediğinde bu Robert için son noktaydı. Sinirle onu kolundan tutup kendine çevirdi.

"Sen mi? Sen mi oyuncak oldun?" dedi. Bağırmıyordu ama sesindeki ton genç kadının ürkmesi için yeterliydi. Vivien gözlerinden akan yaşlarla "Bebeklerimin babası olmak, bana sahip olmak sana yetmedi," dedi.

Robert acıyla ona baktı ve "Sen sahip olmanın anlamını biliyor musun Vivien? Bunu bir düşün istersen," dedi ve bavulu alıp binaya girdi. Asansöre bavulu koyduktan sonra Vivien'ın yüzüne bile bakmadan taksiye bindi. Taksi uzaklaştıkça içinde kat kat fazlasıyla geri dönen boşluğu sükûnetle karşıladı. Kaldığı yerden yaşamına geri dönecekti. Yani karanlığına...

Eve gitmeden önce bara uğradı. Bar tıka basa dolup taşmıştı. Bety geri dönmüş, barda çalışıyordu. Robert onu görünce sesini çıkarmadı. Nail, Robert'ı görünce "Nihayet!" dedi ve bara eğilip bir şişe votkayı barın üzerine koydu. Robert oturup kadehini doldurdu. Bety "Hoş geldin," dedi. Robert konuşmadan kadehini Bety'ye kaldırdı. "Sana Bety," dedi. Sabaha kadar kaç kadeh içtiyse sarhoş olamadı. Bar kapanmış Nail ve Bety evlerine gitmişlerdi. Masaya ayaklarını uzatıp bir şişe daha votkayı bitirdi ve öğlene doğru eve girdi. Güneşin aydınlattığı evi panjurların düğmesine basıp karanlığa gömdü. Gözleri yanıyor, midesi bulanıyordu. Kliniği unutmuş, David'ın telefonlarını duymamıştı. Kendini yatağına bıraktığında sızıp kaldı. Vivien, David'ı her on dakikada bir aramış Robert'ı soruyordu. David en sonunda isyan etti. "Vivien sende evinin anahtarı yok mu? Neden gidip bakmıyorsun?" dedi.

"Beni istemiyor," dedi Vivien.

"Hadi ama Vivien, kendini kandırma! Onu istemeyen sensin," dedi ve sonra telefonu neredeyse yüzüne kapattı. Vivien kapanan telefonla arabaya atladığı gibi Robert'ın evine gitti. Kapıyı açarken içini mutluluk sarsa da telaşlanmıştı. Bütün panjurlar kapalı ve karanlıktı. İçinden geçen acaba Robert gelmedi mi sorusu asma kattan sızan ışıkla yerini başka sorulara bıraktı. Evi ağır kokusundan kurtarmak için havalandırma sistemini çalıştırdı. Hızla asma kata çıktı. Robert kıyafetleri üzerinde uyuyordu. Yatağa oturdu ve sevgiyle genç adama gülümsedi. Onu ayakkabılarından ve kemerinden kurtardı. Çoraplarını, montunu çıkardı. Yanına uzanıp onu seyretmeye başladı. Genç adam uyurken çok mutlu görünmüyordu. Vivien hiç gitmemiş gibi ona sarıldığında hâlâ uyuyordu. Vivien gülümsedi ve onu saran kollara yerleşti. Robert burnuna gelen huzurun kokusunu içine çekip gözlerini açtı.

"Rüya görüyorum sanırım," dedi çatlamış sesiyle. Başı hâlâ dönüyordu. Vivien dudaklarını genç adamın dudaklarına yerleştirdiğinde genç adam bir gün bile dayanamadığı özleme yenik düştü. Bitmeyen bir açlıkla dudaklarını kavrarken Vivien kıyafetlerinden kurtuluyordu. Robert'ın bilinci yerine geldikçe hareketleri yavaşlamış, sevişmeyi sonlandırmak üzereydi. Vivien gözlerine bakıp onu istemediğini söyleyeceğini düşündü. Robert "Bunun sonu yok Vivien. Bunu sen de biliyorsun," diye fısıldadı. Vivien dudaklarını bulmadan önce "Benim olur musun?" dedi çünkü doğruluğunu bildiği cümleye söyleyeceği bir şey yoktu. Robert kırgınlığını bir yana bırakıp anı yaşadı. Onunla aşkla sevişti. Doyuma ulaşan bedenine, kırgın ruhu kıskançlıkla bakıyor gibiydi. Kendi bütün bedelleri göze almışken Vivien'a kırgınlığı artıyordu. O gün Vivien, Robert'ın mutlu olması, ona git dememesi için elinden geleni yaptı. Neşeli, bir o kadar rolcüydü. Robert sessiz ve durgundu.

* * *

Vivien ve Debby otelin teras katında şehir manzarasına karşı oturuyorlardı. Burada yemek yemek Debby'nin fikriydi. Gözleri hüzün dolu arkadaşının suskunluğundan bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama Vivien'ın anlatmaya niyeti yoktu. Çoktandır gündüzlerini Debby ile geçirip akşam saat dokuz gibi Robert'a geçiyor, ona Robert'tan hiç bahsetmiyordu. Debby çift olarak vakit geçirmek istediğinde Vivien aptalca bahaneler üretip reddediyordu. "Bugün pazar ve sen yine benimlesin," dedi Debby. Vivien ona bakmadan tabağındaki spagettiyi çatalına doladı ve ağzına atmadan "Robert'ın işleri vardı. Ne o benden sıkıldın mı?" diye sordu gülümseyerek.

"Yine bir şeyler saklıyorsun," dedi Debby.

"Ne saklayabilirim ki?"

"Bilmiyorum. Umarım bu sefer ortaya çıkmadan bana söylersin,"

"Hiçbir şey saklamıyorum. Bebek yapmaya çalışıyorum hepsi bu,"

"David İngiltere'den döndüğün gün bizde kaldığını söyledi,"

"Evet, sana sürpriz yapmak istedim. Sen yoktun," dedi Vivien çünkü Debby'ye neyi neresinden tutup anlatacaktı hiçbir fikri yoktu. Debby sinirle bir nefes aldı ve "Robert seni istemiyor ve sen ona âşıksın öyle değil mi? Sorun bu! Böyle olacağı belliydi," dedi hiddetle.

Vivien "Debby yok öyle bir şey!" dedi. Debby "Bana hesap vermek zorunda kalacak o pislik..." dedi. Dilinin ucuna gelen *prens* kelimesini bastırdı. Vivien "Ona hiçbir şey söylemeyeceksin! Düşündüğün gibi değil. Sanırım ikimizin de tek derdi eski hayatlarımıza geri dönebilmek ama olmuyor," dedi Vivien.

"Eğer sen de onunla aynı fikirdeysen sorun ne?"

"Soğukluğu, umursamazlığı canımı yakıyor. İngiltere'de suni döllenme yoluyla hamile kalmamı teklif etti. Döndüğümüzde onun için beni sana bıraktı," dedi Vivien ve konuştukça rahatladığını fark etti.

Debby "Neden aniden bunu söyledi?" diye sordu.

Vivien "O net olarak her şeye hazır olduğunu söyledi ama ben..." dedi ve sustu.

"Sen?"

"Ben bebeklerimizin ve benimle yaşadıklarının ona yetmesi gerektiğini söyledim,"

"O ne dedi?"

"Belli değil mi? O günden sonra benden uzaklaştı. Sadece benimle yatıyor... Hepsi bu,"

"Haklı. Kim onu istemeyen biriyle birlikte evcilik oynamak ister ki? Sen çıkarların doğrultusunda onunla birlikte olansın," dedi.

"Sen de böyle mi düşünüyorsun?" dedi Vivien sinirle.

"Sanırım bunu sana ilk söyleyen ben değilim,"

"Teresa ve David,"

"Vivien, kendini onun yerine koy. Onu her ne kadar sevmesem de haksızlık edemem. Belirsizlik içinde yaşamak kimi olsa sıkar. Kaldı ki sizin bebeğiniz var ve ikinciyi yapacaksınız. Aranızdaki kimya da mükemmelse ve seni seviyorsa yanında olman ona acı veriyor olabilir. Suni döllenmeye dönsen daha iyi olur. Aranız zamanla daha kötüye gidebilir. Robert doğru bir karar vermiş. Ondan uzak dur,"

"Ben... Ben istemiyorum,"

"Neyi istemiyorsun?"

"Onsuz kalmayı..."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Hayır,"

"Tebrik ederim. Merak ediyorum, hamile kalınca yani onun yanında kalma bahanen olmayınca ne yapacaksın?"

"Ondan, kendimden, gelecekten en çok da aynı şeyleri tekrar yaşamaktan korkuyorum. Hoş zaten onun da fazla çaba harcadığını söyleyemem,"

"O senin önüne diz çökecek biri değil. Ayrıca ilk adımı o atmış, sen reddetmişsin. Bundan sonra ondan bir şey bekleme,"

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Vivien. Gözleri dolmuş, çaresizliği belli oluyordu.

"Onu istiyorsan onunla konuşmalısın. Konuşmayacaksan hemen gidip eşyalarını toplayalım. Ne kadar çabuk uzaklaşırsan o kadar iyi. Regl takvimin düzeldi. Döllenmeye dönebilirsin,"

"Debby lütfen sana anlattıklarımı bana baskı kurmak için kullanma. Onsuz uyumak istemiyorum,"

Debby "O zaman kendinle barış Vivien. Onu seviyorsun," dedi dürüstçe.

Konuşma sonlanmış, Debby Vivien'ı Robert'a bırakırken yolda hiç konuşmamışlardı. Evin önüne geldiklerinde "Evde yok sanırım, ışıklar kapalı," dedi Debby.

"Gelir birazdan," dedi Vivien.

"Vivien lütfen benden bir şeyler saklama. Her ne olursa olsun ben buradayım. Lütfen ara," dedi Debby. Vivien ona sarıldı ve arabadan indi.

Eve girerken bir ümit Robert'ın evde olabileceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Asma kata çıkıp biraz oyalandı. Üzerini çıkarıp geceliğini giydi. Yatağa uzanıp gözlerini kapattı. Biraz sonra Robert gelecek ve onu kollarına alacaktı. Vivien düşüncelerle uyuyakaldı. Gözlerini açtığında saat ikiye geliyordu. Merakla hiç düşünmeden telefonu çıkarıp Robert'ı aradı. Endişelenmişti ama Robert telefonu açmadı. On dakika arayla birkaç kez tekrar aradı ve açmayınca Robert'ın yanına gitmeye karar verdi. Üzerini giyindi, taksi çağırmayı düşündüğü sırada masanın üzerinde Robert'ın arabasının anahtarını gördü. Arabaya atladığı gibi bara gitti. İçeri girdiğinde barın boş olduğunu gördü. Ters giden bir şeyler vardı. Normalinde Nail burada olur, barı temizlemeden çıkmazdı. "Robert!" dedi tedirgince. Müziğin cılız tınısı sinir bozucuydu. Vivien sonra kısık bir kahkaha sesi duydu. Sesin geldiği yöne başını çevirdiğinde arka ofisten ışık sızdığını gördü. Ofisin kapısına geldiğinde tam girecekti ki bir adamın korku dolu sesiyle durdu. İçerisi aralık kapıdan ancak görünüyordu. Onu kimse fark etmedi. Adam "Sen gerçekten manyaksın!" dedi dehşetle. Robert'ın sesini duyduğunda Vivien sesindeki hırsı hissedebiliyordu.

"Sıra sende," dedi.

"Neden bunu yapayım? Güç bende," dedi Adam.

Robert bir kahkaha patlattı ve "Eğer oynamazsan adamlarına rezil olacaksın ve kuyruğunu kıstırıp kaçan biri olarak sokaklardaki itibarın sıfıra inecek," dedi.

"Buraya eğlenmeye geldim. Ölmeye değil," dedi Adam.

"Tamam, senin yerine de ben oynarım," dedi. Vivien o sırada olanları iyice merak edip kapıyı araladı. Gördüğü manzara dizlerinin bağını çözmeye yetti. Robert alnına dayadığı silahın tetiğine hiç düşünmeden bastı. O anda Vivien'la göz göze geldi. Gözlerine bakarak bir kere daha tetiğe bastığında Vivien geri geri gidiyordu. Koşarak bardan çıktı. Arabayı park ettiği yere geldiğinde kapısını açıp nasıl oturdu bilmiyordu. Elleri titriyor, arabayı çalıştıramıyordu. Anahtar ayaklarının dibine düştüğünde eğildi ve aldı. Kafasını kaldırdığında camdan Robert ona bakıyordu. Kapısını açtı ve umursamaz bir tavırla "Burada ne işin var?" dedi. Vivien bağırmaya başladığında bu isyan gibiydi. "Bu mu? Hepsi altı üstü *burada ne işin var,* diye sormak mı? Yanlış gördüğümü... Kendini öldürmeye bu kadar hevesli olmadığını anlatmayacak mısın? O adamı ölmeye zorlamadığını söylemeyecek misin?" diye avaz avaz ağlarken titriyordu. Robert "Hayır. Ne gördüysen o," dedi. Sesi buz gibiydi. "Senin bir oğlun var. Sana ihtiyacı olan bir çocuk. Ben... Ben ikinciyi yapmaya uğraşıyorum ama sen ölmeye çalışıyorsun," dedi Vivien isyanla. O anda Robert onu kolundan tutup arabanın dışına çıkardı. Gözleri belki de ilk defa bu kadar öfkeliydi. "Artık yeter! Şimdi eve gidiyor ve bütün eşyalarını topluyorsun. İster İngiltere'ye dön ister Debbylere... Ben buyum! Ve inan bana artık umurumda değilsin," dedi. Vivien arabayla onun arasında adeta sıkışmıştı. "Yalan söylüyorsun," dedi gözlerinden akan yaşlarla. "Yalan mı? Ben sen değilim," dedi Robert, yüzündeki öfke hâlâ hissediliyordu.

"Ben sana hiç yalan söylemedim," diye bağırdı Vivien.

"Söylemedin mi? Bana kimin ihtiyacı var söyle bana?" dedi Robert alayla. Vivien sessiz kaldığında "Cevabın yok!" diye öyle bir bağırdı ki Vivien yerinde sıçradı. İliklerine kadar titriyordu. "Chars'ın mı? Hayır... Sen zaten onu bensiz yaptın. İkinci bebeğin mi? Hayır... Sen zaten bana geldiğinde her şeyinle onu kabullenip bakmaya razıydın. Senin mi? Hayır! Olsaydı zaten bu konuşmaları yapıyor olmazdık. Söyle bana şimdi kim yalancı? Artık kendini kandırma. Evine dön..." dedi ve arkasını dönüp gitti.

Vivien hıçkırıkları arasında arabaya binip Robert'ın evine geldi. Bir sinir krizinin eşiğindeydi. Dişlerini sıkıyor, acısı yüreğine sığmıyordu. Pasaportunu alıp evden hızla çıktı. Takside ara ara gözyaşlarını silip yolu görmeye çabalıyordu. Telefonu çalmaya başladığında arayanın kim olduğunu bile bakmadı. Havalimanına geldiğinde bir beş dakika kendine zaman tanıdı. Evine dönmeli ve Robert'ı geride bırakmalıydı. Genç adama öfkelenmek istiyor ama içinde özlemden başka bir şey bulamıyordu. Sabah saat sekizde Londra'ya bir uçuş vardı. Hiç düşünmeden bileti aldı. Havalimanında bir pastaneye oturdu ve beklemeye başladı. Ardı arkasına içtiği kahvelerle kendini daha iyi hissetti. Telefonu tekrar çalıyordu. Baktı ve Robert'ın aradığını gördü. Telefonu açarsa ne söylerse söylesin ona yenileceğini biliyordu. Gözyaşlarını hızla siliyor, normal davranmaya çalışıyordu. Telefonu tamamen kapatıp uçak saatinin gelmesini bekledi.

Geçirdiği üç beş saat sonunda sakinleşmiş, daha sağlıklı düşünebiliyordu. Döndüğünü haber vermek için Catrine'i aradı. Catrine telaşlıydı. "Neler oluyor? Vivien neredesin?" dedi. "Ben uçağa biniyorum. Akşam orada olurum. Debby beni merak etmiştir. Onu arayıp durumu anlatır mısın?"

"Tamam. Seni karşılarım," dedi ve başka bir şey sormadı.

"Catrine gerek yok, ben direkt çiftliğe gelirim," dedi ve kapattı. Uçağa bindiğinde yanına kimsenin oturmaması daha rahat ağlamasına neden oldu. Robert onu kovmuştu ama onu bu hale getiren kimdi? İçi ona *sensin* derken bir diğer yanı ne kadar doğru bir karar verdiğini söyleyip duruyordu. Londra'ya indiğinde yağmur yağıyordu. Taksiye bindi ve Catrine'in çiftliğine gitti. Pervazın üzerindeki aralık tahtadan anahtarı aldı ve çiftlik evine girdi. Üzerini bile çıkarmadan yatağa uzandığında saat akşamın dokuzu olmuştu.

* * *

Neredeyse akşam olmuş, genç adam üzerinde ince bir tişört, elleri cebinde yürüyordu. Pişmanlık onu sarmış, çaresizlik artık vicdanıyla kardeşti. Genç kadının hüsran dolu gözleri aklından çıkmıyordu. Geceden beri Vivien'a ulaşamamış, sabah en sonunda Catrine'i aramıştı. Catrine uçağının yarım saat öncesinde kalktığını söylediğinde her şey için çok geçti. Kederi yetmezmiş gibi üzerine bir de pişmanlık eklendi. Derin bir nefes almaya çalışıp etrafına baktı. Saatlerdir yürüyordu ve neredeyse şehrin öteki yakasına geçmişti. Ters yöne yürümeye başladı. Eve vardığında saat onu bulmuştu. Ayaklarını hissetmiyor, bedeni sabah seriniyle buz kesmişti. Kıyafetlerinden kurtuldu ve duşa girdi. Suyun altında gevşeyen bedeninin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ya ruhu? Onu huzura kavuşturacak son ışığı artık yoktu.

Bir ay sonra

Vivien'ın David'ı arayıp enjekte yöntemiyle hamile kalmak istediğini söylemesinin üzerinden bir ay geçmişti. Hedefe kitlenmiş, artık tek derdi hamile kalmaktı. David'dan dölleme işlemini Londra'da yapmalarını rica etmişti. Böylelikle Los Angeles hikâyesi

kapanmış oldu. Regl olmayı bekliyordu, sonrasında David'ın yönlendirmesiyle döllenme işlemini yaptıracaktı. Bu süre zarfında Robert ve Vivien ne telefonda ne de yüz yüze görüşmedi. Robert birkaç kez aramış ama Vivien telefonlarını açmamıştı. Mesajlarına yanıt vermiyordu. Vivien hiçbir şekilde onunla görüşmek istemiyordu.

Debby, Vivien İngiltere'ye döndüğü hafta dayanamamış, arkadaşının yanına gelmişti. Dönmeye de niyeti yoktu. Dört kız çiftlikte kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Vivien olanları anlattığında hepsi sessiz kalmıştı. Debby "O Robert," demekle yetinmişti.

"Kaldığım yerden devam edeceğim. Robert gibi Los Angeles defteri de kapandı. Anlaşma anlaşmadır. Onu rahatsız etmeyeceğim ve o da çocuklar üzerinde bir hak iddia etmeyecek," dedi.

"Vivien anlamadığın bir nokta var. Adam çocukların üzerindeki hakkının bilincinde. Bunu sana sormuyor ki. Adamın derdi ikinizin birlikteliği," dedi Catrine.

"İyi de beni kovdu!" dediğinde üç kız Vivien'a bakıp hep bir ağızdan "Neden kovdu?" dedi.

Debby "Ben yine söylüyorum. Robert'la beraber olmanı istemiyorum ama aşkı bulmak öyle basit bir şey değil. Hele ki böyle yakışıklı, seksi, anlayışlı ve paralı birini bulmak..."

Nancy "Paralı değil ki," dedi Debby'ye bakarak. Cevap Vivien'dan geldi. "Paralı. Nereden bilmiyorum ama paralı," dedi. Debby sessiz kaldı. Ne diyecekti ki? *Krallar kadar zengin* tam da söylemek istediği şeydi ama susmalıydı. Catrine'in suskunluğu söylediği cümleyle bozuldu. "Vivien onu seviyorsun. Geç olmadan bir şeyler yapmalısın," dedi.

"İstemiyorum. Son kararım bu," dediğinde gözlerini bir an kapattı ve Robert'ı düşündü. İlkbaharı müjdeleyen ılık havayı

ciğerlerine çekti. "Hamile kalacak ve bebeklerimle kaldığım yerden devam edeceğim,"

"Sen ne zaman bu kadar inat oldun?" dedi Nancy.

"Ben artık Robert konusunu konuşmak istemiyorum. Bir erkeği hayatıma sokmadan bu kadar sorun oluyor. Kim bilir soksam neler olacak..." dedi. Debby bilip saklamak zorunda olduğu sırrın ağırlığıyla ezildiğini hissetti. "Denemeden bilemezsin," dedi Catrine.

"Siz hepiniz bu adamı benden çok istiyorsunuz," dedi Vivien.

"Biz seni tanıyoruz ve onu kaçırmadan bir şeyler yapman gerekiyor diyoruz," dedi Nancy. Debby sessizdi. Catrine "Değil mi?" dedi Debby'ye bakarak. Debby "Seviyorsa peşinden gitmeli," dedi kendinden emin olmayan ses tonuyla. Vivien isyanla "Peşinden falan gitmeyeceğim. Bu konuyu kapatalım," dedi sinirle. Son yaşadıklarını hazmedemediği bir gerçekti ama yüzlerce kere onu aramayı düşünmüş, vazgeçmişti.

Catrine "Akrabalarından bir ses yok mu?" dedi Debby'ye bakarak.

"Son gelen donörlerden de bir şey çıkmadı. Robert on kişinin daha kan analizinin bugün geleceğini söylemişti. Son durumu David'a sormak lazım," dedi. Nancy "Ne büyük bir aile," dedi ve hepsi cevap bulamadıkları sorular karşısında sessiz kaldı.

* * *

Onlar kendi içlerinde olayları sorgularken Robert, David'ın ofisindeydi. David heyecanla "Robert bu kan örneği uyuyor. Richard'la konuşmalısın," dedi.

Robert "Lilian yüz yüze onunla konuşmak için yola çıktı," dedi. David "Bu bir mucize," dedi ve iki arkadaş heyecanla birbirlerine sarıldılar. Robert ve David, Lilian'ı neredeyse her yarım

saatte bir aradılar. "Bana anlatmanın zamanı geldi," dedi Lilian.

"Telefonda anlatılacak bir şey değil," dedi Robert, mutluydu. "En azından ne için olduğunu söyle," dedi Lilian. Sesi sert çıkmış, neredeyse bağırmıştı.

"Lilian çok meraklısın," dedi Robert. David "Söyle hadi. Bunu hak etti," dedi gülerek. Robert gururla "Oğlum için lazım," dediğinde Lilian konuşamıyordu. Robert "Lilian orada mısın?" dedi telaşla.

"Sen oğlum mu dedin?" diye sordu sesi titreyerek. Robert mutlulukla "Evet. Oğlum," dedi. "Sen... Sen! Bunu bana telefonda mı söylüyorsun?" diye bağırdı Lilian.

"Ben sana telefonda anlatılacak bir şey değil demiştim," dedi Robert.

"Tanrı'm! Ne zaman oldu? Kaç yaşında? Ne zaman evlendin?" diye sorularının ardı arkası kesilmiyordu. "Lilian hepsini anlatacağım. Şimdi lütfen Richard'la konuşmaya odaklan ve beni ara," dedi.

"Gelmek üzereyim. İnan bana elimden kurtulamazsın. Bu gece Richard'la konuştuktan sonra oraya geliyorum," dedi Lilian. Robert onu dinlemeyeceğini biliyordu. "Tamam," dedi. Telefonu kapattığında David'a "Tam bir baş belası," dedi gülerek. David "Vivien için de aynısını söylemiştin," dediğinde Robert'ın yüzü asılmış ve sessiz kalmıştı.

"Onu ne zaman arayacaksın? İyi haberi vermelisin," dedi.

"Aramaktan vazgeçeli çok oldu. Kesinleşince sen söylersin," dedi.

"Debby onun çok mutsuz olduğunu söyledi. Seni sevdiği belli,"

"Demek ki sevgi ona yetmiyor. Aradığı her neyse bende yok. Ayrıca ben bile ne istediğimden emin değilken zorlamanın bir alemi yok,"

"Her şeye hazır olduğunu sen bana söylemedin mi?"

"Söylediklerimi kafama vurup durma. Evet, onca karışıklığa, hayatımın anlamsızlığına hatta Christian'a rağmen her şeye hazırdım. Onu sevmek benim için o kadar kolaydı ki ama hak etmediğim bir aşk için ne Vivien'la ne de kendimle savaşacak gücüm yok," dedi.

Aradan yarım saat geçmiş David "Lilian'ı arasak mı?" sorusunu sorduğunda Robert telefonun tuşlarına basmıştı bile. "Rob, Richard yanımda," dedi Lilian ama sesi gergin çıkıyordu. Robert "Sorun ne?" dedi. "İstersen Richard sana sorunun ne olduğunu kendi söylesin," dedi Lilian ve telefonu uzattı.

"Selam Robert," dedi Richard. Robert yıllardır görmediği kuzeninin sesinden tedirginliği anlayabiliyordu. "Richard nasılsın? Sesindeki gerginlik mi? Yoksa yıllar sonra benimle konuştuğun için heyecanlı mısın?" dedi alayla.

"Sesini duyduğuma sevindim ama Lilian'ın istediği şeyi yapabileceğimi sanmıyorum. Lilian senin için olmadığını söyledi," dediğinde Robert oturduğu yerden ayağa kalkmıştı.

"Richard kimin için olduğunun ne önemi var? Bir hayat kurtaracaksın buna değmez mi?"

"Kuralları biliyorsun. Kraliyetten atılmış biriyle konuşmak bile beni zora sokar. Kaldı ki böyle bir ilişkiye girmek..." dediğinde Robert "Richard ben oraya geliyorum. Seninle yüz yüze konuşmak istiyorum," dedi sertçe.

Richard "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dediğinde Robert'ın tepesi atmıştı. "Richard, neyin doğru olduğunu sana sormuyorum. Doğruluk kelimesinin seninle yan yana gelemeyeceğini bilecek kadar seni tanıyorum. Kaldı ki babanın senin pisliklerini örtmek için benden nasıl yardımlar aldığını da hatırlatmak isterim," dedi.

"Hiç değişmemişsin. Hâlâ yaptırımlarının peşindesin, seni bekliyor olacağım,"

"Bana Lilian'ı verir misin?" dedi Robert. Lilian kravatını gevşeten Richard'ın köşeye sıkıştığını anlamıştı. Telefonu elinden alırken ona sinirle baktı.

"Lilian oradan bir saniye bile ayrılmanı istemiyorum. Ben ilk uçakla geliyorum. Bu işi kendim halledeceğim," dedi Robert.

"Ben ve Richard bekliyor olacağız," dedi Lilian, Richard'ın gözlerine bakarak. Telefonu kapattığında Robert neredeyse sinirden kudurmak üzereydi. "Başka bir sorun var," dedi. David "Neler oluyor?" diye sordu merakla.

"İngiltere'ye gidiyorum. Bir şeylerden korktuğu belli,"

"Tamam, ben iki kişilik bilet alıyorum," dedi David ve sekreterini arayıp gerekli talimatları verdi. David, Robert'la havalimanında buluşmak üzere sözleşti ve Debby'yi aradı. "Selam bebeğim," dedi David.

"David yine dönmemi söyleyeceksen hiç sırası değil," dedi Debby.

"Ben geliyorum," dedi David.

"Hani işlerin vardı?"

"Var... Ama..." dedi David sırıtarak. "Başka bir şey var," dedi Debby. David gülmeye başladı. "Bak sana söyleyeceğim ama kesinleşmeden kimseye bir şey söylemek yok. Chars için gerekli ilik bulundu. Robert ve ben ilk önce ilik sahibini almaya gideceğiz. On güne kalmaz hastanede Chars hayata tutunur hale gelebilir," dedi. Sesindeki sevinç Debby'ye yansımıştı. "Tanrı'm! Sonunda!" diye bağırdı.

"Debby lütfen kesinleşmeden kimseye bir şey söyleme. Durumları biliyorsun,"

"Söz... Kimseye söylemem ama bu hayatımda tutmaya zorlanacağım ilk sır olacak. Sen de bana söz ver. Vivien'a ilk ben söyleyeceğim," dedi.

"Debby! Bence bunu ona Robert söylemeli," dedi David.

"Vivien bırak onunla konuşmayı sesini bile duymak istemiyor,"

David "Debby!" dediğinde Debby "Of! Tamam. O zaman Catrine'e ben söylerim," dedi.

"Şimdi değil. Benden haber bekle," dedi David.

"Nereye gidiyorsunuz? Buraya gelmediğin kesin," dedi Debby.

"Liverpool," dedi David.

"Fırsat buldukça beni ara. Gelişmeleri bilmek istiyorum," dedi Debby.

"Kapatmalıyım. Robert geliyor. Uçağa biniyoruz," dedi David.

Debby yerinde duramıyordu, kendi kendine "Bu kadarı bana bile fazla," dedi seslice. Sakinleşene kadar yalnız kaldı. Sır tutabilirdi ama mutluluğu bütün gece herkes tarafından ilgi çekti.

Vivien düşünceliydi. Aklı yine regl dönemine takılı kalmıştı. "Vivien yine ne düşünüyorsun?" diye sordu Nancy.

Gözleri dolan Vivien "Takvim tam düzeldi derken yine gecikti sanırım. Altı gün oldu ama hâlâ hastalanmadım," dedi.

Debby "Test yaptın mı?" diye sorduğunda ortalık sessizliğe bürünmüş, üç kız Vivien'a bakıyordu. "Hayır ama... Hamile olamam. Hiçbir belirti yok," dedi. "Hadi yapalım," dedi Nancy el çırparak. "Nancy daha belli olmaz," dedi Catrine. "Ne çıkar? Yapalım," dedi Debby, "Hamile kalmak zorunda değil ki," diye eklediğinde hepsi aptalca ona bakıyordu. Debby "Yani tabii ki zorunda da belli mi olur belki ilik bulunur," dedi salakça.

Nancy koşarak Vivien'ın banyoya bıraktığı hamilelik testi yığınından bir tanesini alıp getirmişti bile. "İki damla yeter," dedi kıkırdayarak. "Akşam akşam moralimi bozmaya çok meraklısınız," dedi, banyoya gitti ve testi yaptı. Aylardır yaptığı onlarca testi bekleyerek tuvalette çok vakit harcamıştı. Testi lavabonun kenarına bırakıp çıktı ve gelip verandaya oturdu. Kızlar hararetle Nancy'nin kocasının fantezilerini dinliyorlardı. Vivien'ın test yaptığını unutmuş halde verandada oturmuşlar, Nancy sayesinde kahkahalar havada uçuşuyordu. Nadia veranda kapısında belirip "Bu kimin? Kim yaptıysa hamile. Umarım Vivien'dır," dediğinde hepsi donmuştu. Dört kadın birlikte hareket eder gibi ayağa kalkıp Nadia'nın eline saldırdıklarında Nadia korkuyla geri çekildi. Hepsi bağırıyor, çığlık atıyorlardı. Catrine "Sakin olun!" diye bağırdığında hepsi durdu.

"Vivien hamilesin," dedi Nadia gülerek. Nancy "Bir daha yapalım," dedi heyecanla. "Bence de," dedi Debby. Catrine başıyla onay verdi. Vivien sersemlemiş, öylece bakıyordu. "Hadi Vivien," dedi Catrine. Elinden tutup onu banyoya götürdü. Üç kadın kapıda beklemeye başladı. Debby içinden *bu nasıl bir kader* diye geçirdi. Chars için gerekli ilik bulunmuştu ve Vivien hamileydi. Catrine meraktan ölmek üzereydi. Kapıyı tıklattığında Vivien test elinde aynaya bakıyordu. Bir eli karnındaydı. "Tanrı'm! Gerçekten hamileyim!" dedi ve kapıyı açtı.

Arkadaşlarına "Hamileyim!" dedi heyecanla. Hepsi çığlık atmaya başladığında Vivien'ın sevinç gözyaşları akıyordu.

* * *

David ve Robert Liverpool'a inmiş, arabadaydılar. Onları karşılayan şoför Robert'ı gördüğünde, şaşkınlıktan araba kapısını açamamıştı. Robert gerilmiş, dişlerini sıkarken şoför özür

dileyerek kapıyı açtı. David gülümsemeye çalıştı ve "Geliş amacımızı unutma. Burada oğlun için bulunuyoruz. Eski defterleri açmaya hiç gerek yok," dedi.

Krallığa ait köşkün önünde durduklarında Lilian kapıdaydı. Robert arabadan iner inmez Lilian sıcacık özlem dolu bir sarılmayla onu karşıladı. Köşkün girişindeki şaşkın bakışlar, köşkün önünde bekleyen muhafızlarınkinden farklı değildi. Damarlarında bulunan asil kan karşısında eğildiklerinde Robert hiç yabancılık çekmedi. Aksine bu durumu özlediğini hissetti.

"Sana söyleyecek laf bulamıyorum. Bir oğlun olduğunu benden nasıl saklarsın?" dedi Lilian.

"Söz veriyorum ilk fırsatta her şeyi anlatacağım," dedi Robert. "Bu gece bana her şeyi anlatacaksın," derken David'a sarıldı ve "İyi ki geldin," dedi. David "Her zaman," dedi gülümseyerek. Birlikte Richard'ın onları beklediği salona giderken üçü de gerilmişti. Lilian kapıyı açıp onların girmesini bekledi. Salonun kahve ahşap tonları insanın ruhunu sıkacak kadar koyuydu. Büyük yemek masasına dört kişilik servis açılmıştı. Birkaç görevli masayı hazırlarken Robert'ı gördüklerinde duraksayıp ona da selam verdiklerinde Richard ona doğru gelip akılcı bir saygıyla eğildi ve "Hoş geldiniz," dedi.

Robert "Hoş bulduk," dedi.

Richard "David, uzun zaman olmasına rağmen yine Robert'ın yanındasın," dedi gülümseyerek.

David, Robert'a baktı ve "Onunla dostluğum mezara kadar," dedi gururla.

"Yorulmuş olmalısınız. Lütfen masaya geçelim," dedi Richard.

Robert saygıyla kardeşinin oturmasını bekledi. Kaç yıl geçerse geçsin kural kuraldı. Ona kalsa ayakta konuyu halleder,

halledemezse tekme tokat Richard'ı hastaneye götürdü. Tabii sonrası sonraydı. Sakin olmalı ve bu işten Chars'ın yararı olduğunu unutmamalıydı. Masaya geçtiklerinde anlamsız bir sessizlik oldu. Lilian gülümsedi ve konuya girmek için "Richard'la siz yoldayken uzun uzun konuşma fırsatımız oldu. Ona hak vermemek elde değil," dedi.

David "Hangi konu bir hayat kurtarmanın önüne geçebilir?" diye sordu Robert'tan önce.

"Haberin oldu mu bilmiyorum. Büyük amcam geçen sene öldüğünde bir vasiyet bırakmış. Vasiyette mal varlığını tek bir şartla bana devrediyor. Kayıtsız şartsız kral olana dek Edmund'ı desteklemek," dediğinde Lilian ve Robert birbirine baktılar.

Lilian "Edmund, amcamı da kandırmayı başarmış anlaşılan," dedi.

David sinirle "Bu konunun Edmund'la ne ilgisi var?" diye sorduğunda Richard "Bu aralar kabinede Edmund karşıtı sesler çoğalırken Robert'ın geri dönmesini isteyen çoğunluk azımsanmayacak kadar fazla," dedi.

"Geri dönmen için planlar yapılıyor. Tabii Edmund gerek tehdit gerek şantaj ya da korkutmayla bunları bastırmaya çalışıyor," dedi. Robert olmadığı kadar suskundu.

Richard "Saygısızlık olarak almazsan senin gözünde bu kadar değer kazanıp seni buraya getiren kişiyi merak ettim," dedi.

Robert gülümsedi "Öncelikle senin yerinde Edmund bile oturuyor olsaydı tavrım yine aynı olurdu. Buraya gelişimin seni ikna etmek olmadığını belirtmeliyim. Çünkü sen öyle ya da böyle bana yardımcı olacaksın. Sonu nereye varırsa varsın benim kaybedecek bir şeyim yok," dedi gözlerinin içine bakarak.

Richard buz gibi olmuş, bütün bedeni gerilmişti. Karşısındaki adam Robert'tı ve eski haline göre onun daha da zorbalaşmış olduğunu düşündü.

"Bir kadın?" dedi Richard. Robert'ı duymazlığa gelip yüzsüzlüğü ele almıştı.

"Neden bu merak?" diye sordu Robert.

"Yıllardır bulunmamak için elinden geleni yaptın. Lilian'ın da seninle görüşmediğini biliyorum. Şimdi aniden ortaya çıkıp bütün ailenin kanına baktırıyorsun. Merak etmem doğal değil mi?"

"Fazla merak sağlığın için zararlı olabilir ama yapacağın iyilik karşısında merakını giderebilirim," dedi.

Richard "Tarzını her zaman sevmişimdir. Meraktan ölüyorum," dedi kahkahayla.

"Oğlum,"

Richard tabağındaki eti keserken öylece kaldı. Robert "Duydun. İliğin oğluma hayat verecek," dedi.

"Senin bir oğlun mu var?" dedi Richard.

"Neden bu kadar şaşırdın?" diye sordu.

Richard'ın yüzü gözü aydınlanmıştı. O kendi çıkarlarını düşünen, çok güvenilir biri olmayabilirdi ama krallığın yararına olacak şeylerin destekçisiydi.

"Edmund kaç yaşına geldi, bir veliahtı yok. Oğlundan kimsenin haberi olmadığına bahse girerim çünkü bu duyulursa kabine ayaklanır ve Edmund gözden düşer," dedi.

"Oğlumun sağlığı benim için her şeyden önce gelir," dedi Robert açık bir dille.

Richard'ın aklından geçenler bir fırtınayı andırıyordu. Bu olayı krallığın lehine çevirebilir, kabinede ve kraliyette yerini sağlamlaştırabilirdi.

"Ne zaman gidiyoruz? Buraya kadar boşa gelmişsiniz. Telefonda oğlun olduğunu söyleseydin şimdi hastanede kan veriyor olurdum," dedi. Lilian ve David gülümsemeye başladıklarında Robert istemsizce onlara katıldı. Sonraki saatler Richard ve David odalarına çekildi. Tabii meraktan ölen Lilian, Robert'ın tepesindeydi. Kız kardeşine inat Robert hain bir esnemeyle "Ben de odama geçsem iyi olacak," dediğinde Lilian adeta kuyruğuna basılmış kedi gibi ciyakladı.

"Ölümü çiğnemeden odana gidemezsin," dediğinde Robert gülüyordu. Pes eder gibi "Tanrı'm! Nereden başlamalıyım, bilmiyorum," dedi.

"Neden en baştan başlamıyorsun?" dedi Lilian. Boğazı düğümlenmiş, sesi kısık çıkmıştı. Robert buna mecburdu. Günah çıkarmalı ve kardeşine her şeyi anlatmalıydı. İyisiyle kötüsüyle, Lilian ona her şeye rağmen kucak açmıştı. Anlatmak tekrar yalnızlığı, karanlığı yaşamak gibiydi.

"İngiltere kısmını biliyorsun zaten. Bir gece uçağa atlayıp Los Angeles'a geldim. David'a haber vermiş, beni karşılamasını istemiştim,"

"Biliyorum David bize ulaşmaya çalıştı ama kimsenin onun sorularına verecek cevabı yoktu," dedi Lilian. "Orada evden çıkmadan haftalar geçirdim. Bir süre sonra ruh halim, yaptıklarım David'ın başına dert olmaya başlamıştı," dediğinde salon kapısının önünde gülümseyerek duran David "Dostum sen bana hiçbir zaman dert olmadın. Özel değilse size katılmak istiyorum," dedi.

"Senden gizli bir şeyim yok. Geldiğine göre bu meraklı prensesin sorularına sen cevap verebilirsin," dedi.

"Zaten sana da kırgınım. Beni düğününe çağırmadın," dedi Lilian.

David "Sevgili kardeşiniz sizi istemezken nasıl çağırabilirdim?" dedi kahkahayla.

Robert gülerken Lilian "Hadi anlat David," dedi.

"Benim de size karşı kırgınlıklarım vardı. Tabii Robert bana yaşananlardan bahsettiğinde size hak vermedim değil,"

"David ben gerçekten..." dedi Lilian.

"Lilian ben o zamanlar Robert için çok endişeliydim. Hepsi bu... Ölümden döndü," dediğinde Lilian'ın nefesi kesilmişti. "David detay vermene gerek yok," dedi Robert.

"Bilmeli. Senin suçlu olduğuna zerre kadar inanmıyorum," dedi David.

"Ben de inanmıyorum," dedi Lilian.

"İnanıp inanmamanız olanları değiştirip Christian'ı geri getirmez," dedi Robert.

David ona aldırmadan konuşmaya başladı "Ne diyordum? Robert'ı karşıladığım gün gelen kişi sanki o değildi. Ölmüş, yaşamıyordu. Ben onu rahat bırakırsam kendine geleceğini düşünüyordum. Bir gün eve geldiğimde Robert yoktu. Sorun eşyalarının hiçbirini yanına almamasıydı. Pasaportuna kadar evdeydi. İki gün sabırla bekledim ama gelmedi. El altından hastanelere baktırdım. Üç gün sonunda bir poliklinikte yaralı halde buldum. Uyuşturucu komasındaydı," dediğinde Lilian gözyaşlarını tutamıyordu.

"Tanrı'm!" dedi Lilian.

"David! Yeter," dedi Robert.

Lilian "Ben duymak istiyorum. Sen çıkabilirsin," dedi sertçe.

Robert oturduğu yerden kalkıp bir sigara yaktı ve "İçki?" dedi. İkisi de evet anlamında başını salladığında onlara da hazırlamaya başladı.

David "Onu özel bir hastaneye aldırıp kimliğini gizledim. Buckingham Sarayı'nı işte o zaman aradım. Niyetim onun ne halde olduğunu size bildirmekti," diye konuşurken Lilian'ın vicdanı nefes almasını engelliyordu.

"Robert üç gün sonunda hastaneden çıktı. İki ay kadar yine bende kaldı. İçkiyi fazlasıyla tüketiyor, şişelerde kayboluyordu. Eski haline dönmesini beklerken iyice onu kaybediyor, ne yapacağımı bilmiyordum. Sabahlara kadar konuştum. Bağırdım olmadı. Dört ayın sonunda basın onun benim yanımda olduğunu öğrendi. Bir sabah kalktığımda evde yoktu. Onu kaybettim," dediğinde kederle Robert'a bakıyordu.

"Seni aramıştım," dedi Robert.

"Evet, beş ay sonra," dedi. Lilian gözyaşlarını silerek "Robert sıra sende," dedi. Robert sigarasını söndürüp kendine bir kadeh içki koydu. Gelip Lilian'ın karşısına oturdu. Hayatı bundan sonra iç dünyasında sefillikle son bulacak, vicdanı onu hiç rahat bırakmayacaktı. Ruhuna işkence etmek için aklını özgür bıraktı.

"Hayata devam etmeye çalışırken hep bir yanım eksikti. Hâlâ o uğursuz gecenin nasıl olduğunu düşünüyorum. Düşünüyorum ama hatırlamıyorum. Son nefesimde bile ne olup bittiğini merak ederek öleceğim," dedi.

"Ben o gece sana kumpas kurulduğunu düşünüyorum," dedi David.

"Ben de," dedi Lilian.

"Ne fark eder? Dinlemeyecekseniz anlatmaya pek hevesli olmadığımı belirtmeli miyim?" dediğinde Lilian "Yorum yapmamızı mazur gör. Yaşadıklarının belki de birçoğunu beraber yaşadık. Sen ayrıldıktan sonra her şey daha kötüye gitti. Annem neredeyse bir sene odasından çıkmadı. Babam kendini kraliyet meselelerine

verirken olayın duyulmaması için elinden geleni yaptı. Robert bu nasıl oldu? Benim aklım almıyor. Delirmek üzereyim,"

"Lilian, ben odama girdiğimi ve uzandığımı hatırlıyorum. Sonra kapının açıldığını... Sonra bir ışık. Gerisi yok. Hepsi benim hatam. Ben konuyu önemsemiş olsaydım, o hayatta olurdu. Hiçbir şey onu geri getirmeyecek," dedi Robert.

"Sen intikam diye bir şey duymadın mı?" dedi Lilian.

"İntikam ve hayat. Bunların ikisi birbirine zıt kavram oldukları gibi bana da çok uzaklar. Christian bir trafik kazasında öldü biliniyor. Olayları kurcalaman ona daha çok zarar verebilir. Ailemize de..." dedi Robert.

"Peki ya sen? Beş yıl Robert! Senin hayatından çalınan, seni bitiren beş yıl! Sen prensliğini, evleneceğin kadını, aileni kaybettin..."

"Umurumda değil Lilian! Christian'la birlikte ben de o mezara girdim zaten. Bundan sonrasının bir önemi yok," diyerek kestirip attı. Lilian olayın şu anda üstüne gitmesinin onu bir çözüme ulaştırmayacağını biliyordu. "Tamam, sen anlatmaya devam et," dedi.

Robert "Vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye bezmişçe sordu.

"Dinliyorum," dedi Lilian. David kahkaha atarken Robert gözlerini kısmış, ona bakıyordu.

"Ben de merak ediyorum," dedi David.

"David'ın yanından ayrıldığımda elimde küçük bir valiz nereye gideceğimi bilmez halde havalimanındaydım. İlk kalkan uçağı sordum ve New York'a uçtum. İndiğimde nereye gideceğimi bilmez haldeydim. İçimden yürümek bile gelmiyordu. Bir bara girip bar kapanana kadar içtim. Sabah kendimi bir bankın üzerinde park güvenliği tarafından uyandırılırken buldum. Bir

hafta sokaklarda kaldıktan sonra bir otele yerleşmiştim. Otelden çıkmadan geçen üç ayın sonunda New York'un elli kilometre kuzeyinde bir kasabaya yerleştim. Markette iş bulmuş ve ev tutmuştum. Kimseyle konuşmuyordum. Kimse de benim gibi görüntüsü, kıyafetleri acınası birine dikkat etmiyordu. Geceleri bir saat uyuyabilmek için içki şişeleri en iyi arkadaşım olmuştu,"

"Hâlâ devam ediyor mu?" dedi Lilian acıyla.

"Son zamanlarda evet," dediğinde aklında Vivien'dan başka bir şey yoktu. Onun verdiği huzuru arıyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. Derin bir nefes aldı ve "Amacım o kasabada hayatımı çürütmekti. Bir senenin sonunda market sahibi oğlunun düğününe katılmamı istedi. Israrlarını kıramadım. Sakallarımı kesip takım elbise giydiğimde gelen turist kafilesinden beni tanıyanlar oldu. Eşyalarımı toplayıp kasabayı terk etmem bir saat bile sürmedi. Yine yollara düşmüş, New York otobüs terminalinde nereye gideceğimi düşünüyordum. Bir afiş gördüm. Barda gece çalışacak temizlik görevlisi aranıyordu ve yatacak yeri vardı,"

"Tanrı'm!" dedi Lilian. Yine gözleri dolmuştu.

"Ağlama Lilian!" dedi Robert.

"Ağlamıyorum," derken burnunu çekiyordu.

"Bar işi de böylelikle başladı diyebilirim. Üçüncü sınıf bara girdiğimde yerleri süpüren bir kadın 'Kapalıyız,' dedi. İş ilanı için geldiğimi belirttim. Kadın bana eşinin öldüğünü ve o ilanın geçersiz olduğunu söyledi. O karanlık bar bir mezara benziyordu. Sanırım beni cezbeden bu oldu. Kadına barı işletmeyi düşünüp düşünmediğini sordum. Kadın süpürmeyi bırakıp bana '*Satmaya çalışıyorum. Alan yok. Buraya dadanan bir çete var. Eşim baş etmeye çalışırken öldürüldü,*' dediğinde işte bu dedim. Burada bir şekilde benim hayatıma son verecek bir Azrail bulunabilirdi. Nail ile o barda tanıştık. Bir hafta sonra barı devralmıştım."

"Çete ne oldu?" dedi David.

"Halledildi," dedi ve doğal bir şey gibi devam etmeye başladı.

"Bardan neredeyse hiç çıkmıyordum. Gün ışığı görmeden barın bürosundaki koltuğa kıvrılıp yatıyordum. En çok konuştuğum insan Nail oluyordu," dedi Robert. Lilian, Nail'ın kim olduğunu merak etti. Tam soracaktı ki David şikâyet eder gibi "Batmak üzere olan barları alıyor. Kötü adamları temizliyor. Mekân duyulup ünlenmeye başladığında elinden çıkarıyor," dedi sinirle.

"İşimi seviyorum," dedi Robert sırıtarak.

"Bu böyle devam edemez," dedi Lilian.

"Haklısın, artık bir oğlum var. Nail'ın güzel bir planı var. Restoran açacağız,"

"Harika," dedi David alayla. O sırada Lilian esnemeye başlamıştı. Gecenin ikisi olmuştu.

"Lilian hadi yat artık," dedi Robert bir kurtuluş gibi.

"Hayır! Asıl konuya gel," dedi.

"Onu David anlatsın. Bütün bunları başıma saran o," dedi gülümseyerek. David yine mahcup, yine ezik bir şekilde Lilian'a Robert ve Vivien'ı anlattı.

Lilian "Nasıl ya?" dedi isyanla.

"Döllenme yöntemiyle Robert'tan hamile kaldı. Bir süre önce ikinci bebeklerini doğal yolla yapmaya çalışıyorlardı ama..." dediğinde David sustu ve Robert'a baktı.

"Ama ne?" dedi Lilian merakla.

"Sanırım onlar ayrıldılar," dedi. Robert'ın yüzü kederlenmiş "Birlikte miydik?" diye alayla sormuştu.

"Yapma Robert! Hangi kadın peşinden koşulmayı istemez ki?" dedi.

Lilian "Bir dakika benim kafam karıştı. Şimdi bir bebeğiniz var. İkinciyi yapmaya uğraştınız. Senin Prens olduğunu bilmiyor ve sana karşı hisleri var ama sen onu istemiyorsun öyle mi?"

"Ben onu istemediğimi söylemedim. Beni istemeyen o!" dedi Robert isyanla.

David "İstediğini de söylemedin. Onu kovmuşsun," dedi.

"Bunu sana Debby mi söyledi?" dedi Robert sinirle.

"Evet. Başka kim söyleyebilir?"

"Kendi duygularını bahanelerle saklayan, ne istediğini bilmeyen, korkak birini istemiyorum. Önceden belirttiğim gibi savaşmaya hiç niyetim yok,"

"Sen gerçekten âşıksın," dedi Lilian. Robert iğne batırılmış gibi ayağa kalkıp küçük içki barına ilerledi. David mutlulukla "Hem de deli gibi," dedi. Lilian kardeşi için mutlu oldu. Heyecanla "Yarın ben de sizinle hastaneye geliyorum," dedi.

"Yarın hastaneye gitmiyoruz. Londra'ya gidiyoruz. İkincisi gelemezsin, seni tanıyor,"

"Tanıyabileceğini biliyorum. Artık açıklamayı düşünmelisin ve bu iyi bir fırsat," dedi Lilian.

"Siz Vivien'la tanışıyorsunuz Lilian," dedi.

Lilian "Vivien? Bu isim bana hiç yabancı değil," dedi ve iğne batmış gibi "Vivien Oswald mı?" diye tekrar ciyakladı. Aklına ilk olarak ona yaptığı kaprisler geldi. "Tanrı'm!" dedi.

David "Ben neyi kaçırdım?" diye sordu.

Robert "Vivien, Lilian'ı giydiren modacı," dedi ve Lilian'a döndü.

"Ve Prens olmadığıma göre açıklamaya gerek yok. Benimle gelmiyorsun," dedi.

Lilian yaşadığı şoku atlatmaya çalışırken "Bu gecelik bu kadarı bana yeter. Gidip yatın ve beni rahat bırakın," dedi.

David ve Robert alayla onun önünde eğilirken hepsi kahkaha atıyordu. Lilian öğrendikleriyle şok üstüne şok yaşamıştı. Kafası allak bullak ama garip şekilde mutluydu. Robert'ın bir oğlu vardı ve bu mucizeydi. Hissediyordu, her şey çok güzel olacaktı.

* * *

Vivien hamile olduğunu öğrendiği günden beri rüyada gibiydi. Ümidini kaybettiği anda bir mucize olmuştu. Umutsuz düşüncelerinin yerini mutluluk almış, mutluluğunu Robert'la paylaşmak istiyordu. Gülümseyerek telefonu eline alıyor, parmakları bir türlü tuşlara basamıyordu. Sanki aklı ikiye bölünmüş, savaşıyordu. Onu ölesiye isterken başka bir yanı reddediyordu. Sıkıntıyla elindeki telefonu oturduğu yatağın üzerine bıraktı ve kalktı. Aynanın karşısına geçip karnını sevdi ve "Her şeye rağmen hamileyim," dedi ama mutluluğu yarımdı. O sırada oda kapısı çalındı ve içeri Nancy girdi. "Selam, hazır mısın? Herkes aşağıda, birlikte kahvaltı yaparız dedik," diye sordu gülümseyerek.

Vivien "Saat kaç? Randevuya daha üç saat var ama," diye söylenirken, Nancy'nin peşinden aşağı iniyordu.

Çoluk çocuk yapılan kahvaltının ardından Nancy, Debby ve Catrine doktora gitmek için Teresa'nın kapısında hazırdılar. Üçü fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı. Vivien yanlarına gelince sustular. Hep birlikte arabaya bindiklerinde Vivien "Söyleyin! Neler oluyor?" dedi her birine bakarak.

"Robert'a ne zaman haber vereceğini merak ediyoruz," dedi pat diye Debby, "Açık ve net olarak ancak böyle sorabilirdik," dedi. Nancy şevkatle Vivien'a sarıldı. "Bu onun hakkı," dedi. Vivien neredeyse bütün gece ve sabah bu konuyu düşünmüştü. Gurursuz biri olmayacaktı.

"Arayıp ne demeliyim? Hamileyim! Ee sonra? Harika deyip kapatırsa? Ya soğuk bir şekilde karşılarsa? Tamam o duygularını açıkladı. Ben korktum ama ona asla sevgimi göstermezlik etmedim. Acabalarım vardı sadece. İsteseydi... Gerçekten isteseydi savaşırdı. Beni istemiyor ve ben onu aramayacağım. Bir şekilde öğrenecek zaten," dedi.

Debby sessiz kaldı çünkü Robert'ın kimsenin ayağına gitmeyecek kadar burnu büyük olduğunu düşünüyordu. Catrine, Vivien'a hak vermişti. Tabii hak vermeyen Nancy bıdı bıdı etmeyi ihmal etmedi.

Vivien ultrasona girmiş, dördü birden bebeğin kalp atışlarını dinlemiş, gözyaşlarını tutamamışlardı. Doktor onları ofise alıp "Bebeğin şu an için durumu iyi görünüyor. Fakat dinlenmelisiniz. Size her anne adayına verdiğim tavsiyelerde bulunacağım, rahim ağzının açık olması sebebiyle sizin biraz daha dikkatli olmanız gerekiyor. Stres yok. Ağır kaldırmak, fazla ayakta kalmak ve ilk üç ay cinsel birliktelik yok. Bol bol dinlenecek ve uzanacaksınız. On gün sonra sizi tekrar görmek istiyorum. Bebek yerleştikçe düşük riski azalacaktır," dediğinde dört kız birbirine bakıyordu.

Catrine "Düşük oranı nedir?" diye sordu.

"Bunu bir orana vurmak yanlış olur. Biz olumlu düşünelim ve tedbirli olalım," dedi.

Debby "Tamam o zaman yerinden kalkmaz. Biz bakarız ona," dedi. Nancy "Tabii ya! Olmadı yatağa bağlarız," diye eklediğinde Vivien daha iyiydi. Endişelerini saklamanın ona iyi geleceğini düşündü. "Hadi ama yapmayın. Benim bebeğim güçlüdür. Abisini kurtaracak," dedi.

"Dikkat edeceksin. Hatta yerinden bile kalkmayacaksın. Bence çiftlikte kalmalısın. Nadia ve ben sana bakarız," dedi Catrine ve nokta kondu. Çiftliğe dönüş yolunda Vivien'ın telefonu çalmaya başladı. Telefonu çıkarıp arama ekranına baktığında şaşkındı.

"Kim arıyor? Niye açmıyorsun?" dedi Debby.

"Robert," dedi Vivien.

"Açsana," dedi Nancy.

"Hayır," dedi Vivien ve sesini kapatıp telefonu çantasına geri koydu. Böylesi daha iyiydi.

Debby heyecanla "Belki önemli bir şey söyleyecek. Bence açmalısın," dedi.

"Konu kapandı. İstemiyorum," dediğinde hepsi sustu.

Tabii sonrasında Debby'nin telefonu çalmaya başladı. Debby "Robert arıyor. Önemli bir şey olduğu belli," dedi ve pat diye telefonu açtı. Robert gergin bir sesle "Debby selam. Vivien yanında mı?" diye sordu.

"Evet, yanımda," dedi. Vivien sinirle ona bakarken "Telefona verebilir misin?" diye sordu.

Debby telefonu uzatırken yüzsüz bir ses tonuyla "Robert," dedi.

Vivien onu öldürecek gibi baktı ama telefonu eline aldığında boğazı kurumuştu. Günlerdir onunla tek kelime konuşmamıştı.

"Robert?" dedi ve başka söyleyecek bir şey içinden gelmedi. Her şeye rağmen kırgındı.

"Selam Vivien, nasılsın?"

"İyiyim," dedi ve içinden *sesi iyi geliyor demek ki beni hiç ama hiç sevmemiş,* diye isyan ediyordu.

Robert sevdiği kadının soğuk çıkan ruhsuz sesiyle buz gibi oldu. "Ben yoldayım. Dört beş saate Londra'da olurum," dedi.

"Neden?" diye sordu ama heyecandan ölebilirdi. Acaba onun hasretine dayanamamış da ayaklarına kapanacak ve her şeyi düzeltebileceklerini mi söyleyecekti?

"Ben gelince söylemek istiyordum ama Chars'ın hastaneye getirilmesi lazım," dediğinde Vivien'ın aklından her şey uçup gitti

ve "Neler oluyor?" diye sordu.

"İlik bulundu Vivien. Şu an donör olacak kuzenim yanımda ve geliyoruz," dedi Robert. Vivien konuşamıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Hamileydi ama bebeği bir dokuz ay daha ve sonrasında bilinmezlikle savaşmayacaktı. İyileşmesi daha erken olacaktı. Robert "Vivien orada mısın?" diye sordu. Vivien "Bu gerçek mi?" diye sesinin nasıl çıktığına aldırmadan sordu.

"Evet, dedim ya yoldayız," dedi. Vivien "Ta... Tamam. Ben Chars'ı hazırlar hemen hastaneye geçerim. Bu... Bu bir mucize!" diye sevinçle ağlarken Robert'tan güzel bir şeyler duymak için bekledi.

Robert durgunca "Gelince seni ararım," diyerek telefonu kapattı. Vivien telefon kulağında bir süre öylece kaldı. Çifte mutluluğuna rağmen içi buruktu ve bunun nedeni Robert'tı. Arabayı kullanan Nancy dayanamadı ve "Ee?" dedi.

"Robert geliyor,"

"Ben söylemedim," dedi Debby.

"Neyi?" dedi Catrine.

"Ne bileyim! Hamile olduğunu mu öğrenmiş?" dedi Debby.

"Hayır, Chars'a ilik bulunmuş. Donör kuzeniymiş ve yoldaarmış," dedi Vivien.

"Ne güzel bir haber bu!" dedi Debby.

Hep beraber Teresa'nın evine dönülmüştü. Mutluluk ve tedirginlikle Chars hazırlandı. Vivien'ın eli ayağı birbirine dolanmıştı. Günler sonra Robert'ı görecekti. Odanın aynasında kendine baktı, sarı saçlarını ensesinde toplayıp atkuyruğu yaptı. Mantığında yolunu çizmişti. Robert'tan uzak duracak ve bebekleriyle mutlu olacaktı. Ama kalbi tam tersini söylüyordu.

Hastaneye geleli dört saat olmuş, Vivien doktorla yaptığı olumlu görüşme sonucu hastane odasında Chars'la birlikteydi. Chars

hastanede olduğu için yine ağlama krizlerine girmiş, annesinin kucağından inmiyor, başka kimseye gitmiyordu. Kendini güvende hissetmek ister gibi gömleğine yapışmış, yüzünü göğsüne gömmüş halde bekliyordu. Debby ve Catrine koridorda öylece onu bekliyor arada bir odaya girip Chars'ı kandırmaya çalışıyorlardı ama başarılı oldukları söylenemezdi. Onlar kafeteryaya gittikleri sırada Vivien odada bunalmış, bebeği kucağında koridora çıkmış Nancy'yle telefonda konuşuyordu "Nancy inan bana gelmene gerek yok. Bebekleri oradan oraya rezil etme. Yarın Catrine ve Nadia sana gelir. Bebeklere onlar bakarken sen de buraya gelebilirsin," dediği sırada arkasını dönmesiyle Robert'la göz göze geldi.

"Tamam. Seni ararım," dedi ve kapattı. Robert onun gözlerinde kaybolabilir, benliğini yitirebilirdi. Onsuzlukta yerini alan boşluk bir sihir gibi yine yok olmuş, geriye sadece huzur kalmıştı. "Selam Vivien," dedi. Vivien ne diyeceğini, nasıl davranacağını düşünürken Chars babasının sesini duymasıyla kafasını kaldırdı ve kollarını uzattı.

Robert "Chars!" dedi ona sevgiyle bakarak kucaklayıp havaya kaldırdı. Bu Vivien için kırılma noktasıydı. Robert'tan uzak durmayı başarabilirdi ama bir gerçeği değiştiremezdi. Chars'ın ve karnındaki bebeğin babası Robert'tı. Chars'ın neşesi yerine gelmiş kıkırdarken Robert, Vivien'a döndü "İyi görünüyorsun," dedi. Vivien onu kovduğu anları hatırladı ve "Yaşıyorum," dedi ama böyle kızgın bir cevap verdiği için pişmandı. Robert bu tavrı hak ettiğini düşündü. Artık biliyordu. Vivien'la aralarında her şey bitmişti. İçinden *böylesi daha iyi,* dedi hüzünle. Bir iki saniye gözleri birbirinden ayrılmazken Vivien "Catrine çiftliği hazırlattı," dedi ama içinden bir ümit onunla kalabileceğini, yine kollarında uyuyabileceğini düşünmeden edemedi. Robert "Kuzenim şehirde bir otelde kalacak. Hastaneye yatana kadar onu yalnız bırakmak

istemiyorum," dedi.

"Misafirimiz olabilirdi,"

"Böylesi daha iyi," dedi Robert.

"Teşekkür etmek isterim," dedi Vivien.

"Fırsatın olacağına eminim," dedi Robert.

Vivien aralarındaki soğukluğun canını yaktığını hissettiğinde gözleri dolmuş ama çaresizdi. İçinden *keşke bir yolu olsa* diye geçirdi ama yoktu, biliyordu. O sırada Catrine ve Debby geldi.

Catrine "Robert, güzel haberlerin ve sen hoş geldin. Acele edin, doktor sizinle konuşmak istiyor," dedi ve aralarındaki konuşma başlamadan bitmiş oldu.

Chars'ın bu geceden itibaren hastanede steril ortamda kalmasına karar verildi. Hazırlık aşamasında destek amaçlı ilaç tedavisi görecek, bağışıklık sistemi güçlendirilecekti. Robert, doktorla görüşmelerinden sonra Chars'ın olduğu odaya geçti. Chars yine annesinin kucağındaydı. Chars babasını gördüğünde yine kollarını kaldırdı. Robert onu kucağından aldı.

Catrine "Vivien artık eve gidip dinlenmen gerekiyor. Bugün çok yorucuydu. Bu gece Debby ve ben Chars'la kalacağız," dedi.

Vivien "Catrine kucağınıza bile gelmiyor. Bu nasıl olacak? Bana ihtiyacı var. Ben iyiyim," dedi.

Debby "Robert kalsın o zaman, senin dinlenmen gerek," dediğinde Robert istemsizce "Neler oluyor? Vivien sen iyi misin?" diye sordu endişeyle.

Catrine ve Debby merakla Vivien'a bakıyorlardı. Vivien soğuk ama nezaket dolu bir sesle "Oğlumla ben kalırım. Kimsenin kalmasına gerek yok," dedi.

Debby "O zaman sen ve Robert, ikiniz kalın," dediğinde Catrine "Yürü Debby, kocanı bulup eve gidelim," dedi sinirle.

Böylelikle Robert ve Vivien o gece hastanede kaldılar. Charı aldığı ilaçların etkisiyle uyumuştu. Vivien üzerine eşofmanlarını giymiş, uzanıyordu. Karnında anlamsız bir sızı vardı ama aklı Robert'ta, sağlıklı düşünemediği kesindi.

Robert duş alıp üzerini değiştirdi ve ikili koltuğa oturdu. Aralarında hasret dolu anlamsız bir gerginlik vardı. Robert çaresizce kafasını telefonuna gömmüş, dürtülerine yenilmemek için kendiyle savaşıyordu. Şimdi ayağa kalkıp sevdiği kadını kollarına almalıydı. Sonra öpmekten bıkmadığı o güzel dudaklarına uzanıp doyasıya öpmeliydi. Tabii bunu yapamazdı. O kendi düşüncelerinde boğulmuş kara kara düşünürken Vivien "O koltukta uyuman zor olur. Bu yatak ikimize de yeter. Merak etme seni rahatsız etmem," dedi ve ona arkasını dönüp ışıkları azalttı. Robert, bu zamana kadar Vivien'dan böyle tavırlar görmeye alışık değildi. Ona evet dememiş, kararsız kalmış, gelecek planları yapmaktan korkmuş olabilirdi. Sevdiğini söylememişti ama her hareketinde, her sevişmelerinde en önemlisi gözlerinde Robert'ı sevdiğini saklamamıştı.

Robert oturduğu yerden kalktı ve Vivien'ın yüzünü görebileceği diğer koltuğa oturdu. Kendini bu huzurdan mahrum bırakmayacaktı. Vivien onun yanına uzanacağını düşünse de karşısına oturup hain bir sırıtışla onu seyretmeye başlamasına şaşırmıştı. Robert gözlerini kırpmadan onu seyrediyordu. Onu seyretmek başka bir zevkti. Yüzü, burnu, ağzı... *Sadece bana mı bu kadar muhteşem görünüyor acaba*, diye düşünmeden edemedi. Onu gördüğü ilk andan sonra Robert için başka kadın yoktu. Vivien ilk gözlerini kapatmış oralı olmamaya çalışmıştı ama merakla gözlerini araladığında gözleri gözlerini buldu. Tekrar kapattı ama açması uzun sürmeyince çareyi ona arkasını dönmekte buldu. Robert kalktı ve tekrar yüzünü görebileceği bir koltuğa oturdu. Tabii sonuç değişmedi. Vivien bu sefer arkasını döndüğünde

sırıtıyordu. En sonunda Vivien üzerindeki örtüyü kafasına kadar çektiğinde az kaldı kahkaha atacaktı. Robert yerinden kalktı ve üzerindeki örtüyü alıp yatağa oturdu "Yetmedi mi o güzel yüzüne beni mahrum bıraktığın," dedi. Vivien "Beni kovan sendin, unuttun mu?" dedi.

"Özür dilerim," dedi Robert. Haklı olması onu kovabileceği anlamına gelmiyordu.

"Özür dileyecek bir şey yok. Hatalı olan bendim," dedi.

"Bunu kabul etmen güzel ama o halde neden telefonlarıma çıkmadın?" dediğinde Vivien, Robert'ın bu kibri karşısında sinirlenmişti. "Biz neyi konuşuyoruz?" diye sordu.

"Sesini duymadığım günlerin acısını çıkarıyor olabilirim," dedi Robert ona aşkla bakarken. Vivien mutluluktan ölebilirdi. Kurduğu cümle neyse de bu bakışı biliyordu. Günlerdir gecede kalmış, onun için güneş yeniden doğuyor olabilirdi. "Artık uyuyabilir miyiz?" diye sordu ama içinden *biraz naz yapabilirim* diye geçirdi çünkü her koşulda eğer Robert isterse ona evet diyeceğini biliyordu. Robert sırıtarak yanına uzandı ve onu kollarına aldığında Vivien hiçbir şey demedi. Onu, kokusunu öyle özlemişti ki yüzünü kaldırıp rüya olup olmadığına bakmak istedi. Robert usulca buldu dudaklarını. Özlemin acısını yok etmek ister gibi yavaş yavaş öperken, yüzünün her santimini ezberledi dudakları ama daha ileri gitmedi. Biliyordu, Vivien onu yine reddedecekti. Sıkı sıkı sarılıp kollarında olmasıyla yetindi.

Sabah yedi gibi hemşireler içeri girdiğinde üçü de uyuyordu. Hemşire yavaşça "Günaydın," dediğinde tilki uykusu uyuyan Robert gözlerini açtı ve Vivien'ı kollarından bıraktı. "Günaydın," dedi mırıltıyla. "Yarım saate Chars'ın ilaçları verilecek. Uyandırıp bir şeyler yedirmeliyiz. Ben kahvaltısını getirtiyorum. İlaçlarla tekrar uykuya dalacak," dedi ve dışarı çıktı. Robert elini yüzünü

yıkadı. Giyindi ama Chars'ı uyandırmaya kıyamadı. Çaresizce Vivien'ın yanına geldi. Eğilip alnından öperken "Vivien," dedi. Vivien onun kokusunu derin derin solurken açtı gözlerini. Mutluluktu bu, başka bir açıklaması yoktu. "Günaydın," dedi sesinin nasıl çıktığına aldırmadan.

Robert "Yarım saat sonra Chars'a ilaçları verilecek. Onu uyandırmalıyız," dediğinde Vivien gerçek dünyaya dönmüştü. Hızla kalkıp üzerini giyindi. Karnında yine umursanmayacak bir ağrı vardı. İçinden Robert'a söylemek geçiyor ama kendini dizginliyordu. Ya Robert *ilik bulunduğuna göre ikinci bebeğe gerek yok* derse ne yapardı, hiçbir fikri yoktu. Şimdilik hamileliğini saklamak en iyisiydi.

Banyodan çıkıp bebeğini öperek uyandırmaya başladı. Chars sağa sola dönüp hâlâ uyumaya çalışıyordu. Robert onlara katıldığında Chars gülümseyerek uyandı. Hemşire kahvaltısını getirmişti. Robert ve Vivien binbir komiklik yapıp iştahı olmayan bebeklerine kahvaltı ettirdiler. Vivien ona ödül olarak süt verdiğinde hemşire bir yandan damar yoluyla ilaçlarını enjekte ediyordu. Chars yarım saat sonra uyuyakaldığında Vivien gözyaşlarını siliyordu. Çok geçmeden Teresa geldi. Oda kapısını yavaşça vurdu ve kafasını uzatıp "Büyükanne geldi," dedi.

Vivien "Gel anne," dediğinde Teresa odaya girdi.

"Sizi dinlendirmeye geldim. Hem torunumu özledim," dedi.

"Biz yorulmadık," dedi Robert.

"En nihayetinde daha uzun bir süre buradayız. Hadi gidip nefes alın," dedi soğukça ve koltuğa oturdu.

Çantasından bulmaca kitabını çıkarıp yakın gözlüklerini taktı.

Robert ve Vivien birbirine baktı ve "O zaman akşam beş gibi döneriz," dedi Vivien.

Annesinin soğuk tavırlarına kafa yormadı çünkü her şey yoluna giriyor gibiydi. İçi mutlulukla dolup taşıyordu. Oğlu için ilik bulunmuştu. Hamileydi ve Robert gece olmadığı kadar ona yakın davranmıştı.

Teresa "Akşam sıra Nadia ve Catrine'de ama siz bilirsiniz," dedi.

Robert soğuk tavır üzerine "Görüşürüz Teresa," diyerek odadan çıktı. Vivien "Anne sen iyi misin?" diye sordu. "Ben iyiyim ya sen?" diye sordu Teresa gözlüklerinin üzerinden anlamlı anlamlı bakarak. Vivien "Ben gayet iyiyim," dedi ve odadan kaçarcasına çıktı. Derin bir nefes alıp özleminden ölüp bittiği adamı düşünmeye başladı. Adımlarına hız verip ona yetişti. Bütün gün Robert'la yalnız kalacaklardı ve onunla ne kadar istese de birlikte olamazdı. Bu düşünceyle birlikte çaktırmadan sırıttı. Tam ona yemeğe gidelim diyecekti ki Robert otoparka doğru yürümeye başladı. Vivien "Arabam bu tarafta," dedi.

Robert "Benim kuzenimin yanına gitmem gerekiyor. Araba kiralamıştım. Akşam görüşürüz. Bir şey olursa seni ararım," dedi.

"Ama..." dedi Vivien. Öylece durmuş, hüsran ve şaşkınlık birbirine karışmış halde Robert'a bakıyordu. Robert "Evet?" dedi duruca. Vivien ne söylemeliydi bilmiyordu. Robert onu kuzeniyle tanıştırma nezaketini bile göstermiyordu.

"Akşam görüşürüz," dedi ve arkasına dönüp arabasına doğru yürümeye başladı. Robert onun bozulduğunu anlamıştı ama yapacak bir şey yoktu. Richard'ın yanında her ne kadar Lilian olsa bile onu boş bırakmak istemiyordu. Ayrıca Richard ve Vivien ne kadar geç tanışırsa o kadar iyiydi.

Vivien arabaya bindiğinde dünya başına yıkılmış gibi hissediyordu. Boşu boşuna ümitlenmişti. Robert onu istemiyordu. Dalgın bir şekilde araba sürüyor, bir yandan nereye gideceğini

düşünüyordu. Eve giderek Robert'ı düşünüp mutsuz olmak istemedi. En son işe gitmekte karar kıldı. Ofisine girdiğinde sekreter ona biriken işleri saymaya başladı.

"Gelmeniz çok iyi oldu. Prenses Lilian bizzat kendisi arayıp ofisinize geldiğinizde onu aramanızı istedi. Ayrıca..."

"Tanrı'm! Yine ne istiyor? Ben ofise gelmedim ve sen onun bana mesajını iletmedin," dedi sekreterine bakarak. Sekreter "Peki," dedi ve yapılacak işleri masasına bırakıp çıktı. Aradan geçen yarım saat sonunda telefonu çalıyordu. Robert arıyordu. Hissettiği tek şey hayal kırıklığıydı. Yanında çalışan sekreterine telefonu uzatarak "Tuvalette olduğumu söyle," dedi.

Sekreter telefonu açarak "Vivien Oswald'ın sekreteri Lora, nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Robert *"Aradığımı iletirsiniz. Önemli bir şey yok,"* dedi ve kapattı.

Vivien "Ne dedi?" diye sordu. "Aradığını iletmemi istedi. Önemli bir şey yokmuş," dedi. Vivien gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak önündeki çizimlere döndü. İki saatten fazla işlerin içine gömülüp çalıştı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Yemek yememiş, midesi bulanıyordu. Hamileliğini unutuyor, daha alışamamıştı. Gerçi karnındaki sızıdan başka hiçbir belirtisi de yoktu. Ofise yemek söyleyebileceğini düşündü. Sekreterini aradı ve açan olmadı. Masadan kalkıp kapıyı açtığında Lilian bütün şirinliğini takınmış karşısında ona sırıtıyordu.

"Selam," dediğinde Vivien iyice aptallaştı.

"Prenses Lilian!"

"Buralardaydım, şansımı denedim," dediğinde içeri girmişti bile. Vivien donup kalmış, kapıda öylece dikiliyordu. "Oturmaz mısınız?" diye sorarken kapıyı kapattı.

Lilian, Robert'la konuşmuş ve Vivien'ı sorduğunda işyerinde olduğunu öğrenmişti. Robert çok kızacaktı ama umurunda değildi. Koltuğa oturduğunda Vivien masasına geçmişti. Lilian "Vivien yorgun görünüyorsun, iyi misin?" diye sordu. Vivien Prenses'in kibrini, saygı sınırlarını ve hatta ona laf sokmasını bizzat görmüştü. Şimdi bu yakınlığın nedenini anlamaya çalışıyordu. "İyiyim. Çok teşekkür ederim. Size nasıl yardım edebilirim? Özel bir elbise isteğiniz mi var?" dedi nezaketle. Lilian onun resmiyetinden rahatsız oldu ama bu onun eseriydi. O sırada ofisin kapısı vuruldu ve sekreter "Beni aramışsınız. Lavabodaydım," diyerek içeri girdi. Lilian'a hoş geldiniz demeyi ihmal etmedi.

"Yemek söylemeni rica edecektim ama sonra..." dedi Vivien.

Lilian bu fırsatı kaçıramazdı. "Müsaitsen beraber yemeğe çıkalım," dedi.

Vivien'ın hiçbir bahanesi yoktu. Tokum diyemezdi. İşim var da diyemezdi. Yine saygıyı elden bırakmayan bir resmiyetle "Sizin için uygunsa ben müsaitim," dedi.

Birlikte çıktıklarında Lilian onu siyah camlı özel bir arabaya bindirdi. Arabayı kendi kullanıyordu ve şapkasıyla tanınması neredeyse imkânsızdı.

"Bildiğim bir otel var, yemekleri mükemmel. Sana da uyar mı?"

"Sizin zevkinize güveniyorum," dedi Vivien.

Birlikte otele doğru yola çıktıklarında Richard, Robert'ın kapısındaydı. Robert kapıyı açtığında Richard "Uzun sürdü. Ben iniyorum. Çok acıktım," dedi gülümseyerek. Robert belinde havluyla "Giyinip hemen geliyorum," dedi. Giyinirken aklı ona dönüş yapmayan Vivien'daydı. Onu kırmış olduğunu biliyordu. Telefonu sıkıntıyla eline aldı ve Vivien'ı aradı. Lilian arabayı kullanıyordu. Vivien çalan telefonunu çıkarmış, açmadan

öylece bakıyordu. Lilian göz ucuyla telefondaki yazıyı okudu. Robert...

"İstenmeyen biri mi?" dedi. Vivien dalgınlıkla "Aksine," dedi ve sonra iç sesiyle *ne diyorum ben,* diye kendine kızdı. "Aç o zaman," dedi Lilian gülümseyerek. "Sonra konuşurum. Size rahatsızlık vermek istemem," dedi Vivien. "Telefonunun sesi inan bana beni daha fazla rahatsız etti," dedi Lilian. Vivien telefonu açtı ve "Bir şey mi oldu?" dedi.

"Seni merak ettim," dedi Robert aptalca.

"Sana dönemedim. İşteydim," dedi. "Sorun değil. Ben de seni yemeğe çağırmak için aramıştım," dedi. "Gelemezdim. Bir misafirimle şimdi yemeğe çıkıyorum," dedi.

Robert "Akşam görüşürüz o zaman," dedi.

"Görüşürüz," dedi Vivien. Telefon kapandığında Lilian "Buz tuttum," dedi.

"Anlayamadım?"

"Telefondaki konuşmaların çok soğuktu," dedi. Vivien istemsizce "Öyle miydi?" diye sorduğunda kendini kötü hissetti, yorum yapmadı. Kalkıp İngiltere Prensesi'ne özel hayatının karışıklığını anlatamazdı. "Anlatmak istersen zevkle dinlerim," dedi Lilian. "Ben özel hayatımla sizi sıkmak istemem," dedi Vivien. "İtiraf ediyorum ilk defa birinin özel hayatını bu kadar çok merak ediyorum," dedi Lilian. Vivien anlamsızca ona bakarken "Bakma öyle. Senin gibi güzel, kariyer sahibi, bekâr bir annenin nasıl bir ilişkisi var? O da senin gibi mükemmel mi? Bence seni gören herkes merak eder," dedi gülerek.

"İnanın merak edilecek bir şey yok," dedi Vivien. Lilian hüsrana uğramış gibi baktığında Vivien "Aslında beraberliğimize ara verdik ve konuşmak canımı yakıyor, hepsi bu," dedi. Lilian bir

şeyler duymanın heyecanıyla "Canın yanıyorsa seviyorsun demektir," dedi. "Ben..." dedi Vivien. Düşündü ve evet Robert'ı seviyordu ve bunu kabullenmenin ona iyi geldiğini hissetti. Söylemek belki daha iyi hissettirdi.

"Evet, ama sevgi yetmiyor," dedi üzüntüyle.

"Vivien, ben sence neden bekâr kaldım? Ayrıca neden basının onlara göre mizah, bana göre yüreğimi yakan yakıştırmalarına katlanıyorum?" diye sordu.

"Konuyla sizi bağdaştıramadım," dedi.

"Sevebileceğim birini bulsaydım uğruna her şeyi feda ederdim. Onunla dünyanın bir ucuna gitmeye razı olurdum ama bulamadım. Sevgi her şeye yeter," dedi gülümseyerek. Vivien sessiz kalmış ama Lilian'ın *sevgi her şeye yeter* cümlesini düşünmeye başlamıştı. *Yetmez,* dedi içinden. Michael'a koşulsuz bağlılığı geldi aklına. İçi katılmış, kafasında pazar yeri kurulmuş, herkes bir şeyler satmak istiyor gibiydi. Teresa ve kızlar yetmezmiş gibi şimdi pazar yerinin bir köşesinde Prenses tezgâh kurmuştu.

Lilian ortamı yumuşatmak için "İki ay sonra bir balo var ve çok iddialı olmak istiyorum. Ne dersin?" dedi gülümseyerek.

"Sizi bir Tanrıça gibi giydiririz," dedi Vivien düşüncelerinden kurtulup gülümserken.

"Geçen senin üzerinde denediğimiz zaman bana uğur getirmişti. Bu sefer de ilk sende görmek istiyorum," dedi Lilian. Vivien gülümseyerek "Bunun mümkün olacağını sanmıyorum," dedi.

"Neden?" dedi Lilian. Vivien mutlulukla "Hamileyim," dediğinde Lilian frene öyle bir bastı ki ikisi birden savruldu. Vivien "İyi misiniz!" dedi. Lilian kekeleyerek "Ben... Kedi... Kedi geçti sanki," dediğinde içinden *Robert bana nasıl söylemez,*

onu öldüreceğim, dedi. Gülümsemeye çalışarak "Tebrik ederim. Bu çok güzel bir haber," dedi ve yaşadığı şoku belli etmeden arabayı kullanmaya devam etti.

Sakinleşince "Ara verdiğin adamdan mı?" dedi onu ürkütmeden.

"Evet,"

Lilian "Biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır, bilmiyor," dedi ama ona söylemeyecek olsa bile bilmesini diledi. Lilian onun kısa ve tutuk cevapları karşısında "Vivien, lütfen rahat ol. Prensesliği unut. Ben... Ben yalnızım," dedi. Lilian'ın itirafıyla Robert'ın ona çiftlikte söyledikleri aklına geldi. Dediği çıkmıştı. Lilian sadece arkadaş arıyordu.

"İster istemez size karşı saygılı olma gereksinimi duyuyorum," dedi Vivien gülümseyerek.

"İnan bana zorunda olduğun hiçbir şey yok," dedi Lilian.

Otele geldiklerinde Vivien lobideki birkaç insan dışında kimseyi görememişti. Tabii tedbir amaçlı Lilian'ın oteli kapattırdığını bilemezdi. Vivien ile yemek salonuna girdiklerinde "Ne kadar boş! Buraya bir kere daha gelmiştim. O zaman çok kalabalıktı," demekten kendini alamadı. "Ne güzel işte, iyi bir hizmet alacağız. Sakin olması bizim şansımıza," dedi Lilian gülümseyerek.

Garson onlarla ilgilenirken ikisi de siparişlerini vermiş, Lilian lavaboyu kullanmak için kalkmıştı. Başlangıçlar geldiğinde Vivien dayanamadan yemeğe başladığı sırada restoranın kapısı açıldı ve içeri Richard girdi. Vivien ile göz göze geldiklerinde başını eğerek selam verdi ve üç masa arkaya oturdu. Kadının güzelliği gözünden kaçmazken otelin kapalı olduğunu bildiğinden kim olduğunu merak etmişti.

Vivien ona selam verip başka bir masaya geçen adamı görünce içinden *demek ki otel gerçekten boş,* diye düşünürken kapı tekrar

açıldı ve içeri Robert girdi. Vivien elindeki çatal havada, öylece kaldı. Robert'ın da ondan farkı yoktu. Vivien çatalı geri bırakırken Robert şaşkınlıkla yanına geldi.

"Vivien!" dedi ki bu sen burada ne arıyorsun anlamında bir soruydu.

Vivien "Siz burada mı kalıyorsunuz?" diye sordu soruya soruyla cevap veren bir şaşkınlıkla.

Robert panik halinde "E... Evet!" dedi kekeleyerek. Vivien onun bu şaşkın halleriyle istenmediğini düşündü. "Ben bilmiyordum. Rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece tesadüf," dedi. Robert "Vivien o nasıl bir cümle?" diye sorarken Lilian'ın burada olmamasına şükrediyordu. En son istediği şey onların arasında kalmaktı. Vivien kendini kötü hissetmiş, bir an önce buradan gitmek istiyordu ama Prenses'e bu kabalığı yapamayacağının farkındaydı. Açıklama dürtüsüyle "Prenses Lilian burayı tavsiye etti. Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum. Yoksa inan..." dediğinde Robert'ın yüzünde renk kalmamıştı. Elleri yumruk olmuş, titremesini engellemeye çalışıyordu. Tabii Vivien üzerine alındı. Ayağa kalkıp "Ben... Ben gitsem iyi olacak," dediği sırada lavabodan gelen Lilian kapıdan girdi. Sanki Robert'ı tanımıyormuş gibi "İşte geldim," dedi.

Vivien gerilmiş, gülümsemeye çalışırken "Sizi tanıştırayım..." dediğinde Lilian çoktan Robert'a elini uzattı. "Ben Lilian," dedi. Robert duraksadı, neredeyse elini zorla Lilian'a uzattı.

Vivien, Robert'ın tavırları karşısında ağlamak üzereydi. Genç adam "Robert," dedi ve dişlerini sıkarak kardeşine baktı. Lilian gayet neşeliydi ve bu durumdan zevk aldığını belli ediyordu.

Robert "Ben sizi rahatsız etmeyeyim," dediğinde eli hâlâ Lilian'ın elindeydi. Vivien her ne olursa olsun onun bu kadar kabalığını çekemezdi. Vivien "Prenses özür dilerim ama acil bir

telefon aldım, ne yazık ki yemeği ertelemek zorundayım," dediğinde Robert, Vivien'ın ağlamak üzere olduğunu biliyordu çünkü ağzı burnu kırmızılaşmıştı. *Bir bilseydi,* diye geçirdi aklından.

Lilian'ı bir telaş almış, ne diyeceğini ne yapacağını bilememişti. "Şey tabii. Ben... Ben kalıp yemek yiyebilirim. Umarım kötü bir şey yoktur," dedi.

Vivien "Hayır sadece unutulan bir iş. Çok özür dilerim sizi zor durumda bırakmak istemezdim," dedi. Lilian "Ne demek... Yine görüşeceğiz zaten. Lütfen git ve işlerini hallet," dedi.

Vivien "Görüşmek üzere," dedi ve Robert'a bakmadan "Akşam görüşürüz," diyerek uzaklaşacakken Robert önüne geçti.

"Lütfen kal," dedi gözlerinin içine bakarak. Şimdi çıkmaza düşme sırası Vivien'daydı. Telaşla Lilian'a baktı ve "Acil bir iş, gitmem gerek," dedi.

Robert öyle sinirliydi ki "Lütfen dedim Viv," dedi.

Vivien artık hiçbir şey anlamıyordu. Kısık bir sesle "Beni zor durumda bırakıyorsun. Prenses..." diyecekti ki Robert sözünü kesti. Dişlerini sıkarak "Umurumda değil. Kalmanı istiyorum," dedi.

O sırada Richard olanları bir korku filmi seyreder gibi izliyordu. Lilian'ın zor durumda olduğunu anlayıp ve tabii Vivien'ın kim olduğunu merak edip yerinden kalktı ve yanlarına gitti. Gülümseyip selam vererek "Robert! Bir sorun mu var?" diye sordu. Robert gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalışarak bir iki saniye bekledi ve "Vivien sana kuzenim Richard'ı tanıştırmak isterim. Richard, Vivien. Oğlumun annesi," dedi. Richard gülümseyerek "Memnun oldum. Umarım yakında sağlığına kavuşur," dedi. Vivien istemsizce gözlerinden akan yaşlarla ona sarıldığında üçü de şaşkındı. Ne Lilian ne Robert böyle bir şey beklemiyordu.

Richard şaşkınlıkla Robert'la göz göze gelmişti. "Sizin sayenizde oğlumun bir umudu var. Çok teşekkür ederim," dedi.

Richard "Ben severek..." dediğinde Vivien ondan ayrılmıştı. "Özür dilerim, birden çok duygusal davrandım," dedi gülümseyerek.

"Böyle bir teşekkür beklemiyordum," dedi Richard sevimlice.

Vivien "Kusura bakmayın sizi tanıştırmayı unuttum. Prenses Lilian," dedi. Richard yarı şaşkın daha Vivien'ın sıcak teşekkürünü atlatamadan neler oluyor der gibi Robert'a baktı. Onu ilk kez bu kadar çaresiz görüyordu. Burada neler oluyordu? "Merhabalar efendim. Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi kurduğu cümlenin doğruluğundan emin olamadan.

Prenses "Lilian lütfen, bana Lilian diyebilirsiniz," diye gülümsedi. Robert "Size katılmamızda bir sorun yoktur umarım Prenses," dedi ama gülümserken gözleri Lilian'ı parçalara ayırıyordu. Lilian "Vivien gitmiyorsun sanırım," dedi kardeşine cevap vermeden. Vivien "Sanırım," dedi gülümsemeye çalışarak. Lilian "Harika," dediğinde garsonlar masalarına iki servis daha açıyordu. Vivien mahcup olmuş, Lilian'a kısacası Chars'ın hastalığından ve Robert'ın kim olduğundan bahsetmişti. Lilian anlayışla elini tuttu ve "İlik bulunmasına çok sevindim," dedi. Richard olayı kavramıştı. Vivien, Robert'ın prens olduğunu bilmiyordu. Pot kırmamak için Lilian'a ayak uydurmuş, sohbet ediyor, yemek ikisi sayesinde neşeli geçiyordu. Vivien onlara katılıyor, Lilian'ı daha önce yanlış değerlendirdiğini düşünüyordu. Bugün hiç kibirli bir prenses gibi davranmıyordu. Birlikte birçok konuda sohbet etmişler, konu sonunda Chars'ın hastalığına gelmişti.

"Böyle durumlarda anne ve babanın kardeş yaptıklarını da duymuştum," dedi Richard.

Vivien ve Robert birbirine bakarken Robert "Biz denedik ve artık gerek kalmadı," dediğinde Vivien buz gibi oldu. O vakitten sonra Robert'la göz göze bile gelmedi. Artık emindi. Onunla arasında her şey bitmişti. Ne bebeğini söyleyecek ne de bundan sonra onun için gözyaşı dökecekti.

Lilian aptalca kardeşinin yüzüne bakıyordu ama çaresizdi. Vivien'a baktığında yüzünün renginin solduğunu gördü. Yemekleri bitmiş kahvelerini içerken Vivien'ın telefonu çalmaya başladı. Catrine arıyordu. "Cevap vermem gerekiyor. Özür dilerim," diye kalktı. Bir iki dakika konuştuktan sonra masaya oturmadan "İşte şimdi gitme vakti. Bu güzel yemek için çok teşekkür ederim. Sizi böyle bırakmak istemezdim ama..." dediğinde hepsi ayaklanmıştı. Lilian ona sarılıp "Bu iki beyefendi bana eşlik edecektir. Lütfen aklın kalmasın," dediğinde Vivien daha bir şaşkındı. İçinden *gerçekten yalnız,* diye geçirdi. Richard'a bir kere daha teşekkür etmiş ama bu sefer sarılmamıştı. Robert'ın gözlerine bakmadan "Görüşürüz," diyerek çıkışa doğru yürüdü. Kapıdan çıktığında Robert direkt Lilian'a döndü ve "Benim hayatıma bir daha burnunu sokarsan inan bana burnunu koparırım! Bu neydi şimdi? Hoşuna gitti mi? Beni daha çok yalanların içine soktun!" diye avaz avaz bağırırken garsonlar bile donup kalmıştı. Lilian oturduğu yerde sıçramış, ne diyeceğini bilemedi. Söylemek istemese bile Robert'tan ürkmüş, yumuşaması için "O hamile," deyivermişti. Sonra yüzünü buruşturup "Kahretsin!" dedi seslice.

"Sen ne dedin?" dedi Robert. Donmuş, bir iki saniye önceki sinirinden eser kalmamıştı. Lilian rahat bir nefes alıp "Hamile ve sana bugünden sonra asla söylemeyecek. Gerek kalmadı dedin Rob!"

"Ben gerek yok derken, demek istediğim..." dedi ve sustu. Yine sinirle Lilian'a bakıp koşarak restorandan çıktı. Richard

kahkaha atarak "Kral'ın kızı olduğunuzu belli eden bir zekâya sahipsiniz Leydi'm," dedi. Lilian "Korkudan," dedi sırıtarak.

Vivien gözünden akan yaşları serbest bırakmış, otelin önünde vale tarafından çağrılan taksiyi bekliyordu. Artık emindi. Robert sayfası kapanmıştı. Kaderine razı olacak ve bebekleriyle kaldığı yerden hayata devam edecekti. Dün geceyi düşündü. İçinden *ben tam bir aptalım,* dedi. Yüzünü avuçlarının arasına alıp her şeyi geride bırakmak ister gibi gözyaşlarını silip ellerini yüzünden çektiğinde karşısında Robert duruyordu. İlk hayal gördüğünü sansa da Robert "Sen ağlıyor musun?" diye sorduğunda Vivien "Ne? Ben... Ben mutluluktan. Şey... Yani Richard'la tanışmak biraz tuhaftı. Sen... Sen niye buradasın? Bir şey mi oldu?" diye sordu tam bir sersem gibi ama iyi kıvırmıştı.

Robert ağzı yüzü kıpkırmızı sevdiği kadına aşkla bakarken "Seninle geliyorum," dedi. Vivien "Anlamadım?" dedi.

Robert "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Vivien aptalca ona bakarken "Şey ben..." dedi ve ne diyeceğini bilemedi. Catrine öylesine aramış onun aramasını bahane edip, Prenses ve en önemlisi Robert'tan kurtulmuştu. Aslında çiftliğe gidecek, Catrine'in dizlerine yatıp hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

Vivien ne diyeceğini düşünüp "Ben... Ben işe gidiyorum," dedi ilk aklından geçen olarak. "İyi ben de geliyorum," dedi Robert ama Vivien belki de ilk kez Robert'ı yanında istemiyordu. "Hastanede buluşsak daha iyi olur," dedi gözleri dolu dolu. O sırada taksi geldi. Robert gözlerine baktı ama hiçbir şey söyleyemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Onu bugün yeterince kırmıştı. Vivien "Görüşürüz," dedi ve taksiye binip gözyaşlarını serbest bırakarak çiftliğe gitti. Düşündüğü gibi Catrine'in dizlerine yatıp böğüre böğüre ağladı. Olanı biteni anlattı. Catrine yorumsuz kalırken, Nadia ona hamilelerin de kullandığı sakinleştirici bir çay

yaptığında Vivien'ın uyuması gecikmedi. Catrine, Teresa'ya Vivien'ın çiftlikte olduğunu, uyuduğunu ve hastaneye gelmeyeceğini bildirdi.

Vivien gözlerini açtığında ilk nerede olduğunu algılayamadı. Hava kararmış, uyuduğu yer neredeyse zifiri karanlıktı. Gözleri alışana dek kendine zaman tanıyıp bedenini esnetti. Oda dışarıdan gelen ışıklarla yavaş yavaş aydınlanırken sağa doğru döndüğünde çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Robert aşk dolu gözlerle ona bakıyordu. Robert sırıttı ve onu kollarına alacakken Vivien hızlıca doğrulup "Tanrı'm! Neler oluyor? Hava kararmış! Ben nasıl bu kadar uyuyabildim? Sen... Sen burada ne arıyorsun?" diye sorarken ayağa kalkıp çoktan ışığı yakmıştı. Robert "Sakinleş Vivien. Her şey yolunda," dedi. Vivien "Chars... Chars'a gidecektim," dedi.

"Catrine ve Nadia bu gece onunla. Chars uyuyor ve sabaha kadar uyanmayacak," dedi. Vivien "Sen hastaneye gittin mi?"

"Beni kovdular," dedi Robert gülümseyerek.

"Richard'ın yanında olman gerekmiyor mu?" dedi Vivien. Hâlâ kapının önünde duruyor, Robert üflese kaçacak gibiydi.

"Hayır," dediğinde ses tonunun sertleştiğinin Vivien farkındaydı. Yine o nazik otoritesini kullanmasına izin vermeden "İyi. Sana iyi geceler," dedi ve kapıyı açıp odadan çıktı. Robert derin sabırla dolu bir nefes alacakken araba sesi duydu. Vivien gitmişti. Robert er geç geçmişiyle yüzleşecekti, artık Vivien'ı ve çocuklarını bırakmamak için elinden geleni yapacaktı çünkü Vivien'a âşıktı. Bu ona kendini iyi hissettirdi. Geriye Vivien'ı ikna etmek kalmıştı ki bunu yumuşak bir şekilde yapamayacağını bilecek kadar onu tanıyordu.

Vivien hastaneye geldiğinde Chars'ın iki saat önce aldığı ilaçlarla uykuya daldığını öğrendi. Catrine ne kadar ona kızsa da

onu anlıyordu. Ne dediyse Vivien hastanede kalmak için inat etti. Catrine ve Nadia oradan ayrılırken Robert hastaneye giriyordu. Catrine dayanamadı ve Robert'ın karşısına dikilip "Bak, haklı olabilirsin. Sebeplerin olabilir. Tamam iyi bir adamsın ama Vivien'ı anlamalısın. O çok güvensiz. Ve bu aralar üzülmemesi lâzım," dedi. Robert "Niye? Hamile olduğu için mi?" diye sordu. Catrine "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Tesadüf eseri öğrendim. Bildiğimden haberi yok ama merak etme artık buradayım ve onu ne yaparsa yapsın bırakmayacağım," dedi. Catrine bir erkek edasıyla omzuna vurarak "Sevindim," diyerek hastaneden çıktı. Robert odaya çıktığında Vivien duştaydı. Robert oğlunu kontrol etti ve kıyafetlerinden kurtulup duşa girdi. Artık sevdiği kadının gönlünü almalı ve onu bir şekilde ikna etmeliydi. Vivien duşun kapısı açıldığında elinde duş başlığı, nereye tuttuğunu bilemeden öylece kalakaldı. Robert küçük duşa koca bedenini sığdırmaya çalışarak içeri girdiğinde Vivien "Senin burada ne işin var?" dedi hayretle.

"Son iki seferdir bana karşı başka bir cümle kuramadığının farkında mısın?" diyerek duş jeline ulaşıp avucuna döktü ve bedenini yıkamaya başladığında Vivien'ın dikkati çoktan dağılmıştı. Vivien "Tamam o zaman sormuyorum," dedi ve duşun kapısını açacaktı ki Robert elini koyup gitmesine izin vermedi. "Neden benden kaçıyorsun?" diye sordu. Vivien sinirle ona döndüğünde duş camı ile Robert'ın arasında kalmıştı. Elleri cama dayanmış şekilde duran Robert ona öyle güzel bakıyordu ki Vivien akan suyla eriyip gidebilirdi. Vivien "Bana bunu yapmaya hakkın yok," dedi sesinin çıkabildiği kadar. "Neyi?" dedi Robert yumuşak bir sesle. "Olmuyor işte. Zorlamanın bir faydası yok," dedi Vivien. Robert karnına elini götürdü ve "Bana ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?" diye sordu. Vivien "Sen... Sen biliyorsun! Kim söyledi?

O yüzden mi tavırların değişti. Çocuklar için mi?" diye arkasını dönmüş, duştan çıkmak için çırpınıyordu. Robert sinirle kolundan tutup onu kendine çekti. "Evet çocuklar için! Ve senden uzak durmaya niyetim de yok," dedi.

"Buraya mı taşınıyorsun?" dedi Vivien aptalca. Robert gülümsedi ve dudaklarını bulurken mırıltıyla "Hayır," dedi. Vivien ona cevap bile veremiyordu. Aklı korkuyla doluydu. "Öp Vivien," dedi Robert. Vivien "Hayır da ne demek? O zaman ne?" dedi ve ondan dudaklarını kaçırdı. Genç adam dudaklarından boynuna kaymış, teninde huzuru yakalarken Vivien'ın aklı başından gitmek üzereydi. Robert "Benimle Los Angeles'a gelecek ve beni sizden mahrum etmeyeceksin," dedi. "Sen çıldırmış olmalısın!" diye ciyakladı Vivien.

"Evet, çıldırmış olmalıyım. Senden üçüncü bebeği istiyorum ve dördüncüyü hatta beşinciyi," diye sayarken işte şimdi Vivien'ın aklından her şey silinmişti. Umut dolu bir sesle "Gerçekten mi?" derken yüzündeki mutluluğu saklayamamıştı. Robert sırıtarak "Bu geliyorum demek mi? Gerçi sana sormuyorum ama gönül rızasıyla gelmen beni sevindirir," dedi ve bir şey söylemesine izin vermeden onu dudaklarına hapsetti. Dudakları usul usul kışkırtarak öperken elleri sıcaklığına kaymıştı. Vivien istekle inlerken "Yapamayız ama..." dedi. "Hım biliyorum, bırak biraz mutlu olmanı sağlayayım," dediğinde Vivien kendini ona bırakmış aşkını yaşıyordu.

Sabah Chars uyanmış; Robert, Vivien'ı uyandırmadan oğluyla ilgilenmişti. Hemşire içeri girdiğinde Robert, Chars'a yemek yediriyordu. Uyuyan Vivien'ı görünce sessizce "Günaydın," dedi. "Günaydın. Birazdan hazır oluruz," dedi Robert. Vivien bir yarım saat sonra Chars'ın sesiyle yatakta doğruldu. Chars iki dişini göstererek gülerken babasına baktı. Vivien dikkatsiz bir hızla

yatakta doğrulduğunda karnında bir acı hissetti. Eli istemsizce karnına gitti. Yüzü solmuş, gülüşü yok olmuştu.

Robert "İyi misin?" diye sordu. Vivien gülümsemeye çalışarak "Harikayım," dedi. Ağrısına aldırmadan yataktan kalktı. Chars'ın yanına gidip onu koklayarak öptü. Robert o sırada yanına gelip ona sarıldı. Usulca dudaklarını buldu. Ayrıldığında "Beni öpmeyi unuttun," dedi. Vivien "Unutmak? Belki istememişimdir," dedi gözlerine meydan okurcasına bakarak.

Robert derin bir nefes almıştı. O sırada Vivien iç çamaşırında bir ıslaklık hissetti.

"Bu konu burada bitmedi bayım," dedi ve kalkıp banyoya girdi. İç çamaşırında hafif kan vardı. Doktor ara kanamalar olabileceğini söylemişti. "Bir şey olmayacak," diyerek banyodan çıktı.

* * *

Üç günün sonunda Richard'ın hastaneye yatması uygun bulundu. Yattıktan sonraki ilk günler sakin geçiyordu, sabah rutin kan testinden öteye geçilmiyordu. Sonra Richard'ın damarlarında toplanan kök hücrelerin sayımı yapılıyor, bu arada Chars aldığı ilaçlar nedeni ile ya uykuya dalıyor ya sarhoş gibi gülücük dağıtıyordu. Robert, Vivien için endişeleniyordu. Ona dikkat ediyor, dinlenmesi için her şeyle ilgileniyor, iyi beslenmesi için elinden geleni yapıyordu. Hamileliğini önemsemiyor olmasına sinirleniyor, Vivien söylediklerini umursamıyordu.

Nihayet geriye sayım bitti ve o büyük gün geldi. Chars artık Richard'ın kök hücrelerini, yani iliğini paylaşacaktı. Vivien ve Robert heyecan içindeydiler.

Richard beş saate yakın kök hücre toplama işlemine maruz kalacaktı. Bu sürede yaklaşık on litre kan işlenecekti. Robert onun yanında kalacak, Vivien ise Chars'ın yanında duracaktı. Robert

odadan çıkarken Vivien'a sarıldı. "Lütfen kendine dikkat et. İstersen Catrine'i çağır," dedi. Vivien hayır anlamında kafasını salladı. Robert kokusunu içine çekerken "Dün gece çok güzeldi," dedi kıkırdayarak. "Ama bir şey yapmadık ki," dedi Vivien. "Hamileliğin en kötü yanı bu olsa gerek," dedi Robert gözlerine bakarak. Vivien huzursuzlanmış, "Üç beş sene katlanacaksın artık," dedi. Robert diken batmış gibi "Üç beş sene derken?" diye sordu. Vivien kıkırdayarak "Yani toplamda. Beş hamilelik, beş doğum yani... En az beş sene ayrı kalırız," dediğinde Robert kahkaha atarak dudaklarını buldu ve onu arzuyla öptü. Odadan çıkarken

Chars'ı öpmeyi ihmal etmedi. Richard'ın yanına girdiğinde işlemi başlamış, yanında bir hemşire vardı. Richard'ın sıkıldığı her halinden belliydi ama sesi çıkmıyordu. Robert derin bir nefes aldı ve "Richard, teşekkür ederim," dedi mahcup bir şekilde. Richard alayla "Hey... Unuttun mu? Beni buraya zorla getirdin," dedi. Robert "İsteseydin zorluk çıkarabilirdin. Ayrıca kaç gündür ağrı çektiğini biliyorum," dedi. "Ben o kadar kötü biri değilim. Ayrıca Vivien'ın çaresizliği ve teşekkürü etkili oldu diyebilirim," dedi dürüstçe. Robert gülümsedi ve sessiz kaldı. Kök hücre toplama işlemi yaklaşık dört saat sürdü. Ancak toplanan kök hücrelerin belli bir skorun üzerinde olması gerekiyordu. Yani yeterli olmazsa ertesi gün skoru yakalamak için işlem tekrarlanacak demekti. Skor belli olsun olmasın toplandığı kadarı Chars'a yine de verilecekti. Robert, Richard odasına alınınca Chars'ın yanına geçti. Hazırlanan kök hücre oğluna verilirken orada olmak istiyordu. Bir torbada toplanan aylardır bekledikleri koyu kırmızı bir sıvı...

İşlemi yapacak dört kişi Chars'ın başındaydı. Vivien'ın yüzünün rengi atmış, oğlunun yanında elini tutuyor, anlamayacağını bile bile korkmamasını söylüyordu. Doktor ikisini de dışarı çıkardığında Robert, Vivien'ın elleriyle gözyaşlarını sildi ve onu

kollarına alıp "Sakin ol, bitti artık. Her şey yoluna girecek," dedi. O sırada odadan çıkan bir doktor onların endişeli hali karşısında "Serum takmak kadar kolay. Endişelenmeyin," dedi. İki saatin sonunda işlem gerçekleşmiş, sonuçlar akşama doğru belli olacaktı.

Robert "Doktor bütün gün uyuyacağını söyledi. Gidip dinlenmeni istiyorum," dedi. Vivien itiraz etmedi ama onu elinden tutup yanında götürdü. Yatağa uzandığında yaşadığı strese daha fazla dayanamadı. Robert'ın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayarak uyuyakaldı. Robert onun için endişeliydi. Birkaç gündür yüzünün rengi gitmiş, yorgunluğu her halinden belliydi. Sıkıntıyla kollarındaki kadının huzurla uyuması için kıpırdamadı. Vivien yarım saat sonra gözlerini açtı. Robert dudaklarına uzanıp onu sıcacık öptü. "Tuzlu," dedi. Vivien gülümsedi ve "Tam bir baş belası gibi davranıyorum," dedi. Robert "Evet ama ben o baş belasını seviyorum," dedi. Vivien tam ben de seni seviyorum diyecekti ki Robert'ın telefonu çalmaya başladı. Lilian arıyordu. "Gitsem iyi olacak," dedi.

"Ben de geliyorum,"

"Hayır. Sen, ben gelene kadar burada dinleneceksin," dedi sesi sert ve kararlıydı.

"İyi de..." dedi Vivien itiraz ederek.

Robert sertçe "Viv!" dedi ve sustu.

"Tamam," dedi Vivien. Robert odadan çıkıp telefonunu eline aldı. Telefon ilk çalışta açıldı. "Ne istiyorsun Lilian?" dedi sinirle.

"Bana düzgün davran küçük prens,"

"Sana hâlâ kızgınım Lilian," dedi Robert.

"Oraya gelip Vivien'a her şeyi anlatmamı ister misin?" diye alenen tehdit etti.

"Benim gelip senin o boynunu kırmamı ister misin?"

"Yapmazsın," dedi Lilian. Robert "Her şey yolunda. Sonuçlar akşama doğru çıkacak, seni ararım,"

"Ben de orada olmak istiyorum," dedi Lilian yalvarır gibi...

"Bu sefer seni elimden Vivien bile kurtaramaz. Deneme bile," dedi ve telefonu kapatıp Richard'ı kontrole gitti. İşlem onu bayağı yormuş, derin derin uyuyordu.

Robert bütün gün mekik dokur gibi Vivien, Richard ve oğlunun odası arasında koşturup durdu. Akşam saatlerinde Vivien için güzel bir yemek alıp hastaneye girdiğinde Vivien'la koridorda karşılaştı. Vivien "Chars'ın doktoru bizi çağırıyor," derken panik halini gizlemiyordu.

"Vivien sakin olur musun?" dedi, elinden tutup doktorun ofisine doğru yürürlerken o Vivien'dan daha endişeliydi. Doktor onları gülerek karşıladı. "Size müjdeli haberi vermek isterim. Toplanan kök hücreler oldukça yüksek oranda. Bugün için her şey sıfırlandı. Artık beklemekten başka yapacak bir şey yok. On dört güne yakın bir zamanda iliğin kan üretimine başlamasını umuyoruz," dediğinde Robert ve Vivien'ın yüzü gülüyordu. Vivien'ın aylar önce bu odada aldığı kara haber yerini aynı odada bir müjdeli habere bırakmıştı.

Üç hafta sonra...

Richard iki hafta önce taburcu olmuş, her şey yolundaydı. O taburcu olduktan sonra birkaç gün içinde Chars'ın bedeni tam uyum göstermiş, kan üretimine başlamıştı. Taburcu olmadan önce tüm kontrolleri yapıldı ve hastanede bulunan herkes tarafından alkışlarla taburcu edildi. Chars artık normal yaşamına dönüyordu. Vivien sevinçten ağlarken Chars babasının kucağında gülücükler atıyordu. Robert onları Teresa'nın evine getirdiğinde

gözlerine inanamadılar. Bütün kasaba oradaydı. Vivien "Tanrı'm!" dediğinde araba kapısı açılmış çoktan Chars kahkahalarla Catrine tarafından kucağından alınmıştı. Catrine neşeyle "Hadi gelin!" diyerek kalabalıkla birlikte uzaklaştığında Robert ve Vivien arabada yalnız kalmış, birbirlerine bakıyorlardı. Robert "Ne zaman yalnız kalıp sana sarılıp saatlerce öylece durabileceğim?" diye sordu bezgince. Vivien kahkahayla "Bunu Los Angeles'ta yapabiliriz," dedi mutlulukla. Robert şaşkın, Chars'ın oğlu olduğunu öğrendiği ilk andaki gibi Vivien'a bakıyordu. "Doğru mu duydum?" diye sordu hayretle.

"Neden bu kadar şaşırdın, anlamadım. Bebeklerimin babasız büyümelerini istemiyorum," dedi Vivien sanki normal bir şey söylüyor gibi. Robert "Ne yani senden kurtulamadım mı?" diye sorduğunda Vivien "Sen kaşındın. Ömrünün sonuna kadar beni ve doğuracağım çocukları çekmek zorundasın!" diye neredeyse üzerine atlayarak ona sarıldı ve "Emin misin?" diye sordu. Robert kahkahayla "Deli olmalıyım ama evet!" diye onu sıkı sıkı sardığında mutluluktan ölebilirdi. Birlikte arabadan inip el ele tutuşup sevdikleriyle mutluluklarını paylaştılar. Tabii Vivien ailem dediği çocukluk arkadaşlarına Amerika'ya gideceğini söylediğinde hepsi şoke oldu. Teresa ilk suskun kalmış sonrasında "Mutlu olman için ne gerekiyorsa yapmalısın," demişti. Nadia onu desteklemiş, Nancy ağlamaktan konuşamamıştı. Catrine bir baba edasıyla "Bir telefona bakar, anında gelirim," demişti. Vivien en çok Debby sevinir diye beklemişti ama o gülümsemeye çalışmakla yetinmişti. Ona dönüp "Sevineceğini düşünmüştüm. Sırf seni yalnız bırakmamak için geliyorum," dedi kıkırdayarak. Debby "Ya... Kesin öyledir," diyerek ona sarıldı. Ne olursa olsun ne yaşarsa yaşasın arkadaşının yanında olacaktı. Başka çaresi yoktu.

İki günün sonunda ancak hazırlıklar bitmiş, gecesine Los Angeles'a inmişlerdi. Debby onlarda kalmaları için ısrar etse de bir işe yaramadı. Gecenin bir yarısı David'ın arabasından neşe içinde inmiş Debby hâlâ söyleniyordu. Vivien, Robert'ın yüzünün asılmasıyla onun baktığı yere baktı. Bety evin önünde oturmuş, öylece duruyordu. Hepsi donmuş ne yapacaklarını bilmezken Vivien günlerdir ilk kez geldiğine pişman olmuştu. Robert, Bety'nin yanına gidip "Senin hastanede olman gerekmiyor muydu?" diye sordu.

Bety "Buradayım," dedi Vivien'a bakarak. Debby "Vivien istersen bize gidelim. Ne dersin?" diye sorduğunda o cevap vermeden Robert "Hayır. Bety ve bize on dakika verin," dedi soğuk bir sesle. Vivien "Sorun yok, biz gidebiliriz," dediğinde Robert "Vivien beni sinirlendirme, gitmesi gereken sen değilsin," diye dişlerini sıkarak konuştuğunda David "Sıcak çikololata ya da kahve içmek isteyenler arabaya binsin," dedi aptalca. Vivien arabaya bindiğinde Debby susamadı "Vivien, David'la birlikte kalmak istediğimde Catrine bana ev almıştı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet,"

"O ev dayalı döşeli duruyor. Bence oraya yerleşmeli ve Robert'la flört dönemi geçirmelisiniz. Onu tanımış olursun. Tabii o da seni," dedi.

"Debby benim ondan bir çocuğum var. İkinciye hamileyim ve üçüncüyü istiyorum. Sen tanımaktan bahsediyorsun," dedi Vivien.

"Ondan çocuklarının olması onu tanıdığın anlamına gelmiyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye isyan ederken David "Debby ileri gidiyorsun," dedi sinirle. Debby öfkeyle ona bakarken Vivien

"Sanki bir şey biliyor ve beni uyarıyormuşsun gibi hissediyorum," dedi.

"Vivien, her şey çok hızlı gelişmiyor mu? Şu hale bak, kadın kapıda bekliyor. Ben sadece senin tekrar üzülmeni istemiyorum. Hepsi bu,"

"Bu sefer çok düşündüm Debby. Geceler boyu düşündüm. Onu seviyorum ve ilerde ne olursa olsun ne kadar üzülürsem üzüleyim pişman olmayacağım,"

"Vivien bu delilik! En azından onunla yaşamayı ertelemelisin,"

"Nesi delilik? Ona bir bak Debby. Kendini kanıtlamadı mı?" diye sorduğunda Debby'nin söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. "Tamam, pes ediyorum! Ne halin varsa gör," dedi.

Robert, Bety'yi alıp eve çıktı. Ona karşı sorumlu hissediyor ama ona kızmaktan kendini alamıyordu. Barı kapattıklarında Nail ona başka bir iş bulmuş ama Bety birkaç gün takılıp parasız kaldığında evinden atılmış, soluğu yine Nail'ın yanında almıştı. Nail'ın kaldığı otelde kalıyor, Robert'ı bekliyordu. Bu da yetmezmiş gibi Nail bir gece onu uyuşturucu komasında buldu. Bety "O çocuk gerçekten senin bebeğin mi?" diye sordu koltuğa yığılmış bir halde.

"Evet," dedi Robert ve onu dinlemeden asma kata çıkıp üzerini değiştirdi. Aşağı indiğinde "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Bety soğukça. Robert çalışma odasına girip çıktı ve Bety'nin karşısına oturdu. "Hayatta en çok istediğin şeyi söyle," dedi.

"Sen," dedi Bety.

"Komik olma Bety. Beni isteseydin bana benzemeye çalışmazdın. Öncesi olmalı,"

"Ben... Ben öğretmen olmak istiyordum. Küçük bir evim olacaktı. İçini hayal edip dururdum hep. Ama senle her şey anlamını yitirdi," dedi gözleri yaşlanmış, yine ağlayacaktı. Robert ona bir zarf uzattı "Bu seninle son görüşmemiz. Gidecek ve bir daha ne benim ne Nail'ın yakınına yaklaşmayacaksın," dedi. Bety gözyaşlarıyla uzattığı zarfı aldı. Açtığında çekin üzerindeki sıfırları sayamadı bile. "Neden?" dedi Bety isyanla. "Burada kaldıkça yaraların hiç iyileşmeyecek ve yok olup gideceksin,"

"Onu seviyorsun değil mi?"

"Konu sensin Bety. Git ve hayallerine kaldığın yerden devam et," dedi Robert.

"Bu gece son kez seninle kalmam imkânsız değil mi?" dedi Bety, gözyaşlarıyla yerinden kalkıp onun yanına oturdu. "Bety!" dedi Robert kızgınlıkla.

"Bunu istiyorum," dedi ve ona sarılmak istedi. Robert yanından kalkıp "Bety şimdi uslu uslu otele dön ve sabah buralardan çek git," dedi Robert. Bety sinirle "Beni sevebilirdin," dedi ağlayarak. "Seni sevmemem inan bana senin için bir ödül," dedi ki söylediği doğruydu. Vivien'ı düşündü. Ondan Bety'den uzak durduğu gibi uzak durmak istemişti ama olmamıştı. Bety gözyaşlarıyla kapıya yöneldi ve "Hoşça kal," dedi. Robert o evin kapısını kapatmadan "Umarım değerini bilecek birini bulursun," dedi. Bety acıyla gülümsedi ve kapıyı kapattı. Robert sakinleşmek adına bavulları asma kata çıkardı. Bir iki kadeh içkiyi hızlıca içip evden çıktı. Arabaya bindiği gibi Vivien'ı almaya gitti. Gecenin ikisi olmuş, hepsi sessizdi. David ve Debby onlardan ayrılmış, onlar eve gelmişlerdi. Vivien'ın tedirginliği her halinden belliydi. Robert kucağında uyuyan oğlunu koltuğa yatırdı. Sevdiği kadının önünde durdu, bu anlamsız duruma son vermek için onu kollarının arasına alıp "Düşündüğün neyse onu kafandan çıkar.

Senden başka birine hayatımda yer yok," derken dudaklarını usulca bulmuş, özlemini dindiriyordu.

Vivien'ın aklı yine başından gitmiş, duyduğu cümleyle rahatlamıştı. "O iyi olacak mı?" diye sordu.

"Umarım," dedi Robert ve dudaklarına tekrar uzandı. Vivien öpüşlerinin arasında "Çok güzel öpüyorsun," derken artık biliyordu. Robert'ı sevmek, onda kaybolmak, ona güvenmek onun için çok kolaydı.

Robert "Seni özledim. Biraz sevmeme izin versen," dedi aç gözlerle ona bakarak.

"Olmaz, hevesim yarım kalıyor ve bütün gün sinirli oluyorum," dedi ama Robert'ın boynunda gezen dudaklarına yer açıyordu. Derin bir nefes alıp ondan koptu ve "Chars'ın üzerini değiştireyim," dedi. Robert sırıtarak "Bu konu kapanmadı," dedi ve ona yardım edip oğullarının kıyafetlerini çıkarıp pijamalarını giydirirken Chars uyanmadı. Asma kattaki yatağa yatırıp aşağı indiğinde Vivien etrafı toparlıyordu. Robert onu belinden sarıp kendine döndürdü. Vivien gelmişti ve artık duygularını ondan saklamasına gerek yoktu. "Seni hep burada hayal ettim," dedi. Vivien "Ben de kendimi hep seninle ve bebeklerimizle hayal edip duruyordum," dedi bir itiraf gibi.

"Doğmasına çok var," dedi ve gülümseyerek karnını tuttu.

"Bu duruma alışsan iyi olur. Önümüzdeki beş sene biraz zorlu geçecek. Hamilelikler, doğumlar ve bebeklerin bakımı," dediğinde Robert "Şaka yapıyorsun," dedi. Vivien "Hayır, ciddiyim," dedi ve usulca dudaklarını buldu. İstek ateşi bedenlerinde yanmıştı. Robert onu kucaklayıp asma kata çıkarırken ikisi de Chars'ı unutmuş gibiydiler. Asma kata çıktıklarında Robert, kucağında Vivien öylece kaldılar. Yatakta yatan oğullarına bakıp gülmeye başladılar. Robert "Yeni bir eve çıkmalıyız," dedi. Vivien

kucağında öylece duruyordu. "Daha neler!" dedi çünkü Debby'nin dediği gibi her şey çok hızlı gelişiyordu. Robert onu kucağından indirdi. Aşk dolu gözlerle sırıtırken ona cevap vermek yerine gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Vivien "Gerçekten ciddisin," dedi şaşkınlıkla.

"Hiç olmadığım kadar," dedi ve öpmeye doyamadığı dudakları usulca buldu. Alt dudağıyla oyalanıp üst dudağına geçmek, ağzının tadını almak genç adam için paha biçilmezdi. Elleri arsızca bedeninde dolanıp onu kıyafetlerinden kurtarmaya çalışırken Vivien zevkle gülümsüyordu. O deli dolu, karanlık, bazen bir çocuk, bazen diktatör, seksi ve gizemli adamı seviyordu.

Robert "Hadi sen geri kalan kıyafetlerinden kurtul," dedi ve hızla dolaba yöneldi. Dolaptan yorgan aldı ve merdivenin önüne sermeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bize yatak yapıyorum," dedi sırıtarak.

"İyi de neden merdivenin önüne?"

"Chars artık yürüyor. Bizi aşıp merdivenlerden düşmesini önlemeliyiz. Bugünlük idare edelim. Yarın bu ev işini çözmeliyiz," dedi.

Vivien "Aceleye gerek yok. Chars'a küçük bir yatak alabiliriz," dedi ve ona yardım etmeye başladı. Robert cevap vermedi. Yatağı yaparken Robert soyunmuş, altında eşofman ye üzerinde tişörtü vardı. Vivien yatağın yapımı bittiğinde "Harika oldu," dedi. En son çarşafı yerdeki yorgan yığınının üzerine sermiş ve yatak şeklini almasını sağlamıştı. Üzerindekilerden kurtulup banyoya girdi. Dişlerini fırçaladı ve geceliğini giydi. Banyodan çıktığında şoke olmuştu. Robert, Chars'ın yanına kıvrılmış uyuyakalmıştı. "Şaka mı bu?" dedi gülmesine engel olamadan. İç çekerek hazır-

ladığı yer yatağına geçti. Yastığını düzeltip oğluyla sevdiği adamı seyretmeye başladı. Korkularını bırakacak ve mutluluğun tadını çıkaracaktı. Uykuya dalmadan önce yeni hayatı hakkında hayal kuruyordu.

Vivien gözünü açtığında gün aydınlanmıştı. Nasıl huzurlu ve derin uyuduğunu düşünüp gerinerek kaslarını çalıştırdı. Sonra Debby'nin sesini duydu. Başını kaldırıp asma kattan aşağı baktığında doğru duyduğunu anlaması uzun sürmedi. Debby kucağında Chars, fısır fısır bir şeyler konuşuyor bir yandan kahvaltıyı hazırlıyordu. Vivien kalktı ve her yerinin ağrıdığını hissetti. Bu yatak olayına bir çözüm bulmalıydı. Eşofmanlarını giydi ve aşağı indi. Sanki Debby hep buradaymış gibi "Günaydın, kahvaltı ne zaman hazır olur?" dedi. Debby "Merakımdan geldim. Tabii Chars için. Senin için geldiğimi sanma. Sana kızgınım," dedi.

Vivien "Niye kızgınsın onu anlamadım," dedi ve kaçarcasına banyoya girdiğinde Robert duş alıyordu. Gözü buzlu camın ardındaki adamın bedenine takıldı. Seyredip iç geçirmekten kendini alamadı. "Günaydın," dediğinde Robert duşu açtı ve "Günaydın," dedi. Vivien diş fırçası ağzında "Ben seninle konuşmuyorum. Gece horul horul uyudun," dedi alayla ve lavaboya doğru döndü. Robert duştan elini uzatıp onu duşun içine çektiğinde Vivien'ın ağzında hâlâ diş fırçası vardı. Bağırmamaya çalışıyordu. "Ya ıslanıyorum ama ya! Debby içerde, bu yaptığın çok ayıp," derken şımarıkça dişlerini fırçalamaya devam ediyordu çünkü dış fırçasını ağzından çıkardığı gibi Robert dudaklarını bulacak ve ona hayır demek işkence olacaktı. Gerçi ona hayır demeyi bu evin kapısından girdiğinde bırakmıştı.

Robert hedefe kitlenmiş, gözleri parlıyordu. Vivien onun isteğini anlamış "Yapma. Çok ayıp Debby..." dedi ama nefesi arzuyla hızlanmış, istekle soluyordu. Robert diş fırçasını

ağzından çıkartıp kenara koyarken Vivien ağzını çalkalıyordu. Robert geceliğinin askılarını indirirken "Yapamayız zaten. Bırak tadını alayım," dedi. Vivien "Tanrı'm!" dedi kısık bir sesle. Robert'ın sesi çatallaşmış, gözleri genç kadının çıplak bedeninde ellerine yer arıyordu. "Bir kere..." dedi ve istekle dudaklarını buldu. Genç adam dudaklarından başlayıp suyun değdiği her yerini dudaklarına hapsetti. Vivien ondan aşağı kalmıyor, genç adamı kendine hayran bırakıyordu. Bacaklarını istekle aralamış, kendini âşığının dudaklarına teslim etmişti bile.

Duştan çıktıklarında Robert onu bir havluya sardı ve hızla eşofmanlarını giydi. Kapıdan çıkarken "Ben sana kıyafetlerini getiririm," dedi.

Vivien, Debby tarafından alay konusu olacağını biliyordu. Robert geri geldiğinde eli boştu. "Kıyafetlerim..." dedi Vivien. "Debby gitmiş," dedi Robert.

"Anlamadım. Peki ya Chars?" dedi Vivien aptalca. "Akşam görüşürüz, Chars'ı rehin alıyorum diye not yazmış," dedi sırıtarak.

Vivien "Of! Kızdı mı acaba?" diye telaşlanmıştı. "Sanmıyorum. Not kâğıdına gülücük işareti yapmış," dedi. Vivien biraz olsun rahatlamıştı. "Onu aramalıyız," dedi.

Robert sırıtarak "Sonra," diyerek onu kucağına aldı. Vivien "Açım ben ama..." derken kıkırdıyordu.

Robert onu asma kata çıkarırken "Ben de açım!" dedi ve kucağındaki kadını yatağa yatırdığında onu bedenini saran havludan kurtardı. Çıplak tenini okşarken gözlerini doyurdu. Elleri arsızca kadının kasıklarında dolanıyor, gözleri kadının gözlerini, diri göğüslerini ve yüzünü izliyordu. Onu okşamak, sevmek bir zevkti. Vivien "Of, yapalım lütfen," dedi istekle. Robert kasıklarında dolanan ellerini baldırlarında ve bacaklarında gezdirmeye başladı, göbeğine küçük bir öpücük kondurup dudaklarını aşağılara

indirdi. Vivien zevkle bacaklarını araladı. Genç adamın saçlarını çekiştirip onu kendine bastırırken inliyordu. Dayanamayacağını anladığında çığlıklarını bastırmak zordu. Genç adam doğruldu ve bacaklarının arasına yerleşip erkekliğini genç kadına bastırdığında genç kadın içini dolduran zevkle kıpırdanıp erkeğine ayak uydurmaya başladı.

Robert'ın hareketleri olmadığı kadar sabırsız, bir o kadar şehvet doluydu. Vivien'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. "Seni nasıl özlediğimi tahmin bile edemezsin. Doğurmalı ve hemen benim olmalısın," dedi Robert. "Gerçekten çok özlemişsin," dedi Vivien kıkırdayarak. "Seviş benimle," dedi Robert. Vivien onun isteğini yarım da olsa zevkle yerine getirdi. Yarım da olsa genç adamın verdikleriyle mutlu oldu. Terleri birbirine karışmış dinlenirken Robert "Seni seviyorum," dedi. Vivien gözlerine bakıp rahatça "Ben de seni seviyorum," dediğinde Robert "Biliyorum," dedi. Bu itiraf üzerine aşkın dansı daha yavaş ve daha tutkuluydu.

Öğlenin üçü olmuş, hâlâ yatağın içinde sarmaş dolaştılar. Vivien "Konuşmalıyız," dedi. Robert doğrulup hayranlıkla ona baktı ve "Konuşalım," dedi. "Bana öyle bakınca ne söyleyeceğimi unutuyorum," dedi Vivien.

"O zaman konuşmayalım. Her şeyi zamana bırakalım olmaz mı?" dedi Robert.

"Ben de bunu söyleyecektim. Buradayım ama lütfen bir şeyler için acele etmeyelim olur mu?"

"Ne gibi?" dedi Robert.

"Bilmiyorum. Mesela ev meselesi, hem zaten pat diye ev bulamayız. Hem daha Londra'daki işimden tam olarak ayrılmadım. Sonra şey var.... Şey... Rob, lütfen çek şu dudaklarını! Aklımı veremiyorum," dedi. Robert kadının boynundaki dudaklarını çekmeden "Evet," dedi ama hiç dinliyor gibi durmuyordu.

"Hadi ama yüzüme bak. Ciddi bir şey konuşmaya çalışıyorum," dedi Vivien. Ondan sıyrılıp çarşafı bedenine örttü ve doğruldu. Robert aşk sarhoşu gibi yüzünde yarı gülümseyen bir tonlamayla "Dinliyorum," dedi. "Of! Dinlemiyorsun,"

"Tamam, dinlemiyorum. Çünkü bu zamana kadar sen ne istediysen o oldu. Bundan sonra ben ne istiyorsam o olacak," dedi.

"Sen ne istiyorsun peki?" dedi Vivien sinirle.

"Seninle rahatça sevişebileceğim kocaman bir yatak istiyorum," dediğinde Vivien kahkaha atıyordu.

"Bu mu yani?"

"Ne o beğenemedin mi?"

"Hayır, çok hoşuma gitti. Ben de benimle evlenmek isteyeceksin diye çok korkuyordum," dediğinde pot kırdığını biliyordu. Robert ciddi bir şekilde ona bakıyordu.

Vivien söylediğinin neresinden tutarsa tutsun kaçışı yoktu. Vivien "Şakaydı," dedi.

"Ne demek bu şimdi?" dedi Robert.

"Şaka dedim ya," dedi Vivien. Robert sırtını yatağın başlığına dayamış genç kadına doğru uzandı. Dudaklarını sıkı bir öpüşle süsledi. Sonra kulağına "Senin artık benden kaçışın yok. Alışsan iyi olur. İster evlen ister evlenme umurumda değil," dedi ve dudaklarını bulduğunda hareketleri olabildiğince sertti.

İki ay sonra...

Richard odanın içinde deli gibi bir sağa bir sola dönüp duruyor, öfkesini çıkaracak yer arıyordu. "Aşağılık herif! Kabineye girmek için bir senedir uğraşıyorum. Bana söz vermişti. Gözümün içine bakarak onay vermedi. Kimse de kalkıp bir tek

kelime etmedi. Bu nasıl iş? Hepsi Edmund'ın kuklası olup çıkmış," dedi ve önüne gelen sandalyeyi tekmeleyerek duvara çarpmasını sağladı.

"Edmund veliahtlığı için seni bir tehdit olarak görüyor ve bunda haklı. Robert'tan ümidi kesen yandaşları ve çevresi seni konuşmaya başladı bile. Yani Edmund'ın seni kabinenin dışında tutma isteği bu yüzden," dedi babası. "Baba ben kral olmak istemiyorum ki. Robert dururken bana düşmez. Kral körleşmiş durumda. Can sıkıcı olan bu. Kral'ın verdiği her kararı eleştirdiğini herkes biliyor,"

"Kral onun arkasında olduğu sürece yapacağımız bir şey yok,"

"Onu nasıl veliaht seçtiniz hâlâ anlamış değilim,"

"Zamanında iyi bir profil çizmişti. Kimse hırsının gözünü kör edeceğini bilemezdi,"

"Onu gözden düşürmenin bir yolu olmalı," dedi Richard.

"Kabine verdiği karardan dönemez. Çok geçerli bir sebep olmalı," dediğinde Richard çoktan ne yapacağına karar vermişti.

Zevkle "O sebebi ben kabineye altın tepside sunacağım. Edmund bana ve Kral'a yaptıklarının bedelini ağır ödeyecek," dedi ve telefonunu çıkarıp Lilian'ı aradı.

Robert'a yaptığı iyilikten sonra Lilian'la sık sık görüşür olmuşlardı. Lilian kendini Richard'a borçlu hissediyordu.

"Selam Lilian. Nasılsın?" dedi Richard.

"İyiyim Richard. Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim teşekkür ederim,"

"Kabineye giremediğini duydum. Üzüldüm. Bu konuyu babamla konuşacağım,"

"Lilian, ben seni bu tatsız olayı konuşmak için aramadım. Olan oldu. Ben Chars'ı soracaktım. Sağlığı nasıl?" dedi şefkatle.

"Richard ne kadar tatlısın... Chars çok iyi, babasının yanında Amerika'da," dedi mutlulukla.

"Rica etsem Robert'ın telefonunu verir misin? Onunla konuşup hatrını sormak istiyorum," dedi Richard.

"Gayet tabii," Lilian telefon numarasını ona vermekte hiçbir sakınca görmedi. Telefon kapandıktan sonra Richard'ın babası "Robert? Ben... Doğru mu anladım? Robert mı?" dedi.

"Bir telefon daha etmeme izin ver baba. Eğer her şey planladığım gibi giderse bu olaydan biz karlı çıkarız," dedi. Bir kere daha telefonunu tuşladı. Telefonu açan adama "Selam dostum. Elimde tam sana göre bir iş var. Sana göndereceğim telefon numarasının sahibini bulacak ve ailesiyle gündelik hayatlarını fotoğraflayacaksın. Aylar sürebilir ama inan bana sana çok para ödeyeceğim. İşin önemli noktası şu, kimin fotoğrafını çektiğini senden başka biri bilirse nefes aldığın saatleri saymak zorunda kalırsın," dedi ve dinledi.

"Anlaştık. Seni ararım," dedi ve kapattı. Yüzü gülüyordu. Babasına döndü ve "Robert'ın bir oğlu var," dedi.

"Oğlu mu var? Bu bütün dengeleri değiştirir,"

"Ve yeni bir bebek daha geliyor. Robert geri gelirse onun yanındaki yerimiz sağlam olacak,"

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Oğlunun hayatını bana borçlu ve ben onun kral olması için elimden geleni yapacağım. Plan bu," diyerek babasına bütün olan biteni anlattı.

"Ateşle oynuyorsun," dedi babası.

"Buna değer. Ben Robert'ın iyi bir yönetici olacağına inanıyorum. Hem krallık onun hakkı," dediğinde babası gülmeye başladı.

"Tabii, o kral olduğunda senin de geleceğin konum hiç önemli değil," dedi espriyle.

Richard gülmeye başladığında konuşmaları bitmişti. Richard şimdi ona gelecek olan fotoğrafları bekleyecek ve planlarını uygulamaya sokmak için Lilian'la arasının daha yakınlaşmasını sağlayacaktı. Hesaplayamadığı tek şey aşktı. Babasından ayrılıp odasına geçtiğinde bir kere daha telefonunun tuşlarına bastı.

"Robert merhaba," dediğinde bir iki saniye ses alamadı.

"Benim Richard,"

Robert "Richard! Telefon numaramın sende olduğunu bilmiyordum," dedi ve kucağında elinde limon kemiren oğluna baktığında telefonda konuştuğu adama minnettardı.

"Numaranı Lilian'dan aldım. Umarım rahatsız etmemişimdir. Ben Chars'ın nasıl olduğunu merak ettim,"

"Chars çok iyi. Şu an yanımda. Sen nasılsın?"

"Her şey yolunda. Umarım aramam seni rahatsız etmemiştir,"

"Araman büyük incelik, teşekkür ederim,"

Richard "Sizi bir ara ziyaret etmek isterim," dediğinde Robert krallıktan kimseyi hayatına bulaştırmak istemiyor olsa bile Richard'a hayır demek içinden gelmedi. Ona borçluydu.

"Neden olmasın? Vivien da çok memnun olur," dedi. Richard kabul edilmenin verdiği memnuniyetle telefonu kapattı. O sırada Vivien eve girmiş, elinde poşetler vardı. Robert asma kattan aşağı doğru baktı ve "Alışverişe gideceğini söylememiştin. Luisa ile buluşacağını sanıyordum," dedi. Vivien elindeki poşetleri fırlatmasıyla koşarak yukarı çıktı ve Robert'ın kucağına atladı. "Sana iyi haberlerim var," dedi coşkuyla. "Hım... Neymiş bakalım," dedi Robert.

"Dergiden geliyorum. Luisa sohbet arasında editöre ihtiyaçları olduğunu söyledi ve bil bakalım ne oldu?"

"Sana teklif ettiler. Sen de hamile olduğunu ve benim zaten bu işe sıcak bakmayacağımı söyleyip reddettin," dedi. Vivien hayretle ona bakıyordu. Ne diyeceğini bilemedi. O teklifi çoktan kabul etmişti.

"Ben..." dediğinde Robert sırıtmaya başladı. Vivien hayatındaki nazik otoritenin altında ezilir gibi hissetti.

"Sana sormam gerektiği aklıma gelmedi," dedi.

"Sanırım teklifi kabul ettin," dedi Robert.

Vivien yüzünü buruşturup şirin hale getirmişti "Evet, ama..."

Robert'ın yüz şekli değişip sertçe "Ben kadınımın sadece benimle ilgilenmesini isterim. Öyle çalışıp beni ikinci plana atmasına katlanamam," dediğinde Vivien ağzı bir karış açık, şaşkın bir şekilde Robert'a bakıyordu. Robert dayanamadı ve gülmeye başladı.

Vivien onunla dalga geçtiğini anladığında "Sen benimle..." dediğinde Robert onu hareketsiz bırakıp dudaklarına uzandı. Nefesini kesip iyice tadını aldığında uzaklaştı ve "Sen mutluysan sorun yok. Ama yorulmanı istemediğim bir gerçek. Birkaç aya daha zor olacak," dedi.

Vivien gözleri ışıldarken "Tam zamanlı çalışamayacağımı söyledim zaten. Her şartımı kabul ettiler. Debby, Chars için bir bakıcı bile buldu," dedi gülümseyerek.

"Bakıcıya gerek yok. Ben Chars'la ilgilenebilirim," dedi Robert.

"Senin işlerin olacak. Olmasa bile sıkılacağını düşünmüştüm,"

"Beşinci çocuğumuza hamile kaldığında sıkılabilirim," dedi alayla.

Vivien kendini kaptırıp "Beş çocuk fazla, ben üçten fazla çocuk istemiyorum. Belki dört ama beş fazla olur," dediğinde Robert hayretle ona bakıp "Ciddisin," dedi.

Vivien masaya oturmuş, kucağında Chars vardı. Yine bir pot kırdığını anlamış, ne diyeceğini bilememişti. Birden Robert'ın şaka yaptığını ve bebek istemediğini düşündü. "Sen ciddi değil miydin?" dedi utanç dolu pişmanlıkla.

Robert dudaklarına eğilip "Seninle yüzlerce bebek yapabilirim. Bunu daha önce belirtmiştim," dedi mutlulukla.

Vivien geldiğinden beri fazla talepkâr olduğunu düşündü. Kendine dürüsttü. O sevdiği adamla evlenmek istiyordu ama ortada şimdilik bir evlilik teklifi yoktu. Konuyu değiştirmek için "Bugün Luisa ile yatak baktık. Senin istediğin gibi geniş, Chars için de bir yatak bulduk. Yarın beraber gidip alabiliriz, ne dersin?" diye sordu.

"Yarın ev bakmaya ne dersin? Ben bugün internetten birkaç yer buldum," dediğinde Vivien memnuniyetsizce "Bence burada idare edebiliriz," dedi.

"Vivien neden tedirginsin?"

"Bir kere daha söylüyorum. Seni sıkmak, bir şeyler için zorunda bırakmak istemiyorum. Zamana yayabiliriz,"

"Sadece ev bakacağız hepsi bu," dedi Robert.

"Çok istiyorsan bakarız," demiş ama pek gönüllü olmadığını belirtmişti. Yemekleri bittikten sonra Debbylere gitmiş, gece yarısı eve dönmüşlerdi. Chars uyumuş, onu yatağa yatırmış ikisi yer yatağındaydılar. Vivien, Robert'ın kollarında yine mutluluk sarhoşuydu.

"Senin kollarını seviyorum," dedi Vivien.

"Sadece kollarımı mı?"

"Her yerini," dedi Vivien kıkırdayarak. Bir kere daha dudaklarına uzanıp aşkla inledi.

"Dudaklarına bayılıyorum," dedi Robert. Vivien kıvrılıp onun sorusunu ona sorarken kendini ona vermeye çalışıyor, Robert

Dağın eteklerinde sıralanan ağaçlar uzaktan yeşil bir kazak yakası gibi duruyordu. Robert'a baktığında onun da büyülenmiş gibi manzarayı seyrettiğini gördü.

Emlakçı "Evi gezelim mi? Yoksa manzara karar vermenize yetti mi?" dediğinde birbirlerine bakıp eve girdiler. Evin Fransız tarzı pencerelerinden görünen manzaranın da dışarıdakinden bir farkı yoktu. Veranda gölün hemen üstüne kazıklarla oturtulmuştu. Tek kat üzerine yapılmış altı odalı, yatak odasında küçük bir saunası bulunan, yüz metrekare antre içinde bir salona sahipti.

Salonun bir kısmı açık mutfak kısmına ayrılmış, önünde kocaman bir masa vardı. Vivien ahşap tarzının içini sıkmadan hoşuna gideceğini düşünmemişti. Normalinde ahşap renkler onu sıkardı. Emlakçı evin bütün özelliklerini on dakikanın içinde anlatıp onları bir süre yalnız bıraktı. Robert bebeği kucağında manzaraya kilitlenmiş Vivien'a sarıldı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Burada ömrümü seninle geçirebilirim,"

Robert "Alıyoruz o zaman," dediğinde Vivien "Alamayız. Burası çok uzak ve..." dedi kaldı.

"Devam et," dedi Robert.

"Satın alamayacağımız kadar pahalıdır,"

"Vivien para konusunu düşünme. Beğenip beğenmediğini söyle. Sonuçta yolu çok sapa değil. Yarım saatlik bir yol, bu eve değer diye düşünüyorum,"

"Her gün senin ve benim yolda çok zamanımız geçecek. Geceleri burası nasıl olur? Sen yokken korkar mıyım? Ben... Bilmiyorum. Düşündükçe uzaklaşıyorum," derken gözü hâlâ evi tarıyordu. İçinden genç adamla olduktan sonra her yerde, her şekilde yaşayabileceğini düşündü.

Robert beğendiğini anlamış ve "Alıyoruz. Deneriz, olmazsa şehirde bir ev buluruz," dedi gülümseyerek.

Vivien "Deneriz diye bir seçeneğimiz olduğunu düşünmüyorum. Çok pahalıdır. Tamam, ben istemiyorum. Onca riske değmez," dedi çıkmazda gibi.

"Risk almak benim işim. Taşınıyoruz," dedi sırıtarak.

Vivien "Gerçekten mi? O zaman geceleri hep yanımızda olacaksın," dedi Vivien.

"Ayrıca güvenlik olayını da çözeceğim," dedi Robert sırıtarak.

Vivien "Düşünmeliyiz," dedi ama Robert "Karar verildi," dedi ve onu elinden tutup dışarı çıkardı. Emlakçı yine evin elinde kaldığını düşünmüştü. Robert "Alıyoruz. Gereken evrakları hazırlayın ve beni arayın," dedi. Emlakçı pazarlık bile yapmadan sattığı evin komisyonunu düşündü. Mutlulukla "İşlemlerle bizzat kendim ilgileneceğim," dedi. Vivien dönüp bir kere daha eve baktı. Hayal gibiydi. Gözünde birbirinden güzel üç tane çocuğun bahçede koşuşturduğu canlandı. Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Burayı sevmişti. Robert'a baktığında genç adamın da sevdiğinden emindi. Ona hafifçe gülümsedi ve etrafı incelemeye başladı.

"Sorun ne?" dedi Robert arabaya yürürken.

"Bu ev çok pahalı olmalı. Şey... Ama yani... Nasıl desem... Benim birikmiş param var. Ayrıca..." diye başlayan cümlesini Robert "İnan bana Vivien, düşündüğünden daha ucuz ve bunu karşılayabilirim," dedi.

Vivien "Ben kış bahçesini nereye yaptırsak diye soracaktım," dediğinde ikisi de gülüyordu. Birlikte arabaya binip ilk önce emlakçıyı şehir merkezinde bıraktılar. Vivien hâlâ o cennetten parça göl evini aldıklarına inanamıyordu. Hayalleri sihirli değnek değmiş gibi gerçekleşiyordu. Bir peri masalının içinde gibiydi. Eve

döndüklerinde kapıda Debby ile karşılaştılar. Vivien heyecanla arabadan indi. Robert arka koltuktan Chars'ı kucağına almış gülümsüyordu. Vivien çoktan aldıkları göl evini anlatmaya başlamıştı.

"Debby senin de görmeni istiyorum. Rüya gibi. Ayrıca dergide işe başlıyorum. Seninle her gün görüşebileceğiz,"

Debby "Vivien sırayla anlatır mısın? Daha geleli çok olmadı. Bu ne hız?" dedi Robert'a bakarak. Vivien derinde bir yerlerde Debby'ye hak verse de korkularını bir kenara bırakmıştı. O da rahatsızdı ama öyle mutluydu ki...

Robert bütün gece Vivien'ın cıvıl cıvıl sesiyle Debby'ye heyecanla anlattıklarını dinledi. Onları dinlemiyor gibiydi ama genç kadının sesindeki mutlulukla mutluydu. Vivien ara ara ona gülümsüyor, Debby'ye yeni aldıkları eve neler yaptıracağından bahsediyordu. Debby arkadaşının mutluluğunu gölgelemek istemiyor ama endişeliydi. Robert'a kaçamak bakışlar atıyor, onun tepkisini merak ediyordu. Vivien, Chars uyandığında onun yanına asma kata çıktı. Debby dayanamadı ve elinde çay fincanıyla gelip Robert'ın karşısına oturdu, "Çok mutlu," dedi.

"Ben de mutluyum," dedi Robert.

Debby "Mutluluğunuz ne kadar sürecek?" diye sordu. Susmak istiyor ama Vivien'ı koruma dürtüsüne engel olamıyordu. Bir şekilde Robert'ın onu üzmeyeceğini duymak istiyordu.

"Ne söylemeye çalışıyorsun Debby?"

"Gerçek kimliğini biliyorum," dediğinde Robert oturduğu yerde dikleşmişti. İçinde bir yerlerde her şeyin bittiğini düşündü.

"Biliyor musun?"

"David'ı suçlama, Chars'ın senin oğlun olduğunu sakladığı gün ona başka sır istemediğimi söyledim. Çaresiz kaldı," dedi

Robert rahatlamıştı. Debby öğreneli uzun zaman olmuş ve Vivien'a söylememişti.

"Neden bildiğini şimdi açıklıyorsun?"

"Çok açık. Vivien'a artık söylemen gerektiğini düşünüyorum. Seninle bir hayat kurma hayallerinde, farkında değil misin?" dedi sinirle.

"Bak benim krallığa dönme gibi bir niyetim yok. Çok düşündüm ama onu huzursuz etmek istemiyorum,"

"Karar verme şansını elinden alıyorsun,"

"Vivien'ın kendi korkularıyla yüzleşip bana evet demesi ne kadar sancılı oldu bunu en iyi sen biliyorsun. Ona... Ona söylersem ne yapacağını kestiremiyorum. Bunu göze alamam," derken elleri sıkıntıyla bronz saçlarında dolanmaya başlamış, çekiştiriyordu.

"Başkasından duyarsa ne olacak? Bunu göze alabilir misin?" diye sordu Debby. O sırada Vivien asma kattan aşağı inip Robert'ın yanına oturdu. Genç adamın yanına sokulup kollarının arasına girdi.

"Fısır fısır ne konuşuyorsunuz?" dedi mutlulukla. Robert ve Debby birbirine baktı.

Debby "David bebek istiyor," dediğinde Vivien "Geç bile kaldı. Böyle giderse ben üçüncüye hamile kaldığımda siz daha yapmamış olursunuz," dedi kıkırdayarak.

Robert hüzün dolu bir gülümsemeyle ona bakarken Debby "Yok artık!" dedi. Robert onun bu hallerine yeniden âşık oluyor, bir yanı hüzünle doluyordu. Vivien'ı yalan bir soyadına mahkûm etmek onun için ağır bir yüktü. *Belki bilse,* diye geçirdi içinden ama kötü senaryolar aklında belirdikçe kolay yolu seçti yani söylememeyi.

Üç ay sonra...

Vivien işyerinde eve gitmek için Robert'ı bekliyordu. Ona kalsa eve kendi gider, kimseye yük olmazdı ama Robert bu konuda çok hassastı. Hamileliği nedeniyle Robert diken üzerindeydi. Yemesine, içmesine, uyumasına hatta yürümesine bile karışıyor, ona gözü gibi bakıyordu. Tabii bu Vivien'ın aşırı kilo almasını engellemiyordu. Göl evine taşınalı neredeyse üç ay olmuş, Vivien hamileliğinin sonlarındaydı. Taşınmaları bir ayı bulmuş, Robert o ne istiyorsa fazlasını yaptırmıştı. Emlakçının satılık değil dediği yan araziyi bir şekilde satın alıp oraya bir ay içinde iki ailenin rahatça kalabileceği iki katlı birer ev yaptırmıştı. Bununla kalmamış, evde onlarla kalan güvenlik görevlileri için müştemilat yaptırmıştı. Güvenlik görevlilerinden birisi Robert'ın uzun yıllardır tanıdığı Nail'ın kardeşi Nathan'dı. Arazinin büyük olması Vivien'ın hayalini kurduğu her şeyi Robert'ın gerçekleştirmesini sağlıyordu. Robert "Benim çocuklarım ata binerek büyümeli," demiş ve ahır yaptırmıştı. Henüz atları yoktu ama Vivien onun tayları araştırdığını biliyordu. Mutlulukla gülümserken telefonu çalmaya başladı. Arayan Debby'ydi.

"Vivien bugün beni hiç aramadın," dedi.

"Fırsatım olmadı. Dergide yoktun, seni göremedim. Chars'ı almışsın,"

"Evet, David'la aramız pek iyi değil. İşe gelmeyip ikisiyle vakit geçirmek istedim. Chars burada olunca tavırları değişiyor,"

"Debby ona hak vermelisin. Seni seviyor. Sevdiği kadından bir bebek istemesi gayet doğal," dedi Vivien.

"İyi de benim hayallerim ne olacak? Ben bu reklam alanında ilerleyeceğime inanıyorum,"

"Sen istedikten sonra bebek bir ayak bağı değil ki," dedi Vivien. Debby sıkıntıyla "Sen bu konuyu konuşacağım en son

insan olmalısın. Kapatıyorum. Kendine dikkat et Vivien," dedi ve kapattı. Vivien kendi kendine söylenirken telefonu tekrar çalmaya başladı. Telefonu açıp "Geldin mi?" diye sordu. Robert "Aşağıdayım," dediğinde Vivien çantasını almış, ofisten çıkıyordu. Arabada restoranın inşaatından, David ve Debby'den, doğacak bebeklerinden ve tabii Vivien'ın aldığı aşırı kilolardan konuşurken Robert'ın telefonu çalmaya başladı. Arayan Lilian'dı. Robert çalan telefonu ilk susturdu. Vivien oralı olmadı. İkinci kere çalmaya başladığında Robert telefonu direkt kapattı. Vivien bir şey söylemese bile merakla Robert'a bakınca Robert "Bugünlük iş yeter," dedi gülümseyerek. Vivien da ona gülümsedi. Eve geldiklerinde Vivien duşa girmiş, Robert fırına koyduğu balıkları kontrol ederken Lilian'ı aradı.

"Sana bir kere aramanın yeterli olduğunu, uygun bir zamanda geri döneceğimi belirtmiştim," dedi sinirle.

Lilian "Sizi görmek istiyorum ama oraya gelmem bu ara imkânsız, siz gelseniz..." dedi bir umutla.

"Gelemeyiz. Vivien hamile biliyorsun," dedi Robert gülümseyerek.

"Senin gibi bir deliye ikinci çocuğu yaptı. Senden daha deli olmalı," dedi Lilian alayla.

Robert gülümserken "Adını Christian koyacağım," dediğinde boğazına düğümlenen acısını mutlulukla örtmeye çalıştı. Lilian'ın Robert'tan farkı yoktu. Ağlamasını bastırdı ve "Cinsiyeti belli oldu demek... Çok sevindim!" diyebildi.

"Kıskanma, üçüncü bebeğimiz kız olursa onun adını da Lilian koyarız," dedi Robert gülerek, ortamdaki kasveti dağıtma ümidiyle.

"Of! Tamam ya. Kapatıyorum. Bak aramazsan bir gün beni salon koltuklarınızda otururken bulursun ona göre," dediğinde

Robert o esnada mutfağa gelen Vivien'a sarıldı. "Yarın seni ararım," diyerek telefonu kapattı. Lilian telefonu kapattıktan sonra Robert'ın hak ettiği mevkide olmasını ne kadar çok istediği aklından geçiyordu. Elisabeth'i düşünerek seslice "Kahrolası, nerede acaba?" dedi ve çalan telefonuna cevap vermek için konsola yürüdü. Telefonda arayan kişiyle gülümsedi.

"Richard bu ne güzel sürpriz!"

"Kusura bakma çoktandır arayamıyorum. Nasılsın? Umarım her şey yolundadır. Sesin çok neşeli geliyor," dedi Richard.

"İyiyim. Biraz evvel Robert'la konuştum. İkinci bebekleri olacak ve ben yine uzak durmak zorundayım," dedi. Kardeşi hakkında özgürce Richard'la konuşabilmek ona iyi geliyordu. Richard'ın arayıp da bulamadığı fırsat ayağına gelmişti.

Richard "Keşke hep birlikte olabileceğiniz bir yol olsa," dedi.

Lilian "Bu imkânsız," dedi.

Richard "İmkânsız diye bir şey yoktur Lilian. Robert'ın gelecek vaat eden bir veliaht olduğunu tüm dünya biliyor ve inanıyordu. Her ne kadar bunu kendi istese de bu çocuklarına haksızlık değil mi? Chars şimdi benim de oğlum sayılır. Onunla konuşup geri gelmesini sağlayabilirsin,"

"Edmund neredeyse kral olmak üzere. Bir yolu olsa hiç durmam..."

"Bir yolu olabilir Lilian," dedi ve sustu Richard. Lilian duyacaklarından endişe etse bile kardeşinin saraya dönme ihtimalinin yolunu merak etmişti.

"Nedir?"

"Edmund'ın bir varisi yok. Son zamanlarda gerek basında gerek kabinede iyi bir profil sergilediği söylenemez. Sevildiği çevreler var ama gün geçtikçe tepki topladığı bir gerçek. Oysa Robert hâlâ kabine tarafından konuşulan bir isim,"

"Ama Edmund..." diye başladığı cümle Richard'ın "Lütfen dinle Lilian. Robert'ın şimdiden iki varisi var. Bunu göz önüne serersek bizim bir şey yapmamıza gerek kalmadan Robert'a saray yolları açılır," demesiyle kesilmişti.

"O dönmek istemiyor. Artık başka bir hayatı var,"

"Şimdiyi bilemem ama o zamanlar sağlıklı bir karar vermediği ortada. Düşünsene en sevdiği kardeşi ölmüştü. Bu onu derinden etkilemiş olmalı ama o buraya ait. Senin ve ailesinin yanına. Lütfen bu söylediklerimi bir düşün. Sonra beni ara. Neler yapabileceğimizi konuşuruz olur mu?"

Lilian aptal biri değildi ve az çok Richard'ı tanıyordu "Senin bu işten çıkarın ne?" diye sordu.

Richard dürüst davrandı. "Edmund'ın bana yaptıklarını söylememe gerek yok. Kaldı ki o iyi bir kral olacak kapasitede değil. Sence Robert'ın geri gelmesi durumu bana ne gibi bir yarar sağlar?"

"Dürüst davrandığın için teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim," dedi Lilian.

Telefonu kapattığında aklı olmadık şeyler düşünmeye başlamıştı. Richard birçok yönden haklıydı. Tabii gerçekleri bilmiyordu. Olabilir miydi? Robert'ı geri getirebilirler miydi?

Bütün gece neredeyse uyumadan düşünüp durdu. Böyle bir şeye cesaret edecekse Robert'ın suçsuzluğunu ispatlamalıydı. Önce Elisabeth'i bulmalıydı. Madem kararını vermişti, uyumadan sabahı bekledi. Saat altı gibi Richard'ı aradı. Richard "Lilian, günaydın. Bir şey mi oldu?" dedi telaşla.

"Ben düşündüm. Ne yapabiliriz?" diye sordu gergin bir sesle.

"Aslında çok basit, Kraliçe'ye Chars'ın resimlerini göstermemizin yeterli olacağını sanıyorum,"

"Neden Kraliçe?" diye sordu. "O bir anne. Duygusal davranacak ve Kral'ı ikna edecektir. Sonrasını zaten kabine halleder," dedi Richard.

"Zekice," dedi Lilian.

"Tabii Kraliçe'ye fotoğraflar nasıl ulaşır bilmiyorum. Buna ben cesaret etmek isterim ama sağlığından endişeliyim,"

"Fotoğrafları benim vermem en doğrusu,"

"Seninle aynı tarafta yer aldığım için çok şanslıyım," dedi Richard gülerek.

"Benden haber bekle, seni arayacağım. Öncelikle halletmem gereken bir şey var,"

"Anlaştık," dedi Richard. Lilian telefonu kapattığında kendini daha iyi hissediyordu. Ailesi için bunu yapmaya mecburdu. Robert'ın tepkisinden korkuyor ama yapmak zorunda olduğunu biliyordu. O sırada içeri Marian girdi. Büyüttüğü kızı tanıyordu. "Yine bir şeyler olmuş. Gözlerin parlıyor," dedi. Lilian "Robert'ı geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Elisabeth'i bulmam gerek ama nerede olduğunu bile bilmiyorum. Kimse duymamalı ama birilerinden yardım almadan imkânsız," dedi düşünceli bir halde. Marian şoke olmuş bir sesle "Lilian sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye sordu.

"Robert'ın suçsuzluğunu ispat etmek için ona ihtiyacım var,"

Marian bir iki saniye düşündü ve "Onu bulabileceğimiz birini tanıyorum. O gece yanındaki hizmetçisi Michel! Onun kız kardeşi hâlâ burada çalışıyor, belki bize yardım edebilir," dedi. Lilian uçarak Marian'ın yanına geldi. "Çabuk bul onu! Tanrı'm! Her şey yolunda giderse Edmund tacı giymeden Robert'ı buraya getirebiliriz," derken sevinçle doldu.

Marian bir iki saatin sonunda yanında Michel'in kız kardeşiyle odaya girdiğinde Lilian soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

Kız korkmuştu, neden Prenses'in huzuruna çıkıyordu hiçbir fikri yoktu.

Marian, Lilian'a göz kırptı. "İşte efendim, size sözünü ettiğim Meige," dedi. Kız iyice korkmuş, kafası önde duruyordu.

"Meige, yüzüme bak. Korkmana gerek yok. Seni buraya kız kardeşin için çağırttım. Nerede olduğunu söyleyebilir misin? Onunla konuşmam gereken bir mevzu var," dedi Lilian. Kız ağlamaklı oldu "Efendim, ben yıllardır onu görmüyorum. Kendisi altı yıl önce evi terk etti. En son onu burada görmüştüm,"

"Sizi hiç aramıyor mu?" dedi Lilian hüsranla.

"Bir kere annemi aramış. Meksika'da olduğunu söylemiş,"

Lilian "Meksika mı?" diye hayretle sordu. Kız bir şeyler söyleyecek ama çekinir gibi duruyordu. "Rahat ol lütfen. Benim tek isteğim eski Prenses Elisabeth'e ulaşmak," dedi güven veren bir sesle.

"Ben... Ben... Onun Prenses Elisabeth'le çok samimi olduğunu biliyorum. Buradan ayrıldığında onunla birlikte olduğunu da biliyorum. Michel asla tek başına Meksika'ya gitmeye cesaret edecek biri değildi," dedi. Lilian çıkmazdaydı. Aklında koskoca Meksika'da Elisabeth'i nereden bulacağı sorusu can bulduğunda sıkıntıyla "Teşekkür ederim Megie," dedi. Kız başını hafifçe eğdi ve çıktı. Artık az çok elinde bir şey vardı.

İki hafta sonra...

Vivien bir hafta önce aldığı aşırı kilolar yüzünden nefes darlığı çekmiş ve gece hastaneye gitmeleri gerekmişti. Robert o geceden beri uyuyamıyordu. Vivien'a bir şey olma ihtimali sanki bir anda en korkulu rüyası olmuştu. Verandaya çıkıp iskeleye doğru bir yürüyüş yaptı. İkinci sigarasını bitirip iskelenin ucunda göle

yansıyan ayın görüntüsünü seyretti. Bu eve taşınmakla iyi bir karar verip vermediğini düşünüyordu. Evet burası onların cenneti gibiydi ama hastaneye çok uzaktı. Vivien ve çocuklar için riskliydi. Ya Chars düşse? Ya Vivien'ın sancısı tutsa? Kurduğu senaryolar onu yine sabaha kadar uyutmadı. Çareler düşünüp amaçsızca dolandı durdu. Chars uyanmadan kahvaltısını hazırladı. Uyanınca onu yedirip banyosunu yaptırdı. Vivien ve kendi için sağlıklı bir kahvaltı hazırladı.

Vivien'ı uyandırmaya gittiğinde genç kadın yatakta değildi, banyoda kusuyordu. Telaşla yanına gitti. Saçlarını toparlayıp ona yardım etmeye başladı. Vivien kusması bittiğinde gözlerindeki yaşları silip ağzını çalkaladı. Derin nefesler alıyor, hâlâ konuşamıyordu. Öğürmeye devam ederken "Su içtim ondan," diyebildi. Robert sevdiği kadının haline üzüntüyle kahroldu.

"Bu son bebeğimizdi. Başka bebek istemiyorum," dedi sinirle.

Vivien aptalca suratına baktı "Bebekle ne ilgisi var?" dedi nefesini düzenlemeye çalışırken.

Robert gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı "Seni bu halde görmeye dayanamıyorum. Ayrıca bebek doğana kadar hastane yakınlarında bir eve geçeceğiz. Doktorun verdiği listeye harfi harfine uymanı istiyorum Viv! Yoksa ben müdahale ederim," dedi sinirle.

"Çok kabasın," dedi Vivien.

"Tam sana göreyim. Sen umursamaz, ben kaba. Başka bebek yok. Bu sondu," dedi sinirle. "Robert ben iyiyim. Başka bir eve taşınmak istemiyorum. Ayrıca ben en az üç çocuk istiyorum," dedi.

Robert gülmüyor, dehşetle ona bakıyordu "Ne?" dedi haykırarak.

Vivien korkusuz bir savaşçı gibi "Ben hep söylüyordum. Ciddiydim," dedi ama Robert'ın şaşkın hali hoşuna gitmişti. Gülmeye başladı. Robert "Seninle yataklarımızı ayırmanın zamanı geldi," dedi ve hâlâ gülmüyordu.

"Ben bir fırsatını bulur senden yine bebek yaparım," dedi ve onu beklemeden içeri geçti. Bunda haklıydı çünkü Robert ona hayır diyemezdi. Bırak hayır demeyi onunla sevişirken kendinden geçiyordu.

Birlikte kahvaltı edip yürüyüş yaptıktan sonra Vivien uyuyakalmıştı. Robert bunu fırsat bilip Lilian'ı aradı çünkü her gün arayan kardeşi bu aralar ne arıyor ne soruyordu. İçinden *kesin kapris yapıyor,* diye gülümsedi. Lilian'la görüşmeye başladıktan sonra aklının bir kısmı krallıkla meşguldü. Lilian ona sarayda, kabinede olanlardan bahsediyor, sohbet arasına annesi ve babasının ne kadar yaşlandığını iliştiriyordu. Robert ister istemez orada olmayı ve her şeyi düzene sokmayı istiyordu. Telefon kulağında beklerken "İnsanoğlu hep mi fazlasını ister..." diye kendine kızdı. Kardeşi telefonu açtığında sesinden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Lilian sinirini belli etmemek adına "Selam büyük kardeş," diyerek sesini düzenlemeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Sesin mi titriyor?" dedi Robert. Dikkatle Lilian'a kulak verdi ama *birine bir şey mi oldu, olduysa ne yaparım, gider miyim* soruları kafasında dönüp durmaya başlamıştı.

"Tabii ki titrer. Yarım saattir spor yapıyorum. Eğitmen canımı çıkarıyor," dedi Lilian. Ona Meksika'da olduğunu söyleyemezdi. Uzun zamandır Elisabeth'in izini sürüyordu. Beklediği haberi gece bizzat konsolos arayıp söylemiş, o da vakit kaybetmeden gece Meksika'ya uçmuştu.

"Seni merak ettim, kaç gündür konuşmuyoruz," dedi Robert pür dikkat onu dinlerken. Bir şeyler olduğunu hissediyor ama

anlam veremiyordu. "Sen de bir karar ver. Sık aradığım zaman kızıyorsun. Aramadığımda merak ediyorsun," dedi Lilian gülümseyerek.

"Sesini duymak güzel, haklısın kendini bana yine sevdirmeyi başardın," dedi Robert.

Lilian "Şimdi kapatmalıyım. Seni seviyorum Rob," dedi ve telefonu kapattı. Kardeşinin aklanması ve krallığın iyiliği için uğraşıyor olsa da Robert'tan gizli iş çevirmek onu endişelendiriyordu. Suçsuzluğunu ispatlayamazsa bu Robert için ikinci bir darbe olurdu. Ayrıca Robert'ın krallığa dönme gibi bir niyeti de yoktu. Olsa bile Vivien onun bir prens olduğunu öğrendiğinde ne tepki verecek tam bir belirsizlikti. Düşüncelerinden sıyrılıp karşısında oturan İngiliz Konsolosu'na gülümsedi.

"Onunla bir an evvel görüşmeliyim. Benim için önemli," dedi Lilian.

Konsolos "Kolay olmayacak. Aldığımız duyumlara göre bir gerilla lideriyle berabermiş. Yerini tespit etsek bile resmi olarak görüşmeye çağıramayız," dediğinde Lilian şaşırmıştı.

"Böyle bir birliktelik yaşayabileceğini ummazdım. Ayrıca burada resmi olarak bulunmuyorum. Gelişim ve görüşmelerimiz gizli kalmalı," dedi Lilian.

"Anlıyorum. Akşam saatlerinde büyük ihtimal haber gelir. Sonrasında ne yapabiliriz konuşuruz. Siz otele geçin, en ufak bir haber aldığımda sizi bilgilendireceğim,"

Konsolos, Lilian'ı saygıyla selamlayıp yolcu etti. Yakasındaki kravatı çözüp sıkıntıyla koltuğuna oturdu. Telefona sarıldı.

"Fellipe, şu Marco'nun karısıyla bana bir görüşme ayarla. Acil," dedi. İllegal ilişkilerinin ona bir zarar vermesinden çok korkan adam bunu nasıl çözecekti hiçbir fikri yoktu. Elisabeth'i

tanıyor ve gerillaların başı Marco'nun yanında olduğunu biliyordu. Yarım saatlik bir telefon trafiğinden sonra beklediği telefon geldi.

"Sinyora," dedi Konsolos. Elisabeth orman manzarasında verandada oturmuş terlemesini engellemek için yelpaze sallayan köylüye hızlı olmasını söylüyordu.

Michel elinde telefon geldi ve "İngiltere Konsolosu," dediğinde yelpazeyi sallayan köylüye "Dışarı," dedi. Köylü yerlere kadar eğilip çıktı. Michel yanında kaldı. "Konsolos Bey, bu ne sürpriz..." dedi Elisabeth.

"Benim için de sürpriz oldu. Sizinle acil görüşmem gerekti. Yüz yüze tercihimdi ama zaman yok,"

"Nedir acil olan?"

"Prenses Lilian burada, sizi arıyor," dediğinde Elisabeth yerinden kalkmıştı. İster istemez geçmişin tozlu anılarında kayboldu. Zorlukla cevap verdi.

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, ama sizi bulmadan döneceğini sanmıyorum. Er geç sizin yerinizi öğrenecek," dedi Konsolos. Kendini bu olaydan uzak tutmak için çareler arıyordu.

"Eski defterlerin açılmasını istemem. Marco'yu bilirsiniz. Sinirlidir,"

"Bence onunla görüşmeli ve ne istediğini öğrenmelisiniz,"

Elisabeth aslında mecburdu. Lilian'ın onu bulmadan gitmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Tamam yarın saat bir gibi konsolosluğu arayacağım," dedi ve kapattı.

Konsolos alnında biriken terleri elindeki ipek mendile silip, sinirle yerine oturdu. Durup dururken başının derde girme

ihtimali onu iyice korkutmuştu. Fazla zeki bir adam olmaması akıllıca bir plan yapmasını engelliyordu. Derin bir nefes aldı ve cep telefonundan Prenses'in numarasını tuşladı. Lilian otele varmak üzereydi. Bindiği arabanın siyah camlarından Meksika sokaklarını seyrediyordu. Meksika'da olduğunu bilen bir tek Marian vardı. O da saat başı onu arıyor, iyi olup olmadığını soruyordu. Çalan telefonunu Marian zannetti. Ekrana baktığında şaşırdı. Merakla cevapladı.

"Sayın Konsolos,"

"Size güzel haberlerim var Prenses, yarın öğlen saat birde kendileri buraya telefon açacaklar, size bildirmemi istediler,"

"Pek anlamış değilim. Siz Elisabeth'e nasıl ulaştınız? Ve neden yarın saat öğlen bir? Acil olduğunu söylemediniz mi?" diye Prenses'in sorularını beklemeyen Konsolos, Lilian'ın sonuca kilitleneceğini düşünüp hata etmişti. Kendine kızarken çıkar yol arıyordu. Lilian "Eğer işinizi kaybetmek istemiyorsanız söyleyin ona, yarın aramak yerine konsolosluğa gelsin. Yoksa ben onu bulur ve bu sefer nezaket kurallarını hiçe sayarım. İnanın bu benim için zor olmaz. Siz de kendinize gelin ve oturduğunuz koltuktan kalkmak istemiyorsanız ona göre davranın!" dedi ve telefonu adamın yüzüne kapattı. Sinirden elleri titriyordu. Otele geldiğinde fazla etrafta görünmeden odasına çıktı. Marian'ı aradı, ona olanları anlatırken kıyafetlerinden kurtuldu.

"Yarın o lanet kadınla buluşacağım," dedi.

"Dikkatli olun, sizin orada yalnız olduğunuzu bilmesin,"

"Kimse bilmiyor. Merak etme. Annem nasıl?"

"Çok iyi. Sizin tatile çıkmanıza çok sevindi. Devamlı bana memnuniyetlerini bildiren konuşmalar yapıyor," "Dua et Marian, her şey yolunda gitsin. Belki eski günlerimize dönebiliriz,"

dediğinde kendini suçlu hissetti. Christian olmadan eski günlere dönmek imkânsızdı ama hayat devam ediyordu. Marian onu kendi kızı gibi sever ve tanırdı.

"Sakın bu isteğinden suçluluk duyma. Christian da sizi eski günlerdeki gibi mutlu görmek isterdi," dedi. Lilian boğazını takılan ağlama isteğini bastırdı. "Görüşürüz," dedi ve telefonu kapatıp yorgunlukla yatağına uzandı.

Sabah çalar saati çalıyordu. Gözünü açıp saatine baktı. Telefonunu eline aldı ve Konsolos'u özel numarasından aradı. Telefon bir kere çalıp hemen açıldı.

"Geliyor mu?" dedi direkt.

Konsolos iyice paniklemişti, "Efendim ben kendisine ulaşamıyorum,"

"Bana telefonunu ver!" diye bağırdı.

"Efendim... Lütfen bana yarım saat daha müsaade edin. Sizi temin ederim onunla sizi görüştüreceğim,"

"Tabii ki görüştüreceksin. Elisabeth'le görüşemezsem o kurduğunuz dünyanızı başınıza yıkmak yarım saatimi alır," dedi ve kapattı.

Konsolos iyice çıkmaza düşmüştü. Sinirle seyrek saçlarının arasından akan terleri sildi ve telefon tuşlarına bastı. Karşısına çıkan kadına bu sefer daha tepkiliydi "Ya öğlen buraya gelir Prenses'le görüşürsünüz ya da Marco'yu kendim arar, Prenses'in sizinle görüşmek istediğini söylerim," dedi ama hangi taraftan korkmalı, kendini nasıl korumalıydı bilmiyordu.

"Kellesi koltukta biri olarak konuşuyorum. Kellem gidecekse siz de yanımda geleceksiniz haberiniz olsun. Prenses, Marco ve sizinle olan bağlantımı sorgulamaya başlarsa bunun ardı arkası kesilmez ve ben kendimi kurtarmak için her şeyi yaparım," dedi Konsolos.

Elisabeth, Lilian'ın ne istediğini merak ediyordu. Gitmeli ve bu durumu açıklığa kavuşturmalıydı.

"Tamam, saat birde oradayım," dedi çaresizce.

Lilian işini sağlama alıp saat on iki gibi otelden çıktı ve konsolosluğa gitti. Konsolos tahmin ettiği gibi ofisinde yoktu. Kendini koltuğa yerleştirip Meksika sıcağından kurtulmak için yelpazesini sallamaya başladı. Saat ilerledikçe gerilmişti. Saat bire on kala kapı açıldı ve Konsolos içeri girdi. Yanında Elisabeth vardı.

Lilian şaşkınlığını gizleme gereği bile duymadı. Karşısındaki kadına inanmazca bir süre öylece baktı. Gözlerine inanamadı çünkü karşısındakinin bir zamanların güzelliğiyle basının dilinden düşmeyen Elisabeth olduğuna inanmak zordu. Aldığı aşırı kilolar yüzünden tanınmaz haldeydi. Üzerine giydiği ikinci sınıf elbise, işini bilmez biri tarafından toplanan topuzundan sarkan bir tutam saç çok şey anlatıyordu. Kısacası eskiye oranla perişan bir halde olduğu ortadaydı.

Elisabeth "Geldim," dedi soğuk bir sesle. Lilian yerine oturdu ve "Geleceksin tabii. Yoksa yapabileceklerimi hayal bile edemezsin," dedi aşağılarcasına.

Elisabeth dehşetle "Benden ne istiyorsun? Geri dönmemi istemeyeceksin herhalde," dedi alayla.

Lilian ona nefretle bakıyor, Elisabeth bu durumdan rahatsızlığını gizlemeye çalışıyordu. Lilian, Konsolos'a döndü ve "Bizi yalnız bırak," demesiyle Konsolos hızla dışarı çıktı.

"Evet istiyorum. Geri dönecek ve gerçekleri Kral ve Kraliçe'ye anlatacaksın,"

"Ne gerçeği?"

"Robert'ın seninle bir alakası olmadığı gerçeğini!" diye bağırdı. Elisabeth alayla "Yatakta yanımda yakalayan sendin. Nasıl alakası yok diyebiliyorsun?" dedi.

"Tamam, oyuna devam ediyorsak şimdiki kocana olanı biteni anlatmaktan zevk duyacağım. Ona eski kocanın seni abisiyle yatakta yakaladığını ve buna dayanamayıp intihar ettiğini söyleyeceğim. Ne dersin? Bence çok ilgisini çekecek," dedi.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı Elisabeth.

Lilian gülümseyerek "Senden kardeşlerimin intikamını almayacağımı düşünmekle çok yanıldın. Ya dediklerimi yaparsın ya da seni mahvederim. Hayatının hapishanede bitmesini sağlayacağımı garanti ederim," dedi hırsla.

Elisabeth telaşlı halini saklamaya çalışırcasına gelip bir koltuğa oturdu ve "Amacın Robert'ı geri getirmek değil mi? Doğru olup olmadığıyla ilgilenmiyorsun," dedi.

Lilian iyice çileden çıkmıştı. Kalkıp burnunun ucunda durdu. "Robert'ın suçsuz olduğunu biliyorum. Bunu benim senin ağzından duymama gerek yok ama ne yazık ki Kral ve Kraliçe'nin buna ihtiyacı var. Doğruları anlatacaksın. Bunu Christian'a borçlusun. Yoksa o borcu onun yerine ben sana ödeteceğim,"

Elisabeth karşısındaki kadının ciddi olduğunu anlamıştı "Kral ve Kraliçe'ye telefon etmemi istemeyeceğin kesin,"

"Huzurlarına çıkacak ve olanları anlatacaksın,"

"Marco asla Meksika'yı terk etmeme izin vermez. Beni ve kızımı esir tutuyor,"

"Cezanı bulmuşsun demek," dedi Lilian zevkle.

"Madem gerçekleri istiyorsun kızım ve benim İngiltere'ye dönmemi sağlamalısın. Öleceğimi bilsem onu almadan hiçbir yere gitmem," dediğinde Lilian da onun ciddi olduğunu anlamıştı.

Karşılıklı birbirlerine baktıktan sonra Lilian "Robert'ı nasıl tuzağa düşürdün?" dedi haykırarak.

"Kızım?"

"Tamam, bir yolunu bulup onunla İngiltere'ye dönmeni sağlayacağım. Anlat!" dedi.

Elisabeth derin bir nefes aldı ve pes eder gibi "Aslında ben hep Robert'a âşıktım. Tesadüf eseri Christian'la tanışmış, beni abisiyle tanıştırması için samimi olmuştum. Zamanla Christian bana olan ilgisini belli etmişti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Robert, Simone'la nişanlanmak üzereydi. Christian'ı bırakmak, kaçıp gitmek istedim ama sizin imkânlarınıza sahip olarak yaşamak cazip geldi. Üstelik Christian ilgili ve anlayışlıydı. Ama Robert gözümün önündeyken içimi kemiren aşka karşı koyamadım. Evlenmekle büyük bir hata yaptığımı anlamıştım ama çok geçti," diye devam ederken Lilian "Yeter, doğru dürüst anlat! Senin zırvalıklarına katlanmak istemiyorum," diye bağırdı.

Elisabeth derin bir nefes aldı ve Lilian'a aldırmadan günah çıkarır gibi anlatmaya devam etti "Robert ve Simone'un aşklarını ulu orta yaşaması beni iyice çileden çıkarıyordu. Gün geçtikçe hislerimi ona açıklamak için küçük tüyolar veriyordum. Ya anlamıyordu ya da anlamazlığa vuruyordu. Christian bana deli gibi âşık, her dediğimi yapar haldeydi. Ben onun değerini bilemedim. Şimdi olsa onunla çok mutlu olabilirdim," diye konuşurken Lilian dayanamadı ve "Kes palavrayı, o geceyi anlat!" diye bağırdı.

"Parti gecesi Robert'a aşkımı itiraf ettim. Beni reddetmekle kalmadı. Aşağıladı. Yıllardır onun aşkıyla yanarken o aşağılama bana yapmayacağım şeyleri yaptırdı. Hizmetçim bulduğu ağır uyku ilacını bir şekilde onun içkisine attı. Robert odasına girip bayıldığında onu benim yatağıma taşıdık. Sonrasını biliyorsun,"

"Christian'ı sen öldürdün," diye haykırdı Lilian. Oturduğu koltuğun kenarlarını öyle bir sıkıyordu ki kumaş yırtılmamak için direniyordu.

Elisabeth'in de ondan kalır tarafı yoktu. "Ben böyle olsun istemedim!" diye ağlamaya başladı ve devam etti. "Siz bizi o halde görünce saraydan atacaktınız ve ben Robert'la mutlu olacaktım. Christian'ın intihar edeceğini düşünmemiştim. Cahildim. Aşk gözümü kör etmişti. Çok gençtim," dedi.

Lilian kendini sıktıkça gözyaşları akıyordu. "Kendi vicdan azabında gebermeni diliyorum. Sana doğruları bir kere daha Kral ve Kraliçe'nin karşısında anlatman karşılığında İngiltere'de yaşama şansı vereceğim. Benden haber bekle," dedi ve hızla kapıdan çıktı.

Konsolos kapıda bekliyordu. Lilian'ı görünce telaşla yanına geldi ama Lilian ona bakmadan çıkışa yöneldi. Arabaya kendini zor attı. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Christian bir hiç uğruna ölmüş, Robert boş yere sürgün olmuştu. Annesinin sağlığı bozulmuş, babası mutsuz bir adam olarak yaşıyordu. Kendi hayatını bu mutsuzluğun içine sokamıyordu bile. Sakinleştiğinde bir plan yaptı. İster istemez Richard'dan yardım isteyecekti. En nihayetinde bir gerillanın kızını ve karısını Meksika'dan İngiltere'ye kaçıracaktı ki bunu tek başına yapamazdı. Otele geldi ve sakinleştiğinde Richard'ı aradı.

"Alo, Richard nasılsın?"

"Çok iyiyim ya sen? Beni aramana şaşırdım. Tatil nasıl gidiyor?" diye sordu ama Lilian'ın sesinden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Lilian ona güvenmese de başka çaresi yoktu. Bu riski göze alıp "Bir kere daha senin yardımına ihtiyacım var," dedi.

"Sorun ne?"

"Elisabeth zor durumda. Meksika'da ve bir gerilla tarafından alıkonulmuş. Kızıyla birlikte onu İngiltere'ye getirmeliyim. Christian'ın onu ne kadar çok sevdiğini bilirsin. Bunu ona borçluyum," dedi. İçinden *yalandan kim ölmüş* diyebildi vicdanına...

"Lilian, sen tatilde değilsin. Neredesin? Elisabeth nasıl olur da bir gerilla ile birlikte olur? Ben şaşkınım. Cesaretine inanamıyorum,"

"Richard lütfen! Sorulacak bir şey yok. Bana sağlam adamlar lazım ve bulabileceğini biliyorum. Ben Meksika'dayım. Senden başka bilen de yok," dedi çaresizce. Richard kısa bir sessizlikten sonra "Adamları ayarlamam ne kadar sürer bilmiyorum. Seni arayacağım olur mu?"

"Çok teşekkür ederim. Sana tekrar borçlandım,"

"Kendine dikkat et. Ve Lilian... Ben adamları gönderir göndermez senin dönmeni istiyorum. Tek şartım bu," dedi Richard.

"Ben onların bu ülkeden çıktığını görmeliyim, bunu yapamam,"

"Sana garanti ediyorum ki ikisi de sağlam bir şekilde İngiltere'de olacak. Ama sen dönecek ve kendini riske atmayacaksın,"

"Tamam, sen adamları ayarla sonra konuşuruz," dedi ve kapattılar. Lilian biraz olsun rahatlamıştı. Heyecandan bütün gün ettiği kahvaltıyla durduğunu midesi bulanmaya başladığında fark etti. Oda servisine hafif bir şeyler söyleyip yemeğini yedi. Beklemekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Koltuğa uzanıp beklemeye başladı.

Altı saat sonra Lilian uykusundan deli gibi çalan telefonuyla uyandı. Çarpan kalbinin sakinleşmesi için derin bir nefes aldı. Arayan Richard'dı.

"Alo, Richard!" dedi telaşla.

"Korkma. Aramak zorundaydım. Özür dilerim. On iki kişilik bir ekip yarım saat önce uçakla Meksika'ya yola çıktı. Orada planlarını yapıp iki gün içinde Elisabeth ve kızını İngiltere'ye getirmiş olacaklar. Lütfen artık senin için hazırlatılan uçakla İngiltere'ye dön,"

"Ben onlarla dönmeliyim,"

"Lilian en ufak bir terslikte senin adının duyulmasının nelere yol açacağının farkında mısın? Uğraştığın kişiler gerillalar ve başka bir ülkedesin. Onlarla iş birliği yapmakla suçlanabilirsin. Suçlanmasan bile iki ülke arasında savaş çıkabilir. Meksika demek Amerika demek ki bunu istemeyiz değil mi? Lütfen şimdi hemen hazırlan ve havalimanına git," dedi Richard. Lilian ona hak vermişti. Kardeşini kurtarmak için uluslararası bir gerginlik çıkarmak akıllıca değildi.

"Tamam, hazırlanıp çıkarım," dedi Lilian. Richard rahatlamıştı. Lilian hızla yatağından çıktı ve eşyalarını toparladı. Bir saatin içinde uçağın içinde havalanmak için bekliyordu. Cep telefonunu kapatmadan önce Richard'ı aradı. Uçağın kalkmak üzere olduğunu söyledi. Kapattığında doğru bir karar verip vermediğini düşünüyordu. Richard'ı dinlemiş ve geri dönüyordu. Richard söz verdiği gibi on iki kişilik bir ekibi Meksika'ya göndermişti. Lilian sıkıntıyla uçağın penceresinden lacivert gökyüzüne baktı. Her ne kadar Meksika'da kalıp olayları birebir takip etmek istese bile bu akıllıca olmazdı. Uzun bir yolculuk olacaktı ve içindeki korkular İngiltere'ye dönüş yolunda olduğu için yavaş yavaş azalmaya başladı. Gözlerini kapattı ve mutlu günleri hayal ederek uyumaya çalıştı.

* * *

Vivien sıkıntıyla Robert'ın kollarında kıpır kıpır dönüp duruyordu. Onu kemiren düşünceleri aklından silmeye çalıştıkça boğuluyordu. Cevabını verip insanların ağzını kapatmak onun için bebek oyuncağıydı ama arzu ettiği bir şeyi insanların dile getirmesi onun için son noktaydı. Dönüp durmuş, düşünmekten uyuyamamıştı.

Neden, diyordu kendi kendine. *Neden evlenmiyoruz?* Tabii bunu yalnız kendine sorabiliyordu. Sevdiği adamın karşısına geçip *neden evlenmiyoruz,* diyemeyecek kadar gururluydu ama bu soru aklını ele geçirmiş, onu kemirip duruyordu. Robert'ın ona âşık olduğuna emindi. Bebeğine karşı iyi bir babaydı ve ikinci bebeği deli gibi istediğini biliyordu. Bebeğin yatağını bile el işçiliğiyle kendi yapmıştı. Elinden her iş geliyordu. Vivien "Çok yetenekli bir sevgilim var. Evlenip ne olacak sanki," dedi mırıltıyla ve kendini bu düşünceden uzaklaştırmaya çalıştı. Kollarında olduğu adamın boynuna doğru uzandı ve onu uyandırmaya aldırmadan sıkı bir öpücük kondurdu. Robert'ın öpülesi dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Gözleri kapalı, onu sıkı sıkı sardı ve "Bu neydi şimdi?" diye sordu.

"Seni öpmem için bir sebebim mi olmalı?"

"Yo! Ben daha fazlasını alabilir miyim, diye soracaktım," dedi sırıtarak.

"Hadi kalkalım. Sonra istediğin kadar seni öperim. Yürüyüş yapmalıyım sonra bana sumo güreşçisi diyorsun," dedi kaprisle.

"Senin belini dinlendirmen gerekmiyor mu?"

"Evet, ama kilo vermeye başlamışken yürüyüş de yapmalıyım," dedi Vivien yataktan kalkıp eşofmanlarını giymeye başladı. Robert dirseklerinin üzerinde hayranlıkla iç çamaşırı ve koca karnıyla giyinen kadını seyretti.

"Neden erken kalktın? Geç uyumuştuk,"

"Bilmem. Oğlumuzun tekmeleri uyutmadı herhalde,"

"Dünden beri kafana bir şeyler taktığın belli," dedi Robert ve kalkıp eşofmanını giyen kadının fermuarını çekmesine yardım etti.

Vivien gözlerini kaçırıp "Kafama taktığım hiçbir şey yok. Geliyor musun?" diye sordu kaçarcasına.

Robert, Vivien'ı tanıyordu ve bir şeyleri kafasına taktığı o kadar belliydi ki... Şimdilik üzerine gitmemeye karar verdi. Giyinip birlikte yürüyüşe çıktılar. Her zamanki gibi birlikte konuşacak bir sürü şeyleri vardı. Tabii Robert, Vivien'ın durgunluğunun farkındaydı. Hayatına ışık olmuş kadının böyle durgun olması onu huzursuz ediyordu. Bebekle ilgili bir sorun mu vardı? Yoksa artık sıkılmış mıydı? Sorularla bir cevap bulması imkânsızdı. *Belki Debby biliyor olabilir,* diyerek onu aramaya karar verdi. El ele yaptıkları yürüyüşün ardından eve döndüklerinde Nathan, Chars'ın hâlâ uyuduğunu söyledi. Robert kahvaltı hazırlarken Vivien duşa girdi.

Genç adam fırsattan istifade Debby'yi aradı "Günaydın, Debby. Uyandırmadım umarım..." dedi.

"Hayır, işe gidiyorum. İyi misiniz?" dedi Debby telaşla.

"Evet. Vivien dünden beri çok durgun, bir sebebi olduğuna eminim ve bana söylememekte kararlı. Senin bir fikrin olabileceğini düşündüm,"

"Benim fikirlerimi biliyorsun. Burnumu sokmak istemiyorum,"

"Burnunu sok demiyorum. Sadece bana neden üzgün olduğunu söyle,"

"Dün dergide evlilik tarihini sormuşlar. Zaten bana da ağzından kaçırarak söyledi. Önemsemediğini belirtti ama önemsediğini biliyorum. Vivien için evlenmek her zaman kutsaldı,"

"Onunla evlenmeyi ne kadar istediğimi tahmin edemezsin. Tek isteğim onu yalan bir soyadına mahkûm etmemek," dedi dürüstçe.

"Robert inan bana bu zamana kadar yaşadıklarınızdan sonra yalan bir soyadı ufak bir ayrıntı olacak. Bunun onu mutlu edeceğine eminim," dedi Debby. Bu ağır cümle aslında Robert için

bir çıkış yoluydu. Debby haklıydı. Vivien onun kim olduğunu bilmeden yalan bir hayat yaşıyordu.

"Teşekkür ederim Debby. Haklısın. Düğünü geciktirmeye gerek yok," dedi ve Debby'nin bir şey söylemesini beklemeden telefonu gülümseyerek kapattı. Sabahın erken saati olmasına aldırmadan tekrar telefon tuşlarına bastı. Telefonda uykudan sesi çatlamış Catrine vardı.

"Robert bana iyi olduğunuzu söyle," dedi telaşla.

"Çok iyiyiz. Hiçbir sorun yok. Ben sadece ne zaman buraya gelebilirsiniz, onu soracaktım,"

"Bu saatte bunu sormak için mi aradın?"

"Evet, bu saatte arıyorum çünkü Vivien hep yanımda. Ben gelişinizin ona sürpriz olmasını istiyorum. Ayrıca biz evlenirken burada olmak isteyeceğinizi düşündüm,"

"Siz evlenmeye mi karar verdiniz?"

"Vivien'a siz gelince sormayı düşünüyorum. Sürpriz olacak,"

"Evet diyecek bence," dedi Catrine alayla.

"Umarım evet der. Cat, herkesi toparla ve bana tarih ver. Nancy de gelsin mutlaka," dedi Robert ve telefonu kapattığında bunu yaptığına hiç pişman değildi. Sabahın körü olmasına aldırmadı, kendine bir bardak viski koyup mutluluğunu kutladı. Debby haklıydı. Hayatı ve soyadı yalan da olsa onun aşkı gerçekti. Verdiği kararla kendini hafiflemiş hissetti. Lilian'ı aramak için telefonu tuşladı. Bu haberi onunla paylaşmalıydı. Telefonu kapalıydı. Uyuduğunu zannederek gülümsedi ve kaldığı yerden kahvaltı hazırlamaya devam etti.

* * *

Lilian'ın uçağı iniş hazırlığını bitirmiş, kuleden onay bekliyordu. Anons yapıldığında kemerini bağladı ve derin bir nefes

alıp içindeki endişeden kurtulmaya çalıştı. Bundan sonrası şansa ve Richard'ın ayarladığı adamlara kalmıştı. Geçen yirmi dakikanın ardından uçak iniş yaptı. Uçağın açılan kapısından çıkarken yağmurluğunu sıkı sıkı kapatıp görevlinin ona şemsiye tutmasıyla merdivenlerden indi. Kafasını kaldırdığında karşısında ona sırıtan kişiyle hem şoke oldu hem de içini anlatılmaz bir sıcaklık kapladı.

"Richard!" dedi coşkuyla. Richard koluna girip görevliden şemsiyeyi aldı.

"Hadi, ıslanıyoruz," dedi. Lilian hâlâ şaşkınlıkla onun yüzüne bakıyordu. Genç adama karşı duyduğu minnettarlık gün geçtikçe hayranlığa dönüşüyordu. Havalimanının içine girip özel kapılardan çıkışa ilerlerken Richard hâlâ ona şaşkınlıkla bakan kadına "İyi olduğunu ve geldiğini gözlerimle görmeliydim," dedi.

"Çok teşekkür ederim," dedi Lilian.

"Lafı bile olmaz. Biz akrabalığımızın dışında arkadaşız,"

"Bu yaptıklarını unutmayacağım. Bu arada bir gelişme var mı?"

"Meksika'ya giriş yaptılar. Bugün araştırıp plan yaparlar. Şimdilik zaman veremiyorlar,"

"Umarım her şey yolunda gider. Yoksa bana tekrar Meksika yolları görünür," dedi Lilian.

"Elisabeth'i bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum,"

"Christian için bunu yapmak zorundayım," dedi Lilian. Ona gerçekleri anlatamazdı. Güvenmemenin yanında Robert'ın suçsuz olduğuna inanmayacağını biliyordu.

"Kraliyetten ayrılıp böyle bir pisliğe nasıl bulaştı hâlâ aklım almıyor," dedi Richard.

"Richard bu olayı kurcalamak ne bana ne sana bir fayda sağlamaz. Yanımda olup bana güvenmen gerçekten benim için paha

biçilmez. Yaptıkların için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum ama lütfen sorgulama," dedi açık bir dille.

"Sorgulamıyorum. Lütfen rahat ol. Benim tek derdim senin zorda kalmaman," dedi Richard.

Birlikte saraya geldiklerinde Lilian, Kral ve Kraliçe'nin kahvaltıda olduğunu biliyordu. Richard'la birlikte kahvaltı salonuna geçti. Richard tedirgin olsa bile Lilian onunla gelmesi için ısrar etmişti. Tesadüf bu ya Edmund da kahvaltıdaydı.

Lilian büyük bir sevinçle sürpriz yapmış gibi "Günaydın!" diyerek kapıyı açtı. Annesinin mutsuz yüzü onu görünce biraz olsun gülmüştü. Babası her zamanki gibi tepkisiz kalırken, kızının arkasından gelen Richard'ı gördüğünde Edmund'la göz göze geldi. Lilian gelip annesinin ve babasının yanağına öpücük kondurdu.

"Lilian tatilin ne kadar kısa sürdü," dedi Kraliçe.

"Sizi özledim Kraliçe'm. Sonra kuzenimin yanına uğradım ve onun da benimle gelmesi için ısrar ettim," derken Richard, Kraliçe'nin ve Kral'ın huzurunda selam veriyordu.

Kral "Hoş geldiniz. Sessiz kahvaltımız sizinle daha iyi geçecek," dedi.

Hizmetliler onlara servis açarken Edmund "Hoş geldiniz Prenses," dedi ve başıyla Richard'a resmi bir selam verdi.

Richard "Majesteleri, umarım habersiz gelişim size rahatsızlık vermemiştir," dedi Kral'a bakarak.

"Sen yabancımız değilsin Richard. İstediğin kadar burada kalabilirsin,"

"Evet, Richard gerçekten iyi bir dost," dedi Lilian.

Kraliçe kızının şimdiye kadar dost diye tanımladığı kimsenin olmadığını biliyordu. Acaba kızı karşısında oturan kuzenine

ilgi mi gösteriyordu? Richard'ı incelemeye başladı. Oğullarını andıran bu kumral adamın gençliğinde yaşadığı sorumsuz hayatı duymuştu. Şimdiyse karşısında kırkına merdiven dayamış, ayakları yere basan biri olarak oturuyordu. Kraliçe gözlerini Richard'dan, Edmund'a kaydırdı. Memnuniyetsiz olduğu her halinden belliydi. Edmund çocukluğundan beri Lilian ile ilgiliydi. Lilian ise Edmund'dan nefret ettiğini her fırsatta çekinmeden dile getiriyordu.

Lilian'ın, Richard'a hayranlık dolu bakışlarıyla, Edmund savaş baltalarını çıkarmıştı.

"Richard ben de seni arayacaktım ama zamansızlık beni engelledi. Kabine..." dedi Edmund.

Richard açılmasını istemediği konu ile Edmund'ın yapmak istediğini anlayacak kadar akıllı ve hin düşünceliydi. Konuşmasını yarıda kesme cesaretini gösterecek kadar gülümsedi ve "Sevgili Prens'im, sizin benimle ilgili ne kadar iyi niyetli olup çaba gösterdiğinizi biliyorum. Lütfen bu tatsız konuyu açıp masamızdaki bu güzellikleri mutsuz etmeyelim. Ben tatil ve Lilian için buradayım. Kabinede olma arzum şu anlık benim açımdan rafa kalktı. Tabii zaman ne gösterir bilinmez," dedi.

Edmund onu aşağılamak isterken daha çok yüceltmiş gibi olmuştu. Elinde sıktığı çatal parmaklarını acıtmaya başladığında Lilian savaşı kazanmış bir asker gibi ona bakıyordu. Kral "Seni kabineye olan ilginden uzaklaştıran şey nedir? Umarım bu küskünlük gibi bir neden değildir," dedi.

"Saraya küskün olmak demek aileye küsmek demektir efendim ki ben böyle bir şeyi asla düşünemem. Seçilmemiş olmamı şansım olarak görmekteyim," dedi.

"Bu söylediğini detaylandırmanı rica edeceğim Richard," dedi Kral.

"Haddimi aşmak istemem Kral'ım," dedi Richard.

"Burada aile içindeyiz," dedi Kral ve Richard "Kabinenin tutarsızlıkları ve içindeki bölünmelerin bir parçası olmak hoşuma gitmeyecek ve zamanla bir taraf olmam gerekecekti ama net olarak söylemem gerekirse benim tarafım yıllardır aynı ve bundan sonra da değişmeyecek," dedi.

Edmund kinayeli bir gülüşle "Tarafın ne, meraktayız," dedi.

Richard, Kral'a döndü ve "Cüretimi mazur görün efendim," dedi ve Edmund'a dönüp "Ben hâlâ hayatta olan ve ülke için iyi bir gelecek vaat eden Prens Robert'ın geri dönmesini gönülden diliyorum ve dileyeceğim. Bu değişmeyecek," dedi. Kral hızla ayağa kalkınca hepsi yerinden kalktı. Kral "Bugünlük bu kadar sohbet yeter," dedi ve çıkışa ilerledi. Edmund onun peşinden giderken Kraliçe'yi selamladı ama sinirlendiği her halinden belliydi. Kraliçe memnun olmuş bir ifadeyle "Bugün ne yapmayı düşünüyorsunuz?" dediğinde Richard ve Lilian birbirine bakıyordu.

Richard "Piknik... Piknik," dedi aptalca.

Lilian gülmemek için kendini zor tuttu "Evet... Kraliçe'm, siz de bize katılmaz mısınız?" dedi.

Kraliçe "Teşekkür ederim, ben uzanacağım. Siz gidin ve benim yerime de eğlenin," dedi. Böylelikle günün planı yapılmış olmuştu. Lilian odasına çıkıp üzerini değiştirdi.

Richard ondan özür dilerken Lilian adeta bir genç kız gibi kıkırdıyordu "Madem tatildeyiz, piknik iyi fikir," dedi. Arabasının anahtarını Richard'a verdi. Yola çıktıklarında telefonundaki cevapsız aramanın Robert'a ait olduğunu gördü. Mutlulukla tuşlara bastı. Telefon açılır açılmaz "Selam yakışıklı, ne yapıyorsun? Bir sorun yoktur umarım," dedi.

"Lilian, ben Vivien'la iki haftaya kadar evlenmeye karar verdim. Seninle paylaşmak istedim,"

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdığında yanındaki Richard, Robert kadar şaşkındı.

"Lilian, niye bağırıyorsun?" dedi Robert.

"Düğününe gelmek istiyorum. Bu benim hakkım! Ayrıca bu ne acele?"

"Acele mi? İkinci bebek yolda... Ve sen acele olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Robert bence biraz daha beklemelisin. Hem altı aylık hamileyken gelinlik giyemez ki," dedi Lilian, saçmaladığının farkındaydı.

"Lilian sen iyi misin? Bak gelmek istemeni anlıyorum. Ben de seni yanımda istiyorum ama bunun imkânsız olduğunu biliyorsun,"

"Sen gerçekten bencil herifin tekisin," dedi Lilian. Sinirlenmiş ve telefonu yüzüne kapatmıştı. Richard hâlâ araba sürüyor, ara ara şaşkınlıkla Lilian'a bakıyordu. Robert gibi birine böyle davrandığını görmek şaşırtıcıydı. "Sanırım telefonu onun yüzüne kapattın," dedi. Lilian sinirinden ağlamak üzereydi. Telefonu çalmaya başladığında arayanın Robert olduğunu ikisi de biliyordu.

"Benim açmamı ister misin?" dedi Richard.

"Onunla konuşacak bir şeyim yok," dedi Lilian bir çocuk gibi. Richard telefonu aldı ve sesi dışarı verecek tuşa bastığında bu sefer bağıran Robert'tı.

"Telefonu yüzüme kapattın. İnan bana seni görünce boynunu kıracağım!"

"Robert, benim Richard. Lilian ağladığı için konuşamıyor," dediğinde Lilian "Ağlamıyorum. Robert'a değmez!" diye bağırdı gözyaşlarını silerken.

"Richard, senin orada ne işin var? Bir sorun mu var?"

"Hayır, her şey yolunda. Bir tesadüf eseri buradayım. Ben düşündüm de benim düğüne katılmamda bir sakınca olmaz sanırım. Sonuçta herkes beni tanıyor ve Lilian benim sürpriz davetlim olarak orada bulunabilir," dediğinde şoke olma sırası Lilian ve Robert'taydı.

"Ah, hayır başka bir yalan istemiyorum," dedi Robert isyan ederce. Lilian "Seni bencil! Bütün yalanlar bitti benim orada olma yalanım mı sorun oldu? Gelmiyorum!" dedi bağırarak.

Robert "Biraz daha bağırırsan inan bana gelmene gerek kalmayacak," dedi sinirle. Richard araya girme ihtiyacı duydu ve "O zaman geliyoruz," dediğinde Lilian hayretle ona bakıyor, Robert sessizdi. Ne zaman sonra Robert pes eder gibi "Size zamanı bildiririm. Ama Lilian bir süre gözüme görünme," dedi ve kapattı. Lilian araba kullanan Richard'ın boynuna sevinçle öyle bir sarıldı ki Richard kahkahalarla gülerken arabanın yoldan çıkmamasına uğraşıyordu.

Lilian "Sen benim için cennetten mi gönderildin?" diye neşeyle bağırdı. Tabii utanıp kollarını boynundan çekmesi saniyeler aldığında Richard halinden memnundu...

Düğün günü...

Vivien öyle sinirliydi ki hâlâ Robert'la yaptığı daha doğrusu hüsrana uğradığı konuşma aklında tekrar edip duruyordu. Robert dün öğle saatlerinde onu dergiden almış eve dönerken pat diye "Bu arada doğumdan önce şu evlilik işini halletsek diyorum," demişti. Yola bakıyor, gayet doğal bir şekilde konuşuyordu. "Evlilik işini halletmek mi?" diyen Vivien ağzı beş karış açık ona bakıyordu.

"Evet. Christian en azından meşru olarak doğar," dedi doğal bir şey söyler gibi.

Vivien şaşırmış, "Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sormuştu.

"Teklife gerek var mı? İki bebeğimiz var ve evlenmek zorundayız zaten," dedi Robert haince.

"Hiçbir şey için zorunda değilsin. İstemiyorsan... Hem ayrıca evlenmeyi ben istiyor muyum? Bunu hiç düşündün mü?" diye çemkiren Vivien iyice sinirlenmişti.

"İstemiyor musun?" diye sordu ses tonundaki alayı saklamadan. Vivien artık gemileri yakacak kadar sinirlenmişti. "Sen! Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bence bu evlilik konusunu kapatılım, olur mu?" dedi.

"Kapatamayız. Bir sürü resmi işlem için evli olmamız şart. Tamam, pes ediyor ve teklif ediyorum. Benimle evlenir misin?" diye sordu gayet rahat, alaylı bir şekilde arabayı durdurma gereği bile duymadan. Vivien "Tanrı'm! Sen gerçekten..." dedi ve susup sakinleşmeye çalıştı. Robert "Hadi cevap ver," dedi sırıtarak. Vivien "Maalesef ki evet!" dedi hüsrana uğramış bir şekilde. Robert istifini bozmadan alay eder gibi "Hayır diyeceksin diye çok korktum," dediğinde Vivien "Biraz daha konuşursan gerçekten seninle evlenmeyeceğim," dedi. Öyle sinirlenmişti ki elleri titriyordu. Yol boyunca Teresa ve kızlara bu evlilik işini nasıl açıklayacaktı düşündü durdu. Eve giderse Robert'a olur olmaz bir şey söyleyebilir endişesiyle "Ben sana unuttum söylemeyi, bu gece Debby beni çağırdı. Yalnız idare edersin umarım," dedi. Robert gülmemek için çok uğraştı çünkü onun bu konuşmanın üzerine evde kalmayacağını biliyordu. "Sorun yok, biz oğlumla erkek erkeğe takılırız," dedi.

Debbylere geldiklerinde Robert aşağı inmeden ona bir öpücük verip arabadan inmesini bekledi. Gaza basmadan önce "Yarın

nikah işlemleri için avukata kâğıtları hazırlatırım. Gider bir ara imza atarız," dediğinde Vivien hareketsiz, taş gibi dururken o dikiz aynasından ona bakıyor ve kahkaha atıyordu. Telefonu çıkarıp Debby'yi aradı. "Vivien kapıda. Bir delilik yapıp İngiltere'ye dönebilir, engelle onu," dedi. Debby "Başka bir emriniz var mı prensim?" dedi sinirle.

"Aşk olsun Debby," dedi Robert.

Debby "Hamile bir kadına böyle bir sürpriz ancak senin gibi kibirli bir prens tarafından yapılabilirdi," diyerek telefonu yüzüne kapattı. Vivien bir enkaz halinde, Debby'nin zilini çalmıştı. O gece ne doğru dürüst yemek yemiş ne de konuşmuştu. Erkenden uyumuştu.

Debby bütün gece Robert'ın başının etini yemiş ama Robert ertesi günü düşünerek geri adım atmamıştı. Debby sabah usulca Vivien'ın odasına girmiş, onu yatağın üzerinde otururken bulmuştu. Vivien mutsuzdu ve canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Debby "Hadi ama! Robert bugüne kadar çıtayı o kadar çok yükseltti ki o yüzden bu konuyu bu kadar abartıyorsun. Yoksa kötü bir şey yok," dedi. Vivien "Galiba boşuna sinirlendim. Haklısın. Kötü bir niyeti olmadığına eminim. Hadi dergiye gidip çalışalım," dedi gülümsemeye çalışarak.

Debby böyle bir teslimiyet beklemiyordu "Ama önce güzel bir kahvaltı. Nasıl olsa daha erken," dedi ve onu öğlene kadar oyalamaya başladı. Öğlen saat iki gibi Debby hazırlanmış, "Hadi çıkalım," dediğinde Vivien "Nihayet," diyebildi. Debby'nin saçları yapılmış, makyajıyla harika duruyordu.

Vivien "Öğle vakti bu saçlarının hali ne?" diye sordu merakla.

"Bakımlı olmalıyım değil mi? Ben artık bir reklamcıyım,"

"Evet ama biraz abartı sanki, bu arada geç oldu. Beni eve bırakabilir misin?" diye sormasıyla Debby'nin bütün sorunları

çözülmüş oldu. Debby, Robert'a *geliyoruz* diye mesaj attığında herkes göl evinde hazır, Vivien'ı bekliyordu.

Debby eve yaklaştıklarında cep telefonunu çıkardı ve David'a geldiklerini bildiren mesaj attı. David heyecanla kalabalığı bahçeye topladı. Herkes oradaydı. İngiltere'den yakın komşuları, Bay Kruger, Jackson, dergideki bütün çalışanlar, Luisa, Chars'ın doktoru, Catrine, Nadia, Nancy ve kocası, Debby ve daha birçok kişi... Tabii herkesin şaşırdığı Robert'ın kuzeninin yanında gelen Prenses Lilian'dı. Vivien eve yaklaştıklarında bekleyen kalabalığı farketti. "Neler oluyor? O... Annem mi? Bay Kruger'ın burada ne işi var?" diye herkesi gördükçe şaşkınlığı artmıştı. Bahçe süslenmiş, tüm sevdikleri en şık kıyafetleriyle bir aradaydı.

Debby arabayı tam kalabalığın önünde durduğunda Vivien, arabadan iner inmez Robert karşısındaydı. "Neler oluyor? Sen... Çok yakışıklı görünüyorsun," dedi şaşkın ve tutuk bir şekilde. Arka fonda hafif müziğin tınısı doğanın seslerine karışıyordu.

Robert onu ellerinden tuttu ve önünde tam bir İngiliz asili gibi diz çöktü. "Vivien Oswald, bugün sevdiklerimizin önünde benimle evlenir misin?" diye sordu. Vivien mutluluktan ağlıyordu. "Ah... Evet! Her zaman evetti. Daima evet olacak!" dedi akan gözyaşlarının arasında.

Genç adam ayağa kalktı, dudaklarına uzanıp onu sıkı bir öpücükle ödüllendirdi ve "O zaman mihrapta görüşürüz," dedi. Nancy yanlarına gelip "Hadi fazla zamanımız yok, hazırlanmalısın," dedi ve Vivien'ı alıp gelinliğini giydirmek için içeri götürdü. Robert herkesle ilgileniyor, bahçenin köşesinden onları izleyen kardeşine ulaşmak için can atıyordu. David, Robert'ı esir eden Bay Kruger'a daha fazla dayanamadı ve Richard ve Lilian'ı alıp onların yanına geldi. Teresa gibi çok kişi onları izliyordu. Robert

kardeşine doyasıya sarılmak istese de resmi bir el sıkmayla "Hoş geldiniz," dedi. Lilian "Hoş bulduk," derken gözleri dolu doluydu. David sessizce "Sabah bana haber verdiğinde inanmamıştım. Öğlen Lilian'ı karşımda görünce şoke oldum. Debby'yi görmeliydin. Eli ayağı birbirine karıştı," dedi gülümseyerek.

Lilian hâlâ Robert'a kızgındı "Richard olmasaydı gelemiyordum," dedi gözlerini kısarak.

Robert "Geldin işte, huysuzluk etme," derken çaktırmamak adına sırıtıyor dişlerinin arasından konuşuyordu. Onlar kendi aralarında konuşurken dedikodular kaynamaya başlamıştı bile. Dergideki çalışanlar adeta şoktaydı. Luisa'yı sıkıştırmaya başlamışlardı "Vivien hiç bize Prenses Lilian'ı tanıdığını söylemedi," dedi kızlardan biri.

Luisa Prenses'e bakıp "İngiltere'de onun için kıyafet tasarladığını biliyordum ama bu kadar samimi olduklarından haberim yoktu," dedi.

Kızlardan bir diğeri "Bu sürpriz bir düğün, onun nasıl haberi olmuş acaba? Bence yanındaki adamla bir yakınlığı var. Sevgili gibi duruyorlar," dedi.

O sırada Nancy, Catrine, Nadia ve Debby, Vivien'ı hazırlamakla meşgullerdi. Vivien heyecandan aptal gibiydi. Mutluluktan öleceğini bile düşündü. Yatağın üzerinde oturmuş, ince çoraplarını giydiren Debby ona söylenip duruyordu. "Hadi artık! Dünyaya dön. On dakika sonra evleneceksin,"

"Evleneceğim galiba," dedi içi çekilmiş gibi. Aylardır beklediği, hayal ettiği gün gelmişti. Sevdiği erkek ömür boyu onun olacaktı. O da artık tam anlamıyla Robert'ın olacaktı.

"Vivien iyi misin?" dedi Nadia saçlarını tarıyor, yaptığı topuzun aralarına minik çiçekler yerleştiriyordu.

"Ben iyiyim. Hâlâ rüya olduğunu düşünüyorum. Uyanmam değil mi?" dedi Vivien.

Debby "Rüya galiba. Yoksa Prenses Lilian burada olmazdı," dedi aklındaki bir sürü olumsuzluğu bir kenara bırakarak.

"Anlamadım. Prenses Lilian burada mı?" dedi Vivien şaşkınlıkla.

Debby içinden *burada olmasından doğal ne var, kardeşi evleniyor,* diye geçirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Catrine "Richard'ın davetlisi olarak gelmiş. Bana onları senin tanıştırdığını söyledi," dedi.

Vivien gülmeye başladı "Demek araları iyice ısınmış," dedi.

Debby derin bir nefes alıp sinirle "Hadi, gevezelik yok. Makyajını yapalım," dedi.

Arkadaşlarının ne kadar saf olduğunu düşündü. Sonra Robert'a hatta David'a öfke duymaya başladı.

"Hayatta düğünümde kraliyet ailesinden birini hayal etmezdim," dedi Vivien kıkırdayarak. Debby avazı çıktığı kadar *"Seni aptal! Hayal etmek ne kelime, Prens'le evleniyorsun!"* diye bağırmak istedi. Ama yapamazdı. Susacak ve her şekilde arkadaşının yanında olacaktı ama her şeyin bir sınırı vardı "Nadia şu makyajı sen yap. Benim hava almam lazım," diye odadan çıkıp gitti.

Catrine ve Vivien birbirine baktı. Catrine "David bebek için fazla baskı yapıyor sanırım. Beynine oksijen gitmiyor olabilir," dedi. Vivien "Acaba uyurken ona suni dölleme mi yapsa?" diye kahkaha atarken diğer kızlar da ona katılmıştı.

Yarım saatin içinde Vivien bir peri gibi olmuştu. Saçları öbek öbek yukarıdan bir topuzla toplanmıştı. Kemik rengi gelinlik kayık yakaydı. Omuzları, sırtı, cesur dekoltesiyle göz ziyafeti yaşatıyordu. Göğüs altından tüller ve ipekle harmanlanmış elbise

minik sim damlacıklarının esintileriyle pırıl pırıl parlıyordu. Vivien bir genç kız gibi heyecanlanmıştı. Catrine "Sakin ol!" dedi. Makyajı yapıldıktan sonra en son duvağı saçlarına takıldı. O sırada Debby geldi.

Vivien arkadaşlarına baktığında onları ne kadar sevdiğini düşündü. *Nedimelerim kim* diye sorma gereği bile duymadı. Debby ve Nancy aynı parlement mavisi kıyafetten giyip baş nedimeliği paylaşmışlardı. Bu bariz belliydi. Debby'nin on dakika önceki sıkıntısı kaybolmuş gibiydi. Gülümsüyordu. Catrine uçuk bulut mavisi bir takım giymişti. Nadia ona ayak uydurmuş gibi uçuk şeker pembesi üzerine yapışan bir kıyafet giymiş, birbirlerini tamamlamışlardı.

"Sizi seviyorum," dedi Vivien.

"Biz de seni seviyoruz. Hadi git evlen," dedi Catrine.

"Bu sefer doğru kişiyi buldum sanırım," dedi Vivien.

Catrine "Evet," derken Debby "Acele ettin," dedi sinirle.

Nancy "Debby!" diye çıkıştığında "Tamam ya!" dedi ve birlikte yatak odasından çıktılar.

Teresa ve Bay Kruger kapının önünde bekliyordu.

"Selam Vivien, seni damada ben vereceğim," dedi Kruger.

O sırada Teresa kızının gülen gözlerine baktı. Onun için endişelense de mutluydu. Yaşanması gereken yaşanacak ve o hep kızının yanında olacaktı. Başka seçeneği yoktu. "Çok güzel olmuşsun bebeğim, umarım çok mutlu olursun," dedi. Vivien'ın gözleri dolmuş, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Müzik başlamış, her şey hazırdı. Vivien, Bay Kruger'ın koluna girmiş ve heyecandan bacakları titriyordu. Koluna öyle bir yapışmıştı ki Bay Kruger "Sakin ol tatlım, bugün senin en mutlu günün," dedi.

"Kolunuzda olduğum için çok şanslıyım. İyi ki buradasınız," dedi Vivien. Robert'ı ilk gördüğü gün aklına geldi. Daha bebeğinin babası olduğunu bilmeden ona âşık olmuştu. Şimdi ömrünü geçireceği adamın kollarına doğru yürüyordu. Korktuğu başına gelmemiş, mutluluğu günden güne artmıştı.

Verandaya çıktıklarında herkes ona mutlulukla bakıyordu. Vivien ve Bay Kruger yürümeye başladığında hepsi yavaş yavaş onlara yol açtı. Kalabalık, mihraba gelinin arkasından yürüdü. İskele baştan sona tenteyle kaplanmış, demirleri beyaz tüller ve yaz çiçekleriyle, cennet yolu gibi olmuştu. Vivien süslemelerin yeni yeni farkına varıyordu. Mihrap iskelenin sonuna kurulmuştu. Rahip, David ve evleneceği adam iskelenin ucundaki mihrabın önündeydi. Bunca güzelliğin içinde onun gözleri Robert'ın gözleriyle buluştu. Genç adam yüzünde şimdiye kadar görmediği bir bakışla onu bekliyordu. Robert, Vivien'la aynı renk damatlığının içinde gerçekten kıskanılacak kadar yakışıklıydı. Vivien kendini onun yanında çok sönük hissetti. Bronza yakın sarı dağınık saçları güneşin denize yansımalarıyla parlıyordu. Mavi gözleri gölün grisiyle birleşmiş, ışıl ışıldı. Aşkla ona bakıyordu. Yüzündeki gülümseme Vivien için bir ömre bedeldi. Mihraba geldiklerinde Bay Kruger elini alıp Robert'ın ellerine bıraktı. Dünya yok olmuş, sadece ikisi vardı. Robert fısıltıyla "Çok güzelsin," dedi. Vivien "Sen de," dedi aynı şekilde ve birlikte rahibe doğru döndüler.

Rahip töreni fazla uzatmadı. *Gelini öpebilirsiniz* dediğinde büyük alkış tufanıyla dudakları birleşti. Ayrıldıklarında Vivien ve Robert gülüyordu. Yüzükleri takıldı ve alkış tufanının ardından kalabalık bahçeye kurulan yemek masalarına geçmeye başladı. David, Robert'a sarılmış ona iyi dileklerini sunarken kızlar Vivien'ın çevresini sarmış mutluluğunu paylaşıyorlardı.

"Debby ağlıyor musun?" dedi Vivien alayla.

"Hayır, güneş dokundu," dedi burnunu çekerek.

Robert "Bir sakıncası yoksa karımı alabilir miyim?" dediğinde hepsi kenara çekilmiş gülümsüyorlardı. Vivien mutlulukla elini tuttu ve bahçeye kurulan yemek masalarına doğru yürüdüler. Küçük orkestra ve masaların kurulduğu bahçe devasa şemsiyelerle güneşten korunuyordu. Vivien organizasyonun yeni farkına varıyor, hayretler içinde kalıyordu. Her detay hayalindeki gibiydi ve bunların hepsini Robert'ın yaptığına emindi. Elini tutan kocasını durdurdu ve "Seni seviyorum," dedi. Robert "Ben de seni seviyorum," dedi sırıtarak.

Yerlerine oturduklarında David kadehine vurarak topluluğun ilgisini çekerken bir taraftan ayağa kalktı. "Ben yaptığım işi seviyorum, bunu hep söyledim. Ama artık daha bir seviyorum. Bu güzel ana vesile olmak çok değerli. Sizi seviyorum ve kadehimi mutluluğunuza kaldırıyorum. Her ne olursa olsun ben hep yanınızda olacağım," diyerek elindeki kadehi havaya kaldırdı.

Sonra sırayla herkes söz aldı. Nancy gözyaşlarıyla konuşamadı. Catrine üstü kapalı Robert'ı tehdit etti. Debby mutluluklar dileyip Vivien'ın bebek sevdasından bahsetti. Ve en son söz Robert'taydı. Vivien yanında oturuyor, belki de ilk defa konuşmak onun için bu kadar basit ve bir o kadar zordu.

Kardeşiyle göz göze geldi ve gözlerini kaçırdı.

"Mutluluğumu paylaşmak istediğim fakat burada olması imkânsız olan birkaç kişi var. Keşke burada olup bu güzel günümü benimle paylaşabilseydiler..." dediğinde Lilian gözyaşlarını tutamıyordu.

Robert, Vivien'ın gözlerine bakarak konuşmaya devam etti.

"Hayat bitti dediğiniz anda mucizeler yaratabiliyor ve Vivien, sen benim mucizemsin. Uçurumun kenarında karanlıkta kalmış

bir adam ancak senin gibi bir kadınla cenneti yaşayabilirdi. Benimle evlenmeyi kabul ederek beni dünyanın en mutlu erkeği yaptın. Bana rağmen yanımda oldun. Umarım son nefesime kadar yanımda olursun," dedi.

Vivien gözlerinden süzülen yaşlarla Robert'a sarıldı. "Sonsuza dek," dediğini Robert'ın duyması yeterliydi. Masalara uğrayıp tebrikleri birebir kabul etmeye başladılar. Richard ve Lilian, Davidların masasında oturuyorlardı. Vivien ve Robert masalarına geldiğinde Richard ve Lilian ayağa kalktı.

Richard ve Robert birbirine sarıldı ve "Tebrikler," dedi Richard.

Sonra Lilian dayanamadı ve Robert'a sarıldı. Robert kolları havada kalmış, sarılmak istemiş ama sarılamamıştı. Vivien şaşkınlıkla bakarken Robert'ı bırakıp ona sarılması bir oldu "Umarım çok ama çok mutlu olursunuz," dedi.

Vivien gülümserken "Teşekkür ederiz," dediğinde hâlâ şaşkındı. Sıra Richard'daydı ve onu her gördüğünde sarılmayı adet edinmiş gibi sarıldı, bir kere daha teşekkür etti. Richard "Lütfen artık bana teşekkür edip durma," dedi gülümseyerek. Lilian o sırada çantasından bir kutu çıkarıp Vivien'a uzattı ve "Bu senin için," dedi. Ona bunun büyükannesinin olduğunu söyleyemezdi. Vivien kutunun kapağını kaldırdığında çok şaşırmıştı. Hayatında gördüğü en zarif kolye bu olmalıydı. Ucunda zümrüt bulunan gerdanlık pırlantalarla bezenmişti. Robert kolyeyi tanımıştı ama sesini çıkaramazdı.

Vivien "Bu çok değerli olmalı. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi ve Lilian "Lütfen, bir şey söyleme. Bu benim düğün hediyem," diye yanıtladı.

Vivien "Çok teşekkür ederim," diyebildi. Robert sevgiyle kardeşine baktığında sözsüz olarak ona teşekkür etmişti bile.

Sonrasında başlayan müzikle davetliler eğlenmeye başladı. Robert, Vivien'la hızlı müziklerde bile dans ederken, Richard ve Lilian'ın samimiyeti gözünden kaçmadı. Teresa, Lilian'ın onlara karşı çekingen kaldığını anlamıştı. Lilian gece boyu Chars'ı gözetleyip durmuştu. Teresa, Chars'ı alıp yanına gitti ve "Merhabalar efendim," dedi.

Chars boncuk boncuk mavi gözleriyle etrafı seyrediyordu. Lilian karşısında Christian'ı görür gibi oldu. Gözleri doldu, yutkundu "Merhaba, oturmaz mısınız? Lütfen buyurun," dedi ama gözleri Chars'taydı.

Teresa "Ben Vivien'ın annesiyim," dedi.

Richard "Güzelliğini sizden aldığı belli," dedi.

Lilian "Chars'ı kucağıma alabilir miyim?" dediğinde Richard bu fırsatı kaçırmadı ve fotoğraflarını çekti. Zaten düğündeki fotoğrafçıyla anlaşmış, bütün resimlerden birer kopya istemişti.

Teresa "Chars'ın uykusu geldi. Ben de tam eğlenmeye başlamıştım," dediğinde Lilian "Ben yatırabilirim," dedi heyecanla.

Teresa gülümseyerek "Çok sevinirim," dediğinde Lilian'la göz göze geldiler. İkisi de susmuş, doğruları gözleri konuşuyordu. Lilian, Teresa ile eve girerken Robert onlara telaşla bakıyordu.

Vivien "Prenses, Richard'la iyi anlaşmış gibi. Umarım aradığı aşkı onda bulur," dedi. Robert ilgilenmiyor gibi dinledi ve yorum yapmadı. Biraz dans ettikten sonra "Yoruldun mu?" dedi aşkla gözlerine bakarken.

Vivien bu bakışla eriyebileceğini düşündü ve "İlk defa hamile olmak istemedim," dedi.

"Neden?" dedi Robert.

"Bu gece seninle sabaha kadar sevişebilirdim," dedi Vivien.

"İnan bana bu sabaha kadarlar çok olacak," dedi ona istekle bakarken. Onlar aşklarını yaşarken Lilian, Chars'ı uyutma bahanesiyle onunla iyi vakit geçiriyordu. Düğün iyice hareketlenmiş, herkesin çok eğlendiği belliydi. Vivien kızların masasında oturuyor, kahkahalar havada uçuşuyordu. Robert bundan istifade ederek Richard'ın yanına geldi. "Sana teşekkür etmeliyim. Lilian'ın buraya gelişini sağladığın için," dedi.

Richard hâlâ Robert'tan çekiniyordu. "Lafı bile olmaz. Ben de gelmek istiyordum. Kısmet düğüneymiş," dedi.

Robert onun gözlerine bakarak "Benim ve oğlum için yaptıklarının değeri paha biçilemez. Sana ömrüm boyunca minnet duyacağım. Ama... Lilian'ı üzersen..." derken Richard konuşmasını bitirmesine izin vermeden, "Asla... O üzemeyeceğim kadar değerli, ben ilerde ne olur bilmiyorum ama onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağım," dedi. Robert "Sana güvenmek istiyorum," derken içindeki çaresizlik, özlem, gizlilik yüzüne yansımış gibiydi.

Vivien'ın kahkahalarının arasında kocasını aradı gözleri ve bulduğunda Richard'ın ona hararetle bir şeyler söylediğini gördü. Robert'ın yüzünde ilk zamanlarda gördüğü hüzünlü bir ifade vardı. Vivien onun bu hali karşısında bin parçaya ayrılmış gibi hissetti. Debby onun baktığı yere baktı ve "Viv, iyi misin?" diye sordu.

"Richard'ı görmek ona iyi gelmiyor. Geçmişinde her ne varsa onu çok üzdüğü belli," dedi.

Debby gözlerini devirdi ve "Sana öyle geliyordur," dedi. Başka ne diyebilirdi ki...

Gece neredeyse saat üçe kadar sürdü. Herkes dağılmaya başladığında Vivien ayakkabılarını çıkarmış, çimlerde yalınayaktı. Sona kalan en yakınlardı ki Richard ve Lilian da bu yakınların

içindeydi. Teresa yine olayı ele aldı ve "Prenses, siz de bizimle kalmalısınız. Bizden bunu esirgemeyin lütfen," dediğinde herkes hayretle ona bakıyordu.

"Evet, burası gayet büyük. Herkese yetecek yerimiz var," dedi Vivien.

Richard "Ben gitmeliyim. Yarın bir toplantım var," dediğinde "Sakıncası yoksa kalmak isterim," dedi Lilian. Böylelikle Richard onlarla vedalaşıp gitti.

Saat gecenin dördü olmuş, Debby ve David en son gitmişti. Nancy ve kocası yan evlerden birine geçerken Catrine ve Nadia bir eve geçmişti. Lilian ve Teresa Vivienların evinde kalmıştı. Vivien yatak odasındaki yatağın üzerine oturmuş "Ya inanabiliyor musun? Oğlumuz Prenses'in kucağındaydı. Ve o Prenses bizim evimizde kalıyor. Neden yan evlerden birine geçmedi ki? Ayıp oldu bence. Rezillik diz boyu! Koskoca Prenses tek kişilik yatakta yatıyor, inanılır gibi değil," diye söylenirken Robert gelip yatağa oturdu. Bir iki saniye onun güzel yüzünü seyretti ve "David ve Debby'nin düğününde oğlumuza hamileydin ve ben seni dilemiştim. Yine hamilesin ve dileğim gerçek oldu," diyerek dudaklarına uzanıp usul usul gezinerek elbisesini çıkarmasını sağladı. Vivien mutluluk sarhoşu, sadece ona ayak uyduruyor, öpüşlerinde kayboluyordu. Robert "Duş almak ister misin? Yoksa sabah mı alırsın?" dedi.

"Yorgunum, sabah alsam..." dedi mutlulukla.

Robert "İyi fikir," dedi. Onu iç çamaşırlarından kurtardı. Geceliğini giydirip bir bebek gibi uzanmasını sağlarken beline yastıkları koymayı ihmal etmedi.

Vivien "Neden geceliğimi giydirdin ki?" dedi huysuzca.

"Çıplak mı uyuyacaksın?" dedi Robert anlamazlığa vurup.

"Düğün gecemizde uyuyacak mıyız?"

"Evet, çünkü yorgunum,"

Vivien "Benim yorgun olmam gerekiyor ama,"

"Biraz önce sen de yorgun olduğunu söylemiştin," dedi Robert sırıtarak.

Kıkırdayarak "Hem de çok!" dedi Vivien ve dudaklarına uzanıp onu sevgiyle öptü.

Gece sarılıp uykuya dalmışlardı ve sabah kimse onları rahatsız etmemişti. Robert gözlerini açıp saate baktığında saat öğlen biri bulmuştu. Vivien hâlâ uyuyordu. Tembelce duşa girip çıktı ve sessizce giyinip odadan çıktı. Evde kimse yok gibiydi. Arka tarafa yürüdüğünde herkesin bahçede olduğunu gördü. Kocaman bir kahvaltı masası kurulmuş, kimisi yemek yiyor kimisi çimlerin üzerinde keyif sürüyordu. Lilian çimlerin üzerinde Chars'la oyun oynuyordu. Nancy ve kocası ortada yoktu. Büyük ihtimal fırsattan istifade şehri gezmeye gitmişlerdi.

Catrine ve Teresa masada oturmuş, Nadia çay servisindeydi. Robert gidip Teresa'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve diğer misafirlere "Günaydın," demeyi ihmal etmedi. Biraz oyalandıktan sonra oğlunu bahane ederek Lilian'ın yanına gitti. Chars'ı öpme bahanesiyle "Günaydın cadı hazretleri," dedi.

"Günaydın damat bey," dedi Lilian sırıtarak.

"Büyükannemin gerdanlığını vermen çok saçmaydı," dedi Robert.

"O Vivien'ın hakkı, tıpkı krallığın senin hakkın olduğu gibi," dedi Lilian.

Robert öfkeyle doldu "Bu saçmalıkları kafandan çıkar Lilian," dedi.

"Yalan mı? Chars'ın vasat bir Amerikalı gibi büyümesine göz mü yumacaksın? O bir İngiliz, ayrıca tahtın varisi. İnkâr etme

sen de dönmek istiyorsun çünkü isteğinle ayrılmadın," dedi Lilian.

"Evet kovuldum! Düğün günümün ertesi sabahını ancak sen kâbusa çevirebilirdin. Bunu o küçük beynine sok Lilian, dönmek istemiyorum. Ben neredeyse yedi senedir bir Amerikalı gibi yaşıyorum ve buna alıştım. Çocuklarım da bu şekilde büyüyecekler. Şu dönme lafını bir daha duymak istemiyorum Lilian. Vivien'ı kaybetmeyi göze alamam," dedi.

Lilian "Önyargılı davranıyorsun," dediği sırada Nadia yanlarına geldi. Konuşmaları bitmek zorunda kalmıştı.

Lilian ne olursa olsun Robert'ın kafasını karıştırıyordu. O kraliyet kültürü ile büyümüştü ve krallığı özlediği zamanlar olmuyor değildi. Gücünü hissedip varlığından yoksun kaldığı prenslik, damarlarındaki kanda hızla akıyordu.

Vivien saati görüp yataktan kalkmış, hızla duş almış ve bahçeye çıkmıştı. Bu ne güzel bir gündü! Evli, mutlu, çocukluydu ve sevdikleri yanındaydı. Kahvaltı masası öğlen saat dörde kadar edilen hoş sohbetle sürdü. Akşam yemeğini Nail "Ben hallederim," diyerek çözdüğünde sohbet iyice koyulaşmıştı. Catrine "Balayına nereye gideceksiniz?" diye sorduğunda Vivien isyanla "Hiçbir yere. Ölene kadar bu göl evinde kalacağız," dedi. Robert istemsizce Lilian'a baktı. Lilian gözlerini kaçırdı. Acabalar doldu aklına. Ailesini tekrar bir araya getireyim derken Vivien'ın mutsuzluğuna mı yol açacaktı? Kendini bencil hissetse de girdiği bu yoldan dönemezdi. Öğleden sonra şoförü aradığında ayağa kalktı ve herkesle vedalaştı. Onun için gelen arabaya binerken Vivien "Tekrar bekliyoruz. Siz aileden sayılırsınız," dedi.

Lilian "İnan bana Vivien, ben ailedenim," dediğinde Robert ona sertçe bakmakla kaldı. Vivien bunu Richard'la yakınlığına

yordu. Lilian arabaya binip uzaklaşırken "Bence Richard'la evlenecekler," dedi Vivien. Robert yine sessiz kalmıştı.

* * *

Lilian'ın İngiltere'ye dönüş yolunda düşünmek için çokça zamanı olmuştu. Robert'ın mutluluğuna birebir şahit olmuş, artık saraya dönmeli mi, dönerse bu mutluluğunu sürdürebilir mi sorularına bir cevabı yoktu. Tek emin olduğu şey Robert'ın suçsuzluğu ispatlanınca anne ve babası huzuru bulacak ve oğullarının saraya dönmesi için ellerinden geleni yapacaklardı. Bir oğullarını kaybeden ve diğer oğullarını yıllardır yok sayan anne babası için bunu yapmalıydı. Elinde tuttuğu zarfa sıkı sıkıya yapıştı ve Kral ve Kraliçe'nin olduğu salona girdi. Altı yılı aşkın süredir bir aksilik olmadığı takdirde Kral ve Kraliçe bir saatlerini burada geçirir, birbirlerinde huzuru bulurlardı.

Kapıyı yavaşça araladı. Kalbi deli gibi atıyordu. "Gelebilir miyim?" dedi küçük, korkak bir kız gibi. Kraliçe gülümsedi ve "Tabii ki Lilian," dedi. Kral kızını çok sever ve onun hiçbir zaman üzülmesini istemezdi. "Sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Ama daha önce bu zarftaki fotoğraflara bakmanızı istiyorum. Lütfen hemen tepki vermeyin. Size yalvarıyorum,"

"Lilian neler oluyor?" dedi Kraliçe.

"Anne, lütfen hemen tepki verme olur mu?" dedi ve zarfı açıp ilk önce Chars'ın fotoğrafını annesinin eline uzattı. Kraliçe fotoğrafı aldığında elleri titremeye başlamıştı. "Bu çocuk... Bu çocuk kim?" dedi. Boğazında düğümlenen hıçkırıkları yutkunuyordu. "Christian'a çok benziyor değil mi?" dedi Lilian.

Kral sinirlenmişti. "Lilian sen ne yapmaya çalışıyorsun? Bu çocuk da kim? Anneni üzme lütfen," dedi ama gözü Chars'ın fotoğrafına takılıydı. Lilian telaşla Vivien'ın düğünde çekilmiş

resmini annesine uzattı. "Bu tanıdık ama kim olduğunu bilmiyorum. Lilian bu da kim?" dedi Kraliçe.

"Bebeğin adı Chars. Vivien, Chars'ın annesi ve yedi aylık hamile, bir erkek bebeği daha olacak," dedi Lilian.

"Bu kadını ve çocuğunu bize neden anlatıyorsun?" dedi babası. Kraliçe gözleri yaşlı, hâlâ çocuğun resmine bakıyordu. Lilian "O bebek sizin torununuz," dediğinde Kral bir hışımla ayağa kalktı ve "Sakın bana..." diye kuracağı cümleyi yarıda kesen Lilian'dı. "Bu fotoğraftakiler Robert'ın karısı ve oğlu. Vivien ikinci erkek bebeğine hamile," dedi telaşla düğünde üçünün çekilmiş olan resimlerini Kraliçe'nin kucağına bıraktığında annesi artık nefes almıyordu.

"Lilian çık dışarı! Onun hakkında ne ben ne annen hiçbir şey duymak istemiyoruz! Bizim öyle bir oğlumuz yok!" diye bağırdı Kral. Lilian babasının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve "Baba! Beni dinlemelisiniz," dedi gözyaşlarıyla. Kral ne yapacağını bilmez halde karısının gözünün içine bakıyordu. Kraliçe sesini düzenleyebildiği kadar "Ben duymak istiyorum. O ne olursa olsun bizim oğlumuz," dedi. Lilian annesinden güç alıp konuştu.

"Robert suçsuz ve ben bunu size kanıtlayabilirim. Lütfen izin verin! O sizin oğlunuz, geleceğiniz, çocukları ve sevdiği bir kadın var. Karısını ve çocuklarını yalan bir hayata mahkûm etmesine izin veremeyiz. Bu ona, size, bana ve en çok da Christian'a haksızlık,"

"Yeter Lilian!" diye bağırdı Kral. Kızının doğru söylediğini bilse de ölen oğlunun acısını hâlâ yüreğinde hissediyordu.

"Size bu konuda şimdiye kadar tek bir laf bile etmedim baba. Şu an karşınızda suçsuz olduğuna inandığım kardeşim için duruyorum. Eğer beni dinlemezseniz bugün sarayı terk edeceğim ve bir daha yüzümü göremeyeceksiniz," dedi. Kral hiddetle "Sen

değil miydin o haysiyetsiz kadınla Robert'ı..." dedi ve sustu. "Baba lütfen! Hepsi Elisabeth'in bir oyunuymuş. Açıklamama izin ver," dedi. Çaresizce yalvarıyor, gözyaşları yüzünü yıkıyordu. Kral ağlamaktan perişan olan karısına baktı.

Lilian onların susmasıyla devam etti "Onlar senin, İngiltere'nin varisleri. Christian için Robert yıllarca kendini suçlayıp ölümle burun buruna yaşadı. Suçsuz olduğu halde Christian için bedel ödedi. Ben artık buna katlanamıyorum. Lütfen izin verin, size her şeyi olduğu gibi ispatlayayım," dedi.

"Lütfen Frederic! Oğlumuza bir fırsat ver. Bu bebek Christian'ın kopyası. Robert büyümüş, tam bir erkek olmuş. Onu çok özledim. Bırak Lilian açıklasın," dedi Kraliçe Sandra.

Gözyaşlarının arasında annesine sarılan Lilian babasının gözlerine bakarak "Baba kanıtlamam için izin ver," dedi. Kral pencereye doğru dönmüş, kederle uzaklara bakıyordu. "Ne yapacaksan yap!" dedi acıyla harmanlanmış sinirle. Lilian annesine mutlulukla bakıp gözyaşlarını sildi. "Elisabeth burada, onu sizinle konuşturmak istiyorum," dediğinde Kraliçe ayağa kalkmıştı. Dehşet sırası ondaydı. "Onun burada ne işi var?" diye bağırdı.

"Size doğruları bir tek o anlatabilir," dedi Lilian. "Onu nasıl buldun?" dedi Kral. Lilian baştan sona olanları dürüstçe anlattı. Babası "Git getir onu!" dediğinde Lilian salondan neredeyse koşarak çıktı.

O sırada Elisabeth, Lilian'ın odasındaydı. Odaya girdiğinde yatağın üzerinde oturmuş küçük kız çocuğunu gördü. "Annen nerede?" diye sordu. Elisabeth "Buradayım," diyerek banyodan çıktı. "Kral ve Kraliçe seninle görüşmeyi kabul etti. Bana anlattıklarını onlara da anlatacaksın ve burada işiniz bitecek," dedi nefretle. Lilian ve Elisabeth içeri girerken Kral "Sandra lütfen, kendini harap ettin. Yine hastalanacaksın," dedi endişeyle.

Kraliçe "Bizim yıllardır hasretini çektiğimiz oğlumuzdan bir torunumuz var," diyebildi. Kral ses çıkarmamış, yaşadığı şoku atlatmaya çalışıyordu. Elisabeth odaya girdiğinde odanın elektriğinden sandalyeler havalanabilirdi. Lilian direkt söze girdi ve "Elisabeth, seni dinliyoruz," dedi.

Elisabeth "Şimdi geriye dönebilseydim..." derken gözyaşları akmaya başlamıştı. Lilian tükürürcesine kesti konuşmasını ve "Konuya gir," dedi. Elisabeth konuştukça Kral dehşete kapıldı. Kraliçe artık ağlayamıyordu bile. Elisabeth konuşmasını "Pişmanım. Özür dilemem onun geri getirmeyecek ama..." diye bitiriyordu ki Kraliçe'nin üzgün yüreği gerçekleri duymaya daha fazla dayanamadı ve yere yığıldı. Lilian annesinin yanına koşarken Kral doktor çağırıyordu...

İki saatin sonunda Kral ve Lilian, Kraliçe'nin yatağı başında beklerken bir yandan konuşuyorlardı. "Ben böyle olmasını istemedim. Tek isteğim sizin acı dolu yüreğinizin iyileşmesiydi," dedi Lilian.

"Sen doğru olanı yaptın," dedi Kral. O sırada Kraliçe Sandra gözlerini açtı. Konuşacak hali yoktu. Doktor fiziksel olarak bir sorunu olmadığını ama sinirlerinin yıprandığını söyleyerek ona sakinleştirici iğne yapmıştı. Kraliçe kızını eliyle yanına çağırdı. Lilian uçarak annesinin yanına, yatağın kenarına çöktü. Kraliçe "Biliyordum! Oğlum suçsuzdu. Buna hep inanmak istedim ama onu kovdum. Ben onu kovdum!" diye hıçkırarak ağlarken "Anne lütfen... Kendini perişan et diye bunları anlatmadım. Artık mutlu olmalısın, bak bir torunun var," dedi Lilian. Kraliçe "Onu getir Lilian. Ölmeden önce onu görmeliyim," dedi. Lilian buz gibi olmuştu. Kral karısının yanına koltuğa oturup elini tuttu ve "Ne ölmesi? Beni bırakıp hiçbir yere gidemezsin," dedi gülümseyerek. Kızıyla göz göze geldiklerinde Lilian telaşla "Bir an evvel

iyileşmeye bak anne. Torunlarının peşinde koşturman gerekebilir," dedi gülümseyerek. Kraliçe ilaçların etkisiyle uyuyakaldığında Kral ve Lilian dışarı çıkmışlardı.

Kral "Şimdi nerede?" diye sordu.

Lilian "Amerika'da," dedi ürkekçe. Babası soğukkanlılıkla "Annen onu görmek isteyecektir. Çağır gelsin. Onunla görüştüğün çok açık," dedi.

"Kral'ım size açıklamam gereken şeyler var. Elisabeth konusundan Robert'ın haberi yok. Ben kendi kararımla bunu yaptım. Dahası bilmediğiniz çok şey var," dedi çıkmazda gibi.

"Anlat o zaman!" dedi Kral sinirle.

"Robert'la eşinin tanışma hikâyeleri biraz ilginç bu yüzden onun kim olduğunu bilmiyor..." diye başlayıp hikâyeyi anlattığında Kral "Yani dönmek gibi bir niyeti yok," dedi.

"Bunun üzerine çalışmalarım sürüyor ama karısı büyük bir sorun teşkil ediyor."

Kral "Annene bunu açıklamak zor olacak," dedi çıkmaza düşmüş gibi. Babası annesinin yanına giderken Lilian, Elisabeth'in yanına gitti. Elisabeth kızıyla birlikte bekliyordu.

"Artık seninle işim bitti. Söz verdiğim gibi yeni hayatınıza başlayabilirsiniz," dedi ve kapının önünde bekleyen yaverine "Her şey hazır mı?" diye sordu. Yaver elindeki zarfı Prenses'e uzattı. "Bu senin için iyi bir başlangıç, umarım doğru kullanırsın. Kızın saraya ait vakıf tarafından eğitim hayatı boyunca maddi olarak desteklenecek. Şehrin diğer yakasında sana bir ev aldım. Ev satılamaz. Sen öldüğünde kızına kalacak. Dilersen çalışabilir, bunun için yardım almak istersen yaverimi arayıp referans isteyebilirsin ama ben bir daha senin hakkında bir şey duymak istemiyorum," dedi ve odasından dışarı çıktığında gözyaşları Christian için

akıyordu. Derin bir nefes alıp kendini toparladı. Anne ve babası bir şekilde ikna olmuş, sıra Richard'ın planını devreye sokmaktı. Buna izin vermeli miydi? Bütün ülke karışacak, Robert gündeme bomba gibi düşecekti. Peki ya Robert ve Vivien'ın huzur dolu yuvaları ne olacaktı? Kafa karışıklığında Richard'ı aradı. Richard sesini duyduğunda "Lilian sen iyi misin? Sesin titriyor gibi," dedi.

"Hâlâ bu yapacağımızın doğruluğundan emin değilim. Bir anda hayatları altüst olacak. Huzurları bozulacak. Vivien doğum yaptı yapacak, ya ona bir şey olursa?" dedi Lilian.

Richard cesaret verir gibi "Başka bir fikrin varsa dinliyorum," dedi.

"Yok ama biraz beklesek... En azından Vivien doğum yapana kadar,"

"Bugün yarın parlamento Edmund'ın krallığını onaylayacak. O zaman geri dönüşleri olmayacak,"

Lilian, Edmund'ın kral olduğunu düşününce delirecek gibi oldu "Peki, gerekeni yap ama lütfen adın bu olaya karışmasın. Robert'ın seni öldürmesini istemiyorum," dedi.

"Beni böyle düşünüyor olman beni umutlandırıyor," dedi Richard. Lilian gülümsedi ve "Seni değil, Robert'ı düşünüyorum. Kardeşimin katil olmasını istemem," dedi alayla. Richard kahkahayla gülerek telefonu kapattı ve yaverini çağırdı. "Bu zarfın içindeki fotoğrafları bütün gazete ve yayın kuruluşlarına dağıt. İsimsiz göndermeyi unutma ve parmak izlerimizi yok et," dedi. Yaver başını tamam anlamında sallayıp dışarı çıktığında Richard ertesi gün Edmund'ın yüzünü görmek için yanında olmayı çok isteyebileceğini düşünüyordu.

* * *

Vivien akşam yemeğini hazırlamıştı. Masaya baktığında kendiyle gurur duydu. Hamileliğinin yedinci ayını bitirmek üzereydi ve fazla aldığı kilolardan kurtulmuş, gayet iyiydi. Robert restorana pek sık gitmiyor, Vivien ve Chars'la vakit geçiriyordu. Vivien bundan hiç şikâyet etmiyordu.

Bu aralar huysuzluk ettiği ve özlemini duyduğu tek şey kocasıyla rahatça sevişebilmekti. Oğlunu doğurmayı sırf bu yüzden dört gözle bekliyordu. Kıkırdayarak masanın son rötuşlarını yaptığı sırada Chars yanına gelmiş ve karaladığı kâğıdı annesine gösteriyordu "Anni bak!" dedi. Vivien "Çok güzel olmuş Chars, bu harika," dedi ve oğlunu kucakladığı gibi Robert'ı aradı. Telefon ilk çalışta açıldı ve Robert "Seni özledim," dedi daha o bir şey demeden.

"Çabuk gel o zaman. Yemek hazır," dedi Vivien.

"On dakikaya evdeyim," dedi Robert. Chars, Vivien'ın kucağından indiği sırada televizyon kumandasını getirmiş "Anni aç," diyordu. Vivien kumandayı televizyona tutup düğmeye bastı. Oğluna nasıl yapılması gerektiğini gösterdi. Kanalları gezdi ve oğlunun sevdiği bir çizgi film buldu. Chars koltuğa tırmanıp izlemeye başladığında Vivien yatak odasına geçip üzerini değiştirdi. Saçlarını atkuyruğu yaptı. Dergide bugün yoğun çalışmış, işlerinin hepsini bitirmişti. Yarın işe gitmeyecekti ve planı Robert'ın kollarında uzanıp uyumaktı. Araba ışıklarını gördüğünde fırının düğmesine basıp ılımış tavuğu ısıtmaya başladı. O sırada Robert içeri girdi. Vivien'la salonun ortasında buluştular. "Selam güzellik," dedi Robert, karnını okşarken dudaklarını buldu. Vivien her defasında tadında kaybolduğu dudaklarda gezindi. Kendini ona vermeye hazırdı. Kendini zorla çekti ve "Aç mısın?" dedi gülerek. Robert "Ölüyorum," dedi ve onu elinden tutup banyoya götürdü. Elini yüzünü yıkarken "Yarın işe gitmeyeceksin öyle mi?"

dedi. Vivien ona havluyu uzatırken dudaklarını bulmadan hemen önce "Hayır dinlenmek istiyorum. Sizinle," dedi. Öpüşleri farklı boyuta taşınacakken Robert kendini çekti ve "Bu arzulu haline bayılıyorum," dedi kıkırdayarak.

"Beni bu hale getiren sensin. Çok güzel öpüyorsun," dedi Vivien ve sarılabildiği kadar sarıldı.

Chars gelmiş, minik boyuyla aralarına girdiğinde "Baba kucak! Ben de!" deyip duruyordu. Robert "Seni kıskanç bebek!" dedi ve oğlunu omuzlarına alıp içeri yürürken Vivien mutfak tarafına geçti. Chars babasının omzunda, elinde kumanda kanalları değiştiriyordu. Robert o kanalları değiştirdikçe zıplıyor, küçük adam kahkahalarla gülüyordu. Chars bir kere daha kumanda düğmesine bastı. O sırada Vivien elinde tencere gülümserken onlara bakıyordu.

Spikerin yankılanan sesiyle Robert televizyona doğru döndü. Düğün fotoğrafları ekranda slayt halinde dönüyor, dünya gündemine bomba gibi düşen şok haber olarak kırmızı bant geçiyordu. Spiker *"Yedi yıl önce kardeşi Prens Christian'ın ölümüyle veliahtlığı terk edip kayıplara karışan Prens Robert ortaya çıktı. İngiltere bu fotoğraflarla karışmış durumda. Dünya gündeminde ilk sıralarda yer bulan Prens Robert'ın ortaya çıkışı ülkeyi kaosa sürükleyecek noktaya getirmiş bulunuyor. Kabine acil olarak toplanmış durumda. Sokaklar şenlik alanı gibi insanlarla dolu. Herkes Prens Robert'ın dönüşünü kutluyor. Düğüne, yakın çevrenin ve kraliyet ailesinden sadece Prenses Lilian'ın katıldığı anlaşılıyor. Prens Robert'ın eşi hakkında henüz net bir bilgi bulunmamakta. Fotoğraf karelerinden bir oğulları olduğu ve ikinci bebeklerine hamile olduğu anlaşılmakta. Gözler Buckingham Sarayı'nda. Kral bu durum hakkında bir açıklama yapacak mı? Kabine toplantısından nasıl bir karar çıkacak? Daha birçok sorunun cevabı için bizimle kalın,"* diye devam ederken Robert hayattan kopmuş bir şekilde öylece duruyordu.

Oğlunu omzundan indirip oyun sepetine koydu ve arkasını döndüğünde Vivien'la göz gözeydi.

Vivien inanmazca televizyona bakıyor, elinde tencere öylece duruyordu. Olanları bir tül perdenin arkasından izliyor gibiydi. Aklı *"Yok canım mantıklı bir açıklaması olmalı. Ya da Debby eşek şakası falan yapıyor. Robert, o Robert değildir. O Amerikalı. Bu düğün için yapılan bir şeydir,"* diye düşünürken Robert'ın "Vivien..." diyen çaresiz sesiyle elindeki tencerenin yere düşmesi bir oldu.

"Robert!" dedi aynı çaresizlikle. Sakin kalmaya çalışıyor, aklı hâlâ inanmak istemiyordu. Robert ona doğru bir adım atıp elini tuttuğunda Vivien "Ben ne izledim? *Prens* dedi. O prens dedi. Sen ve benimle..." diye aklı durmuş gibi kelimeleri toparlayamıyordu.

Robert "Vivien ben... Ben her şeyi açıklayabilirim," dedi ama nereden başlayacağını kendi de bilmiyordu. Vivien "Neyi açıklayacaksın? Gülmeye başla ve aptal bir şaka olduğunu söyle!" diye ellerini çekti ama Robert sessiz kalırken gözlerindeki keder Vivien'a her şeyi anlatıyordu. Vivien hayır anlamında başını sallarken gözyaşları ondan habersiz akıyordu. "Hayır!" diye isyanla bağırdığı sırada ikisinin telefonları aynı anda çalmaya başladı.

Ne o ne Robert telefonları duyacak halde değillerdi. Robert ona doğru bir adım attı ve "Vivien böyle öğrenmeni istemezdim," dedi elini tutacakken. Vivien nefret dolu ama perişan bir sesle "Nasıl öğrenmeliydim? Mum ışığında bir yemekle mi?" diye bağırırken ne yaptığını bilmez bir halde genç adamdan uzaklaştı. Robert ona doğru bir adım daha attı ve elini uzattı ama Vivien "Dokunma bana!" diye bağırdı. Genç adam ne yapacağını bilmiyordu. Çaresizce "Vivien lütfen," dedi. Vivien "Bana bunun kötü bir şaka olduğunu söyle!" diye haykırırken delirmek üzereydi. Robert onu hiç böyle görmemişti. Vivien sinir krizi geçiriyor gibiydi. Robert "Tamam, sakin ol... Oturup konuşalım

anlatmama izin ver," dedi ama Vivien "Sustur şu telefonları!" diye bağırdı çünkü telefonların sesiyle artık konuşamaz haldeydiler.

Robert gözlerine bakarak telefonu eline aldı. Telefonu kapatmak için eline almış olsa da arayanın Lilian olduğunu görünce hırsla telefonu açtı ve "Eğer bunda senin parmağın varsa inan bana..." diye cümlesini bitirmeden Lilian "Bunu nasıl söylersin? Benim de yeni haberim oldu. Orası artık sizin için güvenli değil. Yarına kalmaz yerinizi bulurlar. Bu gece oradan çıkmalısınız," dedi direkt.

Kendi bile nasıl böyle rahat yalan söylediğine şaşırıyordu. *Korkudan,* dedi içinden. Robert çıldırmak üzereydi. Lilian haklıydı. Buradan çıkmaları gerekiyordu.

Vivien o telaşla kulağını tırmalayan telefonuna baktı. Debby arıyordu, altında bir sürü cevapsız arama ve mesajlar vardı. Beyni uyuşmuş, bedenine komut vermiyordu. Gözlerini kapatıp kendini toparlamaya çalıştığı sırada Robert "Lanet olsun!" diye bağırarak elindeki telefonu fotoğraflarının yayımlandığı televizyona fırlattığında odayı kıvılcımlar ve dumanlar kapladı. Vivien korkuyla sıçrarken Chars gürültüyle ağlamaya başladı. Vivien hızla oğlunun yanına gitti ve ilerleyen hamileliğine aldırmadan onu kucağına aldı. Robert gözlerini kapatmış, kontrolsüz hareketi için pişmandı. Tek istediği Vivien'a durumu açıklamaktı ama fırsatı kaçıralı çok olmuştu. Gözlerini açıp kucağında bebeği, yüzü bembeyaz kadına doğru adım attı. "Vivien onu kucağına almamalısın. Özür dilerim kendimi tutamadım," dediğinde Vivien, Chars'ı ona vermedi. Robert bu hareketiyle şaşkındı. Oğlu kucağında, Robert'tan uzaklaşırken "Bana televizyondaki söylenenlerin yalan olduğunu söyle ki ben de seninle yaşadığım hayatın yalan olmadığına inanayım," derken gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Duydukların doğru... Açıklayabilirim,"

"Bu sefer olmaz! Beni bu yalanların içine sokmuş olamazsın! Bebeklerim var!" dedi isyanla.

"Benim sevgim gerçek!"

Vivien "Gerçek mi?" diye haykırırken öksürdü. Yaşadığı gerginlik diyaframını sıkıştırmaya başlamış, nefes alamıyordu ama umurunda değildi. İçindeki hayal kırıklığı yerini öfkeye bırakıyordu. Robert gözlerinde nefreti gördüğüne inanabilirdi. Gözyaşları olmasa...

Sokak kapısı yıkılırcasına çalarken Chars hâlâ Vivien'ın kucağındaydı. Chars ağlarken annesine sıkı sıkı sarılmıştı. Robert, Chars'ı kucağına almayı deneyemiyordu çünkü Vivien onu yanlarına bile yaklaştırmıyordu.

Robert çaresizce kapıyı açmaya gitti. David ve Debby gelmişti. Debby etrafı ve Vivien'ın halini gördüğünde hızla yanına gitti.

"Vivien iyi misin? Chars'ı bana ver hadi," dedi. Ağlamaktan katılmış çocuğu aldı ve dışarı çıkardı. Robert'a onu öldürecek gibi bakmayı ihmal etmedi. David "Biz öğrendiysek herkes öğrenmiştir. Buradan çıkmalısınız," dedi.

Vivien derin bir nefes almaya çalıştı ve "Ben hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırdı ve yüzündeki yaşları silip yatak odasına geçti. Robert ve David göz göze geldiklerinde David "Hali hiç iyi değil," dedi.

Robert "Delirmiş gibi, ne yapacağını kestiremiyorum," dedi ve Vivien'ın arkasından yatak odasına geçti. Vivien olanlara hâlâ inanamıyor, gözyaşları sel olmuş akıyordu. Robert içeri girdiğinde bir iki saniye onu seyretti ve "Beni dinlemeyeceksin değil mi?" diye sordu sakince.

"Şimdiye kadar yeterince dinlemişim ve sen de beni yeterince aptal yerine koymuşsun,"

"Vivien, mantıklı ol. Neden seni aptal yerine koymak isteyeyim?" dediğinde Vivien sinirle ona doğru döndü ve avazı çıktığı kadar "Bana söyleyecek bir sürü fırsatın oldu! Sana sordum lanet olası! Geçmişini sordum. Aileni sordum!" diye bağırırken yine öksürmeye başladı.

Nefes alamaz halde yatağın üzerine oturduğunda Robert iyice korkmaya başlamıştı. Hızla yanına geldi ve ellerini tutup "Tamam! Sonra konuşuruz lütfen sakinleş, derin nefes al," dedi ama Vivien hırsla ellerini çekip "Bana cevap ver!" diye bağırdı. Robert gözlerini kapatıp "Seni kaybetmekten korktum," diyebildi.

Vivien "Benimle yalan dolu bir hayat yaşarken korkmadın mı?" dediğinde Robert "Vivien, yeter. Kendini düşünmüyorsan bebeğimizi düşün. Sonra konuşalım lütfen," diye ona doğru bir adım attığında Vivien avaz avaz "Neyi konuşacağız? Gözümün içine baka baka beni nasıl kandırdığını mı?" dedi. Robert "Sana hep anlatmak istedim. Anlatamadım. Benim için hayat kardeşim öldüğünde bitmişti ama sen çıktın karşıma. Beni tekrar hayata döndürdün. Seni kaybetme fikrini düşünmek bile cehennemdi," derken genç kadının gözlerindeki boş bakışlar onu çaresizlik uçurumuna sürüklüyordu.

Vivien gözlerinden akan yaşları hırsla sildi ve "Değişen bir şey olmadı. Şimdi seninle kalacağımı mı düşünüyorsun?" dediğinde Robert'ın kalbine bıçak saplanmış gibi oldu. Çaresizce "Unutulacaktır. Bir süre ortalarda görünmeyiz. Uzun bir tatil yaparız. Bebek doğduktan sonra Galapagos'a gider orada kalırız. Sadece sen, ben ve bebeklerimiz,"

"Artık çok geç. Bunca yalandan, oyundan sonra sana güvenmemi nasıl beklersin?"

"Vivien, ben sana yalan söylemedim. Sadece geçmişimi gizledim,"

"Bana oyun oynadınız. Gözümün içine baka baka yalan söylediniz. *'Bu kadın ne aptal! İkinci kere bir erkeğin yalanlarına kanacak kadar akılsız,'* mı dediniz? Prenses çok eğlenmiştir. Beni alıp kaldığınız otele getirdiğinde çok mu eğlendiniz? Karşımda birbirinizi tanımıyor gibi yaparken öyle güzel oynadınız ki yılın Oscar adayı siz olmalısınız bence! Richard! Tanrı'm! Tam bir aptalım değil mi? O da akrabanız! Kraliyetten! İnan bana seninle Galapagos'a değil bundan sonra kapının önüne çıkmam! Bir daha benimle eğlenmenize izin vermeyeceğim!" diye avaz avaz bağırırken zor nefes alıyor ama söyleyeceklerinden geri kalmıyordu.

Robert "Vivien kimsenin seninle eğlendiği falan yok. Lilian sadece bizimle olmak istedi. Ben de çaresizce onun oyununa ortak oldum. Richard oğlumuzun hayatını kurtardı unuttun mu? Ayrıca seni bulup kendim ayartmadım değil mi? Beni bulan, yardım isteyen ve beni kendine âşık eden sendin,"

"Fırsatın vardı! Yardım istediysem hayatıma girip yalan bir dünya kur demedim! Senden ikinci bebeği yaparken söyleseydin o zaman. Bana... Bana yalan bir soyadı vermeye karar verdiğinde ya da evlenirken söyleseydin!" diye hıçkırarak bağırıyordu.

"Seni kandırıp mağdur etmişim gibi konuşma. Mutluyduk,"

"Evet, mutluyduk ve sen bunun bir gün sona ereceğini biliyordun! Bile bile bunu bana söylemedin!" diye bağırırken salonda bekleyen Debby, Vivien'ın çaresiz çığlıklarına dayanamadı. David'ı dinlemeden yatak odasına daldı ve "Vivien, yalvarırım bunu ne kendine ne de bize yapma. Hadi bize gidelim olmaz mı? Biraz sonra buradan çıkamayacağız. Basın gelmek üzereymiş," dedi.

Vivien "Benim korkacak ya da kaçacak bir şeyim yok. Gitmiyorum!" diye bağırırken öksürmesiyle iyice nefes alamaz hale geldi ve olduğu yere yığıldığında Debby çığlık çığlığa "Vivien!" diye bağırıyordu. Robert onun yere düşmesiyle içinden kopan

bir parçanın Christian'ın acısının üzerine eklendiğini en derinlerinde hissetti. Hızla sevdiği kadını kucağına aldı ve evden çıkarırken "David, hastaneye gitmeliyiz. Zor nefes alıyor!" diye bağırdı. Onu gören David "Nail, sen Debby ve Chars'ı bizim eve götür ve başlarından ayrılma!" diye bağırdı. Debby gözyaşlarıyla "Ben de geleyim sizinle David!" diye kucağında Chars'la çaresizce dururken "Gidin Debby, basın sizi görmemeli," diye bağırdı. Debby çaresizce arkalarından bakarken arabaya bindi.

Gece yarısı, Los Angeles Şehir Hastanesi...

Vivien kendine geleli beş dakika olmuş, gözyaşları sessizce akıyordu. Yine bir hastane odasında, yine aldatılmış, ihanete uğramış, yine hüsran ve pişmanlık içini doldurmuş, tarih tekrar ediyordu. O sırada odanın kapısı açıldı ve David içeri girdi. Uyandığını görünce hızla yanına geldi ve "Vivien, uyanmışsın. Daha iyi misin?" diye sordu. Vivien "En azından nefes alıyorum," dedi acı bir gülümsemeyle.

"Doktor sinirlenmemen gerektiğini söyledi," dedi cümlenin altına birçok anlam ekleyerek.

"O zaman senden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordu Vivien gözyaşlarını silerken.

"Ne istersen," dedi David.

"En azından ne yapacağıma karar verene dek Robert'la bir arada olmak istemiyorum. Bunun için bana yardım edebilir misin?"

"Vivien... Seni anlayabiliyorum. Senden saklaması senin açından bakınca gerçekten çok kırıcı ama onu oturup dinlediğinde inan bana bu kadar üzülmeyeceksin. O seni deli gibi seviyor ve onu biraz tanıyorsam bu saatten sonra seni yanından bir dakika bile ayırmayacaktır,"

"Tamam, sorun değil. Sen onun arkadaşısın ve Debby ile de aranda sorun olsun istemem. Catrine'i ararım. O bir çözüm üretecektir," dedi Vivien kararlı bir şekilde.

"Vivien, lütfen bunu ona yapma. Ona bir fırsat ver. Sensizlik onu öldürür," dedi yalvarır gibi.

Vivien "Telefonunu bana verebilir misin?" diye sordu onu duymazdan gelerek. David pes eder gibi ellerini havaya kaldırdı ve "Catrine'i aramana gerek yok. Chars zaten bizde, oraya gider Robert'ın senden uzak kalmasını sağlamaya çalışırız," dedi. Vivien "Şu an başka gidecek bir yerim yok zaten," derken gözünden yaşlar tekrar akmaya başladı. O sırada kapı açıldı ve Robert içeri girdiğinde Vivien'ın gözyaşlarını görmüş, yine ne diyeceğini bilememişti. David "Robert..." dediğinde Vivien "David bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" diye sordu. David dışarı çıkarken Vivien gözyaşlarını siliyor, doğrulmaya çalışıyordu. Robert ona yardım etmek istedi ama Vivien eliyle onu durdurup kendi çabasıyla doğruldu. Robert elleri yumruk olmuş, öylece yüzü gözü ağlamaktan kırmızılaşan, sevdiği kadının perişanlığına bakıyordu.

Vivien "Ben... Bir karar verdim," dedi.

"Neymiş?" dedi Robert sertçe.

Vivien acıyla gülümserken "Olanların benimle ilgisi yok. Bu senin sorunun ve buna dayanarak sağlıklı düşünür hale gelene kadar seninle bir arada olmak istemiyorum," dedi.

"Böyle bir lüksün yok. Her şey düzelecek," dedi. Vivien onun bu sert tavrı karşısında aptallaşmıştı. Sinirle "Tamam, düzelt hadi! Yarın eski hayatımıza dönelim. Dergiye giderim sabah, öğlen beni alırsın. Chars'ı da al. Birlikte Nail'ın oraya gideriz. Sonra el ele yürürüz sokaklarda. Ama bu saydıklarımı yapamayacağımızı ikimiz de biliyoruz. Bana seçme şansı vermedin sen!" diye bağırdı.

Robert sinirle burnunun ucuna kadar geldi. "Seçme şansı mı? Sen bana seçme şansı verdim mi? Seni tanıdığımda oğlumuz vardı. Ben ne olduğunu anlamadan bunu kabullendim. Seni sevdim Vivien! Hesap yapmadan sevdim. Sen ve oğlumuz için hayata döndüm. Seçme şansını düşünmedim, kusura bakma," derken sesi yükselen bu sefer Robert'tı.

Vivien "Düşünecek çok zamanın vardı ama düşünmedin," dedi.

"Tamam, düşünmedim! Bunu mu duymak istiyorsun? Seni kandırdım. Kötü emellerime alet ettim. Seni öyle çok sevdim ki geçmişimi öğrenince beni bırakmandan korktum. Çünkü sen zora geldiğin her an benden vazgeçtin! Ama şimdi... Böyle bir şeye izin vermeyeceğim. Beni seviyorsun ve ben de seni seviyorum. Her ne olursa olsun bir saniye bile yanımdan ayrılmayacaksın," dedi gayet sert ama aşkla. Vivien'ı konuşmaya çalışarak ikna edemeyeceğini anlamıştı. Cevap vermesini beklemeden odadan çıktı ve kapıyı sertçe kapattı. Tabii o çıkar çıkmaz içeri Debby girdi. Evde duramamıştı. Chars'ı Nail'a bırakıp hastaneye gelmişti. Bağırışları duymamış gibi "Selam canım," dedi gülümsemeye çalışırken.

Vivien, Debby'yi görür görmez "Bu olanların bir kâbus olduğunu söyle!" diye ağlamaya başladı. Debby ona sarılarak "Üzgünüm ama gerçek. Robert İngiltere prensi ve senin ondan iki bebeğin var. Ayrıca seni hastalık derecesinde seviyor. Nereden mi biliyorum? Az evvel David ona *'Vivien'ın sağlığı düzelene kadar ayrı kalın biraz,'* dedi ama Robert *'Şu an onsuz kalamam,'* dedi," diye nefes almadan özet geçti.

Vivien gece saat üç gibi taburcu olabileceğini öğrendiğinde hastanede kalmak yerine Chars'ın yanında olmak istedi. Çıkış işlemleri bittikten sonra Debby ile personel asansörüyle hastanenin otoparkına indiler. Vivien "Hastaneye paramız yetmedi ve

sanırım kaçıyoruz," dedi yine acı bir alayla. Debby onu neşelendirmek isteyerek "Sen artık çok ünlü birisin," dedi kıkırdayarak. Vivien "Ünlü olmak isteseydim inan bana olurdum," dediğinde asansör durmuş, kapısı açılmış karşılarında Robert ve David vardı. Vivien Robert'ın yüzüne bakmadan David'ın arabasına doğru yürümeye başladı.

Robert onu kolundan yakalayıp "Benim arabama geç," dedi sertçe. Vivien "İstemiyorum," dedi. Robert kolunu bırakmadan "Sana benim arabama geç dedim!" diye bağırdığında Vivien "Beni bağırarak mı yanında tutacaksın?" diye sinirle gerisin geri bağırdı.

Robert meydan okur gibi "Nasıl gerekiyorsa," dedi. David "Aranıza girmek istemem ama artık gitsek mi? Benim arabam da aynı yere gidiyor Robert," dedi.

"David, sen karışma," diye solurken Vivien ona öfkeyle bakıyordu. Robert kolunu sıkıca tuttuğu sevdiği kadına "Her şeyi söyleyebilirsin. Ama beni sensiz bırakmana izin veremem. Şimdi benim arabama geç," dedi.

"Beni bundan sonra hiçbir şeye zorlayamazsın!" dedi Vivien.

"Emin misin?" dedi Robert. Gözleri öyle kararlıydı ki Debby artık dayanamadı ve "Vivien zaten bize gidiyoruz," dedi.

Vivien sinirle gidip Robert'ın arabasına oturdu. Robert arabaya binip hırsla arabayı çalıştırdı ve "Kemerini tak!" dedi sertçe. Vivien kemerini taktığında öfkeyle karışık gözyaşları akıyor, susmak istiyor ama bunda başarılı olamıyordu. Robert "Yeter ağladığın, lütfen canımı yakma artık," derken sesindeki hüzün belli oluyordu.

David arabaya bindiğinde Debby "Robert delirmiş gibi. Vivien hastaneden çıkalı bir dakika bile olmadı. Ona iyi davranması gerekmiyor mu?"

"Onu tanımıyorsun. Vivien onun dünyası Debby. Artık onu bir dakika bile yanından ayırmayacaktır,"

"Sanki bana söylemediğin bir şeyler daha var gibi geliyor," dedi Debby.

David ona korkuyla bakıp "Senin medyum gibi bir şey olabilme ihtimalin var mı karıcığım?" diye sordu.

"Ha yani bana söylemediğin bir şeyler var," dedi sinirle.

"Bildiğim ve söylemediğim konunun Vivien ile uzaktan yakından alakası yok. Söyleyebileceğim tek şey Vivien, Robert'ın yaşam kaynağı ve bundan sonra Robert onu yanından bir saniye bile ayırmaz," dedi.

Debby ona saygı gösterip bu açıklamanın üzerine başka bir şey sormadı. "Ona iyi davransa iyi eder. Yoksa karşısında beni bulur," dedi. David gülümsedi ve bir şey söylemedi.

Robert sinirle araba kullanıyor, o esnada Vivien'ın telefonu çalıyordu. David arıyordu. Vivien telefonu direkt Robert'a uzattığında telefonu aldı ve "Evet," dedi.

"Lilian arıyor, onunla konuşmalısın. Önemli olduğunu söylüyor," dedi. Robert sinirle telefonu kapatıp kardeşinin numarasını tuşladı ve açar açmaz "Ne var?" diye aynı sinirle bağırdı.

Lilian "Robert telefonun neden kapalı?" dedi her şey çok normalmiş gibi.

Robert "Neden mi kapalı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sana beni rahat bırak dedim. Hayatıma burnunu sokma, dedim ama dinlemedin! Şimdi telefonun neden kapalı diye mi soruyorsun?" diye avaz avaz bağırırken Vivien bağıran adamın kim olduğunu sorgular hale gelmişti.

"Bana bağırma! Annem televizyondan seni ve Vivien'ı görmüş

ve sizi görmek istiyor," dediğinde Robert arabayı hırsla durdurdu. Böyle bir şey beklemiyordu. Vivien iyice ürkmüş, dehşetle öfkeden kuduran sevdiği adamı seyrediyordu.

"Senin annenle baban! Benim değil! Yani Kral ve Kraliçe diyorum ki iyi anla çünkü beni oradan kovan bizzat Kraliçe'ydi ve konu o gün kapandı. Sakın Lilian! Bir daha böyle saçmalıklarla beni arama!" diye bağırırken Vivien yanındaki adamın Robert olmadığına yemin edebilirdi.

"Tamam, ben sadece aracıyım. Vivien nasıl?" diye sordu ama ecel terleri döktüğü bir gerçekti. Robert "Sonra konuşuruz," dedi ve cevabı beklemeden sinirle telefonu kapattığında Vivien'a baktı. Genç kadın başını kendi tarafındaki cama çevirmiş, bir eli karnında öylece duruyordu. Robert onun bu sessizliğinin iyiye işaret olmadığının farkındaydı.

Vivien boş bir çuval gibiydi. Aklında sadece bebekleri vardı. Bir dakika sonrasını düşünemiyor, çaresizlik dolu bir acizlik hissediyordu. Gözyaşları durmuyor, belli etmemek adına elleriyle yüzünü hızla siliyor, camdan dışarı bakıyordu.

Davidların evine geldiklerinde Robert arabayı durdurdu ve "Yarın seni kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yer ayarlayacağım. Sonrası..." diye devam ederken Vivien ona cevap bile vermeden arabadan indi ve eve girdi. Nail, Chars'ın uyuduğu odada koltuğa oturmuş, bekliyordu. Odaya girdiğinde Vivien "Teşekkür ederim Nail," dedi. Nail her zamanki sessizliğiyle dışarı çıkacaktı ki Vivien "Nail..." dedi. Nail ona doğru döndüğünde "Sen biliyor muydun?" diye sordu. Nail, hayır anlamında başını salladı ve odadan çıkarken Debby içeri girdi. Vivien uyuyan oğluna baktı bir iki saniye ve "Yemek yememişti," dedi ağlamaklı bir sesle.

Debby "Koca biberon süt içti. Bir geceden bir şey olmaz. Yarın ben ona ne isterse yaparım. Sen de acıkmış olmalısın. Ben hemen bir şeyler hazırlarım," dedi. Vivien "Aç değilim. Sadece uzanmak istiyorum," dedi. Debby sesini çıkarmadı. Vivien gözyaşlarıyla üzerindekilerden kurtuldu ve yatağa uzandı. Hâlâ olanlara inanamıyordu. Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

Saat sabahın beşi olmuş, David ve Debby televizyonda onlarla ilgili haberleri seyrediyordu. Her şey açığa çıkmıştı. Robert telefon konuşmaları yapıyor, bir çıkar yol arıyordu. Balkondan içeri girdiğinde David "Vivien'ın ayakkabı numarasına kadar öğrenmişler. Teresa aradı, size ulaşamıyormuş. Evinin önü gazetecilerle doluymuş," dedi. Robert derin bir nefes aldı.

"Aklım almıyor! Her yerdeler. Nereyi aradıysam kapının önü basın dolu! Galapagos en mantıklı yer gibi duruyor ama Vivien bu halde uçağa binemez,"

"Sakin olup bu olayın unutulmasını beklemekten başka çare yok," dedi Debby.

David "Hadi herkes unuttu diyelim ki bu imkânsız. Vivien nasıl unutacak?" dediğinde Robert "Unutmasına izin vermeyecekler. Bu daha başlangıç," dedi. Debby "Anlamadım," dedi dehşetle. "Bu işi kim yaptıysa dersini iyi çalışmış. Gizlenmem bir işe yaramaz," dedi Robert.

Debby "O zaman ne yapacaksın? Ya da ne olacak?" diye sordu

David "Kabine dönmesini olumlu bulursa devreye girer ve ülke çıkarları her şeyden önce gelir. Güzellikle Robert saraya dönmezse kraliyet yasaları gereği bebekler varis konumunda. On sekiz yaşına kadar kabine onlar hakkında anne ve babaları kadar hakka sahip," dediğinde Debby "Tanrı'm! Vivien seni kesin öldürecek," dedi. O sırada David çalan telefonunu Robert'a uzattı. Arayan Lilian'dı.

Robert "Yine ne var?" diyerek telefonu açtı.

"İyi misiniz? Sormak istedim. Yarın ilk uçakla oraya geliyorum,"

"Gel ve Vivien'ın öfkesinden sen de payına düşeni al,"

"O kadar mı kötü?"

"Bütün gece hastanedeydik. Gece beni öldürmez sağ kalırsam sabaha sakinleşeceğini ümit ediyorum,"

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Vivien hamile ve bir yere gidecek durumda değil. Bebek doğana kadar bekleyeceğiz," dedi Robert.

"Kızma ama buraya gelmekten başka çareniz yok,"

Robert öfkesini kusmamak adına "Gerekirse ben seni ararım. Arama bir daha ve buraya gelmeyi unut," dedi ve telefonu kapattı. Oturduğu yerden kalkıp huzurunun yani Vivien'ın yanına gitti.

Vivien kapının açılmasıyla gözlerini kapatıp uyuyor gibi yaptı çünkü ne konuşmak ne de Robert'la yüzleşmek istemiyordu. Robert uyumadığını biliyordu. Yatağa uzandı ve onu usulca kollarına alıp sarıldı. Vivien ona karşı çıkmadı. Sessizce akan gözyaşlarıyla sevdiği adamın kokusunda uykuya daldı.

* * *

Sabah gözlerini açtığında hâlâ Robert'ın kollarındaydı. Her sabah onun kokusuyla uyanıp onu öperek uyandırmak onun için dünyalara bedeldi ama yapmadı. Ağlama isteğini bastırarak kalktı, üzerini giyinip banyoda elini yüzünü yıkadı ve salona geçti. Tabii salona girer girmez şoke oldu. Lilian gelmiş, Debby ve David'la birlikte kahvaltı ediyordu. Gayet neşeyle "Günaydın," dediğinde Debby korkuyla Vivien'a baktı çünkü arkadaşını tanıyordu. Vivien hiç dostça bakmıyordu.

Debby telaşla "Prenses sizi merak etmiş," dedi. Vivien "Yanılıyorsun Debby. O kendine eğlence arıyor. Burası senin evin, bana laf düşmez ama sana benden tavsiye kendini eğlence konusu etme," dedi ve gerisin geri yatak odasına geçti. Hepsi masada öylece kalmıştı, Vivien'dan böyle bir tavır beklemiyorlardı.

David "Bu normal mi?" diye Debby'ye sordu. Debby "Onu daha önce birine kızarken hiç görmemiştim," dedi.

Lilian, Robert ne söylerse söylesin alınmamıştı ama Vivien'ın söyledikleri ve tavrı onu üzmüştü. "Ben gitsem iyi olacak," dedi. David "Robert'ı gör en azından," dediğinde sessiz kaldı. Debby "Hadi ama üzülme, inan onun için çok zor," dedi.

Lilian gülümsemeye çalıştı ama keyfi kaçmıştı. Vivien öfke dolu, sinirli ve bir o kadar kırgındı. Lilian'ı görmek onu iyice germiş, kendini daha bir aşağılanmış hissettirmişti. Aklı bir çıkar yol arıyordu. Belki unutulur ve onlar önceki hayatlarına dönebilirlerdi. Sonuçta Robert krallıktan kendi isteğiyle çıkmış ve yıllardır orada yaşamıyordu. Her haber iki üç gün içinde unutuluyordu. Bu da unutulacaktı. İçi bu düşünceyle dün geceye oranla ferahlamıştı. Aynada kendine baktı. Yüzü gözü şişmiş, saçları berbat durumdaydı. Hem rahatlamak hem kendine çeki düzen vermek için soyunup duşa girdi. Suyun altında öylece dururken duş açıldı ve içeri çıplak bedeniyle Robert girdi. Vivien şaşkınlıkla "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Duşa giriyorum," dedi Robert ve banyo lifini alıp duş jeli döktü. Kendine sürerken Vivien duştan çıkmak için duş kapısına uzandığında Robert "Nereye?" dedi duş kapısının önüne geçip.

"Çıkıyorum,"

"Çıkma," dedi Robert yalvaran bir ses tonuyla.

"Çıkmak istiyorum," dedi Vivien sertçe.

"Sana hayır dedim!"

"Beni bu kaba davranışlarınla mı yanında tutacaksın? Yeni kandırma yöntemin bu mu?"

"Bu benim değil, senin seçimin," Genç kadının suyla ıslanmış dolgun dudakları gözüne değdiğinde "Seni öpmeliyim," dedi.

Vivien "Ne?" dedi şaşırarak çünkü ciddi giden konuşmanın arasında böyle bir cümle beklemiyordu.

Robert dudaklarına uzandığında kendini ondan uzaklaştırmak için iyice duvara yapıştı. Robert ellerini duvara dayadı. Robert ona arzuyla bakarken "Seni seviyorum Vivien," dedi ve dudaklarına uzandı. Ne olursa olsun dudakları Vivien'ın dudaklarına değdiğinde kadının hayır deme gibi bir lüksü hiçbir zaman olmamıştı. Usul usul özür diler gibi ağzında dolandı bir süre. Tadını ala ala sevdiği kadında huzuru yaşadı. Nefesi kesilmiş, gözleri yaşadığı zevkle kapanmıştı. Dudaklarını kadının alnına dayadı ve günah çıkarır gibi "Her şeyi düzelteceğim. Söz veriyorum," dedi.

"Nasıl?" dedi Vivien gözyaşları suya karışırken.

"Bilmiyorum ama bana güven, buna ihtiyacım var. Sana olduğu gibi..." dedi.

Vivien ona sarılan adama karşı çıkmadı. Dün gece yaşanmamış, onlar hiç kavga etmemiş gibiydi. Onu dudaklarına hapsederek aşkını dile getirip usul usul banyo yapmasına yardım etti. Havlusunu sarıp çıkarttı. Gözlerine aşkla bakarken "Uzanmak ister misin?" diye sordu. Vivien uslanmış bir çocuk gibi başını salladı. Yatağa havlusuyla uzandı. Robert yanına uzanıp "Böyle bir şeyin olacağını bilemezdim. İnan bana sensizlikten öyle korktum ki söyleyemedim," dedi.

"Galapagos konusunda ciddi miydin?" dedi Vivien. Robert bir umut bulmuş gibiydi. Genç kadın dünden beri onu

terk etmekten bahsederken şimdi bu cümle güneş gibi içini ısıtmıştı.

"Tabii ki. Orayı çok sevdiğini biliyorum," dedi. Vivien sessizce ona sarıldı. Bir süre sonra kalkmak için doğrulduğunda Robert "Nereye?" dediğinde "Giyinmeliyim. Chars birazdan uyanır," dedi. Robert kıyafetlerini getirip giyinmesinde yardım etti.

Vivien kapıdan çıkarken "Ben Debby'nin odasındayım," dedi gözlerine bakarak ve kapıdan çıktı. Robert salona girip Lilian'ı gördüğünde ne diyeceğini bilemedi. Lilian "Bir şey söylemene gerek yok. İstenmediğimi biliyorum ve gidiyorum," dedi.

Robert "Beni daha fazla sinirlendirme Lilian," dedi ve gelip kardeşine sarıldı. Telefonuna mesaj gelen David sıkıntıyla "Televizyonu açsak iyi olacak," dedi.

Debby sıkıntıyla "Yine ne var?" diye sorarken Robert çoktan televizyonu açmıştı. Saray görüntüsünün altında *"Kabine toplantısı bir on dakika öncesinde sona erdi. Açıklamalar az sonra,"* yazıyordu. Robert sinirle Lilian'a döndü ve "Bana bundan bahsetmedin!" dedi.

"Sormadın ki," dedi Lilian ürkekçe.

"Ne olmuş kabine toplanıyorsa?" Sorusu kapının önünde dikilen Vivien'dan geldi.

Lilian iyice gerilmiş, kimse cevap vermemişti. "Ben... Ben yola çıkmadan az evvel öğrendim. Kabinede Edmund, Robert ve veliahtlarının ortaya çıkmasıyla çok kan kaybetti. Kabine kapalı toplandı. Bu özel bir durum demek," diyebildi çünkü Vivien şeytan çarpmış gibi ona bakıyordu. Daha ona söylenen yalanları hazmedememişken korkuları giderek büyüyordu. Debby olayı kurtarmak için "Ne olmuş kapalı bir toplantıysa, bize ne? Hadi Vivien, geceden beri bir şey yemedin. Unutulacak ama biraz

zamana ihtiyacınız var. Bu konuyu fazla büyütüyorsunuz. Sizi silah zoruyla saraya geri getirecek değiller ya," dedi gülerek. Lilian ve Robert birbirlerine bakarken Vivien "Ne? Yapabilirler mi?" diye sordu.

Lilian "Yok... Yapmazlar," dedi ama hiç inandırıcı değildi.

Robert sessizdi, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Lilian artık yalan yok. Her ne kadar veliahtlıktan çıkarılmış olsam bile çocuklarım ve eşim direkt krallığın himayesine giriyor," dedi.

Vivien yine gerilmiş, çok değil bir on dakika önce bulduğu huzur yine yok olmuştu. "Bu sorumun cevabı değil," dedi sinirle.

Robert "Kraldan olma her çocuk yani biz, on sekiz yaşımıza kadar himaye edilir, korunur ve kabine tarafından gözetiliriz. Hakkımızda alınacak her karar kabine oylamasına sunulur. Alınan kararı kral onarsa her karar yasal hak kabul edilir. Bu kral kanı taşıyan herkes için geçerli ve beni onlara bağlı kılıyor," dedi. Vivien sinirle "David, televizyonun sesini açabilir misin?" diyerek önüne geçti.

Elleri titriyor, yine krizin eşiğindeydi. Lilian "Ortada bir şey yok," dedi ama Vivien ona öldürecek gibi "Size göre yok," diye haykırdı. Robert sessizdi. Vivien'ın sinirleri pamuk ipliğine bağlıydı ve eskisini hazmedemeden yeni bir haber duymak ona iyi gelmiyordu. Lilian onların düşündüğünden daha kötü durumda olduklarını artık biliyordu. Vivien televizyonun başında Buckingham Sarayı'ndan canlı yayın yapan bir kanaldaki yorumları dinliyordu.

"Kabinenin acil toplanmasının nedeni hakkında resmi bir açıklama yapılmadı. Tabii Prens Robert'ın ortaya çıkan düğün fotoğrafları dünya gündemine olduğu gibi kabineye de bomba gibi düştü. Kabinenin kapalı kapılar ardında toplanmasının ilk maddesinin Prens Robert olduğu az çok tahmin edilebilir. Asıl soru şu: Bun-

dan sonra ne olacak? Prens Robert sırtını çevirdiği saraya geri dönüp Kral'ın yanında yerini alarak eski günlere dönecek mi? Eğer dönmezse kabine tarafından Prens'e evine dön ültimatomu çıkacak mı? Sorular merakla cevap beklerken gündemden düşmeyen asıl kişi Prens Robert'ın çocuklarının annesi Vivien Oswald. Vivien Oswald, kraliyete fazla uzak bir isim değil. Prenses Lilian'ın kıyafetlerini hazırlayan yükselmekte olan bir tasarımcı. Vivien Oswald'ın kasabada yaşayan annesi ve yakın arkadaşları hiçbir yorum yapmazken bazı duyumları göre çift ilk oğulları doğmadan hemen önce ayrılmışlar. Vivien Oswald, İngiltere'ye annesinin yanına dönmüş ve orada yaşamaya başlamış. Küçük Prens Chars'ın rahatsızlığı sonrası barışmış ve evlenmeye karar vermişler. Vivien Oswald ikinci bebeğine hamile ve cinsiyetinin erkek olduğu söylentiler arasında," diye devam ederken Vivien delirmiş gibi "Bu... Bu kadarı bizim özelimiz. Bunu sen yaptın! Sen yaptın! Her şeyi basına sen verdin! Bunu bilen kimse yoktu!" diye Lilian'a doğru avaz avaz bağırırken gözyaşları yine akıyordu.

Lilian şaşırmış, Vivien'ın bağırmasıyla ayağa kalkmıştı. Vivien sinirle salondan çıktığında Debby "Bunun başka bir açıklaması yok. Bebeğin cinsiyetine kadar biliyorlar," dedi ve aynı sinirle Vivien'ın yanına gitti.

Robert ne düşüneceğini bilmiyordu. Lilian'ın yalan söylemekten başka çaresi yoktu.

"Robert ben vermedim. Yemin ederim ama ben... Ben..." dedi çünkü bir şekilde bu işin içinde olduğunu kardeşi er geç bulacaktı.

Robert "Sen ne!" diye bağırdı.

"Elisabeth'i buldum," dedi Lilian, neredeyse korkudan gözlerini kapatmıştı. Robert onun ismini duyunca yüzündeki bütün damarları atmaya başlamıştı.

"Ne yaptın?" diye sinirle bağırdı ve kalkıp balkona çıktı. David kanı donmuş gibi "Lilian bana yapmadığını söyle..." dedi ama Lilian ona cevap vermek yerine kardeşinin yanına balkona çıktı ve olanları sakince anlatmaya başladı. Robert'ın uzun zamandır elleri ilk defa titriyordu.

"Git Lilian ve bir daha sakın beni arama," dedi dişlerini sıkarak.

"Ben doğru olanı yaptım," dedi Lilian gözlerinden yaşlar akarken.

"Doğru olan ne biliyor musun? Sevdiğim kadını zorbalık yaparak yanımda tutuyor olmam. Yoksa dün gece beni terk etmişti. Ona bir bak Lilian, bunu nasıl yaparsın? Hayatı bitmiş gibi çocuklarının elinden alınma korkusuyla çaresizliğine bir bak! Sevdiği adamın onu ne hale getirdiğine bir bak!"

"Bana resimleri ben vermişim muamelesi yapma. Ben yıllarca annemle babamın yanında yaşayıp onların ölmeden mezara girişlerini seyrettim. Beni anlamalısın. Öyle mutlular ki..." dedi Lilian.

"Şimdi bu saçmalığın senin suçun olmadığını mı söylüyorsun? Anlattığın onca şeyden sonra buna inanmamı bekleme," dedi Robert sinirle.

"İnan bana o resimleri ben vermedim," dedi Lilian. İçinden *doğruyu söylersem kesin beni ve Richard'ı öldürür* dedi.

"Belki annem vermiştir," dedi çıkar bir yol bulmuş gibi. Robert "Annem böyle bir şey yapmaz," dedi.

"Kimin verdiğinin bu saatten sonra ne önemi var? Sen suçsuzsun. Ailemiz tekrar bir araya gelebilir," "Suçsuz olmam Christian'ı geri getirmez. Ben suçluyum. Ona söyleseydim, ona karısının bana olan ilgisinden bahsetseydim belki bugün aramızda olurdu,"

"O aramızda... Chars'a bak, onun kopyası gibi. Belki bize geri dönmüştür," dedi mutlulukla.

"Sen delirmiş olmalısın! Olmayacak bir rüyadasın Lili. Uyan ve saraya dön. Daha fazlasını ne ben ne Vivien kaldıramaz. Onu kaybedemem," dedi.

"Alışacaktır, seni seviyor. Yeter ki sen dönmek istediğini ifade et," dedi. Robert aptalca kardeşine bakıyordu. Şu ana kadar kendi isteğiyle dönmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Oysa şu iki dakikanın içinde büyüdüğü saray, annesi, babası gözlerinin önünde canlandı. O kendini kaybetmiş, yedi yılı aşkın bir süreyi benliğini inkâr etmekle geçirmişti. O derinlerde bir yerde Londra'yı hep özlemişti. Bu iç dünyasında bir itiraftı. Sinirle gülümsedi ve "Sen bir yılansın," dedi kardeşine.

"Hadi ama itiraf et," dedi Lilian gülümseyerek.

"Tabii ki saraya dönmek isterim," dediğinde Robert'ın balkon kapısının önünde duran Vivien'la göz göze gelmesi aynı andaydı. Vivien dehşet ve hayal kırıklığıyla onlara bakıyordu. Hızla kapıdan uzaklaşıp içeri girdiğinde Robert "Tanrı'm!" dedi hızla arkasından gitti.

Vivien odaya girdi, giyinmeye başladı. Buradan gidecek ve bu yalanlardan uzaklaşacaktı. Artık içi katılıyor, ağlayamıyordu. Robert içeri girdi ve "Yanlış anladın..." diye ona sarılacakken Vivien onu itti ve "Ben senin sabah söylediklerini yanlış anladım ama bundan sonra beni kandıramayacaksın çünkü ne ben ne çocuklar yanında olmayacağız!" diye haykırırken Robert duyduklarıyla şoke olmuştu. Sinirle "Sen ne söylediğinin farkında değilsin," dedi. Vivien artık iyice zıvanadan çıkıyordu. "Evet, değilim! Ne düşüneceğimi, nereye gideceğimi, senin ve kardeşinin yalanlarından kendimi, çocuklarımı nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim dün geceye geri dönmek istediğim! Başka bir isteğim yok!" diye haykırdı ve yatağa bitik vaziyette oturup "Ben...

Bebeklerimle göl evine dönmek istiyorum," dedi sanki dönemeyeceğini biliyor gibi.

Robert "Sadece bebekler mi?" diye sordu kırgınca.

"Ben bebeklerimizle göl evinde olacağım. İstersen sen de bizimle oraya gelirsin. Yok ben Prens olacağım diyorsan kendine başka bir aile kurman gerekecek çünkü ben bir prensle evlenmedim," dediğinde Robert hüsrana uğramış şekilde bir iki saniye ona baktı.

Yanında kalırsa Vivien'ı daha çok üzeceğinin farkındaydı. Dişlerini sıktı, söyleyeceklerini içine atıp odadan çıktığında nefes alamıyordu. Hızla çıkış kapısına doğru yürürken David önüne geçti ve "Burayı bulmaları an meselesi," dedi.

"Nefes almalıyım," dedi Robert. "Gece çıkarız olmaz mı?" dedi David. Robert çaresizce tamam anlamında başını salladı ve balkona geçti.

Lilian pişmanlığıyla kendi vicdanında boğuluyordu. Tek istediği anne ve babasının biraz da olsa eski hallerine kavuşmaları, Robert'ın hak ettiği saygıyı tekrar kazanmasıydı ama şu an her şey için pişmandı. Robert balkona çıktığında "Ben gitsem iyi olacak," dedi. Robert acıyla gülümsedi "Gitmen düne dönmemizi sağlamayacak," dediğinde Lilian gözyaşlarına boğularak içeri girdi. Gitmesini engelleyen David oldu. Debby, Chars kucağında Lilian'a birlikte kahve içmeyi teklif etti ve birlikte mutfağa geçtiler.

Vivien bütün gün odadan hiç çıkmadı. Bir çıkar yol aradı durdu. Aklına gelen her şeyi telefonda Catrine ile paylaştı ama olumlu bir cevap alamadı. Eli kolu bağlanmıştı ki zaten bir şey yapmaya cesareti yoktu. Ağzı burnunda hamileydi ve doğuma az kalmıştı. Chars için endişeleniyordu. Tedavisi bitmiş olsa da beslenmesine, yaşantısına dikkat etmesi gerekiyordu. Düşündükçe

ağladı. Uyudu. Uyandı. İsyan etti ama çıkar bir yol bulamadı. Akşam yemeğine gitmedi. Debby ne söylediyse fayda etmedi.

Robert sakin kalmaya çalışarak Vivien'ın yanına gitti. Odaya girdiğinde Vivien camın kenarına oturmuş, öylece duruyordu.

Robert "Hadi yemeğe gel, bütün gün bir şey yemedin," dedi.

"Aç değilim,"

"Ne söylersem yanlış anlayacak ve bundan sonra bana inanmayacaksın değil mi?"

"Beni üzen ne biliyor musun? Dün geceden sonra bile bu sabah sana inanmayı seçtim ya kendime çok kızıyorum. Bile isteye sana kanıyorum ve bu canımı çok yakıyor,"

"Sana yalan söylemedim Vivien bunu biliyorsun,"

"Saraya dönmek isteğini kulaklarımla duydum. Karşıma geçmiş sana yalan söylemedim deyip durma!"

"Orası benim büyüdüğüm yer Vivien, orada olmayı istemem gayet doğal," dedi Robert samimiyetle.

"İyi! Özgürsün, dilediğini yap!" diye bağıdrdı Vivien.

Robert "Benden ayrılmayı düşündüğünü söylemeye çalışıyorsan benim öyle bir niyetimin olmadığını bilmelisin," dedi gayet sakin ama psikopat bir sesle.

Vivien hıçkırıklarının arasında "Benim var ama!" diye haykırdığında Robert duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

Sakin kalmaya çalışarak "Benden ayrılmayacaksın ve ben ne saraya ne de başka bir yere sensiz gitmeyeceğim. Ailem sensin. Kendini üzme artık," dedi sabırla.

Vivien gözyaşlarını silerken "Bundan sonra hiç üzülmeyeceğim. Sana söz veriyorum," dedi alayla.

Robert tavrı karşısında "Dua et hamilesin. Yoksa ben sana yapacağımı bilirdim," dedi ve sinirle odadan çıktı.

Vivien eline geçen su bardağını kapıya fırlattığında çaresizliğine ağlıyordu. Yarım saat sonra Robert odaya tepsinin içinde yemekle girdi.

Tepsiyi komodinin üzerine bırakıp "Ben de yemedim, hadi gel beraber yiyelim," dedi.

Vivien tam bir şey söyleyecekti ki Debby kapıyı hızla açıp "Bunu görmelisiniz, salona gelin," dedi.

Robert ve Vivien birbirine bakıp hızla salona geçtiler. Televizyon açıktı, haberler yine onlardan bahsediyordu.

Edmund oldukça sinirli bir halde arabasına binerken gazetecinin sorduğu "Efendim, veliahtlığınız düşürülüp yerinize tekrar Prens Robert'ın getirileceği söyleniyor, doğru mu?" sorusuna "Robert ailesini ve ülkesini terk etmeyi seçti. Bundan sonra dönme gibi bir lüksü yoktur. Değerli halkımız, kabinemiz hatta Kral'ımız bile bunun bilincindedir," dedi aşağılayan bir tavırla.

Robert "Aşağılık herif! Ne zaman böyle konuşabilecek hale geldi?" diye hiddetle söylenirken Vivien dehşetle onu seyrediyordu. Gerçekler açığa çıktığından beri sevdiği adamı tanıyamıyordu.

Başka bir gazetecinin "Ülke siz ve Prens Robert yandaşları olarak ikiye bölünmüş durumda. Ya tercih sizden yana olmazsa?" sorusuna cevabı daha sertti.

"Ülkemin insanlarının bölündüğü dedikodudan ibarettir. Birkaç kendini bilmez çıkarcının işine geldiği gibi huzuru bozmasından başka bir şey değildir. Prens Robert yeni kurduğu ailesiyle mutlu bir hayat sürmektedir. Eğer veliahtlığı isteseydi köşe bucak saklanmaz, bugün burada benim karşımda olurdu değil mi?" dedi.

Robert ayakta sağa sola dönüp duruyor, sinirden ne yapacağını bilmiyordu. Lilian "Sana meydan okuyor," dediğinde Vivien

artık savaşacağı bir şey olmadığını anlamıştı. Sessizce salondan çıktığını fark etmediler bile.

Robert her ne kadar onu seviyor olsa bile kraliyet onu bir şekilde bulacaktı ve acı olanı Robert'ın da buna hevesli olmasıydı. Kaybetmeye başladığını düşündüğü, sevdiği adam için aktı gözyaşları.

Robert, Vivien'ın odada olmadığını çok sonra fark etti. İçi burkuldu ama yanına gitmedi. Gidip ne diyecekti? Aklı karmakarışıktı. Gidip Edmund'a haddini bildirmek için yanıp tutuşuyordu ama Vivien'ın krallığa gelmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordu. Diğer yandan haklı olduğunu bilse de sevdiği kadının ondan vazgeçmesi canını yakıyordu. Belki de uzun bir süreden sonra ilk defa onu kollarına almadan yanında uyuyakaldı.

Vivien uyandığında Robert yanında değildi. Giyinip salona geçtiğinde Debby ve Lilian kahvaltı hazırlıyordu. Vivien "Günaydın Debby," dedi Lilian'ı görmezden gelerek. Chars oturduğu yerden kalkıp annesine doğru kollarını açtı. Vivien onu kucaklarken "Robert nerede?" diye sordu. Debby ve Lilian göz göze geldi.

Vivien "Neler oluyor?" diye sordu ama cevap alamadı. "Debby, bir soru sordum," dedi panikle. O sırada kapı çaldı ve Debby "Sana kendi açıklasın," diyerek kapıyı açmaya gitti. Robert içeri girdiğinde öyle sinirliydi ki Vivien yine öylece kalmış, sadece onu seyrediyordu. Robert karşısında durdu ve "İyi misin?" diyerek aşkla ona bakarken sarılmak istedi. Vivien bir adım geri çekildi ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Robert'ı onsuzluk mahvediyordu. "Bir şey olduğu yok," dedi yine sakin kalmaya çalışarak.

Vivien "Bir şey olduğu belli," dedi sinirle.

Robert derin bir nefes aldı ve "Boş yere üzülmeni istemiyorum," dedi.

Vivien "Bir eksik bir fazla, fark etmez. Üzülmeme aldırmıyorsun bunu ikimiz de biliyoruz. Hadi söyle hazırım," dedi yine sinir dolu bir alayla.

Robert "Seninle her nerede olursa olsun yaşarım demiştin... Ne değişti?" diye sordu acıyla.

Vivien "Sevdiğim adamın bir yalancı olduğunu öğrendim, değişen bu!" diye isyan eder gibi.

Robert "Haklısın, seni üzmemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzüleceksin. Bilmen iyi olur kabine bir karar almış, bunu bir yazıyla bildirdiler," dedi.

"Ne kararı?"

"Ülkede çıkan huzursuzluğa açıklık gelene kadar dönmemi istiyorlar," dediğinde Vivien gözlerinin içine baktı. Sevdiği adamın gözlerini görmeli ve soracağı sorunun cevabını öyle duymalıydı.

"Peki sen saraya dönmek istiyor musun? Bunu bilmeliyim," dedi.

Robert ne diyeceğini bilmiyordu. Bu onun kararı değildi ama evet, içten içe dönmek istiyordu. Vivien Robert'ın sessiz kalmasıyla gözlerinden süzülen yaşları sildi ve "Ben cevabımı aldım. Ben de göl evine dönerim," dedi.

Robert, Vivien hamile olmasa belki aklından geçeni yapar, onu kucakladığı gibi uçağa bindirir, sarayda bir odaya kapatır kandırana kadar çıkarmazdı. Tabii bu şu an için imkânsızlar arasındaydı.

Sakin ama psikopat sesiyle "Vivien anlıyorum ki sen beni hiç dinlemiyorsun. Sana benden kurtuluşun olmadığını kaç kere tekrar etmem gerekiyor? Ben tekrar ederim de sen ne zaman anlayacaksın?"

Vivien ondan çekindiğini belli etmemeye çalışıyordu. "Giden sensin! Ben değil. Göl evine dönüp sana tekrar güvenmeye bile çalışabilirim ama kimse beni zorla o saraya götüremez,"

"Vivien senin ve benim tercihimize bırakmıyorlar. Bebekleri elimizden almaktan bahsediyorlar," dediğinde Vivien "Sen... Sen neden bahsediyorsun? Bun asla izin vermem!" diye haykırdığında yine öksürmeye başlamıştı.

Robert ona sarıldı ve ondan kurtulmasına izin vermeden kollarında titreyen kadına "Kendini perişan ettin. Sakinleşmeli ve bana güvenmelisin," dediğinde aklı çıkar yollar arıyordu.

Vivien'ın artık sinirleri kaldırmıyordu, pes etmiş gibi "Ben göl evine dönmek istiyorum. Lütfen beni oraya götür! Nasıl olsa burada da hapis gibiyim. Oradan dışarı çıkmam. Gerekirse ışıkları bile yakmam. Beni evime götür," dedi öksürüklerinin arasında.

Robert'a bu isteği mantıklı geldi çünkü Nathan gazetecilerin gittiğini bildirmişti. "Gece döneriz olur mu? Kimse fark etmeden," dedi ve onu uzanması için odaya götürdü.

Vivien tamam anlamında başını salladı ve yatağa uzandı. Robert yanına uzanıp onu kollarına aldığı esnada telefonu çalmaya başladı. Arayan kişiyi gördüğünde kalktı ve odadan çıktı. Kabinenin görevlendirdiği temsilci arıyordu. Balkona çıkıp telefonunu açtı ve dinleyip "Evet, aldım," dedi soğuk bir sesle. Tekrar dinledi ve "İlginiz için teşekkür ederim. Şu an için dönmem mümkün değil. Kral'a saygılarımı iletin," dedi. Karşısındaki duraksadı ve *"Efendim beni yanlış anladınız. Ben size gelmek zorunda olduğunuzu iletmekle yükümlüyüm. Gelmediğiniz takdirde bu sizi zora sokar. İngiltere sizi iade etmesi için gerekli girişimleri yapacak, size yaptırımlar uygulayacaktır,"* dedi. Robert bağırmaya başladığında Lilian, Debby ve David mutfaktan koşarak geldi. Robert'ın karşısında dikilen Vivien'la göz göze gelmesi bir oldu.

Robert sinirle "O zaman benim söyleyeceklerimi de git onlara ilet. Bana zorla kimse bir şey yaptıramaz," dedi ve cevabı beklemeden telefonu kapattı.

Lilian "Bu saygısızlığınla Edmund'ı haklı çıkarıyorsun. Babamı ve annemi düşün," dediğinde Robert ve Vivien yine göz gözeydi.

Vivien ortamdan kendini soyutlar gibi hiçbir şey demeden yanlarından ayrıldı. Odasına gitti ve yatağa uzanıp yine her şeyi yok saymaya çalıştı ama çalan kapıdan giren Lilian'la yine gerçek dünyadaydı.

Lilian "Beni istemediğini biliyorum ama o benim kardeşim," dedi ona fırsat vermeden. Vivien sessizdi çünkü artık yorgundu ve kırıcı olmak istemiyordu. Diğer yana döndü ve gözlerini kapattı.

Lilian "Benden nefret ediyorsun ve bunun için haklısın. Sana bir sürü yalan söyledim. İlk başta ben de bilmiyordum. Robert ilik için bana geldiğinde bile söylemedi. Richard'la beraber öğrendik. Sonra yıllardır görmediğim kardeşimin özlemiyle yanınızda olmak istedim. Yemin ederim o fotoğrafları basına ben vermedim," dedi ama içinden yalandan kim ölmüş demeyi ihmal etmedi. "Sana Robert adına yalvarıyorum. Onu seninle kraliyet arasında bir seçim yapmak zorunda bırakma. Anne ve babasından yeterince uzak kaldı. Orası onun evi Vivien. Yıllardır uzakta, sevdiklerinin yanında olmak istiyor," dedi.

Vivien doğrulabildiği kadar doğrulup ona doğru döndü ve "Anlamanız gereken şu Prenses, ben bir prensle evlenmedim. Kardeşiniz bunu benden sakladı. Ayrıca kimseyi tercih yapmak zorunda bırakmıyorum. Cehennemin dibine bile beraber gidebilir ve beni rahat bırakabilirsiniz. İtiraz etmeyeceğim. Hatta adınızı bile anmayacağım," dedi.

Lilian, Vivien'ın zor biri olduğunu yeni yeni anlıyordu, tam bir şey söyleyecekti ki kapıda konuşulanları duyan Robert "Bu kadar basit yani," dedi gözlerinden kıvılcım çıkarken.

Vivien "Evet bu kadar basit! Ne bekliyorsun? Yakana yapışıp *beni bırakma* diye ağlamamı mı?" diye çemkirdi.

"Yapışmana gerek yok. Bir yere gideceksem sen de benimle geleceksin zaten,"

"Senin derdin ne?"

"Derdim sensin,"

"Ben sana bir dert değilim. Hiçbir zaman da olmadım,"

"Neden o zaman her konuşmamızın ardından rahat bir şekilde sana arkamı dönemiyorum? Neden her kötü olayda seni benden vazgeçmiş buluyorum? Neden ilişkimiz pazarlık konusu? Neden sevdiğim kadın ne olursa olsun benim arkamda diyemiyorum? Daha bir sürü neden sıralayabilirim!"

"Bu ne şimdi? Nasıl bir kibir içerisindesiniz siz? Bütün bu olanların suçunu nasıl bana yükleyebiliyorsunuz?" diye bağırdı Vivien.

Lilian "Biz sadece..." diye lafa başladı ama Vivien "Siz sadece kendinizi düşünen bencil asillersiniz!" diye avaz avaz bağırdığında Lilian gözyaşlarıyla dışarı çıkmıştı bile.

Robert kederle "Beni sevdiğini hatırlamanı istiyorum. Sen bunu unutmuş gibisin. Tek derdin sana söylenilen yalan. Lütfen bunu bir düşün. Belki o zaman benim senin sevgine tutunup ayakta kaldığımı görebilirsin," dedi ve hızla odadan dışarı çıktı.

Hayatları iki günün içinde cehenneme dönmüştü. Vivien son günlerde yapabildiği tek iyi şeyi yaptı. Yatağa uzandı. Gözlerini kapatıp ağlayarak uyumaya ve unutmaya çalıştı. Bütün öğleden sonrayı yine odada geçirdi. Debby, kucağında Chars kıkırdayarak

içeri girdi. Chars çikolata olmuş ellerini gösterdi ve "Anni beni yıka," diye sırıttı. Vivien "Ah, bu yakışıklı ne tatlı olmuş!" diye kucağına alıp ellerini öperken onu soymaya başlamıştı. Debby kapıdan çıkarken Robert odaya giriyordu. Chars "Baba," diye şımarıkça bağırdığında yanlarına gelip "Ben hallederim. Sen yorulma," dedi. Vivien "Ben de duş almak istiyorum," dedi.

"Burası tehlikeli, kayabilirsiniz. Beraber girelim,"

"Siz girin o zaman, ben sonra girerim," dedi Vivien soğukça.

Robert yanına gelip onun elbise düğmelerini açmaya başladı ama Vivien elini tutup "Yapma, bu beni daha fazla üzmekten başka bir şeye yaramıyor," dedi.

Robert "Sensizlik beni öldürüyor, sen de bunu anla," dedi ve dudaklarına uzandığı sırada Chars çoktan araya girmiş, annesinin dudaklarına ulaşmaya çalışıyordu. Vivien gülümsedi ve oğlunu elinden tutup duşa götürdü. Robert öksüz gibi öylece arkalarından baktı. Aşktı hâlâ onları hayatta tutan ama ölüm sanki aşkı seçmiş kol geziyordu ve Robert aşkı için yine savaşıyordu.

Vivien oğluyla duşta yarım saatten fazla zaman geçirmiş, hâlâ çıkmamıştı. Robert dayanamadı ve banyoya girdiğinde Vivien duşun içinde oğlunu kuruluyordu. Robert duşu açtı ve Chars'ı aldığında Vivien biraz daha duşta kalmaya karar verdi. Robert oğlunu kurulayıp giydirdi ve yatağına yatırdı. Chars uyuyakaldığı sırada Vivien duştan çıkmıştı. Hamileliğin sonlarına gelmişti ve artık çabuk yoruluyor, devamlı dinlenmek istiyordu. Yatağın üzerine bornozuyla oturup gözlerini kapattı. Artık ruh hali düzelmiyor, düzelmesi için çaba göstermiyordu bile. Robert onun mutsuzluğunu bir süre içi burkularak seyretti. Yanına gidip oturdu ve

"Dışarı çıkmak ister misin? Kaç gündür kapalı kaldın," dedi. Vivien gözlerine baktı ama cevap vermedi. Robert sabırla "Hadi giyinip dışarı çıkalım," dedi.

Vivien "Ben yorgunum. Uzanacağım. Göl evine dönecek miyiz?" diye sordu ruhsuzca. Robert derin bir nefes aldı, tam cevap verecekti ki Vivien yerinden kalktı ve eşofmanlarını alıp banyoya geçti. Hayır cevabını duymak istememişti. Artık ne ağlamak ne de olumsuz bir şey duymak istemiyordu.

Giyinip çıktığında Robert odada yoktu. Yatağa uzanıp ağlamasını bastırdı ve gözlerini kapattı.

Uykusunun arasında Chars'ın kıkırtılarını duyuyor, uyanmak istiyordu ama uyku sanki onu esir etmiş, ayılmasını engelliyordu. İçine huzuru getiren kokuyu soluyarak sıcağını hissettiğinde gözleri hâlâ kapalıydı. İçinden *"Bir kâbustu, uyandım bitti. Evimizdeyiz. Onun kollarındayım. Lütfen kâbus olsun!"* diye yakarırken sevdiği adama doğru dönüp sıkıca sarıldı. Mutluluk dolu bir endişeyle gözlerini açtığında acı gerçeklerle karşılaştı. Evet, sevdiği adamın kollarındaydı ama Debby'nin evindeydi.

Robert, Vivien onun kollarından çıkacağı sırada ona sıkı sıkı sarıldı ve kulağına eğilip "Hadi hazırlan, eve dönelim," dedi. Vivien günlerdir ilk kez sevdiği adamın gözlerine böyle umutla bakıyordu. Robert "Gitmek istemiyorsun sanırım," dedi gülümseyerek. Vivien kollarından çıkıp doğruldu ve "Şu an tek isteğim eve dönmek," dedi. Robert "O zaman gidiyoruz. Hadi hazırlanalım," dedi.

Birlikte hazırlanırken Robert'ın telefonu çalıyordu. Vivien endişeyle ona bakarken "Nail arıyor," dedi ve dışarı çıktı. Vivien rahat bir nefes alıp hazırlanmaya devam ettiği sırada kapı açıldı ve Lilian içeri girdi. Vivien onu yok sayıp valizi yerleştirmeye devam ederken Lilian "Robert göl evine döndüğünüzü söyledi. Ben de sizinle gelebilir miyim?" diye sordu.

Vivien soğukça "Orası senin kardeşinin evi, bana sormana gerek yok," dedi.

"Senin de evin ve beni istemediğini biliyorum,"

"Konuyu kişiselleştirmeye gerek yok. Ben sadece kraliyetten uzak durmaya çalışıyorum ve sen kraliyetin bir üyesisin,"

"Unutamaz mıyız?" dedi Lilian.

"Sanmıyorum," dedi Vivien.

Lilian sessizce odadan çıkarken Vivien bu kötü konuşma için kendini kötü hissetti. Toparlanıp salona çıktığında Debby "Biz de geliyoruz," dedi. Vivien, Robert'la göz göze gelirken David "Tabii ki gelmiyoruz. Biz ne olur ne olmaz diye burada kalacak ve sizden haber bekleyeceğiz," dediğinde vedalaşarak evden ayrıldılar.

Gece saat bir olmuş ancak göl evine varabilmişlerdi. O lanet geceye ait yaşanan her şey ortaya saçılmış halde duruyordu. Robert ve Vivien sessizce o gecenin izlerini temizlediler. Bozuk yemekler çöpe atıldı. Yerler süpürüldü. Kırık televizyonun etrafa saçılan parçaları toplandı. Robert televizyonu duvardan söküp dış kapıya koydu. Lilian, Chars kucağında öylece onları seyretti. Vivien, işi bitince Lilian'ın yüzüne bakmadan Chars'ı kucağından aldı ve "İyi geceler," diyerek odasına geçti. Chars yatağını öyle özlemişti ki Vivien pijamalarını giydirirken uyuyakaldı. Vivien elini yüzünü yıkayıp geceliğini giydi ve yatağa uzandığı sırada Robert odaya girdi. Kıyafetlerini çıkarıp yatağa uzandı. Vivien'ın mutsuzluğunun farkındaydı ve bu onu çok üzüyordu. "Evde olmak güzel," derken onu sıkı sıkı sarıp yüzünü boynuna gömdü. Kokusu istek ateşini tetiklemiş bedenine yayarken "Seni özledim," dedi dudaklarına uzanarak. Vivien "Hiçbir şey olmamış gibi nasıl böyle rahat olabiliyorsun aklım almıyor," diyerek uzaklaşacakken Robert onu sinirle kendine çekti. "Uslu dur," dedi.

Vivien "Sen..." demeye kalmadı Robert onu zorla öpmeye başladı. Vivien kendini birkaç kere çekmeye çalışsa da Robert çenesini tutup yine onu kendine hapsetmeden önce "Ciddiyim,

uslu dur. Seni çok özledim," dediğinde Vivien şaşkındı. Tabii bir süre sonra Robert'ın ısrarcı tavrına kendini kaptırması zor olmadı. Robert onu doyasıya öpüp bedeninde dolandı. Kendine nazikçe hapsedip istediğini yavaş yavaş alırken genç kadını unutmadı. Vivien onda kayboluşun şehvetini yaşadı. Robert onu yormamak için elinden geleni yaptı. Dudakları, sırtı göğsüne yaslanmış kadının boynundaydı. Kulağına doğru "Sen de beni çok özleşmişsin," dedi hınzırca. Vivien sesini çıkarmamış, Robert "Duyamadım," dediğinde Vivien sinirle ona döndü ve "Neden bir zorba gibi davranıyorsun?" dedi kızgınca.

Robert ona dönen sevdiği kadının hamile karnını okşarken "Sen böyle istiyorsun. Bana hak vermeyi denemiyorsun bile," dedi ve dudaklarını bulduğunda Vivien "Robert!" diyerek kendini çekmeye çalıştı. Robert "Ne?" dedi yine sertçe. Sesi sert olmasına rağmen bakışları aşk doluydu ve Vivien'ı dinlediği söylenemezdi.

Vivien "Bu yaptığın hiç hoş değil," dedi.

Robert derin bir nefes alıp "Dinle! Bana geldiğinde benimle her yerde her şekilde yaşayacağını söylemiştin. Buna inanmak istiyorum. Sözünde durmazsan seni yanımda zorla tutmaya kararlıyım," dedi.

"Ben yalanlarla..." diye cümleye başlayan Vivien'ın konuşmasına izin vermeden "Ben bir hata yaptım, sana söylemeliydim ama olan oldu. Ben, sen ve bebekler artık bir aileyiz. Lütfen buna alış. Ne kendimi ne seni bu aileden mahrum etmeyeceğim," dedi kararlı bir sesle.

"Beni zorlayacak mısın?" dedi Vivien.

"Ben zorlamasam bile bebeklerimiz elimizden alınacak. Buna dayanabilecek misin?"

"Ciddisin,"

"Suçu bana yükleme lütfen,"

"Kime yüklemeliyim?" diye sordu Vivien ama yine ağlamak üzereydi.

"Yeter, ağlama artık," diye gözünden süzülen yaşları sildi.

Vivien "Oraya dönmek istiyor olman benim sana olan inancımı iyice yok ediyor," dedi

"Vivien orayı özlüyorum hepsi bu,"

"Ben çocuklarımın o müzede büyümesini istemiyorum,"

"Ben büyüdüm ama,"

"Onun için mi orayı terk ettin?" dediğinde Vivien ileri gittiğini biliyordu. "Özür dilerim ben..." dedi ve sustu.

Robert gerilmişti ama gerçekleri henüz ona anlatacak gücü yoktu. "Öyle ya da böyle bir şekilde dönmek zorunda kalacağız," demekle yetindi.

"Şaka yapıyorsun," dedi Vivien, dirseklerinin üzerinde doğrulmuş genç adama dehşetle bakıyordu.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Ayrıca böyle çok seksi görünüyorsun," dedi. Elleri genç kadında dolaşmaya başlamıştı. Vivien kendini ondan uzaklaştırıp "Sen ne dediğinin farkında mısın?" dedi.

"Başka çare bulursan ben dinlerim. Tabii benden ayrılmayı kafandan sil,"

"Ben seni gerçekten tanıyamıyorum,"

"Âşık, tutkun, istekli ve bir o kadar sana aç bir adamım," dedi Robert.

"Çek elini," dedi Vivien sinirle.

Robert "Hadi uyuyalım. Yarın erken kalkacağız," dedi ve onu kollarına iyice yerleştirdi. Vivien iyice sinir olmuştu.

Robert nazik otoritesiyle olayları manipüle ediyordu. Yoksa bu işin içinden çıkamayacaktı. Vivien bütün gece yatağın içinde

huzursuzca kıvrandı. Sabah genç adamın kollarından kalkacaktı ki onun kırbaç gibi soğuk sesiyle öylece durdu. "Nereye?"

Vivien "Banyoya," dedi, ne yaptığını anlamaya çalışarak Robert'ın yüzüne baktı. Robert kalkmasına izin vermeden onu kendine çekip dudaklarını bulduğunda Vivien'ın hamile olması onu engellemiyordu. Geceliğini üzerinden sıyırırken Vivien "Senin derdin ne? Aç kurtlar gibi davranıyorsun. Ayrıca hamileyim belli olmuyor mu?" dedi Vivien. Bu her zaman hoşuna giden bir şeydi ama şimdi bunu bir silah olarak kullanıyordu.

Robert "Konuşmak bir işe yaramıyor. Sevişerek bu zor günleri atlatabiliriz. Öyle başlamıştık hatırlarsan," dedi ve çıplak bedenini yataktan kaldırıp genç kadının yavaşça elinden tuttu. Vivien, Robert'a hayretle bakıyorken onunla banyoya yürüyordu. Banyoya girdiklerinde Vivien "Tuvalete girmek istiyorum. Çıkar mısın?" dedi sinirle. Robert şımarıkça "Peki," dedi ve çıplak, seksi bedenini yanına alıp banyodan çıktı. Vivien şaşkınlıkla kapıya bakarken aklında sadece Robert'ın seksi poposu vardı.

"Bu hiç adil değil!" dedi isyanla. Az sonra Robert kapıyı çaldı. Vivien duştaydı ve bilerek ses çıkarmadı ama bir işe yaramadı. Robert içeri girip duşun kapısını araladı ve "Sana yardım etmek istiyorum," dedi. Vivien "Hayır demem bir işe yarayacak mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dediğinde Vivien ona karşı çıkmadı. Evinde olmak, kırgın da olsa Robert'ın kollarında olmak ona kendini huzurlu hissettiriyordu.

Vivien gün boyunca Lilian'dan uzak durmuştu. Chars odasında ne kadar oyuncak varsa hepsini salona taşımış, Lilian'la bütün gün oyun oynamıştı. Vivien bütün gün yemek yapmış, Robert birkaç kez telefonla konuşmuş ama kiminle görüştüğünü söylememişti. Vivien fırtınanın yaklaştığını hissediyordu ama tuhaf

bir şekilde bu onu ilk günkü kadar korkutmuyor, *bir yolunu bulacağız* diyerek günü geçiriyordu.

Bir hafta sonra...

Vivien, gün geçtikçe Lilian'ın varlığına alışmış, ona olan siniri geçmişti. Yine mesafeliydi ama birlikte sohbet ediyor, ev işleri ve mutfak işleri ile uğraşıyorlardı. İşler bittiğinde ise bahçeye küçük bir masa hazırlayıp güneşin tadını çıkarıyorlardı.

O gün Nail çağırdığı için Robert şehre inmişti. Geri geldiğinde yine bir şeyler olduğu belliydi. Masaya oturduğunda derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Lilian ve Vivien merakla ona bakıyorlardı.

"Sormak istemiyorum," dedi Lilian.

"Richard," dedi Robert. Lilian içinde bir acı hissetti. Vivien içinden *en azından bizimle ilgili değil* diye bencilce geçirdi ama suçluluk hissetmesi aynı saniyelerdeydi.

Lilian "Ne olmuş ona?" diye sordu sesi titreyerek.

"Edmund'a yumruk atmış," dedi Robert.

Lilian bir yerine iğne batmış gibi "Bana hapiste olduğunu söyleme," dedi.

"Hapiste," dedi Robert. Lilian telefona sarılıp babasını aradı. İşler iyice karışıyordu. Babasının da yapacağı bir şey yoktu.

Lilian yanlarına geri döndüğünde Vivien'ı düşünmeden "Dönmeliyiz. Babamı yalnız bırakamayız. İpler Edmund'ın elinde gibi," dedi.

Robert, Vivien'la göz göze geldiğinde Lilian "Vivien, özür dilerim. Ben düşünmeden..." dedi.

Vivien "Ben idare edebilirim. Gitmeniz gerekiyorsa gidin," dedi.

Robert "Gidersek sen de geleceksin, bunu konuşmuştuk," dedi.

"Ben kavga etmek istemiyorum. Zaten bu halde uçağa binemem," dedi. Bu iyi bir nedendi. Sonrasını sonra düşünecekti.

"Gidiyoruz sanırım," dedi Lilian.

"Zaten gitmezsek Amerika bizi ihraç edecek. Diplomatik bir krize yol açmak üzereyiz," dedi Robert.

Vivien "Şaka mı bu?" diye bağırdı.

Robert ayağa kalkmıştı. Vivien'ın gözünün içine bakarak "Üzgünüm ama gerçek bu, gitmeli ve sorunlarımızı orada çözmeliyiz," dediğinde Vivien hırsla yanlarından uzaklaştı. Akşam yemek hazırlarken yine ağzı burnu ağlamaktan kızarmıştı. Sessizliğe gömülüp fazla yemek yemedi.

Chars oyun oynarken yerde uyuyakalmıştı. Robert onu yerine yatırdı ve salona geldi. Lilian odasına çekilmiş, onun da keyfi kaçmıştı. Vivien ortada yoktu. Tam yatak odasının kapısını aralamıştı ki Vivien'ın telefonla konuştuğunu duydu.

"Debby, İngiltere'de ne yapacaksın?"

"Catrine ve Nancy'yi özledim," dedi Debby.

"Sen oturup bebek yapsana, herkes senin kadar şanslı değil," dediğinde Robert kapıdan girdi.

Debby "Ne zamana yolculuk?" diye sorduğunda Robert yatağa uzanmıştı. Vivien "Benim gitmem imkânsız, uçağa binemem," dedi.

"O zaman sen ne zaman gidersen ben de o zaman giderim," dedi Debby. Vivien "Tamam, görüşürüz. David'a selam söyle," dedi ve kapatıp yatağa uzandığında Robert'ın onu kollarına alması gecikmedi. Vivien itiraz etmedi. Birkaç güne kadar genç adam gidecekti ve ne zaman onu görebilecekti bilmiyordu.

"Yarın gidiyoruz," dedi Robert,

"Nereye?"

"İngiltere'ye,"

"Bu kadar çabuk mu?" diye sorduğunda Robert bu kabulleniş şaşırdı.

"Cuma gününe kadar ülkeyi terk etmemiz istendi," dedi.

"Zaten Richard için gitmelisin değil mi?" dedi

"Gitmeliyiz Vivien, anla artık," dedi Robert,

"Ben gitmek istemiyorum. Kaldı ki zaten uçmam imkânsız," dediğinde Robert ona öyle bir baktı ki Vivien gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Sakince "Ambulans uçak ayarlanacak," dedi.

Vivien "Tanrı'm!" diyerek kollarından çıkmaya çalıştı ama Robert onu bırakmadı.

Vivien "Bunu yapma! Beni zorlama! Çünkü bu sonucu ertelemekten başka bir şeye yaramaz," dedi sinirle.

"Sonuç neymiş?"

Vivien isyanla "Göl evine dönmek, ne olabilir?" dediğinde Robert kahkahayla "Seni seviyorum Vivien. O kadar çok seviyorum ki seninle cehenneme bile gelirim," dedi.

Vivien "Gerçekten mi?" derken gözleri parlamıştı.

"Bu ara değil. Bu ara sıra sende," dedi alayla.

"Çok komik," dedi ve sessizliğe sığınıp kafasındaki bilinmez sorulara cevap bulmaya çalıştı.

Gece uyumakta zorlanıp dönüp durdu. Ne Robert'ı uyuttu ne kendi uyudu. Erkenden kalktı ve hiç gitmeyecekmiş gibi kahvaltıyı hazırladı. Lilian giyinmiş, bavulu elinde odasından çıktığında Vivien geceliği üzerinde kahvaltı masasındaydı.

Lilian şaşkınlıkla "Günaydın..." dedi.

Vivien "Günaydın. Kahvaltı?" dedi. Lilian "Ama... Uçak?" dediği sırada kapı çaldı. Gelen David ve Debby'ydi. David'ın elinde bir bavul vardı. Vivien aptalca "Neler oluyor?" diye sordu.

Debby "Konuşmuştuk ya, İngiltere'ye geliyorum. Dün Lilian bugün sizinle gelebileceğimi söyledi," dedi.

Vivien derin bir nefes aldı ve "Hadi oturun, ben çayları koyarım," dedi. Ortama anlamsız bir karışıklık hakimdi. David kahvaltı masasına oturmuş, onun da mutlu olduğu söylenemezdi. Chars'ı kucağına aldı ve ona bir şeyler yedirmeye başladı.

Salona gelen Robert hazırdı. Masayı görünce hiçbir şey yokmuş gibi oturdu. Vivien ona bakmıyordu, sert bakışlarından kaçtığı belliydi. Lilian ortamı yumuşatmak için "Ben de Debby'ye sarayda kalması için ısrar ediyordum," dedi.

Debby, Vivien'a açıklama yapar gibi telaşla "Catrine'de kalacağım. Onları özledim," dedi. Robert Lilian'dan bile daha dişli çıkan Vivien'a bakıp gülmemek için kendini zor tuttu.

Robert "Bence sarayda kalmalısın. Vivien için iyi olur," dedi.

Vivien sinirle "Kaç kere daha söylemeliyim..." dedi ve Robert devam etmesine izin vermeden "Kaç kere daha geliyorsun demeliyim?" diyerek onu sertçe susturdu.

Masadan kalktı ve "Yanına almak istediğin bir şeyler varsa yarım saatin var. Yoksa geceliğinle geleceksin," dedi.

Vivien "Beni buna mecbur edemezsin!" diye bağırdığında Robert burnunun ucundaydı.

"Öyle bir ederim ki ruhun duymaz," dediğinde Lilian "Robert, lütfen!" diyerek araya girdi çünkü kavga etsinler istemiyordu. Robert, Vivien'ın gözlerinin içine bakıp "Son yirmi beş dakika," dedi. Vivien sinirle salondan çıkıp yatak odasına geçti. Hırsından ağlayamıyordu bile. Karşı çıksa, dirense bile Robert

onu kucaklar götürürdü. Küçük bir valize alması gerekenleri adeta tıkmaya başladı. Robert odaya girdiğinde "Son on dakika," dedi. Vivien "Canın cehenneme! İnan bana beni götürdüğüne pişman olacaksın," dedi öfkeyle.

"Sorun değil. Sen yanımda ol ben pişmanlıklarıma bir yenisini eklerim," dedi. Bu içten bir düşünceydi. Gidecek ve savaşacaktı. Şimdilik Vivien'la savaşmanın bir yolunu bulmuştu.

Arabaya bindiklerinde hepsi sessizdi. Belki Lilian ve Debby'nin biraz neşesi varsa bu Vivien'ın surat ifadesiyle yok olmuştu. Robert ara ara sert bakışlarını Vivien'ın üzerinde dolaştırıp ona varlığını hatırlatıyor, bu genç kadının daha fazla susmasını sağlıyordu.

Debby "Ben birbirlerini öldürmelerinden korkuyorum," dedi fısıltıyla.

Lilian "Belki ama bu nefretten değil aşktan olacak gibi," dedi. Havalimanına geldiklerinde Debby'nin David'dan ayrılırken suratı asılmıştı. Bunu farkeden Vivien "Senin neyin var?" diye sordu.

Debby "David döndüğüm zaman bebek yapmak için çalışmalara başlayacağımızı söyledi," dediğinde Vivien dün akşamdan beri ilk defa kahkahayla gülmüştü.

Robert ona hayranlıkla bakarken Vivien kendini toparladı.

Debby "Bakıyorum keyfin yerine geldi," dedi sinirle.

Vivien "Christian doğduğunda ona bakarak alışabilirsin," dedi. Debby yüzünü buruşturup ona baktı ve yanlarından ayrıldı.

Birlikte onlar için hazırlanan uçağa bindiklerinde Robert, Vivien için endişeliydi. Vivien oturmuş, uçağın kalkmasını bekliyordu. Yanına beyaz önlüklü biri geldi ve kendini tanıttı. Robert doktorun arkasındaydı. "Vivien, uçuş için muayene edilmeni istiyorum," dedi.

Vivien "Ben iyiyim," dedi suratsızca. Robert ısrar etmedi.

Uçak yolculuğu Vivien için iyi geçerken Robert için aynı şey söylenemezdi. Vivien'a bir şey olacak diye geçirdiği işkence dolu saatler yere indiklerinde son bulmamıştı. Gözünün içine bakıyor, tetikte bekliyordu. Bundan rahatsız olan Vivien "Beni rahat bırakır mısın? Ben iyiyim," dedi huysuzca.

Robert "Gerçekten iyisin değil mi?" dediğinde Vivien cevap bile vermedi.

Uçaktan indiklerinde Londra'nın kapalı havası onları karşıladı. Robert onları bekleyen on kadar adamın yanına gittiğinde William saygıyla eğildi. "Efendim, sizi görmek çok güzel. Evinize hoş geldiniz," dedi.

"Selam William," dedi Robert ama etraflarında bekleyen adamlara memnuniyetsizce baktı.

"Sizi sağ salim saraya götürmek için getirilen güvenlik ekibi," dedi yanındaki adamları göstererek.

"Bu kadar çok adama ne gerek var?"

"Efendim gelişinizden nasıl olduysa basının haberi olmuş, halk yolları doldurmuş durumda. Havalimanı çıkışı mahşer yeri gibi," dedi. Lilian yanlarına gelmiş, merakla onları dinliyordu. Robert "Bu haberleri basına veren köstebeği bir bulursam elimden kimse kurtaramaz," dedi sinirle. Lilian kim olduğunu tabii ki biliyordu. Sabah uçağa binerken Richard'a döndüklerini o haber vermişti. Richard hâlâ hapiste tutuluyor olsa bile geliş haberini basına sızdıranın o olduğu bir gerçekti.

Havalimanından çıkmak neredeyse yarım saatlerini aldı. Chars kalabalıkla ürkmüş, Robert'ın kucağında adeta boynuna sarılmıştı. Robert bir eliyle Vivien'ın elini tutuyordu.

Kalabalık "Prens Robert hoş geldin! Bize geri dön! Seni seviyoruz!" çığlıklarıyla inlerken Vivien şaşkındı. Kalabalıktan zorlukla kurtulup onları bekleyen arabaya bindiklerinde iyice gerilmişti. Bunun daha başlangıç olduğunu anlaması bir yana müze dediği Buckingham Sarayı'na gittiğine hâlâ inanamıyordu.

"Kâbus," dedi seslice.

Robert hesap sorar gibi "Anlamadım," dediğinde Vivien "Kes şunu! Bu davranışların hiç hoş değil," dedi.

Robert gülümserken ona uzanıp "Sinirli haline bayılıyorum," dedi.

Vivien gözlerini devirip "Sen gerçekten yüzsüzsün," dediğinde Robert arabanın içinde ona sarılıp kollarına aldı.

"Senin yüzsüz âşığınım," dedi. Vivien ondan kendini uzaklaştırmaya çalışsa da başaramayıp pes etti ve onu saran kolların tadını çıkardı. Arabanın geçtiği Londra caddelerinde, kaldırımları dolduran coşkulu kalabalık görülmeye değerdi. Binlerce kişi onları göremeseler bile sevgiyle selam verip alkış tutuyordu.

Vivien "Dönmeni bekleyen çok kişi varmış. Böyle sevildiğini bilmiyordum. Keşke hiç ayrılmasaydın," dedi. Robert önce gerilmiş, sonra derin bir nefes alıp alaylı bir gülümsemeyle "İyi ki ayrılmışım. Yoksa hayatımın aşkıyla tanışamazdım," dediğinde Vivien gözlerini kısmış sinirle ona bakıyordu.

Kalabalıktan yolu uzatmak zorunda kalmışlar, Buckingham Sarayı'na giden Mail caddesinin bulunduğu yola yaklaşık bir saatte gidebilmişlerdi. Vivien alayla "Kral ilan edildin ve benden saklıyorsun değil mi?" dediğinde Robert "Sadece Kraliçe olacağını saklıyorum," dedi aynı şekilde.

Vivien "Kraliçe olursam ilk seni Londra'dan sürgün edeceğim," dediğinde bu sefer zevkle gülümsüyordu.

Sarayın demir parmaklıklarını ve uçsuz bucaksız bahçesini geçtikten sonra ana girişin önünde durmuşlar, Vivien siyah camların ardından kalabalığa bakıyordu. Ona kalsa arabadan inmez ve arkasına bakmadan Amerika'ya geri dönerdi.

Robert kapıyı açtı ve kucağında Chars'la arabadan indi. Sonra arabanın içine elini uzatıp Vivien'ın inmesine yardım etti. Onları sarayın bahçesinde neredeyse bütün kabine bekliyordu.

En önde Kraliçe ve Kral duruyordu. Lilian önden gidip anne ve babasına sevgiyle selam verdi. Vivien, Robert'ın yüzünde onu tanıdığından beri görmediği hüznü gördü. Aynı hüzün onları tanımasa bile anne ve babasının yüzüne de hakimdi. Neydi onları bu denli uzaklaştıracak sebep? Ne olmuştu da Robert ailesinden kaçmış, kendini karanlıklara hapsetmişti? Vivien yeni yeni bunu düşünmeye başlamıştı.

Kraliçe dayanamadan onlara doğru geldiğinde Robert yerinden kıpırdamadı. Vivien da istemsizce yanında duruyordu. Debby başka bir araçtan inmiş, onları seyrediyordu.

"Oğlum," dedi Kraliçe. Robert kucağında Chars ile eğilebildiği kadar eğildi ve "Majesteleri," diyerek selam verdi. Kraliçe gözyaşlarıyla oğluna doğru kollarını açtı ve "Bugün benim tekrar doğduğum gün," dediğinde Robert gayet resmi bir şekilde ona sarılmadan hafifçe eğildi ve "Size oğlum ve eşimi tanıtmak isterim," dedi. Vivien onun resmiyetine şaşırmıştı. Karşısındaki kadın Kraliçe olmasına karşın oğlunun gösterdiği resmiyeti göstermiyordu.

"Chars ve Vivien," dedi Robert.

Kraliçe Chars'a baktığında ağlaması yoğunlaşmış, hıçkırmaya başlamıştı. Lilian "Anne, lütfen daha yeni iyileştin," dedi endişeyle. "Bunlar mutluluk gözyaşları," dedi Kraliçe. Vivien'a dönerek "Evine hoş geldin," dedi.

Vivien "Teşekkür ederim efendim," diyebildiği için neredeyse şükredecekti.

Robert babasıyla göz göze geldiğinde Vivien aradaki soğukluğu hissetmişti. Robert'ı tanıyordu. O anne ve babasına kızgın değil kırgındı ki aralarında ne geçtiyse Kral ve Kraliçe'nin mahcubiyeti her hallerinden belliydi. Lilian Chars'ı Robert'ın kucağından aldığında Robert hâlâ Vivien'ın elini tutuyordu. Kraliçe Chars'ı severken Robert babasına yönlendi. Kral'ın önünde durduğunda kabine üyeleri babasının arkasında kalıyordu.

"Kral'ım, eşim Vivien," dedi.

"Ailemize hoş geldin Vivien," dedi Kral.

Vivien başını saygıyla eğip selam verirken ara ara Robert'a bakıyor, ailesi için çok acı çektiğini bildiği adamın onlar karşısında böyle taş gibi durmasına bir anlam veremiyordu. Kral kükrer gibi "Sayın üyeler, Prens'in evine dönüş kutlamaları akşam büyük salondaki yemekle devam edecek," dedi ve yaverleri arkasında uzaklaştı.

Robert ve Vivien'ın yanına gelen Kraliçe "Yorgun olmalısınız. Size eski odanı hazırlattım. Yemeğe katılmak istemezsiniz diye düşündüm," dedi. Kucağındaki Chars annesine gitmek için Vivien'a atıldığında Kraliçe "Robert alsın. Senin alman artık tehlikeli," dedi anne edasıyla. Robert, Chars'ı kucağına alırken "Yemeğe ya da herhangi bir saray etkinliğine katılmayacağız. Yaşanan problemleri halletmeye geldik. Daha fazlasına gerek yok," dedi.

Kraliçe oğlunun mesafeli sesiyle buz gibi olmuştu. Lilian araya girip "Küçük salonda güzel bir aile yemeği yiyebiliriz. Gizli olur, kimse duymaz. Anne seni Debby ile tanıştırmalıyım," dedi ve daha fazla ortamın gerilmemesi için annesinin dikkatini dağıttı. "Kendisi Vivien'ın en yakın arkadaşlarından," dedi. Kraliçe Debby'yi aynı cana yakınlıkla karşıladı.

Vivien hâlâ Robert'ın elini tutuyordu. Kraliçe, Debby ve Lilian sohbet ederek sarayın girişine doğru yürümeye başladıklarında Marian, Robert ve Vivien'ın yanına geldi. Selam verip "Prens'im hoş geldiniz," dedi gözyaşlarıyla. Robert geldiğinden beri ilk kez gülümsedi ve Marian'a sarıldı. Vivien işte bunu beklemiyordu. Robert "Marian... Sen ne zaman yaşlanacaksın? Bu ne güzellik," dedi. Vivien'a "Bu benim ilk aşkım, Marian," diyerek onları tanıştırdı. Marian kıkırdarken "Lütfen beni utandırmayın. Hoş geldiniz. Ben Robert'ın dadısıyım," dedi ve onları Robert'ın odasına yönlendirdi. Koridorlarda herkes yerlere kadar eğiliyor, mutluluk dolu bir neşeyle "Hoş geldiniz efendim," diyerek Robert ve Vivien'a hayranlıkla bakıyorlardı.

Vivien'ın içi sıkılmış, bu koca sarayda küçük bir odada tıkılı kalacağını düşünmüştü. Tabii yanıldığını Robert'ın dairesine girdiğinde anladı. Daire bir ev gibiydi. Antre, mutfak, banyo, çalışma odası, çocuk odası, oyun odası ve bir salonu vardı. Terası inanılmazdı. İkinci kat yüksekliğinde olmasına rağmen çim ve ağaçlarla bezenmiş bir bahçesi vardı ve dahası bahçede iki kişinin rahatça yüzebileceği bir havuz bulunuyordu. Havuzun kenarında Chars'ın yüzerken oynayabileceği oyuncaklara kadar her şey düşünülmüştü. Bahçenin bir kenarında, çardağın altında Chars için bir oyun parkı ve küçük bir yatak vardı. Chars babasının kucağından atlayarak oyun parkına koşmuş, oyuncaklarla oynamaya başlamıştı bile. Robert, Vivien kadar şaşkındı ama belli etmiyordu. Vivien'a "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Vivien ne düşüneceğini bilmiyordu. Korku sarmıştı içini. O sırada Marian telaşla "Beğenmediğiniz bir şey mi var efendim?" diye sordu. Vivien "Burası... Burası göl evine benziyor," dedi endişeyle.

Robert sırıtarak "Lilian düşünmüş olmalı," dediğinde Vivien gülmüyordu.

Robert "Ne oldu Vivien?" diye sordu çünkü sevdiği kadını tanıyordu.

"Biz... Buraya temelli gelmedik ki," dediğinde Marian ve Robert göz göze geldi. Marian telaşla "İzninizle, bana ihtiyacınız olursa çağırmanız yeterli," diyerek selam verdi ve odadan çıktı.

Robert "Sadece rahat etmeni istiyorlar," dedi konuyu kapatarak.

Vivien suratında ciddi bir ifadeyle "Beş yıldızlı bir otele tatile gelmiş gibi düşünebilirim," dediğinde Robert "Beğenmene sevindim," dedi ama yine o gizli otoritesini devreye sokmuş, bakışları söylemek istediklerini ifade ediyordu. Vivien "Düşüncelerimi biliyorsun," dedi gözlerinin içine bakarak.

"Biliyorum. Göl evinde birlikte yaşlanmak istiyorsun,"

"Umarım burada fazla kalmayız," dedi Vivien.

"Vivien bunu zamana bırakamaz mıyız?"

"Hayır. Zamana bırakmak gibi bir lüksümüz yok. Burada biz olamayız," dediğinde Robert derin bir nefes alıp onu kollarına aldı. "Sonumuz göl evinde yaşlanmış olarak son bulacak sana söz veriyorum. Biraz gecikmeli olacak o kadar," dedi.

"Beni ayakta tutan bu," dedi Vivien. Robert konuşarak bir yere varamayacaklarını biliyordu. Telefonu eline alıp Chars için çorba söyledi. Vivien ona çorba içirirken o Chars'ın valizini açtı ve pijamalarını buldu. Kapı çaldığında Robert ona pijamalarını giydiriyordu. Lilian ve Debby gelmişti. En güzel elbiselerini giyinmiş, makyajlarını yapmışlardı. Vivien onları görünce "Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

Lilian "Ailecek yemek yiyecektik ya!" dediğinde Vivien içinden *"Maraton başladı,"* dedi.

Robert "Biz inmiyoruz. Burada yiyeceğiz," dedi sertçe.

Lilian ikna etmek için "Annem..." dedi ama Robert onu dinlemeden "Konu kapandı," dedi daha sert bir şekilde. Vivien ve Debby göz göze gelmişlerdi, Vivien sessiz kalmış, Robert'ın anne ve babasına karşı bu tavrı onu iyice meraka itiyordu. Lilian ve Debby çaresizce geldikleri gibi geri gittiler. Yerleşmeleri ve akşam yemeğini odada yemeleriyle birlikte devasa yatağa uzanmış, Vivien yorgunluğuna yenik düşüp uyuyakaldığında Robert uyuyamamıştı. Yıllar sonra onursuzca kovulduğu yerdeydi, o lanet günü hatırlıyor, içinde acısı bitmek bilmiyordu. O günü ölürken bile unutamayacağını biliyordu. Saat gecenin biri olmuş, o pencere kenarında anılara dalmış, kardeşiyle geçirdiği mutlu günleri düşünüyordu. Arkasında bir kıpırtı hissettiğinde Vivien'ın acı dolu yüzüyle sarsıldı. Panikle "Vivien! İyi misin? Neden uyandın?" diye ellerini tuttu. Acıyla kıvranan Vivien "Sanırım bebek geliyor," dedi ve iki büklüm oldu. "Tanrı'm! Daha çok erken," dedi. Vivien kıvranıp yatağa uzanmaya çalışarak "Bebeğimiz beklemek istemiyor anlaşılan," derken Robert'ın elleri titriyor, telefona uzanmış tuşlara basmakta zorlanıyordu. Telefonu açan Marian'a "Çabuk doktor çağırın! Bebek geliyor," dedi sesi titreyerek.

On dakikanın içinde bütün saray ayaklanmıştı. Kraliçe ve Debby, Vivien'ın başındaydı. Lilian elinde telefon, etrafa emirler yağdırıyordu. Vivien'ın acı çektiği belliydi ama belli etmemeye çalışıyordu.

Robert odanın içinde dört dönüyordu.

Doktor huzur verir gibi Vivien'ın başını okşadı ve "Her şey yolunda, bebek geliyor. Hastaneye geçme vakti. Yürümeni istiyorum. Bu sana iyi gelebilir. Bunu yapabilir misin?" dedi sakin bir sesle. Vivien "Tamam," dedi. Robert ve Debby'nin yardımıyla ayağa kalktığında acıyla inledi. Robert dayanamadı, kimseye aldırmadan onu kucağına aldı ve ambulansa taşıdı. Ambulansta

hemşire ve doktor ağrısını azaltırken Robert elini tutuyordu. Vivien "Doktor yürümemi istemişti," dedi. "Kendi yürüsün!" dedi Robert sinirle.

"Doğuma benimle girmeyi düşünmüyorsun herhalde," dedi Vivien, ağzındaki oksijen maskesiyle biraz olsun rahatlamıştı.

Robert "Dayanabileceğimi sanmıyorum ama yanında olmamı istersen olacağım," dedi acıyla.

Vivien gülümsedi ve "Doğrusu beni o halde görmeni istemem," diyebildi. Hastaneye geldiklerinde Lilian ve Debby önden gelmiş, onları bekliyorlardı. Vivien doğumhaneye girerken Debby, Catrine ve Teresa'ya haber vermekle meşguldü. Lilian kardeşinin yanına geldi. "Hadi ama! Baba oluyorsun. Neden suratın asık?"

"Daha vakit vardı. Uçak yüzünden olmalı. Hepsi benim suçum. Doğuma kadar beklemeliydik," dedi Robert.

"Yapma! İkisi de iyi olacak," dedi. O sırada hastane koridorundan onlara doğru telaşla gelen Catrine ve Teresa göründü. Teresa gözleri yaşlı bir şekilde Robert'a sarıldı ve "O iyi mi? Doğuma daha vardı. Bir şey mi oldu?" diye sordu. Debby araya girip "Sağlıkları iyi, bebek biraz kilolu o yüzden sanırım," dedi.

O sırada Robert kederinde boğulmuş, kendini suçluyordu. "Benim yüzümden," dedi günah çıkarır gibi. Teresa ona anlamaya çalışır gibi baktı ve "Bu kader oğlum ama bundan sonrası senin elinde," dedi ki bu gayet net bir şekilde onu üzme demekti. Catrine sessiz kalırken Debby ile göz göze gelmişlerdi. Geçen yarım saatin ardından Debby ve Teresa kafeteryaya indiler.

Catrine "Hadi ama! Teresa seni sever," dedi gülümseyerek. "Senin de ona hak verdiğine eminim," dedi Robert.

"Yani," dedi Catrine sırıtarak ve devam etti "Her şey bir yana sana çok özendiğim zamanlar oldu ama şimdi yerinde olabilmek için her şeyimi verirdim," dedi.

Robert ona sarıldı ve "Benim çocuklarım senin çocukların. Sen onların amcalarısın," dediğinde Catrine kahkahalarla gülüyordu. Saatler geçiyor, sabah olmak üzereydi ve hâlâ doğum gerçekleşmemişti. Kraliçe dayanamamış ve hastaneye gelmişti. Tabii hastane Kraliçe'nin gelmesiyle iyice ayağa kalkmış, etrafta koşuşturan meraklı gözlerle, koridorda gezinen insanlarla doluydu. Robert az sonra delirecek ve bu sinirle hastane katını boşalttıracaktı ama Kraliçe'nin bu durum umurunda değildi. Sanki çok normal biriymiş gibi ameliyathanenin önündeki bekleme koltuklarına oturmuştu. Teresa ile sohbet ediyorlar, Debby onlara kahve getirip götürüyordu. Catrine elleri cebinde volta atıyordu, elinde bir sigarası eksikti. Robert onları bir süre seyredip derin bir nefes aldı ve "Ben içeri giriyorum, bu kadar yeter!" dedi. Herkes şaşkınca ona bakarken o çoktan hemşireye haber vermişti bile. Görevliler hazırlanmasına yardım ettiğinde hazırdı. Ameliyathaneye girdi ama Vivien'ın acı dolu çığlığıyla pişman olması gecikmedi. Ruhundan br parça kopmuştu sanki. Sağa doğru döndüğünde kan ter içinde zorlanan Vivien'ı gördüğünde nefes alamadı. Hayatında ilk kez bu kadar aciz, çaresiz, ne yapacağını bilmez hissetti. Onu gören Vivien "Robert sen..." diye inledi ama cümlesini bitiremedi.

Hemşire "Efendim, eşinizin elini tutabilirsiniz," dediğinde Robert kendine geldi. Hızla Vivien'ın elini tuttu ama kelimeleri yoktu. Vivien "Senin burada ne işin var?" dedi.

Robert "Ben..." diye açıklarken doktor "Vivien, hadi yardım et. Hemşire bastırın!" diye kafasını kaldırdığında Vivien iki üç kere daha acıyla inledi ve son bir çığlık yükseldi. Külçe gibi rahatlamış, Robert'ın tuttuğu eli gevşemişti.

Robert korkuyla "Vivien!" diye bağırdı. Doktor ayağa kalktığında elinde tuttuğu bebeklerini görmeleriyle bütün dünya aydınlandı. Bu sahne görülmeye değerdi. Doktor bebeği Vivien'ın göğsüne yatırdığında Robert'ın gözünden bir damla yaş süzüldü.

Vivien gülümsüyordu "Çok güzel," dedi ama kolunu kaldıracak hali yoktu.

"Senin gibi," dedi Robert.

"Bebeğimiz kilolu, bu yüzden zor bir doğum oldu. Tebrik ederim efendim," dedi doktor.

Hemşire bebeği alıp temizlerken "On dakikaya kadar annemizi odasına alacağız," dedi. Robert dudaklarına uzanıp ona sevgi dolu bir öpücük verdi ve "Odada görüşürüz," dedi. Vivien tamam anlamında gözünü kırpabildi. Sonrası zaten rahatlamanın verdiği huzurdu.

Robert ameliyathaneden çıktığında yüzü bembeyazdı. Hepsi ona doğru gelmiş, merakla bakıyordu. Teresa bile onun haliyle korkmuştu. Gülümsedi ve Kraliçe yerine Teresa'ya sarılarak "İkisi de çok iyi," dedi. Kraliçe'nin içi burkulsa da oğlu adına mutluydu. Catrine bir erkek edasıyla "Buna içilir!" derken Debby "Nancy yetişemedi," dedi mutsuzca.

Vivien odaya getirildiğinde herkes onu görmek için sabırsızdı. Öncelikle Robert yanına girdiğinde Vivien'ın yorgunlukla uyuduğunu gördü. Saat sabah sekiz olmuştu. Zor bir geceydi ama her şey yolundaydı. Çocuklarının annesinin yanı başına oturup onu seyrederken kapı yavaşça açıldı. Lilian onu çağırıyordu. Onun çıkmasıyla fırsatı değerlendiren Catrine ve Debby içeri girdi.

Lilian gelecek olan bir bakanlık grubu için Robert'a saraya dönmeleri gerektiğini söylemek zorunda kaldı. Konuşmalarına

şahit olan Kraliçe "Acelesi yok. Robert burada kalmalısın," dedi ama Robert hiç istemese de saraya döndü.

Vivien uyandığında başında Teresa vardı. "Selam," dedi yorgun çıkan sesiyle. Bütün bedeni sızlıyor, elini bile kaldırmak ona zor geliyordu.

"Benim güzel kızım uyandı mı?" dedi Teresa. Vivien "Bebeğim nasıl?" diye sordu. "Dört buçuk kilo doğdu. Çok çok iyi yani. Yarın konuşursa hiç şaşırmam," dedi kahkahayla.

Vivien "Robert nerede?" diye sorduğunda Teresa "Onun halletmesi gereken işleri vardı. Uyanınca onu arayacağıma söz verdim. Yoksa başından ayrılmak istemedi," dedi.

Vivien'ın kırgın bakışlarını yakalayan Teresa "Hadi ama bunda üzülecek bir şey yok. Zaten o sırasını savdı. Dışarıda uyanmanı bekleyen bir sürü sevdiğin var," dedi. Vivien sessiz kaldığında Teresa "Ben hemen geliyorum," diyerek dışarı çıktı ve uyandığını herkese haber verdi. Nancy gelmiş, Catrine ve Debby ile bebeği görmeye gitmişlerdi. Kraliçe geceden beri bekliyor, halinden memnundu. Teresa "Vivien uyandı. Dilerseniz onu görebilirsiniz efendim," dedi. Kraliçe elini tuttu ve fısıltıyla "Teresa, bana adımla hitap etmeni istesem," dediğinde Teresa şaşırmış olsa da onu anlayabiliyordu. "Siz nasıl isterseniz," dedi ve Vivien'ın odasına geçtiler. Kraliçe içeri çekingen bir tavırla girmişti. Vivien'ın gözleri kapalıydı. Kraliçe fısıltıyla "Uyuyor," dediğinde Vivien gözlerini açtı. Kraliçe "Kızım, seni uyandırmak istemedik," dedi.

Vivien gülümseyerek "Uyumuyordum. Lütfen çekinmeyin efendim," dedi.

Kraliçe "Vivien, lütfen bana efendim deme artık. Sen benim canımın hatta canlarımın canısın. Tebrik ederim," dedi.

Vivien "Çok teşekkür ederim," dedi ve Teresa'ya dönüp "Anne, Christian'ı ne zaman getireceklermiş?" diye sorduğunda Kraliçe "Kimi?" diye ayağa kalkmıştı bile.

Vivien tedirgin olmuştu. Çekinerek "Şey... Özür dilerim, ben haberiniz vardır diye düşünmüştüm. Adının Christian olmasını Robert istedi," dedi.

Kraliçe gözlerinden akan yaşlara aldırmadan gelip Vivien'a sarıldı ve "Çok teşekkür ederim sana. Binlerce kere teşekkürler. Bana dünyaları verdin. Sen bizim mucizemizsin," diyerek hüngür hüngür ağlarken çantasından küçük, siyah bir kutu çıkardı.

Gözyaşları arasında "Kabul edersen bu... Bu benim anneminndi. Bir eşi Lilian'da ve bunun senin olmasını istiyorum," dedi.

Vivien "Ama..." dedi ama Teresa'nın gözünü patlatmasıyla sustu ve "Teşekkür ederim," dedi. Kutuyu açtığında karşısında çok sade ama göz kamaştırıcı bir çift küpe duruyordu.

Vivien "Bir kızım olursa..." diye kurduğu cümleyi yarım bıraktığında Teresa ve Kraliçe kahkaha atıyordu. Vivien kendini açık etmiş, üçüncü bebeği yapacağı müjdesini vermişti.

Sonrasında hemşire eşliğinde Christian getirildi. Oda Catrine, Debby ve Nancy'nin de onlara katılmasıyla bayram yerine döndü. Herkes Kraliçe'yi unutmuş, kendi gibi davranıyor, kahkahalar havada uçuşuyordu. Vivien son on dakikadır bebeği emziriyor, bir yandan kızlara laf yetiştiriyordu. Teresa Kraliçe'ye kaçamak bakışlar atıyor, ara ara "Gençler," diyerek affına sığınıyordu. Tabii Kraliçe'nin mutluluk sarhoşu olduğunu bilemezdi.

Robert kucağında Chars, Lilian'la içeri girdiğinde gözlerine inanamadı. Sanki odada parti veriliyordu. Lilian "Ama ya! Bensiz mi?" diye sitem ederken Robert ve Vivien göz gözeydi. Babasının kucağında olan Chars annesini kucağında bir bebekle gördüğünde

mutsuzluğunu saklamadı. "Anni!" dedi sinirli bir sesle, kollarını annesine doğru uzattı. Robert onu Vivien'ın yanına getirdi. Vivien bir kolunu uzatıp onu Robert'ın yardımıyla yanına oturttu. "Chars bak, bu bebek senin kardeşin. Adı Christian," dedi.

Chars annesine sarılıp yüzünü sakladı. Hiç mutlu değildi. Vivien "Christian bana dedi ki, *ben Chars'ı çok seviyorum o da beni sevsin istiyorum.* Sen de kardeşini sevmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır!" dedi Chars ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Lilian "Tamam o zaman, hadi biz gidip ördeklere bakalım. Ne dersin?"

"Alışması lazım," dedi Robert.

Lilian "Üzmeyin benim yakışıklımı. Alışır, daha çok yeni," dedi. Chars Lilian'la odadan çıkarken Kraliçe ve diğerleri odayı boşaltmıştı.

Robert yavaşça yatağa oturdu ve Vivien'ın boşta kalan elini alıp öperken "İyi misin?" diye sordu.

Vivien "Biraz yorgunum," dedi gülümseyerek. Robert, süt emen oğluna sevgiyle baktı ve "Tanrı'm! Yine ikincilik bana kaldı. Şuraya bak, nasıl çekiyor," dedi.

Vivien "Benim için birinci sensin," dedi gülerek.

Robert ona kederle ve aşkla bakarken "Ne?" dedi Vivien.

"Ben artık bebek istemiyorum," dedi Robert.

"Göl evine gidene kadar yok ama sonra ben kız bebek istiyorum,"

"Sen gerçekten delisin. Ya yine erkek olursa..."

"Kız bulana kadar devam," dedi alayla.

"Çıldırmış olmalısın," dedi Robert.

"Baksana ama değmez mi? Çok güzel," dediğinde Robert cenneti yaşıyordu. Sanki gece çığlık çığlığa acılar içinde bağıran kadın o değildi. "Sana değer," dedi Robert gözlerinin içine aşkla

bakarak. Vivien "Çok tatlısın," dedi sırıtarak. Robert "Daha da tatlı olabilirim," dedi.

"Ya, nasıl?" diye güldü Vivien.

"Bebeğe alışana kadar Teresa'ya ihtiyaç duyacağını düşündüm. Orada kalmak ister misin?" diye sordu. Vivien'ın gülen yüzü solmuştu. "Peki ya sen?" diye sordu çünkü mecbur bırakılsa da Robert için buraya gelmişti. Robert sırıtarak dudaklarına uzanırken "Sen nerede, ben orada," dedi. Vivien "O zaman göl evine dönsek ya," dediği sırada kapı usulca çalındı ve Lilian göründü.

"Robert, biz saraya dönüyoruz," dedi.

Robert "Çok üzüldüğümü söylemeyeceğim," dedi alayla. Lilian söylediklerine aldırmadan "Herkes bizimle geliyor. Annem çok ısrar etti ve hayırı kabul etmedi. Sanırım Vivien hastaneden çıkana kadar kimseyi bırakmaz," dedi kahkahayla.

Vivien ve Robert birbirine bakarken Lilian çoktan kapıyı kapatmıştı. Vivien "Annemi götürmemiştir herhalde değil mi?" diye sordu aptal bir surat ifadesiyle. Robert "Asıl soru şu, Teresa bir daha evine dönebilecek mi?" diye soruya soruyla karşılık verdi. Onlar şaşkınlık içerisinde yorumsuz kalırken Kraliçe öyle mutluydu ki Catrine "Nadia evde yalnız. Davetiniz için teşekkür ederim. Başka bir zaman..." dediğinde "Onu aldırmak için bir araba gönderiyorum," dedi. Aynı şeyi Nancy'nin çocukları için de söyledi. Kraliçe "Biz kocaman bir aileyiz. Lütfen beni kırmayın," dediğinde kimse itiraz edememişti. Böylelikle Vivien'ın saraydan kurtulup Teresa'ya gitme hayalleri de suya düşmüş oldu.

Taburcu olduğu gün Kraliçe aile arasında bir kutlama hazırladı. Vivien'ın bütün sevdikleri oradaydı. Arabadan iner inmez bebeği Marian alırken kızlar etrafını sarmış, kahkahalarla onu kutlama alanına götürmüştü. Yemek masaları, süsler, yazılar, etrafta dolanan garsonlar... Kısacası her şey muhteşemdi.

Kral, ne zaman sonra Vivien'ın yanına geldi ve "Tebrik ederim Vivien," dedi. "Teşekkür ederim efendim," dediğinde Robert, babasıyla Vivien'ı görmüş, hızla yanlarına gelmişti. Kral'ın ya da başka birinin onu huzursuz etmesini istemiyordu. Kral'ı selamlayarak "Vivien, Catrine seni çağırıyordu hayatım," dedi. Vivien gülümseyerek selam verdi ve yanlarından ayrıldığında Robert tam ayrılacakken "Annenin dediği gibi Vivien hayatımıza bir mucize gibi girdi," dedi. Robert babasına baktı ve "O benim mucizem Kral'ım," dedi. Kral konumunun verdiği kibri acı çeken ruhunu örter gibi kullanarak "Mucizenle evliliğin sahte ve bunu en kısa zamanda halletmeliyiz. Er geç basın bunu öğrenecek ve başımız büyük derde girecek," dedi. Robert dişlerini sıkarak "Saygısızlık olarak almayın Majesteleri ama sizin geçmişte çözdüğünüz sorunlar yanında bu hiç kalır. Şimdi izninizle," diyerek selamını verdi ve uzaklaştı. İçindeki öfke ve kırgınlık buraya gelmekle azalır zannetmişti ama yanılmıştı. Onları affedemiyor, yüzlerine her baktığında o geceyi tekrar yaşıyor, ruh hali zar zor düzeliyordu. En nihayetinde o da insandı. Bazı akşamlar o sorumsuz hayatını, karanlıklar içinde vicdanıyla baş başa olmayı özlüyordu. Kusana kadar içmek, bedenini uyuşturmak çok cazip gelirken Vivien ve bebekler aklına geldiğinde düşüncelerinden eser kalmıyordu.

Kraliçe, Vivien'ın asiller arasında gösterdiği uyum karşısında mutluydu. Onun iyi bir kraliçe olacağını düşünmek mutluluğuna mutluluk katıyordu. Onu yakın akrabalarıyla *kızım Prenses Vivien* diye tanıştırıyordu. Yalnız kaldıklarında Vivien "Size bu güzel kutlama için çok teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettiniz," dedi. Kraliçe "Sevgili kızım, sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun. Umarım uzun yıllar aranızda kalır ve seni mutlu etmek için daha fazla zaman bulabilirim," dediği sırada yanlarına gelen Delanie ve Simone'dan başkası değildi. Vivien ilk Simone'u

tanımadı. Kraliçe'nin "Kızım, Kral'ımızın yeğenleri Simone ve Delanie ile seni tanıştırmak isterim," demesiyle Vivien gazete ve magazin basınından gördüğü Robert'ın ilk aşkı Simone'a merakla bakıyordu. Simone ve Vivien birbirlerini süzerken Delanie "Merhabalar, bebeğiniz ve yeni hayatınızın size mutluluk getirmesini dilerim," dediğinde Vivien "Çok teşekkür ederim. Siz de hoş geldiniz," dedi gülümseyerek.

Simone gerilmiş, karşısında gördüğü kadının güzelliğiyle morali sıfıra düşmüştü. Ona göre özensiz toplanmış saçları, buraya uymayan kıyafetiyle bile muhteşem duruyordu. Gülümsemeye çalışarak "Tebrik ederim," dedi.

Vivien günlerdir gerek magazin basınında gerek gazetelerde çıkan haberleri yok sayamadı. Karşısında gördüğü melekleri andıran güzel kadının karşısında ailesini koruma içgüdüsüyle "Ben size teşekkür etmek isterim. Robert ona ve ailemize verdiğiniz desteklerden gururla bahsediyor. Benim korkum Lilian adına. Onun tahtını sallayacağa benziyorsunuz," dedi pat diye.

Yıllarını duygularını belli etmemek adına taş gibi geçiren Kraliçe'nin bile ağzı beş karış açık kalmış, Simone ise sinirden morarmıştı. Gülümsemeye çalışarak "Basında çıkan haberlerin sizi rahatsız etmemesine sevindim," dediğinde arkalarından gelen "Simone, *aslı astarı olmayan, saçma sapan haberlerin* demek istedi," diyen Lilian'ın ortama katılmasıyla Kraliçe daha bir şaşkındı.

Lilian, Vivien ve Simone'u görmüş ve hemen yanlarına gelmişti. İyi ki de gelmişti. Vivien yüzüne yerleştirdiği alaylı bir gülümsemeyle "Tabii ki, yoksa benim burada ne işim olurdu değil mi?" diyerek karşılık verdiğinde Kraliçe ve Lilian birbirine bakıyordu. Ortamın gerginliğini Delanie "İzninizle Kraliçe'm, değerli vaktinizi daha fazla almayalım. Kral'ımıza da tebriklerimizi sunmak isteriz," dedi. Simone başıyla soğuk bir selam vererek

yanlarından ayrıldığı sırada Debby yanlarına gelmiş, Vivien'ı götürmüştü.

Kraliçe, Vivien yanından ayrılır ayrılmaz "Bu iş hiç hoşuma gitmedi. Vivien'a hak verebilirim ama Simone'un tavrı yanlış. Bana kardeşini çağır Lili," dedi.

Lilian "Anne bu işi bana bırak lütfen. Robert size karşı henüz..." dediğinde Kraliçe "Evet, bizi affedemiyor, haklı. Geçen sefer onu koruyamadık ama artık buna izin vermem. Vivien'ı kaybetmeyi göze alamayız. Vivien kardeşini deli gibi seviyor olsa bile gururlu bir kadın. Bu konuyu hallet," dedi.

Lilian Kraliçe'nin yanından ayrılıp Robert'ın yanına geldi ve "Selam büyük kardeş," dedi. Robert kutlamanın bitmesini iple çekiyor, gözü etrafta dolanıp gülücükler saçan Vivien'daydı.

Lilian "Annem Vivien'ın üçüncü çocuğu planladığını söyledi," dedi gülümseyerek.

"Göl evine dönmeden asla yapmaz," dedi Robert gülümseyerek.

"O senin için neler yaptı... Bırak üçüncüyü, onuncuyu bile yapar. Peki Simone'un senin için yaptıklarını görüyor musun?" diye sorduğunda Robert aptalca "Bu da ne demek şimdi?" diye sordu.

"Bir kere daha bir kadın tarafından, ki bu kadın Simone, kardeşimin zora düşmesini izlemeyeceğim. Seni tekrar elde etmek için elinden geleni yapmaya başlamış. Onu hemen kendinden uzaklaştıracaksın. Git kendine başka bir yandaş bul. Az önce Vivien, annemin yanında alenen Simone'a gözdağı verdi ve Simone hiç rahatsız olmadı. Aksine baltalarını çıkardı ve ben varım dedi," dedi.

"Vivien mı gözdağı verdi? Hayatta inanmam. O asla savaşmaz," dedi Robert.

"Evet, savaşmaz ama seni terk edebilir," dediğinde Robert "Hadi ama! Simone artık geçmişte kaldı. Onunla aramda asla bir şey olamaz," dedi.

"Bunu bana değil Simone ve Vivien'a anlat. Beni müdahale etmek zorunda bırakma," dedi kesin bir dille.

Robert "Ne yapacaksın?" diye alayla sordu.

"Gerekirse Simone'u ortadan kaldırırım," dedi Lilian dişlerini sıkarak. Robert gözlerini patlatmış ona bakarken Lilian sinirle yanından ayrıldı.

O sırada yanına gelen William "Efendim, izninizle," dedi.

Robert "Hadi bana iyi haberler ver," dedi.

"Lord Richard'ın nerede tutulduğunu öğrendik,"

"Nerede tutuluyormuş?"

"Doncaster'da," dediğinde Robert inanmaz bir bakışla baktı ve elleri yumruk olmuş bir şekilde tekrar babasının yanına gitti. "Kral'ım," dedi selam vererek ve "Torununuz Chars'ı bugün gördünüz mü?" diye sordu.

Şaşıran Kral "Marian yeni bebek yüzünden biraz mutsuz olduğunu söyledi ama az önce benimleydi," dedi.

"Mutsuz ama hayatta ve bu Richard'ın sayesinde. Peki Richard nerede? Ama size sormaya gerek yok çünkü bilmiyorsunuz. İyisiyle kötüsüyle doğruluğunu sorgulamadan bütün kararları Edmund'a bıraktınız," dedi ve sustu.

Kral "Tabii ki biliyorum. Tutuklu bulunuyor. Şimdi bu yersiz tepki neden Robert?" diye sordu.

"Yersiz tepkimi mazur görün efendim. Richard'ın Doncaster'a azılı bir suçlu gibi gönderildiğinden haberiniz olduğunu bilmiyordum," dedi.

Kral şoke olmuş bir ifadeyle yaverine işaret ederek "Bana Edmund'ı çağırın," diyerek oradan uzaklaştı. Robert biliyordu ki

Richard bu gece serbert bırakılacaktı. Sorunlardan birini çözdüğünü umarak Vivien'ın yanına gitti, yanında kim olduğuna aldırmadan onu belinden tutup kendine doğru çekti ve "Sen daha yorulmadın mı?" diye sordu.

Vivien utangaç bir şekilde "Ben iyiyim," dedi ama Robert "Christian ağlıyormuş. Chars'ın uykusu geldi. Bir baksak mı?" dediğinde Vivien çoktan yanındakilerden özür dileyerek odaya doğru yola çıkmıştı bile.

Robert sinsi bir şekilde gülümserken arkasından yürüyerek onu takip etti. Debby, Catrine ve Nancy durmuş, onların gidişini seyrederek arkadaşları adına mutlu olmuşlardı.

İki hafta sonra...

Vivien her gün olduğu gibi kendi dairesinde terasa kurduğu masada kızlarla birlikte kahvaltı ediyordu. Bugün Debby olmadığı kadar sessiz, Nancy iştahsızdı. Catrine bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışsa da bir şey olduğu belliydi.

Nadia dayanamadı ve işe gitmek için masadan kalkarken "Yeter ama! Tamam, ben söylerim. Vivien, Nancy'nin kocası onu bugün almaya gelecek. Biz de çiftliğe dönme niyetindeyiz. Akşam uçağıyla David geliyor. Sabaha burada olur. Yani Debby'yi almaya geliyor," deyip çıkıverdi. Vivien elinde ekmek ve reçel bıçağı, donup kaldı.

Debby "Tebrikler, sütü gelmez artık. Böyle pat diye söylenir mi?" dedi ama bir lütuf gibi "Üzülme canım, David'ın gelmesi demek benim döneceğim anlamına gelmez. Catrine zaten bütün gün erkeklerle takılıyordu onun yokluğunu bile anlamazsın. Nancy zaten etkisiz eleman. Yani ben sana yeterim," dediğinde Catrine yakasına sıkıştırdığı peçeteyi ona fırlatırken, Nancy elindeki çatalı fırlattı.

Debby çığlık atarken Vivien "Siz cidden beni burada yalnız bırakıp gidecek misiniz?" diye sorarken ağladı ağlayacaktı.

Catrine "Vivien daha ne kadar kalabiliriz? Kraliçe bizi neden davet etti sanıyorsun? Bence artık gitme vakti," dedi dürüstçe.

Vivien sinirle "Ne yani burada kalma sebebiniz beni buraya alıştırmak mı?" diye sordu.

Nancy "Bu Catrine'in düşüncesi bana bakma, ben merakımdan buradayım," dedi.

Vivien "Sağol ya, kazara beni sevdiğin için kaldığını söyleyeceksin diye çok korktum," dedi.

Catrine "Hadi ama! Burada korkulacak bir durum yok. Baksana, herkes gözünün içine bakıyor," dedi.

Vivien onu duymamış gibi "İyi o zaman, biz de sizinle çiftliğe geçeriz," dedi ciddi ciddi.

Debby kendi aleminde kıkırdarken "Bana uyar," dedi. Nancy "Peki ya Robert ne olacak?" diye sordu.

Catrine her zamanki gibi daha sertti. "Dönemezsin. Dönmemelisin," dediğinde üç kız koro halinde "Sebep?" diye sordu.

Catrine "Burada her şeyin farkında olan bir tek ben mi varım? Gazetelerde boy boy Robert ve eski nişanlısının fotoğrafları dönüp duruyor. Sizi buraya zorla getiren kabine ilk fırsatta onları tekrar bir araya getirir mi? Bence getirir. Vivien kendine gel ve aşkına sahip çıkmaya başla," dediğinde üçü şaşkınca Catrine'e bakıyordu.

Debby "O kadar uzun boylu değil," dedi.

Vivien derin bir nefes alıp gerçeklere döner gibi "Geçen gün koridorda iki yaver evliliğimizin geçersiz olduğu hakkında fısır fısır konuşuyordu," dediğinde hepsi anlamazca Vivien'a bakıyordu.

Nancy "Ne yani? Siz şimdi evli değil misiniz? Tanrı'm! O Simone denilen Leydi hâlâ bekâr ve ben onun bakışlarını hiç sevmedim. Kesinlikle kalmalısın," diye cıyakladı.

"Robert bana bile böyle bir şeyden bahsetmedi. Ayrıca o... O eski nişanlısının aramızda bir sorun olacağını düşünmüyorum," dedi.

Catrine "Ali işte! Kalman için başka bir sebep. Robert'la bir sorun olmasa bile kabinenin sağı solu belli olmaz. Kendini çocukları elinden alınmış, kapıda bulabilirsin. Buna Robert bile karşı çıkamaz," dedi isyanla.

Debby "Catrine haklı ama atladığı bir şey var," dedi, ellerini tutup gözlerinin içine baktı ve "Robert için kalmalısın. Bebekler için denemelisin. İleride bu aşk için keşkelerin olmamalı," dediğinde bu sefer üç kız Debby'ye inanmazca bakıyordu.

Nancy "Ama ya Debby, çok tatlı ve haklısın. Bence de dene. Baktın olmuyor o zaman gelir seni alırız," diyerek ona sarıldığında Vivien "Of! Haklısınız. Hem Robert prens olmak istemiyor. Ben göl evine döneceğimize inanıyorum," dedi gülümseyerek.

Catrine "Bu kalıyorsun demek sanırım," dedi.

"Beni istemiyorsunuz ki!" dedi Vivien mutsuzca.

Debby "Üzülme canım, ben sen kovana kadar buradayım," dediğinde Catrine "Seni öldürmeden sus Debby. Amerika'ya dönme vaktin geldi de geçti. Biraz daha dönmezsen David seni boşayacak," dedi.

Debby "Artık boşamaz," dediğinde ağzına masada ne bulduysa tıkıştırmakla meşguldü.

Vivien merakla "Artık derken?" diye sordu.

Debby gözlerini kapatıp haykıracak gibi yaptı ve aniden sırıtarak "Ben hamileyim," dedi.

Bugün şaşkınlık günüydü. Vivien mutlulukla çığlık çığlığa "Ne?" diye bağırırken Catrine "Siz devamlı üreyin ama beni düşünen yok. Nadia çocuk istiyor! Onu da kaybedeceğim," diye kendi kendine yakınırken Nancy "Umarım ikiz olur," dedi sırıtarak ve arkadaşına sarıldı. Vivien "Ay keşke!" diye birbirlerine sarılan kızlara katıldığında "Ama kız olsun. Ona uçuş uçuş kıyafetler alalım," dedi kıkırdarken.

Catrine "Nadia'ya söylemeseniz olmaz mı?" diye kendi derdine düşmüştü.

"Catrine neden David'dan bebek için yardım almıyorsunuz?" diye sakin sakin soran Nancy'den başkası değildi. Yine bir şok dalgası masayı delip geçmişti.

Debby "Bunu daha önce şaka yollu söylemiştim ama ciddi olarak hiç düşünmedim," dedi.

Vivien "Bence harika bir fikir," dedi. Catrine "Kim hamile kalacak, ben mi?" diye sordu sinirle.

Nancy "Tabii ki Nadia. Sen babasın, bunu benim söylemem biraz saçma oldu ama," diye kıkırdadı.

Catrine kanı çekilmiş gibi "Nadia bunu kabul eder mi acaba?" diye sordu keder dolu bir endişeyle.

Vivien "Önce ona evlenme teklifi etmelisin," dedi mutlu bir gülümsemeyle. İşte bu düşünceyle Catrine'in gözleri parlamıştı.

Vivien'ın yaptığı bütün huysuzluklara rağmen Catrine, Nadia ve Nancy öğleden sonra saraydan ayrılmıştı. Debby heyecanla David'ın gelmesini ve ona müjdeyi vermek için beklerken Vivien'ın içi sıkılmıştı. Debby ve Teresa gidince bu koskoca sarayda ne yapacaktı hiçbir fikri yoktu. Çocuklar öğle uykusuna yatmış, o ise dairesinde oturmuş, geleceği düşünüyordu. İyimser olmaya çalışmaktan yorulmuştu. Şimdiden eskiye dair her şeyi özlediğini

düşündü. Dergi, Luisa, Nail hatta Nathan bile özledikleri arasındaydı. Aslında özlediği o küçük hayatıydı. Ve o küçük hayatı geri istiyordu. Tek umudu Robert'ın en kısa zamanda sorunlarını çözmesi ve göl evine dönecekleri günü bekliyor olmaktı. Tabii aklında dönüp duran şu eski nişanlı Simone olayı kızların dile getirmesiyle yerini kıskançlığa bırakmıştı. İçi içini yiyor, bir çözüm arıyordu. Hızla bilgisayarın önüne oturdu ve Simone ve Robert yazdığında gözlerine inanamadı. Konu gerçekten Catrine'in abarttığı kadar vardı.

Simone'un güzelliği karşısında kendini kötü hissetti. Tamam, çirkin olmadığını biliyordu ama yaptığı iki doğum onu yıpratmıştı. Ayrıca son zamanlarda bırak aynaya bakmayı saçını taramaya bile zor zaman buluyordu. İçi daraldı ve incelemeye devam etti.

Simone ve Robert kuzenlerdi. Geçmişte aşkları için çok savaş vermiş, sonunda kabine ve Kral bu yasak aşkı onaylamıştı. Robert sarayı terk ettiğinde düğünlerine iki hafta kadar süre olduğunu okudu. Haberleri okudukça iyice daraldı. Madem buradaydı, rakibini yakın tutmalıydı. Hızla telefonu eline aldı, Lilian'ı aradı ve onunla bahçede buluştu.

Lilian meraklı bir tedirginlikle "Yardımıma ihtiyacın oluğunu söyledin. Bir sorun mu var?" diye sordu. Vivien "Ben buranın kurallarını bilmiyorum. Bir şey düşündüm. Richard serbest kalmış ve ben ona minnetimi bir ömür ödeyemem. Onu bu gece yemeğe buraya çağırmak istiyorum. Kime haber vereceğimi bilemedim," dedi ve Lilian'ın gözünün içine baktı. Kaçak dövüşüyor, asıl amacını saklıyordu.

"Aşk olsun, kimseye haber vermene gerek yok. Lütfen rahat ol. Kaldı ki Richard'ın burada olması benim de hoşuma gider. İstersen onu senin adına ben arayabilirim," dedi. Vivien'ın beklediği

fırsat ayağına gelmişti. "Harika! O zaman Delanie ve Simone'u da aramalısın. Onlarla da vakit geçirmeliyim bence. Sonuçta Richard gibi kuzenleriniz," dediğinde Lilian aptalca ona bakıyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Vivien "Lilian, bir şey mi oldu? Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorduğunda Lilian kendine gelip "Yok... Yok bir şey. Tabii ki onları da çağırırım," dedi.

Vivien gülümseyerek "Çok teşekkür ederim," diyerek arkasını döndüğünde iyice tedirgin olmuştu. Lilian neden böyle şoka girmişti? Robert'la, Simone arasında bir şey olabilir miydi? Bunu düşünmek bile midesini altüst ediyor, nefesi kesiliyordu. Seslice "Robert yapmaz," dediyse bile eski korkuları onu tetikte tutuyordu.

Lilian, tedirgin olduğu bu yemek daveti karşısında Robert'ı aradı ama cevap alamadı. Hızla meclise gitti. Robert zorlu bir toplantının ortasındaydı. Onun söz alma yetkisi olmasa da Simone onun yönlendirmesiyle söz alıyor, yıllık bütçe dağılımı hakkında itirazlarını dile getiriyordu. Verilen kısa arada Robert, Lilian'ı karşısında gördüğünde tedirgin oldu. "Lilian bir sorun mu var? Buraya geleceğinden haberim yoktu," dedi.

"Bir sorun olup olmadığına sen karar ver. Vivien bu akşam Simone ve Delanie'yi yemeğe çağırmamı söyledi," dedi direkt. Robert aptal bir şaşkınlıkla Lilian'a bakarak "Vivien böyle bir şey yapmaz," dedi. Lilian "Bazen kafanı duvara sürtüp kıvılcım çıkarmak istiyorum. Vivien aptal bir kadın değil ve sakın ona seni bırakması için fırsat verme. Sana daha önce Simone'u uzaklaştırman gerektiğini söyledim ama oralı olmadın. Bu konuyu bizzat ben halledeceğim," dedi sinirle ve yürüdü. Robert aptalca öylece kaldı.

Robert dertlerinin arasına bir yenisini ekleyerek derin bir nefes aldı. Yaveri toplantının başladığını bildirdiğinde onun aklında sadece Vivien vardı. *Keşke şimdi onunla göl evinde olabilseydim,* diye geçti içinden ve bu düşünce ona çok iyi geldi. Evet,

oradayken burada olmayı istemişti ama şimdi ne istediğini bilmez haldeydi. Her günü bu lanet olası mecliste, akbaba kılıklı yaşlılara laf anlatmakla geçiyordu. Dilediği gibi çocuklarını göremiyor, Vivien'a eskisi kadar vakit ayıramıyordu. Onu en çok üzen Vivien'ın bu anlayışlı haliydi. Beklediğinden çok ama çok kısa sürede uyum sağlamış, hiçbir şeye sesini çıkarmıyordu. O kendi düşüncelerinde boğulmuşken sarayda Teresa ve Debby, Vivien'ı azarlamakla meşguldüler

Teresa "Benim yetiştirdiğim çocuk sen olamazsın! Vivien insanların günahlarını almaktan korkmuyor musun?" diye sordu.

"Anne, Simone'un gözlerinde gördüm, inan bana doğru," dedi Vivien.

Debby "Vivien tamam, haklı olabilirsin ama onun değil Robert'ın gözleri önemli ve inan bana o senden başkasını görmüyor," dedi.

"Sadece bir yemek, abartmıyor musunuz? Elbet bir araya gelecektik," dedi Vivien bezgince.

Teresa "Sorun bir araya gelmeniz değil Vivien. Senin onları davet etmen. Ne yapacaksın, bütün gece laf mı sokacaksın?" diye sordu.

Debby "Asıl Robert duyunca ne diyecek onu merak ediyorum," dediğinde Vivien "Lilian'ın söyleyeceğini sanmıyorum," dedi.

Debby kahkahayla "Çoktan söylemiştir. Her iddiaya girerim," dediğinde Vivien "Of! Tamam, hata yaptım. Ama geri dönüşü yok," dedi mutsuzca.

Teresa "Hatanı kabul etmen iyi bir şey. Akşam benim kızım Vivien gibi davranacak, kimseyle uğraşmayacaksın anlaştık mı?" diye sordu.

Debby alayla "İçinden kıskançlık fışkıran senin kızın değil sanırım," diye kahkaha attı.

Akşamüstü olmuş, David gelmişti. Onun saraya giriş haberini almalarıyla hep birlikte karşılamaya gittiklerinde kapıda Kral ve Kraliçe'yle karşılaştılar. Robert saraydan kovulduğundan beri David saraya ayak basmamıştı. Kral ve Kraliçe oğulları gibi sevdiği David'a karşı hatalı olduklarını biliyorlardı. David birçok kere onlara ulaşmaya çalışmış ama yanıt alamamıştı. Kral ve Kraliçe onun da Robert gibi öfkeli olmasından korkuyordu. Debby "Siz zahmet etmeseydiniz," dedi nezaketle.

Kral "Oğlumuzu karşılamak bizim için zahmet değil Debby," dedi gülümseyerek.

Kraliçe "Tanrı'm! Onu da çok özlemişiz," dediği sırada araba yanaştı ve içinden David indi. Kraliçe gözü yaşlı bir şekilde kollarını açtığında David "Kraliçe'm!" diyerek ona doğru adeta uçtu. Sarılıp onu etrafından döndürürken Kral gülümsüyordu. Kraliçe kimseye aldırmadan "Özür dilerim David... Senden çok özür dilerim. Robert bana özür dilemem için fırsat vermedi ama lütfen sen bana bu fırsatı ver. O... O lanet günlerde ben kendimde değildim. Lütfen beni affet oğlum," diye yalvarırken Debby ve Vivien şoke olmuş birbirlerine bakıyordu.

Kral "Sandra yeter, kendini perişan ettin," diye karısını David'dan ayırırken bakışları David'ın tavrını kontrol ediyordu.

David "Yıllar sizi ve burada geçirdiğim o aile ortamını özlemekle geçti. Lütfen endişe etmeyin efendim. Siz her zaman benim sahip olamadığım anne ve babam olacaksınız," dedi.

Kral "İyi ki varsın David. Seninle müsait olduğunda özel olarak hasret gidermek isterim," dedi.

David gülümseyerek "Gece yarısı sizi satrançta yenmek için kahve salonunda bekliyor olacağım efendim," dediğinde Kral kahkahalarla gülüyordu.

Debby kocasının da bir prens olmasından şüphelense de olmaması için dua etti. David, Debby'ye sarılırken "Tanrı'm! Kim olduğumu hatırlıyor musun? Uzun zaman oldu," diye sitemlerini dile getirirken Debby "Seni unutmamam için elinden geleni yapıyorsun," diyerek kocasına sarıldı.

Vivien onlar sarılırken "Hoş geldin David," dedi tebessümle.

Dünya çok garip bir yerdi ve zaman her şeyi yönetiyordu. İlk David'ın ofisine gittiği zamanı hatırladı. İyi ki gitmişti. İyi ki Chars olmuştu ve en büyük iyi ki Robert'ındı. David ve Debby odalarına çekilmişti. Debby hamile olduğunu söyleyecek ve David mutluluktan havalara uçacaktı. Vivien mutluluklara sığınıp akşam yemeğini düşünmeye çalıştı.

Saat yedi gibi Robert geldiğinde Vivien duştan çıkmış, giyinme odasındaydı. Sevdiği kadının bornozun içinden kendini belli eden kalçalarını süzüp usulca arkasından sarıldığında Vivien hızla ona doğru döndü ve korkuyla "Robert!" dedi. Robert vakit kaybetmeden açlıkla dudaklarına uzanırken "Sabahtan beri bunun hayalini kurdum. Gün geçmek bilmedi. Ne konuşulduğu hakkında bir fikrim yok. Bunun suçlusu sensin ve cezanı çekeceksin," diye mırıldanırken dudakları kadının teninde dolaşıyor, bir yandan üzerindeki kıyafetlerden kurtuluyordu. Vivien "Bütün gece beraberdik ve sen şimdi..." dedi.

"Evet, seni özledim,"

"Robert, tam yemek saati. Marian gelebilir. Rezil oluruz. Geceyi beklesek... Ay, acıdı!" dedi göğsünü dişleyen adama. Ama Robert oralı olmadı. Kıyafetlerinden kurtulmuş, çoktan kendiyle birlikte Vivien'ı yere uzatmıştı. Vivien "Yatağa gitseydik," diye kıkırdadı.

Robert "Aynalar..." dedi. Vivien "Tanrı'm!" diye kıkırdarken Robert "Her halini görmek istiyorum," dedi istekle ve dudakları-

na uzanıp onu altına aldı. Ona başka bir hayranlıkla sahip olurken Vivien aynalara bakmaya utanıyordu, kaçamak bakışlarla eşsiz adamın onun bedeninde varoluşunu seyretmek paha biçilmezdi. Robert onun bedeninde kıvrılıyor, her hareketini hayranlıkla seyrediyor, daha bir aşka geliyordu. Bedenini ondan çektiğinde Vivien yarım kalmış, nefes nefese "Neden bıraktın? İngiltere sana hiç iyi gelmedi bence. Hadi gelsene," dedi onu kendine çekerek.

Robert "Ben de tam tersini düşünüyorum," dediğinde dudakları göğüslerine kaymış, zevkle inliyordu. Vivien onu bir koza gibi sararken Robert'ın aksine aceleciydi. Robert onu frenliyor, istediklerini yavaş yavaş aşkla alıyordu.

Vivien "Hadi ama biri gelmeden..." diye nefes nefese acele ederken Robert "Vivien!" dedi sertçe. Dudakları göğüslerinden karnına kayarken Vivien istekle inledi. Robert'a ayak uydurmak, onda kaybolmak o kadar kolaydı ki...

Maharetli dudakları onu kana kana içerken Vivien çığlık atmamak için gözlerini kapatıp dişlerini sıkıyordu. Robert rahatlamış gibi doğrulduğunda Vivien zevkle titriyor, bütün kemikleri kırılmış gibi acıyordu.

"Seninle işim bitmedi," dedi ve kadının üzerini bedeniyle örtüp bacaklarının arasına girdiğinde Vivien içini dolduran erkeğiyle yeniden canlanıyordu. Her şey kopmuş, zaman ve mekân anlamını yitirmiş, geriye sadece sevişmek kalmıştı. Bu coşkuyla sevdiği adamı altına alıp kıvrılmaya başladı. Kalçaları genç adamın üzerinde dans ederken Robert kollarını başının altına almış, aynalar yardımcısı olmuş, hayranlıkla onu seyrediyordu. Dayanamayıp ona doğru doğruldu ve "Yetmedi mi?" dedi istekle. Vivien hayır anlamında başını sallayabildi. Robert ondan koptu ve onu yere uzatıp arkasından kabuk gibi sardığında Vivien "Çok kötüsün," dedi kıkırdayarak.

"Burada sevişmeye bayıldım," dedi ve bir kere daha sevdiği kadını kendine hapsettiğinde daha sert ve tutkuluydu. Vivien onun elinde bir oyuncak gibi dakikalarca aşkı yaşadı.

Tükenip hareket edemez olduklarında Robert saçlarını yüzünden çekip dudaklarını buldu. Dilini son bir kez ağzının içinde gezdirip tadını aldı.

"Bu bana geceye kadar yeter," dediğinde Vivien uyumak üzereydi. Mutlulukla kıkırdadı ve "Buraya bir yatak alalım," dedi. Robert kahkahalarla ona sarıldı. Kadınıyla sevişmek, vakit geçirmek, onu seyretmek kısacası onunla her şey harikaydı. Sırıttı ve pislik yaparca "Hadi giyinelim, bu gece ağır misafirlerimiz var," dedi. Vivien yattığı yerden doğruldu ve bilmiyormuş gibi "Kim?" dedi.

"Delanie ve Simone. Lilian onları yemeğe çağırmış," dedi.

Vivien öfkeyle "İnmeyelim," dedi. Robert gülmemek için kendini zor tuttu ve "Sebep?" diye sordu.

"Sen hep inmeyelim diyorsun. Bu sefer ben diyorum," dedi. Vivien gerçekten inmek istemiyordu. Annesi ve Debby bütün şevkini kırmış, pişmandı.

"Ayıp olur. Richard da gelecekmiş. Hadi kalk. Sen kilo mu aldın?" dedi onu daha da sinir etmek için. Vivien ciyaklayarak "Ne münasebet! Haberin var mı? Yeni bebek doğurdum. Ayrıca kilo da verdim," diye hırsla bornozunu üzerine almış, giymeye çalışıyordu.

Robert bornozu çekiştirip kendini örtmesini engellerken onu kollarına alması gecikmedi. "Şaka yaptım. Her halin için ölüyorum," dedi öpmekten bıkmadığı dudaklarına istekle bakarken.

"Aşağı inmezsek seni affedebilirim," dedi Vivien. Robert "O zaman insanları niye çağırdın?" diye sordu sırıtarak.

Vivien ağzı beş karış açık "Lilian! Hemen sana yetiştirdi değil mi?" dedi yüzünü buruşturarak. Robert avuçlarıyla yanaklarını kavrayıp ona bakmasını sağladı. "Bize bunu yapma. Simone benim geçmişim. Bunu değiştiremem ama sen beni hayata döndürensin ve ben senden başkasıyla nefes alamam," dedi.

"Zaten pişman oldum, o yüzden inmeyelim diyorum," dedi mutsuzca.

"Son pişmanlık fayda etmez. Herkese ayıp olur,"

"Richard ve David'a evet," dedi Vivien.

"Hadi ama! Simone sadece bana yardım ediyor... Sen David mı dedin?" diye sorarken Robert gerilmişti.

Onun gerildiğini anlamayan Vivien "Bu kadar saf olmayın bayım," diyerek kaşlarını havaya kaldırmış bakarken sırıtıyordu. Robert "David mı geldi?" diye sordu tekrar Vivien "E... Evet. Sürpriz olacaktı ama çenemi tutamadım. Bilmiyormuş gibi yapar mısın? Hem sen neden şaşırdın?" diye sordu ve Kral ve Kraliçe'nin David'ı karşılarken gösterdikleri mahcubiyet dolu tavır aklına geldi.

Birlikte hazırlanıp aşağı indiklerinde herkes toplanmış, Kral ve Kraliçe'yi bekliyordu. Robert, David'a sarılmış, "Evine hoş geldin kardeşim! Beni şaşırttın," derken sesi alçaktı.

David "Her şeyin geçmişte kalması gerektiğini düşünüyorum. Yeni hayatlar, yeni başlangıçlar. Ne dersin?" diye sordu.

Robert "Öyle mi dersin? Peki ya Christian?" diye sordu.

David buz gibi oldu ve "Yapma bunu! Christian senin mutlu olmanı isterdi," dedi.

"Onunla bir şekilde başka hayatlarda bir araya geleceğiz, inanıyorum," dediğinde gözü Vivien'a kaydı. Vivien, Teresa'nın kaş göz hareketleriyle Delanie ve Simone'un yanına adeta zorla

gitmişti. Gayet kibar ve nazik bir şekilde onları selamlamakla yetindi çünkü yapmacık tavırlar ona göre değildi. Ta ki Simone'un Robert'a bakışını yakalayana kadar. Onu parçalamadıysa bu çok değil yarım saat önce sevdiği adamın huzur veren kelimelerinin aklında can bulmasındandı.

Kral ve Kraliçe'nin gelmesiyle yemek masasına geçilmiş, görevliler servise başlamıştı. Kraliçe gerginliğini yine yılların vermiş olduğu deneyim ile örterken Kral'ın aklı David'ın anlatacaklarını merak etmekle meşguldü.

Debby hâlâ hamileliğini söylememiş, kıkırdayıp dururken David onun bu neşeli tavrını gelişine bağlamıştı. Vivien konuşulanlara odaklanmakta güçlük çekiyordu, bu zamana kadar tanımadığı kıskançlık bütün ruhunu sarmıştı. Göz hapsinde tuttuğu Simone bakışlarıyla iyice rahatsız olmuş, elini kolunu koyacak yer bulamasa da kaçamak bakışları Robert'ın üzerindeydi. Robert'ın yanında oturan sevdiği kadının bu kıskanç halleri gururunu okşamış, kulağına doğru eğilerek "Beni kıskanmana bayıldım," dediğinde Vivien "Onu öldürdüğümde aynı şeyi söyleyebilecek misin?" demişti.

Robert kahkaha atmamak için zor durdu ve "Sen nerede, ben orada. Lütfen öldürme. Daha göl evine döneceğiz," dediğinde Vivien'ın dünyası aydınlanır gibi oldu. Nerede olduğuna aldırmadan ona doğru dönüp sanki dünyalar onun olmuş gibi "Gerçekten mi?" diye adeta ciyakladı. Herkes donup kalmış, merakla ona bakarken Vivien ne diyeceğini bilemedi. Robert onu biraz daha rahatlatmak için "Üçüncü çocuk için pazarlık tamamlandı," dediğinde Simone hariç herkes kahkahalara boğulmuştu.

Vivien o an Simone'u kıskanmasını gerektirecek hiçbir şey olmadığını düşündü. Robert seçimini yapmakla kalmamış, göl evine gitmeyi istiyordu. Mutlulukla "Umarım kız olur,"

dediğinde Kraliçe "Sen gerçekten mucizesin," diyerek kadehini ona doğru kaldırdı. Gece Vivien'ın nazik hareketleriyle iyice rahatlamış, Kraliçe ve Kral yemek sonunda ortamdan ayrılmıştı. Simone da daha fazla ortama dayanamamış, yarın uzun bir gün olacağını söyleyerek kardeşiyle ayrılmıştı. Richard ortamı gözlemlemiş, Lililan'la bir köşede gecenin kritiğini yapıyordu. "Robert geceyi hasarsız atlatmışa benziyor," dedi.

Lilian "Sen de fark ettin," dedi gözlerini devirerek.

"Sana tavsiyem, ne yapıp edip Simone'u uzaklaştırman yönünde,"

"Bilemiyorum. Robert'ın kabinede ona ihtiyacı var," dedi.

"Onun Vivien ve çocuklarına ihtiyacı var. Vivien giderse çocuklar gider. Herhangi bir sorunda Vivien elindeki kozu kullanır mı bilemem ama Chars normal bir şekilde dünyaya gelmedi. Sence Kral bu skandalı göze alır mı? Peki ya kabine bu konu üzerine ne yapar? Şunu anla Lilian, çocukları kimse Vivien'dan alamaz. Hepimiz onun iyi niyetine kalmış durumdayız," dedi Richard konuyu net bir şekilde ifade ederek. Lilian'ın eli ayağı buz gibi olmuştu. "Bu yönden hiç düşünmemiştim," dediğinde bütün neşesi gitmişti.

Richard "Tabii bir de evlilik konusu var ki onu dile getirmedim bile," dedi.

Lilian "Gece sayende benim için uykusuz geçecek," dedi sıkıntıyla. Richard âşık bir bakış atarak "Birlikte sabahlayabiliriz," dediğinde Lilian utangaç bir şekilde gülümsüyordu.

Gece herkes için farklı bir deneyime ev sahipliği yapmıştı ve daha bazıları için yeni başlıyordu. Robert ve Vivien yine aşk dolu saatlere her şeyi daire kapısının dışında bırakarak başlarken, Simone hayal kırıklıklarına bir yenisini daha eklemiş ama aşkından

vazgeçmeyeceği sözünü kendi kendine vermişti. Lilian ve Richard gecenin serinine aldırmadan yürüyüşe çıkarken Debby'nin hevesi kursağında kalmış, hamile olduğunu söyleyemeden yalnız başına uyuyakalmıştı.

David, Kral'la buluşmuş, satranç hamleleri havada uçuşurken Kraliçe onlara katılmış ve direkt konuya girmişti. "David, anlat bize. Bize kırgın ama onu tanımakta zorluk çekiyoruz. O, yufka yürekli benim büyüttüğüm Robert'tan öyle uzak ki. Sadece Vivien ona iyi geliyor. Onunla gülüyor," dedi.

David "Bu anlatacaklarım bu odanın dışına çıkarsa Robert'ı kaybederim," dedi ve anlatmaya ilk günden başladı. Kraliçe gözyaşlarına boğulurken, Kral'ın onu teselli edecek hali yoktu. Oğlunun yaşadıklarından sonra yaşadığı için şükredecek haldeydi.

Kral, David anlatacaklarını bitirdiğinde "Artık ona olan borcumuzu ödememizin zamanı geldi. Robert kaybettiği saygıyı ve mevkiyi geri almalı," dedi.

Kraliçe "Bunu başarabilir miyiz?" diye sordu hıçkırıklarının arasında.

"Başaramazsak Robert burada kalmaz Sandra. Şimdi neden veliahtlığı istemediğini daha iyi anlıyorum," dedi. David "Kafanızda bir plan var," dedi. Bu bir soruydu.

Kral hayata geri dönmüş gibi "İlk aşama Edmund'ın veliahtlıktan en kısa zamanda düşürülmesi. Sonrasında Robert'a unvanı geri verilecek," dedi.

Kraliçe "Bu gitmesini engellemez," dedi.

"Benim yaşarken krallığı devretmem elini kolunu bağlar," dediğinde David ve Kraliçe şoke olmuştu. David "Bu iyi bir fikir mi?" diye sordu.

"Daha iyi bir fikir bulana kadar en iyisi bu," dedi. Kraliçe "Vivien yabancı olduğu bu hayata çok güzel uyum sağladı. Onu prensesliğe layık görürken şimdi kraliçe olacağını düşünmek beni hiç rahatsız etmedi. Ona elimden geldiğince yardım edeceğim. Hoş, ihtiyacı olacağını düşünmüyorum ama ben her şekilde onun yanındayım," dedi. Kral karısının anlık duygu değişimini şaşkınlıkla seyrederken hayata dönmüş olmasıyla mutlu oluyordu. David onlara karşı kendini suçlu hissetse de Vivien'ın göl evine dönmeyi dört gözle beklediğini söyleyemedi. Gece herkes için beklenti dolu, geleceğe gebe olarak bitti.

Ertesi gün öğlene doğru sarayın bahçesinden çığlıklar yükselirken Vivien panikle terasa çıktı. David, Debby'ye sarılmış, kahkaha dolu çığlıklarla onu döndürürken "Baba oluyorum," diye bağırıyordu. Vivien "Beni bekleyin!" diye bağırırken sarayın diğer teras penceresinden Kral ve Kraliçe, Vivien'ın bağırmasıyla kahkaha atmaya başlamıştı. Kraliçe "Kraliçelik için biraz erken mi?" dedi mutlulukla. Kral derin bir nefes aldı ve "Robert'ın yardıma ihtiyacı var. Ben hep Christian'ın ona her konuda yardımcı olacağına güvenmiştim ama kader..." dedi. Kraliçe "Aklında bir şey var," dedi.

"David..." dedi Kral. "Ne olmuş ona?" diye sordu Kraliçe.

"Ona Dük unvanı vererek burada kalmasını sağlamak istiyorum. Tabii vatandaşlığa geçmesi ve bunun bir iki yıla yayılması gerek," dedi.

"Bu harika bir fikir! Robert'ın güvenebileceği birine ihtiyacı olacak," dedi.

Kral "Richard hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Lilian mutlu gibi," dedi Kraliçe.

"Yine de temkinli olmak gerek. Geçmişi ortada," dedi Kral. Kraliçe kızına ve oğluna dualar ederek sessiz kaldı. Ne yaşanacaksa yaşanacak, o çocuklarının yanında olacaktı.

* * *

Simone meclis koridorlarında mutluluktan havalara uçmak üzereydi. Robert'ın ofisine doğru yürürken artık hiç üzülmeyeceğini düşündü. Robert ve Vivien'ın sahte evliliğini öğrenmiş, imkânsız aşkına kavuşmak için artık daha fazla umudu vardı. Robert'a *ben buradayım* diyecek ve onun aşkını tekrar kazanacaktı. Kapıda bekleyen yaverine geldiğini haber verip bekledi. Yaver saygıyla kapıyı açıp girmesini bekledi. Simone içeri girdi ve kapıyı kapatıp aşkla Robert'a baktı. Robert, kafası masasına doğru eğilmiş çalışıyordu. Ona hiç bakmadan "Ne vardı Simone?" diye sordu.

"Hiç! Bugün çok güzel bir gün değil mi?" diye ona gülümsedi. Robert kafasını kaldırmadan "Eskiden bu kadar olumlu biri değildin. Hep karamsar taraf sen olurdun," dedi. İstemediği halde geçmişten konuşmuştu. Pişman olsa da yapacak bir şey yoktu. Simone geçmişten bahsetmesine öyle sevinmişti ki az daha boynuna sarılacaktı. Kendini frenleyip "O zaman kaybedecek çok şeyim vardı. İster istemez korkularıma yenik düşüyordum. Çok aptalmışım,"

"Şimdi kaybedecek yine bir sürü şeyin olduğuna eminim," dedi Robert.

"Seni kaybettikten sonra her şey önemini yitirdi. Ama hâlâ umudum var," dediğinde Robert'ın elindeki yazan kalem durmuştu. Dostane gelişen ama farklı yöne giden konuşmadan rahatsız oldu. "Simone..." diye devam edecekti ki Simone "Lütfen bu anı bozma," dedi ve oturduğu yerden kalkıp masada oturan Robert'ın başında dikildi. Robert'ın yüzünü ellerinin arasına aldı

ve dudaklarına uzandığında Robert hızla ayağa kalkıp ondan uzaklaştı. Yıllar önceki sıcaklık canlandı aklında ama kalbi sıkışmış, Vivien'a ait olduğunu haykırıyordu. "Simone!" dedi tepkiyle. Simone "Bana karşı suçlusun ama seni affediyorum. Evli olmadığını öğrendim. Artık bana dönebilirsin," dedi masumca.

"Geri dönmek mi? Ne sen ne ben böyle onursuz bir davranış içine giremeyecek kadar kendimizi biliyoruz," dedi Robert.

"Onurun, kendini bilmenin canı cehenneme! Beni bırakıp giderken onuru hiç düşünmediğine eminim. Hatırla Robert! Aşkımızı hatırla. Verdiğimiz savaşı hatırla!"

"Hatırlıyor olmam artık sana âşık olmadığım gerçeğini değiştirmez Simone. Evet, o zamanlar sana âşıktım. Ama zaman içinde köreldi. İçimde sana olan o sevgi bitmeseydi zaten Vivien'a bu denli âşık olup onunla iki tane bebek yapamazdım. Üzgünüm. Kalbim ölene dek Vivien için çarpacak. Bunları sana anlatmak çok tuhaf ama onsuz nefes alamam Simone. O benim her şeyim. O yüzden lütfen daha fazla kendini üzme," Simone'un gözünde yaşlar sel olmuş akıyordu. Yıllardır beklemiş, bir gün ona geri döneceğini düşünmüştü. Şimdi sevdiği adam karşısına geçmiş başka kadına olan aşkından bahsediyordu. Bir mucize gibi içinde yanan ateş aniden buz kesti. Adeta kabullenişi yaşadı yüreği. Yine kırgın, yine âşık ama en çok da yorgundu. "Haklısın, kendimi yok yere üzdüm durdum," dedi. Yüzündeki yaşları silerek "Bu gece Kral'a meclisten ayrılacağımın bilgisini vereceğim. Gerisini yaverim halleder," dedi. Robert "Bir gün beni affedeceğini umuyorum ama inan bana böyle olmasını ben istemedim," dedi.

Simone "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diyerek ofisten çıkarken "Hoşça kal," dedi ve çıktı.

* * *

Vivien, bebeği kucağında, terasta yere oturmuş Chars'la oyun oynuyordu. Robert öylece durup onları seyretti. Aklından geçenlerle gözünden bir damla yaş aktı. Hem özlemden hem pişmanlıktan hem şükürden... Simone'la konuşmak onu geçmişe götürmüştü. Artık biliyordu, olan her şeyin bir sebebi vardı. Vivien ve bebekleri ona Christian'ın hediyesiydi. Christian ölmeseydi Robert, Vivien'la değil Simone ile evli olacaktı. Simone'u sevmiş olabilirdi ama Vivien'a tapıyordu. Bu duygusallıkla Vivien'ın yanına uğramadı. Üzerini değiştirip aşağı yemek salonuna indi ve Marian'la, Vivien'a aşağıda olduğunun haberini gönderdi. Yemek salonunda Kraliçe bir köşede Richard, Lilian ve Delanie ile sohbet ediyordu. Kral, Simone ile ayrı bir köşedeydi. Kral, Robert'ı görünce ona yanına gelmesi için işaret etti. Robert yanına geldi ve saygıyla selam verdi. Kral "Robert, Simone meclisten ayrılacağını söylüyor. Bundan haberin var mıydı?" diye sordu.

"Evet, efendim," dedi Robert.

"Onaylıyorsun yani,"

"Onaylamayıp onu zorla mı tutmamı tercih edersiniz?" Yine sivri dili formundaydı. Sonuçta kendi buraya zorla getirilmişti.

"İşe yaradığı kesin," dedi Kral lafın altında kalmadan. Simone "Her neyse Kral'ım. İzninizle biz gidelim," dediğinde Kral "Lütfen yemeğe kalın. Hem Kraliçe ve Lilian'a bir açıklama yapman gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Simone "Siz nasıl isterseniz Kral'ım," dedi. Geçen on dakika sonunda yemek salonunun kapısı açıldı ve içeri Vivien girdi. İlginç olanı Chars küçücük boyuyla takım elbise giymiş, annesinin elini tutmuş ve koca adam gibi sırıtıyordu. Robert "Oğlum!" diye kahkaha atarken bütün gözler kapıya çevrildi. Vivien "Benim oğlum aile yemeğine katılmak istedi," dedi gülümseyerek. Herkes onu prensliğine yakışır şekilde selamlayıp gülmemek için

zor durdu. Robert oğlunu kucağına alıp getirilen sandalyeye oturttu. Chars sırıtıyor "Anni!" deyip duruyordu.

Yemekte Simone'un durgunluğunu herkes fark etmişti. Tabii Lilian dayanamadı ve "Simone bir sorun mu var? Bugün çok durgun görünüyorsun," dedi çünkü onun bu sessizliğinden tedirgin olmuştu. Simone çatalını neredeyse tabağına vurarak "Lilian senin benimle derdin ne?" dediğinde masada herkes dondu. Vivien merakla Simone'a bakıyordu. Lilian geri adım atmadı. "Derdimi biliyorum ama burada çare yok," dediğinde Kraliçe "Lilian!" dedi sinirle. Simone her şeyi kabullenmiş, sessiz sedasız gidecekken Lilian'ın yüzünden hırslanmıştı. Dişlerini sıkarak "Derdimin ne olduğunu açıklamaya ne dersin?" diye haince sırıtırken Lilian "Oradan aptal gibi mi görünüyorum? Senin oyunlarına alet olmayacağımı bilecek kadar zekisin," dedi.

"Oradan aptal değil, Richard'la ilişkini söyleyemeyecek kadar korkak görünüyorsun," dediğinde Lilian'ın yüzünün rengi mora dönmüş, babasıyla göz gözeydi. Kral kucağındaki peçeteyi alıp ağzını silip tabağına bıraktığında bir açıklama bekler gibi Lilian ve Richard'a bakıyordu. Lilian hâlâ Simone'a kitlenmişti. Richard sanki donmuş, çözdürülmeyi bekleyen bir et parçası kadar ifadesiz ve donuktu. Robert'ın da Lilian gibi Simone'a sinirle bakmasını Vivien normal karşıladı. Gerilen ortamı "Bu harika bir haber! Açıkçası ben bekliyordum, ya siz Kraliçe'm?" diye bozduğunda bu sefer herkes ona bakıyordu. Kraliçe, Simone'a sinirle bakarken "Üzülerek belirtmeliyim ki benim haberim vardı," dedi ve kocasına döndü ve "Kral'ım, bu haberi ben size verecektim. Lilian bunu benden rica etmişti ama Simone'un anlam veremediğim açıklaması sürprizimi mahvetti. Lütfen çocukları affedin. Devamlı erteleyip size söylemeye fırsat bulamadığım için beni mazur görün," dedi.

Simone "Özür dilerim. Ben bu gece buraya meclisten ayrılacağımı bildirmek için gelmiştim. Biraz gerginim. Lilian beni affet. Kral'ım izninizle, biz gitsek iyi olacak," dediğinde çoktan ayağa kalkmıştı. Robert hariç herkes şaşkınca Simone'a bakıyordu.

Kraliçe "Üzüldüm ama bu zamanda en iyisini sizler bilirsiniz. Yolun açık olsun Simone," dedi.

Simone ve Delanie sessiz sedasız yemekten çekip gittiler. Simone ve Delanie'nin gitmesiyle ortam iyice gerilmiş, Kral pimi çekilmiş bomba gibi öylece oturuyordu. Vivien derin bir nefes alıp "O zaman tebrikler," derken ayağa kalkıp yan tarafında oturan Chars'ı kucakladı ve Kral'ın kucağına verdi. Bu gecenin bombasıydı. O her ne kadar saray kurallarını bilmese bile ailenin sıcak bir ortam olduğu mantığıyla büyümüştü. Saygı onun için kavga etmemek, birbirini kırmamaktı. Lilian'ın yanına gidip ellerini tuttu ve onu ayağa kaldırıp "Tebrik ederim. Hadi korkma, her şey yolunda," derken ona sarılıp fısıldamıştı. Lilian "Teşekkür ederim. Çok naziksin ama..." dedi.

Vivien "Robert, sen kardeşini tebrik etmeyecek misin?" dediğinde Robert ayağa kalktı "Ne için tebrik edeceğim? Pek anlamış değilim," dedi aptalca.

Vivien panikle Richard'a kaş göz işareti yaparken Richard hızla ayağa kalktı ve Kral'ın önünde durup "Efendim, utanç içindeyim. Böyle öğrenmenizi istemezdim. Özür dilerim... İzninizle huzurunuzda kızınızla evlenmek istediğimi belirtmek istiyorum. Tabii Lilian da kabul ederse," dedi.

Robert, Vivien'ın oyununa katılır gibi "Ha! Bunun için mi tebrik edeceğim? Tebrikler Lilian," dediğinde Vivien'a yine hayranlıkla bakıyordu.

Bu bakış Vivien'ın içini ısıtmıştı. Kral sessizliğini koruyor, kucağında Chars, Lilian'a bakıyordu.

Sonunda "Umarım bu evlilik teklifi zorla verilmiş bir karar değildir," dedi Kral.

Robert "Korkudan titriyor baksanıza. Tek istediği buradan kaçıp gitmek," dediğinde kahkahayla gülüyordu. Kraliçe ve Kral bu sefer oğullarına bakıyorlardı. Robert konuşmaya devam etti "Simone bence iyi niyetle ağzından kaçırdı. Lilian ve Richard'ın saygısızlık etmeyecek kadar duyarlı olduklarına eminim," dedi.

Kral "Bu gece seninle konuşacağım Richard. Tabii sonrasında kızımın açıklamasını da duymak isterim. Bu arada Lilian, ben hâlâ cevabını duymadım. Richard'la evlenecek misin?" diye sordu.

"İzniniz olursa," derken Lilian mutlulukla Richard'a bakıyordu.

"Dedim ya, konuşacağız," dedi Kral. Vivien iki adımda Kral'ın yanına geldi ve "Fırtına dindiğine göre Chars'ı alayım da siz de rahat bir yemek yiyin," dediğinde masa birden kahkahalarla dolmuştu.

Üç ay sonra...

Robert'ın yıllar sonra saraya dönmesi bile Christian öldükten sonra kabuğuna çekilen Kral'ı yaşama döndürememişti. Kral, Robert'ın yaşadıklarını David'ın ağzından dinlemiş, oğlunun neden onlara karşı bu kadar katı bir tavır içinde olduğunu daha iyi anlamıştı. David ona "Lütfen ayağa kalkın ve beni de sayarsanız iki oğlunuz için savaşın," demişti. Haklıydı. Kral bunun üzerine geldiğinden bu yana yüzüne bakmayan, ona sadece kral gibi davranan oğluna krallığı devretmek için çalışmalarına başladı. Bu zamana kadar gözünü kapattığı, hoşuna gitmeyen her şeyi sorgulamaya başladı. Öncelik Edmund'ın çalışmalarıydı. Özel hayatına varıncaya kadar her şeyi didik didik ettirdi. Bulduğu her şeyi bir dosyada ispatı ve şahitleriyle topladığında ilk aşama için artık hazırdı.

Sabahın altısında uyanmış ve meclise gelmişti. Dosyanın ve söyleyeceklerinin üzerinden geçmesi iki saatini almış, bir saatte kahvaltıya vakit ayırmıştı. Pek bir şey yiyemedi. Huzursuzdu çünkü Edmund ona kız kardeşinin emanetiydi. Şimdi Edmund'ı suçlayacak ve belki de ceza almasını sağlayacaktı. Saat dokuza on dakika kala yerinden kalktı. Yavaş adımlarla koridorun sonuna ilerleyip büyük salona girdi. Derin bir nefes aldı ve kabinede bulunan meclis üyelerinin en yüksek mertebesi koltuğuna oturdu, vakit kaybetmeden konuşmaya başladı.

"Acil toplantı talebime eksiksiz olarak katılım sağlanmıştır. Oturumu açmadan önce masalarınızın üzerine konulan dosyaları incelemeniz için verilen on dakikanın yeterli olacağına emin olabilirsiniz. Yarın yapılacak oylamadan önce detaylı inceleme yapmak için bir gününüz olacak. Dosyadaki hiçbir iddia asılsız değildir. Yeminli şahitler, ispatlı deliller sonucu yaşlılar heyeti tarafından Prens Edmund'ın direkt tutuklu yargılanması kararı çıksa da tarafımdan engellenmiştir. Sizin adaletinize güveniyor, kararı sizlere bırakıyorum. Karar ne olursa olsun yaşlılar heyetinin aldığı karar doğrultusunda prens unvanı birinci oğlum Robert'a geri verilecek. Doğuştan kazandığı veliahtlık itibarının geri iadesi gerçekleşecektir,"

Salondan çıkan çatlak sesleri bastıran Edmund'ın sesiydi. "Sayın Kral! Daha birkaç gün önce benimle taç giyme töreni hakkında konuşurken bu yaptığınız hangi adalete sığmakta? Bu ikiyüzlülüğün sebebi ülkesinin geleceğini elinin tersiyle itip Amerika'da macera yaşamaya giden oğlunuzu geri getirmek mi?" diye soğukkanlı bir hiddetle bağırdı.

Kral "Benim gözümde sorularınıza cevap verebileceğim kadar değeriniz kalmamıştır. Karar sonrası kabine sorularınızı yanıtlayacak, size konuşma hakkı tanınacaktır," diyerek kestirip atmıştı.

Robert'ın ise yaşadığı şaşkınlığı anlatacak kelimeleri tükenmişti. Daha çok yeni Vivien'la hayaller kurmuş, gelecek hakkında saatlerce konuşmuşlardı. Ona zaman vermemiş ama göl evine dönme isteğini saklamamıştı. Ve şimdi bu olanlar karşısında tek düşündüğü Vivien'a ne diyeceğiydi. Mecliste tebrikleri kabul etmekten babasıyla konuşma fırsatı bulamadı. Kral toplantıyı bitirir bitirmez meclisten ayrıldı ve Robert'la yüzleşmekten kurtulmuş oldu.

Robert onun peşinden saraya geldi ve soluğu babasının yanında aldı. Yaverinden izin alıp Kral'ın olduğu kapıyı açıp selamını verdi. Kral ve Kraliçe birlikte oturmuş, kahve içiyorlardı. Robert kapıyı sakince kapattı. Aylardır aşılamayan duvarların ardından gelen soğuk bir sesle "Konuşabilir miyiz?" diye sordu saygıyla.

"Robert şu an seninle konuşacak durumda değilim. Çay saatimizi bölme," dedi Kral.

"Aldığınız önemli kararlardan benim de haberim olması gerekmiyor muydu? Sonuçta ucu bana dokunuyor,"

"Annenle ben aylardır seninle konuşmaya çalışıyoruz. Bir sonuç alamadık. Tavırların bizi senin hakkında sana haber vermeden kararlar almaya itti," dedi.

Robert acıyla güldü "Burada zorunlu olduğum için bulunuyorum. Christian öldüğünde nasıl burayı terk ettiysem yine terk edebilirim. Gerçi bana süre verip defolup gitmemi söyleyen de söyleten de karşımda duruyor," dedi.

Kraliçe "Oğlum, affet artık bizi. Seni buradan uzaklaştıran bizdik ama..." diye özür dilerken Robert "Uzaklaştırmak mı? İnsan olan köpeğini bile sokağa atarken iki kere düşünür!" diye bağırdı ama anında pişman olup derin bir nefes aldı.

Sonra "Saygısızlığımı mazur görün Kraliçe. Kral'ın aldığı kararlara uymam ve tekrar veliaht olmam mümkün değildir. Bu son kararımdır," dedi.

Kral aylardır dersine iyi çalışmış, önlemlerini almış, planlarını kurmuş ve kılavuzu Richard olmuştu. "Yaptırımlarıma boyun eğmekten başka çaren yok," dedi Kral sakince.

"Bana çaren yok derken neyi kastettiğinizi açıklar mısınız?" diye sordu Robert.

"Bu hafta bitmeden Edmund'ın bütün hakları elinden alınacak ve oklar sana dönecek. Yeniden ilişkin ve Vivien sorgulanacak. Hiçbir sır gizli kalmaz Robert ve biz buna izin veremeyiz,"

"Bu sizin probleminiz Majesteleri," dedi ama Kral "Eğer Vivien'la gerçek bir evliliğin olmadığı öğrenilirse kraliyet mensubu oldukları ve yasal bir ebeveyne sahip olmadıkları için kabine çocuklarına yani torunlarıma el koyabilir. İnan bana bu konu kiliseye kadar uzar. Aforoz edilebilir ve çocuklarınızdan hayat boyu ayrı kalabilirsiniz," dedi.

Robert "Siz beni inceden tehdit mi ediyorsunuz?" diye dişlerini sıkarak sordu.

Kral "Benim çizdiğim yoldan ilerlemen gerektiğini söylüyorum. Edmund öğrenirse seni mahvetmek için bunu kullanacaktır. Vivien'ı düşün. O senin için bu kadar fedakârlık yapmışken bunları hak etmiyor. Artık bize olan öfkeni bir kenara bırakıp hayatını yoluna sokma vaktin geldi Robert. Geçmişi değiştiremeyiz ama geleceği düzenlemeyi birlikte deneyebiliriz. Biz bir hata yaptık. Sana güvenmeliydik ama inan bana cezasını fazlasıyla çektik. Ölene kadar senin yüzüne mahcubiyet duymadan baktığım bir saniyem bile olmayacak. Affetmeyeceğini biliyoruz ama bizi ne senden ne torunlarımızdan mahrum bırakmana müsaade etmeyeceğiz," dedi.

Kraliçe gözünde yaşlarla "Yalvarırım bizi affet oğlum," dedi. Robert taş kesilmiş gibi öylece durdu. Ne için gelmiş konu neye dönmüştü... "Sizi her gördüğümde o lanet güne dönüyorum. Bu bir gün sona erer mi bilmiyorum ama sizden nefret etmiyorum. Tamam, veliahtlığı kabul edecek ve sizin yolunuzdan yürüdüğümü herkese göstereceğim ama sadece bu kadar. Veliahtlık unvanımı geri aldıktan sonra ailemle buradan ayrılacağım. Sonrası sonra. Şimdi izninizle," dedi ve salondan hızla çıktı.

Kraliçe "Krallığı devretme konusunda kararlı mısın?" diye sorduğunda Kral "O iyi bir kral olacak," dedi ve güç verir gibi karısının elinden tutup sıkı sıkı sardı.

Robert'ın kafası allak bullak olmuş, yine bir çaresizliğin içine düşmüştü. Artık Edmund sorunu ortadan kalkmış, kabinede söz sahibi olacak, ülkesi için çalışacaktı. Tabii diğer yandan o artık ne istediğini biliyordu. O sadece sevdiği kadın ve çocuklarıyla huzurlu bir hayat istiyordu. Bunu Vivien'a birçok kere ifade etmiş, Vivien heyecanla göl evine dönüşü bekliyordu. Ona nasıl açıklayacaktı hiçbir fikri yoktu ama tek bildiği bunu ondan duymalıydı.

Ayakları geri geri giderken daire kapısının önünde durdu ve derin bir nefes aldı. Yaramaz, suç işlemiş bir çocuk gibi usulca kapıyı açtı. Vivien ona arkası dönük, ayakta öylece televizyona bakıyordu. Robert duyduklarına inanamadı. Tarih sanki tekrar ediyor gibiydi. Televizyondaki spiker onun veliaht prens unvanını geri aldığını coşkulu bir şekilde dile getiriyordu.

Yerde oyun oynayan Chars'ın onu görüp "Baba!" demesiyle Vivien ona doğru döndü. Gözlerinde ne nefret ne de başka bir duygu vardı. Robert belki de ömründe ilk defa kendini bu kadar korkak hissetti. Ona doğru koşan Chars'ı kucağına aldı ve "Açıklayabilirim. Lütfen izin ver..." dedi. Vivien bezmiş bir şekilde,

içindeki zehri atmak ister gibi derin bir nefes aldı "Bunun böyle olacağını biliyordum," dedi sakince. Robert onun bu sakin tavrı karşısında ne diyeceğini bilemedi. Çekinerek "Bu fırtına öncesi sessizlik mi?" diye sordu. Vivien "Ben seni o barın karanlığında, bilinmezliğin kollarında bile sevdim. Bana söylemeyip ikinci çocuğa evet dediğinde, üzerine bir de yalandan benimle evlendiğini öğrendiğimde bile sevdim. Müze dediğim yerde yaşayacağımı bile bile seninle seni sevdiğim için geldim. Şimdi niye sevmeyeyim? Sanırım artık kabullenmeyi öğrendim," dedi.

Robert "O zaman unvanımı alırken iki üç belge imzalaman gerektiğini ve benimle taç giyeceğini de söylesem bir şey değişmeyecek," dedi bir nefeste.

Vivien'ın yüzünden hâlâ hiçbir duygu belli olmuyordu.

"Ne belgeleri? Prenseslik anlaşması mı? Bırakırsam tazminat mı ödeyeceğim?" diye sordu aynı sakinliğini koruyan bir alayla.

Robert şüpheye düşmüş, "Bir planın var değil mi?" diye sorarken Vivien'ın tavrı onu iyice geriyordu.

"Plan yapmaya fırsatım olmuyor," dedi Vivien.

"Sensiz kalmayacağım Vivien. Benden ayrılmana izin veremem," dedi.

Vivien sinirle yanına geldi ve Chars'ı kucağından alıp odasına götürdü. Geri geldiğinde Robert bıraktığı yerde duruyordu. Önünde durdu ve "Gitmek isteseydim giderdim. Senden izin almama gerek yoktu. Şimdi tek bir soruma cevap ver," dedi.

Robert "Dinliyorum," dedi ama çok gergindi.

"Benim prenses olmam ya da senin veliaht prens olman göl evine gitmemize engel mi?" diye sordu.

Robert "Tabii ki değil," dedi.

"Peki sen hâlâ oraya gitmeyi istiyor musun?"

"Senden daha çok,"

Vivien gözlerinin içine baktı "O zaman benim için sorun yok," dedi ve yerde dağılmış halde olan oyuncakları toplamaya başladı. Robert sinirle gelip "Dur bir dakika! Burada neler oluyor? Böyle bir kabullenişi beklemiyordum. Hatta gitmek istersen seni ikna edene kadar buraya kilitlemeyi göze alarak geldim," dediğinde Vivien onun ellerinden tutup koltuğa oturmasını sağladı. Sonra kucağına oturup "Ne Lilian ne de annen hatta baban bile beni buraya kilitlemene sessiz kalmazlardı. İşte bu yüzden bu kadar sakinim," dedi.

"Bana konuyu biraz daha açıklamanı istesem..." derken dudaklarına kayan gözleriyle istek ateşi boğazını kurutmuştu. Vivien "Aileni artık tanıyorum ve senin kadar da onlara güveniyorum. Önceden korkar, gidemeyeceğimizi düşünürdüm. Şimdiyse senin mutlu olman için her şeyi yapacaklarını biliyorum. Bence prenslik unvanını geri aldığında biz evimize dönebileceğiz ve..." diye devam edemedi çünkü Robert'ın dudakları dudaklarına değmişti. İsyanla "Ya ama dikkatimi..." diye cümlesini bitiremedi. Ağzında dolanan ihtiraslı adama karşı kalbi deli gibi çarpmaya başlamış, her yanı ateş olmuş ve tek derdi onunla bir bütünü tamamlamaktı. Hızla onu kendine çekip dudaklarını sertçe öpmeye başladığında karşılık bulması gecikmedi.

Robert dudaklarından kopmuş, onun hızına yetişmeye çalışırken "Ne diyordun?" diye mırıldandı. Vivien "Bilmiyorum ki, ne diyordum?" diye gözleri kapanmış onu öpen dudaklarla sarhoş gibi olmuştu. Tam o sırada terasta olan Marian, Christian kucağında içeri girdi. Vivien utançla Robert'ın kucağından kalkmaya çalışıyordu. Marian "Özür dilerim, efendim. Geldiğinizi fark edememişim. Bir dahakine daha dikkatli olurum," diyerek hızla çocuk odasına yöneldi.

Robert bir ahtapot gibi Vivien'ı sarmış, bırakmıyordu.

Marian gider gitmez Vivien "Çok ayıp oldu. Bıraksana!" dedi ama bir fayda sağlamadı. Robert'ın istek ateşi yanmış, kadınında kaybolmak tek amacıydı. "Sevişelim mi?" dedi dudaklarını tenine sürtüp dururken. Vivien "Yatakta basılmamız eksik kaldı değil mi?" dedi kıkırdayarak. Robert "Kapı kilidi var ama rahat ederiz diyorsan banyo da olur," dediğinde Vivien kucağında, yatak odasına ulaşmıştı bile.

Robert onu yatağa yatırmış, öpüşlerine hapsetmiş, kıyafetlerinden kurtardığında Vivien onun büyüsüne kapılmış ve sevişmeye başlamıştı bile. Robert her öpücüğünü "Seni seviyorum," diyerek süsledi. Vivien o her seni seviyorum deyişinde "Ben de," dedi kendini koşulsuzca sunarken. Aşk tenlerinde başlayıp ruhlarında son buldu. Şehvet nefeslerinde can bulup akıllarında yitip gittiğinde Vivien sarmaş dolaş Robert'a kıkırdıyordu. O sırada telefonu çalmaya başladı. Catrine arıyordu. Vivien telefona uzanırken Robert uzanmış, kalçalarını öpüyordu.

Vivien "Kes şunu! Yoksa açamam," dedi, uzaklaşmaya çalışırken kıkırdıyordu.

"Alo! Cat! Selam canım," dedi ve gülümseyen yüzü soldu. Dinledi ve "Tamam... Bir saate kalmaz orada olurum," dedi ve kapattığında yüzü bembeyazdı.

Robert "Nereye gidiyoruz?" dedi anlayışlı bir şekilde.

"Sesi çok kötüydü. Korkuyorum," diyen sesi ağlamaklıydı.

"Bir şey söylemedi mi?" diye sordu.

"*Sana ihtiyacım var hemen gelebilir misin,* diye sordu," dedi. Robert yataktan hızla çıktı ve "Hadi o zaman giyinelim hemen," dedi.

Vivien "Kötü bir şey yoktur değil mi?" diye sorarken elleri titriyordu.

"Gidince öğreniriz," dedi.

Yol bitmek bilmedi, Vivien'ın elinde telefon, Nadia'yı aramamak için kendini zor tuttu. Çiftliğe geldiklerinde öğleni çoktan geçmişti ama koca çiftlikte ortada kimseler görünmüyordu.

Vivien "Ters giden bir şeyler var," dedi. Hızla Catrine'in kaldığı evin kapısını çaldı ama açan olmadı. Sonra yedek anahtarın yerini eğilerek buldu ve anahtarı alıp kapıyı hızla açtı. Panjurlar örtülü, içerisi zifiri karanlıktı.

"Lanet olsun! Neler oluyor?" diye ışığı buldu ve açtığında "Sürpriz nişan partimize hoş geldiniz!" diye bağıran küçük toplulukla Vivien korkudan ölecekti.

David ve Debby yine gelmiş, orada sırıtıyorlardı. Nancy ve kocası alkış tutarken Vivien sinirden ve korkudan elindeki anahtarı onlara fırlatıp "Korkudan ölecektim sizi moronlar! Bir de sesini titreterek beni mi aradın Catrine!" diye bağırdı.

Catrine "Siz Debby ile bana yaptınız ama," dedi. Vivien "Ben en azından biri öldü gibi davranmadım! Gidiyorum ben, ne haliniz varsa görün!" dedi ve arkasını döndüğünde Robert'a çarptı. Kaşlarını kaldırmış, ona bakıyordu. "Çok korktum ben!" dedi. Robert "Hadi ama," dediğinde gözlerini kısıp onlara doğru döndü. Nadia'nın üzerinde şık turkuaz rengi bir elbiseyle gülümsemesi bütün buzları eritti. Gelip ona sevgiyle sarılırken "Siz Nadia'ya dua edin. Yoksa elimden çekeceğiniz vardı," diyerek ondan ayrıldı.

Robert, Catrine'e "Mutluluklar dilerim Cat! Umarım benim kadar şanslısındır," derken Catrine, Nadia'ya bakarak "Bundan şüphen olmasın," dedi.

David ve Robert yine yan yana gelmiş, birbirlerine bakarak sırıtıyorlardı. Robert, David'a sarılarak "Senin ofisi Londra'ya mı taşısak? Neredeyse oraya hiç gitmiyorsun," dedi alayla.

David "Ben de seninle bu konuyu konuşacaktım," dedi.

"Hangi konuyu? Şaka yaptım dostum," dedi Robert.

David "Kral..." dedi ve sustu. Robert "Ne olmuş Kral'a?" diye sordu.

"Londra'ya, hatta saraya taşınmam konusunda ısrarcı," dedi.

Robert "Anlamadım, neyde ısrarcı?" diye sordu. Çok şaşırmıştı, bunu saklamıyordu.

"Bana sanki ben teklif etmişim muamelesi yapma! Senin kadar ben de şaşkınım," dedi sıkıntıyla.

"Peki sen ne dedin?"

"İtiraz etmeme fırsat bile vermedi. Düşünmemi ve bir an önce ofisi yönetecek birini bulmamı istedi,"

"Hangi akla hizmet seni saraya çağırıyor, anlamış değilim. Bayılıyor insanların hayatlarıyla uğraşmaya! Seni tehdit etti mi peki?" dedi alayla.

"Daha çok vaatlerde bulundu diyebiliriz. Kabinede yer ve unvan," dedi David ve Robert'a kaşlarını kaldırıp baktı. Robert "Sen ciddisin," dedi.

David "Olmadığım kadar ve inan bana Kral benden daha ciddiydi," dedi. Robert "Seni veliaht yapacaktır umarım. Böylelikle ben kurtulurum," diyerek kahkaha atarken David gülmüyordu.

David hain bir sırıtışla "Geç dalganı sen. Eminim yaşlı kurt yani Kral'ın seni göndermemek için bir sürü planı vardır," dedi. Robert sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. David bir karar vermeliydi. Her şeyi Amerika'da bırakıp bir asil gibi yaşayıp politikacı olabilecek miydi? Ve asıl soru şuydu, bu işe Debby ne diyecekti? Bebeklerinin bir asil olarak doğma fikri ona sıcak geldi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Catrine ve Nadia sevdiklerinin karşısında elleri birleşmiş, açıklama yapıyorlardı. Catrine

"Biz nikâh işini fazla uzatmamaya karar verdik. Yarın sabah Hollanda'ya uçuyoruz," dedi. Nancy ve Vivien aptal bir şaşkınlıkla bakarken Debby "Ve David ve ben onlarla nikâh şahidi olarak gidiyoruz," diye patavatsızlığını el çırparak taçlandırdı.

Vivien ve Nancy aynı anda "Ne! Peki ya biz?" diye ciyaklarken Catrine, Debby'ye öldürecekmiş gibi bakıyordu. Eli ayağına dolaşmış, ortamı nasıl yumuşatacağını ararken Nadia "Vivien senin gelmen doğru olmaz. Bu duyulursa, bir de televizyonlara çıkarsa hem sizin hem bizim için kötü olur. Zaten şu an her şey zor. Bizim yüzümüzden üzülmeni istemiyoruz," dedi.

Vivien üzgünce Robert'a baktı. Robert "Sorun yok. İstersen gideriz," dedi aşkla ona bakarken ama Vivien kendi isteklerinden çok Nadia ve Catrine'i düşündü. Tercihleri yüzünden yeterince zorluk yaşarken bir de onun yüzünden magazin basınına malzeme olmalarına izin veremezdi.

"Tamam ama burada küçük bir kutlama istiyorum," dedi sevimlice. Nancy "Peki bana mazeretiniz ne?" diye elini beline koymuş, hesap soruyordu.

Catrine "Senin bir sürü çocuğun var. Bundan iyi mazeret mi olur?" dedi. Nancy "Of! Tamam ya, gelmiyorum," dedi mutsuzca ama Catrine'e sarıldı. Gece Catrine ve Nadia'nın mutluluklarını paylaşarak geçmiş, gece yarısı saraya dönüş yolundalardı. Robert "Hollanda işi canını sıktı değil mi?" diye sordu.

"Onun yanında olmalıydım," dedi Vivien.

"Bence de,"

"Kasten mi yapıyorsun? Çok istediğimi biliyorsun. Catrine benim ailem," dedi mutsuzca.

"Gidelim o zaman,"

"Tam sen unvanını geri alacakken bunu ailene yapamayız. Ayrıca Catrine ve Nadia'ya zarar vermek istemiyorum," dedi.

Robert "Seni hak etmek için ne yaptım ben?" diye gözlerine bakarak sordu. Vivien "Of, hadi gidip sevişelim," dedi mutsuzca. Gece yapmadığı huysuzluk kalmadı. Robert hiç sesini çıkarmadı. Ne söylerse ne yaparsa yapsın onu öpüp okşadı. Onunla yavaş yavaş, sabırla sevişti.

Vivien sevdiği adamın göğsüne uzanmış, "Debby ve David balayına onlarla gidecekler mi?" diye sorduğunda Robert kahkaha atıyordu.

"Hayır, birlikte Los Angeles'a geçecek ve dölleme işini halledecekler," dedi.

Vivien şeytan çarpmış gibi "Bunu ben bile bilmiyorum. Sen nereden biliyorsun?" dedi sinirle.

"David söyledi. Hani o benim en yakın arkadaşım ya," dedi Robert alayla.

Vivien doğrulmuş, çarşafı üzerine çekerken "Benden uzaklaşıyorlar gördün mü? Bana haber bile vermediler. Korktuğum her şey başıma geliyor. Bir an önce göl evine dönelim. Eski hayatımıza dönelim," derken ağladı ağlayacaktı. Robert "İyi de bundan Debby ve Catrine'in haberi yok ki," dedi Robert.

Vivien "Ne demek yok?" dedi.

"Nadia, David'la konuşmuş. Catrine'e düğün hediyesi olarak evlendikten sonra söyleyecekmiş," dedi. Vivien "Ya çok tatlı ama!" derken gözleri dolmuştu. Robert "İstersen biz onlara sürpriz yapabiliriz," dedi. Vivien gözlerini patlatarak "Gerçekten mi?" diye ona heyecanla bakarken "Bir iki gün sadece. Christian'ı fazla yalnız bırakamayız," dedi. "Çocukları almayacak mıyız?" diye sordu Vivien. "Biraz yalnız kalırız diye düşünmüştüm," dedi

Robert gözlerine bakarak. Vivien acabada kalsa da "Evimizde kalırız," dedi tedirgince. Robert "Harika olur," dediğinde Vivien boynuna atlamış, onu öpücüklere boğuyordu. Robert kahkahalarla "Temelli gitmiyoruz, doğru anladın değil mi?" diye dalga geçiyordu.

Bir hafta sonra...

Yine üç kız beraber David'ın ofisinde oturmuş, Nadia'nın döllenme işleminin bitmesini bekliyorlardı. Sanki geçmişe dönmüş gibi aynı heyecanla yerlerinde duramıyorlardı. Vivien "Tarih tekrar ediyor," dedi kıkırdayarak. Catrine "Ben şimdi çocuk sahibi olacağım öyle mi?" dedi ağzı kulaklarında.

"Evet, Nadia gibi birine sahip olduğun için şanslısın. David'la her şeyi önceden ayarlamışlar," dedi Debby.

Catrine itiraf eder gibi "Korkuyorum," dedi.

Debby "Saçmalama. Her şey yolunda. Evlendin. Mutlusun. Seni çok seven bir eşin var. Çocuğunuz da olacak," dediğinde Catrine "Sorun da burada! Her şey mükemmel," dedi.

"Catrine senin derdin mi yok? Şu hamile halimle Hollanda'ya geldim. Yetmedi Amerika'ya uçtum. Lütfen beni sinirlendirme," dedi Debby.

Vivien "Tadını çıkar Catrine. Bebek olunca uykusuz gecelerden buna fırsat bulamayacaksın," dedi kıkırdarken.

Debby "Ay deme öyle! Ben çok korkuyorum," dedi.

Vivien "Korkma, sen doğurana kadar biz göl evine geçmiş oluruz. Sana yardım ederim," dedi mutlulukla.

"Hadi canım! O nereden çıktı?" diye soran Catrine'di.

Vivien mutlulukla "Biliyorsunuz, Rob unvanını geri alacak. Sonrasında beni rahat bırakacaklardır. Döneriz," dedi.

Debby "İyi de o zaman Kral, David'ı niye İngiltere'ye çağırıyor?" diye sordu.

Catrine "Çağırıyor derken..." dedi merakla.

"David'a kabinede olması gerektiğini söylemiş. *Sana ihtiyacımız var,* demiş. David kabul ederse en yüksek mertebeden unvanı olacakmış," dediğinde Vivien ve Catrine ağzı beş karış açık bir şekilde ona bakıyorlardı. "Ben biliyorsunuz sandım," dedi Debby kendini savunarak. O sırada kapı açıldı ve David göründü. Catrine çoktan ayağa kalkmış, panik halde açıklama bekliyordu. David yüzündeki ameliyat maskesini çıkararak "Her şey yolunda. Dölleme başarılı. Nadia dinleniyor. Artık beklemekten başka yapacak bir şey yok," dedi. Catrine David'a sarılırken Debby heyecanla alkış tutuyordu. Vivien hâlâ Debby'nin söylediklerinin şokundaydı. Yine mi ondan bir şeyler saklanıyordu? Bunu düşünmek bile istemedi. *O kadar da değil,* dedi içinden. Kendi sıkıntılarını bir kenara bırakıp arkadaşlarının mutluluklarıyla günü geçirdi. Dört kız yemeğe gitmiş, Vivien'ın gazetecilere yakalanma riski yüzünden fazla kalabalığa karışmamışlardı. Akşam saat altı gibi David ve Robert'la buluştular. David karısının yanında yerini alırken Robert da Vivien'ın yanına oturdu. "Selam güzellik," dedi dudaklarına bakarak ama öpmedi.

Vivien "Selam," demekle onu geçiştirdiğinde bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmedi. Kulağına eğildi ve dudaklarını tenine hafif hafif değdirirken "Dünya yarın batacak bile olsa evimizin her köşesinde bana kendini vereceksin," dedi fısıltıyla. Vivien'ın tenine değen dudaklarla tüyleri diken diken olmuştu. O dudakların sıcağını ağzında istediğini düşünerek ona doğru dönmekten kendini alıkoyması çok zor oldu. "Düşünürüz," dedi kendini dikleştirip ve Robert'tan uzaklaştı. Robert sırıtarak "Görürüz," dediğinde Vivien "Kendine çok güveniyorsunuz bayım," dedi. Robert "Her zaman," diye yanıtladı.

Vivien gözlerini kısıp David'a döndü ve "Debby bugün İngiltere'ye hatta saraya taşınacağınızı söyledi," dedi aniden ama gözleri Robert'ın gözlerindeydi.

David önce Debby'ye sonra Robert'a baktı. Debby elinde meyve suyu bardağı öylece kaldı. "Ben öyle bir şey söyledim mi?" diye Catrine'den destek istedi. Catrine ellerini havaya kaldırıp "Ben o sırada sizinle ilgilenmiyordum," diyerek Nadia'ya sarıldı.

David "Şey... Ben... Biz... Yani daha net bir şey yok. Bu benim açımdan çok cazip ama alıştığımız rahatı bırakmak biraz zor. Hem Debby de kararsız. Zaman gerektiren bir durum," dedi.

Debby "Artık kararsız değilim. Vivien ve Robert göl evine ben doğum yapmadan önce dönmüş olurlarmış. O zaman gitmemizin bir anlamı yok," dedi. Robert "Vivien göl evine dönmek için zaman mı verdin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Evet, verdim. Bu arada senin David'ın meselesinden haberin var mıydı?" diye sordu yırtıcı bir kuşu gibi. Robert "Evet, Kral'ın teklifinden David sayesinde haberim oldu," diye sordu. Vivien "Senin ilgin yok yani," dedi. "Ben oradan buraya dönmeye çalışırken neden David'ın orada olmasını isteyeyim?" diye sorduğunda Vivien "Tamam o zaman," dedi gülümseyerek.

David ikisine bakıp Kral'ın planlarını düşündü. *Umarım yine ayrılık çanları çalmıyordur,* diye içinden geçirdi çünkü Vivien saraydan ayrılma fikrinden vazgeçmiyordu.

Vivien göl evine dönünce yapacaklarından bahsetmeye başladığında Debby hevesle ona katılırken Catrine'e de internetten göl evine yakın arazi bakmaya başlamıştı. Robert onlara fikir verirken David sessiz kaldı çünkü Robert istese de göl evine dönemeyecekti. O geleceğin kralıydı.

Hep birlikte göl evine döndüklerinde sabah kahvaltıda görüşmek için sözleşip her biri bir eve geçti. Vivien eve girdiğinde

"Tanrı'm! Buraya hiç gelemeyeceğim sandım," dedi. Robert "Abartma lütfen," diyerek onu kollarına aldı. Vivien "Terasta kahve içelim mi?" dedi mutlulukla. Robert "Benim daha iyi bir fikrim var. Hep bunu hayal etmiştim," dedi ve onun elinden tutup evin göle bakan kısmındaki terasa çıkardı. Gece saat on ikiyi geçmiş, dolunay gökyüzünde parlıyor, ağaç dallarının esinti yüzünden çıkardıkları sesler huzur dolu bir müziği andırıyordu. Robert soyunmaya başladığında Vivien "Sen... Sen ne yapıyorsun?" diye sordu merakla. "Soyunuyorum," dedi sırıtarak.

"Görüyorum ama neden burada?" diye sordu. Robert ona sırıtırken terasın korkuluklarını tutup göle uzanan demir kapıyı açtı.

"Şaka yapıyor olmalısın,"

Robert "Hayır," dedi ve kıyafetlerine uzanıp onu soymaya başladı. Vivien ne kadar dirense de Robert onun kıyafetlerini çıkarmış, Vivien iç çamaşırlarıyla kollarındaydı. Robert "Çok güzelsin," dedi tutkuyla. "Üşüyorum, hadi içeri girelim," diyince "Göle girelim," dedi Robert. "Ya göl canavarı varsa..." diye suya bakan Vivien'ı kucakladığı gibi suya girdi.

Vivien soğuktan çığlık atmamak için ağzını kapatıyordu. Robert'ın boynuna sarılıp "Soğuk! Çok soğuk! Tanrı'm! Donuyorum," derken dişleri birbirine vuruyordu.

Robert "Abartma Vivien," diye onu sararken batmamak için uğraşıyordu. Vivien "Sana inanamıyorum. Sen gerçekten delisin," dedi. Suya biraz alışmış, daha az üşüyordu. Robert "Hadi bırak beni yüzelim," dediğinde "Hayır!" dedi. "O zaman ısıt beni," diye dudaklarına uzandığında onu korkulukların olduğu merdivenlere doğru getirdi. Vivien ona değen dudakların sıcağıyla "Sıcacıksın," dedi kıkırdayarak. "Senin gibi," dedi Robert ve sırtına uzanıp iç çamaşırının kilidini açtı. Vivien "Biri görürse rezil oluruz," dedi etrafa bakarken ama Robert oralı olmadı. Elleri

kadınının serin teninde usulca dolanmaya başladığında Vivien korkuluklara tutunup kendini ona yerleştirmekle meşguldü. Robert "Tanrı'm! Zevkten bir gün öleceğim!" dedi ve bedenini saran soğuk suya tezat sıcacık diyarlarda ruhunu ısıtan şehvette kayboldu.

* * *

Hep birlikte geçirilen üç günün ardından Catrine ve Nadia'nın da onlarla İngiltere'ye dönmelerine Debby bozulmuştu. David havalimanında onları yolcularken "Dilersen dönmemek üzere gidebiliriz," dediğinde Debby "Vivien ne diyorsun?" diye sordu. "Biz buraya döneceğiz. Başka bir şey söyleyemem," dedi. Robert *eşim bilir* bakışıyla gülümserken David "Hadi gidin artık," dedi gülümseyerek.

Onlar ayrıldıklarında karısının elini tutup çıkışa yürürken "Asla buraya temelli dönemeyecekler," dedi. Debby aptalca ona baktı ve "Bu ne demek şimdi?" diye sordu.

"Kral tacını ölmeden oğluna devretmeye hazırlanıyor," dediğinde Debby şoka girmek üzereydi. "Bundan Robert'ın haberi var mı?" diye sordu.

David "Var gibi mi duruyor?" dedi. Debby "Tanrı'm! Vivien bu sefer onu kesin terk edecek," dedi.

Vivien uçağın içinde karşılıklı oturdukları Catrine ve Nadia ile göl evinin kuzeyinde, tepenin hemen yamacında aldıkları arazi hakkında konuşuyordu.

"İnşaat bitene kadar hep birlikte bizde kalırız. Evi sizin tarzınıza göre düzenlemek harika olacak. Debby bu işlerde uzmanlaştı artık. Bebek doğana kadar inşaat ancak biter," dedi mutlulukla. Sohbet devam ederken Robert'ın dalgın hali Catrine'in gözünden kaçmamıştı. "Dostum, bize içecek bir şeyler ısmarlamanı

bekliyorum," dedi. Robert gülümseyerek yerinden kalktığında Catrine de onunla gitti.

Robert içkileri hazırlarken Catrine "Seni düşündüren ne?" diye sordu direkt. "Birkaç gündür dalgınsın," dedi.

"Vivien göl evi için plan yapıp duruyor. Ben de istiyorum ama ya dönemezsek sorusuna bir cevabım yok," dedi.

"O zaman bildiğin bir şey var," dedi Catrine.

"Senin bildiğinden öte bir şey yok. David'a yapılan teklif kafamı karıştırıyor. Kralın bir planı olmalı,"

"Neden ona sormayı denemiyorsun?"

"Gider gitmez yapacağım ilk şey bu," dedi.

"Ne yani, araziyi boşa mı aldım?" dedi Catrine alayla. Robert kahkahayla gülerken "Umarım boşa değildir Cat," dedi. Catrine yerlerine dönerken "Bence bu düşünceleri Vivien'la paylaşmalısın," dedi. "Boşuna endişelensin istemiyorum. Babamla konuşmama göre ona söylerim," dedi.

Tabii Robert babasıyla bırak konuşmayı saraya gidemedi bile. Onlar uçaktayken aldıkları haberle her şey aklından uçup gitti. Yağan yağmur kuzey bölgesinde sel felaketine dönüşmüştü. Çok sayıda ev yıkılmış, kayıp birçok kişiden bahsediliyordu. Robert havalimanına iner inmez felaket bölgesine doğru yola çıktı.

İki hafta süren kurtarma çalışmalarını yönetmekle kalmadı, bizzat başında görev aldı.

Tabii bu sel felaketinde göstermiş olduğu performans halkın gönlünde yerini sağlamlaştırırken krallığı devretmeye hazırlanan Kral'ın keyfi yerindeydi. Oğlu çabalarını boşa çıkarmamıştı. Dünya basını ondan övgüyle *"Geleceğin kralı görevine hazır. Halkıyla yan yana,"* diye bahsederken Vivien haberleri mutsuz bir şekilde izliyordu. Aslında eninde sonunda Robert'ın kral olacağını

içten içe biliyor ama aklı kabul etmemeyi seçiyordu.

Kraliçe birkaç gündür keyfinin yerinde olmadığını bildiği Vivien'a tedirginlikle "Unvan tören tarihi belli oldu. Hazırlanmak için bir haftamız var," dedi ama ona bunun unvan töreniyle birlikte kraliyet düğün törenine dönüşeceğini söyleyemedi. Vivien boğazına bir şey takılmış gibi yutkundu ve "Bir hafta mı? Parlamento ne zaman açıklama yaptı?" diye sordu.

"Kabine kararı onayladı. Edmund'ın prensliği ve veliahtlığı düşürüldü. Yarın basın açıklaması yapılıp Robert'ın ve senin unvan töreninin tarihi açıklanacak. Kral bu unvan meselesinin daha fazla uzamasını istemedi," dedi. Vivien töreni düşününce önce gerildi. Sonra unvanlarını alınca bütün sorunlar çözüleceği için en kısa zamanda göl evine dönebileceklerini düşünüp rahatladı. Gülümsedi ve "Hazırlıklara yardım etmek isterim," dedi. Kraliçe onun bu cümlesi karşısında duygusallaşarak ona doğru uzandı. Elini avuçlarının arasına aldı ve "Uzun zamandır sana teşekkür etmek istiyordum ama nasıl edeceğimi bilemiyordum. İnan bana sen ailemizin başına gelen en iyi şeysin. Bizim yaptığımız hata yüzünden Robert çok acı çekti ama sen onu hayata döndürdün. Bize geri getirdin. Sağ ol kızım. Çok teşekkür ederim," dedi.

Viven mahcubiyetle "Lütfen beni utandırmayın. Asıl ben teşekkür etmeliyim. Her yanlışıma anlayışla karşılık verdiniz," derken içten içe Kraliçe'nin Robert'a nasıl bir hata yaptığını merak edip duruyordu. Tabii bunu Robert dahil kimseye soramazdı.

Yanlarında onları mutlulukla izleyen Lilian "O zaman hazırlığa gelinlikle başlayabiliriz. Nasıl yapalım? İşin uzmanı sensin," dedi annesinin gözüne bakarak. Kraliçe nefesini tutmuş, Vivien'a bakıyordu. Vivien "Gelinlik mi? Ben neler kaçırıyorum? Lilian evleniyor musun?" diye sordu safça. Lilian kahkaha atarak "Gelinlik senin için, Robert sana bahsettiğini söylemişti. Bahsetmedi

mi? Hani şu tekrar evlilik konusu," dedi. Vivien şaşkınlıkla "*Birkaç evrak imzalamamız gerek,* dedi. Düğünden bahsetmedi," dediğinde işte şimdi panik yapmaya başlamıştı. Lilian kıkırdayarak "Onu öldürmenden korkmuştur. Zaten çok abartılmaz. Kilise nikâhı gibi düşün," dedi. Vivien "Ben... Bu çok... Korkutucu," dedi. Lilian "Hadi ama Vivien! Düşünsene beyaz atlı prens seninle mihrapta el ele, göz göze. Yeminlerinizi ediyorsunuz," dedi. Vivien gözlerini devirerek "Bu şart mı? Bizim iki çocuğumuz var," dedi. Lilian "Herkes bu töreni görmeli, ayrıca kilise bu kutsal birlikteliği onaylamak istiyor," dedi mantığa oturtarak. Vivien sessiz kaldı. Bir süre sonra izin isteyip odasına çıktı.

Teresa kucağında Christian'la yere oturmuş, Chars'a kitap okumaya çalışıyordu. Vivien yanlarına oturduğunda Teresa "Yine ne oldu? Yüzün kırış kırış olmuş," dedi.

"Bir hafta sonra düğünüm varmış," dedi.

Kızını tanıyan Teresa önemsizmiş gibi "Bunda üzülecek ne var?" diye sordu.

"Bu kadar tantanaya ne gerek var, anlamıyorum ki! Biz öyle ya da böyle göl evine döneceğiz," dedi. Teresa böyle bir şey söylemesini beklemiyordu.

"Bundan Robert'ın haberi var mı?" diye sordu kızına.

"Tabii ki var ve o benden çok istiyor," dedi Vivien gururla.

Teresa "O zaman ikiniz de delirmiş olmalısınız," dedi sakince.

"Nedenmiş o anne?"

"Parlamento izin verdi diyelim, ki bu imkânsız. Peki, on altı ülkenin kralı ve kraliçesi olacak veliahtlarını normal birileri gibi Amerika'ya yaşamaya gönderir mi? Hiç sanmam. Hadi sen bu işlerden anlamıyorsun, peki ya Robert hangi akla hizmet göl evine dönebileceğinize inanıyor?" dedi. Gerçekler Vivien'ın yüzüne

vurulmuş ama o inanmak istemiyor gibi "Robert gideceğimizi söyledi, ben ona inanıyorum," dedi. Teresa "Yine kendini hayallerle avutuyorsun. Bak, burada seviliyorsun. Herkes gözünün içine bakıyor. Halk seni kabullenmeye başladı. Bir düzen kurabilir, mutlu olabilirsin,"

"Hayır anne, biz küçük bir aile olacak ve normal birileri gibi yaşayacağız," dedi ama Teresa pes etmedi. "Veliaht ne demek anlamını biliyor musun sen?"

"Evet, biliyorum. Kral gayet sağlıklı, uzun yıllar yaşayacak. Yaşlanınca belki kral ve kraliçe olabiliriz," dedi sırıtarak.

Teresa gözlerini devirip gerçekleri görmezden gelen kızına laf anlatmayı bir kenara bıraktı. Kucağında uyuyan bebeği ona verip "Ben gidip düğün hazırlıklarına yardım edeceğim. Sen de burada hayal dünyanla otur," dedi. Vivien sırıtarak "Peki anne," dedi. Gün yine onun için Robert'ı özlemek ve çocuklarla ilgilenmekle geçti. Gece çocuklar uyuduktan sonra biraz televizyon seyretti. Sonra kitabını alıp yatağa uzandı. Tabii okurken uyuyakaldı.

Ona göre bir rüyanın içindeydi ve ölene kadar bu rüyanın içinde yaşayabilirdi. Robert'ın o koklamaya doyamadığı kokusu burun deliklerinden içeri süzülüyor, bu da yetmezmiş gibi Robert onu usul usul öpüyordu. Vivien onu öyle özlemişti ki rüyaları bile gerçekmiş gibi geliyordu. İstekle ona cevap veriyor, sabırsızlığını gizlemiyordu. Ta ki Christian'ın ağlamasıyla Robert "Sakın bir yere gitme, oğlumuzu susturup geliyorum," diyerek hızla kalkana kadar.

Vivien gözlerini açtı ve "Böyle rüya mı olur?" diye geçti içinden ama Robert'ın çocuk odasına geçen güzel bedeni rüya görmediğini müjdeliyordu. Hızla çarşafı kendine dolayıp çocuk odasına koştu.

Robert, Christian'a su içirmiş, oğlu uykuya kaldığı yerden devam etmişti. Tam onu yatağına bırakmıştı ki Vivien'ın örtüye

sarılı saçı başı dağılmış bedeniyle ona koşup "Robert! Gelmişsin," diyerek sarılması bir oldu. Robert "Yavaş, Chris uyanacak," dedi ve onu kucakladığı gibi odadan çıkarıp "Daha yeni mi anladın geldiğimi?" diye alayla sordu. Vivien "Ben rüya sandım," dedi ve dudaklarını bulup etraflıca hoş geldin dedi. Ona, aşkının ispatı bedenini sundu. İstekle sevişti. Birlikte cennet bahçelerinde dolanıp yeryüzüne indiklerinde Vivien yine olmak istediği yerde, Robert'ın göğsündeydi.

Robert "Bana eve gelmediğim için kızacağını düşünmüştüm," dedi.

"İnsanların sana ihtiyacı vardı ama unutma, sen sadece benim kahramanımsın," dedi kıskançlıkla.

"Her zaman," dedi Robert.

"Tabii bu beni yine oyuna getirmiş olduğun gerçeğini örtmüyor," dedi Vivien sakince.

"Ne gibi bir oyun?" diye sordu Robert.

"Bana birkaç belge imzalamam gerektiğini ve taç giyeceğimi söylemiştin. Düğün töreninden bahsetmedin," dedi kızgınca.

"İyi de aynı şey işte,"

"Aynı mı? Sen hiç kraliyet düğünü izledin mi? Bütün dünya bizi izleyecek. Televizyondan canlı yayın yayınlıyorlar haberin yok sanırım,"

"Ya... Hiç bilmiyordum," dedi Robert kahkahayla.

"Dalga geçme seni yalancı!" diye göğsüne hafifçe tokadı geçiren Vivien durgunca "Dönebileceğiz değil mi?" diye sordu.

"Her şey yolunda. Ne istiyorlarsa yaptım. Veliahtlık diye tuttırdular onu da onayladım. Evlilik tamam. Çocuklar varis konumunda. Senin unvanın verilecek. Başka bir sorun yok. Dönmemek için sebep yok," dedi mantık yürüterek.

"O zaman düşünmeye gerek de yok," diye onun üzerine çıkan Vivien kahkaha atıyordu.

Hasret giderdikleri o geceden sonra yoğunluktan birbirlerini neredeyse hiç göremediler. Geceleri yorgunluktan ölü gibi sarılıp uyuyorlar, sabah Robert, Vivien uyandığında gitmiş oluyordu.

Vivien sabahın erken saatlerinde yanına gelen Lilian'ın sabırla her istediğini yapıyor, çabuk bitmesi için ne gösteriyorsa beğeniyordu. Hoş, her şey harikaydı. Bir peri masalının içinde gibiydi ama o ne prenses ne de kraliçe olmak istiyordu. O sadece Robert'ı istiyordu.

Bir hafta sonra...

Tören günü Vivien gelinliğini giymiş, on metreyi bulacak duvağının takılması için son dakikaların gelmesini bekliyordu. Aynanın karşısında kara kara o duvağı nasıl taşıyacağını düşünürken yanında Catrine, Nadia ve Nancy vardı. Nancy "Keşke Debby de burada olsaydı," dedi. Debby hamileliği yüzünden törene gelemiyordu. Vivien "Keşke," dedi mutsuzca. Nadia "Sanırım artık ben de uçağa binemeyeceğim," dediğinde Catrine gururla sırıtıyordu. Vivien ve Nancy aptalca onlara bakarken "Hamile misin?" diye soran Nancy'ydi. Nadia "Evet. Bizim bir bebeğimiz olacak," dediğinde Catrine'e sarılmıştı. Nancy "Tanrı'm! Benim kızlar artık hiç yalnız kalmayacaklar," dedi mutlulukla. Vivien gelinliğine aldırmadan "Bu aldığım en güzel düğün hediyesi," dedi ve ona sarılıp tebrik etti. Catrine mutlulukla onları seyrederken içeri Lilian girdi ve "Selam kızlar, Vivien müsaitsen Kraliçe seni görmek istiyor," dedi. Vivien telaşla "Duvağım takılmadı. Sorun olur mu?" dedi merakla. Lilian "Tabii ki olmaz," dedi. Vivien salona geçtiğinde Kraliçe gülümsüyor, yanında elindeki kutuyla bir

görevli onu bekliyordu. Kraliçe onu görünce "Vivien, muhteşem görünüyorsun!" dedi.

"Teşekkür ederim efendim," diyerek eğilip Kraliçe'yi selamladı.

Kraliçe görevliye işaret verdi. Görevli kutuyu açtığında Kraliçe "Bu benim prenseslik tacım. Sen de istersen bunu takmanı çok isterim," dedi. Tacın tam ortasında parlayan elmas, kraliyet armasını süsleyen rengârenk değerli taşlarla tamamlanıyordu. "Onur duyarım efendim," dedi Vivien. Kraliçe "İyi şanslar kızım," dedi ve ona sarılıp odadan ayrıldı.

Lilian "Bu arada Vivien, bir ziyaretçin var. Seninle düğünden önce görüşmek için izin istedi. Sen duvağını taktırırken ben onu buraya alırım, görüşürsün," dedi. Vivien kim olduğunu merak etse de yatak odasına geçti. Kraliçe'nin verdiği taçla duvağı takıldığında harika görünüyordu. Nadia "Bence kraliçelik daha çok yakışacak," dedi. Nancy "Tanrı'm! Artık en yakın arkadaşım bir asil," derken Lilian yatak odasına başını uzattı ve "Misafirin geldi," dedi.

Nadia ve Nancy duvağını toparlayıp ona yardım etti. Salona geçtiklerinde gözlerine inanamadılar. Debby iyice belirginleşmiş karnıyla karşılarında duruyordu. David onlara gülümseyerek "Hanımlar," derken Catrine "Debby, sen gerçekten delisin!" dedi. Vivien "Debby!" diye bağırdı. Debby "Bensiz asla bu tören yapılamazdı. Burada doğurmak şartıyla Robert uçak gönderdi," dedi sırıtarak. David gözlerini devirip "Buraya taşınmak şart oldu," dedi. Debby "Vivien, harika görünüyorsun," dedi David'ın dediğine kulak asmadan çünkü yine bir şeyler saklıyor olmak hoşuna gitmiyordu. O sırada salon kapısı yine açıldı ve görevli saygıyla eğilerek "Vakit geldi efendim," dedi. David "Vivien, Teresa rica etti ama ben sana sormadan cevap vermek istemedim. Sana mihraba kadar benim eşlik etmemi istedi," dedi. Vivien

gülümseyerek onun koluna girdi ve "Her şey zaten senin yüzünden," dedi. Lilian "Yalnız David seni kalenin iç kapısında karşılayacak biliyorsun, daha önce konuşmuştuk. Arabada yalnız olacak, yalnız inecek ve kale merdivenlerinden şapele kadar kendin yürüyeceksin. Gerçi görevlilerden yardım alacaksın, merak etme," dedi heyecanla ve duvağını örtüp "İyi şanslar," dedi. Vivien "Şansa ihtiyacım olacak," dedi yüzünü buruşturarak. Lilian "Hadi Robert'ı daha fazla bekletmeyelim," dedi. Hep birlikte saraydan çıkıp kuyruk oluşturmuş arabalara bindiklerinde Vivien, Robert'ı görmeye çalıştı ama göremedi. Arabanın içinde derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Yollar ve törenin gerçekleştirildiği Windsor Kalesi'nin etrafı düğüne şahitlik etmek isteyen İngiliz halkı ile adeta dolup taşıyordu. Vivien gözlerine inanamadı. Törenin yapılacağı St. George's Şapeli'ne geldiklerinde Lilian'ın dediği gibi ona yardım etmek için üç görevli onu bekliyordu. İnmesine yardım edildi. Gelinliğin kuyruğu düzeltildi. Vivien emin adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı. Çiçeklerle donatılmış devasa şapelin girişi muhteşem görünüyordu. Çiçek kokuları ciğerlerine dolarken Vivien içeri adımını attı. Onu bir peder karşıladı. Arkasından yürümesini istedi. Ana kapıya gelince Vivien, David'ı gördü. David gülümseyerek ona bakıyordu. Üç adım sonra yanına geldi. David "Efendim," diyerek kolunu uzattı. Vivien gülümsedi çünkü konuşamayacak kadar gerilmişti. Koluna girdiği an Robert'ı gördü. Ona koşarak gitmek isteyen bacaklarını durdurmaya çalışarak kilise korosundan yükselen ilahiler eşliğinde adım adım ilerlediler. Nihayet yanına ulaştıklarında Vivien elini Robert'ın eline uzattı. Robert sıkı sıkı tuttu ve "Muhteşem görünüyorsunuz Prenses," dedi. Vivien gülümsedi ve fısıltıyla "Siz de Majesteleri," dedi. David kenara çekildiğinde tören başladı. Vivien büyülenmiş gibi Robert'ın

gözlerinde kayboldu. Kim ne dedi, o neyi kabul etti hiçbir fikri yoktu. Tören bitmiş, artık o resmi olarak veliaht prensesti. İki yana muntazam sıralanmış davetlilerin arasından ilerlerken bütün sevdikleri yine buradaydı. Şapelin girişindeki merdivenlerden inip onların mutluluğunu selamlayan halka el sallayarak arabaya bindiklerinde Robert dudaklarına uzanıp onu hiç öpmemiş gibi öperken ondan ayrıldığında hâlâ onu bırakmamış, kokluyordu. Nefes nefese "Zor durdum. Çok seksi duruyorsun," dediğinde Vivien "Şaka mı? Bu sade bir gelinlik. Ayrıca hiçbir yerim görünmüyor. Kraliyet kuralları, unuttun mu?" dedi alayla. "Sorun da burada zaten," dedi Robert onu istekle süzerken. Vivien bir genç kız edasında kıkırdadı ve "Akşamı bekle Prens'im," dediğinde gülüyorlardı.

Aile fotoğraf çekiminden sonra saat altı olmuş, Vivien ve Robert düğünün yapıldığı kaleden çıkmışlardı. Vivien "Nihayet bitti," dedi ama yola baktığında "Nereye gidiyoruz, balayına mı?" diye sordu.

Robert kaşlarını yukarı aşağı oynatıp "Balayı mı? İki çocuklu, yaşlanmış kadının balayında ne işi var?" dedi. Vivien "Yaşlanmış mı?" diye omzuna vururken gülüyordu. Robert "Tamam, vurma şaka yaptım," derken onu bir koluyla sıkıştırıp sarıldı. Vivien "Peki nereye?" diye sorduğunda "Sürpriz," dedi. Vivien heyecanla "Göl evine mi yoksa? Ya çocukları da alsaydık, hiç dönmezdik," dediğinde Robert "İstersen bir de *bizi aramayın* diye not bırakalım," dedi kahkahayla.

"Of tamam! Nereye peki?"

"Sabırlı olun Prenses," dedi sırıtarak.

Vivien yollar bittikçe "Catrine'in çiftliğe mi gidiyoruz? Bir şey mi oldu?" dedi telaşla.

"Vivien bir susmadın," dedi Robert bezgince. Vivien kollarını göğsünde birleştirip "Tamam ya! Sustum," dedi. Robert "Aferin, uslu kız," dedi ve gaza bastı. Catrine'in çiftliğine geldiklerinde Vivien gözlerine inanamıyordu. Çiftlik binlerce ışıkla aydınlatılmış, evin arkasındaki boş arazide düğün için parti veriliyordu.

Robert "Catrine burada bir düğün istediğini söylemişti," dedi.

"Ben Debby'de bütün hevesimi almıştım ama," dediğinde Robert ona sarıldı ve birlikte arabadan inip sevdiklerinin arasına karıştılar. Gecenin bombası Kral ve Kraliçe'nin Catrine'in çiftliğine gelmesiydi. Vivien doyasıya sevdikleriyle vakit geçirip bol bol dans ederken Robert onun kahkahalarıyla mutluydu. Annesi ve babası bir masada oturmuş, gelen geçen onlara selam verirken çok komik duruyorlardı. Tabii gecenin ilerleyen saatlerinde alkolün etkisiyle herkes rahatlamıştı. Robert ve Vivien birçok kere dans etmiş, yemek yenirken David alkolü fazla kaçırmıştı. Mikrofonu eline almış "Sizi seviyorum. Karımı seviyorum. Doğacak olan bebeğimi çok seviyorum ama en çok kendimi seviyorum. Ben ne iyi bir adamım ki sizi bir araya getirdim değil mi?" diyerek kadehini havaya kaldırdığında Vivien "Biz de seni seviyoruz David!" diye bağırmıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kızlarla dans eden Vivien lavaboya gitmek için ana evin mutfak kapısına doğru ilerledi. Yüzü gülüyordu, kendini çok şanslı hissetti. Göl evinde evlenmiş, burada düğün yapmıştı, her istediği bir mucize gibi gerçekleşiyordu. *Bu Robert'ın eseri* diye düşünürken mutfaktan gelen konuşmalarla eli kapının kulpunda kaldı. Kral bir şeyler söylüyordu. Vivien istemsizce kapıyı araladığında "Altı aya kalmaz kral koltuğuna oturacaksın Robert. Sen bunun için yetiştirildin. Bunun için eğitim aldın. Kral olmayı, halkına hizmet etmeyi hep istedin," dedi.

Vivien duyduklarıyla yerine çivilenmiş, bedeni buz kesmişti. Nefesini tutup Robert'ın söyleyeceklerine odaklandı. Robert şaşkındı. Kızgın ama bir yanı gurur doluydu. Babası gitmemesi için son kozunu oynuyordu. "Her şeyi yine silip atabilirim," dedi Robert. Vivien'ın bir yanı sevinirken bir yanı üzüntüyle doldu, en azından Robert ona ihanet etmiyordu.

"Sen her zaman burayı sevdin Robert. Asla gitmezdin, biliyorum. Şimdi de gidemezsin. Ne olur artık bizi affet! Kral ol ve bizi mutlu et," diyerek boğazını sıkan yakasını gevşetip sandalyeye yığılan Kral'a Robert telaşla yardım etti. Kral nefes nefese "Bana gitmeyeceğini söyle Robert. Söz ver. Krallığımız soyumuzla devam edecek değil mi?" diye konuşurken Robert çaresizce "Evet baba! Oğullarım benden sonra tahta geçecek ve krallığımızı sürdürecekler. Sana daha öncesinde ve şimdi verdiğim sözle birlikte," derken çaresizdi.

Vivien duyduğu bu cümleyle kapıdan elini çekmiş, geri geri bir iki adım attı. Bir sağa bir sola giderken kendinde değildi. Robert kral olmayı seçmişti. Onca söze, onca hayale karşı o ailesini seçmişti. Vivien'ın gözünden yaşlar süzülürken kendini çaresiz hissetti. Öfkesi gittikçe büyürken ona kızmaya hakkı olmadığını düşündü. Hızla arabaların olduğu tarafa yürüdü. Catrine'in arabasına bindi, gaza bastı ve hızla saraya gitti. Saraya yaklaştığında bir kenarda durdu ve makyajını düzeltip kendine çekidüzen verdi. Saray kapısındaki güvenlik onu görünce şaşırmıştı. "Efendim, bir sorun mu var?" diye sordu. "Hayır, saraya girmemde ne gibi bir sorun olabilir?" diye sordu. Görevli "Özür dilerim efendim," dedi ve kapıyı açtı. Vivien hızla yukarı çıktı. Gecenin biri olmuş, çocuklar uyuyordu. Marian salon koltuğunda elinde kitabıyla oturuyordu. Vivien hızla odaya girdiğinde korkuyla ayağa fırladı. Marian "Efendim," diyerek eğildi ama Vivien "Marian zahmet

olmazsa bana yardım edebilir misin? Ben Chars'ı hazırlarken sen de Christian'ı giydir," diye sinirle soludu.

Marian şaşkındı ama "Tabii hazırlarım. Siz iyi misiniz?" diye sordu. Vivien "Daha iyi olacağım," diye solurken gelinliğini yırtarcasına çıkarıp yatak odasına geçti.

Vivien'ın yokluğunu fark eden tabii ki Robert oldu. Onu her yerde aradı. Herkese sordu ama bulamadı. Lilian yanına gelip "Saraydan aradılar. Vivien giriş yapmış," dediğinde Robert "Tanrı'm! Neler oluyor yine?" diye hızla arabasına atlayıp yola çıkarken Catrine onunla çoktan arabaya binmişti. Lilian, Marian'ı arıyordu. Marian telefonu açtığında "Vivien saraya giriş yapmış, güvenlik aradı. Orada mı? Telefonuna cevap vermiyor," diye panikle sordu.

"Evet, yeni geldi. Çok sinirli, çocukları hazırlamamı istedi," dedi. Lilian "Oyala onu Marian, biz geliyoruz," dedi ve telefonu kapatıp annesiyle babasına haber verdi çünkü böyle bir şeyi saklamasına imkân yoktu. Vivien, Chars'ı hazırlamış, birkaç parça eşyayı çantaya tıkmış, ağlamamak için zor duruyordu. Chars'ı salona çıkardığında Marian, Christian'ı giydiriyor gibi yaparken "Marian teşekkür ederim. Gerisini ben halledebilirim," dedi. Oğlunu giydirip kucağına aldı. Chars'a "Hadi bebeğim, gidiyoruz," diyerek kapıyı açtığında Robert damatlığıyla karşısında duruyordu. Robert "Nereye?" dedi burnundan soluyarak ama Vivien artık bütün ipleri koparmıştı. "Cehenneme! Geliyor musun? Ama gelemezsin. Senin burada kalıp altı ay sonra kral olman lazım!" dediğinde Robert şimdi neden bu durumda olduğunu anlıyordu. Babasıyla konuşmalarını duymuştu ve yine ona karşı kendini suçlu hissediyordu. Yalanlamanın bir alemi yoktu ama Vivien öyle sinirliydi ki onu dinlemeyeceği kesindi. Bir adım atmasıyla Vivien istemsizce geri çekildi. Robert kapının önünde dağ gibi

durup "Marian, çocukları al ve dışarı çık," dedi ama Vivien "Sakın Marian, deneme bile!" diye bağırdığında çocuklar ağlamaya başladı. Robert'ın arkasında duran Catrine "Vivien, çocukları korkutuyorsunuz," diyerek içeri girmişti. Catrine ve Vivien göz göze geldiklerinde Robert "Catrine, çocukları sen al ve çiftliğe git. Bu seni tatmin eder mi?" diye sordu.

"Seninle konuşacak tek kelimem kalmadı," dedi Vivien dişlerinin arasından.

"Sana bir soru sordum!" diye bağıran Robert'ın sesi aşağıdan duyuluyordu. Vivien'ın elini tutan Chars çığlık çığlığa ağlarken kucağındaki Christian da ağlamaya başlamıştı.

Vivien öfkeyle Robert'a baktı ve "Eğer çiftliğe gitmezlerse inan bana bunun bedelini ağır ödersin," dedi ve Christian'ı Catrine'e verdi.

Marian korkarak Chars'ı kucakladı. Catrine çaresizce çocuklarla birlikte daireden çıkarken Robert "Şimdi bana her seferinde beni terk etmeyi nasıl kafandan çıkarabiliriz, onu söyle," dedi.

Sesi sakin ama tüyleri diken diken eden cinstendi. Vivien "Onu bilmiyorum ama her seferinde beni hüsrana uğratıp sonra başka sözlerle kandırmanı nasıl engelleyebileceğimi biliyorum," dedi.

Robert isyanla "Yaşadığımız onca şeyin benim suçum olmadığını bile bile neden hep vazgeçilen ben oluyorum? Niye fatura bana kesiliyor?" diye bağırdı.

Vivien "Tamam! Sana her seferinde inandığım için, sana güvenip kendimi kandırdığım için ben suçluyum. Oldu mu? Başka konuşacak bir şey yok sanırım. Artık gitmek istiyorum," diyerek kapıya doğru yürürken Robert önüne geçmişti bile "Gitmek istemediğini ikimiz de biliyoruz," dedi.

"Artık istiyorum, çok yoruldum. Göz önünde olmak, kurallara uymak bana göre değil," dedi Vivien gözlerinden süzülen yaşlarla. Robert ona doğru adım atıp "Birlikte olmamızın hiç anlamı yok mu Viv?" derken ona sarılmak istedi. Vivien izin vermedi. "Neden bunca şeye katlandım sanıyorsun? Senin için... Ama artık yolun sonundayız. Seni duydum! Kral olmayı kabul ettin," diye haykırdı.

Robert "Vivien, kraliyet adına alınan kararlar benim seçimim değil. Boyun eğerek seni kandırmaya çalışıyorum gibi görünebilir ama ben sadece işleyişi biliyorum. Ben doğduğum andan itibaren bu kurallarla büyüdüm. Parlamentonun verdiği kararlara kayıtsız şartsız uymak zorundayız," dedi.

Vivien isyanla "Bu ne şimdi? Senin burada olmayı istemediğini biliyorum. Amerika'da özgür yaşamı seviyordun. Karşıma geçmiş kurallardan bahseden sen misin? Hiçbir kurala uymayan, ölümün kıyısında gezen adam mı söylüyor bunları? Niye ayrıldın o halde? Ayrılmasaydın! O zaman ne beni ne çocuklarımı bu hayata mahkûm etmek zorunda kalmazdın!" diye isyan etti.

Robert kapana kısılmış gibiydi. Haykırarak "Ben ayrılmadım! Ben buradan gitmeyi hiç istemedim. Ülkem adına, krallık adına hayallerim vardı. Ben kovuldum Vivien! Kral'ın aldığı kararla Kraliçe beni saraydan attı. Veliahtlığımı, yaşadığım hayatı, sevdiğim kadını geride bırakıp küçük bir çantayla buradan ayrıldım ama bunu ben istemedim," dediğinde Vivien aptalca ona bakıyordu.

Duydukları inanılır gibi değildi. Vivien bir kere daha kendini ihanete uğramış hissetti. "Senin baştan beri planın bir gün buraya dönmekti," dedi hüsranla. Robert "Hayır, değildi. Amacım bir gün bir yerde biri tarafından öldürülmekti. Ölünceye dek kardeşime karşı suçluluğumun bedelini bu şekilde ödeyecektim ama

karşıma sen çıktın. Beni hayata döndürdün. Kardeşimin acısı geçtikçe sana tutundum. Seninle tekrar nefes almaya başladım. Ama inan bana buraya dönmek benim kararım değildi,"

"Sen benim akıl sağlığımla mı oynamaya çalışıyorsun? Dönmek istemiyorsun. Gitmek istiyorsun ama Kral olmayı kabul ediyorsun. Ben... Ben anlamıyorum. Anlamak da istemiyorum. Tek isteğim buradan gitmek!" diye kapıya yöneldiğinde Robert koluna yapışıp onu kendi bedenine yaslaması ile "Vivien anla artık, benden kurtuluşun yok. Beni dinleyeceksin ve burada kalmak istemediğimi anlayacaksın. Ben seni hiçbir zaman kandırmadım. Şimdi otur," dedi ve onu kollarından bıraktı.

Vivien "Ya seni dinledikten sonra kararım değişmezse..." diye sordu.

"O zaman ne istersen yapabilirsin. İkna olursan kalır ve yine beni ölümden kurtarırsın. Ama olmazsan elini kolunu sallayarak gitmene asla izin vermezler. Çocuklar için ne gerekiyorsa yaparlar ve ben onların yanında yer almak zorundayım," dedi. Ona samimiyetiyle olanları, düşüncelerini anlattığında kalacağını ümit ediyordu. Vivien'ın içindeki aşkına güveniyordu. Vivien "Neyi anlatacaksın Robert? Her şey ortada değil mi? Sen burayı seviyorsun. Burada kalmak istiyorsun. Bunu inkâr edip beni daha fazla üzme lütfen," dedi üzüntüyle.

"Buradan nefret ediyorum Vivien!" diye haykırdığında Vivien çivilenmiş gibi öylece kaldı. Robert kırılma noktasındaydı. Haykırarak devam etti.

"Ölümüne sebep olduğum Christian her yerde! Nereye baksam onu görüyorum. Anılar her an benimleyken burada yaşamayı bırak nefes dahi alamıyorum. Oluru olsa şu an seninle göl evine dönerim. Hiçbir tereddütüm olmaz ama bu imkânsız.

Parlamento ne benim ne çocuklarımın yakasını bırakmaz. Kral, hayatını adadığı ülkesi için endişeli ve gizli kalması gereken her şeyin üstünü örtmek için tahta çıkmamı istiyor," derken elleri yumruk olmuş, içinde biriktirdiği her şeyi kusar gibiydi.

Vivien "Gizli kalması gereken ne?" diye sordu. Robert acıyla güldü ve "Chars'ın nasıl dünyaya geldiği, seninle ilişkimin nasıl başladığı, sahte yaptığımız evlilik, benim saraydan kendi isteğimle ayrılmamam, Christian'ın ölümü... İlk aklıma gelenler," dedi.

Vivien öğrenmek istediğinden emin değildi, "Christian nasıl öldü?" diye sordu ama nefesini tuttu. Robert gözlerini kapatıp "İntihar etti," dediğinde Vivien buz gibi oldu. İyice aklı karışmış, sevdiği adamı böylesine çaresiz ve üzgün görmek onu derinden etkilemişti. Robert kalkıp bara yöneldi ve viski şişesiyle geri döndü. Bardak kullanmaya gerek duymadan şişenin kapağını açtı. Koltuğa otururken boğazındaki papyonu eliyle söküp aldı ve düğmesini açtığında daha iyiydi. Vivien onu izlerken ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. İçi yine sıcacıktı. İnkâr edemezdi, onu seviyordu ama onunla kalabilecek kadar gücü var mıydı artık bilmiyordu.

Robert viski şişesini kafasına dikip yarısına gelene kadar boğazından aşağı döktükten sonra derin bir nefes aldı. "Christian karısıyla altı ay içinde tanışıp evlendi. Babam ve annem ne dediyse dinlemedi. Saraydan ayrılmakla tehdit ettiğinde ben araya girip evlenebilmesi için elimden ne geliyorsa yaptım. Evlendi. Karısı Elisabeth'e körkütük âşıktı. Bir dediğini iki etmiyor, onun kölesi olmuş ne isterse ne derse emir kabul edip yerine getiriyordu. Parlamento dahil herkesi onun mutluluğu için susturan bendim. Kendim de sustum ve bu onun sonu oldu. İlk günden bu yana karısı Elisabeth'in bana olan ilgisini sezmiştim. Bakışları, hareketleri, davetkâr gülüşleri... Görmezden geliyor, her fırsatta

Simone ile aşkımı gözüne sokuyordum. Elisabeth hırslı bir kadındı. Vazgeçmedi. Simone ile düğünümüze az bir zaman kala, ilgisini ileri boyuta götürüp sarayda verilen bir davette bana açıldığı gece onu yerin dibine soktum. Onu reddettiğim için sonuçlarına katlanacağımı söyleyip sinirle yanımdan ayrıldı. Sonrası benim için sinir bozukluğuydu. Bir şeyler yapmalıydım ama ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Christian'a bunu söyleyemezdim. Bu onu yıkar, bir daha toparlanamazdı. Çaresiz birkaç kadeh bir şeyler içtim. Midem bulanmaya başlamış, deli gibi başım dönüyordu. Odama doğru götürüldüğümü hissedip kulağımda *Prens'im* diyen birilerini duydum ama hepsi o kadar. Çığlıklarla uyandığımda çıplaktım ve aynı şekilde yanımda Elisabeth vardı. Böyle bir şeyi nasıl yapmıştım aklım almıyordu. O geceyle ilgili hâlâ bir şey hatırlamıyorum. Sonrası daha beterdi. Ben Christian'a kendimi nasıl ifade edeceğimi düşünüp dururken Lilian onun intihar ettiği haberini verdiğinde odamdaydım. İki gün odamdan dışarı çıkamadım bile. Aklım benden alınmış gibiydi. İki günün sonunda annem girdi içeri. Kardeşimin cenazesine katılıp saraydan defolup gitmemi söyledi. Ben de onun dediğini yaptım. Gerisini biliyorsun," dedi ve viski şişesinden bir yudum alıp gözlerini kapattığında acısı ilk günkü kadar canını yakıyordu. Vivien "Suçsuz olduğun ortaya çıktı değil mi? Kral ve Kraliçe o yüzden pişman. Sen o yüzden onlara böyle soğuksun," dediğinde Robert başını sallamakla yetindi. Bir süre sessizce oturdular. Vivien sakinleşmiş, sanki beynini çıkarıp kenara koymuş gibi öylece Robert'a bakıyordu. Robert şişenin sonu gelene dek konuşmadı. Şişeyi yan taraftaki konsolun üzerine koyup "Burası doğduğum, büyüdüğüm, hayatımı geçirdiğim yer. Burası benim evim. Amerika'da kim olduğumu unutmak isterken burada kal-

mak için seni kandırıyor muyum?" diye sordu gözlerine bakarak. Vivien "Beni Catrine'e bırakabilir misin?" diye sordu çünkü söyleyecek bir şeyi yoktu. Robert duyduğu cümleyle hüsrana uğramıştı. Kabullenmeye çalışarak "Olur. Sen nasıl istersen," dedi ve ayağa kalkıp Vivien'ın önünde durdu. Ona yine aşkla bakarken "Seni ne olursa olsun hep seveceğim. Bunu sakın unutma," dedi ve elinden tutup onu dairenin dışına çıkardı. Vivien hiçbir şey söylemedi. Elini sıkı sıkı tuttu ve onunla yürüdü. Kendini dünyanın bütün yükünü sırtlamış gibi yorgun hissediyordu. Çiftliğe kadar hiç konuşmadılar.

Arabadan indiklerinde Robert öylece bekledi. Vivien ona uzun uzun baktı ve "Görüşürüz," diyerek eve girdi. Bu gece uyuyamayacağını biliyordu. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Verdiği karara ağlıyordu. Yaşayamadıklarına, yaşayamayacaklarına, yarım kalan hayallerine, en çok da özgürlüğüne...

Bir yıl sonra...

Vivien göl evinin dağ manzarasına doğru oturmuş, tenini ısıtan güneşin tadını çıkarıyordu. Uzun zamandır böyle dingin bir gün geçirmemiş, sessizliği dinlerken Debby "Delirmiş olmalıyım! İnan bana David bu yaptığımızı burnumdan fitil fitil getirecek," dedi. Elindeki kahve bardaklarını sehpanın üzerine bırakıp Vivien'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. Vivien "Abartıyorsun, daha geleli iki gün oldu," dedi sakin bir gülümsemeyle.

Debby "Bana diyeceğin tek şey *abartıyorsun* mu?" dedi sinirle.

"Ne demeliyim?" diye sordu Vivien.

"Bana teşekkür etmelisin," dedi Debby.

"Niye teşekkür ediyorum, onu anlamadım..." dedi Vivien.

"Buraya geldiğim için,"

"Çok teşekkür ederim Düşes hazretleri," dedi. Debby'nin keyfi yerine gelmiş gibi gülümsedi ve "Gerçekten ya! Ben bir düşesim değil mi?" diye sordu.

"Evet ve sen bundan çok büyük zevk alıyorsun," dedi Vivien. O sırada araba sesiyle ikisi birbirine baktı. Debby panikle "Yemin ederim telefonum kapalı," dedi ve kapıya koştu. Vivien az çok kimin geldiğini tahmin edebiliyordu. Kendi kendine gülümsedi ve ayağa kalktı. Debby "Bence açmayalım. Evde yok zannedip giderler," dedi.

"O kadar yolu gelip kapıdan geri döneceklerini sana düşündüren ne?" dedi.

"İyi düşün iyi olsun diye bir şey duymadın mı sen?" dedi mutsuzca.

"Hadi gel. Ben varken David sana bir şey diyemez," dedi. Vivien kapıyı açtığında gözlerine inanamadı. Christian Robert'ın kucağında yere inmek için debelenirken Chars bahçede koşturmaya başlamıştı bile. David kan ter içinde kucağında uyumuş kızını yine bir kristal vazo gibi tutuyor, Debby'ye kızgınlıkla bakıyordu. Diğer iki arabadan inen görevli ve korumalar müştemilat olarak kullanılan evlere doğru yürümeye başlamışlardı. Christian, Vivien'ı görünce "Anne!" diye ağzındaki emzikten bağırabildiği kadar bağırdı. Vivien "Anneciğim!" diyerek kollarını açtı. Robert sevdiği kadına özlemle bakıp gülümsedi ve ona doğru yürüdü. Christian annesinin kucağına atlarken Vivien "Chris, seni çok özledim," dedi. Christian babası gibi annesinin boynuna yüzünü gömüp sarılırken Robert "Kaçak Kraliçe... Biz de seni özledik," dedi gülümseyerek. Vivien "Öyle söyleme. Çok bunalmıştım," dedi. David "En azından bize haber verebilirdiniz..."

dedi sinirle. Vivien "O zaman bir anlamı olmazdı," dedi kıkırdayarak. Debby "Hadi girin içeri," dedi. David ve Debby içeri girerken Vivien kucağında Christian, bahçeye çıktı. "Chars!" diye oğluna bağırdı. Chars "Anne!" diye ona koştu. Oğlu iyice büyümüştü. Dizlerinin üzerine çöken Vivien ona sarıldığında Christian abisini öpüyordu.

Robert mutlulukla onları seyrederken yanına gelen yaveri William "Efendim, anlaşılan birkaç gün buradayız," dedi.

Robert "Ülke batmazsa evet," dedi alayla.

William "Endişeniz olmasın. Ben gereken ayarlamaları yaparım," dedi ve selam vererek uzaklaştı. Robert, oğullarına sarılan Vivien'la göz göze geldiğinde dudaklarını oynatarak "Seni özledim," dedi. Vivien ona gülümserken "Ben de," dedi. O sırada evin önüne yanaşan arabadan Catrine ve kucağında iki aylık kızları ile Nadia indi. Catrine, çocuklar ve Robert'ı görünce "Bir de beni arayıp *yerimizi söyleme* demiştiniz," dedi.

Vivien "Onu diyen Debby'ydi, ben değil," dedi sırıtarak. Birlikte eve geçip kahkahalar eşliğinde yemek hazırlarken kimsenin ne konumu ne kim olduğunun bir önemi yoktu. Görüntülü olarak Nancy'yi arayıp onunla hasret gidermişler, sonrasında çocuklar uyuyana kadar onlarla oyunlar oynamış, mutlu ve huzurlu bir gün geçirmişlerdi. Herkes evlerine çekilmiş, Vivien ve Robert şarap bardakları ellerinde, göl manzarası eşliğinde terasta oturmuş sessizliği dinliyorlardı.

Robert "Bana haber vermeliydin. Sensiz ne hale geldiğimi biliyorsun," dedi.

"Şimdi sana söylesem benimle gelmek isteyecektin. Tabii gelemeyecektin. Sonra beni kandırmakla uğraşacaktın. Yani bir sürü iş," dedi.

"Vivien, her şeyden önce sen. Bu hiçbir zaman değişmeyecek. Ayrıca sen nerede, ben orada," dedi. Vivien ona doğru uzandı ve "Sizi seviyorum Majesteleri," dedi.

"Ben de sizi seviyorum Kraliçe'm," dedi ve dudaklarına uzandı. Vivien sıcak dudaklarda mutluluğu iliklerinde yaşarken dününden, bugününden ve yarınından pişman olmayacağını biliyordu. Sevdiği adamın yanındaydı. Evet, hep göz önündeydi. Bir sürü kurala uymak zorundaydı. Aklına eseni yapamıyordu ama sadece aşk için bile dünyaya gelip gitmeye değerdi.